جګړه او سوله

دویم ټوک

لیف نیکولایوویچ تولستوی
ژباړن:
دوکتور لطیف بهاند

مسکو
۲۰۱۲

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: جګړه او سوله
ليکوال: ليف نيکولايوويچ تولستوی
ژباړن: دوکتور لطيف بهاند
ټوک: دويم
طرحه او ډيزاين: سپين سهار
خپرندوی او مالي لګښت: د ميدان وردګو ولايت والي محمد حليم فدايي
چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپکال: ۱۳۹۱ل/ ۲۰۱۲ز
د خپرونو لړ: (۳۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

د ۱۸۰۶ کال پیل و چې نیکولای رستوف، په رخصتیو کې کورته راستون شو. دینیسوف چې د ورونژ د ښار او سېدونکی و، هم خپل کورته روان و، مګر رستوف هغه په دې قانع کړ چې، له ده سره ځو ورځې په مسکو کې مېلمه او ددوی په کور کې پاتې شي.مسکو ته لا دوه تم ځایه پاتې وچې، دینیسوف له خپل یو ملګري سره مخامخ شو او له هغه سره یې درې بوتله شراب وڅښل.

سره له هغه چې مسکو ته نېږدې کېدل او دلارې د لوړې ژورې سره بیا به هم هغه د سورتمه پر پوست چې پر څوکۍ پرته و، وېده و او له خوبه نه راویښېده.

رستوف، چې څومره مسکو ته نېږدې کېده، په هماغه اندازه یې نا آرامي لا پسې زیاتېده.

وروسته له هغه چې هغوی د رخصتۍ پاڼې د ښار په دروازو کې ثبت کړې، رستوف له ځان سره وویل:

- هېڅ نه رسېږو !دا ولې داسې وخت په څنډ تېرېږي؟دا څه اوږدې لارې دي، دا دوکانونه او غرفې، دا دڅراغونو بې ډوله ستنې او دا کرېږې وړېږې کراچۍ !

هغه همداسې مخې ته زور واهه، ګواکې په دې توګه یې غوښتل چې د ګاډي تګ لاپسې چټک کړي، هغه ویل:

- دینسوفه راورسېدو !هه !وېده یې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دینیسوف ځواب نه ورکاوه.

-اوهو !دا دي،دادي دهغې ګرځني ګوښه چې زاخار به هلته خپله کراچۍ دروله، او دادی خپله زاخار،هماغه زاخار او هماغه آس !دا هم هغه دوکانګوټی چې پتیرۍ به مو ترې اخېستې !نو څه وخت به ورسېږو ؟

ګاډیوان وپوښتل:

-کورمو کوم یو دی؟

-هغه دی،ایله په ایله،هغه لوی کور،نه وینې،که څنګه؟هغه لوی،هماغه زموږ کور دی،څنګه ته زموږ کور نه پېژنې؟دینیسوف !وا دینیسوفه !پاڅه،پاڅه چې راورسېدو !

دینیسوف،سر را هسک،غاړې یې خلاصې،خو هېڅ یې ونه ویل.

دینیسوف،د ګاډیوان څنګ ته ناست،چوپړ ته مخ وروااړاوه او وې ویل:

-دیمتري !ګوره !دا زموږ د کور څراغونه،نه دي؟

-رښتیا هم،هماغه دي،د پلارجان د کوټې څراغ دې هم لګېږي.

-څه فکر کوې؟،چې لا وېده شوي نه دي،ویښ دي کنه؟

هغه چې، پر خپلو نریو او تاندو بریتونو منګولې تېرولې،وویل:

-ګوره،زما هغه واسکټ دې له یاده ونه وزي،ژر کوه،هغه راکړه.

بیا یې پر ګاډیوان ور چیغه کړه:

-تاته وایم،خوځېږه،ژر،ژر ځه !

بیا یې پر دینیسوف چې له خوبه لېونی و او سر یې نه شو هسکولی، غږ وکړ:

-پاځېږه !راویښېږه !واسکا !

دهغوی د کور تر دهلیزه پورې درې نور کورونه پاتې وو،هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډیوان ته وویل:

-ژر کوه ! که ژر لاړې درې روبله انعام لرې، تلوار کوه !

هغه ته داسې بربښېده چې، آسونه نه خوځېږي او ځای پر ځای ولاړ دي، خو په پای کې ګاډۍ ددوی دکور ددهلیز ښۍ خواته ورتاو شوه او رستوف، خپل سرپوړي، په خپلو سترګو، ده ته آشنا د بام دڅنډې لوېدلې برخه ولیدله، خپل دهلیز او دکور پلو ته نرۍ اوږده لاره. ګاډۍ لا درېدلې نه وه، چې ده ترې ګام او دکور ددهیلز خواته یې هې کړل. پرته له هغه چې چاته یې پام شي، همداسې روان و، دکور ودانۍ، هماغه شان په چوپتیا کې ډوبه وه او ددې څرګندونه یې کوله چې، دچا په تګ راتګ چور خبره نه ده. کورته په تلونکې نرۍ لاره کې هېڅوک نه لیدل کېدل. دهغه په زړه کې تېره شوه:

-پاکه پروردګاره !انشاءالله ،خیر خیریت به وي؟په رپېدونکي او نا ارامه زړه ،یوه شېبه ځای پر ځای ودرېد ،خو سمدلاسه یې منډه کړه، کورته نرۍ لاره یې ووهله او ده ته پر آشنا زینو وروخوت. دروازې ته ودرېد ،د دروازې هماغه آشنا لاستی او هماغه آشنا قفل چې ګرافینې به تل دهغه له ککړوالي نه ګیله لرله. قفل هماغه شان په اسانۍ خلاصېده. په دالان کې دغوړو ډیوه لګېدله.

زاړه چوپړ میخائیل، پر صندوق وېده و، پراکافي، هماغه زوړور، چوپړ چې په یوازې ځان به یې ګاډۍ په منګولو کې اوچتوله، په یوه کنج کې یوازې ناست او څه شي یې ګنډل. هغه راخلاصېدونکې دروازې ته وکتل او په یوه شېبه کې یې پر ویرلړلې او بې پرواڅېرې، دتعجب ،لېوالتیا او ګېنې څپه راخوره شوه، ځوان ګراف یې وپېژاند او چیغه یې کړه:

-نه یې منو !ځوان ګراف !داڅه وایئ؟قربان دې شم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

په داسې حال کې چې له خوښۍ او ګبڼۍ نه رپېده، د مېلمستون خواته يې منډې کړې، ګواکې د خپل عادت له مخې يې غوښتل، د مېلمه د راتګ زېرى وکړي، خو ناڅاپه تم شو، ښکارېده چې څه يې په زړه کې ور وګرځېدل، بېرته راستون شه او له ځوان ګراف نه يې غېږ تاو کړه او وې ويل:

-د خداى شکر !د خداى شکر !

رستوف، ځان د هغه له غېږې را خوشې کړ او وې وپوښتل:

-ټول رک او روغ دي؟

--د خداى شکر ! د خداى شکردى !همدا شېبه يې ماښامنۍ وخوړه، پرېږده چې لږ دې وګورم عاليجنابه !

-رښتيا وو ايه، خير خيريت دى؟

-د خداى رضاده، ټول رک او روغ دي.

رستوف، خپل ملګرى دينيسوف، بېخې هېر کړ، هغه غوښتل چې له زېري او خبر نه پرته کورته ننوزي.هغه خپل پوستين وارتېږه او د پښو په څوکو، خو په چټکو ګامونو د کور لوى تياره مېلمستون ته ورننوت.هر څه د پخوا په شان وو، د لوبو هماغه ميزونه، د شمعو هماغه چلچراغ، خو ځوان ګراف چا ليدلى و او هغه ددې وخت پيدا نه کړ چې بې خبره ځان د هر کليو کوټې ته ورسوي.په همدې شېبه کې يو څوک لکه د تالندې په شان، د څنګ له کوټې نه راودانګل، د رستوف په غاړه کې يې ځان وځړاوه او څه مچې او ښکلول.

تر هغه وروسته، له دويمې، دريمې او له بلې دروازې نه هر چا رادانګل.له هغه نه يې غېږې تاوولې، اوښکې، خوښۍ او د خوښۍ چيغې او سورې. رستوف داسې سرسام شوى و، چې نه پوهېده، څوک پيتيا دى، کوم يې پلار او کومه ناتاشا ده. ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

همهاله، چغېدل، غرېدل او په ګډه يې ښکلاوه، خو د هغه يو څه ته ښه پام شو، چې ددې ټولو په منځ کې يې مور نه ليدله.

-نيکولای جانه !زه خو هېڅ خبر نه وم، ان اروا مې هم دتا د راتګ تصور نه شو کولای !

-ورته ګورئ !دا خو زموږ خپل د زړه سر کوليا دی (په روسي ژبه کې نيکولای ته له نازه کوليا وايي) رښتيا څومره بدل شوی دی !

او خلکــو ! ولــې داســې تيــاره ده، لاړ شــي يــوه شــمعه راوړي ! چای !چای راوړي !

-پرېږده چې مچو دې کړم...

-د زړه سره ! ما هم مچو کړه.

سونيا، ناتاشــا، آنامیخایلوفنا، ويرا او مشــرګراف، ټولو لــه هغــه نــه غېــږې تــاوولې، چوپړان هــم ټــول راټــول شــوي وو، ټــول غرېــدل او پــه حيرانتيا کې ډوب وو.

پيتيا دهغه په لينګيو پورې ځان ځړولی و او چيغې يې وهلې:

- ما ولې نه مچوئ؟

ناتاشې، دهغه تندی ځان خواته راخم کړ او وروسته لــه هغــه يې چې پر هغه د مچکو باران جوړ کړ، په داسې حال کې چې هغه يې له واسکټ نه نيولی و، له هغه نه لرې لرې شوه، خو بيا يې هم لکــه ورغومی داسې ټوپونه او چيغې وهلې.

له هرې خوانه، دخوښۍ لــه اوښکو نه ډکو ځلېدونکو او مينــه نــاکو سترګو هغه ته کتل او له هر پلوه مچو غوښتونکې شونډې دده خواته په رپېدو وې.

سونيا چې دالوان په څېر تکه سره ځلېدله، دهغه لاس يې رانيــولی و او په خورا لېوالتيا او مينه ناکو کتو، دهغه کتو ته په تمه وه. سونيا نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو شپاړس کلنۍ ته ور او ښتې، د ښکلا غوټۍ یې په غوړېدو وه او په تېره بیا د نیکمرغۍ او مینه ناکۍ له تلوسې، په دې شېبه کې سخته ښکلې برېښېده. پرله پسې یې هغه ته کتل، هغه ته موسېده او یوه شېبه یې هم له هغه نه بل پلو سترګې نه غړولې، خو ساه یې په ګوګل کې بنده کړې وه. هغه هم هغې ته د مننې او پېېرزوینې په غلچک ورکتل، خو دده سترګې لا ترا وسه هم د یوبل چاپه تمه او کوم څوک یې لټول. مشره ګرافینه لا نه وه راغلې. په همدې شېبه کې د دروازې لا شا نه د پښو ګامونه وا وربدل شول، خو دا ګامونه دا سې چټک و، چې د هغې د مور ګاموته هېڅ ورته نه وو.

خو دا د هغه مور وه، هغې ده ته نا اشنا، نوې او دده ترتګ نه وروسته ګنډل شوې جامې اغوستې وې. تولو هغه پرېښود او ده د مور پلو ورودانګل. کله چې سره یوځای شول، مور د هغه پر ټټر سر ولګاوه او په ساندو شوه.. هغې نه شو کولای سر را اوچت کړي او یوازې یې خپل مخ د هغه پر پوځي وا سکټ او پر هغه د سړو تمبل او کتار شویو کارتوسو ورسولاوه. بې له هغه چې د چا ورته پام شي، دینیسوف، هم راننوتلی و، هلته ولاړ و، خپلې خوبولې سترګې یې سولولې او دد ې ننداړې په ننداره و. هغه ځان ګراف ته چې ده ته یې په پوښتنیز غلچ ورکتل، وروپېژاند:

- زه واسیلي دینیسوف نومېږم او ستاسو د زوی ملګری یم.

ګراف له هغه نه غېږ تاو کړه، پرخپل ټټر یې کېښکود، له هغه سره یې ښکل کړل او وې ویل:

-ښښنه غواړم، زه تاسو پېژنم، پوهېږم، نیکولای جان په خپل لیک کې ستاسو په اړه راته لیکلي و. ناتاشې، ویرې، راشئ، دې خواته راشئ، دا هم دینیسوف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمدلاسه ټول، د نیکمرغه او له حیرته ډکې څېرې، څښور او د تورو بریتو خاوند ، دینیسوف خواته ورواوښتل او پر هغه ور ټول شول.

ناتاشا چې له خوښۍ نه یې ځان هم هېر کړی و ، چغه کړل:

- دزړه سره !دینیسوفه !قربان دې شمه !

هغه ته یې ور ودانګل، غېږ یې ترې تاو او په کلکه کلکه یې مچ کړ. دناتاشې په دې کړو ټول هک حیران شول. دینیسوف خپله هم له شرمه تک سور شو ،خو وموسېد ، دناتاشې لاس یې راونیو او ښکل یې کړ.

دینیسوف هغې کوټې ته چې دهغه لپاره یې ټاکل شوې وه، بدرګه او درستوف کورنۍ غړي، بېرته له نیکولای نه راتاو شول.

مشره ګرافینه، دهغه ترڅنګه ناسته وه، دهغه لاس ونه یې کلک نیولي او هره شېبه یې مچول. نور ټول ترې تاوراتاو و او دهغه هر غلچک ، هره خوځېدا او غږېدا یې په ځیر سره څارل او په مینه ناکو ،ځلېدونکو او حیرانتیا یې هغه ته کتل. خویندو ،وروړ او پلار هر یوه هڅه کوله چې ترټولو نېږدې هغه ته کېني او دچایو یا دستمال په راوړلو کې ،سره ناندرۍ جوړې کړي.

رستوف دهغې مینې له کبله چې په ده پیرزو شوې وه، خورا نیکمرغه و ،خو د راتګ له لومړې شېبې او له خپلوانو سره دکتنې خوند ،دهغه داوسنۍ خوښۍ او نیکمرغۍ په پرتله داسې پرتمین وو ،چې اوسنۍ هغه هسې بې خونده ورته برېښېدل، نوځکه دی هره شېبه دیوه نوي زېري او خوند په تمه و.

نوې را رسېدونکې بله ورځ ،سهار تر لسو بجو پورې ویده وو.

دهغوی دخوب دکوټې ترڅنګ په کوټې کې، تورې، پنډونه، خورجینې او پرانستې کڅوړې ،په ختو ککړ بوټونه او موزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

،همدا سې ګډوډ او تيت او پرک پراته وو...چوپړانو دوه لګنه تودې او سړې اوبه او پاکې جامې چمتو کړې وې.دنارينو او تنباکو بوی په کورکې خپور و.

د دينيسوف،مات اوځيږ غږ واورېدل شو:

-ګريشکا !رستوفه تاته وايم پاڅېږه !

رستوف،خپل سره تړلي بانه ومښل،د سر جړې څڼې يې له تاوده بالښته راهسکې او وې ويل:

-څه خبره ده؟ناوخته شوې ده که څنګه؟

دناتاشا غږ له ګاونډ کوټې نه واورېدل شو ، چې ويل يې:

-اها !لس بجې کېدونکې دي.

دګاونډ له کوټې نه د شغهارکوونکو کميسونو او دنجونو دشروشور او غږېدا ،غږ راته او دهغې له نيمه پرانتې دروازې نه دشنو جامو او تورو څڼو پڅواک راوځلېد او ناڅاپه ببرته ورک شو.ناتاشا ،سونيا او پيتيا راغلي وو ،چې وګوري،نوي راغلي مېلمانه راپاڅېدلي او کنه؟د دروازې له شا بيا دناتاشې غږ واورېدل شو:

- نيکولای جانه !پاڅېږه !پاڅېږه نور !

- سمدلاسه !همدا اوس !

پيتيا په همدې وخت کې په ګاونډه کوټې کې،تورې ليدلې وې او له هغو نه يې يوه را اخېستې وه ،له مشر جګړه ليدلي ورور سره کتنې، دهغه په زړه کې شور او مينه راتخنولې وه ،بې له هغه چې دې ته پام وکړي چې دا نه ښايي چې پېغلې نجونې دې لغړ او بې جامو ځوانانو ته وګوري،د ناړامۍ يا بې پروايۍ له امله هغه د نويو راغليو زلميو دکوټې دروازه پرانسته او په لوړ آوازيې وويل:

- دا ستا توره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې د خلاصېدو سره سم نجونو شاته ودانګل او دینیسوف په حیرانۍ او تعجب، خپل له وینښتو نه ډک لینګي په څادر کې ومروړل او خپل ملګري ته یې وکتل، پیتیا کوټې ته ورننوت او دروازه یې څان پسې ورپورې کړه. د دروازې له شا نه د خندا د کړسهاري غږ تر غوږه شو.

د ناتاشا غږ پورته شو :

-نیکولای جانه !کمیس واغونده او راووزه !

پیتیا وپوښتل:

-دا ستا توره ده؟ او بیا یې په خورا ادب تورڅښي او توربریتي دینیسوف ته مخ وروااړاوه او وې ویل:

- او که ستا سو ده؟

رستوف کمیس واغوست، په تلوار یې څپلۍ پښو او له کوټې نه ووت.ناتاشا خپلې سګګ لرونکې یوه موزه په پښو کړې او په بله لګیا وه. سونیا تر خپل څانه تاوېدله ،غوښتل یې لمن راټوله او کښني. په همدې حال کې رستوف د هغوی کوټې ته راننوت.دواړو نوي شنه شنه، سره ورته کمیسونه اغوستي وو. اننګي یې تک سره او خورا خوښې وې.سونیا له کوټې وتښتېده او ناتاشا وروړ تر تخرګ لاندې ونیو او په خبرو خبرو یې هغه واړه مېلمستون ته بوت.

د دوی مرکه شبېه شبېه تودېده او دا مرکه هسې توده وه، چې دوی د هغو نورو زرګونو پوښتنو او څوابونو لپاره چې یوازې دوی پورې یې اړه لرله د خبرو لپاره وخت نه شو پیدا کولای.ناتاشا په هرې هغې خبرې چې وروړ ادا کوله او یا یې خپله ویله، په کړس کړس خندل.د هغې خندا نه له دې کبله وه، چې د دوی خبرې د خندا وړ وې، بلکې له دې کبله وه چې خورا خوشحاله وه او نه یې شو کولای د خپلې خندا او موسکا مخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیسي.

د رستوف د هرې خبرې په اورېدو به یې ویل:

-خوراښه ده، ډېره بې سارې ده !

رستوف داسې وانګېرله، چې د خور د تودې مینې تر اغېز لاندې راغلی دی، تر هغه یو نیم کال نه وروسته چې دی له کوره وتلی دلومړي ځل لپاره، د هغه په ګوګل او پرځېرې هغه ماشوم وزمه موسکا راخورېږي، چې په دې موده کې آن یو وار هم داسې احساس کړې نه وه.

ناتاشا به ویل:

-واه !ګوره ! له تانه لوی نارینه جوړ دی، پاکه پروردګاره ! څه لویه نیکمرغي، څه لویه نیکمرغي ده چې زما ورور ...هغې د هغه بریتونه ولمسول او وې ویل:

-غواړم په دې پوه شم، چې دا تاسو نارینه څنګه یاستئ؟همداسې لکه موږه ښځې که بل ډول؟

رستوف ځواب ورکړ:

-نه !نه !هو رښتیا سونیا ولې وتښتېده؟

هو کې !

دا یوه بله لویه قصه ده ! ګوره ! ته غواړې له هغې سره وغږېږې ،کنه؟ څنګه په ته به ورسره غږېږې او که په تاسو ؟

رستوف وویل:

-ګورو به، چې څنګه پېښېږي.

-ښه به دا وي چې تاسو ورسره وغږېږي، زه به بیا وروسته درته ووایم چې ولې.

-پوه نه شوم؟دا نو څه خبره ده؟

-ښه ته چې ټینګار کوي، همدا اوس به یې درته ووایم.ته خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږې چې زه او سونيا ډېرې نېږدې خورلڼې يو ،دا سې خورلڼې چې هغه ته مې د دوی د دوستۍ په نښه په سکروټه لاس داغلی دی ،راشه وې ګوره.

لستونی يې پورته کړ او له څنګلې يې لږ څه بر اوږې ته نېږدې، پر خپل اوږد ،نازک او ښکلي مټ ،هغه ځای چې د نڅا د اوږده کميس داغوستو پر وخت پټېږي، يوه سره په اور داغلې نښه ور وښوده.

-ما دا ددې لپاره سوی دی، چې هغې ته دخپلې مينې نښه ثرګنده کړم، هسې خط کش مو په اور وينو او ځان مو پرې وسوځاوه.

هغه چې دخپل ماشومتوب د سبقونو دويلو په کوټه کې پر هغې پستې اوږدې څوکۍ چې بالښت ډوله لاستيو هغه ګاڼله، ناست و ،دخپلې خور ناتاشې ناهيليو ،خوغړېدونکو سترګو ته يې کتل، بيا دخپل ماشومتوب په ښکلې دنياګۍ کې، دهغې کورنۍ په غېږ کې چې پرته له ده نه بل چا ته دتصور نه وه ،ورډوب شو .هغه دنياګۍ کې چې په ده کې يې دده لپاره دژوند ترټولو نه ښه خاطرات او يادونه را تازه کول.چاته دمينې دثرګندونې اوښودنې لپاره په سکروټو پر ځان دنښې ايښودل ددې لپاره هسې دماشونو او بابيزه خبره نه وه، هغه دا حال احساسولی شو او هغه ته دتعجب وړ نه وه.

خو بيا يې هم وپوښتل:

-دا خو ښه ده، تر دې وروسته څنګه کېږي؟

-څنګه؟ دا چې ما او تا هم هغه ته همداسې ګران يو.دتل لپاره ورته ګران يو.دا خو څه حماقت نه دی، چې لاس په سکروټه داغ کړې او بس !دا په دې معنې چې موږ به يو بل ته ګران يو.هغې ته يو څوک داسې تل ګران دی،لکه دا نښه چې ابدي ده، هغه ګرانښت به هم همداسې ابدي وي.زه په دې نه پوهېږم اوس او سمدلاسه به يې هېره کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نو څنګه؟

-هغې ته زه او ته همداسې ګران یو ، ناتاشا ناڅاپه تکه سره شوه او وې ویل:

- پوځ ته ترتګ نه مخکې دې،هغه وعدې یاد یږي؟هغه وایي چې ته هغه هېروې،خو هغه وایي چې دی به ماته دژوند ترپایه ګران وي،پربږده چې هغه همداسې ازاد واوسي،خو ماته به ګران وي..ګوره رښتیا هم دا د پیرزوینې او رحم خبره ده،کنه؟لوی روح غواړي،همداسې نه ده؟ناتاشا خپله دا خبر بیا بیا تکرار کړه او وې ویل:

-لوی روح او خورا پیرزوینه غواړي،همداسې ده کنه؟

د هغې د وینا له نښنو نه داسې بربښېده،هغه څه چې هغه یې اوس وایي،تر دې مخکې یې په ژړا ژړا ویلي وي.رستوف په خیالونو کې ډوب شو او وې ویل:

-زه هېڅکله هغه خبره چې مې کړې،نه هېروم،سونیا داسې ښکلې ده چې ،کوم احمق به په داسې نیکمرغۍ سترګې پټوي.

ناتاشا په لوړ او له تلوسې نه په ډک آواز وویل:

- نه !نه ! ما او هغې په دې اړه د زړه خواله کړې وه،ما لا پخوا ویلي و ،چې ته به همدا خبره کوې،خو داسې نه ده،ځکه که ته دا خبره ددې لپاره کوې چې خپله ژبه او وعده پرځای کړې او یوازې دخپلې ژبې دساتنې لپاره ځان دې ته اړوې.دا خبره ددې معنې لري چې ته کوم بل چا واده کولو لپاره اړویستی یې او دا سمه خبره نه ده.

رستوف په دې پوه شو ،چې هغوی دا ټولې خبرې په ښه تکل برابرې کړې دي.سونیا پرون هم د خپلې ښکلا پر زور هغه کوډې کړې وې او نن یې هم د سترګو په رپ کې تر پرونه لا سخت دده پر زړه یرغل کړی و.هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چتره شپاړلس کلنه زړه راښکوونکې پېغله وه او داسې يې احساس کړه چې ورته ګرانه ده(په دې کې يې يوه شېبه هم شک نه لاره)رستوف په زړه کې پخوله:

- ولې همدا اوس راته ګرانه نه وي،ولې له هغې سره ژر واده ونه کړم،خو اوس،اوس خو مې ډېرې نورې خوږې شپې ورځې او لذتونه تر مخې دي،هو کې هغوی زما د رضا کولو لپاره ښه دوکه جوړه کړې ده.نه !نه !ښه به دا وي چې آزاده پاتې شم او وې ويل:

-ډېره ښه ده،په دې اړه به نو وروسته وغږېږو ،هغه زياته کړه:

-وای وای چې نه پوهېږې،چې څومره دې په ليدو خوشاله يمه.ګوره باريس ته خو به دې خيانت نه وي کړی؟

ناتاشا وخندل او په لوړه آواز يې وويل:

- دا څه اپلتې غږوئ ! نه دهغه او نه دبل کوم يوه ،دهېڅچا په خيال کې هم نه يم او نه غواړم په دې اړه وغږېږم.

-عجبه ده،دا ولې،دا په تا څه شوي دي؟

ناتاشا چې دنيکمرغۍ موسکا يې پرشونډو خوره و ،وغوړېده او وې ويل:

-په ما ؟بيا يې له هغه نه وپوښتل،تا :

-تا دوپورت (فرانسوي ناڅګر چې هغه وخت په پترزبورګ کې خورا پېژندل شوی دی) ليدلی دی؟

-نه !...

هغې زياته کړه:

-زه به هېڅ وخت مېړه ونه کړم،غواړم نڅاګره شم،خو ګوره چاته ونه وايې.

رستوف داسې د زړه له کومې وخندل،چې دينيسوف په ګاونډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه کې د هغه غبرګ واوریدل او د رستوف په خوښۍ او نیکمرغۍ یې رخه راغله، هغې هم د خندا مخه ونه شو نیولای او وې ویل:
-خورا ښه ده، خورا !
- ښه ده ! ښه ده !نور نه غواړئ چې له باریس سره واده وکړې؟
- ناتاشا له قهره تکه شنه شوه او وې ویل:
- زه نه غواړم د چا ښځه شم، کله چې باریس ووینم ،خپله به ورته ووایم.
رستوف وویل:
- ښه نو داسې؟
ناتاشا وویل چې دا ټولې هسې ملنډې دي، هغې زیاته کړه او له ورور نه یې وپوښتل:
-ښه دا راته ووایه، دینیسوف ښه هلک دی؟
- ډېر ښه هلک دی.
-ښه ورکه وه یې، ځه جامې دې راوغونده، چې چای وڅکوو.
...رستوف چې په کوټه کې سونیا ولیدله، تک سور شو.نه پوهېدو هغه یې ته څه ووایي او څه وکړي.پرون شپه یې د سترګې مشې او دبېلتون له درده وروسته دوه ځله سره ښکل کړي وو ،خو نن یې داسې انګېرله چې دا کار نور کېدونکی نه دی.رستوف داسې احساسوله چې مور او خویندې یې ټول ده ته په پوښتنیز کتو ګوري او سترګه په لار دي چې دی له سونیا سره څه کوي، هغه د سونیا لاس ښکل کړ او هغې ته یې (سوني) او(تاسو)وویل.
((دا په دې معنی چې نه دومره رسمي چې د سونیا له نامه سره د هغه د پلار نوم یاد او نه دومره غیر رسمي چې هغې ته(ته) ووايي، ٠خو دهغو سترګو دیو بل په لیدو یو بل ته (ته)ویل او په خوند یې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکل کړل.سونیا په کتو کتو کې له هغه نه له دې کبله ښننه غوښته، چې دناتاشا له لارې یې هغه ته خپلې پخوانۍ خبرې او وعدې وریادې کړې او له هغه نه یې له دې کبله مننه کوله چې دا لا هماغه شان ورته ګرانه ده.رستوف بیا په کتو کې له هغې نه له دې کبله مننه کوله چې هغه یې آزاد پرېښی او هغې ته ویل، که ازاد وي او که نه وي،دا به همداسې ورته ګرانه وي، ځکه دا امکان نه لري ،چې سونیا ده ته ګرانه نه وي.

ویرې د یوې شېبې چوپتیا نه په ګټه اخېستو ،وویل:

-دا ډېره د تعجب وړ ده، چې سونیا او نیکولای د دوو پردیو په شان یو بل د (تاسو) په نامه یادوي.

د ویرې دا خبره دهغې د نورو خبرو په شان رښتیا او د تل په شان دټولو دخوابدۍ لامل شوې ده.نه یوازې نیکولای، سونیا او ناتاشا بلکې مشرې ګرافینې هم له سونیا سره د خپل زوی له مینې له دې کبله ویرېده، چې تصورېې کاوه، کېدای دغه مینه د دې زوی له خورا سترو بریو او نیکمرغیو نه بې برخې کړي.مشره ګرافینه هم د پېغلو په څېر تکه سره شوه.رستوف د دینیسوف په لیدو هم حیرت وکړ، ځکه دینیسوف،د عسکرۍ خپلې نوې جامې اغوستې وې،عطر یې وهلي و ،په غوړو ځنو او په داسې شان او پرتم د هرکلیو کوټې ته راننوت،چې هغه ته یې د هغه د جبهې حالت وریادوه او له ښځو سره په داسې ناز او ادا ښورېده او غړېده چې رستوف هېڅکله په دغه شان د هغه د لیدو تمه نه لرله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

کله چې نیکولای رستوف له جبهې نه مسکو ته راستون شو، د هغه کورنۍ هغه ته دیوه نازولي او اتل زوی په شان هرکلي ووایه. نیکولای د هغو د زړه سر او په دیدن یې نه مړېدل. خپلو خپلوانو هم هغه ته بې ساری درناوی او ګرانښت څرګند اوه، اشنایانو بیا هغه ته د یوه سواره او زړه راښکوونکي پوځي افسر په سترګه کتل، داسې افسر چې د ښو کړو وړو خاوند او بې سارې ښه نڅا یې کوله.

د رستوف کورنۍ په مسکو کې خورا مخوره، دوستان او آشنایان یې بې شمېره او سږکال خو د مشر ګراف پیسې او شتمنۍ څکه خورا پریمانه وو، چې یو څه جاید ادونه یې ګرو کړي وو. نو له همدې کبله نیکولای جان ځان ته د ګاډۍ غوره ښه آس، د ورځې د دود سره داسې غوره کالي چې بل چا لا په مسکو کې نه درلوده او ښایسته داوږدو ټونګو موزې، اخېستې وې، شپه او ورځ یې له یارانو دوستانو سره له خوښیو نه په ډکو بنډارونو کې تېرولي. رستوف کور ته د راستنېدو نه لنډه موده وروسته، له پخواني ژوند سره د بیارږدېدو له امله د خوښۍ احساس کاوه او داسې یې انګېرله چې اوس پوره لوی سړی شوی دی. د دنیات په مضمون کې د ناکامېدو ترخه غمونه، د سورلۍ په ګاډیو کې د سپرېدو لپاره د ګاوریل نه د پور اخېستنې او په غلا غلا له سونیا سره ښکلول، اوس ټول د هغه لپاره د ماشمتوب د زمانې داسې لوبې برېښېدې چې د تېرو وختونو هېر شوي یادونه وو. هغه اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سواره پوځ دا سې يو افسر چې د سورلۍ ښکلې، ځلېدونکې ځانګړې پوځي جامې، چې د ګيورګي په نامه د سپينو زرو مډال پرې تمبول شوی و، اغوستې وې او د ښار له خورا مخورو، نامتو او ماهرو سورو ښکاريانو سره د لوبو او د هغو د آسونو په پرتله يې خپل آس جوړ او ه. هغه د ښار په ځانګړې کوڅه کې له کومې ښځې سره آشنايي پيدا کړې وه او هر ماښام به يې د يدن ته ورته. د ارخاروف په کور کې به يې د مازورکا نومې نڅا د نڅاګرو لارښوونه کوله. له فيلد مارشال کامنسکي سره به يې د جګړې په اړه مرکې کولې، انګريزي کلوب ته يې تګ راتګ پيدا شوی و او له يوه څلويښت کلن ډګروال سره يې چې د دينيسوف له لارې پېژند ګلوي شوې وه او په (ته) يې له هغه سره خبرې کولې.

په مسکو کې يې له تولواک سره د مينې اور لږ سوړ شوی و، ځکه په دغه موده کې چې دی دلته راستون شوی و، هغه يې ليدلی نه و، خو د دې تولو خبرو سره سره هغه د تولواک او له هغه سره د خپلې لېوالتيا په اړه غږېده. کله ناکله خو به يې لا داسې هم ښودله چې دی د تولواک په اړه خپل زيات رازونه ويلی نه شي، هغه رازونه چې د ډېرو نورو لپاره د پوهېدو وړ نه دي او د تولو هغو احساساتو سره يې د زړه له کومې خواخوږي ښودله چې په مسکو کې يې هغه وخت تولواک الکساندر پاولوويچ ((ځمکني فرښته)) ګڼله.

په مسکو کې د اوسېدو او پوځ ته د بېرته ستنېدو په دغه لنډه موده کې، رستوف نه يوازې له سونيا سره نږدې نه شو، بلکې لږ نور هم سره لرې شول.

سونيا خورا ښکلې، مهربانه او له ورايه څرګنده وه چې پر رستوف يې سخت زړه بايللی و، خو رستوف د ځوانۍ په هغه منګ و، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅوان تصور کوي، دومره بوخت او په کړکېچونو کې ډوب دی، چې مینتوب ته وخت نه لري.او یا داچې تر واده نه خپله ازادي غوره ګڼي او غواړي یوڅه نور تر سره کړي.هر کله به چې سونیا ور په زړه شوه ویل به یې:

- هه هه، داسې پېغلې ډېرې دي، نورې به هم ډېرې داسې پیدا شي، ډېرې نورې چې زه یې لانه پېژنم.ددې کار لپاره زه لا ډېر ځوان یم، وخت ډېر دی، هغه وخت چې زما دې کار ته زړه شي او مین شم ، خو اوس د مینتوب لپاره هېڅ وخت نه لرم.

له بله پلوه هغه له ښځو سره ناسته ولاړه ځانته یو ډول سپکاوی ګاڼه، که څه هم هغه دنڅاوو بنډارونو ته تګ راتګ درلوداو له ښځو سره یې ناسته ولاړه کوله، خو داسې یې ښودله چې دا کارونه د زړه له کومې او بې خونده کوي.انګریزي کلوب ته تګ راتګ، له دینیسوف سره عیاشي، په شرابو کې ډوبېدل، هغه پېژندل شوي کورته تګ راتګ ((هلته عیاشانو تګ راتګ درلود)) ،دا او دې ته ورته نور ډېر کارونه یې د یوه سواره پوځي لپاره ورځني چارې ګڼلې.

د مارچ د میاشتې په پیل کې مشر ګراف، ایلیا اندربوویچ رستوف، دهغې مېلمستیا او بنډار په چمتوالي سخت لګیا و، چې په انګریزي کلوب کې یې، د شهزاده باګراتیون په ویاړ دجوړېدو تکل کړی و.

ګراف، چې خپل اوږد کورنی کمیس اغوستی و ، په کورکې ګرځېده راګرځېده.او دانګریزي کلوب داشپزانو پېژندل شوی مشر، فئوک تیست، ته یې دمېلمستیا لپاره، دمرچ او مالګې ،زر چوبې، بادرنګو ،تازه کبانو ،دخوسې دغوښې او نورو په اړه ځانګړې سپارښتنې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف رستوف د پرانستو له پیل نه د دغه کلوب غړی او د هغه یو له مخورو سپین ږیرو نه ګڼل کېده.نو له دې کبله شهزاده باګراتیون ته درسمي مېلمستیا د تیارۍ چارې ده ته سپارل شوې وې، ځکه هغه په مېلمه پالنې او خرڅ کې لوی لاس او نوم لاره او په دې برخه کې یې سیال نه درلود.د کلوب مشرانو ،اشپزانو او چوپړانو په خورا پاملرنې او وریـن تنـدي د هغـه سپارښـتنې اورېدې،ځکـه هغـوی پـه دې ښـه پوهېدل، پرته له هغه نه به بل هېڅ څوک د داسې یوې مېلمستیا خرڅ ته چې څو زره روبله کېږي ملا ټینګه نه کړي او د بل هېڅ چا پـه مېلمستیا کې به دوی ته داسې ګټې ور په برخه نه شي...

ګراف،وروسته له هغه چې پخوونکو ته وړ سپارښتنې ورکړې،د مېلمستون خواته یې د ستنېدو تکل وکړ...په همدې وخت کې یې د دروازې له شا نه د ټینګو نارینه ګامونو او د بوټو د وسپنیزو ټکهارې غږ واورېد.هغه ځوان ګراف و ،هغه د تاندو ،نریو بریتو ،ښکلې او بې ساري تازه بشرې سره چې خوب یې ښه پوره او ستوماني یې لـرې ښکارېده ،له ښه مسکوي طبیعت سره راننوت.

بوډا ګواکې له شرمه ډکې موسکا سره زوی ته وویل:

-آه وروركه !چېرې یې؟چور سرسام شوی یم،که بل څوک نه یې،تا خو به لړ مرسته راسره کړې وای،تر اوسه مې لا سندرغاړي خبر کړي نه دي،سازیان شته،خو سندرغاړي؟ ما وې چې جټان راوغواړم؟ تاسو سپاره پوځیانو خو د جټانو وکوچانیو سندرو لېونی یاستئ.

زوی ومو سېده او وې ویل:

- کـه ربښـتیا راباندې وایي،شـهزاده بـاګراتیون چـې کلـه د شـون ګرابن،جګړې ته چمتوالی نیوه ،دوه مره هلې ځلې یې نه کولې،لکه تاسو چې یې د دې مېلمستیا لپاره کوي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف، په لوړ او له خوښۍ نه په ډک آواز وویل:

- ...له هغه ځایه به بیا ، راز ګولپای ځي ۳۷۳ ، اپا تکا ګاډیوان هلته بلد دی، هلته به البوشکای نومی جټ پیدا کوي، هغه، هغه د ارلوف په مېلمستون کې چې ګډېده ، یاد یږدي؟...

نیکولای په خندا وویل:

-جټانې هم ورسره راولو ؟

-زړه دې ! ستا زړه !

په دې وخت کې، اناميخايلوفنا ، په نه اورېدونکو ګامونو ، برندې ځېرې او هممهاله مسیحي وزمه بشرې، چې هېڅکله یې نه بدلوله، کوټې ته راننوته... سترګې یې له مهربانۍ نه وتړلې او وې وویل:

-...ګرانه ګرافه !زه به یو وار د بیېزاوخوف، کورته ورشم، هغه ځوان بېزاوخوف راغلی، هو !هرڅه مو چې له باغچې نه په کار دي ګرافه !همدا اوس یې راوړئ، زه باید بېزاوخوف وګورم، هغه ماته دباریس لیک رالېږلی، دخدای شکردی، باریس اوس په ستره قوماندانۍ کې ګمارل شوی دی...

زما له خوا بېزاوخوف ته بلنه ورکړئ، زه به دهغه نوم دمېلمنو په ډله کې ولیکم، خو دا راته ووایئ چې هغه یوازې دی که له خپلې مېرمنې سره راځي؟

اناميخايلوفنا ، خپلې سترګې پورته خواته وغړولې او په ځېره یې دغم لړلې راخورې شوې، خو وې ویل:

- اه زما ګرانه !هغه خورا بدمرغه سوی دی، هغه څه چې ما اورېدلي او که ربښتیا وي، خدای دې په هېڅ چا نه راولي. کله چې موږ دهغه په نیکمرغیو کې ډوب و ، هېڅ چا ددې بدو ورځو تصور هم نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای.هغه هم دا د پاک زړه او سپېڅلي روح خاوند.زما خو خورا زړه پرې خوږېږي، څه مې چې له لاسه وشي، هو مره مرسته به ور سره وکړم.

دواړه مشراو ځوان، رستوفانو(پلار او زوی)و پوښتل:

-ولې؟څۀ شوي دي؟...

-خلک داسې وايي، چې پيېر ،دغم له لاسه لېونی شوی دی.

-نه !هر څه چې وې ،وې دي.پرېږدي چې مېلمستيا ته راشي، پرتمينه مېلمستيا به وي،طبيعت به يې ښه شي.

بله ورځ چې د مارچ دربيمه نېټه وه،لا د ورځې دوه بجې نه وې چې د انګريزي کلوب دوسوه پنځوس تنه غړو او پنځوس تنو نورو مېلمنو دګران مېلمه او د اتريشي دجګړې اتل شهزاده باګراتيون د راتګ هرکلي ته سترګه په لار وو.مسکو چې تل دخپل پوځ دپرله پسې برى سره ږږدي و ،د "استرليڅ" د جګړې د خبرونو په رارسېدو سره لومړى هېڅ دا نه منله چې کېدای شي،دوی داسې ماتې خوړلې وي،ځينو خو دا خبر دروغ او بابيزه ګاڼه او نورو بيا دغه ډول حيرت وړونکې پېښې لپاره چې په خيال کې هم نه راتله،پاخه دلايل غوښتل.انګريزي کلوب،چې دمخورو او له پېښو خبرو او لېوالو ټولنيزو شخصيتونو دتګ راتګ او ټوليدو يوه ټولنه وه،د دسامبر په مياشت کې چې ددغې ماتې دخبرونو رارسېدل پيل شول،ټولو داسې ددې خبر او جګړې په اړه چوپيتيا غوره کړې وه،چې ګواکې په لوی لاس يې داسې پرېکړه کړې وې،چې هېڅوک به په دې اړه څه نه وايي.هغه مخور مرکچيان لکه:ګراف راستوپچين،سردار ولاديميروويچ دولګاروکي، والويوف، ګراف کارکوف،سردار فيازيميسکي،چې تل به يې خبرو دنښې منځ ويشت، يا کلوب ته نه راتلل او يا هم په کورنو او وړو ځانګړو بنداړونو کې راټوليدل او د زړه خوالـه يې کوله او هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسکویان چې د نورو له خولې یې خبرې کولې(چې ګراف، ایلیا اندروویچ هم له هغه ډلې نه و) دلنډ وخت لپاره بې لاربښود او لاربښوونې پاتې شول او د جګړې په اړه یې خپل خیال نه څرګندا وه. د مسکو خلکو داسې انګېرله چې داسې کوم ناوړه څه تېرېدونکي دي، چې د هغه په اړه یې تر غزېد ،چو پیتیا غوره ګڼله. خو لا څه موده تېره نه وه ،چې مخور مرکچیان بېرته سره رابرالا او په جګړې کې د ماتې دلاملونو په اړه په ډاګه غږېدل او خبرې اترې یې پیل کړې. د همدې وینا وو او مرکو نه روسانو ته د دغې ناشونې ،نه منونکې او نا اورېدل شوې پېښې دلایل څرګند او په ټول مسکو کور په کور خواره شول. لاملونه دا وو:

د اتریشیانو خیانت، پوخ ته د خوړو او کالو نه رسېدل، د پولندي پرژیبفسکي او فرانسوي لانژرون خیانت، او د کوتوزف بې استعدادي (او په ګنګوسه کې دا هم ویل کېده)د ټولواک ځواني ،بې تجربوالی او له هغه نه د ناکسو چاپیر شویو وګړو راتاوېدل او د هغو د خبرو اورېدل. خو روسي پوځ، د پوځ په اړه ټولو دا په ګډه ویل چې هغو د زړورتیا او مېړانې یو ناشونې چاره ترسره کړې ده. د روسي پوځ هر سرتېری، هر افسر او هر جنرال، هر یو ، یو اتل و ،داسې اتلان چې زړورتیا او مېړانو ته یې د معجزې په سترګه کتل کېدل، خو د دغو اتلانو له ډلې نه، بیاد شهزاده باګراتیون نوم ځکه د اتل په نامه یادېده چې، په باتوروالي په شون ګراین کې جنګېدلی، په استرلیخ کې یې په وخت شاته تګ کړی او په یوازې ځان یې تر خپل لاس لاندې پوځ په خورا منظمه بڼه ژغورلی او یوه ټوله ورځ د دوه برابره زیات او پیاوړي دښمن سره په مېړانه جنګېدلی او خپل ځان او خپل پوځ ته یې ستر ویاړ ګټلی دی. د دې علت چې باګراتیون په مسکو کې د اتل نوم ګټلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ،نه یوازې دا وچې هغه له مسکو سره څه ځانګړې اړیکې نه لارل بلکې دا هم و چې هغه یو پردی او غیر روس پوځې و...د باګراتیون دغې راز ستاینې او لمانځنې همماله د کوتوزف نه د نه رضایت او کرکې څرګندونه هم کوله..خو د روسې سرتېرو په اړه خبره دا وه چې له هغو نه باید د آرامتیا هیله وشي،ځکه باید دا کار وشي چې مېړانې ته یې د هر تاوان پېښ نه کړي.له هرې خوانه دا استرلیڅ په جګړه کې،د هغه د نویو نویو مېړنو کړو او ویاړونو کیسې مرکې اوربدل کېدې،چا ویل هغه آن د دښمن له منګولو جنډه راوژغورله،بل به بیا ویل چې،پنځه تنه دښمنان یې وژلي،دربیم به بیا یادونه کوله چې هممهاله یې په توپ کې پنځه ګولۍ ځای پر ځای کړي دي او نورې نورې کیسې.د بیرګ مېړانه هم پټه پاتې نه وه،هغه دا چې کله یې ښی لاس شنډ شوی و ،توره یې په کین هغه چلوله او همدا سې وړاندې تللی و.خو د سردار بالکونسکي په اړه هېڅچا هېڅ نه ویل،یوازې د هغه هغو نږدې انډیوالانو چې دی یې له نږدې پېژانده ،دا افسوس کاوه چې هغه خورا مخکې او وخته مړ شو او خپله بلاربه امېدواره ښځه یې هسې عجیب پلار ته پرېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

د مارچ په دربیمه دانګریزي کلوب په ټولو کوټو کې د مېلمنو د غرېدو او مرکو شروشور جوړ وو. د کلوب غړي او مېلمانه ځوک په پوځي جامو، چانوربخکلي کالي او ځا د سرداری جامې اغوستې او ځانګړي پودر يې وهلي او سینګار کړې ځنې لکه د شاتو او انګبینو د پسرلنیو مچیو په شان له هرې خوانه ځپه ځپه په خوځېدا وو، ځوک ډله ډله ولاړ وو او ځوک هم نور بېليدل، هسې دې خوا اخوا ګرځېدل. او یا به چېرې ناست او ځوک خو ګوښې ځانته ولاړ وو. سينګار شوي او غوره جامې يې اغوستي وې..لاس په نامه چوپړان د دروازو خواته ولاړ او دې ته سترګه په لار و، چې ځوک دوی ته، د چوپړ وو ايي

.د مېلمنو زیاتره برخه غمر خوړلي ،ددرناوي، پراخو او په ځان ډاډمن ځېرو خاوندهٔ خلک وو، چې ځوربې منګولی، شډلې خوځېداوي او درانه درانه غږونه يې لارل. دغه ډله مېلمانه او د کلوب غړي د دود له مخې په ځانګړو ځايو او ځانګړو ډلګيو کې سره ناست وو. يو شمېر لږاو يو واريزه مېلمانه چې زياتر يې ځوانان وو او دينيسوف، رستوف او دولوخوف چې تر خلع رتبې نه وروسته يې بيا د افسری وياړ ګټلی او د سيمنوفسکي په غونډ کې ګمارل شوي و، په همدې ډله کې وو. د ځوانانو په تېره بيا د پوځي هغو له ځېرو نه دوياړ تر پردې لاندې مشرانو ته يو ډول سپکاوي ځرګند بده. هغه داسې چې ګواکې ځوان نسل تر ځانه مشرانو ته وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-درناوي او ویاړ مو سترګې په لیمو ،خو دا هم مه هېروي ،چې راتلونکې موږ پورې اړه لري.

نیسیفڅکي ،چې د کلوب له پخوانیو غړو نه و ،هم دلته و.پېیر ،چې دښځې د ټینګار له مخې یې ویښته ببر سینګار کړي او عینکې یې لرې کړې وې، او دورځې لـه دود سره یـې نـوې جـامې اغوسـتې وې،پـه خواشیني او غملړلې څېرې،په بېلابېلو کوټو ګرځېده.هغه دتل پـه شـان دهغو غوړه مـالانو لـه خـوا چاپېیر شوی وو ،چې دده شتمنیو او غـوړه مـالېو تـه پـه تمـه وو ،خو دده د خپـل عـادت لـه مخـې هغـو تـه پـه سـپکه سترګه کتل.

دعمر لـه مخـې هغـه دځـوانانو ،خو دشتمیو او اړیکو لـه مخـې هغـه دمشرانو ډلې پورې اړه لرله،نو لـه همـدې املـه دی د دواړو ډلـو تـر مـنځ پـــه تـــګ راتـــګ کـــې و...تـــر ټولـــو نـــه زیـــات خلـــک د ګـــراف راستوپچین،والویف یـا ناریشـکین ډلـو تـه ورټـول شـوي وو. ګـراف راستوپچین،کیسې کولې چې څنګه اتریشیانو دتښتې په وخت کې روسـان تـر مخـه کـول او روسـان دې تـه اړوو ،چـې د تـورې پـه زور دټښتېدونکو په منځ کې ځانتـه د پـر مختـګ لاره پرانیزي.والویف،پـه خورا محرمانـه ډول دا ویـل چـې ،اوواروف،یـې لـه پټرزبـورګ نـه ددې لپاره استولی وو ،چې داتریشیانو په اړه دمسکو داوسېدونکو دخیـال جاج واخلي.په بله ډله کې ناریشـکین،داتریش پـه پـوځي شورا ملنـدې وهلـې...خـو خپلـه سـردار انـدربوویچ،چې پسـتې څپلـۍ یـې پـه پښـو وې،په خورا چټکۍ او بوختیـایې د هرکلېـواو خـوږو دتـالارونو تـرمنځ تګ راتګ کاوه او ټولو مخورو او لږو مخورو سره یې چې ده ټول په یـو ډول نه ډول پېژندل،په یو ډول سترې مشـي خـواره مشـي او کلـه هـم یـوه لنډه مرکه کوله.او کله ناکله خو به یې خپل غلچک خپل نازولی او تانـد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوی پسې ولېږه او دهغه په پيدا کولو سره به يې سترګې په هغه ورخښې او يو له نازه ډک سترګک به يې ور ولېږه. رستوف د کړکۍ ترڅنګ له دولوخوف سره ولاړ و، سره له هغه چې تازه سره آشنا شوي وو، خو سخت ورته ګران شوی و. بوډا ګراف، هغوی ته ورنږدې شو، د ښه راغلاست په نامه يې د دولوخوف لاس ورکېښکود او وې ويل:

- ماته و يا ړ راوبښې، تاسو زما له دې زلمي سره پېژني، هلته يو ځای او يو ځای موله هغو سره مېړانه کړې ده...اه اه ! او هغه بوډا ته چې له څنګه يې تېرېده، وويل:

- آه !وا سيلي ايګناتيچ، ګرانه ملګريه !څنګه ياستې؟...خو نور يې ددې وخت پيدا نه کړ، چې له دغه بوډا سره خپل دغه روغبړ ته پای ته ورسوي، ځکه ناڅاپه ټولو کې يو شروشور او لېوالتيا ګډه شوه، چوپړانو په ګبنهی اخېستو بڼو را وهڅېدل او په لوړ آواز يې غبرګ غږ وکړ:

-له خيره سره راغلل !

زنګونه وشرنګېدل، مشران او سپين ږيري، تر مخې شول او ټول مېلمانه چې لکه دغنمو د دانو په شان خواره واره و، ته به وايې چې په پارو چېرته دلي شوي وي، له بېلابېلو کوټو نه په ستر مېلمستون کې راټول شول.

با ګراتيون چې د درناوي په ننبه او د کلوب د دود له مخې خپله توره او خولۍ، ساتونکو ته سپارلي وو، په وره کې را ښکاره شو. هغه نه پوستين اغوستی و او نه يې د کارتو سوکتار اچولی و، لکه هغه شان چې رستوف هغه د استرليخ تر جګړې د مخه يې ليدلي بلکې هغه نوي عسکري دريشي چې روسي، بهرني ننبانونه او د ګيورګي ستوري يې پر چپ ټټر تمبولی و، اغوستې وه. دا سې بربښېده چې دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستيتا ته يې تر راتګ نه مخکې ويښته، ږيره او بريت جوړ کړي و، چې د غه کار د هغې د څېرې ښکلا په کوم ډول نا ښکلې کړې وه. د هغه په بشره کې، په د غه بنداز کې، له ګډون نه د ساده خوښۍ نښې ښکاري وې، خو کله به چې د ده د ځيرتيا او مېړانې نښې ور سره يو ځای شوې، لږ د خندا وړ به وبرېښېده. بلکيشوف او فيود رپيتروويچ او وا روف چې د باګراتيون ملګرتيا کوله، د دې لپاره د وره په مخکې لږ ځنډني شول، چې هغه د اصلي مېلمه په توګه تر ټولو نه وړاندې او يوازې مېلمستون ته ننوزي، خو هغه چې نه غوښتل ځان تر نورو لوړ وګڼي، ځان ځنډنی ځندني او له هغو سره همګامه کاوه، نو ځکه د اسې برېښېده چې ګواکې ټول د دروازې په مخکې تم شوي وي. خو په پای کې باګراتيون دې ته اړوت او تر نورو نه مخکې شو. په خورا کمينۍ، کرارۍ، داسې چې ګواکې نه پوهېده خپلو لاسونو سره څه وکړي، په مېلميستون کې وړاندې وړاندې لاړ. هغه داسې کرار کرار روان و، چې ګواکې ته به وايې د جګړې په ډګر کې و او د توپونو تر ډزو لاندې، لکه هغه شان چې په شوينګراين کې د کورسک د غونډ په وړاندې، ګامونه پورته کوي... د کلوب د مشرۍ ډله د هغه هرکلي او درناوي ته ودرېدل او تر دروازې پورې وړاندې راغلل. هغوی د دغه شان درانه او ګران مېلمانه د درناوي په نښه خپل هرکلی څرګند اوه او بې له هغه چې د هغه ځواب ته سترګه په لاره پاتې شي، له هغه نه تاو راتاو شول، هغه يې له مړوندونو نه راونيو او مېلمستون ته يې بدرګه کړ. ګڼه ګونې، ګڼه ګونه جوړه کړې وه... تالار ته ننوتل خورا ګران و... ګراف ايليا اندرېوويچ، په خندا او ټينګار تر ټولو نه په زياتې تلوسې، هرڅوک پورې وهل، لاره يې پرانستله او ويل يې:

-چاته وايم، پرېږدي، هيله کوم پرېږدي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف همداسې خلک پورې وهل، مېلمه يې له لاسه رانيولي وو ،مېلمستون ته يې بدرګه کړ او دصالون پر منځنۍ لويې څوکۍ کې يې کېناوه.دکلوب لويو مشرانو او مخورو بيا دمېلمه شاوخوا ته ګڼه ګوڼه او اله ګوله جوړه کړه.ګراف ايليا اندريوويچ،بيا دګڼه ګوڼې په منځ کې،څانته لار پرانسته او دباندې ووت،لا څو شېبې تېرې نه وې، چې دکلوب له يو مشر سره ګډ ،دسپينو زرو يو قاب په لاس رانوت او قاب يې دشهزاده باګراتيون تر مخې کېښود.په دې قاب کې يو کاغذ چې په ښکلي خط يو شعر پرې ليکل شوی وو ،پروت و.دا وياړنه د دغه پوځي اتل شهزاده باګراتيون په ستاينه کې ليکل شوې وه.باګراتيون د کاغذ په ليدو هک پک او شاوخوا ته يې داسې وکتل،تا به ويل چې له چا پناه او مرسته غواړي،خو په ټولو سترګو کې يې داسې هيلې لوستې چې دی خپله بايد تسليم شي او دنورو هيلو ته غاړه کېږدي.ده وليدل چې نه کېږي،دسپينو زرو قاب يې راواخېست،په تريو تندي يې ګراف ته چې دغه قاب يې راوړی و ،وکتل.يو تن دغوړومال په شان قاب دهغه له لاسه واخېست(کنه داسې برېښېده چې باګراتيون به هغه له څانسره تر ماښامه ټينګ ساتي او آن د ډوډۍ په وخت کې به هم هغه ترخوا پورې نيولې ګرځوي)او له هغه نه يې هيله وکړه چې شعر ته غوږ شي.داسې وبرېښېده چې باګراتيون ګواکې وايي:ډېره ښه ده ،لولم يې !په خواشينو سترګو يې کاغذ ته وکتل او په خورا پام يې دشعر لوستل پيل کړل.خو شېبه لا تېره نه وه ،چې دشعر شاعر کاغذ دهغه له لاسه ورواخېست او په لوړ آوازيې دهغه لوستل پيل کړل.شهزاده باګراتيون ،هغه ته سر ښوراوه او په څير يې هغه ته غوږ نيولی و:

پېړۍ پېړۍ دې،وياړ وی،پر الکساندر،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ویاړ پر تخت ابدي وساته !
زړور لاربنود او خواخوږی، خواخوږی اوسه !
خپل هېواد کې ریفه(د ویرژل دافسانې اتل) او جګړې ته چمتو اوسه !

***

خو اې نیکمرغه بناپارته !چې په خپلو کړو وویاړې !
او ځان دې، دباګراتیون تورې او مېړانې ته ټینګ کړ....
نه داچې له روسي جنګیالو سره د سیالۍ خیال درپیدا شي.

د شعر لوستل لا پای ته رسېدلي نه و چې، دچوپړانو مشر په لوړ آواز غږ وکړ:ډوډۍ چمتو ده !له دې آواز سره همماله دخوړنتون دروازې بېرته او له هغه ځایه ددې ترانې غږ چې:
- اې دبری چغې لوړه شه او اې زړور هېوادواله !ویاړمن اوسي ! په مېلمستون کې انګازه جوړه کړه او ګراف ایلیا اندرېوویچ، شاعر ته چې دچرګ په شان بې وخته اذان کوي ،لا د شعر په لوستلو بوخت و، په قهر سره وکتل او دباګراتیون په وړاندې ټیټ شو.ټول ځکه پاڅېدل چې پوه شول، تر شعر نه ډوډۍ ښه ده.باګراتیون ترټولو نه مخکې د ډوډۍ میز ته ورنېږدې شو او دمیز په سر کې د ددوو الکساندروو ، الکساندر بلکیشوف اوالکساندر ناریشکین ترمنځ ،کېناست.دې خبرې له دې کبله هم اغېز درلود ،چې دټولو اک نوم هم الکساندر و.دهغه تر ناستې وروسته درې سوه تنه ټول، نامه او دریځ ته په پاملرنې سره ټول یو په بل پسې دمیز شااو خواته کېناستل، داسې چې هرڅومره مخور او دپام وړ دریځ خاوند و ،هغه ګران مېلمه ته نېږدې ځای پر ځای شول او داګران کار دهغو اوبو په څېر چې مخ ښکته روانې وې ،په هم داسې یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټکۍ ترسره شو.

ګراف ایلیا اندرووېچ، خپل زوی د ډوډۍ نه مخکې شهزاده باګراتیون ته ور وپېژاند، شهزاده هم هغه وپېژاند او له سره یې هسې یو څو داسې خبرې چې هغه ورځې یې له ټولو سره کړې وې، له ده سره هم وکړې. ګراف دده له زوی سره د شهزاده باګراتیون د مرکې په وخت کې، ټولو مېلمنو ته په خورا خوښۍ او غرور کتل.

نیکولای رستوف، له خپل ملګري دینیسوف او خپل نوي اندېوال دولوخوف سره، درې واړه په ګډه، د مېز د منځنۍ برخې په هغه ځای کې، کېناستل چې مخامخ یې پېیر او د هغه ترڅنګ نیسیفخکي، ناست وو. ګراف ایلیا اندرېوویچ او د هغه ملګري چې د کلوب مشران ګڼل کېدل، مخامخ باګراتیون ته کېناستل او ټولو په ګډه، هڅه کوله هغه ته، ګواکې خپله مسکوي مېلمه پالنه څرګنده کړي.

د ښې ډوډۍ او تاوده هرکلي د جوړېدو په هکله د ګراف هڅې بې ځایه نه وې پاتې... هغه د سر په خوځېدا او د ستر ګو په اشارو له ټولو چوپړانو سره اړیکي ساتل او تر شونډو لاندې یې هغو ته سپارښتنې کولې. هغه د هرو خوړو نوم ښه پېژانده او د هغو د خوند اندازه او د خوړلو وخت ښه ورته څرګند و، هر څه په ښه ډول روان وو. خو کله چې یې دویم خواړه مېز ته راوړل او په لیدو یې ایلیا اندرېوویچ له خوښۍ نه نور په جامو کې نه ځایېده، په همدې وخت کې و، چې د شرابو د بوتلونو د سرونو د پرانیستو پرقهاري پورته شو او چوپړانو په جامونو کې، د دغو اورنیو سرو انګبینو تویېدل پیل کړل. د کبانو تر څکې نه وروسته چې سخت او د پام وړ خوند یې کړي و، ایلیا اندرووېچ د کلوب مشرانو ته تر کتنې وروسته، په کراره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-دډېرو یارانو په ویاړ باید وڅکل شي، ښه به دا وي چې پیل یې کړو. خپل جام یې منګولو ته کړ، پاڅېد، پر مېلمستون چوپتیا خوره شوه او ټول دې ته سترګه په لار شول، چې څه ویل کېږي.

ګراف په لوړ آواز وویل:

- دټولواک امپراتور په ویاړ! او له دې خبرې سره هممهاله یې په سترګو کې له خوښۍ، لېوالتیا او شوق او ښکې راښېوه شوې. په هماغه شېبه کې و چې په مېلمستون کې داسې یوې نغمې انګازې خورې کړې چې، " دبرى دتالندې ... " سندره په کې غږېدله. ټول هممهاله پاڅېدل او هممهاله یې چغه کړې، چې هورا! او باګراتیون چې هماغه شان د شون ګرابن، دجګړې په ډګر کې چغه کړې وه، داسې هورا کړل، چې ته به وایې ستونی یې څېرې شو. د ځوان رستوف، غږ له خورا شوق او لېوالتیا نه په دغو درې سوو، آوازونو کې له ورایه جلا او واورېدل شو او دهغه په سترګو کې هم دخوښۍ او ښکو ځان را څرګند کړ.

هغه چغه وهلې:

- دټولواک امپراتور دروغتیا په هیله! هورا! هغه ټول جام یو غړپ کړ او خپل تش جام یې پرځمکه وویشت. خورا نورو مېلمنو، هغه ته ورته کړه ترسره او پر سر دجامونو ترا ړولو نه وروسته یې، خپل جامونه پر ځمکه وویشتل. د جامونو کړنګول او دڅکلو شروشور تر ډېرې پورې اوږده شول. کله چې شروشور پای ته ورسېد، چوپړانو دماتو شویو جامونو ټوټې راټولې او څکوونکې هم په خورا خوښۍ او له موسکا نه په ډکو شونډو په خپلو ځایو کې کېناستل او بیا مرکې ببرته تودې شوې. ګراف ایلیا اندروویچ، بیا پاڅېد، دقاب څنګ ته ایښې یاددښت ته یې وکتل او خپل جام یې د روس د وروستۍ جګړې داتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دستر قوماندان ،شهزاده پیتر ایوانوویچ باګراتیون د روغتیا په ویاړ پورته کړ ،بیا یې شنې سترګې له اوښکو راډکې او بیا د درې سوه دهورا غریو په فضا کې انګازې جوړې کړې.خو دا وار د موسیقۍ او سندرغاړو آوازونو سندریزې انګازې جوړې کړې.دغو سندرغاړو د پاول ایوانوویچ کوتوزوف(دابل کوتوزوف دی) ،د کانتات په نامه سندره بلله:

دروس د پوځ مخه هېڅوک او هېڅ څه نیولی نه شي،
زموږ مېړانه زموږ دبري ضامن دی
که موږ باګراتیون لرو
دهر یاغي سر دهغه تر پښو لاندې دی.

همدا چې د سندرغاړو د اواز انګازې آرامې شولې جامونه بیا پورته شول،شعارونه ورکړل شول، او تر هغه نه وروسته نور ډېر جامونه،هغه جامونه چې د ګراف رستوف په نازک زړه یې دم په دم اغېزه زیاتېده ،جامونه لا ډېر ډېر په ځمکه لړېدل او شور او چغو په ګوګلونو کې نور تالانونه جوړ کړي وو. دبکلشوف، ناریشکین، اوواروف،.دلګه روکوف،آپراکسین، والویف او نورو مشرانو د روغتیا په ویاړ یو یو جام پورته او په سر واړول شول.دغه راز د کلوب دبنست اېښودونکو ،د بنداراو دمېلمنو او په پای کې د بندارد جوړونکي ګراف ایلیا اندروویچ په ویاړ جامونه پورته شول.نور نو ګراف ددغه شعار خوښیو او ویاړونو ته ځان ټینګ نه شو کړای،خپل دستمال یې راوویست،خپل مخ یې پټ کړ او په ریښتیا یې وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

پيير، پر ميز دولوخوف او نيکولای ته مخامخ ناست و.هغه چې دتل په شان خورا ډېرخوړل او په خورا شوق يې څکل،خو هغو کسانو چې هغه يې له نېږدې نه پېژانده،دې ته پام شو چې نن يې په کړو وړو کې کوم ځانګړی بدلون راغلی دی. د ډوډۍ له پيل نه ترپايه چوپه خوله،سترګې پټې پټې، تندی تريو،شاوخوا يې کتل او سترګې به يې په يوځای ګنډلې او په سرسامه بڼه يې د پزې پر برسر د عينکو د اېښودو ځای په ګوته مښه.دهغه پر بشرې د اسې پرېښاني او خواشيني خوره وه،چې ګواکې نه څهويني او نه څه اوري او دکوم نه اورېدونکي او جړ خيال په خيالونو کې ډوب و.

دا جړخيال او عذاب ښوونکي غوټه د ده د ښځې او دولوخوف ترمنځ دمينه ناکو پټو اړيکو په اړه د شهزادګۍ کنايې او هغه نالاسيک شوی ليک و،چې هماغه سهاريې ترلاسه کړی و.په هغه ليک کې په خورا بده او له ملنډو ډکه ژبه چې دهرنالاسليک شوي ليک ځانګړتيا ده راغلي و،چې دی له خپلو دې عينکو سره هېڅ نه ويني او يوازې دی دی چې ددولوخوف او دخپلې ښځې له ناوړو اړيکو نه خبر نه دی.پيير هېڅکله نه دشهزادګۍ کنايې منلې او نه په ليک کې ليکل شوي تورونه.خو سره له دې ټولو خبرو پر ميز مخامخ دولوخوف ته له ناستې او هغه ته له کتو نه،يې وېره لرله.هر وار به چې ،دهغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترگې بې له ارادې، دهغه له زړه راښکونکو او سپین سترگو، سترگو سره وجنگېدې، دا سې یې انگېرله چې کوم وحشتناکه او زورونکې څه یې په گوگل کې رالمسېدل او مخ به یې بلې خواته اړاوه.بې ارداې به دخپلې ښځې تېره او له دولوخوف سره دهغې اړیکې وریادېدل او دا به یې په زړه کې ورتېره شوه چې په لیک کې لیکل شوې خبرې کېدای شي رښتیا وای او یا به یې تصور کاوه که دا خبرې دده دښځې په اړه نه وای ټولې به رښیا وې.بې ارادې به وریادېدل چې دولوخوف تر جگړې نه وروسته بیا خپله خلعه شوې رتبه ترلاسه کړې، خپل دریغ یې بیا لاس ته راوړی، پترزبورگ ته راستون شوی وا و دی ورپه یاد شوی و.دهغه له پخوانۍ دوستۍ، اندېوالۍ، گډې اشنایې نه یې گټه اخېستې او مخامخ دده دیدن ته راغلی و.پېیر په ورین تندي دهغه هرکلی کړی و ، په خپل کورکې یې داستوکنې ځای ورکړی و او هغه ته یې پیسې ورکړې وې..دا به وریادېدل چې ځنگه په سپین سترگۍ، دولوخوف، هغه ته دهغې دښځې ښکلا ستایله او ځنگه مسکو ته د راستنېدو نه وروسته هېڅکله، هغه دهغې نه، جلا شوی نه و.

پېیر په زړه کې ویل:

-هو کې !هغه ښکلې ځوان دي، زه هغه ښه پېژنم، له همدې کبله وچې ما دهغه لاس ونیو او مرسته مې ورسره وکړه، دادي اوس ددې په بدل کې هغه ماته رسوایې جوړوي، پرما خاندي او یو خوړغچ رانه اخلي...خو بیا هم زه دا خبرې نه منم، حق نه لرم، هغه و منم. هغه د دولوخوف ټول هغه ناوړه کړه چې هغه یې د تربگنۍ په شېبو کې ترسره کوي وریادکړل.دا بېړ پر شا یې د پولېسو د سرمامور ترل ، اوبو ته دهغه ارتېړل، یا دهغه له خوا حق او ناحق دوئل ته دهرچا بلل او یا هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمانچه د ګاډیوان د آس ویشتل، دا ټول او ټول یې وریاد کړل او په زړه کې به یې ویل:

-هغه یو ستر بې رحمه ته ورته دی، د انسان وژنه هغه ته هېڅ ارزښت نه لري.څومره چې له ده نه څوک ډارېږي، هومره دی، له هغه نه خوند اخلي.هغه به فکر کوي چې زه هم ترې ډارېږم، هوکې رښتیا هم زه له هغه وېرېږم.په همدې خیالونو کې و، چې یو وحشتناک او زوروونکي احساس یې په زړه کې راولمسېده. د ولو خوف، دینیسوف او رستوف، درې واړه اوس پېیر ته مخامخ ناست او سخت خوشاله او مست وو.رستوف د خپلو دوو اندېوالانو ترمنځ ناست و.د هغو یو تن د سواره پوځ زړورافسر او بل یې پېژندل شوی عیاش او دوکه مار و.دویم هغه به کله ناکله خپل غولوونکی، وژونکی او له ملنډو ډک غلچک، پېیر ته چې په ټول بنډار کې د شدلتوب او ناآرامۍ له امله د پام وړ و، ور ولېږه. رستوف، په خورا ناخوښۍ پېیر ته کتل.لومړی له دې کبله چې هغه د ده د سواره پوځیانو د نظر له مخې خورا بد ای و او د یوې ښکلې ښځې مېړه او خپله هم چورښځو ته ورته و.او بل له دې کبله چې پېیر سره له ټول پام او ځیرتیا، دی نه و، پېژندلی او د ستړي مشي په نښه یې، دده سر ښورولو ته ځواب نه و ویلي او هغه وخت چې د ټولواک امپراتور د روغتیا په ویاړ، جامونه پورته او ټول پاڅېدل، دی په خپلو خیالو کې ډوب پاتې، نه یې جام پورته کړی و او نه خپله پاڅېدلی و.

رستوف په برند او له قهره په ډک غلچک، پر هغه ورچغه کړې و:

-تاسو !تاسو ته وایم، کوڼ یې که څنګه؟د ټولواک په ویاړ یې څکي !او پېیر سوړ اسویلي ویستلي و، په خورا اطاعت پاڅېدلی و او خپل جام یې څکلی و، د ټولو تر ناستې وروسته یې په یو خوږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسکا رستوف ته ویلي و:

-وبښي، ما ونه پېژاندې.

خو رستوف نورنو دداسې ښېښنو اورېدو ته وخت نه لاره.چغې یې وهلې او هورا هورا یې ویل.

دولوخوف، رستوف ته وویل:

- ولې ؟ پېژندګلوي ورسره تازه کوې، نه؟

رستوف، ځواب ورکړ:

-لېونی، ساده سړی دی، پرېږده.

دینیسوف زیاته کړه:

-دښکلو ښځو له مېړو سره باید تل په خوږه ژبه خبرې وشي.

پېیر دهغو خبرې نه اورېدې، خو په دې پوهېده چې هغوی دده په اړه غږېږي.تک سور شو او له هغو نه یې مخ واړاوه.

دولوخوف، جام پورته کړ، په خورا زغرده، خو دشونډو په کنج کې له ملنډو سره مل موسکا یې، پېیر ته وویل:

-دښکلو ښځو په ویاړ !پیتروشا ،دښکلوښځو او دهغو دلونډانو په ویاړ یې څکو !

پېیر، سرښکته واچوه، پرته له هغه چې هغه ته وګوري او یا ځواب ورکړي، خپل جام یې واخېست او کرار کرار یې له هغه نه غړپ غړپ څکل او خپل غمونه یې پرې وژل.

چوپړ چې د کوتوزف دسندرې لیکل شوی متن په مخورو مېلمنو ویشه، یوه پاڼه یې د پېیر مخې ته ځکه کېښوده، چې هغه هم دمخورو له ډلې نه ګڼل کېده.پېیر لاس وړاندې کړ چې پاڼه واخلي، خو دولوخوف، خم شو او کاغذ یې دهغه له منګولو نه راخپل او دهغه په لوستلو یې پیل وکړ.پېیر دولوخوف ته وکتل او سترګې یې برندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

برندې شوې. هغې غوټۍ او غم چې دی یې د ډوډۍ په ټوله موده کې زوراوه، یوځل بیا دده پرزړه راخواره شول، په خپل ټول ځوربوالي پر میز ورخم شو او چغه یې کړل:

- اخېستي یې نه شي؟

نیسفیځکي او هغه بل مېلمه چې د پېیر، ښي لاس ته ناست و، ددې چغې په اورېدو، پوه شول چې موخه یې ځوک دي، په ډار او ګېنهۍ یې دولوخوف ته مخ وروااړوه او وې ویل:

-بس مو ده، تاته وایو څه کوې؟

ددولوخوف، سترګې چې له خوښۍ نه ځلېدلې، کرکه په کې له ورایه برېښېده، په موسکا یې پېیر ته وویل:

- زه له همدې کارونو نه خوند اخلم. هغه چې رښتیا له دې کاره خوند اخېسته زیاته یې کړه:

-نه یې ورکوم.

د پېیر چې رنګ الوتی او شونډې یې رپېدې، کاغذ یې له هغه نه په زوره واخېست، خپله ځوکۍ یې پورې وهله، له ځایه پاځېد او وې ویل:

-تاسو یو احمق او سپک انسان یاستي... زه تاسو ته د دوئل بلنه درکوم.

دا یې وویل او له هغه نه لرې شو. په هغه شېبه کې چې پېیر دا خبره کوله، دا سې یې وانګېرله چې دده پر ښځې تورونو، چې دی یې په تېره یوه شپه ورځ کې زوراوه، نور له شک او تردید نه راوتلې او په یوې رښتیني خبره بدله شوې ده. هغه، له هغې نه کرکه کوله او د تل لپاره ترې جلا شوی و. رستوف، د دینیسوف د ټول ګواښن او مخالفت سره سره، بیا هم دامنلې وه چې په دې دوئل کې د دولوخوف شاهد شي او تر ډوډۍ نه وروسته له نیسفیځکي سره چې د پېیر شاهدي یې منلې و، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئل د شرايط په اړه خبرې پيل کړې. پيير له هغه ځايه کورته لاړ، رستوف او دينيسوف له دولوخوف سره تر ډېرې پورې په کلوب کې پاتې او د جپانو او نورو سندرغاړو د سندرو په ويلو يې بانډار ته دوام ورکړ.

دولوخوف له رستوف سره د خداى په امانۍ په وخت کې وويل:

- ښه نو !ترسبا پورې چې په سوکولنيکي(د مسکو په شمال ختيځ کې يو ستر پارک و او اوس هم شته ،چې هلته سوکول يا بازانو لوبې کېدې) کې به سره ګورو !

رستوف له هغه نه وپوښتل:

- ښه !ارامه يې؟

دولوخوف ودرېد او وې ويل:

-زه به اوس د دوئل ټول راز تاته په دوو تورو کې رالنډ کړم.که د دوئل مخکې شپه، کېنې،مور او پلار ته دې له مينې نه ډک وصيت ليک وليکې، که دا سې يې وګڼې چې په دوئل کې وژل کېږې،نو په رښتيا چې احمق او خوار وزار يې.خو که ټينګ تکل وکړې چې ځې او د سترګو په رپ کې خپل سيال وژنې،هغه شان چې ماته د "کاسترمې " دښار يوه اوسېدونکي چې د ايږ ښکار کوي،ويلي دي،نو هغه ده چې برى ستا دى.هغه راته ويلي و:ټولو ته څرګنده ده چې له ايږه هرڅوک ډارېږي،څوک دي چې له ايږه نه ډارېږي،خو کله چې دې ايږ تر مخې راشين شي نو وېره بيا خپله تښتي.نو هغه وخت دې ټول خيال دا وي چې ،هغه درنه ونه تښتي.زه هم اوس همداسې يم.ښه نو !ګرانه سبا به سره ګورو !

بله ورځ، سهار په اتو بجو چې پيير او نيسفيڅکي د سوکولنيکي ځنګله ته راورسېدل،دولوخوف ،رستوف او دينيسوف لا د مخه هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسېدلي و. پيير داسې خيالونو پسې اخېستي و او دداسې يو چا حالت يې لاره چې ، او سنۍ پېښې پورې يې هېڅ اړه نه لرله. رنګ يې تک سپين الوتی او ګېنۍ اخېستی و. داسې بربښېده چې تېره شپه يې تر سهاره شوګيره کړې وي. هغه د سرسام په شان شاوخوا کتل او بانه يې ته به وايې چې دلمر له ځلېدونکو شغلو ستړګې پټوي سره تړل. يوازې دوه خياله دهغه په خيالو کې زنګېدل، يو دهغې دښځې ګناه، چې دتېرې شپې له شوګېرو او چرتونو نه وروسته يې نور هېڅ شک په کې نه لاره او دويم د دولوخوف، بيګناهي چې دده د نوم او عزت دساتنې هېڅ اړتيا يې نه لرله. دهغه په زړه کې په وار وار دا خبره تېره شوه:

- که زه هم دهغه پر ځای وای، همداسې به مې کړي وای لکه ده چې کړي دي. آن په دې ډاډه يم چې پرته له دې بل څه به مې نه وای کړي. نو اوس په دې نه پوهېږم، چې دا دوئل او انسان وژنه دڅه لپاره دي؟ يا به زه هغه ووژنم او يا به دهغه ښنه زما سر ښنه کړي يا به مې په ځنګانه يا څنګله ولګېږي. يو وار خو يې په زړه کې داهم وګرځېده:

- ښه به دا وي چې له دې ځايه په منډه لاړشم، وتښتم او چېرې په پټه ځان له ټولو نه پټ کړم. خو پوره په همدې شېبه کې چې دې خيالونو يې په زړه کې توپان جوړ کړي و ، په تښتېدلي رنګ او ځانګړې آرامتيا چې په هرچا کې يې د درناوي احساس راپاراوه، وپوښتل:

- څه ته ګورو ؟هرڅه چمتو دي او کنه؟

کله چې هرڅه برابر شول، توري دد دې لپاره چې د دواړو سيالانو ترمنځ بربېد وټاکي، په واورو که ښخې او تومانچې له ګولېو ډکې شوې، نيسفيڅکي پيير ته ورنږدې شو او په آرامه او مينه ناکه آواز يې وويل:

- ښاغليه ګرافه !که په دې ګوابښمنه شېبه کې، په رښتيا ستره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوا ښمنه شپه کې، سپینه وینا تا ته په ډاګ نه کړم، خپله هغه د نده چې تا سو زه د خپل وخت شمېرونکي لپاره ټاکلي یم او هغه مسوولیت چې د تاسو په وړاندې یې لرم هغه به مې په رښتیني ډول تر سره کړی نه وای، د ډاډ هغه ویاړ مو چې ما ته رابښلی دی، هغه به رښتیا شوی نه وای، نو ځکه تاسو ته وایم: د دغه دوئل د سرته رسولو لپاره پوره دلایل نه شته او دا بې معني او سپکه پېښه د دې ارزښت نه لري چې د هغه له کبله وینه تویې شي. تاسو په دې پېښه کې هسې په قهر شوي او برحقه نه وي.

پییر وویل:

- هو کې تاسو رښتیا وایي، دا زما له خوا خورا سادګي او حماقت و...

نیسفیڅکي (د ټولو هغو کسانو په شان چې په دوئل کې ګډون کوي او د ټولو هغو کسانو په څېر چې دې ته ورته پېښو سره مخامخ کېږي، په دې باور نه لاره، چې خبره دوئل ته ورسېږي) وویل:

-ګرافه تاسو پوهېږي ! تر ټولو نه د درناوي خبره به دا وي چې تر ډزو نه به ښه دا وي چې خپله تېروتنه و مني. په دې پېښه کې یوې خوا ته هم نه دي شوي. که دا سې وي، اجازه راکړي، چې ستاسو د پېښمانۍ خبر ستاسو سیال ته ورسوم، له هغه سره وغږېږم، ځکه زه ډاډه یم چې زموږ سیال به هغه و مني.

پییر وویل:

- نه ګرانه ! غږېدا د څه لپاره؟ تر لږ ځنده وروسته یې وویل:

-نور نو پروا نه لري... هرڅه چمتو دي؟

هغه په یوې غیر طبیعي او خورا خوږې موسکا وویل:

-یوازې دومره راته وو ایي چې ، څنګه؟ تر کوم ځایه لاړ شم او په څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ډزې وکړم؟هغه تومانچه واخېسته، د تومانچې په اړه یې پو ښتنې څکه پیل کړې، چې تر اوسه پورې یې په ژوند کې هم تومانچه لاس کې نه وه اخېستې...

دینیسوف، چې ټاکل شوي ځای ته رسېدلی و، لا هڅه یې کوله چې د سیالانو ترمنځ روغه وکړي، خو دولوخوف، هغه ته وویل:

- د روغې نوم به نه راته اخلې، اصلا نه غواړم په دې اړه خبرې وکړم. کومه بښنه؟

د دوئل، ځای، د ښنترو دیوه ځنګله په منځ کې، د هغې لارې نه اتیا ګامه لرې، چې ګاډي هلته درول شوې وې، ټاکل شوی و. که څه هم ښه واوره پرته وه، خو په دې څو ورو ستیو ورځو کې د هوا د تودخې له امله ځای ځای اوبه شوې وه. سیالان څلویښت ګامه یو بل نه لرې ولاړ وو شاهدان، نیسفیځکي او دینیسوف چې په واورو کې یې د ګامونو ژورې نښې، پر واورو پاتې وې، د سیالانو د درېدو ترمنځ د واټن جاج یې واخیست او خپلې تورې یې یو له بله د لسو ګامونو په واټن لرې، په واورو کې خښې کړې. هغه تودخه چې واوره یې ویلې کوله، هماغه شان توده وه او د هغه له امله داسې لړلې په فضا کې راخورې وې چې د څلویښتو ګامونو په اوږدو کې د څه لیدل ګران بربښېدل. که څه هم درې دقیقې کېدې، چې هرڅه چمتو شوي وو، خو سره له هغه هم چا د کار په پیلېدو کې تلوار نه کاوه. ټول چوپه خوله ولاړ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

دولو خوف غږ وکړ:

-ښه نو !پیل یې کړئ !

پیېر چې لا موسکا یې پرشونډو خوره وه،وویل:

-درځه !

ګوا ښمن حالت و.دا سې بریښـېده چې پـه خورا سـادګۍ سره د پیـل شوې چارې مخه ،په هیڅ غوره تکل نیول کېدا ی نه شو.دا سې بریښـېده چې پېښه نور نو د انسانانو له ارادې نه پرته ،په خپـل سر او واک پـرمخ روانه او په ډاډ سره پای ته رسېږي.تر هر څـا لومړی،دینیسـوف،تر هغـه ځایه پورې چې د تورې په ځښولو په نښه شوی و ،وړاندې ورغـی او وې ویل:

- له دې کبله چې سیالانو ،روغې ته غاړه کېښښوده،ښه به دا وي چې کـار پیـل شـي.تومـانچې واخلـي او د درې پـه اوریدو ،د سیال پلـو تـه خوځېدا پیل کړي.

هغه په خورا خوا شینۍ شمېرنه پیل کړه:

- یو...دوه...درې او خپله څنګ تـه شـو.دواړو سیالانو ،پـه واوره کې له ګامونو نه د جوړه شوې لارې په اوږدو کې،د لړو په تتنه رڼا کې،یو بـل ته په کتو کې،سرو خوځېدل.هغـوی تـورو تـه پـه رسـېدو سره،چې د ډزو لپـاره دبرېد لپـاره د نښـې پـه توګـه پـه واورو کـې ځښـې شـوې وې،حق

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلود ،پر یوبل ډزې پیل کړې.دولوخوف،بې له هغه چې تومانچه پورته کړي،په کراره مخ ته روان او په ځلېدونکو ،تکوشنو او له بې رحمۍ نه په ډکو سترګو یې د خپل سیال بشره څارله.د هغه پرشونډو لکه د تل په شان یوه موسکا ډوله څه خواره و.

پیېر د درې،په اوربدو ،په چټکو ګامونو مخ ته لاړ ،په واوره کې د وهلې لارې نه واوښت او هڅه یې وکړه چې په بشپړه لاره کې مخ وړاندې لاړ شي.هغه په خپل ښي لاس کې تمانچه،مخامخ د سیال خواته په ښنبه کړې وه ،خوداسې یوې وېرې پسې اخېستې و.تا به ویل، اوس به دده له خپلې تمانچې ډزوشي اودي به ووژني.خپل کین لاس یې، په خوار زیار شاته نیولې و ،ځکه هغه پر له پسې غوښتل چې،پر هغه د ښي لاس ساتنه وکړي.هغه په دې پوهېده چې داکار ناروا نه دی.لا شپږ ګامه په بشپړه واوره کې وړاندې نه و ،تللی،چې ښکته یې په واوره کې خپلو ګامونو او بیا یې سمدلاسه او په چټکۍ دولوخوف ته وکتل او هماغه شان یې چې ده ته ورښودلي و ،ماشه کېښکوده او ډز یې وکړ.ده چې د دغه شان یو زورور ډز هیله نه لرله،سخت وربړدېد ،له ربړدېدا سره هممهاله یې وخندل او ځای پر ځای ودرېد.له ډز نه پورته شوي لوګي،سره له هغه چې په لړو کې هومره دلیدو وړ نه و ،خو په لومړي سر کې یې،دده سترګې تتې کړې او دلیدو خنډ شوی و. خو ددویم ډز غږ چې دی،ورته سترګه په لاره و ،وا نه وربدل شو ،یوازې او یوازې ددولوخوف دچټکو ګامونو غږ،واورېدل شو او د لړو او لوګي په منځ کې د هغه تته څېره راښکاره شوه.په یوه لاس یې خپل چپ ځنګ نیولې و او په بل ښکته ځوړند لاس یې تومانچه کېښکودله.د هغه رنګ تښتېدلی و.رستوف،هغه ته ورمنډه کړه او هغه ته یې څه وویل.

دولوخوف،د کېښکودل شویو غاښونو له منځ نه وویل:نه...نه...پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه ده رسېدلې.

هغه چې ګوډ ، ګوډ کېده ، د ننبې لپاره يې ، تر ښنه شوې تورې پورې ، ځو نور کاږه واږه ګامونو واخېستل او د هغې تر ځنګه پر واوره ولوېد. خپل کين لاس يې چې پر وينو لړل شوی و ، پر جامو ومښه او پر هغه يې ډډه ولګوله. د هغه رنګ الوتی ، بشره يې ګونځې او ربړېدېده ، هغه وويل:

- هيل...

خو هغه څه چې ده يې د ويلو ، هيله لرله ونه شو کولای وو وايي ، خو تر ډېرې هڅې نه وروسته يې خپله پيل شوې خبره پوره کړه او وې ويل:

- هيله کوم...

پيېر چې په سختۍ يې د ساندو مخنوی کاوه ، د هغه خواته ورمنډې کړې او نېږدې و ، چې د دو ښنو شويو تورو منځ ته ور ورسېږي ، چې دولو خوف ، غږ پرې وکړ:

-له تورو نه را وانه وړئ !

پيېر د هغه په موخه ، پوه شو او د تورو ترځنګ په ټاکل شوي بريد کې ودرېد. نور نو يوازې لس ګامه له يو بل نه لرې وو. دولو خوف ، خپل سر په واوره کې ښخ کړ او په خورا حرص يې واوره وچېچله ، خو سمدلاسه يې سر بېرته راپورته کړ ، خپل ځان يې لږ راجوړ ، پښې يې را ټولې او کېناست. هغه هڅه کوله ځان سيالۍ ته جوړ کړي. هغه په سړې واوره کې غاښونو ښخول او هغه يې زبېښله. شونډې يې رېږدېدې ، خو له دې سره سره ، هغه پرله پسې موسېده. د کرکې او غچ اور ، هغه د بيا ځان جوړولو لپاره لمساوه. تومانچه يې لوړه کړه او د ننبه نيولو هڅه يې وکړه . .

پيېر ، چې د پښېمانۍ او ننواتو موسکايې پرشونډو خوره وه ، مړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس او پښې، او پراخ ټټریې خپل سیال ته نښه، مخامخ د هغه مخې ته ودرېد او په خورا خواشینۍ هغه ته ځیر و. د ینیسوف، رستوف او نیسفیڅکي د ډزې په اورېدو سترګې پټې او له ډز سره هممهاله یې د کرکې نه یوه ډکه چغه واورېده. دا دولوخوف و چې چغه یې کړه:
-خطا لاړ !
او له دې غږ سره ناتوانه پر واورو ولوېد. پېير، چې خپله ککره یې په دواړو لاسونو کې ټینګه کړه، راستون شو او ځنګله ته یې مخه کړه. په درنه واوره کې روان و او په لوړ غږ له ځانسره بنګېده، څه یې ویل، مګرپوهېدل یې ګران و. خو کله چې نیسفیڅکي ورنږدې شو، هغه له ځان او ټولو نه په کرکه پرله پسې ویل:
-حماقت دی، حماقت دی، دوکې او دورغ !
نیسفیڅکي، هغه ځنګله ته پرېښود او په خپله ګاډۍ کې کورته ورساوه. رستوف او دینیسوف، ټپي ښوی دولوخوف یوړ. دولوخوف، په ګاډۍ کې پروت ، سترګې یې پټې کړې وې او هغو پوښتنو ته چې له ده نه کېدې ځواب نه وایه. خو مسکو ته په رارسېدو ، ناڅاپه په سد شو ، سترګې یې وغړولې، په سختۍ یې سر راپورته کړ او د رستوف لاس یې چې دده ترڅنګه ناست و ، راونیو. بشره یې چور بدله شوې وه او دهغې پخوانۍ خوشالي او ځلا ترې ورکه شوې وه. رستوف هک حیران و ، له هغه نه یې وپوښتل:
- څنګه یې ؟حال دې څنګه دی؟
دولوخوف، چې خبرې یې پرې پرې کېدې، وویل:
-بد ، خورا بد !خو خبره په دې کې نه ده، غواړم پوه شم، چې چېرې یو؟ اها !پوه شوم، موږ په مسکو کې یو ، خو زه خیر، مګر هغه مې ووژله، ومې وژله، هغه ددې زغم نه لري، هغه دا زغملي نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف، له هغه نه و پوښتل:

- څوک یاده وې؟

-مور مې !ادکه مې !ملکه مې !مور مې یادوم.دا یې ویل، د رستوف لاس یې کېښکود او په ژړا یې ژړل.لږ چې نور ښه شو ،رستوف ته یې وویل، چې له مور سره یو ځای او سېږي،نو ځکه که هغه خپل زوی په مرګنی حال ووینې، هغه به یې د زغم زور ونه لري.هغه رستوف ته زارۍ کولې،چې مورته یې ور شي او هغه آرامه کړي.

رستوف د هغه هیله ومنله او تر ده نه مخکې ،د هغوی کورته ،دده ادې ته ورغی.هلته په رسېدو په خورا حیرانۍ په دې پوه شو ،چې دولو خوف،دغه د مسکو نو مور داړه مار او بدماش،له خپلې زړې مور او کوپړې خور سره او سي او ترټولو مهربانه زوی او تر ټولو نه خواخوږی ورور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

پېښېر په دې وروستيو وختونو کې، ډېر کم له خپلې ښځې سره يوازې پاتې کېده. په مسکو او پترزبورګ کې، بېل دې دې په کورونو کې د مېلمنو ګڼه ګونه وه. تېره شپه، له دوئل نه تر راستنېدو وروسته، د تل برخلاف د خوب کوټې ته نه لاړ او د خپل کار په لوی دفتر کې، هماغه ستري کوټې ته، چې ګراف بيزاو خوف، هلته د ژوند وروستۍ شپې تېرې او ساه يې ورکړې وه، پاتې شو.

هغه پر لوبې څوکۍ په دې هيله، ډېره ولګوله، چې ويده شي، هرڅه هېر کړي او هرڅه چې کېږي، کېږي دې. خو داسې نه کېده. که څه هم پرونۍ شپه يې له ډېرو چرتونو نه، تږوله بې خوبه تېره کړې وه، خونننۍ شپه تر پرونۍ هغه لا له چرتونو، خيالانو، غمونو او له عذابونو ډکه برېښېده او دى يې خوب ته نه پرېښود. د هغه په ګوګل کې د چرتونو توپان جوړ شو، هغه نه شو کولای ويده شي، ناستې هم خوند نه ورکاوه، نوځکه پاڅېد او په چټکو ګامونو يې په کوټه کې ګرځېدل پيل کړل. کله به يې د واده په لومړۍ ورځو کې ښځه، د هغې نيم بربنډې اوږې، مستي خماري سترګې او شهوتناک غلچکونه ور ياد بېدل او کله به ناڅاپه د دولوخوف، ښکلې، سپين سترګې او ملنډو ډکه بشره ور ياده شوه، هغه شان کرکجن لکه په انګريزي کلوب کې او يا هغه شان رنګ الوتی، رنځېدلی او له ده مخ اړولی، لکه چې ده پر واورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوېدلی، لیدلی و.

هغه خپله له خپل ځانه پوښتنه کوله:

-دا مې څه وکړل؟ما لوند وواژه، د خپلې ښځې لوند. هو کې، همدا سې، نو ولې داسې وشو؟ما څنګه دا کار وکړای شو؟د زړه آواز یې ځواب ورکړ:

داځکه چې تا له دغې شان یوې ښځې سره واده کړی.

هغه وپوښتل:نو په دې کې زما څه ګناه ده؟

بیا یې ځواب واورېد:

-ستا ګناه خو داده چې تا هغه دوکه کړې ده،تا له هغې ښځې سره واده کړی دی، چې تا ته ګرانه نه وه. او بیا لکه پرون چې وې، هغه خبرې وریادې شوې، چې ده د سردار واسیلي په کورکې، بې له ارادې او په شک هغې ته کړې وې، هغه هغې ته ویلي و:

-ماته ګرانه یې !...له ځانسره یې وویل:

-ما هم هغه وخت دا احساس کړه چې،زما دا وینا بې ځایه ده او حق مې نه لاره چې داسې ووایم.وګوره اوس یې پای دغه شو.هغه ته د واده لومړې ورځې وریادېدې...ډېر وخت د هغې په ښکلا ویاړېدلی یم...کله به مې ویل چې هغه دومره ویاړمنه او د رازمني ښکلا خاونده ده، چې زه پرې پوهېدې نه شم...خو د هغې معما حل د هغې د ښکلا په رازونو کې نه،بلکې په دې خبره کې وه، چې چا ویلي و:

-دا ښحه له پساته ډکه ده. ...

خو کله به چې هغه کتل، چې څنګه یې ښځه نارینه څه چې آن ښځې هم په ځان مینوي،له زړو او ځوانانو نه زړه وړي، لنډه دا چې په هېڅ څه یې سر نه خلاصېده، چې ولې دی نه شي کولای، پر هغې زړه بایلي.خپله به یې ځواب ورکړ:له پساته ډکه ده !او همدا خبره به یې څو واره تکرار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه او زياته به يې کړه:

-له پخوا نه په دې پوهېدم، خو د هغې د ويلو زړه مې نه شو کولای. او اوس هلته دولو خوف، د مرګ په حال پروت دی...

پېير د هغو خلکو په ډله کې راځي، چې ظاهراً ډېر سست عنصره برېښي، خو اصلا هغوی نه شي کولای د راز ساتونکي پيدا کړي، چې د زړه خواله ورسره وکړي، نو ځکه هر څه په خپل زړه کې ساتي او خپل زړه خوري.

هغه له ځانسره دا هم ويل:

-ټوله ګناه دا يلن (دده ښځه) ده، خو اوس دا اعتراف چاته ګټه کوي؟ څه درد دوا کوي؟ نو دا چې داسې وه، ما ولې له هغې سره واده وکړ؟ ولې مې هغې ته وويل: راته ګرانه يې. دا دروغ و، چور دروغ. له دروغ هم لا بده، نو ځکه ګناه زما ده او د هغه ټوله غمونه بايد زغمونه وزغمم... خو څه؟... رسوايي؟ بدنامي؟ ناوړه ژوند؟ خو دا ټول ننګ او شرافت هسې خبرې دي او زما نامه پورې هېڅ اړه نه لري؟

د پېير په خيال کې دا خبره تېره شوه:

-شپاړلسم لويي يې سره اعدام کړ، ځکه د هغه مخالفين په دې ډاډه وو چې، هغه خائين او جنايتکاره دی. که د هغه د مخالفينو له انده ورته وګوري، هغه برحقه دي. خو هغو کسانو چې هغه يې سپېڅلي ګاڼه او تر هغه نه يې ځان ځار کړ، هغه هم برحقه وو. تر هغه وروسته يې، روبسپېير، هم اعدام کړ، ځکه يې هغه وينزبېښونکي او ظالم ګاڼه. څوک برحقه وه؟ هېڅوک. ګنهګار څوک وو؟ هېڅوک. نن چې ژوندي يې، ژوند کوه. سبا به ومري، لکه هغه شان چې يو ساعت مخکې کېدای شول زه مړشم. کله چې ستا ټول ژوند، د ابديت په وړاندې له يوې شېبې نه زيات نه دی، نو ولې د دغې شېبې له امله دومره عذاب په ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزغمې؟

خو هماغه شېبه چې تصور یې کاوه، روح یې له دغه شان غیبتونو نه آرامه شوی دی، دهغه ښځه ایلن په خیالو کې ورزنګېده...او ده پرله پسې ویل:

-آخر ما هغې ته وویل چې راته ګرانه یې؟

وروسته له هغه یې چې دغه خبره په وار وار تکرار کړه، د مولیر دغه خبره وریاده شوله چې ویلي و:

-څه بلا وهلی وم، چې په ډنډ کې مې ځان ور وارتېره؟او په ځان پورې خندېدل یې پیل کړل.

د شپې، هغه خپله چوپړه راوغوښته او له هغې نه یې هیله وکړه چې دهغه جامې او سفري بکس، پترزبورګ ته دتګ لپاره جوړ کړي، ځکه نور یې نو نه شو کولای له خپلې ښځې سره په یوه کور کې ژوند وکړي.نور یې نو ددې تصور نه شو کولای چې، څنګه کولای شي، بیا له هغه سره مخامخ شي.هغه پریکړه کړې وه، چې سبا به پترزبورګ ته ځي او هغې ته به دا سې یو لیک پرېږدي، چې دتل لپاره له هغې سره دجدایي، خبر به په کې لیکي.

سهار چې کله چوپړه دقهوې له پطنوس سره دکار کوټې ته راننوته، پییر، پرڅوکۍ پروت او پرانستي کتاب په لاس، ویده وشوی و.

هغه سترګې وغړولې، راویښ شو، په وحشت یې شاوخوا وکتل، خو په دې نه پوهېده چې چېرې دی.چوپړ له هغه نه وپوښتل:

-والاحضرتې ګرافینې سپارښتنه وکړه، وګورم چې تاسو په خپله کوټه کې یاستۍ او کنه؟خو پییرلا دځواب پریکړه نه وه کړې، چې خپله ګرافینه، کوټې ته راننوته.په سپینو زرو، دسپین اطلس کمیس یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستي و، په ساده څېره، خود ګڼو کوڅيو او بدل شوې دوه کوڅې يې، دوه وار ترخپل ښکلي سره تاو کړې وې.بشره يې آرامه او ټولواکه وزمه وه، خويوازې دهغې پر مرمرين، خولړو تلي تندي کې يې لړ تريو والي ځرګند و.په خپلې ځانګړې آرامتيا يې، هېڅ نه غوښتل د چوپړې ترمخې څه ووايي.هغې د دوئل په اړه خبر او رېدلي و او راغلی و چې دهغه په اړه وغږېږي.هغې صبر وکړچې چوپړه قهوه کېږدي اولاړه شي.پيېر په خورا کمينې، دخپلو عينکو له شانه هغې ته کتل او دهغه سوی (خرګوش) په شان چې دښکاري سپو په ډله کې راګير، غوږونه ټيټ او د دښمن د بريد په هيله په ځمکه ځښېږي، هڅه کوله، خپل کتاب ولولي. خو احساس يې کړه چې دا کار، بې معني او ناشوني دي نو بېرته يې خپل غلچک هغې ته وروليږه.ايلن کېښناسته او په داسې حال کې چې له سپکاوي نه ډکه موسکا يې پرشونډو خوره وه، هغه ته وركتل او دې ته سترګه په لاره وه چې چوپړه له کوټې نه ووزي.په خورا ترخه ژبه يې ترې وپوښتل:

-دا دې څه وکړل؟ دا څه شي و؟ له تاسو نه پوښتنه کوم؟

پيېر وويل:

-ما...څه..زما ...

-دا دې زور راته پيدا شو !غيرتي پيدا شو، ځواب راکړئ !دا دڅه شي دوئل و؟ تاسو په دې دوئل څه ثابتول؟څه شي؟تاسو پوښتې اورئ او کنه؟ پيېر پر څوکۍ کې ډډه لګولې وه، خوله يې وازه، خو ويې نه شو کولای ځواب ورکړي.

ايلن دوام ورکړ:

-ښه اوس چې تاسو ځواب نه ورکوئ، زه به يې ووايم...تاسو هرهغه څه مني، چې تاسو ته يې خلک ووايي.هغه وموسبده او په فرانسوي يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل:

-تاسو ته یې وویل چې د ولو خوف، زما لونړ دی، هغې د لونړ کلمه له ملنډو نه په ډکې ځیرتیا ادا کړه او زیاته یې کړه: او تاسو و منله.ښه اوس دا وو ایه چې تاسو په دې کړو څه سپېنه وي؟تاسو ته وایم، په دوئل مو څه ثابت کړل؟دا مو ثابته کړه چې تاسو یو احمق یاستۍ !دا مو ثابته کړه چې په حماقت مو ټول خبرشي !پوهېږئ د دې پایله به څه وي؟ هوکې ! دا چې زه به په ټول مسکو کې، د ټولو د ملنډو شم.پایله یې دا شوه چې تاسو په خورا مستۍ کې، چې له ځانه ناخبره وي، یو نارینه چې بې له کوم لامله له هغه سره رخه لري، دوئل ته وروباله.

ایلن خپل غږ دم په دم لوړاوه او د هغه تریخوالي یې زیاتاوه...له هغه نارینه سره رخه کوئ، چې له هرپلوه تر تاسو نه ښه دی.

پېیر په تریو تندي، بې له هغه چې وخوځېږي، له ځانسره بنګېده.

-تاسو ماته ویلي شي چې، ولې هغه زما لونړ ګڼۍ؟تاسو ته وایم؟ ولې؟ دا له دې کبله چې زه د هغه له خبرو او د هغه له مرکو نه خوند اخلم.که تاسو عقل لرلای، خبرو به مو خوند لرلای، مابه تر هغه ستاسو مرکه او خبرې غوره ګڼلې وای.

پېیرپه ډډ ، خو ټیټ آواز وویل:

- د خدای لپاره، عذر کوم، له ما سره مه غږېږي !

ایلن وویل:

-ولې ونه غږېږم !دا زما حق دی، چې وغږېږم.په ډاګه ویلي شم ووایم، دا سې ښځه به پیدا نه شي چې د تا په شان مېړه، په درلودلو سره ځانته لونړ پیدا نه کړي.هغه هم نه یو لونړ ، نه دوه لونړه...هو لونړ یادوم، خو ما دا کار نه دی کړی.

پېیر، غوښتل چې څه وو ایي، سترګې یې له خپل ورځني بڼې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلې وې، ایلن ته یې په بې ساري، عجیب ښه و کتل. ایلن د هغه په کتو پوه نه شوه، خو پییر ډېره ولګوله او وغځېد. په دې وخت کې، په یو عجیب روحي عذاب کې ډوب و، داسې بربښېده چې یو درونده پېټی یې په ګوګل پرېوتی، هغه کېښکارېږي او د هغه سا بندوي. هغه کولای شو داسې یو کار وکړي، چې له دغه عذاب نه ځان وژغوري، خو هغه کار چې ده یې کول غوښتل، هغه خورا وحشتناکه و. هغه په پرې پرې آواز وویل:

-ښه به دا وي چې سره جلا شو.

ایلن وویل:

- جلا شو؟ هر څنګه چې ستاسو خوښه وي. کېدای شي، خو یوازې هغه وخت چې په پوره اندازه پیسې راکړئ. ښاغلي ما له جلا والي ډاروي!

پییر له څوکۍ نه پاځېد او کوږ کوږ یې د هغې خواته ورودانګل، په ټول قوت سره یې د میز پر سر ایښې مرمري تبړه را واخېسته، هغه یې پورته کړه، یو ګام نور هم وروړاندې شو او چغه یې کړل:

- وژنم دې!

د ایلن پر بشرې وېره خوره شوه، په چغو چغو یې شا خواته هڅه وکړه، زد پلار نښې په زوی کې را څرګندې شوې وې. د غضب د پرتم مستي یې په ګوګل کې احساس کړه. د مرمرو تبړه یې پرځمکه وویشته، هغه ټوټه شوه، دې په خلاصه غېږ او په زوره چغه کړل:

-ورکه شه! په داسې وحشتناک او لېونۍ چغې چې په ټول کورکې میشتو کسانو د هغې انګازه واورېدله او له وېرې وربېږدېدل. پاک پروردګار په دې پوهېږي، که ایلن سمدلاسه له کوټې نه، نه وای وتلای، پرهغې به څه راغلي وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښېر، يوه اونۍ وروسته، خپلې ښځې ته داسې وثيقه ورکړه، چې د روسيې د املاکو اداري کولای شو، دغه دومره جايداد، ايلن ته ورکړي، چې د ده د شتمنيو نيمايي کېده او خپله يوازې پترزبورګ ته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

دوه میاشتې وتلې وې، چې د اوسترلیڅ د جګړې د ماتې او د سردار اندرې د وژنې خبر، لیسه ګورې(د اندرې د اوسېدو کلي)ته رارسېدلی و.

د ډېرو پوښتنو، ګرویزونو او څېړنو ترڅنګ، خورا ډېر لیکونه د سفارت له لارې لېږل شوي و، خو د سردار اندرې، نه مړی موندل شوی و او نه یې د اسیرانو په ډله کې نوم پیدا کېده. خو تر ټولو نه لا بده خبره دا وه چې د سردار اندرې خپلوانو هیله لرله چې کېدای شي، د جګړې د سېمې او سېدونکو هغه له ځانسره وړی وي او سردار به یوازې، بې توانه او خوار د پردو ترمنځ هېڅ نه شي کولای او کېدای شي، په جوړېدو وي او خبر به نه شي ورکولای. هغه ورځپانې چې د لومړي ځل لپاره، بوډا سردار(د سردار اندرې پلار)په هغه کې د داوسترلیڅ د جګړې د ماتې خبر لوستلای و، په خورا لنډیز او نا څرګنده بڼه د روسي دپوځیانو د مېړانې او ځانځارۍ په اړه لیکنې کړې وې. په لیکنه کې راغلي و چې څنګه روسي پوځ تر پرتمینو جګړو وروسته شاتګ ته اړ شولو، خو شاتګ په خورا ځیرکتیا او پام سره تر سره کېده. بوډا سردار له دغو لیکنو نه داسې پایله ترلاسه کوله چې د روس پوځ مات او تالا والا شوی دی. په ورځپانو کې د اوسترلیڅ د جګړې د خبر ترخپرېدو نه یوه اونۍ وروسته، زاړه بوډا د کوتوزف نه لیک ترلاسه کړ او په هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې يې د زوی رښتيني حال څرګند و.

کوتوزف، په دې ليک کې ليکلي و: "ستاسو زوی، د غونډ په مخکې، دا تل په څېر، جنډه په لاس، لکه د تاسو د يوه پياوړي پلار د زوی او د هېواد د يوه رښتيني بچي په شان په مېړانه زما د سترګو په وړاندې پرځمکه ولوېد. زه او ټول پوځ په دې خواشيني يو چې لا تر اوسه پورې هم په دې نه پوهېږو چې، هغه مړ دی که ژوندی. زه په دې ويا ړم چې ستاسو په شان زه هم هيله مند يم چې هغه به ژوندی وي، ځکه که داسې نه وای، د هغه نوم به هم د هغو کسانو په ډله کې وای، چې مړي يې د جګړې په ډګر کې پيدا شوي او د دښمن استازو هغه ماته را استولي دي. "

بوډا سردار، دا خبر د شپې ناوخته هغه وخت تر لاسه کړ چې، د خپل کار په کوټې کې يوازې و. د هغې شپې په سهار هغه خپل ورځنۍ ګرځېدا ته لاړ، خو د تل پر خلاف چوپ و، له مليار، خپل لاسمل او معمار سره يې خبرې ونه کړې او د قهرجن طبيعت سره سره يې چاته څه بد رد ونه ويل.

کله چې شهزادګۍ ماريا، د مهال ويش سره سم د هغه د کار کوټې ته راغله، سردار د خپل ماشين تر شا ولاړ او په خراطۍ لګيا و، خو د تل په شان يې سر را پورته نه کړ او لور ته يې ونه کتل.

ناڅاپه يې، په داسې يوه غږ چې له هرې ورځې نه يې توپير لاره، وويل:

-آه ! شهزادګۍ ماريا !هغه د خراطي ماشين پورې واهه. د ماشين چرخ، د خپلې چټکې ګرځېدا له امله چې چرخېده تر هغه وروسته، څو واره نور هم تر هغه وڅرخېده، چې په ټپه ودرېد....

شهزادګۍ ماريا خپل پلار ته ورنېږدې شوه. د هغه بشرې ته يې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل،ناڅاپه یې زړه ولوېد ،سترګې یې له لوېدو پاتې شوې.د پلار له خبرې نه چې خواشیني او ماته نه وه ،بلکې شیطانی نښې په کې راڅرګندې وې او هغه نادوده هڅه چې پرڅان دلاس بري لپاره په کې راخوټېدله،په دې پوه شوه چې،کوم داسې نوغې،زورونکي او بدمرغه،بدمرغي چې تر هغه ورځې پورې دوی لیدلې نه وه،د یوه درانه پېټي په شان پر هغه راڅوړنده او نېږدې ده چې پر ککرې یې راګوزاره شي.هغه ماتم چې د هغه زغمل به ددوی زغم ونه شي زغملای او دا د هغه چا مرګ دی،چې دوی ته ګران دی،رانږدې دی.

شهزادګۍ،په خورا ګېنۍ او نابنکلې بڼه وویل:

- پلار جانه !د اندرې نه کوم؟خبر...خو د هغې رنځ او درد داسې نابنکلې بڼه لرله چې پلار یې د هغې داورېدو زغم ونه شو کړای او په ساندو ساندو اوله ژړا نه په ډک ستوني یې،له هغې مخ واړاوه او وې ویل:

- لیک رارسېدلی دی !د اسیرانو په ډله کې یې نوم نه شته !د وژل شویو په ډله کې هم نه شته !دا هغه څه دي چې کوتوزوف لیکلي دي.او په خورا درانه او ډډ غږ،چې ګواکې غوښتل یې ماریا له ځانه وشړي،وویل:

-وژل یې دي !

که څه هم د شهزادګۍ رنګ هسې هم الوتی و ،مګر نه بیسده شوه او نه ولوېده.خو ددې خبرو په اورېدو یې بشره بدله او د ښکلو سترګو په ځلېدو کې یې،یو بل ډول ځلا وځلېده.داسې بربښېده چې ددې دنیا له خوښیو او غمونو نه آپلو یو ډول خوشي او روحي سپېڅلوالی په هغه کې راولمسېده او یو ژور غم یې پر زړه راخور شو.له پلار نه دایمي وېره یې هېره شوه ،هغه نه ورنږدې او د هغه لاس یې راونیو ، هغه یې ځان ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانيږدې او ترنرۍ اوږدې غاړې نه يې لاسونه ورتاو کړل او وې ويل:

-پلار جانه، گوره چې مخ رانه وانهړوې، راځه چې گډې ساندې وکړو او گډې اوښکې پرې تويې کړو..

بوډا مخ واړاوه او چغه يې کړه:

-سپکو !نامردانو !پوځ موتالا کړ، ځوانانومو ووژل،نو ولې ؟لاړه شه !لاړه شه !ليزا هم خبره کړه !

شهزادگۍ چې نور يې د تګ توان نه لاره او د پلار ځنګ ته، پر اوږده څوکۍ کښيناسته او ښکې راوخوټېدې.ورور يې ورياد شو چې په خورا مهربانۍ او خواخوږۍ يې له دې او له ليزا سره مخه ښه وکړه.هغه ورياد شو چې څنگه يې په ملنډو وړوکي شمائل په غاړه کې واچوه.له ځانسره يې وويل:

-عقيده يې پيدا کړې وه؟له بې ايمانۍ نه پښېمانه شوی و ؟يعني اوس هلته بله دنيا کې يې جنت په برخه شوی او هلته په ابدي نيکمرغۍ او آرامۍ کې ژوند کوئ؟

ماريا چې نور ژړل ،وپوښتل:

-پلارجانه !دا راته ووايه چې دا بده پېښه څنگه پېښه شوه؟

-ځه !ځه ! لاړه شه ! څنگه؟ په جگړه کې يې وواژه.په هغې جگړې کې چې د روس خورا ښکلي ځوانان يې په کې ووژل،په هغې جگړې کې چې دروس پرتمين وياړونه يې په کې تالا کړل،درځه مهرباني وکړه شهزادگۍ ماريا !ورشه او ليزا ته هم ووايه،زه هم اوس درځم.

شهزادگۍ ماريا چې له پلاره راستنه شوه، کمکۍ شهزادگۍ(دهغې ورينداا او د سردار اندرې ښځه) په خپلو اوبدلو گنډلو لگيا وه او د اميدوارو ښځو په هغه ځانگړي ملالو کتو چې دهغو د سپېڅلي روح او پاک زړه څرگندونه کوي،ماريا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل.دا ښکاره وه چې هغه یې نه لیدله او هغې د زړه له کومې د خپل روح او روان هغه ژور تل ګې ډوبه وه، چې یو له اسرارو ډک، خوږ او ښکلې بدلون په کې تېرېدونکې و.

کمکۍ شهزادګۍ خپل ګنډل او بدل یو پلو ته کېښود ل،ډډه یې ولګوله او وویل:

-ماریا !ته دې لاس راکړه !

د هغې لاس یې راونیو او پر خپله ګېډه یې کېښود.خپلې ځلېدونکې سترګې یې هغې ته وګنډلې او څه ویلو ته سترګه په لارې شوه، پاسنۍ، پرنرو ویښتو ښکلې شونډه یې پورته وخوځېده او د ماشتومتوب د ساده نیکمرغۍ په نښه همالته پاتې شوه.

شهزادګۍ ماریا چې اوښکې یې له سترګو اوربدلې ،د هغې په وړاندې ګونډه ووهله، خپله بشره یې د هغې د جامو په ګونځو کې ومروړله.

لیزا په ځلېدونکو اوله نیکمرغۍ نه په ډکو سترګو، د مېړه خورته ځیر شوه او وې ویل:

-ګوره ! اورې !پوهېږې ماریا چې څه عجیب حال لري؟هغه به ډېر راته ګران وي.خو شهزادګۍ ماریا سر هسکولی نه شو اوژړل یې.

کمکۍ شهزاده وپوښتل:

- ماشا، په تا څه شوي؟

شهزادګۍ ماریا خپلې اوښکې د هغې په لمن پاکې کړې او وې ویل:

-هېڅ، همدا سې غمونو پسې اخېستې یم او زړه مې ډک دی...اندرې پسې خپه شوې یم.هغه ورځ سهار څو ځله راغلې وه او هڅه یې کړې وه، چې کمکۍ شهزادګۍ ته خبر ورکړي، خو هر وارژړا هغې ته وخت نه و ،ورکړي چې ،د زړه حال ووایي.کمکۍ شهزادګۍ که څه هم ځیر که نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ،خو د دغو اوښکو ليدو سره چې ،د هغه په علت هم نه پوهېده ،لږ څه پريشانه غوندې شوه.هغې څه نه ويل،خو په خورا خواشينۍ يې د اپلو او آپلو کتل،ته به وايې چې څه شي ګوري...هغې وويل:

- له اندرې نه مو خبر راغلي؟

-نه !نه !تر اوسه لا وخت دی،ته پوهېږې چې داسې ژر خبر نه راځي،خو پلار د ېر نا ارامه دی،د هغه نا ارامي ما ،نا آرامه کوي.

- ښه نو کومه پېښه نه ده شوې؟

شهزادګۍ ماريا ،په ډاډمنو ځلېدونکو سترګو ،مخامخ د هغې سترګو ته کتل او ويل يې:

-نه،هېڅ نه دي شوي.

هغې پريکړه کړې وه ،چې په دې اړه له خپلې ورينداري سره ونه غږېږي او پلار يې هم په دې قانع کړی و ،چې د دې غمجن خبر په اړه ،خپلې بلاربې ناوې ته چې د ماشوم زوکړې ته يې زياته موده نه وه پاتې څه ونه وايي.شهزادګۍ ماريا او بوډا سردار هر يو په خپل ډول،د دغه غم پېټي په زړه بار او له کمکۍ شهزادګۍ نه يې پټاوه.

بوډا سردار،نه غوښتل،هسې زړه تسل کړي.هغه په دې باور و ،چې سردار اندرې وژل شوی دی.که څه هم هغه څوک، اتريش ته د هغه د لټولو پسې استولې و ،چې د هغه زوی پيدا کړي،خو له دې سره سره يې ،په مسکو کې د هغه لپاره د ځلی ښنه فرمايش کړې وه او تکل يې کړی و ،چې هغه په خپل باغ کې ودروي.هغه ټولو ته ويلي و ،چې زوی يې وژل شوی دی...خوب او خواړه يې کم شوي و او ورځ تر ورځې يې توان کمېده.خو شهزادګۍ ماريا هيله منده وه.هغه خپل ورو ته داسې دعاوې کولې،چې ته به وايې ژوندی دی او هره شپه يې راتګ ته سترګه په لارې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

د مارچ د نولسمې نېټې سهار و، چې کمکۍ شهزادګۍ د سهارنۍ ترخوړلو وروسته، شهزادګۍ ماريا ته وويل:

- ګرانې! دا سې برېښي چې سهارنۍ مې د زړه پر سر ولاړه ده او ډاربږم چې په عذاب مې نه کړي. او ددې وينا په ويلو سره، د تل په شان د هغه پاسنۍ په نرو ويښتو ښکلې شونډه له خپل عادي حالته، پورته و خوځېده او همالته پاتې شوه.

خو د هغه غملړلي خبر تر رارسېدو نه وروسته، نه يوازې موسکا او خوښۍ کډه کړې وه، بلکې د کور د غړو غږېدا او کړه هم غملړلي شوي وو. د کمکۍ شهزادګۍ موسکا هم بې له هغه چې د کورنۍ د غړو په خواشينۍ پوه شي، د نور تر اغېز لاندې راغلې او دا هم غمجنه برېښېده.

شهزادګۍ ماريا په ګېنۍ او ډار سره وويل:

- د زړه سره څه در شوي؟ رنګ دې ولې داسې الوتي؟ آخ ولې داسې تکه ژيړه او ښتې يې؟

ماريا، په منډه او چټکو ګامو، ځان د ورور ناوې ته ورورساوه.

يوې چوپړې ته، چې هلته وه، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالیجنابې ! که مو خوښه وي، چې مېرمن ماریا باګدانوفا (ماریا بګدانوفنا، پېژندل شوې دایي وه چې له یوې اونۍ راهیسې، د دوی کلي لیسه ګورۍ ته راغلې وه) پسې څوک ولېږو ؟

شهزادګۍ ماریا، دا خبره و منله او وې ویل:

-رښتیا وایي، کېدای شي، په رښتیا د دې وخت رارسېدلی وي، چې څوک راشي.زه همدا اوس ځم.خپلې ورینداریې ته یې وویل:

-زړوره اوسه !ځان ټینګ کړه !هغې لیزا مچ کړه او غوښتل یې له کوټې نه ووزي.

د کمکۍ شهزادګۍ په څېره کې،له رنګ الوتنې پرته،څه ماشوم ډوله وحشت ځرګند و او په ژړا شوه...هغې خپل واړه او ښکلي لاسونه سره مښل او ژړل یې پیل کړل.شهزادګۍ ماریا په خورا تلوار، د ماریا بګدانوفنا، پسې له کوټې ووته، د شهزادګۍ لیزا غږ یې واورېد:

-وا خدایه !وای خدایه !

دایي، ښځه چې واړه، څورب، سپین لاسونه سره مښل او د څېرې آرامي یې، مرموزه برېښېده، پرمخ ورغله.

شهزادګۍ ماریا له وحشته په ډکو سترګو ، هغې ته وکتل او وې ویل:

- ماریا بګدانوفنا!داسې برېښي چې دردونه یې پیل شوي وي.

ماریا بګدانوفنا، په خورا آرامۍ او په کراره وویل:

-ښه ده !ښه ده !د خدای شکر دی.

هغې زیاته کړه:

- شهزادګۍ تاسو پېغله نجلۍ یاستۍ، د پېغلو یې په دې کارو څه؟درځه لاړه شه !

شهزادګۍ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-خو زه پوه نه شوم، باید له مسکو داکتر راغلي وای، چې ولې رانغي؟

د کمکۍ شهزادګۍ او سردرار اندرې په سپارښتنه، دماشوم د زېږېدو مودې ته نېږدې باید له مسکوه، یا داکتر او یا دایي راغلي وای.اوس ټول، هره شېبه هغه ته سترګه په لاره وو، چې راورسېږي.

ماریا بګدانوفنا وویل:

-کومه د پام وړ خبره نه شته، غم مه کوي.له داکتره پرته هم کارونه په خیر تېرېږي او ماریا ووتله...په دې وخت کې ناڅاپه د وره دروازه له کوم غږه پرته ببرته شوه او زړه دایي پراسکوویاساویشنا، چې د مشر سردار په سپارښتنه له ډېرې مودې راهیسې ددوی کورته دهغې راتګ بند شوی و، کوټې ته راننوته.هغې سرپه یوه درانه دستمال تړی و، اسویلي یې ویستل او وې ویل:

-ماشا راغلم چې یوه شېبه دې ترخنګه کېنم...دا دې د شهزادګۍ دبولې شمعونه، راوړي مې دي، چې ترشمائلو لاندې یې ولګوم.

- څومره غوره کار دې وکړ، دایي جانې !

دایي شمعونه د سپېڅلي شمائل لاندې ولګول او وې ویل:

-خدای مهربانه دی ! ګرانې !...شهزادګۍ ماریا هم خپل کتاب راواخېست او لوستل یې پیل کړل...بوډا سردار، چې په درنو ګامونو دخپل کار په کوټې کې ګرځېده، تیخون یې د خبر اخېستو لپاره، ماریاباګدانوفنا ته ورولېږه او وې ویل:

-یوازې ورته ووایه چې سردار سپارښتنه کړې، وپوښتم، حال څنګه دي؟هر څه یې چې درته وویل، ماته به یې وایې.

ماریا بګدانوفنا، په معنې داره غلچک، ریبار ته وکتل او وې ویل:

-سردار ته ووایي چې دزوکړې دردونه پیل شوي دي !تیخون راغي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سردار ته یې خبر راوړ.
سردار وویل:
-ډېر ښه !هغه دروازه ځان پسې وتړله او تیخون د سردار له کوټې نه هېڅ ډول غږ وانهورېد.تیخون،د کاږه شویو شمعونو د سمولو او د هغو د پلتو د جوړلو په پلمه کوټې ته ورغی.سردار پر اوږدې څوکۍ غځېدلی و، د هغه بشرې ته یې وکتل،سر یې وښوراوه او پرته له هغه چې څه ووایي،هغه ته ورنېږدې شو،د هغه اوږه یې مچ کړه،بې له هغه چې شمعونو ته لاس وروړي او یا څه ووایي چې د څه لپاره راغلی و،له کوټې نه ووت.هغه څه چې د طبیعت تر ټولو نه ستر پر تمین راز دی،د پېښېدو په درشل کې و.لمر لوېد،تېر شوی و،شپه خوره شوې،انتظار او زړه سوی د هغه راز په وړاندې چې سپړېدل یې د عقل په کړۍ کې نه ځائیږي،نه یوازې ګونډه نه شو،بلکې لا یې قوت اخیست او له ټولونه خوبونو کډه کړې وه.

***

د مارچ یوه له هغو شپو نه یوه شپه وه چې ګواکې ژمي غوښتل،بیا خپل زور څرګند او داسې وښیي چې لا تر اوسه سبری دی، په خورا قهر یې د خپلو واورو زېرمه پر نرۍ راشېندله او خپل ټول توند توفاني بادونه یې پرهغې راشړلي وو.
د الماني داکتر دلارې څارنې ته،اډه په اډه او لار په لاره خورا ښه سپاره ګمارل شوي او د هغه هر کلي ته څراغ په لاس وګړي ورلېږل شوي وو.دا ټول د دې لپاره و،چې هم د هغه هر کلي وشي او هم له واورو او اوبو نه د سختو ډکو ډنډونو او د واورو د برف کوچنو نه د هغه د راوتلو لار ښه وونه وشي.هره شېبه د هغه د رارسېدو انتظار کېده.
شهزادګۍ ماریا ډېر وخت کېده،چې خپل کتاب لرې ایښی و او پټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله ناسته وه، د هغې ځلېدونکې سترګې، د دایې د بشرې ګونځو ته چې د هغې ټولې آن خورا ورې، ګونځې یې دې ته ښې آشنا وې، ګنډل شوې وې...دایه ساه ویښتنا، د خپلو جورابو په اوبدلو لګیا وه.هغې په خوراټیټ غږ، داسې ټیټ چې خپله یې هم نه اورېد او آن د هغه خبرو په معنې چې دې ویله هم نه پوهېده، دا کیسه کوله چې د کشینوف، په ښارکې، د ماریا د مور، مرحومې مشرې شهزادګۍ څنګه، تر سلو واره زیاته تکرار شوې کیسه یې، بیا ویله. هغې د یوې ملداوۍ بوډۍ په مرسته، د شهزادګۍ ماریا په زوکړه کې د دایې په توګه مرسته کړې وه، کیسه، هغې ویل:

-دانګتر(داکتر)لا پسې څه وي؟ټول کارون د خدای په اراده کېږي.په دې وخت کې ناڅاپه، د باد یوه څپه، د کړکۍ یوه وازه پاتې شوې وره پله و وهله(د سردار په سپارښتنه، د توتکیو د راتګ په وخت کې به د هرې کړکۍ یوه وره دربچه وازه پرېښودل کېده)دربچه چې سمه تړل شوې نه وه، را خلاصه شوه، د کړکۍ داخو پرده د باد څپو پسې واخېسته او د سړو او وارو زوروره څپه پر شمعه ولګېده او مړه یې کړه.شهزادګۍ ماریا له ځایه پاڅېده او هغې جورابې ګنډونکې دایې جورابې لرې او د کړکۍ خواته یې ورودانګل، د باندې خواته ورخمه شوه او هغه یې وکړه ، پرانستې کړکیګوټې په خپل لاس بنده کړې... هغه یې کلکه نیولې وه ، د دې په ځای چې کړکیګوټې وتړي، ، مخ یې راواړاوه او وې ویل:

-ګرانې شهزادګۍ !د باندې څو تنه سواره را روان دي، شمعې یې هم په په لاس کې دي، کېدای شي دانګتر وي.

شهزادګۍ ماریا وویل:

-آه خدایه ! د لوی خدای شکر.باید هغه ته لارښوونه وشي، هغه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

روسي ژبه هم نه پوهېږي.

شال يې پر سر واچاوه او د نويو رارسېدونکو هرکلي ته ورووتله.کله چې د خپلې کوټې د ګاونډ کوټې له څنګه تېرېده،د کړکۍ نه يې د پېته پام شو چې ګاډۍ د لګېدلو شمعو سره،کورته د تلونکي د هليز په مخکې ولاړه ده.هغه زينو ته ورووته.د زينې د لرګين لاسوند،په يوه غوټه کې بليدونکې شمعه،د باد له زوره له ځانه تاوېده او ښکته څڅېده.فليپ نومي چوپړ،تر شمعې لاندې،د زينې په لومړې پته،شمعه په لاس هک حيران ولاړ و او له زينو نه ښکته،د موزه لرونکو ګامونو غږ اورېدل کېده او يو آشنا غږ له هغه ځايه راته چې ويل يې:

-د خدای شکر دی؟نو پلار مې چېرې دی؟

د دِميان نومي چوپړ غږ چې لا په لومړي پوړ کې ولاړ و،وا ورېدل شو،چې ځواب يې ورکړ:

-ښاغلی وېده دی.

بيا دميان څه وويل او په منډه پر زينو راکوزشول،شهزادګۍ ماريا په خورا آرامه له له ځانسره وويل:

-دا خو اندرې دی !اما نه نه،دا خو ناشونې ده،د منلو وړ نه ده.او په همدې شېبه کې چې ماريا لا په خيالونو کې ډوبه وه،د اندرې د ښځې تتوالي او بيا خپله اندرې،چې پوستين يې سپينو واورو پوښلي و،د هغې شمعې په وړاندې،چې چوپړ فليپ شمعه په لاس کې وه،راڅرګند شو.هو کې دی په خپله و،دی و،خو رنګ يې تښتېدلی،خورا ډنګر،ډېر بدل شوی او سخت ګبڼۍ اخېستی برېښېده.په زينو راوخوت او له خپلې خورنه يې غېږ چاپېره کړه او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زما لیک مو نه دی اخیستی؟ هغه، هغه ځواب ته چې هسې یې هم اوربدی نه شو، انتظار نه شو ځکه ماریا له ډېرې ګېنې نه غږېدای نه شوه. هغه راستون شو او له دایي سره چې، له هغې سره وه(دزینې په وروستې پټه کې سره مخامخ شول) په ګډه په چټکو ګامونو له زینو پورته شو، بیا یې خور نه غبږ تاو کړه او وې ویل:

-ګرانې ماشې !څه عجیبه برخلیک دی آه !

خپل پوستین یې وارتېږه او د ښحې کوټې ته یې مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

کمکۍ شهزادګۍ چې نرۍ خولۍ يې پر سر وه، د سپينو سرو بړدو په منځ کې پر کټ پرته وه(دردونه تازه تازه کمزوري شوي وو)دانه دانه تورې څڼې يې، د سوځېدونکو او له خولو نه ډکو اننګو نه تاو شوې وې.شونډې ، مالګينه ښکلا او ښکلې خوله يې له هغې پاسنۍ ويښته لرونکې شونې سره ، چې توره برېښېده، د موسکا په غوټه غوړېدلې وه. سردار اندرې راننوت او مخامخ د هغه کټ په وړاندې چې دا پرې پرته وه، ودرېد. د شهزادګۍ ځلېدونکې سترګې له ماشوم وزمه وحشي غلچک او ګبنې نه ډکې ، مخامخ هغه ته ځير پاتې شوې.د کتو سره سره ، د هغه حالت بدل نه شو.د غه کتل او مړاوی غلچک غږېده:

-تاسو ټول ما ته ګران ياستۍ !ما هېڅ چا ته بد نه دي کړي. ،خو د غه زما زورېدل د څه لپاره دي؟مرسته را سره وکړئ.هغه خپل مېړه ليده، خو په دې وخت کې ،دلته د هغه په راتګ نه پوهېده.سردار اندرې د هغې له کټه تاراتاو او د هغې تندی يې مچ کړ او وې ويل:

- ګرانې !(دا خبره يې هېڅکله هغې ته نه وه، کړې)خدای خوا خوږی او مهربانه دی !

شهزادګۍ، په پوښتنيز، ماشوم وزمه او ګله مند غلچک هغه ته کتل.د هغې سترګو ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ماتا نه د مرستې هیله لرله، خو تاهم هېڅ ونه کړل، هېڅ !د مېړه له راتګ نه یې هېڅ تعجب ونه کړ، اصلاً هغه په دې پوه نه شوه، چې هغه راغی. د هغه راتګ د هغې عذاب او د هغې آرامۍ پورې هېڅ اړه نه لرله. دردونو بیا زور واخیست، ماریا بګدانوفنا، له سردار اندرې نه هیله وکړه، چې له کوټې نه ووزي.

داکتر کوټې ته راننوت او سردار اندرې، له کوټې نه ووت، شهزادګۍ ماریا په مخه ورغله، دې هغې ته ورننېږدې شو، په ساندو او ښنګهاري ورسره وغږېد. د هغوی خبرې هره شېبه، بلې کوټې ته په غوږ اېښودو سره بندې بندې کېدې.

شهزادګۍ ماریا وویل:

- ګرانه وروره !درځه !ځه.

سردار اندرې خپلې ښځې ته ورغی او په ګاونډه کوټه کې ورته انتظار شو. یوه ښځه د ناروغې له کوټې نه راووته او د سردار په لیدو یې څېره بدله او سخته ورخطا شوه. هغې مخ په لاسونه پټ کړ او څو دقیقې هماغسې کېناسته. د ناروغې له کوټې نه د سختو ویرونکو، چغو نارو او د مرستې د زاریو آواز راته. سردار پاڅېد، د وره خواته ورغی او غوښتل یې هغه وازه کړي، خو دروازه چا کلکه نیولې وه او د دروازې له شا نه یې نارې وهلې:

-نه !نه ! اجازه نه شته !اندرې بیا په کوټه کې ګرځېدا پیل کړه. چغې او نارې لږ آرامه شوې. لاڅو شېبې نه وې تېرې چې ناڅاپه دغه ساندې، چغې او سورې(دا د هغې د ښځې چغې نه وې، هغې د دغه شان لوړ چغو توان نه لاره)بیا خورې شوې. سردار اندرې، د وره خواته ور ودنګل، چغې ارامې شوې، خو بله ډول چغې واورېدل شوې. دا د ماشوم چغې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې لومړی و ویل:

-نو دا ماشوم يې ولې هلته بېولی؟دا د چا ماشوم دی؟ماشوم هلته څه کوي؟ واى، دا څه وايم، دا شاله زما ماشوم دی!

کله چې يې د دغو چغو او ژړا، ژوند بښونکې خوښي احساس کړه، ساندو يې غاړې کېښکودې، خو د ه د هغو د مخنوي هڅه وکړه. دواړه لاسونه يې په کړکۍ تکيه کړل او د ماشومانو په څېر يې زار زار وژړل. دروازه را خلاصه شوه، هغه داکتر چې نرۍ چپنه چې، غاړه يې نه درلوده پر غاړه وه، بد وهلي لستوني، رنګ الوتي او ژامې يې رېږدېدې، له کوټې نه راووت. سردار اندرې، هغه ته مخ ورواړاوه، ډاکتر په خورا پرېشانۍ او پرته له هغه چې څه وو ايي، په ملالو غملړو سترګو يې هغه ته وکتل او له څنګه يې تېر شو. يوې ښځې له کوټې نه رامنډه کړې، خو چې سردار اندرې يې ولید، په يو ډول شک او تردېد، د دروازې په خولې کې ځای پر ځای ودرېده. سردار د خپلې ښځې کوټې ته ورننوت. هغه په هماغه حالت او د بشرې په هماغه بڼه چې ده پنځه دقيقې مخکې ليدلې وه، پر کټ مړه پرته وه. سترګې يې نورې نه غړېدې، اننګونه يې رنګ الوتي او تک سپين شوي وو. سره له هغه چې سترګې يې سره ورغلې او رنګ يې الوتی و، خو د هغې د دغه ماشوم ډوله معصومانه ښکلې څېرې حالت، د هغې ښکلې، په تورو نازکو وېښتو ګاڼل شوې شونډه، هماغه شان چې وه، هماغه وه. د هغې مړ ګرژلې، ښکلې او بې روحه بشرې ويل:

-تاسو ټول ماته ګران وئ! ما هېڅ چا ته بد نه و رسولې وګورئ! وګورئ! تاسو له ما سره څه وکړل؟ آخ، تاسو له ما سره څه وکړل؟

د کوټې په کونج کې، د ماريا په سپينو رېږدېدونکو منګولو کې يوه سره څيز ژړل او چغې يې وهلې؟

*

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دغې پېښې دوه ساعته وروسته، سردار اندرې په ارامو ګامونو د پلار د کار کوټې ته ورننوت. بوډا لا دوخته په تولو پېښو خبر و. هغه دروازې ته نږدې ولاړ و او د دروازې د خلاصېدو سره سم يې، خپل وچ او عمرځپلي لاسونه د زوی په غاړه کې هټکرې کړل او د ماشوم په شان يې په ساندو ساندو يې وژړل.

*

د شهزادګۍ تر مړينې درې ورځې وروسته، په کليسا کې د ځنازې مراسم پر ځای شول او سردار اندرې پر زينو وروخوت او هغې صوفې ته ورپورته شو چې، د شهزادګۍ تابوت پرې ايښی و. له هغې سره يې مخه ښه وکړه. په تابوت کې د مړې څېره، که څه هم سترګې يې پټې وې، هماغه شان وه لکه پخوا، هغې هماغه شان ويل:

- وګورئ! وګورئ! تاسو له ما سره څه وکړل؟ آخ، تاسو له ما سره څه وکړل؟ او سردار اندرې په زړه کې داسې وانګېرله چې ګواکې خورا ګنهګار دی. داسې ګناه چې نه يې جبرانولای او نه يې هېرولای شي. د هغې او ښکې وچې شوې وې او ژړل يې نه شول. بوډا هم تابوت ته ورغی او د هغې تک ژېړ لاس يې چې په کراره لوړ پر بل هغه ورپروت و، مچ کړ، خو د هغې بشرې ورته ويل:

- اخ! څه او د څه لپاره مو له ما سره داسې وکړل! آخر ولې. او بوډا د هغې د بشرې په ليدو په خواشينۍ مخ ترې واړاوه.

*

د شهزادګۍ تر خښولو پنځه ورځې وروسته يې د هغه ماشوم سردار نيکولای اندرېوويچ، ته د تعمېد لامبو ورکړه. دايې ماشوم پر ټټر نيولی و او کشيش د هيلۍ په سرو او ژېړو بڼکو د ماشوم لاس او پښې په سپېڅلو غوړو، غوړول....

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

مشر ګراف، ددې له امله چې د دولوخوف او بېزاوخوف په دوئل کې يې د زوی ونډه اخيستنه تولو ته برالا نه شي، ډېرو منډو او ځينو مخورو ليدو کتو ته اړ شو، ځکه ګراف ډېر ډاربده چې په دوئل کې يې د زوی ونډه ددې سبب شي، چې هغه خلع رتبه او په يوه هسې سرتېرې بدل شي او يا لږ تر لږه جزا ونه ويني، خو د پلار ددې تصور بر خلاف د هغه د هلوځلو له امله هغه نه يوازې جزا ونه ليدله بلکې د مسکو په ستره قوماندانۍ کې، د ياور په توګه وټاکل شو. د هغه د غه نوې دنده ددې لامل شوې وه، چې هغه زياتره وخت په مسکو کې پاتې شي او په کلي کې د کورنۍ ليدلو ته ونه رسېږي. هغه له همدې امله ګرد اوړي په مسکو کې پاتې شو. د دولوخوف، تبې هم کرار کرار روغ شو او د نارغي په موده کې رستوف هم ورسره ډېر نږدې ملګری شو. تبې ځوان د ناروغۍ په ټوله موده کې له خپلې مور سره، چې د لېونتوب تر بريده ورته ګرانو او سېده. د دولوخوف مور، ماريا ايوانوفنا په دې موده کې له رستوف سره چې ددې له زوی سره يې خورا خواخوږي لرله، ډېره د زړه خواله کوله.

مور به يې ورته ويل:

- ګوره ګرافه ! هغه خورا ساده او پاک زړی دی. هغه شان سپېڅلوالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پاکزړتوب چې اوس، په ننني زمانه کې هيڅ د چانه خوښېږي.اوس دغه شان رښتيتوب د تولو لپاره لکه د سترګو داغـزي داسې دي.تاسو خپله قضاوت وکړئ او ماته ووايئ.دا د بېزاو خوف کار سم و ؟ ايا يو ښه سړی دا کار کوئ؟خو زما زوی ته هغه د زړه له کومې ګران و، آن اوس هم هېڅکله هغه ته سپکې سورې نه وايي، هېڅکله.هغه ملنډې چې دوی د پوليسو له سرمامور سره په پترزبورګ کې وکړې، ټولې ټوکې ټکالې دوی په ګډه سره وکړې، خو بېزاو خوف ته چا هيڅ ونه ويل او ټوله رسوايي او بد يې زما دزوی په برخه شول...فکر نه کوم چې ترهغه نه مېړنی او هېوادپال ځوانان دې زما په پوځ کې ډېر پيدا شي.اوس نو بيا دې دوئل ته ګوره !ايا دا وګړي دکوم ويار او غرور احساس لري؟ ښه پوهېږي، چې هغه زما يوازينی زوی دی او دوی يې بيا دوئل ته وربولي، پرهغه مخامخ ډزې کوي.شکر دی، شکر دی، چې خدای پر موږ رحم وکړ.نو دا ټول دڅه لپاره؟ښه !او بيا ځوک او کوم ځوان نه دی، چې زموږ په وخت کې له کومې ښځې سره يو پټ پټوونی ونه لري؟ ښه بيا هغه چې دومره رخه کوله،نو زما د زوی ګناه څه ده؟دی چې دومره غيرتي و ،لومړی به يې يو ګوانښ مانښ کړای وای، ځکه داخبره خو نوې نه وه ،يو کال راهيسې ټول پرې خبر و ،خو هغه ځان ناګاره اچولې و او هيڅ يې نه ويل.ده زما زوی دوئل ته وروبلـه او فکر وکړ چې هغه به وډار شي، هغه دا فکر کاوه چې زما زوی دهغه پوروړي دي او دهغه پر سپکاوي به سترګې پټې کړي.ګوره داڅو سپکاوي او څه نامردي ده.هوکې ګرانه زه پوهېږم چې تاسو زما زوی ښه پېژندلی دی، هغه تاسو ته ګران دی، نو له هم دې کبله تاسو ماته د زړه له کومې ګران ياستئ ،باور وکړئ، ډېر لږ کسان دي، چې هغه درک کړای شي، دا يوبې ساری،لوړ آسماني روح دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله دولو خوف، دخپلي ناروغۍ په موده کې، رستوف ته داسې خبرې کولې چې له هغه نه چا دهغو دوئیلو تصور هم نه کاوه، هغه ویل:
- زه پوهېږم چې ،ډېر خلک ما یوه ظالم سړی ګڼي، ګڼي دې، دا دهغو زړه، پرته له هغو چې ماته ګران دی، زه دهغو دیوه پروا هم نه لرم. هغه کسان چې راته ګران، هغه نو بیا داسې راته ګران دي، چې ځان ترې ځاروم، خو هغه چې مې دلارې خنډ شي، بیا یې نو غم خورم. زه یوه مورلرم، چې له هرڅه او هرچانه راته ګرانه ده، زه دهغې لمانځنه کوم، داسې لمانځنه چې هېڅ اندازه نه لري. دوه درې اندېوالان لرم، چې یوبې ته یې، خو له نورو سره زما ددوستۍ او اندېوالۍ اندازه، له هغو نه زما دګټې او تاوان پورې اړه لري، مګر دغه اړیکي زیاتر تاواني دي، په تېره بیا له ښځو سره. له یوه شېبې ځنډ نه وروسته یې وویل:
-هوکې ګرانه !دنارینو په منځ کې خو مې یونیم، ګران، مېړنی او ښه یاران لیدلي، خو دښځو په منځ کې مې، مهمه نه ده چې ګرافینه وي که چوپړه، له خیانته او ځانپلورینې پرته بل څه نه دي لیدلي. تر ننه پورې هغه آسماني سپېڅلتیا او ځانښندنه چې زه یې له یوې ښځې هیله لرم، نه ده لیدلې. که دغه شان یوه ښځه پیدا کړم، خپل ژوند به مې ترې ځار کړای وای، خو دغه !...اوږې یې پورته واچولې او وې ویل:
-ته دا راسره ومنه، تر اوسه پورې ځکه ژوند راته ګران دی، چې هیله لرم، یوه ورځ نه یوه ورځ دغه شان یوه اسماني ښاپېرۍ پیدا کړم، داسې ښاپېرۍ، چې ماته نوی روح را راوبښي او ما ولمسوي. خو غم دادی چې ته په دې خبرو نه پوهېږې.
رستوف، چې سخت دخپل نوي اندېوال تر اغېز لاندې راغلی و، ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه !نه !برعکس ډېر ښه یو هېږم.

دمني په پیل سره د رستوف کورنۍ مسکو ته راستنه شوه.دژمي پیل وچې دینیسوف مسکو ته راغي او ددوی په کور کې استوګن شو.د همدې ۱۸۰۶ کال دژمي پیل چې نیکولای رستوف په مسکو کې تېر کړ،دهغه په ټول ژوندکې، دهغه او دهغه دکورنۍ لپاره،ترټولو ښه،خوږ او خاطره زېږوونکي وخت و.دنیکولای شته والي ددې لامل و،چې خورا زیات ځوانان ددوی کره تګ راتګ ولري او دده له مور او پلار سره آشنایي پیدا کړي.وېره شل کلنه چټه،ښایسته پېغله وه.شپاړلس کلنه سونیا ،هغه نجلۍ،چې له خپلو ښکلاو سره لکه نوې غوټۍ غوړېدلې وه.ناتاشا چې لا دماشومتوب چمونه کول،خو د پېغلتوب مستي او خماروالی او شیطاني یې هم پیدا کړي وه.

درستوف،په کورنۍ کې،دبل هر هغه کور په څېر چې ځوما لګیني او ښکلې پېغلې ژوند په کې کوي،د میني او میینوتوب یو ځانګړې څپه خوره وه.هر ځوان به چې دې کورته راته او دې موسکاوو هرکلېو او هر یو په خپل ډول نیکمرغه څېرو ته به یې کتل او یا د پېغلو له هیلو ډکې غوره خبرې به یې اورېدې،له هرچا سره به یې دهغو مهرباني او په خوږه ژبه غږېدا لیدله،هریو به په زړه کې دنیکمرغه کېدو او میینتوب ګوړې ماتولې او هغه هیلې به یې په زړه کې غوړېدلې چې د رستوف دکورنۍ دځوانانو په زړه کې لا دوخته ګل شوې وې.

دولوخوف،یو له هغو ځوانانو نه و،چې له رستوف سره یې تګ راتګ پیل کړی و او له ناتاشې پرته د کورنۍ دټولو غړو خوښ شوی و.دناتاشا نه یوازې هغه نه خوښېده،ان نېږدې وچې خپل ورور سره دهغه له لاسه شخړه وکړي.هغې به ویل چې دولوخوف یو بد زړی انسان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، هغې په خپلې دې خبرې نه یوازې تېنګار کاوه بلکې د دوئل په برخه کې یې پېیر برحقه ګاڼه، د هغه ملاتړ یې کاوه او دولوخوف یې ګنهګار، ملامت، ناوړه او ځانښودونکي باله.

ناتاشې، په خورا تېنګار سره یې چغې وهلې:

-دا سپینه خبره ده چې هغه خورا ظالم او بد زړی سړی دی، ته خپله وګوره !په هرحال دا ستا دینیسوف زما خوښېږي.که څه هغه کله ناکله نشئه کوي، خو بیا هم زما خوښېږي.نو دا سې بربښي چې زه پوهېږم، زه نه پوهېږم چې څنګه یې درته ووایم.مګر دولوخوف مې ځکه نه خوښېږي، چې د هغه هرڅه مخکې له مخکې تکل شوي.لنډه به یې درته و ایم، نه مې خوښېږي.

نیکولای خورته وویل:

-...ته پوهېږي چې دولوخوف څه سپېڅلي زړه لري، هغه باید درک شي، که ته له خپلې مور سره د دولوخوف اړیکو او کړه وګورې، بیا به پوه شي چې دغه ته پاک زړه وایي.

-زه دې په دې خبرو نه پوهېږم، خو یوازې په دې پوهېږم چې کله هغه وینم، نا آرامېږم.رښتیا ته پوهېږئ چې هغه په سونیا مین شوی دی؟

-نه پوهېږم دا لا پسې څه حماقت دی؟

خو زه پوره پوهېږم، وبه ګورې.

د ناتاشا اټکل رښتیا شو. هغه دولوخوف چې تل به یې له ښځو سره په کړو وړو کې ډډه کوله، پرله پسې به یې د رستوفانو کره ته راته.که څه هم هېڅ چا په دې اړه څه نه ویل خوډېر ژر څرګنده او ټول په دې پوه شول چې، د هغه تګ راتګ د سونیا لپاره دی.او سونیا چې هېڅکله دا زړه نه شو کولای چې په دې اړه څه ووایي، خو هر وار چې به یې دولوخوف لیده، لکه پاڼه داسې به رېږدېده او تکه سره به شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف، به زیاتره وخت غرمنې د رستوفیانو کره خوړه او هرې نندارې ته به چې هغوی تلل، دې به هم هرومرو ، هلته و. د یُوګل، د کور دنڅا په بنډارونو کې، چې ترټولو غوره ځای د رستوف د کورنۍ ځوانانو درلود ، دده له ګډون نه پرته، نه ترسره کېده. دهغه به ترټولو نه زیات پام سونیا ته و او داسې به یې ورته کتل، چې له دغو کتنو نه به نه یوازې دا تکه سره شوه ، بلکې دهغه له دغو غلچکو نه به دناتاشې او مشرۍ ګرافینې رنګ هم له شرمه بدلیده.

دا ښکاره خبره وه چې دغه پیاوړی، عجیب سړی. په دغې تورسترګې ښکلې نجلۍ، چې زړه یې پر بل بایللی دی، سخت مین شوی دی.

رستوف، د سونیا او دولوخوف ترمنځ دنویو پیدا شویو اړیکو ته نښه پام شوی و ، خو په دې کې یې چرت نه واهه چې دا څه ډول اړیکي دي. هغه به په زړه کې ویل:

-دا نجونې، هریوه په یو چا مینې شوي دي. موخه یې همدا ناتاشا او سونیا وو. خو د دولوخوف او سونیا په لیدو به د پخوا په شان ارامه نه و ، نو ځکه زیاتره وخت، په کورکې نه پاتې کېده.

د ۱۸۰۶ کال په مني کې له ناپلیون سره د جګړې آوازې بیا هر پلو خورې شوې، خو دا وار دا اوازې او خبرې له پروسږکال نه خورازیاتې او تودې وې. ټاکل شوې وه، چې نه یوازې له هرو زرو تنو نه، لس تنه پوځ ته ولېږل شي، نهه هغه به په احتیاط کې راټولېږي. هرچېرې به ناپلیون ته ښېرا کېدې او دمسکو په هرکور او کوڅه کې خو دهمدې جګړې نه پرته دبل څه په اړه خبرې نه کېدې. درستوف په کورنۍ کې، ددغې جګړې لپاره چمتوالي یوازې له دې کبله دپام وړ و ، چې ددوی نیکولای جان، په هېڅ ډول په مسکو کې نه پاتې کېده بلکې دې ته سترګه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره و، چې د دینسوف، درخصتیانو د پای ته ورسېدو او د اختر د تېرېدو نه وروسته به دوا ړه پوځ ته ستنېږي، خو پوځ ته د رستوف د غه بېړنی تګ نه یوازې د هغه بنداړونو ته خنډ نه پېښاوه بلکې هغه یې لا ورځ تر ورځې داسې زیاتول، چې هغه خپل زیاتره وخت له کوره بهر په دغو بنداړونو، نڅاوو او مېلمستیاوو کې تېراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

نیکولای،د حضرت عیسي د زوکړي د اختر په دریېمه غرمنۍ په کورکې وکړه.دا هغه څه و،چې په دې وروستیو وختو کې به ده ډېر کم کول.دا بنډارځکه د خدای په امانۍ نښه هم ګڼل کېدله چې له ژمنۍ څلې (د کریشنۍ ساړه) نه وروسته دی او نیکولای پوځ ته روان وو.په دې غرمنۍ مېلمستیا کې،د دولوخوف او دینیسوف په ګډون شلو تنو ګډون درلود.

د رستوف په کورنۍ کې،هغه شان چې د دغه نوي کال د جشن په ورځو کې،د مینې او مینتوب دنیاګۍ احساسېده،پخوا هېڅکله نه لیدل شوې او نه احساس شوې وه.داسې بربښېده چې تابه ویل:هرڅوک کولای شي دانیکمرغې شېبې خپلې او خپله مین شي،زړه بایلې او زړه رانښکونکي و اوسي.داسې انګېرل کېدله او د دغې کورنۍ له حالاتو داسې څرګندېده چې د نیک یوازې همدا نیکمرغي ده او هغه دا چې مین شي، نور هرڅه بابیزه او همدا نیکمرغي ده چې ټول پرې اخته دي.

که څه هم د تل په شان نیکولای رستوف دوه جوړه آسونه یې له پښو اچولي وو او په دې بریلی شوی نه و ټولو هغو ځایو ته لاړ شي چې ده ته هلته سترګه به لاره وه او یا یې د ورتګ تکل کړی و،نو بیا یې هم ځان غرمنۍ نه مخکې کورته را ورساوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته له راستنېدو سره سم يې نه يوازې د کور په مينه ناکه دنياګۍ کې څه نا آرامي او تلوسه احساس کړه، بلکې دا يې هم ليدل چې د ځينو حاضرينو خوا هم خټه، خټه او له يو بله خپه بريښي

په ځانګړي توګه د هغه پام شو، چې د سونيا، دولوخوف، د مشرې ګرافينې او لږ څه هم د ناتاشې خوا بده بريښې. دا سې يې وانګيرله چې تر غرمې نه مخکې بايد د سونيا او دولوخوف ترمنځ څه تېرشوي وي. هغه د غرمنۍ د خبرو په اوږدو کې، په خورا خواخوږۍ، احتياط او خوږه ژبه هغو دواړو سره غږېده. د نوي کال د جشن په هماغه درېيمه ورځ د تل په شان د نڅا ښوونکې يُوګل، د خپلو ټولو زده کوونکو په وياړ د ووډۍ کړې وه او د نڅا بنډارېې جوړ کړی و.

ناتاشا خپل ورور ته وويل:

-نيکولای جانه! ته که د يُوګل د نڅا بنډار ته ځې، مهرباني وکړه او راشه. هغه په ځانګړي توګه ستا د راتګ هيله او د ديمتري واسيلېوويچ (هماغه دينيسوف) د راتګ سپارښتنه کړې ده.

دينيسوف چې د رستوف په کورنۍ کې په ټوکو ټوکو ځان د ناتاشا د نڅا چوپړ ګاڼه. وويل:

-کله چې شهزادګۍ امر وکړي، پښې څه کوي چې په سر به هم لاړ شم، آن چمتو يم، چې ((د پادو شال)) وکړم.

نيکولای وويل:

-که مې کولای شول، هرو مرو به راشم، ځکه ما بل ځای له ارخاروف سره هم ژبه کړې چې د هغوی بنډار ته به ورځم.

هغه دولوخوف ته مخ وروا ړاوه او وې وپوښتل:

-ته څنګه؟ ته هم ورځې؟ ده لا خبره پای ته نه وه رسولې، چې پام شو، خبره يې بې ځايه کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف، په برند غلچک، هغه شان غلچک چې د کلوب په مېلمستيا کې يې پېير ته کتلي و، لومړی سونيا او بيا نيکولای ته وکتل او بيا يې په ترخه ژبه وويل:

- هو !کېدای شي لاړ شم.

دنيکولای بيا په زړه کې تېره شوه:

- هرو مرو کومه خبره تېره شوې ده.

تر غرمنۍ وروسته، چې دولوخوف بې له څنډه پاڅېد او له کوره ووت، نيکولای په دې ډاډمن شو چې رښتيا څه پېښ شوي دي. هغه په همدې شېبه وخت پيدا کړ او ناتاشې ته يې ورغږ کړل. هغه يې وپوښتل:

-څه پېښ شوي دي؟

ناتاشا چې په منډه، هغه ته ځان ورساوه، په خورا ډاډمن آوازيې وويل:

-ماخو تل درته ويل، خو تا نه منله، ودې ليدل له سونيا نه يې د واده هيله وکړه.

که څه هم په دې ټوله موده کې نيکولای، چندان د سونيا په خيال کې نه و، خو ددې خبرې په اورېدو يې داسې وانګېرله چې ګواکې يوې غوټې يې دزړه تل ورمروړلی او دهغې غوټې د پرانستو تکل يې کړی دی. ده تصور وکړ چې دا دولوخوف، د سونيا په څېر ديوې خوارې او يتيمې پېغلې لپاره يو ښه او غوره ژبی دی. د مشرې شهزادګۍ او خورا نورو په اند، ددغه شان يوه وړانديز نه منل به، ښه کار نه وي. ددې خبر په اورېدو، دنيکولای لومړنی غبرګون پر سونيا قهرېدل و، هغه، وويل:

- خورا ښه دی !بې ساری وړانديز دی. بايد دما شتوب وعدې او ژبې هېرې شي او دغه وړانديز ومنل شي، خو لا خپلې خبرې يې پای ته نه وې رسولې چې ناتاشا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-خو سونیا ،هغه ته د نه ځواب ورکړ،خورا سخت او تریخ ځواب.
ناتاشه تر یو شیبې څنډ نه وروسته زیاته کړه:
- سونیا هغه ته وویل چې،هغې ته بل ځوک ګران دی. نیکولای په زړه کې وویل:
-دا ښکاره خبره ده،چې زما سونیا بله خبره نه شوه کولای.
ناتاشې غږ کړ:
- پوهېږئ ! هرڅومره چې مورجانې ټینګار وکړ،چې دغه وړاندیز ومنې،خو سونیا په غوڅه د نه منلو ځواب ورکړ.هو کې ته خو پوهېږې،سونیا چې کله یوه خبره وکړي،هغه بیا نه بدلېږي.
نیکولای له ملامتۍ نه په ډکه ژبه وویل:
-مورجانې هم ټینګار وکړ؟
ناتاشې وویل:
- هو کې !ګوره نیکولای جانه ! په قارېږې به نه او زه ډاډمنه یم چې نه قارېږې.زه ډاډمنه یم چې له سونیا سره واده نه کوې،خو په دې نه پوهېږم چې ولې؟خو سره له دې هم غواړم په دې اړه له سونیا سره وغږېږم.
هغه لږه وموسېده او زیاته یې کړه:
- دا سونیا بیا څه نازولې نجلۍ ده؟
ناتاشا وروړ مچ کړ،پاڅېده او په منډه کې یې وویل:
-او دا نازولې به زه اوس درته راولېږم.
شېبه لا نه وه تېره،ډارشوې،رنګ الوتې او ملامته څېره سونیا کوټې ته راننوت.نیکولای ور وړاندې شو،د هغې لاس یې راونیو او هغه یې ښکل کړ.د پوح نه د نیکولای د راستنېدو نه وروسته دا لومړی ځل و،چې سونیا او نیکولای وخت پیدا کړي و،چې سره یوازې او د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې په اړه د زړه خواله وکړي. نیکولای لومړی زړه نازړه و ، خو وروسته یې په خورا زړورتیا او ډاډمن آواز وویل:

-سونیا تاسو څه کوئ؟دا ربښتیا ده چې ته د واده لپاره د دغه شان یو ځوان وړاندیز نه منې. داسې تصور کوم چې له هغه سره به ګډ ژوند نه یوازې نیکمرغي ، بلکې یوه ګټوره چاره وي. هغه خورا ښه او مېړنی ځوان دی. هغه زما ملګری دی.

سونیا د هغه خبرې پرې او په تلوار یې وویل:

-ما هغه ته د نه ځواب ورکړ. هوکې !وخته مې د نه ځواب ورکړ.

-ګوره !که دې زما له کبله ځواب ورکړی وي ، زه ډار یږم چې زه خو...

سونیا بیا د هغه خبرې پرې کړې او بیا په ډار شوي ، رنګ الوتي او ملامته غلچک هغه ته ځیر شوه ، هغې زیاته کړه:

-ګوره نیکولای جانه !ماته دا خبرې مه کوه.

-نه ، نه ، باید درته ووایم. که څه هم کېدای شي زما دا خبرې ، د ځانستائنې او غرور نه وي ، خو ښه به دا وي چې سپینه یې درته ووایم. که د واده په اړه ته د دولو خوف د غه وړاندیز نه منې ، زه ځان مسوول ګڼم تاته ووایم:

-که څه هم تصور کوم چې تربل هر چا ماته ګرانه یې ، خو غواړم ووایم...

سونیا چې لکه لمبه داسې اور اخېستې و ، وویل:

-بس دي ، زما لپاره ستا همدا خبرې بس دي.

- نه داسې نه ده ، زه لا تر اوسه پورې له زړ واره زیات مین شوی یم. که څه هم هغه مینه ، احساس او لېوالتیا چې له تاسره یې لرم ، له بل هېڅ چاسره مې نه ده احساس کړې ، خو زه لا تر اوسه د واده لپاره خورا ځوان یم. هوکې !ربښتیا له ټولو نه د پام وړ خبره خو لا داده چې زما مور ، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسره زما د واده خبره اصلا نه غواړي واوري.لنډه به یې درته وو ایم،د هېڅ شي ژبه او عده در کولای نه شم.زه هیله لرم چې د واده په اړه...او په خورا سختۍ یې د خپل ملګري(دولوخوف) نوم یاد کړ... او وې ویل چې،ته باید د دولوخوف د وړاندیز په اړه فکر وکړې.

-ماته هېڅکله داسې خبرې مه کوه !زه اصلا هېڅ نه غواړم او نه یې هیله لرم.ته هم لکه وروړ داسې راته ګران یې او تل به همداسې راته ګران واوسې.او نور نو زه هېڅ شي نه غواړم.

نیکولای بیا د هغې لاس ښکل او وې ویل:

-ته ښاپېرۍ یې،ښاپېرۍ !زه ستا د مینې وړتیا نه لرم.خو په دې ډاربږم چې تا تېر نه باسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د "یُوګل "د کورنځایز بنډارونو او په هغې کې نڅاوو ،دخوښۍ او نڅاوو له پلوه بې ساری نوم درلود.دا خبره نه یوازې هغو میندو کوله چې پېغلو یې خپلې نوې زده کړې نڅاوې په خورا ښکلې بڼه ښودلې،بلکې خپله پېغلو او زلمو هم چې له خوښۍ او ذوق نه ترلوېدو پورې نڅېدل هم یادوله.

له تنکو زلمو او پېغلو نه پرته هغو مشرانو چې دغو شان نڅاوو ته به یې خپل راتګ پرنورو منت ګاڼه،هم همداسې ګڼله او په ټولو دغو نځایزو بنډارونو کې به یې دخوښۍ او نیکمرغۍ خورا ښې شېبې موندلې.هغه کال په همدې بنډارونو کې،څو نڅېدونکو جوړو وادونو سره کړي وو.د کورچاکوف د کورنۍ دوو شهزادګیو دهمدې نڅاوو له برکته،ریباران پیدا او واده یې کړی و.د ځوانانو دهمدې پېژند ګلوۍ هم د دغه بنډار نامه ته لا ښه نوم ورکړی و.

ددغو بنډارونو ځانګړتیا دا وه چې،هغه کوم مېلمه پال کوربه یا کوربنه نه درلوده او یوازې په خپله "یوګل "لکه یو وزري مرغه په خورا پاک زړه هر پلوالوته او هرځای ته به یې په خورا مینې ځان رساوه،دمېلمنو درناوي او مېلمه پالنه یې کوله،هغه دټولو مېلمنو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زده کړې په بدل کې پیسې اخیستې.

ددې بنډارونو بله ځانګړتیا لا دا وه، چې په هغه کې، هغو دیارلس کلنو، څلورلس کلنو پېغلو ګډون کاوه چې دلومړي ځل لپاره به یې دنڅا اوږدو کمیسونه اغوستل او دهغوی اصلي موخه نڅېدل، ښه او په خوندونو کې وخت تېرول و.

ټولې نڅېدونکې، له خورا لږ شمېر هغو نه پرته، یا خورا ښکلې وې، یا یې دا ښودله چې ښکلې دي او یا هم دځوانۍ نشې او مستۍ نه دهغو خوځېدا او نڅاوو، هغه لاپسې ښکلې ښودلې. کله کله به ددغو پېغلو له منځه خورا ښې زده کوونکې له دوو شالونو او دستمالونو سره ګډېدلې. ددغو ډول نڅېدونکو په منځ کې ناتاشا دخپلو ښکلو نڅاوو د ځانګړې خوځېدا له برکته، تر نورو نه په غورو کې غوره وه. خو په نننې بنډار کې له "جزاکوسز "(اسکاتلندي نڅا)او "مازروکا "(بالتیکي نڅا)نه پرته دنورو هغو اټکل نه کېده. د مازروکا نڅا په دې وروستیو وختونو کې، نوې دود شوې وه. "یوګل " دخپل دغه بنډار لپاره، د بیزاخوف د ماڼۍ یو ستر مېلمستون نیولی و. ټولو په یوه آواز ویل چې، دغه بنډار په هغه کې نڅاوې، خوښۍ او کړه وړه، ټول بې ساري وو. په هغه کې نه یوازې د ښکلو نجونو، شمېر بې شمېره وو بلکې درستوف د کورنۍ پېغلو خو، خپل د پام وړ او لوړ ځای درلود. په هغه ماښام درستوف د کورنۍ دواړه پېغلې خورا نیکمرغه او په بې ساري توګه خوشاله وې. سونیا په هغه شپه، د دولوخوف له خواهغې ته د واده د وړاندیز او ددې له خوا د نه منې، له نیکولای سره د پېښو خبرو نه سخته ویاړمنه او مغروره بربښېده. هغه لا دغه بنډاره ته له راتګه دمخه په کورکې له خوښۍ نه په نڅېدو وه، چورلیده، خوځېده او خپلې چوپړې ته یې دا وخت نه ورکاوه چې څڼې یې ورجوړې کړي، دهغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر ګې له خوښۍ او نیکمرغۍ نه ځلېدلې.

ناتاشا هم دلو مړې ځل لپاره، دنڅا د ا رنګه اوږد کمیس اغوست او د رښتنې نڅا په یوه بنډار کې یې ګډون کاوه. هغه هم تر سونیا نه، نه یوازې څه کم نه ویا ړېده، بلکې ځان یې تر هغې لا نیکمرغه باله. دواړو، نازکه، بې ساري سپین اوږده کمیسونه چې په ګلابي چرمو او ریښکیو ګاڼل شوي وو، اغوستي وو.

ناتاشا بنډار ته د رانتوتو سره سم مینه شوه. هو کې هغه مین شوه، خو نه په یوه ځانګړي چا، بلکې پر ټولو. هر چاته یې چې ستر ګې ور اوښتې، پر هغه به یې زړه بایلود. هغې سونیا ته ورمنډې کړې او وې ویل:

- آخ چې څومره هرڅه ښکلي دي !

نیکولای او دینیسوف، دواړو، دنڅا په دغه تالار کې چکر واهه او نڅېدونکو پېغلو ته یې په خورا ځیر او مینه ناک ډول کتل، داسې چې ګواکې له خورا خواخوږۍ او مهربانۍ نه یې نه غوښتل له هغو نه غېږ تاو کړي.

دینیسوف وویل:

- چې څومره مالګینه ده !څومره ښکلې ده !

-څوک یادوئ؟

-دینیسوف په تلوار ځواب ورکړ:

-شهزادګۍ ناتاشا، دینیسوف، هر لنډ ځنډ نه وروسته زیاته کړه:

-څه بې سارې ناځې، څه ښکلې خوځېږي !

-دا څوک د یادې دو دي؟

-دینیسوف په چټکۍ وویل:

-خور دې، نور نو څوک د یاددې دو دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او رستوف له ځانسره موسکی شو.

"یوګُل "چې په ونه ټیټ او کمکی سړی و ،نیکولای ته ورنږدې شو او وې ویل:

- ګرانه !تاسو خوزما یو ترټولو غوره زده کوونکی یاست،ښه به دا وي چې لږ ونڅېږئ،ګورئ !څه ښکلې دلته ښوري ،څه محشر یې جوړ کړی دی.

"یوګُل " له دینیسوف نه هم چې دهغه پخواني زده کوونکی و ،دې ته ورته غوښتنه وکړه.

دینیسوف وویل:

نه !زما مهربانه استاده !ښه به دا وي چې زه هسې دنندارچیانو په ډله کې کېنم.ایا ستا په یاد نه دي چې د زده کړې په وخت کې زه څومره بدغونی وم؟دا سې بدغونی چې ستا له پوهې نه مې هم ګټه نه اخېسته.

"یوګُل " سمدلاسه له هغه سره دخواخوږۍ ژبه پرانسته او وې ویل:

-نه !نه !هېڅکله داسې نه وه.که څه هم لږ بدغونی شانته وې،خو خورا با استعداده او پیاوړی زده کوونکی وې.

دسازیانو ډلې،دسازونو غوږونه تاو کړل او د "مازورکا "نغمه یې،چې په هغو ورځو کې دود شوې وه،وغږوله.نیکولای نه شو کولای،نڅا ته د "یوګُل "بلنه ونه مني.هغه سونیا هم نڅېدو ته وروبلله.دینیسوف،دڅو بوډیو ترڅنګ کېناست،خپله توره یې،څنګل ته کېښوده او پر هغه یې څنګل ولګوله.هغه بوډیو ته څه خندوونکې ټوکې،ټکالې پیل کړې.پښې یې دغږېدونکې سندرې د وزن او نغمې سره په ځمکه وهلې او بوډیو ته یې دټوکو ویلو سره همهاله،په خور ځیر دځوانانو نڅېدو ته کتل. "یوګُل " له ناتاشې سره،چې ده د زده کوونکو په منځ کې دخپل ویاړ او غرور نښه بلله،دنورو ټولو جوړو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې ګډېدل...دينيسوف په ناتاشې سترګې خښې کړې وې او دخپلې تورې له څوکې نه يې داسې هرڅه څارل، چې تا به ويل، اوس به چغه کړي. دهغه نه نڅېدل، له دې کبله و، چې نه غواړي وناڅي، نه داچې نڅېدل يې زده نه دي. دنڅېدونکو له منځه يې، پر يوچا غږ وکړ چې ده ته ورنږدې شي. هغه، هغه ته وويل:

-دا نڅېدل نه دي، چې ته يې کوي، ايا دا پولنډي "مازورکاي "ده، چې ته يې کوئ؟هلته وګوره !شهزادګۍ ناتاشا څنګه ناڅي ،څنګه اوړي، راوړي.

نيکولاى په دې خبره ښه پوهېده چې، دينيسوف، ان په پولنډ کې دخپل مازروکايي نڅا له امله پېژندل شوى او ښه نوم يې ګټلى دى، نوځکه ناتاشې ته ورنږدې شو او هغې ته يې وويل:

- ولاړه شه او له ځانسره دينيسوف جوړه کړه، وګوره چې څنګه ناڅي، معجزې کوي.

کله چې وار بيا ناتاشې ته ورسېد ،پاڅېده، ښکلي بوټونه، نازک کالي، په نرمو نرمو ګامونو يوازې له نازاو ادآ نه ډکه په داسې نخرو دتالار له يوې خوانه بلې خواته لاړه، چې تا به ويل، ځمکې ته وايي، له دې نه مننه وکړي، چې دا پرې روانه ده. دې هغه ځاى ته چې دينيسوف ناست و ،ځان ورساوه. دهغې دې ته پام شو، چې ټول مېلمانه دې ته ګوري. نيکولاى ليدل، چې ناتاشا او دينيسوف په خندا خندا له يوبل سره غږېږي، خو دناتاشا دينيسوف دناتاشا بلنه ونه منله. دينيسوف دهغوى خواته ورمنډې کړل. ناتاشا وويل:

-هيله کوم، هيله کوم، واسيلي ديمتريوويچ !درځه چې ځو !درځئ چې وناڅو !

دينيسوف، ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ګرانې شهزادګۍ !ما به وبښې.زه نه شم کولای،هغه نه شم کولای،ما وبښې.

نیکولای وویل:

-واسکا (په روسي کې واسیلي ته له نازه واسکا وایي)نخرې پرېږده،درځه !

دینیسوف وویل:

-داسې بریښي چې په زور یا زاریو ،په هرڅه چې وي،نن واسکا لوبو ته سره لمسوي.

ناتاشا وویل:

-ددې په بدل کې به یوه شپه تر سهاره،درته سندرې ووایم.دینیسوف پاڅېد ،خپله یې توره یې خلاصه او لرې کړه،هغه ویل:

-کوډګره ده ،هرڅه چې غواړي،په ما یې کوي.

دڅوکیو له شا نه راتېر او دنڅا مېدان ته ورګډ شو.دخپلې جوړې لاس یې ټینګ راونیو ،سرېې هسک کړ ،خپلې دواړه پښې یې ټینګې او برابرې کړې او دنڅا د پیل لپاره رارسېدونکې شېبې ته سترګه په لاره شو.

د رستوف ټیټه ونه،یو د سورلۍ اوبل دنڅا په وخت کې هېڅ نه معلومېده.په دې دواړو وختونو کې هماغه شان ځوان او تاندبرېښېده ،لکه ده خپله چې ځان ځوان احساسا.په هغه شېبه کې چې دنڅا دنغمې شرنګ ته سترګه په لاره و ،په خورا پرتم یې مخ واړاوه ،په یوې خوږې موسکا یې خپلې جوړې ته وکتل ،ناڅاپه یې دپښو پرڅوکو ځمکه وډبوله او دیوه توپ په شان والوت.هغه دالوتونکي مرغه په څېر په چورلیدونکي بڼه والوت.هغه ده سره خپله نڅېدونکې پېغله جوړه،په لاربښودونکي بڼه او توان له ځانسره خوځوله.هغه نیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تالار په خورا چوپتیا ،داسې چې ګواکې الوزي وواهه.هغه چورلیده او داسې چورلیده چې تا به ویل،څوکۍ نه ویني او مخامخ پر هغو ور الوزي.ناڅاپه به یې پښې سره جلا کړې او بیا به یې دبوټو د وسپنیزو تلونونه پړق جګ کړ او په پوندو به ودرېد.یوه شېبه به ځای پر ځای ولاړ او بیا به یې دنغمې په شرنګ سره له ځمکې نه ګرز پورته شو...ناتاشې به یوازې دتصورله مخې،دهغه دبلې خوځېدا دلوري اټکل کاوه.هغې پرته له هغه چې پوه شي،خپله خوځېدا ،دهغه له خوځېدا سره برابروله او دهغه لاربښونو او خوځېداووته به یې ځان سپاره...په پای کې هغه خپله جوړه(ناتاشا)دنڅا دپیل ځای ته برابر کړه.په خورا ناز،خو په چټکۍ یې هغه وچورلوله او پوندې یې پر ځمکه ووهلې.د بوټونه نه یې ګړز جګ کړ او دهغې په وړاندې یې ملا خمه کړه.ناتاشا په دې حیرت کې تللې وه،چې دځان په وړاندې یې شوی درناوي هېر کړی و او پرته له هغه چې پوه شي،په ځیر او حیرت یې،هغه ته کتل او دهغې له موسکا نه داسې برېښېده چې ګواکې هغه پېژني،هغې وویل:

-داڅه شي و؟

که څه هم "یوګل" د دینیسوف،دا ډول نڅا ،اصیله "مازورکا "نه ګڼله،خو بیاهم ټولو نندارچیانو په خورا تلوسې او درناوي،دهغه دهنر هرکلی وکړ او هرې پېغلې هغه ته دنڅېدو بلنه ورکوله.هرې بوډۍ ته دده دنڅا او مستۍ په لیدو دځوانۍ شېبې وریادې شوې وې او دلرغوني پولند په یادونو کې ډوبې شوې وې...دینیسوف چې له ستړیا تک سور شوی و ،په دستمال یې خولې پاکولې،دناتاشا ترڅنګ کېناست او دبنډار تر پای ته رسېدو پورې له هغې نه لرې نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

رستوف تر دغې پېښې دوه ورځې وروسته هم دولوخوف، بیا په خپل کور کې ونه لید او دهغه کورته هم چې ورته، هغه یې پیدا کولی نه شو. دربیمه ورځ وه، چې دهغه یو لیک ده ته راورسېد ،دهغه په لیک کې لیکل شوي وو:

"دهغو لاملونه له امله چې خپله پوهېږې، نور ستاسو کورته نه درځم. دامې ښه وګڼله چې پوځ ته ستون شم. له همدې امله مې نن ماښام، دخدای په امانۍ په پلمه خپل نږدې دوستانو او ملګرو ته یوه مېلمستیا جوړه کړې ده. له تاسو نه هم هیله کوم چې نن ماښام به ((انګلیس کلوب)) ته راشې ".

رستوف، هغه ماښام دخپلې ټولې کورنۍ په ملتیا تیاتر ته تللی و. دتیاتر دننداریې تر پای ته رسېدو وروسته، په لسو بجو انګلیسي کلوب ته ورغی. نیکولای چې هلته ورسېد ،دچوپړانو له خوا دهغه کلوب تر ټولو غوره تالار ته، چې په بشپړه توګه د دولوخوف له خوا نیول شوی و ،بدرګه شو.

دمیز تر شا د دولوخوف په ګډون، شل تنه ناست وو. د میز دواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرونو ته، دوه شمعې لګېدلې وې.يو شمېر سره زر او پېسې د دولوخوف مخې ته پرتې وې هغه د جوارۍ ،هغې جوارۍ لپاره چې کېدونکې وو دبانکوالۍ دنده اخېستې وه.له سونیا نه د کوژدې دهیلې د نه منلو نه وروسته،نور،نو دولوخوف او نیکولای سره لیدلي نه وو او له هغه سره د کتنې لیدنې حالت، هغه سخت زوراوه او نه پوهېده چې څنګه به وي.

نیکولای رستوف، چې ټاکل شوي مېلمستون ته ورننوت، دولوخوف په خورا ساړه غلچک هغه ته وروکتل، خو داسې برېښېده چې ډېره موده کېږي ده ته سترګه په لاره وي، دولوخوف وویل:

-ډېره موده کېده چې دیدن مو نه و شوی.له راتګ نه دې مننه.دغه لوبه چې پای ته ورسوم، ایلوشکا او سندرغاړي راتلونکي دي.رستوف په تریو تندي وویل:

-څو ځلې دې کورته درغلم، پیدا مې نه کړې.

دولوخوف هېڅ ځواب ورنه کړ، خو څوشېبې وروسته یې وویل:

-کولای شي پیسې کېږدئ.له دې خبرې سره سم، رستوف ته د دولوخوف هغه عجیبې خبرې وریادې شوې، چې یو وخت یې ورته ویلې و :

-یوازې احمقان....

دولوخوف، ګواکې چې د هغه په زړه کې دا تېره شوې خبره اوربدلې وي، وموسېد او وې ویل:

-داسې برېښي چې له ډاره ماسره لوبې کوې.

رستوف، د هغه له موسکا نه داسې پوه شو ، چې د هغه طبیعت، هغې ورځې ته ورته دی چې، په انګلیس کلوب کې یې له پېیر سره شخړه رامنځ ته کړه.رستوف دا تصور هم وکړ چې د دولوخف، عجیب او وران

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبیعت، د هغه چا حالت ته ورته دی، چې غواړي په یو عجیب غریب، په تېره بیا کړکیچنو کړو سره، له هغه نه ځان ژغوري.

د هغه هم طبیعت ختېه شو. په خیال کې په داسې یوې خبرې یا تو کې پسې ګرځېده، چې د دولوخوف خبرې ته ځواب شي، خو هېڅ څه یې نه موندل. مګر مخکې له هغه چې رستنوف هغه ته ځواب پیدا کړي، هغه مخامخ دده سترګو ته ځیر شو او په خورا نرم او آرام آواز یې ورته وویل:

- یاد یې دې چې یوه ورځ د جوارۍ په اړه سره غږېدو او ویل مو چې په رښتیا هم جواري د احمقانو کار دی، ځوک یې د نیکمرغۍ په هیله جواري کوي، ښه به دا وي چې دا قمار ووهل شي او غواړم نن دا وآزمایم.

رستوف، وویل:

-دولوخوف چې د قطعې پاڼې نوې خلاصې کړې وې، هغه یې سره ووهلې او زیاته یې کړه:

- خوښه به دا وي چې ته جواري ونه کړې. ښه ښاغلو ! کېږدئ ! پیسې کېږدئ !

خپلې مخې ته پرتې پیسې یې سره راټولې کړې او دې ته چمتو شو چې د قطعو پاڼې وویشي. رستوف چې دده څنګ ته ناست و، لومړی یې د جوارۍ تکل نه لاره. دولوخوف، بیا هغه ته وکتل او وې ویل:

- ښه !نو ته جواري نه کوې؟

یوه عجیبه غریبه تلوسه یې په زړه کې راوتوخونېده، یوه پاڼه یې راپورته او یو څه لږ یې پیسې پرې ورکېښودې او وې ویل:

- له ځانسره مې پیسې نه دي راوړي.

- هېڅ پروا نه لرو، بې پیسو دې منو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف، پنځه روبله مېدان ته واچول، هغه يې بايلودل.بيا يې پنځه روبله کېښودل، هغه يې هم بايلودل او دغه کار لس واري هم داسې تکرار شو.

دولوخوف، چې لوبې ته همداسې دوام ورکړ، لږ څه موده نه وروسته يې وويل:

- ښاغلو !له تاسو نه هيله کوم چې پر قطعو مو نقدې پيسې کېږدئ، کنه وېرېږم چې تېروتنه ونه شي.

دجواګرو نه يوه، وويل:

- ښه به داوي چې پر ژبه باور وکړو، څه دنقدو خبرې کوئ ؟

دولوخوف، ځواب ورکړ:

-باور دې پر خپل ځای وي، خو زه وېرېږم چې تېروتنه ونه شي.بيا يې مخ رستوف ته ور واړاوه او زياته يې کړه:

- ته يې غم مه خوره !لوبه کوه ! حسابونه به، بيا وروسته کوو.

جواري روانه وه او چوپړانو پرله پسې جامونه ډکول.رستوف همداسې پرله پسې پاڼې بايلودې او پور يې اته سوو روبلونو ته ورسېد.

رستوف پرله پسې هره پاڼه بايلوده او پوره اته سوو روبلو ته ورسېد.هغه غوښتل چې ددغه ټول پورپه اندازه يو وار پيسې کېږدي..خو په لومړۍ شېبه کې يې بيا جام ورته ډک کړ،نو ځکه دخپل دغه تکل نه لاس په سر شو او يوازې شل روبله يې پر قطعې کېښودل.

دولوخوف چې اصلا يې رستوف ته سترګې هم نه اړولې، وويل:

- ګوره !له خپل تکل نه مه تېرېږه، کېږده، څومره چې کولای شې، کېږده.څومره چې ډېرې کېږدئ، هومره به ژر خپل پورنه پوره کړې.ته ښه وينې چې څوک يې ګټي، پيسې سمدلاسه ورکوم، خو ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کتې. ګوره !ته خو به له مانه ډار نه يې؟

رستوف د هغه ومنله، نو هغه وه چې ويشل شوې قطعه يې راپورته او د هغې پر يوې څنډې يې وليکل، اته سوه روبله. بيا ئې د دغه شان زيات و پيسو دلوبې هر څه او ټولې ځانګړتياوې، ښې سره يادې کړې، يو ګچې تباشير يې را واخيست او په ليکنې بڼه يې پر قطعې بيا په څرګنده بڼه وليکل، اته سوه روبله او لوبه پيل شوه. له هغه سره يې سم ډک شوي جام پر سر واړاوه او د دولوخوف د خبرې ځواب ته يې يوه موسکا ور ولېږله... په خورا ګېنې او چټکې يې د دولوخوف لاسونو ته چې قطعې په ځانګړې مهارت ويشلې، کتل. وړل يا بايلل. دا وار په قطعه کې بخت د هغه لپاره خورا د پام وړ و. تېره اونۍ د يکشنبې په ورځ ګراف ايليا اندروويچ، هغه ته دوه زره روبله ورکړي و. که څه هم هغه ده ته، د مالي ستونزو کومه ياد ونه وه کړې، خو دا وار يې داسې ښودلې وه چې د مې تر مياشتې به نورې پيسې نه ورکوي. هغه له نيکولای نه دا هيله هم کړې وه، چې دا وار د پيسو په خرخ کې له خورا پاملرنې نه کار واخلي. نيکولای هغه ته ويلي و، چې دا دوه زره روبله هم خورا ډېرې پيسې دي او تر راتلونکي پسرلي به نور له ده نه نورې پيسې نه غواړي. اوس له هغو دوو زره نه، يو زره دوه سوه روبله پاتې و. مګر دا وار د ده د قطعې بايلو دل د ده لپاره يو زرو اته سوه روبله تمامېدل. دې خبرې دا معنې لرله، چې پر خپلې هغې وعدې هم ستر ګې پټې کړي چې ويلي و، تر راتلونکي پسرلي به نورې پيسې نه غواړي. په داسې حال کې چې زړه يې په ګوګل کې درزېده، د دولوخوف لاسونو ته يې کتل او زړه يې ويل: هله ژر کوه !دا د بخت پاڼه ماته را کړه. هله ژر کوه !غواړم وې ګټم، پيسې مې ببرته وګټم او کورته مخه کړم. او هلته له دينيسوف، ناتاشې او سونيا سره په کراره ما ښامنې وخورم. هغه په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې دا هم ویلي، که دا واریې له جواریو په خیر خلاص شي، بیا به به تول ژوند کې هم قطعو ته لاس ور نه وړي....هغه ته د کورنۍ نیکمرغي تر سترګو کېده، خو هغه پرله پسې او په ګېنې د دولوخوف لاسونو ته چې پاڼې یې په مهارت چورلولې، کتل...دولوخوف، بیا وویل:

- ښه نو، ته له ما سره جوارۍ نه ډارېږې؟هغه داسې ځرګنده کړه چې ګواکې غواړي کومه خندنۍ ټوکه ووایي، نو ځکه یې د قطعو پاڼې وارتېږلې، پرکټ یې ډډه ولګوله، له ملنډو ډکه موسکا یې پرشونډو خوره شوه او وې ویل:

- هوکې ښاغلو ! په مسکو کې مې له خوره شوو آوازو نه اورېدلي دي، چې ګواکې زه په قطعو کې دوکې کوم.دا به تاسو ته په ډاګه ووایم، چې زما دوکې به په ځیر سره څاریې.رستوف وویل:

-درځه !پاڼې اړوه.

دولوخوف وویل:

- توبه دې وې، دمسکو له دې بډایانو نه دې توبه وې.

او بیا یې قطعې پورته کړې، هغه یې وچورلولې او په اړولو ،رااړولو یې پیل وکړ.د پاڼو د اړولو سره یې چغه کړل:د مسکو له دې ښځو نه دې توبه وې.

رستوف نېږدې و، چې چغه کړي، د منګولې یې په څنو کې ننوتلې وې.او هغه پاڼه چې دده په کار وه، لا د وختنه ښکاره شوې وې، چې ده یې د ورکولو توان درلود.

دولوخوف په تند غلچک، رستوف ته ور وکتل او وې ویل:

- اپلتې مه وایه، او لوچکي مه کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

یو نیم ساعت وروسته، د میز تر شا، زیاترو ناستو مېلمنو نور نو د قطعو لوبو ته هومره ځکه پام نه کاوه چې، هغوی د الو بې د دولوخوف او نیکولای ترمنځ خپلمنځي لوبه ګڼله. ټوله لوبه په نیکولای رستوف تود ه وه. د هغه پور نور نو یوزره او شپږ سوه نه، بلکې آن شمېرنه یې د کاغذ پر مخ له څو پاڼو نه اوښتې او اندازه یې لسو زرو ته رسېدلې وه. هغه داسې تصور کاوه چې نه لس زره بلکې کېدای شي، پنځلس زره وي، خو په اصل کې خبره له شلو زرو روبلونو نه اوښتې وه. دولوخوف هم نور نه خپلو خبرو ته پام کاوه، نه لوبې ته او نه یې هم څه ویل. هغه د رستوف لاسونه ته په خورا ځیر کتل، خو د خپلو پورونو حساب یې هم نه هېراوه. رستوف پریکړه کړې وه، تر هغه پورې جوارۍ ته دوام ورکړي، چې دده پورونه، درې څلویښت زرو روبلونو ته ورسېږي. دا شمېره یې ځکه خوښه کړې وه چې دده او سونیا د عمر کلونه، په ګډه درې څلویښت کلونه کېدل.

رستوف. سر له دواړو خوانه په منګولو کې کلک نیولی و او د هغه میز شاته چې سر یې د ګچ له لیکلو تک سپین، د شرابو له تویېدونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغ داغ و او ګډې وډې ډېرې قطعې پرې پرتې وې، ناست و. ګډه وډه وه بې شمېره خيالونو سخت زوراوه... چرتونو او خيالونو پسې اخېستي و، خو په کومه شېبه کې يې وويل:

- شپږ سوه روبله !... توس، درې شاه... نه نه، که دا وارې بايلم، بيا يې پوره کول شوني نه دي... خپل آرام ژوند مې درلود... دارامۍ لپاره يوازې يوه ښه قطعه په کار ده... نه پوهېږم دا لېونى له ما نه څه غواړي؟ کله به يې زياتې روپۍ کېښودې، خو دولوخوف به و نه منله او د پيسو اندازه به يې خپله وټاکله او نيکولای اړ و چې، هغه ته غاړه کېږدي. کله به يې لاس دعا ته پورته کړل او خدای نه به يې مرسته غوښته، هغه شان مرسته چې د جګړې په سختو شېبو کې يې د امشتيتنسکي، د پله پر سر له خدايه نه غوښتلې وه. کله به يې له ځانسره وويل:

که دا واريې وکولای شول کومه قطعه تېره کړي او دی له بايلودو وژغوري... کله به يې نورو جوارګرو ته په نانواتو سترګو کتل، کله به يې د دولوخوف څېرې ته چې تر واورو سره برېښېده، کتل او هڅه يې کوله هغه ولولې او پوه شي د هغه په څېره او سترګو کې څه رازونه نغښتي دي.

- هغه په زړه کې وويل:

- هغه پوهېږي چې د غه بايلودل، ما ته څومره ګرانه تمامېږي. تصور کوم، هغه زما بربادي نه غواړي؟ هغه خو زما ملګری و، کنه؟ ما ته هم هغه خورا ګران دی. هغه لږ فکره وروسته وويل:

-نه، نه هغه هېڅ ملامت نه دی، هغه په دې کې څه ملامت دی، چې بخت يې ياري کوي، نو د چا ګناه ده. زه هم ملامت نه يم، هېڅ چا ته مې بد په زړه کې نه شته. نه مې څوک زورولي، نه مې څوک وژلي، نه مې چا ته سپکاوی کړی دی. نو دا بده بلا او بد مرغي په ما ولې راغلې ده؟ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد مرغي څه وخت پیل شوې ده؟هو کې !البته له هغې شپې نه چې دې میز ته په دې تمه نږدې شوم چې یو سل روبله وګټم.د خپلې مور د کلیزې په ویاړ هغې ته یوه کڅوړه واخلم او کورته لاړ شم.خدایه چې څومره نیکمرغه،آزاد او خوشاله وم.هغه وخت زه په دې نه پوهېدم چې څومره نیکمرغه وم،څنګه او څه وخت هغه نیکمرغي پای ته ورسېده. او څنګه او څه وخت دغه وحشتناکه بد مرغي پیل شوه؟دغه حالت څنګه را پیل شو؟زه د همدې میز تر شا کېناستم،همداسې مې د قطعو پاڼې را واخېستې،هغې مې ترمخې واچولې او دې چټکو خوځېدونکو لاسونو ته په کتو شوم.دا بدلون له کومې شېبې رامنځ ته شو؟دا بدلون څه بدلون دی؟زه هماغه شان روغ،پیاوړی او پر هماغه ځای ناست یم.نه،نه دا ناشونې خبره ده،هرو مرو هرڅه په خوښۍ او خیر پای ته رسېږي.

سره له هغه چې د کوټې هوا هومره توده نه وه،خو هغه تک سور او په خولو کې لوند خیشت و.د هغه څېره وحشت او ډار پسې اخېستې وه،په تېره بیا د هغو هڅو له کبله چې ده د ارامۍ او ډاډمنتوب لپاره ښودلې،هغه خورا درحم وړ برېښېده.

د هغه د بایلود اندازه،بد مرغه شمېرې،یعنې درې څلوېښت زرو ته ورسېده...په هغه شېبه کې چې رستوف په یوه قطعه کې درې زره روبله وګټل او هغه یې بیا لوبې ته وروارتېرل...د ولوخوف په خورا چټکۍ په شمېرنه پیل وکړ...او وې ویل:

- نور نو ناوخته او ماښام دی،ناوخته ده،د ماښامنۍ وخت دی،هغه دې جتهان په خپله جتهیالۍ ژبه څه سره وایي او له ډېرو سرو نه د ننه رانوتل،دا تور بخن نارینه او ښځې...

رستوف،پوه شو چې نور نو هیله نه شته،خو بیا یې هم په خورا بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروایي ووېل:
- څنګه؟نوره نو لوبه نه کوئ؟
دا سې بربښېده چې په لوبه کې نور نو هېڅ خوند پاتې نه و ،هغه زیاته کړه:
-افسوس دی، خور افسوس دی، چې سمه لوبه نه کوي، کنه سختې ښې پانې مې تر لاسه شوي دي.
دولوخوف څه ونه ویل، مګر په زړه کې یې تېره شوه:
-هرڅه پای ته ورسېدل، اوس ددې کار یوازنۍ چاره له تندي نه دیوه ګرز جګول دي.
خو په دې شېبه کې یې په داسې غږ چې له هغه نه، دخوښۍ انګازې خورې وې، وویل:
-ښه به دا وي چې یوه بله پانه هم راکړئ...
دولوخوف وویل:
-ګرانه !تاسو زما درې څلویښت زره روبله پوروړي یاستئ.
دا یې وویل، ځان یې لږ شاته کړ، پاڅېد او وې ویل:
- پوهېږئ چې سړی له دومره ځای پر ځای ناستې نه څومره ستړی کېږي.
رستوف هم وویل:
- هو کې زه هم خورا ستومانه شوي یم.
دولوخوف ددې لپاره چې خپل پور بیا ورياد کړي، په ټوکه یې وویل:
-څنګه ګرانه، منکرېږې، که پور به دې پرې کړې؟
- رستوف، له قهره تک سور شو ،وایشېد ،دولوخوف یې بلې کوټې ته بوت او هغه ته یې وویل:
- زه نه شم کولای، دا ټول پور یوځای او په یو وار درکړم.ښه به دا وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له ماسره يې قسط کړې، چې په وار وار يې در کړم.څنګه مني يې کنه؟

دولوخوف چې مخامخ د نيکولای رستوف سترګو ته ځير و ،وويل:

- ګوره رستوفه !هغه متل دې اورېدلي او کنه چې وايي:څوک يې چې مينه کې ګټې، هغه يې جوارۍ کې بايلي.زه خو پوهېږم سونيا په تا مينه ده،نو قمار خو به خود بايلې.

ددې خبرې په اورېدو ،د رستوف په سر کې ګرځ شو او له ځانسره يې وويل:

- څومره وحشتناکه ده چې سړی، ځان دداسې يو دوکمار په منګولو کې ويني.

نيکولای رستوف په دې ښه پوهېده چې ددغه خبر اورېدل به يې مور او پلار ته په څه بيه تمام شي، هغوی ته به څه يو لوی زورونکی ګوزار وي.هغه په دې ښه پوهېده، چې له دې بدمرغۍ نه ژغورل به څه لويه نيکمرغي وي.هغه په دې ښه پوهېده چې ،دولوخوف،ښه پوهېږي چې څنګه دی له دغه غم او شرم نه وژغوري، خوبيا هم هغه له ده سره د موږک او پيشو لوبه روانه کړې وه.

دولوخوف،وويل:

- ستا د ترور لور...غوښتل يې ووايي چې سونيا...خو نيکولای دهغه خبره پرې کړه او چغه يې کړل:

- دا خبره د سونيا پورې اړه لري، بيا دهغې نوم ياد نه کړې.

دولوخوف وپوښتل:

-نو پيسې څه وخت راکوئ؟

رستوف ځواب ورکړ:

- سبا ته...او له کوټې نه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

"سباته "سبا ته یې درکوم،همدا یې ویل. ځان ډاډه ښودل او خوړه ژبه ساتل، د نیکولای لپاره ګرانه خبره نه وه، خو کورته یو ازې ستنېدل، خور، ورور، مور او پلار ته کتل، هغو ته د خپلې ګناه ویل، له هغو نه تر هغې ژبې وروسته چې بیا به جواري نه کوي، د دغه بې ساري پورپرې کولو لپاره د پیسو غوښتل، خورا وحشتناکه برېښېده.

دی چې کورته ورسېد ،د کورنۍ غړي لا ویده نه وو. پېغلې او زلمیان له تیاتر نه د راستنېدو او د ماښامنۍ ترخوړلو وروسته، له پیانو نه تاوو شوي وو. نیکولای کورته د ننوتو سره سم، په زړه کې هغه مینه او خوا خوږي احساس کړل چې سږکال ژمی د دوی د کورنۍ پر ژوند لاسبري وو ؟ د غه حالت او س د سونیا نه د دولو خوف د غوښتنې، د "یُوګل "د نڅا د بنډار نه وروسته او سونیا او ناتاشې ته د پاملرنې له امله دیوه توفان نه مخکې کرارۍ ته ورته و. ناتاشا او سونیا چې تیاتر ته خپلې اغوستلې شنې بخونې جامې یې لا تر اوسه بدلې کړې نه وې، خپلو ښکلاوو او زړه راښکون ته په پام سره موسکا پرشونډو د پیانو ترخنګ ولاړې وې. ویرې له شیشین سره د هرکلو په تالار کې، په سطرنج بوخت وو. مشرې ګرافینې چې د زوی او مېړه راتګ ته شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېرلې، د نوې سیالۍ کورنۍ له یوې بوډۍ سره چې د دوی په کورکې اوسېده، د قطعو په پاېو کې فالونه لیدل. دینیسوف، چې سترګې یې ځلېدې او ځنې یې جرې وې. د پیانو شاته ناست، یوه پښه یې شاته غځولې او لنډې ګوتې یې د پیانو دغږونکې نغمې د رنګینولو لپاره خوځولې. بانه یې نیم ترلي، په خورا ټیټ ناصافه، خوږ غږ یې، هغه شعر چې خپله لیکلی او "کوډګر" نومېده، زمزمه کاوه. هغه هڅه کوله دغه شعر ته سندره جوړه کړي:

"کوډګره وایه!
دا کومه تلوسه ده چې،
چې مادخپل سُر شوي چنګ بلو ته هڅوي
داڅه اور دی چې زما په ګوګل کې دې لګولی
اوڅه شور او مستي ده چې،
زما له منګولو وړل شوې ده "

د زړه له کومې یې سندره بلله او په تورو ځلېدونکو سترګو یې، نیکمرغې او هممهاله ویرې اخېستې ناتاشې ته کتل.

ناتاشا پر له پسې چغې وهلې:

-آفرین! خورا ښه وه! او پرته له هغه نه چې د نیکولای راتګ ته سترګه په لارې شي، دوام ورکړ:

--یو بند بل، یوازې یو بند.

نیکولای په تالار کې ناستو، ویرې، مور او بوډۍ ته وکتل او په زړه کې یې وویل:

- دوی ټول په هماغو خپلو خیالو کې ډوب وو او ډوب دي.

ناتاشا وروړ ته ورمنډه کړل او وې ویل:

-دا هم نیکولای جان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکولای وپوښتل:

- پلار مې راغلی دی؟

ناتاشا پرته له هغه چې د ورور پوښتنې ته ځواب ورکړي، وویل:

-څومره خوشاله یم چې ته راغلې، پوهېږئ او کنه؟زه څومره خوشاله یم.پوهېږئ !دیمیتري واسیلوویچ(دینیسوف) یوه بله ورځ هم زما په خاطر پاتې شي.

سونیا غږ وکړ:

- نه، پلار جان لا نه دی راغلی.

له هغې بلې کوټې نه دمشرې ګرافینې غږ واورېدل شو چې وې ویل:

-کوکو !هو راغلې، راغلې د زړه سره، دې خواته راشه.

نیکولای مورته ورننېږدې شو، دهغې لاس یې ښکل کړل او پټه خوله دلوبو دمیز شا ته کېناست او دمور لاس ته یې چې فال یې کوت ځیر شو.له تالار نه د خوښیو نه ډکو هغو زاریو او ننواتو غږ راته، چې دناتاشا دراضي کولو لپاره کېدې.

دینیسوف په لوړ غږ وویل:

- اوس نو، نه کېږي، باید هرو مرو "باروکالا "نومې سندره وبولې، هیله کوم.

مشرې ګرافینې له خپل زوی نه چې پټه خوله ناست و، وپوښتل:

-څه درشوي دي؟

نیکولای په داسې حال چې نور نو له دې پوښتنو نه ستړی شوی و، وویل:

- هېڅ، هېڅ !پلار جان به کله راشي؟

- همدا دمګړی به راشي.

نیکولای خورا نا آرامه و، هغه په دې هم نه پوهېده، چې څنګه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې ځان پناه کړي.ځمکې ځای نه ورکاوه او بېرته هغه صالون ته لاړ چې هلته پیانو غږېده،خو په زړه کې یې وویل:

- دوی په خپلو خیالو کې ډوب دي او په هېڅ څه خبر نه دي چې په ما څه تېرېږي.

سونیا د پیانو شاته ناسته وه او دمانو "باروکالا "نومې نغمه یې،چې دینیسوف یې د اورېدو لېوني و ،غږوله.دینیسوف په خورا لېوالتیا ،په ځلېدونکو سترګو ،هغې ته کتل.

نیکولای په صالون کې ښکته پورته ګرځېده او له ځانسره یې ویل:

-ددوی سندرې هم هېڅ خوند نه لري.سونیا چې د سندرې لومړې نغمه غږوله،نیکولای هماغه شان له له ځانسره غږېده:

-پاکه پروردګاره تباه شوم،بې ابرو شوم،یوازینۍ دوا مې په تندی دیوې ګولۍ ویشتل دي.دا سندرې به کوم درد دوا کړي،ښه به دا وي چې لاړ شم او سترګې پناه کړم،خو چېرته؟چاته؟خیر پرېږده،پرېږده،چې خپلې سندرې سره وغږوي...

سونیا چې نیکولای څاره،هغه ته ورنېږدې شوه او وې وپوښتل:

-نیکولای جانه !څه درشوي دي؟سونیا دهماغې لومړې شېبې او دهغه دلومړني غلچک نه په دې پوه شوې وه،چې هغه ته څه نوغی ورپېښ شوی دی.

نیکولای له هغې مخ واړاوه.ناتاشا هم دخپلې همیشنۍ ځیرکتیا له مخې، د ورور حال احساس او دهغه له درد نه ناخبره نه وه،خو هغه اوس دداسې نیکمرغۍ په تال کې زنګېده،چې ...(لکه زیاتره ځوانان چې زنګېږي)له هغه سره یې دخواخوږۍ وخت نه لاره.دهغې احساس ورته ویل:

- نه،نه،اوس زه دلذت په داسې خیالونو کې ډوبه یم،چې نه ارزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغه خوند دچا په غم ولړم...نه نه، کېداي شي زه به تېروتلي يم، هغه به هم ما غوندې او دما په اندازه په خوښيو او خوندونو کې ډوب وي.
هغه وويل:
- ښه سونيا !
او د تالار هغې برخې ته چې دهغه په تصور ترټولو نورو برخو، هلته د آواز او موزيک غږ ډېر نه راته،لاړ....نيکولای خپلې خور ته کتل او په زړه کې يې ويل:
- څومره خوشاله ده؟ولې نه ستومانه کېږي او ولې شرم نه لرئ؟
ناتاشا د سندرې لومړی بند ووايه.ستوني يې ښه صاف کړ، ګوګل يې پرانست،وړاندې راغله او سترګې يې برندې برندې کړې.په دې شېبه کې يې دهېڅ شي او هېڅ چا په اړه فکر نه کاوه.له موسکا نه په ډکو شونډو يې داسې يوغږ په راوتو شو، چې هر چا او هريو کولای شو، په دې ښه او په دې توګه، په زرګونو وارې، هغه ووايي، خو په هېڅ زړه کوم اغېز ونه کړي او بيا په يو زرو لومړی وار کې پر انسان داسې اغېز وکړي چې د هريوه اوښکې راشېوه کړي.
ناتاشا، په سږنی ژمي کې دا لومړی وار و چې د سندرو په ويلو پيل کړي و او هغه هم په ځانګړي توګه له دې کبله چې دهغه آواز د دينيسوف پر زړه اور بلاوه.
دهغې آواز نور نو خپل دماشومتوب ځانګړتيا بايللې وه، خو دهغو کسانو په وينا چې په موسيقۍ او اواز پوهېدل، هغه لا تر اوسه سندرو ويلو ته جوړه نه وه.
دهغه غږ زړه راښکونکی دی، خو پياوړی نه دی.ددې لپاره چې چمتو شي، ډېر کار ته اړتيا لري.
نيکولای دهغې د آواز په اورېدو سترګې برندولې او په چرت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې په زړه کې دا تکراروله.

- دا نو څه شي دي؟دې زما خور ته څه ورپېښ شوي دي؟دا نن شپه، هغه څه غواړي؟خو ناڅاپه دهغه لپاره ټول ژوند ددغې سندرې ددغو وروستيو کرښو د اورېدو تلوسې ته په ګونډو شوي و.دهغه لپاره ټول ژوند ددغې سندرې په دې درې فشارونو کې،راغبرګ شوی و:

- اې زما زورزنکې مينې !...يو...دوه...درې

نيکولای په زړه کې وويل:

- وای چې ژوند څومره باييزه شی دی !

هغه درېام ورکړ:

-دا ټول ،دا بدمرغی،دا پيسې،دا دولوخوف،دا کرکه او عزت...دا ټول اپلتې دي.هغه ټول رښتيا دي..خو ناتاشا ،آه ګرانې !زما ادکې !وګورو چې هغه څنګه دا سرُادا کوي...او ،ادايې کړ،د خدای شکر دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ډېره موده کېده چې نیکولای رستوف، داسې له موسیقي او سندرو نه خوند نه و اخیستی، لکه نن. خو همدا چې ناتاشې د بارکارلوو نومې سندره پای ته ورسوله، هغه ته بیا واقعیت وریاد شول. پرته له هغه چې نیکولای څه ووایي، له تالاره ووت او په لومړي پوړ کې خپلې کوټې ته لاړ. له دې شېبې نه پنځلس دقیقې اوښتې نه وې، چې مشر گراف په خوښیو کې ډوب او ډاډمن له کلوب نه راستون شو. نیکولای چې د هغه غږ واورېد، هغه ته ورغی.

ایلیا اندرېوویچ له موسکا نه په ډکه شونډو، په خورا ښه طبیعت او خوشالۍ، زوی ته وویل:

ـ نو څنگه؟ ښه ساعت مو تېر شو؟

نیکولای هڅه وکړه چې ووایي: هو کې، خو ونه یې شو کولای. نږدې و چې وژاړي، او ساندې پیل کړي. مشر گراف، چې خپل پیپ لگاوه، د زوی حالت ته یې هېڅ پام نه شو. نیکولای د لومړي او وروستي ځل لپاره له ځانسره وویل: بله لاره نه شته، څه وکړم؟ ناڅاپه، له هر ډول درناوي سلامتي نه پرته، په داسې ژبه، چې هغه خپله هم ځان لچک وگاڼه، داسې چې گواکې راغلی وي او ښارته د تگ اجازه غواړي، وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پلار جانه ! زه د یوه کار لپاره تاسو ته راغلی یم، نېږدې و، چې هغه هېر کړم، زما پیسې په کار دي.

پلار چې طبیعت یې خورا ښه او خوشاله و، وویل: ښه داسې ! آفرین ! مګر ما خو درته ویلي و چې پیسې کمې دي، لږ احتیاط کوه، خو په هر حال اوس دې څومره په کار دي؟

رستوف چې تک سور اوښتی و، له ملنډو په ډکه موسکا یې، په داسې بڼه، چې وروسته یې تر ډېرې مودې له دې امله ځان نه شو بښلی، وویل:

- ډېرې زیاتې، ما په جوارۍ کې لږ څه بایللي... غواړم ووایم چې ډېرې مې بایللي، هو کې، خورا ډېرې، غواړم ووایم چې خورا ډېرې...درې څلوېښت زره روبله...

ګراف چغه کړه او څټ یې تر اورمېږه پورې داسې سور شو، لکه زاړه چې په کومه پېښه کې سره کېږي، نېږدې و، چې سرسام شي او ولوېږي، هغه لا پسې چغه کړل او وې ویل:

- دا څه وایې؟ چېرته او چاته دې بایلو دي؟ ته کې به کوې؟

نیکولای وویل: ژبه مې کړې ده، چې تر سبا پورې، پور پرې کړم.

مشر ګراف، د بېچارګۍ او تسلیمۍ په نښه دواړه لاسونه غبرګ پورته سره خلاص، اوږدې څوکۍ کې یې ځان وارتیږه او وې ویل: ښه، ښه !

زوی په خوار بدسترګۍ او بې پروایۍ وویل:

- ویاله چې هر څومره پاکه وي، کله ناکله په کې مرداري او به راځي، څوک دی، چې په ژوند کې یې داسې یوه نیمه تېروتنه نه وي کړې؟

خو په زړه کې یې ځان سپک، ګنهکار، داسې یو ناوړه څوک ګاڼه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ژوند تر پایه به ونه شي کولای، خپله دغه ګناه جبران کړي. زړه یې غوښتل د پلار په وړاندې ګونډه شي، د هغه لاسونه ښکل کړي او ښښنه ترې وغواړي. خو بیا یې هم په سپین سترګۍ او بې پروایي او آن په ترخه ژبه وویل:

- ځوک دی، چې په ژوند کې یې داسې یوه تېروتنه نه وي کړې؟

ګراف ایلیا اندرېوویچ له زوی نه ددې خبرې په اورېدو، سر داسې ښکته واچاوه، چې ګواکې، څه شی لټوي، خو وې ویل:

- هوکې! هوکې، ګرانه ده، ډېره ګرانه ده. زه وېرېږم، چې د دومره پیسو پیدا کول به خورا ګرانه وي... هوکې، ځوک دی چې په ژوند کې یې داسې تېروتنه نه وي کړې. هوکې، ځوک دی چې په ژوند کې یې...

بیا یې زوی ته یو ځغلند نظر وکړ او په ښکنځلو، ښکنځلو له کوټې نه ووت..... نیکولای که څه هم ځان هر ډول غندنو او سپکاوي ته چمتو کړی و، خو د پلار له خوا ددغو شان کړو هیله یې نه لرله. په داسې حال کې چې ګېنهۍ پسې اخېستی و، په ساندو ساندو یې پلار پسې غږ کړ:

- پلارجانه! پلارجانه... ما وبښه. د پلار لاسونه یې راونیول او د هغه لاسونه ښکل کړل او په ژړا شو.

***

د پلار او زوی د ناندرېو سره هم مهاله، د مور او لور ترمنځ هم تر هغو لا په ترخه ژبې ناندرۍ روانې وې. ناتاشا په خورا تلوار او ګېنهۍ مور ته راغله او وې ویل:

- مورې! مورجانې! هغه ما ته....

ناتاشا په چغو چغو وویل:

- تا ته څه؟

- ادکې قربان دې شم، هغه ما ته د واده کولو وړاندیز وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشرې ګرافينې غوږونو، دا نه منله، دا يې نه منله چې دينيسوف، د واده کولو وړانديز کړی دی، چاته؟ دغې وړې نجلۍ ناتاشې ته چې تر پرونه پورې يې نانځکو سره لوبې کولې او اوس هم لا په زده کړو لګيا ده. ګرافينه لا هيلمنده وه چې ګوا کې ناتاشې ټوکه کړې ده، هغې وويل:

- ناتاشې، دا څه حماقت دی؟ دا خبرې پرېږده، بيا داسې ونه وايې.

ناتاشا په خواشينۍ ځواب ورکړ:

- حماقت؟ د څه شي حماقت؟ زه تا ته د زړه خبره کوم. زه راغلم له تا نه وپوښتم، چې څه ځواب ورکړم او ته وايې حماقت؟

ګرافينې اوږې پورته واچولې او وې ويل:

- باور مې نه راځي، چې ښاغلی دينيسوف دې تا ته د واده وړانديز کړی وي، خو بيا هم که هغه دا کار کړی وي، ورته ووايه، چې هغه احمق دی او بس.

ناتاشا په خورا زغرده ځواب ورکړ: نه، نه، هغه هېڅ احمق نه دی.

ګرافينې په خواشينۍ او له ملنډو نه په ډکه ژبه وويل:

-ښه، چې داسې ده، نو له ما نه څه غواړې؟ اوس تاسو ټول مين شوي ياستۍ، چې مينه شوې يې، ورشه ښځه يې شه، واده ورسره وکړه.

-نه، نه مورجانې، مينه شوې نه يم، ګمان نه کوم چې مينه شوې به يم.

-ډېره ښه ده، چې مينه شوې نه يې، همداسې، هغه ته ووايه.

-مورجانې ! ته خواشينې شوې؟ خواشنې کېږه مه. د زړه سره ته ماته ووايه، په دې کې زه څه ملامته يم.

ګرافينې وموسېده او وې ويل: ښه ده، نو چې داسې ده، څه وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانې ! که غواړې، زه به ورشم او ځواب به ورکړم.

ناتاشا د مور موسکا سره خپله موسکا مل کړه،او وې ویل:

-نه، نه، زه خپله ځواب ورکوم. یوازې ته رازده کړه، چې څه شی او څنګه ورته ووایم، تاسو ته خو خورا آسانه ده چې ځواب ورکړې. خو که تا هغه لیدلای وای، چې هغه ماته دا څنګه وویل، پوهېږم، هغه نه غوښتل ووایي، هسې د زړه زور پرې زور شو.

-په هر حال، ته باید ، هغه ته د نه ځواب ووایې.

-نه، نه کېږي ! ډېر مې زړه پرې خوږېږي، ډېر ښه هلک دی.

ګرافینه په دې خوا بدې وه، چې چا څنګه زړه کړی، ددې ماشومې لورته د پېغلې په سترګه وګوري، هغې وویل:

-تاته نه ښایي، چې څه ووایې، زه خپله یې ځواب وایم.

-نه، نه، هېڅکله ! زه خپله یې ځواب ورکوم. تاسو راشی او د دروازې له شا نه غوږ ونیسی چې څه ورته وایم.

ناتاشا ددې خبرې نه وروسته منډه کړله او په تلوار د کمکي تالار نه تېره او ځان یې لوی تالار ته ورساوه. دینیسوف، هماغه شان پر څوکۍ د پیانو مخې ته ناست او خپل لاسونه یې پر مخ ایښي وو. هغه د هغې د آرامو قدمونو په اورېدو سره له ځایه پاڅېد ، په چټکو ګامونو د هغې خوا ته ورغی او وې ویل:

-ناتالۍ، زما برخلیک تاسو پورې اړه لري، ژوند مو ستاسو په لاس کې دی، ووایۍ، ووایۍ، یو څه ووایۍ.

-واسیلي دیمتروویچ ! تا سو نه پوهېږئ، چې څومره خواشینی یم...

نه، نه، خو تاسو دومره مهربانه یاستی، چې اندازه نه لري... باید ووایم، چې تاسو به د تل لپاره، ماته همداسې ګران واوسۍ.

دینیسوف د هغې پر لاسونو ورخم شو او ناتاشې یو څه هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپوهېدونکي عجيب غبږونه اوربېدل، هغه ويل.

هغې، د هغه تور او کړې کړې وېښته مچ کړل. په دې وخت کې و چې د ګرافينې د کميس غژهاري واوربېدل شو، هغه په چټکۍ د دوی خواته را روانه وه. هغې له ګبنهۍ نه په ډک آواز چې د دينيسوف په غوږو سخت درروند لګېده، وويل:

-واسيلي ديمترووويچ! له تاسو نه مننه، چې مورږ ته مو ويارراوبانبه، خو غوارم ووايم، چې زمورږ لور لا خورا کوچنی ده، بله دا چې تاسو زما د زوی نېږدې ملګری ياست، ښه به دا وه، چې لومړی په دې اړه له ما سره غږېدلی وای، کېدای شي بيا به مو دغه راز ځواب نه وای اورېدلای.

دينيسوف چې سرښکته اچولی و، په خورا ملامته ژبه يې وويل: ګرافينې...غوښتل چې نور څه ووايي، خو په شک کې شو چې وې وايي او کنه؟

ناتاشا چې په داسې زوربېدونکې او ملامتې بڼه هغه ته په آرامۍ او کرارۍ کتلای نه شو، په چغو چغو او په لوړه په ژړا شوه.

دينيسوف چې پرې پرې غږېده، له ګبنهۍ نه په ډک او ربږد بدونکي آواز يې، وويل:

-ګرافينې! زه ستاسو په وړاندې ګنهګار او ملامت يم، خو تاسو په دې پوهېږئ، چې زه ستا لور او ستاسو ټولې کورنۍ ته داسې درناوی لرم چې که دوه ژوند مې هم لرلای، ما به له... په دې وخت کې يې سترګې د مشرې ګرافينې سترګې سره برابرې شوې او پام يې شو چې د هغې مخ له ګبنهۍ او قهر نه ربږدي، د هغې لاس يې راونيو، هغه يې ښکل کړ او وې ويل:

-د خدای په امان ګرافينې!.. او پرته له هغه چې ناتاشې ته وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چټکو ګامونو او تلوار له کوټې ووت.

***

رستوف، بله ورځ خپل ملګری، چې نور یې یوه ورځ هم په مسکو کې د پاتې کېدو هیله نه لرله، بدرګه کړ. د هغه د مسکو ټولو ملګرو، له هغه سره د خدای په امانۍ په ویاړ له جپسي ټولنې سندرغاړو جټانو سره راټول شوي وو.

د دینیسوف هېڅ په یاد نه و، چې څنګه یې هغه په ګاډۍ کې کېنولی و او څنګه یې درې تم ځایه بدرګه کړی و.

رستوف د دینیسوف تر تګ نه وروسته، دوه اونۍ نور هم په مسکو کې دې ته ناست و، چې مشر ګراف، هغه د پور پیسې، چې پیدا کول یې څه آسانه خبره نه وه، برابرې کړي. په دې ټوله موده هېڅ کله له کور نه د باندې نه وت او زیاتره وخت به یې له نجونو سره تېراوه.

سونیا تر پخوا هم له هغه سره مهربانه او خواخوږې وه. داسې بربښېده چې غواړي هغه ته څرګنده کړي، چې د جوارۍ بايلل خپله یوه قرباني ده او له دې کبله، دې ته لا ګران شوی دی. خو نیکولای، نور نو ځان د هغې د یارۍ وړ نه ګاڼه. پرته له هغه چې له خپل کوم ملګري او دوست سره وګوري یوازې د نجونو د خاطرو په کتابچې او کتابګوټې کې به یې شعرونه او سندرې لیکلې. بالاخره، وروسته له هغه چې د دولوخوف درې څلوېښت زره روبله پور یې پرې کړ، بې له هغه چې د خپل مسکو له کوم ملګري سره خدای په اماني وکړي، د نوامبر د میاشتې په وروستېو ورځو کې، خپل غونډ پسې چې پولنډ ته رسېدلی و، لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

دويمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

پيير له خپلې مېرمنې سره تر ناندريو او شروشور نه وروسته د پيترزبورګ په لور وخوځېد. د تورژيکي په رباط کې د هغه لپاره آس پيدا نه شو او يا څوکيدارنه غوښتل چې هغه ته آس ورکړي. پيير اړ وت چې د آسونو تر رارسېدو پورې انتظار پاتې شي. هغه پرته له هغه جامې وباسي، پر هغه چرمي اوږدې څوکۍ، چې مخې ته يې ګردی ميز ايښی و، ډډه ولګوله او خپلې لويې پښې يې چې غټې تودې موزې يې پښو کړې وې، پر ميز کېښودې او په خيالو کې ډوب شو.

چوپړ وپوښتل: امر کوئ چې بکسونه مو راوړم؟ کټ چمتو کړم؟ چای راوړم؟

پيير ځکه ځواب نه وايه، چې نه يې څه اورېدل او نه يې څه ليدل. هغه لا په تېر تم ځای کې چرتي شوی و او لا تر اوسه پورې په هماغه چرت کې و. په هماغه مهم فکر کې، نو ځکه يې هغه څه ته چې د ده په شاوخوا کې تېرېدل پام نه اړاوه. هغه نه يوازې د دې لپوالتيا نه لرله چې پوه شي کله، وخته يا ناوخته به پترزبورګ ته رسېږي. له دې سره يې هم مينه نه ښودله، چې په دې رباط کې به ده ته د استراحت او وېدو کېدو ځای پيدا شي او کنه؟....

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوکېدار، د هغه ښځه، د رباط مشر او يوه بوډۍ چې ګنډل شوي شيان يې خرڅول، هر يو په وار راتلل او د خپل خدمت وړانديز يې کاوه. پېير چې هماغه شان پر څوکۍ ډډه لګولې او پښې پر ميز پرتې وې، د خپلو عينکو له شا نه هغو ته کتل او په دې نه پوهېده، چې هغوی له ده نه څه غواړي او څنګه کولای شي، د هغو ستونزو د آواری نه پرته چې د ده خيالونه پرې اخته، ژوند کوي. هغه د هغې ورځې نه وروسته چې د سکولنکي په څنګله کې له دوئيل نه راستون شوی و، او هغه شپه يې په شوګيرو او سخت عذاب کې تېره کړې وه، پر له پسې، هماغه يو خيال زوراوه او هېڅکله يې ځان د هغه خيال له منګلو ژغورلی نه شو. همدا له عذاب نه ډک خيال او س د دغه سفر په يوازيتوب کې، په لا پياوړتيا د ده پر خيالونو يرغل کړی و. د هر بل څه په اړه به يې چې فکر کاوه، تل به يې خيال هماغه پوښتنو ته بېرته راګرځېده، چې ده نه شو کولای، هغه ته ځواب پيدا کړي. داسې بربښېده چې د هغه په مغزو کې، هغه پېچ سرچپه شوی دی، چې د ده ټول د ژوند بهير ترې چورلېږی....

څوکېدار راغی او په خورا کمينۍ يې له هغه هيله وکړه، چې عاليجناب دې يوازې دوه ساعته صبر وکړي، که آسونه راونه رسېدل، هغه وخت به بيا تاسو عاليجناب ته، د رباط ځانګړي آسونه، ستاسو خدمت ته وګمارل شي. (ېخوا به په هر رباط کې، درې درې، آسونه د زېرمې په توګه د بېړني او فوق العاده چارو لپاره ولاړ وو.)

هر څه چې وشول، وشول (دا هسې خبرې وې، ټوله موخه يې دا وه، چې له دغه مسافر نه زياتې پيسې وشکوي) پېير له لځانسره بنګېده او ويل يې:

-دا ښه وه که بد، چې ما وکړل؟ زما لپاره ښه دی، خو د بل مسافر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره به سپکاوی وي، د هغه لپاره به دا حتمي وي، ځکه پرته له دې به وړې پاتې شي..ما دولو خوف په ګولۍ وویشت، ځکه مې وویشت چې تصور مې کاوه، زه هغه سپک کړی یم. او فرانسویانو شپاړلسم لویي اعدام کړ، ځکه هغه یې جنایتکاره ګاڼه او یو کال وروسته یې هغه کسان اعدام کړل، چې هغه یې اعدام کړی و، هر یو د یو څه په پلمه، دلته ګناه څه ده؟ ښه والی څه و؟ له کومو شیانو سره باید مینه وشي؟ کوم شیانو نه باید کرکه وشي؟ د څه لپاره ژوند وشي؟ زه څوک یم؟ ژوند څه شی دئ؟ مرګ څه دئ؟ او کوم قوت دی چې ددې ټولو لاربښوونه کوي؟ همداسې یې له ځانه دا پوښتنې کولې. له دغو ټولو پوښتنو نه، د یوې لپاره هم ځواب پیدا کېدای نه شو، خو یوازې یو ځواب و، هغه هم منطقي نه و او هغه ځواب هم ددې د پوښتنو ځواب نه و، ځواب دا و: په پای کې مرې، هرڅه به پای ته ورسېږي. مرې او هلته به هرڅه دربرالا شي، یا به چور پوښتنې نه کوئ. خو مرګ هم وحشتناکه دی.

تارژکې کلبواله بوډۍ، په خپل زورونکي آواز، خپلو کالو په تېره بیا د وزې له چرمه جوړو شویو څپلکو، اخښستو ته پلورونکي، وربلل. پېير په زړه کې وویل:

- زه په سلګونو روبله لرم او نه پوهېږم، څه پرې وکړم، خو دا بوډۍ په څېرې څېرې پوستین کې زما تر مخې ولاړه ده او په سپین سترګۍ ماته ګوري، دا پیسې د څه لپاره، د هغه په کار دی؟ ایا دا پیسې د یوه ویښته په اندازه کولای شي د هغه د نیکمرغۍ یا روحي آرامۍ سبب شي؟ ایا په دې فاني دنیا کې داسې څه شته چې ما او هغه د مرګ او ظلمت له ناوړې کړۍ نه وژغوري؟ مرګ، چې هر څه پای ته رسوي، غواړې که نه غواړې، نن یا سبا رارسېدونکی دی، په ځنډ او که ژر خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ژوند ، د ابدیت په وړاندې له یو شېبې زیات، بل څه نه دی...

د هغـه چوپړ، هغـه تـه داسې یـو کتـاب ورکړ، چې پـاڼې ترنیمـا يي پورې شکېدلې او سمې نه وې، هغه د مېرمن سوزا ،له خوا د لیکونو پـه بڼه یـو لیکـل شـوی رومـان و ،.دا د هغـه "املـي دومانسـفلد "لـه خـوا د لیکل شوی، لیکونو یو جونګ و. پېیر، د (املي دومانسفلد) پـه نامـه د یوې ښځې د رنځونو او له تقوا نه ډکو مبارزو د داستان لوستل پیـل کړل. بیا یې په زړه کې وویل:

-اوس ګـوره ! دې ښـځې چـې د خپـل مـین پـه وړانـدې دربـدلې، څـه مبارزه یې کړې ده؟... دا خو ناشونې ده چې خدای دې، لـه خپلـې ارادې نه پرته، بل څه غوښتنه د هغه روح ته ورکړی وي. زما پخوانۍ ښځه خو اصلا د دغو مبارزو سره څه اړیکي نه لرل، هغه برحقه هم وه. له یو شېبې ځنډ نه وروسته یې بیا له ځان سره وویل:

-هېڅ بشر ،نه څه موندلي او نه یـې څـه جوړکړي دي، مـوږ یـوازې پـه دې پوهېدای شو پوه شو ، چې په هېڅ نه پوهېږو. او دا د انسـاني پـوهې تر ټولو لوړه پوله ده.

هغه ته په خپل روح، ځان او له ځانه چاپېیر هرڅه، بې معنـي او پـوچ بربښـېدل، خو پېیر لـه خپـل چاپېیریـال سره پـه همدې کرکـې کـې، یـو زورونکی لذت مونده.

څوکېدار بیا کوټې ته راننوت. هغه یو بل تـن مسـافر هـم چې د آس د نشـت والـی لـه املـه، ځنډېدو تـه اړ شـوی و ، لـه ځانسـره راوسـت، هغـه وویل:

-جلالتمابه ! ښننه غواړم چې ځـان تـه د غـرېدو اجازه ورکوم، هیلـه لـرم لـږ ځـان سره راټـول کـړئ، چـې دغـه ښـاغلی هـم کېنـي. دا یـو بـوډا ، لنډونی، ځیږ اډوکی مسافر و چې ژېړېخنه او ګونځنه څېره یـې درلـوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګنې، سپينې، پر ځلېدونکو خړو سترګو را لوېدلې وروځې يې لرلې.

پېير پښې له ميزه راټولې کړې، پاڅېد او پر هغه کټ، چې ده ته يې سره چمتو کړی و، وغځېد. کله ناکله به يې راغلي بوډا مسافر ته وروکتل. مسافر پر ته له هغه چې هغه ته پاملرنه وکړي، په تريو تندي، په داسې خوځېدا چې د ستړيا نښې ترې ورېدې، د خپل چوپړ په مرسته، کالي بدلول..... بالاخره په کټ کېناست. د لمڅې موزې يې پښو وې. خپل خريلي او پراخ شقيقه لرونکی سر يې د کټ شاته، تکيه کړ. پېير بېزا او خوف يې وڅاره. کتل يې، تند، ځير او داسې اغېزمن و، چې پېير يې لږ څه حيران کړ. پېير غوښتل له هغه نه د پوښتنې په پلمه، څه ووايې، خو همدا چې غوښتل يې شونډې پرانزي او د هغه د حال پوښتنه وکړي، مسافر سترګې وتړلې او خپل ګونځ زاړه لاسونه يې (چې پر يوې ګوته يې د ککرۍ نګين لرونکې ګوته پر ګوتو و) په ټټر صليب ډوله کېښودل او په کرار کرار کېناست. پېير داسې وانګېرله، چې هغه خوب وړی دی او يا هم د کوم ژور ژور خيال په خيالونو کې ډوب شوی دی. د هغه چوپړ هم يو ژېړ مخی بوډا و. مخ يې ګونځې ګونځې او بې وېښتو او بې برېته و. هغه رېږه خريلې نه وه، هغه کوسه و. دغه چوپړ بوډا، په خورا چټکۍ ميز برابر او د چاينکو او پيالو تر کېښودو وروسته يې، ابشېدونکی سماوار راوړ. همدا چې هر څه چمتو شول، مسافربوډا سترګې پرانستې، ميز ته وړاندې شو، ځان ته يې يوه پياله چای واچوه او تر هغه وروسته يې خپل کوسه چوپړ ته هم يوه پياله ورکړه. پېير کرار کرار ناآرامه کېده او له دغه مسافر سره يې د مرکې د پيل کېدو هيله لرله، نه يوازې هيله، بلکې هغه يې حتمی ګڼل.

زاړه چوپړ په قاب کې خپله سرچپه ايښودل شوې پياله، چې د نه شوي قند يوه ټوټه يې هم ترڅنګه ايښې وه لږ شاته راکش او هم مهاله يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل:

-نور څه خو به په کار نه وي؟

مسافر ځواب ورکړ:

-نه، نور څه نه غواړم، کتاب مې راکړه.

چوپړ، هغه ته هغه کتاب، چې پېير ته مذهبي وبرېښېد ورکړ او مسافر په خورا تلوسه، د هغه په لوستو بوخت شو. پېير همداسې، هغه ته کتل. بوډا مسافر، ناڅاپه، د کتاب د لوستو په پانه کې، نښه کېښوده، هغه يې وتاړه، سترګې يې سره ورو ستې، لاسونه يې سر ته تکيه کړل او د پخوا په شان د کټ پر تکيه ور تکيه شو. پېير لا همداسې هغه ته کتل او سترګې يې بله خوا ته نه وې اړولې، چې بوډا سترګې پرانستې او په برندو او تندو کتو يې، مخامخ د پېير سترګو ته وکتل.

پېير ګبنې واخېست او غوښتل يې چې له دغو کتونه،د ځان د ژغورنې په پلمه مخ واړوي، خو د بوډا د ځلېدونکو سترګو، ځير، هغه داسې تر اغېزې لاندې راوستی و، چې دا کار يې نه شو کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

بوډا مسافر په تند او چټک غږ وویل:

-په خورا خوند به واخلم.

که تېر وتلی نه یم، کولای شم ووایم چې تاسو ښاغلی بېزاو خوف یاست؟

پېیر بې له هغه چې ځواب ورکړي، په پوښتنيز غلچک يې د خپلو عينکو له شا نه هغه ته کتل.

بوډا مسافر خپلو خبروته دوام ورکړ:

-د تاسو په اړه مې اوربدلي دي، له حاله مو خبر يم، له هغې بد مرغۍ نه چې تاسوته درپېښه شوې ده، هم خبر يم. داسې وبرېښېده چې، د بد مرغۍ کلمې ته يې څه زور هم ورکړ. داسې وبرېښېده چې غوښتل يې ووايي، هو کې بد مرغي، تاسو چې هر څه ورته وايي، وې وايې، خو زه پوهېږم، هر هغه څه چې په مسکو کې تاسو ته درپېښ شوي دي، يوه بد مرغي ده. هو کې ښاغلیه! زه ډېر افسوس کوم، د تاسو له امله خورا خوا بدی يم او اند ېښنه څرګندوم.

پېیر لږ څه سورغوندې شو، پښې يې له کټه کوزې کړې، ځان يې راجوړ کړ او په داسې حال کې چې هڅه يې کوله وموسېږي، د بوډا پلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورخم شو.

- له دې پېښې نه زما د يادولو موخه، دا نه وه چې زما لپاره هغه په زړه پورې ده، بلکې زه د دې خبرې يادولو ته خورا ډېر و نورو دلايلو هڅولی يم.

پر ته له هغه چې له هغه نه سترګې وشلوي، تر شېبې څنډ نه وروسته يې په کټ کې ځان راجوړ کړ او په دې توګه يې پېير ته بلنه ورکړه چې د ده خوا ته ورننږدې شي. پېير له دغه بوډا سره، د دغه شان يوې مرکې د پېلېدو لېواله نه و، خو له خپلې خوښې نه پر ته پاڅېد، هغه ته ورنږدې شو او تر څنګ يې کېناست.

بوډا دوام ورکړ:

-زما ګرانه ! ښاغليه ! تاسو يو بد مرغه ياست ! تاسو ځوان او زه غم خوړلی يم او هيله لرم چې د خپل توان په اندازه مرسته در سره وکړم.

پېير، چې پر شونډو يې د لاسي موسکا د خورېدو هڅه کوله وويل:

-آه، هو کې ! له تاسو نه ډېره ډېره مننه. جلالتمابه، له کوم ځايه راغلي ياست؟

د بوډا په څېره کې د خوا خوږۍ کوم نښه نه برېښېده بلکې سړه او قهرېدلې وه، خو د دې سره سره يې پر پېير خورا اغېزمنه اغېزه لرله.

بوډا ناڅاپه وموسېد او موسکا يې مينه ناک او پلارنۍ وه، هغه وويل:

-زما ښاغليه ! خو که په کوم دليل نه غواړئ، له ما سره وغږېږئ، کولای شې په ډاګه او برالا يې ووايې.

پېير وويل:

- نه، دا څه وايې، هېڅکله دا سې نه ده، برعکس ستا ستو له پېژندګلوۍ نه خورا خوشاله يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا یې د نوي آشنا لاس ته وکتل او له نېږدې نه د هغه د ګوتې غمی ته ځیر شو. او د انساني ککرۍ هغه غمي ته چې د (فراماسونانو) نښه وه، په ځیر ځیر وکتل.

،،د دغه کلمې معنا، رښتني یا رښتیا ویونکی سنګ شکن دی،،

-که اجازه راکړئ، له تاسو نه یوه پوښتنه وکړم؟ تاسو د فراماسون د ډلې یاست؟

بوډا مسافر، چې په هماغه اغېزمن غلچک او برند نظر د پېیر سترګو ته کتل ځواب ورکړ:

-هو کې، زه د خپلواکو سنګ شکنانو د ډلې غړی یم او دا دئ د ځان او خپلو ورونو له خوا تاسو ته د مینې او دوستۍ لاس درغځوم.

پېیر د هغه ډاډ او باور تر منځ چې دغه ماسون پر ده کړی و او د هغو ملنډو تر منځ چې د دود له مخې ده پر ماسونیان واهه، حیران پاتې و، چې څه وکړي، وموسېد او وې ویل:

ډار بېږم چې ووایم، زه ستا له نظریاتو له پوهېدو نه خورا لرې، هو ډار بېږم، غواړم ووایم، ډار بېږم زما خیالات ستاسو له اعتقاداتو سره، دومره تو پیر لري چې آن د هغه په اړه خبرې کول هم راته ګران برېښي.

ماسون یعني همدا بوډا مسافر ځواب ورکړ:

-زه ستاسو د خیالاتو سره آشنا یم. دغه خیالات چې ته د هغه په اړه غږېږې او تصور کوئ چې هغه ستاسو د ذهني هڅو پایله ده، د زیاترو وګړو، تفکر ته ورته دی. دغه ډول خیالات او تفکرات د یو ډول ځانستاینې، کبر، ناپوهۍ او نادانۍ پایله ده. وبښۍ ښاغلیه! که زه ستا له خیالاتو سره آشنا نه وای، ما به د هغه په اړه له تاسو سره مرکه نه وای پیل کړې. ستاسو دغه خیالات د خواشینۍ او د افسوس وړ او بې لارې خیالات دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېير چې نرمه موسکا يې پرشونډو خوره شوه، وويل:
-همداسې زه کولای شم ستاسو خيالات بې لارې او د خواشينۍ وړ وګڼم.
مسافر چې په خپلو پخو او مدللو خبرو، شېبه په شېبه پر پېير خپل اغېز زياتوه، وويل:
-زه هېڅکله نه شم کولای دا دعوا وکړم، چې حقيقت ته رسېدلی يم، هېڅوک په يوازې ځان نه شي کولای حقيقت ته ورسېږي. هغه معبد چې د خدای د ستاينې او لمانځنې وړتيا پيدا کوي خښته په خښته لوړېږي او ودانېږي، دغه لمانځتون، له آدامه تر دې دمه، د ډېرو انسانانو په هڅو پوړ پر پوړ لوړ شوی او لا اوس هم لوړېږي.
ماسون مسافر د دې خبرو له ويلو سره سمدلاسه سترګې وتړلې.
پېير چې هڅه يې کوله تل رښتيا ووايي، په خورا سختۍ يې وويل:
-غواړم.....ووايم چې زه په خدای ايمان نه لرم.
ماسون مسافر، چې په خورا ځير پېير ته کتل، وموسېد. موسکا يې د داسې يوه بډای موسکا ته ورته وه، چې ګواکې په ميلېونو شتمنی لري، خو کتل يې، ملال ملال کتل، هغه ګدا ته ورته و، چې پنځه روبله هم نه لري او که هغه ولري، د نړۍ تر ټوله نېکمرغه به وي.
هغه زياته کړه: هو کې ښاغليه! بدمرغی همدلته ده. تاسو ايمان نه لرئ او له همدې امله نه شې کولای هغه وپېژنې، خدای نه پېژنې او د ټولو بدمرغيو علت هم همدا دی.
پېير دا ومنله او وې ويل: هوکې! هوکې، زه بدمرغه يم، خو څه کولای شم؟
ماسون مسافر، په رېږدېدونکي، لوړ او ځيرآواز سره وويل:
-زما ښاغليه! ستاسو بدمرغي په همدې کې نغښتې ده، چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ایمان نه لرئ. تاسو په خدای ایمان نه لرئ، حال دا چې هغه همدلته دی، په ما کې دی، زما په خبرو کې دی، هغه په تا کې، آن ستا په هغو خبرو کې، چې کفر دي، هغه شته دی.

شېبه ځنډ شو او یو سوړ اسویلي یې وویست. له ورایه برېښېده چې غواړي خپلځان آرامتیا کړي، مګر بیا یې په کراره وویل:

-که هغه نه وای، موږ به د هغه په اړه خبرې نه کولای زما ښاغلیه!

خو کومه شېبه یې ناڅاپه غږ لوړ شو او په خورا جذبه یې په لوړ او پیاوړتیا سره وویل:

- موږ د چا او څه شي په اړه غږېږو؟ تاسو له چا انکار کوئ؟ که هغه نه وای چا کولای شو، هغه را منځ ته کړي؟ چا کولای شو، هغه ناڅرګند او په تصور کې نه ځایېدونکي موجود، څنګه د بشر په ذهن کې ځای پیدا کړی دی؟ څنګه انسان دا فرض کړې ده، ټول بشر دا فرض کړې ده، چې دغه شان نه لیدونکی او په خپلو ټولو ځانګړتیاوو کې مطلق ابدي او پای ته نه رسېدونکی قادر موجود، شته دی؟

له دې خبرې سره له خبرو پاتې او داوړدې شېبې لپاره چپ شو.

پېیر نه غوښتل او نه یې کولای شو، دغه چوپتیا ماته کړي.

بوډا ماسون بیا ژبه پرانسته، خو دا وار یې نه پېیر، بلکې مخامخ، کوم ټکي ته کتل. په خپلو زړو او ناکرارو منګلو کې یې د کتاب پاڼې اړولې:

-هغه شته دی خو درک کول یې خورا ګران دی. که کوم انسان وای او تا یې په شته والي کې شک لرلای، کولای مې شو له لاسه یې راونیسم، هغه تا ته راولم او درو یې ښیم، مګر زه چې د خدای یو فاني عاجز بنده یم، څنګه مطلق قادر، ابدي پرتم، د رحم او مهربانۍ سرچینه، دا سې یو ړانده ته ورڅرګند کړم؟ دا سې یو چاته چې ړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، یا په لوی لاس خپلې سترګې تړي، چې څه ونه ویني، درک یې نه کړي، آن خپل سپکوالی او رذالت ونه ویني او احساس یې نه کړي.

شېبه ځنډ وروسته یې په سپکاوی او ملنډو وویل:

-ته څوک یې؟ ته څه شی؟ تصور کوئ، چې که کفر ووایې، هوښیار به ښکاره شې؟ خو تر یو هغه ماشوم نه هم بې عقله او ناپوهه یې چې په مهارت جوړ شوي ساعت سره لوبې کوي، او بیا په خورا بې اعتقادۍ وايي: د ساعت پر جوړونکي اعتقاد نه لري، هغه ماشوم ځکه دا خبرې کوي، چې ددې ساعت په قدر او په دې نه پوهېږي، چې هغه څه په کار دی. د هغه پېژندنه خورا ګرانه ده، د آدم له پیدا ښېته تر نن پورې پېړۍ پېړۍ د هغه د پېژندنې په هڅه او لټه کې یو. د هدف او آرمان لاره خورا ګرانه او اوږده ده. خو په دې لاره کې تیندکونه او نیمګړتیاوې، د هغه د پرتم او زموږ د ناتوانۍ نښه ده.

پېیر د زړه له کومې، او په ځلانده سترګو د دغه مسافر بوډا خبرې ته ځیر و او پرته له هغه چې د هغه وینا پرې، یا څه ترې وپوښتي، سر تر پښو ورته غوږ و او هر هغه څه چې دغه پردي سړي ده ته ویل، په ورین تندي او د زړه له تله یې اورېدل او منل. ایا هغه، هغه منطقي دلایل، چې ددغه مسافر ماسون په خبرو کې نغښتي و، منل او یا د هغه باور، د ماشومانو باور ته ورته و چې د ماسون د ډاډمن غږ او غوره وینا نه یې سرچینه اخیسته، او د هغه په غږ کې، کله نا کله رېږدېدا دی یې سکوت ته اړاوه، یا د هغه ځلېدونکو زړو سترګو، چې په دې اعتقاد کې پخې شوې وې پر ده اغېز کاوه، یا د هغه آرامۍ او ژور ایمان و چې د بوډا زړه یې روښانه کړی و او بیا به یې خپلې ناهیلۍ او پریشانۍ ته کتل او د حیرت په څنډو کې به ډوب شو. په هر حال، هرڅه چې و، و، هغه په رښتیا هم د زړه له تله، هیله لرله د هغه بوډا په خبرو باور وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باور یې کاوه او داسې یې انګېرله چې له ژوند سره د مینې، د خوښۍ او آرامۍ احساس یې زړه ته راستنېږي.

بوډا ماسون وویل: هغه د عقل په مرسته موندی نه شو، هغه باید په روح او ژوند کې احساس کړو.

پیېر چې په شک سره یې، په زړه کې د شک راوینښېدل احساسول، وویل:

-نه پوهېږم..له دې یې وېره لرله نه چې، د هغه د مرکچې دلایل ضعیفه او سر نه خلاصېدونکي وي، هغه ډار بده پر هغه باور وکړي، نو ځکه یې وویل:

-نه پوهېږم، نه پوهېږم، څنګه انساني عقل نه شي کولای، پر هسې پوهې پوه شي، چې موږ پرې غږېږو.

د ماسون پرشونډو، مهربانه پلرنۍ موسکا خوره شوه او وې ویل:

-آسماني حکمت او حقیقت لکه رڼې اوبه داسې دی، چې موږ غواړو خپله تنده پرې ماته کړو، ایا موږ کولای شو، په ناولي کپړي کې دغه شان رڼې اوبه راواخلو او دهغې پر سپېڅلتوب قضاوت وکړو؟ یوازې د خپل ځان او روح د سپېڅلتوب له لارې کولای شو د دغو رڼو اوبو سپېڅلتیا ومنو.

پیېر په خوښۍ سره وویل: هو کې، هو کې، همداسې ده.

-آسماني حکمت او پوهه پر هېڅ کوم عقلي بنسټ چې عقلي تحلیل لري لکه فزیک ،تاریخ او یا کیمیا ولاړ نه دی. لوړه پوهه، مطلق عقل دی او هغه یوه پوهه ده، هغه پوه علم کل دی. هغه علم چې په هغه کې د ټولې نړۍ او انسان ځای ټاکل او سپړل کېږي. ددې پوهې او علم زده کړې او منلو لپاره، انسان باید خپل زړه هرډول ناولتیا نه سپېڅلی کړي، هغه نوی کړي او ددې کار لپاره تر پوهې نه مخکې باید ایمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولړو او د هغه د کمال هڅه وکړو. د غه ارمان ته د رسېدو لپاره، باید د خدای ځلا چې موږ یې وجدان نوموو په ځان کې ځای او ونغاړو.

پېیر د منني په ښنه سر وښوراوه او وې ویل:

-هو کې، هو کې.

-د زړه په سترګو، په خپل ځان کې ناست انسان ته وګوره او ترې نه وپوښته: ایا ته له خپل وجدانه راضي یې؟ هر څه عقل ته سپارنې چېرته رسولی یې؟ ته څوک یې؟ تاسو زما ښاغلیه! تاسو ځوان، تاسو بډای، تاسو هوښیار عاقل، تحصیل کړی... تاسو ته دا ټولې ښېګڼې درکړل شوي دي، تاسو له هغو نه څه ګټه اخیستې؟ ایا له خپل ژوند نه راضي یاستی؟

پېیر تندی تریو کړ او وې ویل: نه، زه له خپله ژونده کرکه لرم.

-چې کرکه ترې لرې، بدل یې کړه، سم یې کړه، ځان سپېڅلی کړه، څومره چې ځان سپېڅلی کړې، په هماغه کچه به پر حکمت لاسبری شې. زما ښاغلیه! خپل ژوند ته لږ ځیر شه، هغه دې څنګه تېر کړی دی؟ په عیش و نوش کې، له ټولنې مو هر څه واخېستل، خو هېڅ څه مو په بدل کې ورکړي نه دي. شتمنی لاس ته درغله، له هغه مو څه ګټه واخېسته؟ خپلو، خپلو خپلوانو ته مو څه وکړل؟ د خپلو لسګونو زرو مرئیانو په اړه مو څه فکر کړی دی؟ ایا له هغو سره مو څه مالي معنوي مرسته کړې ده؟ نه! نه! د هغو له ټول توان او زیار نه مو یوازې د خپل عیش و نوش لپاره ګټه اخېسته ده. هو کې، دا هغه څه دي، چې تاسې کړي دي او بس. ایا تاسو ځان لپاره کوم کار موندلی چې خپلو خپلوانو ته خدمت وکړئ؟ نه، نه، تاسو خپل ژوند هسې په چټیاتو او اپلتو تېر کړی دی او بیا مو واده کړی دی، زما ښاغلیه! واده مو وکړ، د یوې ځوانې ښځې لارښوونه مو په غاړه واخېسته؟ له هغې سره مو څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړئ؟ هغې سره مو د رښتيا د موندلو په برخه کې هېڅ ډول مرسته ونه کړه، ښاغليه زما ! برعکس هغه مو د دروغو او بدمرغيو په سېلاب کې لاهو کړه. کوم سړي تاسو ته سپکاوی وکړ، تاسو هم د هغه د مرګ تکل وکړ، له پښو مو واچاوه او اوس تاسو وايې چې خدای نه شته او له خپل ژوند نه کرکه لرې، هو کې دلته هېڅ د حيرانتيا خبره نه شته، زما ښاغليه !

بوډا ماسون، ګوا کې چې له اوږدو خبرو نه ستومانه شوی وي، پر څوکۍ يې تکيه وکړه او سترګې يې وتړلې. پېير د هغه برندي، زړې ګونځې، مړي ته ورته څېرې ته ځير و او پرته له هغه چې سوڼ يې له خولې ووزي، له ځانسره يې څه ويل. داسې بربښېده چې وايي:

-هو کې ! زما ژوند کرکجن، بدمرغه، بې حاصله او له ګناهونو ډک دی، خو زړه يې ونه شو کولای، د بوډا چوپتيا ماته کړي.

بوډا ماسون په يوه خرپېدلي او ډډ تو خي سينه صافه کړه او خپل چوپړ ته يې ورغږ کړ.

پرته له هغه چې پېير ته وګوري، وپوښتل:

-ښه ! آس څه شو؟

-يو کرايي آس پيدا شوی دی، مګر تاسو وېده کېږۍ نه؟

-نه، نه وېده کېږمه، درځی، بارونه وتړئ.

پېير پاڅېد، په داسې حال کې چې سر يې ټيټ اچولی و، په کوټې کې يې ګرځېدل پيل کړل، کله ناکله به يې هغه ته ورکتل او له ځانسره به يې ويل:

-دا څه کوئ؟ رښتيا ځي که څنګه؟ پرته له هغه چې خپلې خبرې پای ته ورسوي او له ماسره د مرستې کومه ژبه وکړي، غواړئ لاړ شۍ. ما يو ازې پرېږدئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو کې، ما رښتيا ددې شيانو په اړه فکر نه کاوه، ټول ژوند مې ټول ګناه ګناه او سپکاوی و، خو ما له دې ژوند سره نه مينه لرله او نه د هغه لېوالـه وم. مګـر دا سـړی چې رښـتيا او حقيقت تـه رسـېدلی دی، کـه غوښتل يې وای، کولای شو، ماته هم لارښوونه وکړي.

پيېر غوښتل چې دا خبرې بوډا ماسون ته هم وو ايي، خو زړه يې نه شو کولای.

بوډا مسافرله خپلو زړو او ژوند ځپلو منګلو سره، خپل کالي ټول کـړل، د خپـل پوسـتين تڼـی يې وتړلې، د خپلو ټولو چارو تـر سـرته رسېدونه يې وروسته يې پيېر بيزاو خوف تـه مخ ورواړاوه او پـه خورا آرامی او ډاډمن آواز وويل:

-ښه زما ښاغليه! اجازه راکړئ، وپوښتم اوس کوم پلو؟

پيېر په نه ډاډمن، ماشوم وزمه ژبه ځواب ورکړ:

-زه، زه د پترزبورګ پلو. زه له تاسو مننه کوم او په ټولو خبرو کې لـه تاسو سره موافق يم، خو تاسو فکر ونه کړی، چې زه دومره ګناهګار او نادانه يم، زه د زړه له کومې نه غواړم، هغه شان واوسم، چې تاسې يې هيله لـرئ. مګـر مـا هېڅکله لـه هـېڅ چا نـه پـه دې برخـه کې مرسته او لارښوونه، ليدلې نه وه... که څه هم پـوهېږم، چې لـه هـر چـا نـه د مخـه، زه خپله پـه دې کـې ملامـت يم،لـه تاسـو هيلـه کـوم، مرسـته راسره وکـړئ، لارښوونه راته وکړئ، رازده يې کړئ..... نور يې ونـه شو کړای خبـرو تـه دوام ورکړي، ستونی يې راډک شو او مخ يې واړاوه.

بوډا ماسون ډېر ځنډ چپ و او تصور کېده، چې څه فکر کوي، خو بالاخره يې وويل:

-يـوازې خدای دی چې مرسـتندوی دی، خـو هغـه څـه چې زمـوږ د ورونو په توان کې وي، له تا نه بـه ونـه سـپمول شي زمـا ښـاغليه! تاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پترزبورګ ته روان یاست، دغه یاد ښت به ګراف ویلارسکي ته ورکړی (یو کاغذ یې راواخیست، قات یې کړ او د هغه په څلورمه برخه کې یې څه کلمې ولیکلې) که اجازه راکړئ، تاسو ته یوه سپارښتنه او مشوره درکوم. پلازمېنې ته چې ورسېدئ، تر هر څه لومړی، د ځان پېژندنه پیل او د ځان په اړه فکر پیل کړئ. د ژوند پخواني کړه او لارې پرېږدئ.

خو همدا چې چوپړ یې کوټې ته راننوت، زیاته یې کړه:

-ښه، ښه زما ښاغلیه ! سفر مو په خیر. تاسو ته د بری هیله کوم !

پېیر وروسته په رباط کې د مسافر د نوم لیکنې له دفتر نه پوه شو، چې دغه سړی، اؤسیپ الکسي یوویچ بازدایف (د نولسمې پېړۍ په پیل کې، د روسي فراماسیونانو د ډلې یو ستر غړی) نومېده. بازدایف د دغه غورځنګ دنوویکف (د روسیې د سترې ټولواکې دویمې ایکاترینې په زمانه کې ستر مبلغ) له زمانې نه د فراماسیون د ډلې غړی و. پېیر د هغه تر تګه وروسته تر ډېر یې پورې و نه شو کولای ویده شي، د آس د چمتو کېدو خیال یې هم له فکره ووت. له غمه په کوټه کې ګرځېده راګرځېده او د خپل ګناهونو نه تېر ډک ژوند په اړه یې چرتونه وهل. هغه د خپل نوي، راتلونکي او ګناهونو پاک، سپېڅلی، با تقوا او نېکمرغه ژوند تصور هم کاوه، او داسې یې ګڼله چې په خورا آسانۍ به یې پیل کړي. هغه داسې انګېرله چې، یوازې له دې کبله د ګناه غېږ ته لوېدلی، چې بې پروا و او په دې نه پوهېده، چې د پرهېزګارۍ او تقوا ژوند څومره ښکلی او سپېڅلی دی. لویه ګناه لا دا چې دی له دې غفلت او بې پروايۍ نه خبر نه و او نه پوهېده. د هغه په روح او په زړه کې د پخواني شک او تردېد ، هېڅ یوه نښه هم پاتې نه وه. هغه په ټینګه ډاډ لاره چې د ورورګلوۍ او خواخوږۍ لاره چې د یو بل نه د ملاتړ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېڅلوالي له لارې رامنځ ته کېږي، جوړېدی شي، او هغه د فراماسیون لاره او جوړښت همدا سې یوه لاره او جوړښت ګاڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

پيير چې پترزبورګ ته ورسېد ، هېڅوک يې له خپل راتګ نه خبر نه کړل، هېڅ چېرې نه ته او خپل ټول وخت يې د فوماکمينسکي د کتاب په لوستلو چې کوم ناپېژندل شوی ورته راوړی و ، تېر اوه. پيير د دغه کتاب د لوستلو په وخت کې په يو شي ښه پوهېده او هغه، هغه نا څرګند خوند او لذت و ، چې تر او سه پورې يې د دغه کتاب له لوستلو اخيست. دغه خوند ،هغه د اړ او پوهېدنه وه، چې کمال ته د رسېدو او د وګړو ترمنځ د خواخوږۍ او ورورګلوۍ د مينې له پيدا کېدو نه رامنځ ته کېږي. او اوسيپ الکسيوويچ دی له دغه رازه خبر کړی و. پترزبورګ ته د راستنېدو نه يوه اونۍ وروسته، ګراف ويلارسکي، چې يو پولندي ځوان و ، او پيير له هغه سره د پترزبورګ په بنډارونو کې له لرې آشنايي لرله، د ده ديدن ته راغی. د هغه کره وره هماغه شان د درناوي نه ډک و چې د دولوخوف د شاهدۍ په وخت کې يې ليدلی و. هغه وخت چې د دوئيل د شرايطو د ټاکنې لپاره ده ته راغلی و. وروسته له هغه چې د کوټې دروازه يې ځان پسې وتړله او ډاډمن شو چې له پييره پرته، بل هېڅوک په کوټه کې نه شته، پيير ته يې وويل:

-جلالتمابه ګرافه ! زه د يو خورا مهم ماموريت لپاره راغلی يم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو ته وړاندیز لرم. زموږ د ورونو د ټولنې یو خورا لوړ غړي هیله او وړاندیز کړی دی، چې تاسو ته له ځانګړو شرایطو نه پرته، زموږ د ټولنې غړیتوب ورکړ شي. هغه له ما نه هیله کړې، چې ستاسو د پېژندګلوۍ تضمین وکړم. زه دغه دندې ته په درناوي ګورم او هغه یوه سپېڅلې چاره ګڼم، ایا تاسو هیله لرئ، چې زموږ د خپلواکو معمارانو د ټولنې غړیتوب ومنې؟

پېیر د دغه سړي له وچې او سړې ژبې نه، چې پخوا به د نڅا او سندرو په بنډارونو کې د خورا ښکلو ښځو په منځ کې د خوږې ژبې او خوښۍ ډهځولو په نامه پېژندل شوی و، تعجب وکړ، خو بیا یې هم ځواب ورکړ:

-هو کې ! خوښه مې ده.

ویلارسکي، د درناوي په نښه سر ټیټ کړ او وې ویل:

-ښاغلیه ګرافه، که اجازه وي یو بله پوښتنه هم لرم. دا پوښتنه له تاسو نه، نه د یو راتلونکي ماسون، بلکې د یو صادق او رښتیني انسان په توګه کوم او هیله لرم، چې د زړه کومې او په رښتیني توګه د هغه ځواب راکړئ: ایا له خپلو پخوانیو عقایدو نه اوښتي یې او کنه؟ ایا په خدای ایمان لری؟

پېیر له لږ ځنډ او فکر نه وروسته وویل: هو کې، هو کې، په خدای ایمان لرم.

ویلارسکي وویل: چې داسې ده نور...

پېیر یې خبرې ورپرې کړې او وې ویل:

-هو کې ! په خدای ایمان لرم.

ویلارسکي وویل: چې داسې ده درځه، زما ګاډی زما او ستا تګ ته چمتو ولاړ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټوله لاره کې ویلارسکي چوپه خوله و. د پېیر ددې پوښتنو په ځواب کې چې هغه به هلته څه وکړي، ځنګه ځوابونه ووایي، ویلارسکي یوازې دومره وویل چې:

-تر ده نه لا پوه او ښه ورونه به هغه وآزمایي او هغوی له تا نه د رښتیا ویلو نه پرته د بل څه هیله نه لري.

د یوې لوېې ودانۍ د دروازې له تېرېدو نه وروسته، یوې تیارې برنډې ته ورو ختل، یو کوچنی راڼه دهلېز ته ورننوتل او د کوم چوپړ له مرستې نه پرته یې خپل پوستینونه وویستل. یوې کوټې ته ننوتل او له هغې نه بلې کوټې ته لاړل. یو سړی چې عجیب او غریبې جامې یې اغوستې وې، د وره په خوله راڅرګند شو. ویلارسکي هغه ته ورنږدې شو او په فرانسوي ژبه یې په کراره هغه ته څه وویل او بیا په یو کونج کې لږ څه لوېې الماری ته نږدې شو. د پېیر پام شو چې هلته څه جامې ځوړندې دي. ویلارسکي د الماری نه یو دستمال راواخېست، هغه یې د پېیر په سترګو ورکېښود او د دستمال دواړه سرونه یې، د هغه تر څټه غوټه کړل. داسې چې په غوټه کې یې وېښته هم غوټه او درد احساس یې وکړ. بیا یې پېیر د ځان خوا ته ورخم کړ، د هغه مخ یې ښکل کړ، لاس ونیو او یوې خوا ته یې د هغه لاربښوونه پیل کړه. په غوټه کې، د هغه دغوټه شویو وېښتو درد، هغه زوراوه، له درد بې تندی تریو شوی و، مګر بیا هم هوسېده او نه پوهېده، چې له کوم شي نه شرمېږي... هغه ویلارسکي پسې روان و.

ویلارسکي چې لس دولس ګامه لاړ، ودرېد او وې ویل:

-که رښتیا دې د معمارانو په ټولنه کې د غړیتوب پرېکړه کړې وي، هر کړاو چې په تا راځي، باید په مېړانه یې وزغمې. (پېیر د منلو په نښه سر وخوځاوه) کله چې مو د دروازې د ټکهاري غږ واورېد، سترګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مو تړل شوی دسمال لرې کړی.

ویلارسکي د پيير لاس راونیو، هغه يې کېښکود او وې ويل:

-تاسو ته مېړانه او برى غواړم او تر دې وروسته لاړ، ووت.

پيير چې کله يوازې پاتې شو، بيا هم مو سېد ده. يو دوه ځله يې اوږې پورته واچولې، لاس يې دستمال ته وروړ، ګوا کې غوښتل يې هغه له سترګو لرې کړي، خو بيا به يې لاسونه ښکته واچول. پنځه دقيقې چې پنځه دقيقي انتظار پاتې شو، هغه ته داسې وبرېښېد، لکه يو ساعت. د هغه لاسونه ستومانه او پښې يې درنې درنې شوې، داسې انګېرله چې خورا ستومانه شوی دی. د هغه په زړه کې ډول ډول خيالونه په راوېښېدو وو. دی په ژوند کې له راتلونکو پېښو نه په وېره کې و، خو هغه تر دې هم زيات له دې نه وېرېده، چې څوک يې له ډاره خبر شي، هغه په دې لټه کې و، چې څه ورپېښېږي او څه رازونه به ده ته وسپړل شي، خو دی له هر څه نه په دې خوشاله و چې په پای کې هغه شېبه رارسېدلې ده، چې بالاخره دی د رښتيا لارته برابرېږي او دی د زهد او تقوا هغه ژوند پيل کوي، چې له اوسيپ الکسيويچ سره يې له کتنې وروسته هيله لرله. دروازه په سختۍ سره وټکول شوه. پيير دستمال له سترګو لرې کړ او شاوخوا يې وکتل. کوټه تپه تياره وه، يوازې په يو ځای کې يو څراغ چې د کوم سپين کپړي په منځ کې لګېدلی و. پيير څراغ ته ورنږدې شو او وې ليدل، چې څراغ پر يوه تور ميز اېښی دی. پر ميز يو کتاب پروت و، دا سپېڅلی کتاب و. هغه سپين شی چې شمعه په کې بليده د انسان ککره وه. انساني ککره، له خپلو سوريو، اډکو او له غاښو سره. د کتاب لومړنۍ کلمې يې ولوستې:

- په پيل کې کلمه وه او کلمه له خدای سره وه. پيير چې له ميزه ورتاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ،یو پرانستی لوی صندوق یې ولید ، چې یو شی په کې ایښی و ، هغه یو تابوت و ، چې اډوکې په کې پراته وو. ده له دغو لیدل شویو شیانو نه هېڅ حیرت ونه کړ. هغه هیله لرله چې نوی ژوند ، داسې نوی ژوند ، چې د هغه له پخوانی هغه نه چوربل ډول و پیل کړي. هغه د غیر عادي شیانو د لیدو په تمه و ، داسې غیرعادي، چې تر اوسه یې نه و لیدلي. د ککرې، تابوت او سپېڅلي کتاب لیدل هغه نه حیرانا وه. ځان ته یې تر دې نه د عجیبو شیانو وعده ورکړې وه. هغه هڅه کوله په زړه کې د مینې او سپېڅلتیا روح راوپاروي. شاوخوا یې وکتل په زړه کې یې ویل:

-خدای، مرګ، مینه د انسانانو وروروګلوی. هغه هڅه کوله چې، ناڅرګند خو په زړه پورې خیالونه او تصویرونه انځور کړي. په دې وخت کې دروازه راخلاصه شوه او څوک رانتوتل. تتوالی او تیارې، هغه تیارې چې د پېیر سترګې نور نو ورسره روږدې شوې وې، او هر څه یې لیدل، ښکاره شو چې د یوې منځنی ونې سړی رانتوت. هغه سړی له رڼا نه تیارې ته رانتوتی و ، نو ځکه ځای پر ځای ودرېد. بیا په خورا احتیاط سره د میز خوا ته ورنږدې شو او خپل ښکلي په چرمي دستکشو کې مروړلي لاسونه یې پر هغه کېښودل.

د منځنۍ ونې دغه سړي چې، سپینه چرمي چپنه یې اغوستې وه ، چپنې د هغه یوه برخه ټټر او د پښو یوه برخه پوښلې وه.

نوی رانتوتی سړی، د پېیر د جامو د شغهاري خوا ته مخ وروا ړاوه او وې پوښتل:

-تاسو د څه لپاره دلته راغلي یاست؟ تاسو چې د حقیقت په رڼا ایمان نه لرئ او اصلاً هغه نه وینې، ولې دلته راغلي یاست؟ له موږ نه څه غواړئ؟ حکمت، خواخوږي که رڼا یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې دروازه پرانستل شوه او ناپېژندل شوی سړی کوټې ته راننوت، په پيير کې يې هماغه وحشت او درناوی راپيښ کړ، چې د ماشومتوب په وخت کې يې د ګناهونو د اعتراف په وخت کې احساس کړی و... زړه او سا يې ربړد بدل. هغه ويناوال (ماسونانو هغه ځوک په دې نامه يادول چې د حقيقت لټوونکي يې د فراماسون د ټولنې غړيتوب ته چمتو کول) هغه ته ورننږدې شو او هغه يې وپېژاند. هغه دده پخوانی پېژندګلوی و، هغه سمولیانینوف، نومېده. خو دې خبرې، چې نوی لټوونکی دی پېژني، لږ شانته زوراوه. نوی لټوونکی يوازې يو لټونکی او زده کونکی و. پيير تر ډېرې پورې ونه شو کولای، آن يوه خبره هم وکړي، نو ځکه ويناند دې ته اړوت، چې خپله پوښتنه تکرار کړي:

بالاخره، پيير تر زيات زيار نه وروسته، وويل:

-هوکې، زه... غواړم بدل شم.

سمولیانینوف وويل: ډېر ښه! او زياته يې کړه: ايا د هغه طريقې او لارې نه چې زموږ د وروګلوۍ په سپېڅلي نظام کې نغښتې ده او له تاسو سره به د ارمان په رسولو کې مرسته کوي، کوم تصور لرئ؟

پيير په لړزيدلي آواز چې په خورا سختۍ يې لازمې کلمې موندلې، ځکه ګبنۍ اخېستی و او په دې هم رږدی نه و چې وچې جملې په روسي ووايي، وويل:

-هيله لرم چې لارښوونه مې وکړي، مرسته راسره وکړئ، چې بل انسان شم.

-تاسو د فراماسوني جوړښت نه څه تصور لرئ؟

پيير چې ځومره خبرې اوږدولې، د خپلو خبرو له ګډوډۍ او بې اړيکتوب نه لا شرمېده، هغه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زه فراماسوني جوړښت، د انسانانو د وړوکولو د ټینګښت ضامن ګڼم، دغه لاره له هغوی سره ښکلو ارمانو ته د رسېدو په برخه کې مرسته کوي، داسې تصور کوم...

ویاند چې ددې وینا له اورېدو نه په ډاګه خوښ بریښېده، په تلوار وویل:

-ډېر ښه! کله مو دا هڅه کړې ده، چې خپل ارمان ته د رسېدو لپاره، له مذهب نه مرسته وغواړئ؟

-نه، ما مذهب بې لاری ګڼلـه او د هغه له پوهې نه مې ګټه نه اخېسته.

دا خبرې یې هومره په کراری کولې، چې وینا هغه وا نه اورېدې او وې پوښتل چې څه وایې.

پییر ځواب ورکړ:

-ما په خدای ایمان نه لاره.

ویاند له لږ ځنډ نه وروسته وویل:

-تاسو د رښتیا په لټه یاستئ، د هغې رښتیا په لټه کې یاستئ چې په ژوند کې د هغو له قوانینو نه ګټه واخلی. تاسو د تقوا او رڼا په لټه کې یاستی؟ همداسې نه دی؟

پییر دا خبره ومنله، او وې ویل: هو، هو.

ویاند په ټوخېدو سره ستونی صاف کړ او په سپین چرمو کې نغښتل شوی لاسونه یې په ټټر صلیب کړل او وې ویل:

-اوس زه دا دنده لرم چې تاسو ته د خپل وروړګلوی د نظام د اصلي هدف رازونه راوسپړم، که دغه موخه، ستاسو هدف سره نېږدې وي، تاسو به د ورورۍ له ټولنې سره د یو ځای کېدو لپاره، له هغه نه ګټه واخلی. د هغه لومړی هدف د ورورۍ د نظام بنسټ جوړوي او هېڅ انساني توان د هغه د ناتوانه کولو توان نه لري، دا د یو داسې ستر راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتنه ده چې له لرغوني زماني او آن د لومړني انسان نه راپاتې دی او کېدای شي وو ايو چې د بشر برخليک هغه پورې تړلی دی. موږ د دغه راز د ساتنې دنده لرو او هغه بايد راتلونکو نسلونو ته وسپارو، خو ددې راز د ساتنې يو راز په دې کې دی، چې د زړه صفايي او ايمان له رڼا نه پرته کېدای نه شي، هر پلټونکی بايد د پرله پسې رياضت له لارې، دغه کار ته چمتو شي. هر څوک نه شي کولای په آسانۍ د دغه مقام د لاس ته راوړنې هيله وکړي. موږ دويم هدف هم لرو او هغه دا دی چې خپلو پيروانو او لټوونکو ته د هغو لاروچارو او دودونو له لارې چې موږ ته زموږ د مشرو لارښوونکو او سپېڅلو سالکانو نه راپاتې دي، د توان تر اندازې ،دوی ته مرسته ورسوو، چې زړونه يې پاک او ذهنونه يې د ايمان په رڼا روښانه شي او په پای کې زموږ دريېم هدف دا دی چې د ورونو د زړونو د سپېڅلتيا او سمې لارې ته د هغو د راوستلو له لارې د ټولې بشري ټولنې نيکمرغۍ لپاره هڅه وکړو. دا په دې معنی چې د خپلو ورونو د زړونو صفايي تقوا او ذهني رڼا، د بېلګې په توګه د هغو مخې ته ږدو او په ټول توان سره د هغه شيطاني تور تم په وړاندې چې په نړۍ واکمن دی، دربړو. اوس به لږ د دغو ټکو په اړه فکر وکړئ، زه به بيا ستاسو ديدن ته راشم. دا يې وويل او له کوټې نه ووت.

پيېر له ځانسره تکراره کړه: د هغه شيطاني تورتم په وړاندې چې پر نړۍ واکمن دی... په دې لاره کې يې، خپلې راتلونکي هلې ځلې تصور کړې.

هغه د هغو کسانو تصور کاوه، لکه دی خپله چې دوې اونۍ وړاندې و. ده تصور کاوه چې دی د هغو مخې ته ولاړ دی او دښوونکي يا د دغې لارې د وياند په شان د هغود زړه د سپېڅلتيا او ذهني رڼايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره خبرې کوي. هغه د ګناهونو په سين کې لاهو او په تياروکې د ورک لارو تصور کوي چې دی له هغوی سره د پوهولو مرسته کوي.... هغه د دغه لارې د درې اهدافو، د هغه د وروستی، يعنې د بشر د نيکمرغۍ او سمې لارې ته راوستلو په اړه، چې د ده خيالاتو ته خورا نږدې دی، زيات فکر کاوه. د هغه ستر راز په اړه چې ويانډ ده ته ويلي و، ده زيات فکر نه کاوه، که څه هم د ده د لټونې احساس يې لمساوه، خو هومره جوړونکی ورته نه برېښېده. دويم هدف، رياضت او د زړه سپېڅلوالی هم د هغه پام ورا نه ړاوه، ځکه چې په هغه شېبه کې يې داسې انګېرله، چې دی، نو لارې ته سم شوی دی او هغه ټوله پخوانۍ ناولتيا يې ترې ورکه شوې دې. داسې چې پرته د ښو کارونو، د بل هېڅ کار سر ته رسولو ته چمتو نه دی.

نيم ساعت وروسته، بيا لارښود ويانډ راستون شو او هغه ته يې هغه اوه اصله، چې د سليمان د معبد د درجو بنه لرله او هر ماسون بايد هغه د زړه له کومې وپالی، وشمېرل:

لومړی کميني، فروتني او د نظام د رازونو ساتنه، دويم د مشرانو اطاعت، دريېم ښه اخلاق، څلورم انسان دوستي، پنځم مېړانه او زړورتيا، شپږم سخا، او اوم له مرګ سره لېوالتيا.

ويانډ وويل: هڅه وکړئ چې د اوم فضليت په اړه لږ په ځير فکر وکړی. د مرګ په اړه په فکر کولو کې، بايد داسې پايله واخلی چې، مرګ ستاسو لپاره نه يو وحشت، بلکه د يوه مهربانه دوست په بڼه وبرېښي چې رنځېدلی او زورېدلی روح له ناولي رنځ او عذاب نه ژغوري او هغه ابدي آرامۍ او ثواب ته لوړوي.

کله چې لارښود ويانډ له دغې وينا وروسته، بيا له کوټې نه ووت او پيير يې د پرېکړې او فکر لپاره له ځانسره يوازې پرېښود، هغه په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې وویل:
-هو کې، باید همداسې وي، خو زه لا تر اوسه پورې دومره ناتوانه یم، چې له دغه ژوند سره مې، چې اوس یې کرار کرار اصل راته برالا کېږي، زړه ترلی دی. د دې سره سره، ده له هغو اوو فضیلتونه چې ده ته ویل شوي، پنځه هغه په ګوتو شمېرل او بیا بیا یې یادول. هغه داسې انګېرله سخاوت، مېړانه، ښه اخلاق او انسان دوستي، ټول، ټول په تېره بیا د اطاعت هغه، نه فضیلت بلکې نیکمرغه وه. (هغه په دې خورا ډېر خوشاله وه چې له خپلې خپلواکۍ نه، خپلواک شوی و او ځان یې د هغه چا خوښې ته سپاره چې په رښتیا سره یې واقعي حقیقت موندلی و) هغه اوم فضیلت هېر کړی و او هر څه یې چې کول، هغه وریاد بدی نه شو.
لاربښود ویاند، درېیم وار او دا وار هر بل وار نه ژر بېرته راستون شو او له پېیر نه یې وپوښتل:
-ایا لا تر اوسه هم پر خپله ژبه او تکل ولاړ او له تاسو چې هر ډول تسلیمي غواړي، هغه به سر ته رسوئ؟
پېیر وویل:
-دې ټولو کړو ته چمتو دی.
لاربښود ویاند وویل: یو بل ټکی چې باید تاسو ته وویل شي او هغه دا دی چې زموږ په روزنیز جوړښت کې، ښودنه نه د وینا بلکې له نورو لارو هم کېږي. دا په دې معنا چې کله کله پر پلټونکی او د حقیقت په غوښتونکی په خپله حقیقت او تقوا تر وینا او خبرو زیات اغېز کوي. دا زما لاره د لرغونو روزنو په ډلې کې تر ټولو هغو زیاته اغېزمنه ده، چې د هېروګلیف له تورو نه ګټه اخلي. هېروګلیف د هغو څیزونو د څرګندونې داسې یوه ننداریزه بڼه ده، چې د حواسو له لارې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساسېږي، په انځوريزه بڼه د څيز د کيفيت ښودنه کوي.
پيير په خورا ښه توګه پوهېده چې هېرو ګليف څه ته وايي، خو زړه يې ونه کړ چې څه وو ايي. د سکوت سره سره ويانډ ته غوږ و او له ټولو شواهدو نه يې دا احساسوله، چې اوس آزماينښت پيل کېږي.
لا رښود ويانډ پيير ته ورنېږدې شو او هغه ته يې وويل:
-که مو د زړه له کومې پرېکړه کړې وي، کولای شم تا حرم ته بدرګه کړم.له تاسو هيله کوم چې د سخاوت په نښه، خپل ټول قيمتي شيان ماته را کړئ.
پيير چې تصور وکړ، د هغه د ټولې شتمنۍ غوښتونکی دی، وويل:
-ما خو له ځانسره څه نه دي راوړي.
- څه چې لرئ، ساعت، پيسې، ګوتې...
پيير په چټکۍ له جيبي کڅوړې نه پيسې او بيا ساعت وروسپارل خو نه يې شو کولای په آسانۍ د واده کړې له خپلې خوربې ګوتې نه راوباسي. خو کله چې يې دا چارې ترسره کړې، ويانډ ورته وويل:
-هيله لرم د اطاعت په نښه خپلې جامې هم وباسې.
پيير خپل نرۍ کوټ، واسکټ او چپه موزه راوايستل. ويانډ د هغه د کميس ګرېوان د هغه د ټټر چپې خوا ته ورخلاص کړ او د هغه د پطلون چپه پايڅه يې تر ځنګانه پورې وربډ وهله. پيير د خپل پطلون د ښې پايڅې د بډوهلو لپاره لږ خم شو خو سړي د هغه ددې کار مخنيوی وکړ او وې ويل چې دې ته اړتيا نه شته. هغه د چپې پښې يو څپلکه ورکړه، چې پښو يې کړي. د هغه پرشونډو يو خپل سره ماشومانه موسکا، چې د شک او پر ځان د ملنډو نښه و، راخوره شوه. په ځوړندو لاسونو او سره خلاصو پښو د ويانډ نويو سپارښتنو ته سترګه په لاره و.
ويانډ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زما وروستنۍ هيله دا ده چې د خپل رښتينتوب د اثباتولو په نښه د خپلو نفساني هيلو نه، تا ته تر ټولو غوره يې ماته ووايې.

پيير وويل: زما نفساني هيلې؟ زما نفساني هيلې يو دوه نه دي....

هغه نفساني هيلې چې تر ټولو نه زيات، د رښتينتوب او حقيقت لارې ته، خنډ وي.

پيير په خاموشۍ کې، د خپلو دغو نفساني هيلو شمېرنه کوله:

-شراب؟ ډېر خوړل؟ کبر؟ راحت پالنه؟ قهر؟ بدنيتي؟ ښځې؟ هغه په خيال کې دا ټول شمېرل، تلل او پرېکړه يې کوله، چې کوم يو تر ټولو مخکې دی؟ تر څه ځنډ نه وروسته يې په خورا کرار آواز، چې په سختۍ اورېدل کېده وويل:

-ښځې

وياند لاړښود ، د دغه ځواب تر اورېدلو ، لږ وځنډېد خو هېڅ يې ونه ويل. هغه پيير ته ورنږدې شو او هغه دستمال يې، چې پر ميز پروت و ، راواخيست او بيا يې د پيير سترګې وروتړلې، او وې ويل:

-د وروستي ځل لپاره تاسو نه هيله کوم، خپل ټوله پاملرنه ځانته ورواړوئ. خپل احساسات ايل کړئ او خپله نيکمرغي نه د شهوت په ارضا کولو ، بلکې د زړه په صفالۍ او تقوا کې ولټوئ. د نيکمرغۍ سرچينې نه د باندې، بلکې په خپل ځان کې دي.....

پيير په هغه شېبه کې د نيکمرغۍ هغه ژوند ښونکې سرچينې په خپل ځان کې احساسولې، چې د هغه روح يې رڼاوه او زړه د هغو له لېوانتيا نه ډکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

يو څو شېبې وروسته، په پيېر پسې هغه تياره حرم ته يو بل څوک راغی.دا هغه پخوانی ويانډ نه و ،بلکې د ماسون له ډلې سره د ده له پېژند ګلوی سړی،ويلارسکي و.که څه هم تياره و ،خو پيېر هغه له غږه پېژندلی و. پيېر د خپل د ټينګ تکل په اړه د هغه نويو پوښتنو ته ځوابونه ورکړل:

-هوکې ! هوکې، تکل مې ټينګ دی.پيېر په ورين تندي چې ماشوم وزمه موسکا يې پرشونډو خوره وه، پراخ بربنډ ټټر، يو موزه په پښو او بله پښه بربنډه، ګوډ ګوډ په داسې حال کې چې ويلارسکي د هغه پر بربنډ ټټر، بربنډه توره ايښې وه، په ګډه، هغه سره لاړ.

ويلارسکي هغه له کوټې نه وويست، هغه يې له څو دهليزونو نه تېر کړ، بيا بېرته شا خواته راوګرځېدل، بيا مخامخ لاړل او په پای کې يوې برنډې ته ورسېدل. ويلارسکي وټوخېد ،د تيرو ماتولو د يو ځانګړي سوټک، څو ګوزارونه، دهغه ټوخي ته ځواب ورکړ او د هغه په وړاندې ور پرانستل شو. يو شډل ځيږ غږ (د پيېر سترګې هماغه شان تړلې وې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه د نوم، ځای، دزو کړې د ځای او دا سې نورې پوښتنې وکړې. او وروسته یې بیا هماغه شان ترلې سترګې بل چېرته بوته.

بل ځای ته د تګ په اوږدو کې،هغوی د کنایې په په ژبه دوی ته د ترمخې سفر کې،سپېڅلې دوستۍ،د نړۍ د ابدي معمار او د هغې مېړانې په اړه خبرې اترې وشوې چې د دغه ستونزمن او ګواښمن مزل د سرته رسولو په وخت کې ورسره مخامخ شي،وهل به یې له هغه ګران وي. د دغه سفر په لړ کې د پېیر دې ته پام شو چې هغه، کله د پلټونکي، کله د زورېدونکي او کله هم د غوښتونکي په نامه نوموي. هر وار د سوټکانو او تورو د ګذارونو ډول او سندریزوالی بدلېده. کله چې یې هغه کوم ځای یا کوم چا ته وروست، او دی نه پوهېده، چېرته یا چاته، دې ته یې پام شو،چې د لارښوونکي سرې ګامونه سست شول او د ده د لارښوونکو ترمنځ کوم کړکېچ او شخړه رامنځ ته شوه. هغه واورېدل،چې ځنګه د هغه لارښوونکي یوله بل سره په بنګهاري پټ پټ غږېږي. د هغو یوه تن ټینګار کاوه، چې هغه باید له یوې قالینې تېر شي، د هغه ښۍ لاس یې راونیو او پر کوم څه شي یې کېښود. هغه ته یې سره وویل چې کین لاس، د خپل ټټر په کینه خوا کېږدئ او د هغه نظام د وفادارۍ اصول تکرار کړي، چې دی یې د غړیتوب غوښتونکی دی. بیا یې شمعې مړې او پېیر یې له بوی نه پوه شو چې الکول یې سره وسوځول. هغه ته یې سره وویل، چې کمکۍ رڼا ووینې. په دې شېبه کې یې د هغه سترګې ورپرانستې، هغه تصور کاوه چې وېده دی، او پېیر د الکولو د سوځېدو په تته رڼا کې، څو تنه ولیدل. هغوی ټولو د هغه ویاند په څېر چپنې اغوستې وې. هغوی ټول د ده په وړاندې ولاړ او خپلې بربنډې ځلېدونکې تورې یې د ده د ټټر پلو په نښه کړې وې. د هغوی په منځ کې یو سړی چې په وینو لړلې سپین کمیس یې اغوستی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. پيير د دغه حال په ليدلو، خپل ټټر د تورو خواته وروړاندې کړ او هڅه يې وکړه چې د تورو څوکې د ده په ټټر کې ننوزي، خو تورې دمګړۍ له هغه نه يو پلو ته شوې او هغه سره سم يې د هغه سترګې ښې ته وروتړلې.

هغه ته يو غږ وويل: تا اوس کمکی رڼا وليدله. بيا يې شمعې سره ولګولې او وې ويل: اوس بايد بشپړه رڼا وګورئ. د هغه له سترګو بيا د ستمال لرې کړ او له لسو غږونو نه زيات هم مهاله غږ وکړ:

- د نړۍ پرتم داسې تېرېدونکی دی.

پيير کرار کرار ګواکې په سد کېږي، کوتې، د هغې ديوالونو او هغه کسانو ته چې هلته وو، کتل.

په کوټه کې د ولاړ ميز تر شاو خوا، چې تور ټوکر پرې غوړېدلی و، دولس تنه ناست وو او ټولو د هغو کسانو په څېر جامې اغوستې وې چې ده څو شېبې مخکې ليدلي وو. ده، د دغو کسانو له ډلې نه ځينې د پترزبورګ په بنډارونو کې ليدلي وو. دلته د مشر پر ځای ده ته يو نا پېژندلی ځوان ناست او يو ځانګړی صليب يې په غاړه کې ځوړند و. د هغه کېڼې خوا ته، يو ايتالوی کشيش ناست و. دا هماغه آبات و چې څو کاله مخکې پيير هغه د انا پاولوفنې په کور کې ليدلی و. دغه شان يو لوړپوړی او پېژندل شوی چاروا کی او هغه سويسي سړی چې يو وخت يې د کوراګين په کور کې، د هغه د ماشومانو د ښوونکي دنده لرله. ټولو په داسې حال کې چې په سکوت کې ډوب و، په خورا درناوی يې خپل مشر ته غوږ نيولی وو. په دېوال کې يو ځلېدونکی ستوری ټومبل شوی و. د ميز يوې خوا ته، په بېلا بېلا انځورونو انځور شوې يوه قالينګوټې غوړېدلې وه او بلې خوا ته يو قربانځای، يو سپېڅلی کتاب او پر هغه يوه انساني ککره ايښې وه. له ميز نه ګرد چاپېره، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلب شمعونو ته ورته اوو شمعونه کتار شوي و. دوو تنو پېير ته لارښودنه وکړه چې د قربانځای خوا ته لاړ شي.
یو بل تن وویل:
- ښاغلو ! دا څه خبرې دي، پرېږدئ، هیله کوم دا خبرې پرېږدئ.
پېير پرته له هغه چې په ځمکه پرېوزي، له خپلو نږدې لیدونکو سترګو سره، حیران حیران شا و خوا کتل، خو ناڅاپه یې په زړه کې شک پیدا شو او له ځان سره یې وویل:
- چېرې یم؟ څه کوم؟ دا پر ما ملنډې وهي که څنګه؟ وروسته به ددې چارو یادېدل، ما ته شرم نه وي؟
خو دغه شک د سترګو په رپ کې بېرته ورک شو. له ځانه د چاپېير شویو وګړو برندو څېرو ته ځیر ځیر و. ټول هغه څه یې وریاد کړل، چې په دې مراسمو کې تېر شوي وو او وویل، چې په نیمه لاره کې به نه درېږي. له شک نه خورا وېرېده، نو ځکه یې د صفا او صداقت د بیا لاس ته راوړلو په هیله د لمانځتون په وړاندې په ګونډو شو او پر ځمکه یې ځان واچاوه. په رښتیا یې هم تر پخوا لا زیات د آرامۍ او خواخوږۍ احساس وکړ. وروسته له هغه چې څو شېبې همداسې په درناوی غځېدلی پاتې شو، سپارښته وشوه، چې پا څېږي او هغه شان سپینه چرمي چپن واغوندي، لکه چې نورو اغوستې وې. هغه ته یې یو پارو او درې جوړه دستکشه ورکړل. په دې وخت کې مشر استاد، هغه ته مخ ورواړاوه او وې ویل، چې د سپینې چپنې، سپین والی او پاکي ته چې د پرهېزګارۍ او صداقت نښه ده، پوره پاملرنه ولري. بیا یې د پارو په هکله چې لاتر اوسه د هغه د دندې په اړه څه ورته ویل شوي نه و، وویل چې، دا ددې لپاره دی، چې د هغه په وسیله لومړی خپل زړه له ګناهونو او ناولتیانه پاک کړي او بیا په کمینۍ د خپلو خپلوانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو وګرو زړونه او روان پاک او رون کړي. بيا د لومړي نارينه دستکشو په اړه ورته وويل، چې دا راز به ده ته هم داسې ناسپړلی پاتې شي، خو بايد د هغه په ساتنه کې ډېره پاملرنه ولري. د دويم جوړه دستکشو په اړه چې هغه هم د نارينو و، ورته وويل شول، چې هغه د برنډې په غونډو کې په لاس کوي او د درېيمې جوړې په اړه، چې ښځينه دستکش و، ورته وويل شول، چې:

- ګرانه وروره! دا دستکش هم ستا دي. دا به هغې ښځې ته ورکړې، چې تر نور ټولو هغو نه تاسو ته د درناوی وړ وي. په دې ډالۍ سره بايد هغې ته د خپل زړه سپېڅلوالی څرګند کړي او هغه د معمار واده ته وهڅوي.

لږ څنډه وروسته يې وويل:

- ګرانه وروره! خو پام کوه، چې دا دستکشونه، ناولو لاسونه په لاس نه کړي...

کله چې مشر استاد خپلې دا وروستی خبرې هغه ته اورولې، پيېر د هغه په تندي او څېره کې د خورا ژورې خواشينۍ نښې وليدې او د هغه په ليدو دی هم لا پسې خواشينی او نېږدې و، چې سترګونه يې اوښکې را وبهېږي. څېره يې د ماشومانو په شان تکه سره شوه. په ګېڼۍ او نا آرامۍ يې شاوخوا وکتل او يوه زورونکې چوپتيا خوره شوه.

يوه ورور، دغه چوپتيا بيا داسې ماته کړه چې پيېر يې له لاسه ونيو او يوې قالينګوټې ته يې ورنېږدې او د يوې کتابچې له مخې يې پر قالينې د انځورونو په اړه، وېناوې ورته ولوستلې. دا انځورونه د لمر، سپوږمۍ، سوټک، شاقول، پارو او دوه ټوټې تيږې، انځورونه وو. يوه تيږه شډله او بل هغه يې د مکعب په شان تراشل شوې وه. دغه راز يو پايه او درې کړکۍ او ځينې نور شيان هم هلته انځور شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې پېير ته یو ټاکلی ځای وټاکه، د برنډې ننبې یې وروښودلې، د ننوتلو (د شپې نوم) یا کود یې ورته وو ایه او بالاخره یې اجازه ورکړه چې کښېني. مشر استاد د دوی د نظام د بنسټیزو اصولو او کړنلارې لوستل پیل کړل. هغه یو خورا اوږد متن و. پېير له خوښۍ، شرم او ګڼې نه، په هغه څه چې لوستل کېدل، سر نه خلاصېده. هغه یوازې د کړنلارې وروستۍ خبرې سمې واورېدې او په یاد یې پاتې شوې:

مشر استاد داسې ولوستل:

- زموږ په لمانځتونو او معابدو کې د تقوا او بې لارېتوب د کچو او درجو نه پرته، بله درجه نه شته. هر چېرته او هر کله چې امتیاز رامنځ ته کېږي، هلته چې د انسانانو تر منځ د برابرۍ زړې او بنسټ ړنګېږي. د ورونو مرستې ته چې هر څوک وي، وردانګه. هر بې لارې ته، چې هر څوک دی، لارښوونه کوه، هر لوېدلي ته لاس ورکوه او هېڅکله دې په زړه کې د ورور په وړاندې کرکه مه اچوه. تل خواخوږی او مهربانه اوسه. په هر زړه کې د مینې او صفايي ډېوه بلوه. په خپلو نیکمرغیو کې دې، خپل خپلوان او ورونه شریک ګڼه او هېڅکله د دغه سپېڅلو الی خوند په رخه او کرکه مه لړه. دښمنان دې ښنه او له خواخوږۍ نه پرته، په بله وسیله له هغه نه غچ مه اخله. هر کله چې په دې توګه لوړ آسماني قوانین مراعات کړې، د لرغوني پرتم ورکې شوې ننبې به بیا پیدا کړې.

په همدې وروستیو ټکو یې خپله وینا پای ته ورسوله، پاڅېد، له پېير نه یې غېږ تاو او هغه یې ښکل کړ.

پېير چې سترګې یې د خوښیو له اوښکو ډکې وې، شاوخوا ته کتل او په دې یې سر نه خلاصېده چې څنګه مبارکیو او د تکلونو بیا تازګۍ ته ځواب وو ایي، له ځان نه راچاپېر شویو کسانو کې یې، څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژند ګلوي نه لیدل، هره خوا ته به یې چې کتل، ټول نوي ورونه و او په دې کې یې، تلوسه کوله، چې له دوی سره به ګډ نوي کارونه پیل کوي.

مشر استاد د سوټک په ګوزار، له میز له ګړز جګ کړ، ټول پر خپلو ځایو کېناستل او یوه تن د کمینۍ او تواضع په اړه دعا ولوستله.

وروسته د مشر استاد په غوښتنه، د وروستۍ دندې د سرته رسولو سپارښتنه وشوه، یو لوړپوړي روحاني، چې د (صدقې د راټولولو) دنده یې لرله، پاڅېد او له یوه پلوه یې په ورونو ګرځېدل پیل کړل. پېير غوښتل ټولې پیسې صدقه کړي، خو له دې نه وډار شو چې دا به کبر او ځانستاینه وګڼل شي، نو ځکه یې د صدقو په نامه په یوه لیک کې، هغه اندازه ولیکله چې نورو لیکلې وې.

غونډه پای ته ورسېده، خو پېير کورته د رسېدو سره، داسې انګېرله چې له خورا اوږده سفر نه راستون شوی وي. هغه سفر چې لسګونه کاله یې دوام کړی و او د هغه په لړ کې دی داسې بدل شوی و، چې له پخواني جوړښت، نظام، ژوند او د هغو له عادتونو نه خورا لرې شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

پېير، په لوژ کې تر منلو يوه ورځ وروسته په کور کې ناست و او کتاب يې لوست. هغه هڅه کوله د هغې مربعې په معنا ځان پوه کړي، چې يوه خوا يې خدای، دويمه خوا يې اخلاق،دريمه خوا يې روحاني او جسماني عالمونه او څلورمه هغه يې د هغو اړيکي و.

کله ناکله به د دغې مربعې له خياله وزګار شو، سر به يې له کتاب هسک کړ او تصور کې به يې خپل نوی ژوند نه نکلونه انځورول.

د پرون ماښام په غونډه و کې يې ده ته ويلي و، چې د ده د دوئيل آوازې تر تهولوا که پورې ورسېدلی او ښه به دا وي چې يوه څه موده له پلازمينې پترزبورګ نه چېرته لاړ شي. پېير دا ښه ګڼلې وه، چې خپلو سهيلي جايدادونو ته لاړ شي او يو څو موده له خپلو بزګرانو سره ناسته ولاړه او حسابونه وکړي. هغه د خپل دغه نوی ژوند د خيالونو په خوښۍ کې ډوب و، چې ناڅاپه سردار واسيلي کوټې ته راننوت او سمدلاسه يې وويل:

- ګرانه ملګريه! دا په مسکو کې دې، څه بلا پېښه کړې ده؟ د زړه سره، دا لېوليا سره دې، څه اخ و ډب جوړ کړی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده واسیلي چې لا ناست نه و، زیاته کړه:

- ته هسې لمسول او پارول شوی یې، ته ډېر تېر وتلی یې، زه په هر څه خبر یم، زه کولی شم په ډاګه او د زړه له کومې تا ته ووایم چې ایلن ستا په وړاندې هومره بې ګناه ده، لکه هغه شان چې حضرت مسیح، د یهودانو په وړاندې بې ګناه و.

پیېر غوښتل چې ځواب ووایي، مګر سردار واسیلي، هغه خبرو ته پرې نښود:

- ته ولې، مخامخ ما ته رانغلې او د یوه دوست او ملګري په څېر دې هر څه را ته ونه ویل؟

هغه زیاته کړه:

- زه په هر څه پوهېږم او له هر څه خبر یم. پوهېږم ستا کړه، د هغه نارینه کړو ته ورته و، چې له خپل ناموس نه دفاع کوي، خو هغه خورا په تلوار و. ښه په دې اړه به قضاوت نه کوو.

هغه خپل آواز لږ ټیټ کړ او دوام یې ورکړ:

- تصور یې کولای شې، ته لږ فکر وکړه، د تا په دې کړو سره، خلک اوس د هغې او زما په اړه څه فکر کوي. خلکو خو لا څه کوې، چې دربار... هغه هلته په مسکو کې پاتې شوه او ته دلته.

هغه د پیېر لاس راونیو، لږ یې ښکته کېښکود او وې ویل:

- ګرانه! دا په یاد لره، هرومرو کومه تېروتنه شوې ده، زه داسې انګېرم، چې ته هم همداسې فکر کوې او پوه شوی یې. وروره! سمدلاسه به، همدا اوس زما په مخ کې هغې ته یو لیک، لیکې.

لیک به لیکې، چې هغه دلته راشي، هر څه په روغه جوړېږي، دا بدمرغي باید پای ته ورسېږي، کنه ګوره! دا ساده او وړه پېښه به لوی جنجالونه جوړ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار واسیلي هغه ته له معنا نه په ډک یو غلچک وکتل او زیاته یې کړه:

- زه له خورا ښو خلکو نه خبر یم، چې ټولو اکه امپراطوره، چې خپله یوه کونډه ده، لـه دې خبرې سره یې لېوالتیا پیدا کړې ده، تـه خو پوهېږې، چې هغه له ایلن سره ځانګړې مینه لري.

پیېر ځو ځله هڅه وکړه چې څه ووایي، خو نه سردار واسیلي هغه ته د خبرو وخت نه ورکاوه او نه یې خپله لـه ډاره خوله پرانسې شوه، خو سره له دې یې هم تکل کړی و چې په خورا غوڅه ژبه لـه خسر سره خپل مخالفت څرګند او د هغه وړاندیز ونه مني. په همدې شېبه کې هغه ته د خواخوږۍ، مهربانۍ او ورورګلوۍ پـه اړه، د ماسون د ډلې اصول وریاد شول. مخ یې سور او ګونځې ګونځې شو. ګېڼۍ اخېستې و، همداسې پاڅېده او کېناسته، پاڅېده او کېناسته. هغه د ژوند تر ټولو په کړکېچن کړکېچ کې ځان راګیر او لاس په ګریوان لید... د غه حالت دی یو روحي اخ و ډب سره مخامخ کړی و... هغه د دغه راز تندو خبرو د اورېدو سره ږږدی شوی و. هغه د سردار واسیلي له بربنډې او ترخې ژبې او په ځان باور سره هم عادت کړی و، نو ځکه یې داسې انګېرله، چې اوس هم دی ددې توان نه لري، چې د هغـه پـه وړاندې څه ووایي، خو ده دا هم احساسوله، چې د هغـه ټول برخلیک او راتلونکې هغـه ځواب پورې اړه لري، چې اوس یې باید ووایي:

ایا دی هماغه شان خپل پخوانۍ لارې ته، خپل عادت شوې لارې ته دوام ورکوي او یا دغې په زړه پورې لارې تـه، چې ماسونانو ورته ویلې وه، هغې لارې ته چې ده سخت ایمان پرې پیدا کړی و، هغې لارې ته چې د نوې نړۍ ور یې ورته پرانست راګرځي.

سردار واسیلي په ټوکیزه وینا هغه ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه ګرانه ! ته یوازې ماته (هو) ووایه، زه به هغې ته لیک ولیکم، بیا به په دې ویاړ زه خوسکی درته حلال کړم.

خو شهزاده واسیلي لا خپله ټوکیزه خبره پای ته نه وه رسولې، چې د پییر پر څېرې د غضب داسې لړې راخورې شوې چې د هغه د پلار د څېرې د غضب یاد کاوه، بې له هغه چې خپل مرکچي ته وګوري، تر شونډو لاندې یې وویل:

- سردار، ما خو ته خپل کورته نه یې رابللی، هیله کوم چې لاړ شي !

پییر پاڅېد، هغه ته یې ورپرانست او بیا یې وویل:

- مهرباني وکړئ، څه ته ګورئ؟

هغه هم پر ځان دا باور نه درلود، چې د غسې وکړي او له هغه وحشت، تلوار او ګبنې نه چې د سردار واسیلي په څېره کې راڅرګند شوی و، خوشاله برېښېده.

سردار واسیلي وویل:

- څه در شوئ؟ ناروغه خو به نه یې؟

پییر چې غږ یې رېږدېده، په ګواښمن آواز یې بیا وویل:

- مهرباني وکړئ !

شهزاده واسیلي، پرته له هغه چې د خپلو پوښتنو ځوابونه واوري، دې ته اړ کړل شوی و، چې باید لاړ شي.

پییر یوه اونۍ وروسته، د ماسون د ډلې له خپلو نویو ملګرو سره خدای په اماني وکړه، د خیریه چارو لپاره یې ښې غټې پیسې ورکړې او خپله د خپلو جایدادونو د څارنې لپاره لاړ. د ماسون له ډلې نه د هغه نویو ورونو د کیف او ادېسې د ښارونو د ماسون له نامه هغه ته لیکونه ولیکل او په هغه کې یې پییر ته ډاډ ورکړ چې دی به لیکونه ولیکي او په نوي پیل شوی ژوند او چارو کې به له هغه سره مرسته او لارښوونه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

سره له هغه چې ټولواک، د دوئيل او دوئيل کوونکو په وړاندې سخت دريځ غوره کړی و، خو نه پيير او دولوخوف او نه د هغو شاهدانو يوه هم کوم ګواښ يا تاوان ونه ليد. او پېښنه په خير تېره شوه. مګر د دوئيل له کبله و، چې پيير او مېرمن يې سره جلا شول او د دغې بدنامۍ، ډنډورد ټولو خلکو په تېره بيا د اعيانو په غونډو او بنډارونو کې سختې انګازې ګډې کړې وې. پيير چې تر دې نه پخوا يو ارمونی او نا مشروع سړی ګڼل کېده، اوس يې د ټولو په تېره بيا خير غوښتونکو او غوړمالو له خوا ښه ملاتړ کېده. هغه لا تر څو موده د مخې، د روسيې تر ټولو بډای ځوان او بې ښځې مجرد زوم ګڼل کېده، د هرې کورنۍ له خوا يې هرکلی کېده، خو تر واده نه وروسته هغو ميندو چې پېغلې لونې درلودې او نور يې هيلې، په ناهيلو بدلې شوې، تر زياتې اندازې يې د هغه په وړاندې خپله بايلوده... د دوئيل په پېښنه کې هم دی ملامت شمېرل کېده، هغه د يو لېوني او رخه لرونکي مېړه نوم ګټلی و او پسې ويل کېدل چې هغه د خپل پلار په څېر باخاري او عصبي ستونزې لري. کله چې ايلن د پيير ښځه، له پترزبورګ نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د تګ نه وروسته، دې ښارته راستنه شوه، ټولو خپلوانو او آشنایانو نه یوازې په خورا خوښۍ بلکې د هغې بدمرغۍ له کبله چې پر هغې راغلې وه، په ډېر درناوی د هغې هرکلی وکړ. هرکله به چې چا د ایلن د مېړه په اړه خبرې کولې، هغې خورا مظلومه څېره غوره کوله. که څه هم هغه د خپل دې دریځ په معنا نه پوهېده، خو بیا هم د هغه د ځیرکتیا احساس خپل په خپله په هغه کې رالمسېده. ددې دغه دریځ دا راڅرګندوله، چې هغې پرېکړه کړې ده، د دغې بدمرغۍ او پېغور ټول پېټی یوازې، پرته له هغه چې چا ته ګیلې او شکایت وکړي، په خپله وزغمي. هغې داسې انګېرله، چې ددې مېړه هغه صلیب (صلیب د شهادت نښه ده، هغه شهادت د ګناهونو د بښلو په خاطر باید وزغمل شي) و، چې خدای دې ته را لېږلی و. سردار واسیلي بیا په دې اړه لږ په ډاګه خبرې کولې. هر وار به چې د پېیر په اړه خبرې پیل شوې، ده به اوږې پورته واچولې، تندي ته به یې ګوته ونیوه او ویل به یې:

- د هغه ماغزه خراب دي، ما خو له هماغه لومړي ورځې ویل، چې لېوني دي.

انا پاولوفنا د هغه په اړه ویل:

- ما هم د همدې پېښې اټکل کاوه، زه همدا اوس هم وایم او له هماغې لومړۍ شېبې نه، تر ټولو لومړی ما دا اټکل وکړ (دې په دې زیات ټینګار کاوه، چې تر هرچا د مخه یې اټکل کړی و) ما ویل چې دا ځوان لېونی او ماغزه یې د پیړۍ په بې لارې عقایدو لړل شوي دي. ما ویل، ما لا هماغه وخت چې ټول پرې مین و. ویل؟ په یاد مو نه دي؟ هغه وخت چې نوی له بهره راغلی و او یو ماښام یې زما په یوه بنډار کې، ځان د کوم (مارات) په نامه خلکو ته وروپېژاند. (د روسي متن ۴۴۴مخ) اوس نو ورته ټینګ شئ، ګورئ! خبره چېرته ورسېده. زما لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغـه وخت دې واده تـه خوښـه نـه وه او د دغـه شـان يـو پـای اټکـل مـې کاوه.

انا پاولوفنا د پخوا په شان په خپلو وزګارو ورځوکې، په خپـل کـور کـې مېلمسـتياوې جـوړولې، هغـه شـان پرتمينـې مېلمسـتياوې چـې يوازې انا پاولوفنا د هغې د جوړولو توان درلود. په دغو شـان بنـډارونو کې چې لـومړی پـه هغـه کـې، د اوسنۍ ټولنې غـوره پېـيروي (کـوچ) د پترزبورګ د روښان اندو ټولنو تر ټولـو غـوره ګـډون، راټولـيدل. د انـا پاولوفنـا پـه بنـډارونو کـې پـه ځيـر د مېلمنـو د ټـاکنې ترڅنـګ، يـوه ځانګړتيا دا هم وه چې هر وار به په هغې کې يو ناپېژندل شوی او پـه زړه پورې څېره مېلمنو ته وروپېژندل کېده او بله ځانګړتيـا يـې لا دا وه چـې هېڅ چېرې، لکه په دې بنډارونو کې، د پترزبورګ د سياسي حـالاتو پـه هکله اټکلونو او د هغو په اړه شننې نه کېدې.

د ۱۸۰۶ کال په پای کې هم چې په اينوې او اورشتت کې د ناپليون لـه خوا د جرمن د پوځ د غمرلې ماتې له ټولو وړو او غټو پېښو او کيسو نه هر څوک خبر و، د جرمن د پوځ د سنګرونو د ړنګېدو کيسـه هـره خـوا خپـره وه. د روس پـوځ، جـرمن تـه ننـوتلی و او د نـاپليون روس دويمـه جګړه پيل شوې وه، انا پاولوفنا يوه لويـه مېلمسـتيا او بنـډار جـوړ کـړ. پـه دې مېلمسـتيا کـې غـوره اعيـان او د روښـان انـدو لـه ګـډونـه، زړه راښکوونکې بدمرغه ايلن چې مېړه (پېير) پرېښـې وه، مورتـه مـار، لـه ويانا نه نوی رارسېدلی، په زړه پورې شهزاده ايپوليت، دوه ديپلماتـه، ترور، هغه ځوان چې په دې بنډار کې يې د خورا غـوره سړي نـوم ګټلـی و او په همدې نوم نومول کېده او يوې پېغله چې تازه د ښځېتوب ويـاړ ور په برخه شوی و، د هغـې مـور او ځوتنـه نـورو چـې هـومره پېژنـد ګلوي او نوم يې نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نوې خبره چې انا پاولوفنا، د هغې شپې په مېلمستیا کې مېلمنو ته وړاندې کوله، بارون يا وړي کامنده وه، چې نوي يې د کوم لوړ پوړ چاروکي، يا وړتوب رتبه اخيستې وه او په دې وروستيو وختو کې د جرمن د پوځ په ځانګړي استازيتوب راغلی و.

سياسي اټکلونو او شننو دا ويل، که هرڅومره د اروپايي هېوادونو مشران او پوځيان، د ناپليون د زورزياتي په وړاندې، نرمې او کراري وښيي، زموږ خيال د بناپارت په وړاندې بدليدونکی نه دی. د هغه په وړاندې زموږ په ډاګيز دريځ کې بدلون نه راځي، د جرمن پاچا او نورو ته يو ازې وايو چې:

- خپل عمل د لارې مل دی، هر څه چې کوئ، ځواب به يې ګورئ. دا ستا غوښتنه و، هو کې ښاغليه جورج دا اند ښښنه! (د موليږ د يوې ننداري اتل اند ښښنه ده)...

کله چې نبږدې ټول مېلمانه راټول او باريس تالار ته رانغوت، په همدې شېبو کې د انا پاولوفنا په ځانګړې لارښوونه، ټولې خبرې له اتريش سره زموږ په سياسي اړيکو او له اروپا سره زموږ په اتحاد را چورليدې.

باريس، چې د ناظرتوب، وړينسمينه نوې ښکلې دريشي اغوستې وه، له پخوا نه په مېړانې، تازه، تاند سور او سپين او په ډاډ منو ګامونو تالار ته رانغوت او هغه شان چې لارښوونه ورته شوې وه، بوډۍ ترور ته ورغی او تر ځانګړي درناوي نه وروسته، له نورو سره يو ځای شو.

انا پاولوفنا خپل وچ لاس هغه ته ور اوږد او هغه ښکل کړ. بيا يې له هغه سره ځيني ناپېژندل شوي کسان، هغه ته ور وپېژندل او د هر يوې، نوې پېژندونکې خبرې په اړه به يې په کراره يوه ستاينه کوله، هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل:

- شهزاده ایپولیت کوراګین خورا مهربان ځوان، دا هم ښاغلی کروک د دنمارک شارژدافیر، چې د ژورو خیالاتو خاوند دی او دا هم ښاغلی شیتوف چې خورا د روند سړی دی.

باریس چې اوس د اناپاولوفنا، د هلو ځلو او خپلو ځیرکتیا او هڅو له امله ځانته، غوره او د درناوي وړ دنده غوره کړې او د کوم لوړ پوړي چارواکي د یاورتوب دنده یې تر لاسه کړې وه. هغه د جرمن په پوځ کې ښه منصب ګټلی او دا دي د یوې خورا درنې دندې د سر ته رسولو لپاره د ځانګړې استازي په نامه پترزبورګ ته راغلی و. هغه په الميوخ کې د نظم په اړه له نالیکل شوو قوانینو سره ښه آشنا شوی او له هغوی سره ښه لېوال شوی و. د غه نظم او انضباط، او د هغه ځانګړي کړه وړه چې کولای شول یو ساده بريدګی، په خوار نامعقوله بڼه، له یوه جنراله نه، لوړ وښيي. د همدې نالیکل شویو قوانینو له مخې، په پوځ کې د لوړېدو او برې د لاس ته راوړلو لپاره نه هڅې په کار وې او نه زيات کار، نه یې مېړانې ته اړتیا لیدله کېده او نه یې زړورتیا ته، یوازې څه چې په کار و، هغه له هغو کسانو سره نېږدېوالی او دوستي وه، چې دغه رتبې، مډالونه او نښانونه یې ببښل. باریس هم کله کله د خپلو چټکو رتبو له اخیستو نه تعجب کاوه او هم به له دې کبله په حیرت کې و چې څنګه نور د ده له دغه راز بریالیتوبونه، نه خبرېږي.

باریس د دغه نوي ژوند له کبله، له ډېرو پخوانیو دوستانو سره پخواني کړه وړه، دودونه او حتی آشنایان او وعدې هېرې کړې وې. خپله هم چور بدل شوی و. که څه هم هغه بډای نه و، خو خپله وروستۍ تنګه یې هم په کالیو او جامو خرڅوله او هڅه کوله چې تر نور ښه او ښکلی وبرېښي. هغه له ډېرو لذتونو ځان د دې لپاره بې برخې کاوه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پترزبورګ په لارو کوڅوکې، په خورا ښو ګاډیو کې سپور او ښو نویو پوځي جامو کې وګرځي. یوازې له هغو کسانو سره د آشنایي په لټه کې و چې تر ده نه لوړ دریځ ولري او په یو څه نه. یو څه کې دی ګټه ترې واخېستی شي. پترزبورګ ده ته ډېر ګران او مسکو ته یې په سپکه کتل. د رستوف له کورنۍ او له ناتاشې سره یې خپل د تنکي ځوانی لېونۍ مینې ته په ملنډو کتل او په پوځ کې د ګډون نه وروسته هېڅکله بیا د هغو کور ته نه وه ورغلی. دا دی اوس، د اناپاولوفنا د مېلمستیا تالار ته رابلل شوی و. دې تالار ته رانوتل یې د خپلې لوړتیا یوه غوره نښه ګڼله.... خپله یې په ډېرې ځیرتیا ټول څارل. هر مېلمه ته یې جلا جلا په ځیر ځیر کتل او په دې اړه یې فکر کاوه چې له کوم یوه نه کومه ګټه اخېستی شي او په څه ډول له هغه سره ځان نېږدې کولی شي. د مېلمه پالې له لارښوونې سره سم د ښکلې ایلن تر څنګ کېناست او د بنډار عمومي خبرو ته غوږ شو.

د دنمارک شارژدافیر وویل:

- ویانا د وړاندیز شوي تړون په ټکو په ښه توګه پوهېږي. هغوی پوهېږي چې د ډېرو بریو سره سره، بیا هم دغه وړاندیز سرته رسېدای نه شي، نو ځکه هغوی د دغه تړون د اهدافو عملي کېدو ته په شک ګوري. او همدا د ویانا د کابینې نظر هم دی.

یو هوښیار او ځیرک سړي وویل:

- همدا شک او تردېد د ویاړ وړ خبره ده.

مورته مار وویل:

- د ویانا د کابینې او د اتریش د امپراطور او ټولواک خبره باید یوه ونه ګڼله شي، د اتریش ټولواک هېڅکله نه شي کولی داسې خبرې وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

انا پاولونا په خبرو راغله او وې ویل:

-ګرانه ګرافه ! اُروپ (خدای خبر چې هغې ولې اوروپا ته اُروپ ویل، تصور کېده چې هغې دا تلفظ د ژبې یو ښه والي ګاڼه،.دا چې اوس له هغې سره یو فرانسوي غږېده، نو دا یې ښه وګڼله چې دا سې ووایي).

-انا پاولوفنا هم خبره د اتریش د ټولواک د زړورتیا پلو ته ځکه ور اوړده کړه چې باریس په خبرو راولي.

باریس په خورا ځیرتیا د هغو خبرو ته غوږ نیولی و او دې ته سترګه په لاره و چې خپله هم په خپل وار سره څه ووایي، خو له دې سره سره ځو ځله بریالی شوی و، چې خپلې ښکلې او زړه راښکونکې ګاونډۍ ایلن ته وګوري، هغې ښکلا سره چې ښکلې موسکا یې پرشونډو خوره وه، څو ځله یې خپل غلچک له ده سره جنګولی و.

انا پاولوفنا د جرمني په اړه د خبرو په لړ کې څو ځله په نرمه او ناپېیلې ژبه له باریس نه وغوښتل چې (ګلوګاو) د خپل سفر د پا پلو په هکله وغږېږي او د جرمن د پوځ په اړه، لکه هغه شان چې ده لیدلي و، خبرې وکړي. باریس په آرامۍ او بې تلواره، په خورا خواخوږۍ او بې هر ډول تېروتنو په فرانسوي ژبې، د جرمن د پوځ او دربار په هکله هر اړخیزې خبرې پیل او د خبرو په لړ کې یې هڅه کوله چې پېښې له خپل ځانګړي نظره پرته لکه هغه شان چې دي، په ریښتیني ډول بیان کړي. د ده دغه بیان او ژبې د څه کم ټولو وګړو پام ځان ته وراړاوه. انا پاولوفنا دا سې احساسوله چې د دې له خوا ټول رابلل شوي مېلمانه، له دغه ځوان سره له آشنايۍ خوند اخېستی او قدر یې کوي. ایلن تر ټولو نه زیات د باریس خبرو ته پام کړی و. څو ځله یې د هغه د سفر په اړه دا سې پوښتنې وکړې چې ګواکې د جرمن د پوځ د حالاتو سره لېوالتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. همدا چې باریس خپلې خبرې پای ته ورسولې، ایلن له هغې موسکا سره، چې تل به یې پرشونډو خوره وه، هغه ته مخ ور واړاوه او وې ویل:

- تاسو باید هرومرو زما دیدن ته راشئ!

د هغې له ژبې نه داسې ښکاره وه، چې ګواکې دغه لیدنه چې باریس یې په اړتیا نه پوهېده، خورا اړینه ده. ایلن تر لږې شېبې ځنډ نه وروسته وویل:

- د سه شنبې په ورځ، د نهو لسو بجو په اوږدو کې، که دا کار وکړئ، تاسو به زما د خاطر، خاطر ویاړ شي.

باریس وعده وکړه، چې ددې هیله به سر ته رسوي او هڅه یې کوله له هغې سره مرکه توده کړي، خو اناپاولوفنا په دې پلمه، چې ګواکې ترور غواړي د ځوان ناظر خبرې واوري، خپلې خوا ته وروغوښت او په دې توګه یې هغه له ایلن نه لرې کړ، هغې اناپاولوفنا د دغې بلنې په ترخ کې، په یوې ملالې او ځانګړې ادا چې له ایلن سره د خواخوږۍ نښې ترې ښکندې وې وویل:

- ګوره تاسې خو، د هغې مېړه پېژنئ؟

هغې چې ایلن ته اشاره کوله زیاته کړه:

- اخ! ایلن داسې یوه بد مرغې ښکلې ښځه ده! د هغې په مخ کې د هغې د مېړه په اړه مه غږېږئ، هیله لرم چې هغه مه وریادوئ، د هغې لپاره خورا د خواشینۍ وړ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کله چې باريس او اناپاولوفنا مېلمنو ته راستانه شول، سردار ايپوليت په خبرو لګيا و. هغه ځان د څوکۍ څنډې ته نېږدې کړ او وې ويل:

- د پروس ټولواک! دا يې وويل او په خندېدو شو. ټولو هغه ته مخ ور واړاوه. هغه بيا په پوښتنيزه ډول وپوښتل:

- د پروس ټولواک؟ بيا يې وخندل، بيا يې ځان د خپلې لاستي لرونکې څوکۍ منځ ته برابر او په خورا ډډه توګه آرام کېناست. انا پاولوفنا يوه شېبه د هغه خبرو ته سترګه په لاره شوه، خو وليدل چې سردار ايپوليت د خبرو د دوام تکل نه لري، دا خبره يې راونيوه چې دا خدای ناپېژندونکی بناپارت، څنګه په يوتسدام کې د (ستر فردريک) توره غلا کړې ده، دا د ستر فردريک توره وه چې زه...

خو ايپوليت د هغې خبرې پرې کړې او وې ويل:

- نو څه ووايم، د پروس ټولواک!

خو همدا چې د ټولو پام يې ځانته ور واړاوه، ښښنه يې وغوښته او چپ شو. انا پاولوفنې لږ تندی تريو کړ، خو مورتمار چې د ايپوليت ملګری و، هغه ته په قهر مخ ور واړاوه او په غوڅه ژبه يې ورته وويل:

- پوه نه شوم، تاسو د پروس له دې ټولواک څه غواړئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایپولیت بیا وخندل او خندا یې دې ته ورته وه، چې ګواکې د خپلې خندا له کبله شرمېدلی وي، خو وې ویل:

- نه ! هېڅ نه غواړم. یوازې دومره مې غوښتل چې وو ایم (هغه د بنډار له پیل نه دې ته سترګه په لاره و، هغه ټوکه چې په ویانا کې یې اورېدلې وه، دلته واوروي)

هغه دوام ورکړ:

- ما غوښتل یوازې دومره وو ایم چې موږ هسې د پروس د ټولواک لپاره جنګېږو.

باریس.. او نورو ټولو وخندل.

انا پاولوفنا...

هغه په ګوانښمنه خو له ملنډو په ډکه ژبه وویل:

- له کلمو سره ستاسو لوبه، ښه پای نه لري، البته چې خورا عاقلانه دی، خو رښتیا نه دی. موږ د ښه نیت لپاره جنګېږو نه د پروس د ټولواک لپاره. او دا سردار ایپولیت خو، هسې شیطانکۍ دی.

دا خبرې اترې چې دم په دم تودېدې، ټولې د سیاسي پېښو دخبرونو په شاوخوا راچورلیدې، خو کله چې خبرې د ټولواک له خوا دی او هغه ته د رتبو، نښانونو او مډالونو ورکولو پورې ورسېدې، لا تودې او تودې شوې.

هغه هوښیار او ځیرک سړی وویل:

- پروسږ کال خو، ن.ن. یوه تنباکمروړه، هغه هم په عکس انځور شوې، هغه نو سږ کال ولې هغه س.س. ونه ګټي؟

دیپلمات وویل:

- ښښه غواړم، د ټولواک په تصویر انځور شوی تنباکمروړه، یو سوغات دی، نه رسمي امتیاز، هغه یوازې یوه ډالۍ ده، ډالۍ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ټول کورونو ته د تک لپاره چمتو شول، ایلن چې د بنډار په اوږدو کې تر ټولو کمه غړېدلې وه، بیا یې مخ باریس ته وروا ړاوه او په هیله یزه خوږه ژبه یې هغه ته وریاده کړه چې د سه شنبې ورځ یې هېره نه شي. هغه چې انا پاولوفنا ته موسېده ،باریس ته وویل:

- دا خورا ضروري ده چې سره وګورو ! او اناپاولوفنا له هماغې خواشینې موسکا سره، چې هر وار د ټولواک، د هغه د پلویانو او د کورنۍ د غړو د نامه په یادېدو سره یې پر شونډو خورېده، د هغې د هیلې تائېد وکړ.

داسې برېښېده چې د پروس د پوځ په اړه د باریس په شویو خبرو کې، ایلن ناڅاپه د ځان لپاره کوم نوی ټکی موندلی دی، نو ځکه یې داسې د دیدن لېواله ده. هغې داسې څرګند وله، چې د سه شنبې په ورځ هغه ته راشي، هغه به دغه ټکی ټول ده ته څرګند کړي.

باریس چې د سه شنبې په ورځ، د ایلن پرتمین مېلمستون ته ورغی، دلته د ده د راتګ د هرومرو والي، هېڅ دلیل ورته ونه ویل شو. که څه هم نور مېلمانه هلته و ، خو ایلن له هغو سره خورا لږه غږېده. هغه یوازې د خدای په امانۍ په وخت کې، هغه هم هغه وخت چې باریس د هغې لاس ښکلاوه، له موسکا پرته په خورا برنده بڼه په بنګهاري، هغه ته وویل:

- سبا ماښام ته به راشئ، هرومرو به راځی، هرومرو !

او باریس پترزبورګ ته د دغه سفر په اوږدو کې، د ایلن بیزاو خوف له نېږدې انډیوالانو نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

د جګړې اور دم په دم زیاتېده او لمن یې د روسیې پلو ته رانېږدې کېده. هر ځای او هر چېرې د بشري ټولنې دښمن، بناپارت ته د ښېرا او غږ او رېدل کېده. له کلېو او باندو نه د جګړې لپاره زلمیان راټولېدل، احتیاط زیاتېده، او ډول ډول آوازې او خبرونه له بېلا بېلو جبهو نه رارسېدې، هغه خبرونه چې زیاتره وخت به ناسم او خپل تعبیرونه لرل.

د بوډا یا مشر بالکونسکي د سردار اندرې او شهزادګۍ ماریا ژوند له **۱۸۰۵** کال راهیسې له هره پلوه چور بدل شوی و.

په **۱۸۰۶** کال کې، د روسیې د احتیاط پوځ لپاره، اته مشر قوماندانان ټاکل شوي وو، چې یو یې مشر بالکونسکي و. سره له هغه چې هغه د زړښت ناتوانیو او د خپل ګواکې وژل شوی زوی د نشت والي په موده کې، لا ژوبل شوی و، دا یې ښه ونه ګڼله چې د ټولواک له خوا ورانډې شوې، ورانديزونه مني. نو له دې کبله دغې نوې دندې، هغه ته د نویو هلو ځلو او د ځان د ټینګښت نوې لارې پرانستې. خپل زیاتره وخت یې په هغو درېو ولایتو کې چې زیاتره احتیاط پوځونه په کې مېشت شوي وو، تېراوه. هلته په تګ راتګ او څارنې لګیا و. د دندو په سر ته رسولو کې یې ځیرتیا، د هغو تر خورا ورو برخو پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلټنه او څارنه به کله خبره پر پښتانی، او خوا بدی ته ورسوله، نو ځکه یې کله کله خورا کمکي کارو تر خپلې څارنې لاندې سر ته رسول. شهزادګۍ ماریا، نور له پلاره سره د ریاضي زده کړې نه کولې.... هغې خپل زیاتره وخت، د خپل وراره په روزنه تېراوه. پېغلې بوري ین هم داسې ښودله چې سخته د ماشوم لېواله ده....

د لیسه ګوری د کلیسا په قربانځای کې د اېښودل شوي میز تر څنګ د کمکۍ شهزادګۍ (د اندرې ښځه) د قبر تر څنګ د لمانځنې یو ځای جوړ شوی و. پر قبر د یاد یوه ایتالوي مجسمه چې یوه ښاپېرۍ یې په پرانستو وزرو انځوروله او د آسمان پلو یې الوتو ته ښودله، جوړه شوې وه. د دغې ښاپېرۍ پاسنی شونډه لږ پورته تللې وه، او داسې ګڼله کېدای شوه، چې اوس به یې شونډې په یوې موسکا خورې شي. سردار اندرې او خور یې چې یوه ورځ دلته په ګډه له لمانځتون نه راوتل، دا ومنله چې د دغه ښاپېرۍ څېره خورا د خدای بښلې کمکۍ شهزادګۍ څېرې ته ورته ده. او له ټولو نه د تعجب وړ خو لا دا و چې هغه ناپېژندل شوی مجسمه جوړونکی، هغه حالت چې په دغه ښاپېرۍ کې انځور کړی و، سردار اندرې ته د خدای بښلې کمکۍ شهزادګۍ هغه ګله مندې خبرې وریادولې چې ویلې و:

- ګوره !له ما سره مو څه وکړل؟

خو سردار اندرې، خپل دغه احساس خور ته و نه وایه.

د سردار اندرې د راستنېدو له موده نه وروسته، پلار د هغه میراث وربېل کړ او د باګوچاروو اجایدادونه (ځمکې او باغونه) چې د لیسه ګوری په ۴۰ (وروسته) کې پراته و، ده ته ورکړل. سردار اندرې له دې کبله چې د لیسه ګورې له چاپیریال نه یې ښه خاطرات نه لرل، د پلار سخت طبیعت یې هم هر وخت زغملی نه شو، لږ آرام او بې غم ځای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې اړتيا لرله، له دغه وخت نه يې ګټه واخيسته او په جايداد ونو کې يې ځانته يو کور جوړ او خپل زياتره وخت يې هم هلته تېر اوه.

سردار اندرې، د اوسترليڅ تر جګړې وروسته پربکړه کړې وه، چې هېڅکله به پوځ ته نه ورستنېږي، خو کله چې جګړه پيل شوه، په پوځ کې د مخامخ خدمت نه د مخنوي لپاره، له پلار سره يې د احتياطو د راټولولو په چارو کې دنده واخيسته. داسې برېښېده چې پلار او زوی ۱۸۰۵ کال تر جګړې وروسته، په جګړه کې خپلې ونډې بدلې کړې وې.

په دې پوځي بهير کې مشر بالکونسکي، د چټکۍ او فعالې ونډې په اخيستو، بيا په ځان کې خپل پوځي احساسات راويښ کړي و او هيله يې لرله چې جګړه په خورا ښه ډول تر سره شي او پای يې نه هېرېدونکی او بريالی وي. برعکس سردار اندرې چې په جګړې کې يې ګډون نه درلود، که څه هم د زړه په تل کې له دې کبله پښېماني ښودله خو د جګړې پای يې بد مرغي ګڼله.

د ۱۸۰۷ کال د فبرورې په شپږويشتمه چې کله مشر سردار په خپله مشرۍ د سرتېرو د راټولولو لپاره يوې سيمې ته د څارنې لپاره تللی و، کشر سردار د تل په شان په ليسه ګورې کې پاتې شوی و.

څلور ورځې کېده، چې کمکی نيکولای ناروغ و. هغه ګاډی چې مشر سردار يې ښارته بېولی وو کشر سردار ته له يو شمېر اسنادو او ليکونو سره، بېرته راستنه شوه. هغه چوپړ چې ليکونه يې سردار ته راوړي و، همدا چې سردار اندرې يې خپله کوټه کې پيدا نه کړ، د شهزادګۍ ماريا کوټې ته ورغی، هلته هم نه و. هغه ته يې سره وويل چې هغه د ماشوم په کوټه کې دی. سردار پر يوه وړه څوکۍ ناست و، په رېږدېدونکو لاسونو او برندو وروځو يې، درمل، څاڅکي څاڅکي له يوه بوتل نه په يوه پيالې کې چې تر نيمايي له اوبو ډکه وه، تويول. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې يو نجلۍ چې د ماشوم د دايې مرستندويه وه، د ننه راغله او وې ويل:

- جلالتمابه ! وبښئ ! پتروشا ليکونه راوړي دي.

سردار اندرې په ترېو تندی او ترخه ژبه وويل:

- څه خبره ده؟

له بې احتياطۍ نه يې لاس وښوړېده او له اندازې نه زيات درمل په ګيلاس کې تويې شول. هغه ګيلاس پر ځمکه واړاوه او بيا يې اوبه راوغوښتې او نجلۍ نورې راوړې...

دوې شپې کېدې، چې سردار اندرې او خوريې د ماشوم د ناروغتيا له امله ويده شوي نه وو. هغوی د ماشوم د کټ ترڅنګ چې سره تبه يې لرله، په ويښه ناست وو. له دې کبله چې هغوی پر خپل کورنۍ ډاکتر ډاډمن نه وو، له ښار نه يې بل ډاکتر راغوښتی و او دا دوه شپې او ورځې يې، د هغه د ډاکتر د رارسېدو په هيله، هر ډول دارو درمل په ماشوم آزمايل. بې خوبۍ لېوني کړي وو، طبيعتونه يې وران او يو بل ته يې بد رد هم ويل...

چوپړه نجلۍ بيا راغله او وې ويل:

- پتروشا دی، د پلار له خوا دې څه ليکونه راوړي دي.

سردار اندرې... له يوه لنډ شرو شور نه وروسته د پلار نه راغلي ليکونه واخېستل او بېرته د ناروغ ماشوم کوټې ته راستون شو او وې پوښتل:

- ښه، نو څنګه دی؟

شهزادګۍ ماريا يو سوړ اسويلی وکړ او وې ويل:

- هماغسې چې و، هماغسې دی، مګر ته او خدای چې لږ صبر وکړه، کارل ايوانوويچ تل وايي، خوب تر بل هر درمل ښه درمل دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ماشوم ته ورنږدې شو، لاس يې پر تندي ورکېښود، ماشوم له تبې اور اخېستی و، هغه وويل:

- ورځه ورکه شه له خپل کارل ايوانوويچ سره دې رنګ ورک که.

هغه بيا ګيلاس او په هغه کې اچول شوي څاڅکي او اوبه راواخېستل او ماشوم ته نږدې شو.

شهزادګۍ ماريا وويل:

- اندرې مه کوه!

خو اندرې چې تندی تريو او سترګې برندې کړې، له قهره په ډکې خوځېدا يې خورته وکتل او ګيلاس په لاس پر ماشوم ورخم شو، او وې ويل:

- زه غواړم چې دغه درمل هغه ته ورکړل شي، خو هيله کوم، چې دا کار ته وکړې.

شهزادګۍ ماريا اوږې پورته واچولې، خو وروسته يې د هغه خبره ومنله، ګيلاس يې واخېست، دايه يې ته ورغږ کړ او ماشوم ته يې د درملو په ورکولو پيل وکړ. ماشوم راويښ شو، چغه يې کړې او په ګډوډ آواز يې ژړل پيل کړل. سردار اندرې، سترګې برندې او وروځې وويستې، سر يې په لاسونو کې ټينګ کړ، له کوټې ووت او په ګاونډه کوټه کې يې ځان پر اوږده څوکۍ واچاوه. ليکونه يې په لاس کې و، هغه يې په ګېډۍ او وران طبيعت پرانستل او په لوستلو يې لګيا شو. مشر او بوډا سردار پر شنه کاغذ په ځيږو او لويو کرښو او په ځينو برخو کې په انځوريزه بڼه ليکلي و:

"همدا يوه شېبه مخکې مې له ډاګې نه يو ښه خبر ترلاسه کړ، هيله لرم چې هسې تشه آوازه نه وي. که دروغ نه وي، د ايلو ښار ته نږدې، بينيګسن په پوره توګه د بناپارت يو خونه لاندې کړې او برې يې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه کړې دی. په پترزبورګ کې ټول ښادي او خوښي کوي او پوځ ته بې شمېره ښبانونه او مډالونه لېږل شوي دي، که څه هم دا برې لږ څه پردی او د جرمنیانو دی، خو بیا هم د مبارکۍ وړ دی.

په دې مې سر نه خلاصېږي، چې دا خاندریوکف، چې د کورچووا، د پوځ مشري کوي، ولې داسې تېروتنې کوي. هغه احتیاط پوځونه خواره او کالي چې باید ده رالېږلي وای، تر اوسه پورې رارسېدلي نه دي. سمدلاسه به هلته ورشي، او ورته وو ایه که تر یوې بلې اونۍ پورې هغه په بشپړه توګه راونه رسېږي، د هغه سر به پرې کړم. په جرمني کې د ایلو د جګړې په اړه مې د پتنکا (شهزاده بګراتیون) نه لیک تر لاسه کړ، هغه په خپله په دې جګړه کې ګډون لاره. ټولې خبرې ربښتیا دي. که غیر مسوول کسان په چارو کې لاسوهنه ونه کړي، آن یو پردی هم کولای شي، بناپارت مات او ایل کړي. ویل کېږي چې لښکر یې مات او په تېښته تښتېدلی دی. ګوره په یاد دې وي، چې سمدلاسه به (کورچووا) ته ورځې، او هغه څه به سر ته رسوې چې درته و مې ویل "

سردار اندرې سوړ اسویلی وویست او بل لیک یې پرانست. دا لیک دوه مخیزه لیک د (بېلیبین) و. په تور مېده خط لیکل شوی و. هغه یې ونه لوست او بېرته یې وتاړه. بېرته یې د پلار لیک رااخیست، هغه یې ولوست. د پلار لیک په دې کرښو پای ته رسېدلی و:

"سمدلاسه به کورچووا ته ورځې او هغه څه به سر ته رسوې، چې درته ویلې مې و. "

هغه په خیالو کې ډوب شو او وې ویل:

- نه! ما به وبښې پلاره! اوس نه ورځم، تر هغه نه ورځم چې ماشوم روغ شوی نه وي. په همدې خیالو کې ډوب و چې د هغې کوټې دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چې ماشوم په کې پروت و، ورغی، کوټې ته یې ورو کتل، شهزادګۍ ماریا همغه شان د کټ ترڅنګ ولاړه وه او ماشوم یې په کراره کراه ځنګاوه.

سردار اندرېږد پلار د لیک د کرښو د رایادولو د هڅو په لړ کې له ځانسره ویل:

" یو بل زورونکی خبر دی هم لیکلی و، هغه څه و؟ هو کې، پر بناپارت د برى خبر و. هو کې دا خبر هغه وخت راځي، چې زه په پوځ کې نه یم، هو کې سرنوشت تل پر ما ملنډې وهي، ښه ده، ښه ده، ودې وهي ! " تر دې خبرې وروسته یې د بېلیبین لیک چې په فرانسوي ژبې لیکل شوی و راواخیست او د هغه په لوستلو یې پیل وکړ. لیک یې لوسته، خو دهغه په نیمایي یې سر نه خلاصېده او نه پوهېده، چې څه لیکل شوي دي، خو هغه یې ددې لپاره لوسته، چې له هغو خیالونو نه ځان وژغوري چې د ده خیالونه یې ولکه کړي و او دی یې زوراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

بېلېبېـن اوس پـه سـترې قوماندانۍ کـې د سیاسـي اسـتازی دنـده لرلـه، کـه څـه هـم لیـک یـې د ټوکـو، متلونـو او ځینـو اصـطلاحاتو پـه کارونې په فرانسوي ژبې لیکلی و، په هغه کې یې د جګړې بهېر انځور کـړی و، خـو د هغـه ټولـه لیکنـه پـر خپلـو کـړو مېړنـۍ گـوت نیـوکې او ملنډې وې. داسې گوت نیوکې او ملنډې چې د روسانو ځانگړتیا ده. هغه لیکلی و چې د دیپلوماسۍ له راز ساتنې نـه خورا پـه تنگ دی. او اوس ځکه ډېر خوشاله دی چې کولای شي، د خپـل زړه خبرې، د سـردار په څېر یو رښتیني اورېدونکی تـه اوروي، ځکه پـه دې ډول سره، د زړه هغه غوټې آوارېږي، چې د جگړې له سختو شېبو نه دده په زړه کې پاتې شوې او په جړو غوټو بدلې شوې دي.

دا لیـک زوړ او د پـروس د ایلـو د جگـړې د پېښـېدو نـه پخـوا لیکـل شوی و.

هغه لیکلي و:

"گرانــه ســرداره! پــوهېږئ، چــې د اوســترلیځ پــه جگــړه کــې د نــه هېرېدونکو بریو نه وروسته، نور هېڅکله دا سترې قوماندانۍ نـه، نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرې کېږم، نور نو له جګړې سره رږدی شوی یم او په دې حال ډېر خوشاله یم. هغه څه مې چې په دې وروستیو درې میاشتو کې لیدلي، د نه منلو وړ دي.زه یې له اوفو(؟)نه را پیل کوم. هغه شان چې تاسو ته څرګنده ده د بشر ستر دښمن، په پروسیانو یرغل کوي، پروسان زموږ وفادار ملګري دي، چې په تېرو درې کالونو کې یې یوازې درې واره موږ دوکه کړي یو. موږ د هغو ملاتړ کوو، خو داسې ښکاري چې د بشري دښمن ښاغلی اصلاً زموږ د غو کړو ته کومه وړه پاملرنه هم نه کوي او په خورا وحشتناکه بڼه پر هغو تالان جوړوي. داسې تالان چې حتی هغوی ته د پیل شوي پریټ د پای ته رسېدلو وخت نه ورکوي. داسې پرې ورتوېږي چې هغو تالا والا کېږي او دوی مخامخ د پوتسدام په ماڼۍ کې دربار جوړوي.

د پروس ټولواک بناپارت ته داسې لیکي:

" د زړه له کومې هیله لرم چې زما په ماڼۍ کې تاسو ټولواک ته تر ټولو نه په ښه ډول تود هرکلی وویل وشي. په دې اړه مې د توان په اندازه په بې پایه لېوالتیا لازمې سپارښتنې، سپارلي دي، هیله لرم چې په دې برخه کې بریالی واوسم."

پروسي جنرالان، د فرانسویانو په وړاندې درناوی او غوړه مالي، خپل ویاړ ګڼي او د لومړي ګوابن په اورېدو د هغو په غږ وسله اچوي.

د پروس د "ګلوګا" د قطعي قوماندان، چې لس زره پوځ یې تر قوماندې لاندې دی، د پروس له ټولواک نه پوښتي، که د تسلیمۍ غږ واوري، څه وکړي؟..... دا خبرې ټولې رښتیا دي.

لنډه دا چې موږ هیله لرله، د ښمن به زموږ د مېړانې په لیدو، لاره ورکه کړي، شا ته به لاړ شي، خو اوس له موږ هغه سره په جګړه اخته شوي یو. هغه هم داسې جګړه چې زموږ له پولو وتلې جګړه ده. داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه چې د پروس د ټولواک په ملتيا او د هغه لپاره جګړه ده. ټولې څلور سمې شوي دي، يوازې يوه هغه پاتې ده، هغه هم د ستر قوماندان ټاکنه ده. داسې ويل کېږي، که د او سترولېڅه په جګړه کې زموږ ستر قوماندان ځوان نه وای، داسې ماتې به مو نه وای خوړلی. دا دی اوس مشر يې له اتيا نه د پورته عمر جنرالانو ته ورکول کېږي. د پروزوروفسکي او کامنسکي ترمنځ، دويم هغه غوره ګڼل کېږي.....

د مياشتې په څلورمه د پترزبورګ نه لومړنی پوسته رارسېږي. داګی ټول صندوقونه د مارشال کوټې ته راوړي. د پوځونو ستر قوماندان هيله لرله چې ټولې چارې د ده تر څارنې لاندې تر سره شي. ما هم وربولې چې زموږ په نامه د ليکونو په پيدا کولو کې مرسته ورسره وکړم. مارشال هر څه خپله څاري، سترګې يې هغه ليکونو پسې ګرځي چې د ده په نامه ليکل شوي وي، خو هر څومره لټونه او پلټنه کوو، د ده په نامه کوم ليک پيدا کولای نه شو. مارشال ته تشويش پيدا کېږي، خپله د ليکونو په پلټنې پيل کوي، خو کله چې د (ت)نومی ګراف په نامه د ټولواک ليکونهويني، له قهره لېونی کېږي. ټولو ته په ښکنځلو پيل کوي. د هغو ليکونو سرونه پرانيزي چې د نورو په نامه ليکل شوي دي، هغه لولي...ښه داسې...دوی له ما سره دوکې کوي... په ما باور نه لري... پر ما پسې جاسوسان اچوي...ډېر ښه... بلا ورپسې او د جنرال بنيګسين په نامه خپل نه هېرېدونکی فرمان ليکي:

"زه ټپي شوی يم، ښوربدلی نه شم، دا په دې معنا چې د قوماندانۍ چارې هم سر ته رسولی نه شم. تاسو تر خپل واک لاندې پوځ له ماتې سره مخامخ کړئ، هغه مو پولتوسک ته ورستون کړی دی، چې نه دفاعي چتر لري، نه اعاشه او نه هم وسلې. بايد د ژغورنې لارې ولټول شي، تاسو خپله هم پرون ګراف بوکسګيفدين ته ويل چې بايد د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولو، پلو ته د شاتګ په خیال کې واوسو، ښه به دا وي چې د دغه تکل عملي کول همدا نن پیل کړئ "

او ټولواک ته لیکي:

"د اوږدې جګړې په موده کې پر آس د زیاتې سورلی له امله مې کوناټې خوړین شوي دي او نورو څو روغتیایي ستونزو، چور هر څه راشنډ کړي دي او پر آس زما سپرېدل خورا ګران دی او د دغه شان یو پرتمین پوځ د قوماندانۍ خنډ ګرځي، نو له دې کبله قوماندانی یې یو پخوانی او مشر جنرال بوکسګیفدین ته ورپرېښی، خپل ټول ناظران او ځانګړی ګارد یې د هغه چوپړ ته ورکړی دی او هغه ته یې سپارښتنه کړې ده که د خوړولو له لړوالي سره مخامخ شي، د پروس خاورې ته مخکې لاړ شي، دا خبره مې ځکه درته یاده کړه چې، د هغو خواړه د یوې ورځې لپاره پاتې دي. د ځینو غونډونو قوماندانانو لکه جنرال (اوسترمان) او (سېدرمویخکي) خبر ورکړی دی چې د هغو آن د یوې ورځې لپاره هم خواړه نه بس کېږي. د بزګرو په سپما ځایو کې هم هېڅ پاتې نه دي. دغه راز غواړم د ټولواک دربخ ته وړاندیز وکړم او وواېم که په همدې ډول پنځلس ورځې نور هم زموږ پوځونه په لارو کې پاتې شي، تر پسرلي پورې به یو سر تېری هم موږ ته را پاتې نه شي.

هغه عمر خوړلی بوډا چې تاسو هغه ته د نورو د برخلیک د ټاکلو ستر او ویاړمن کار سپارلی و، ددې چارو د سر ته رسولو توان نه لري، ښه به دا وي چې هغه لرې او خپل کلي ته ورستون شي. زه خپله به په دې روغتون کې د معظم ټولواک ښښنې ته سترګې په لاره شم، چې د پوځي قوماندانۍ پر ځای یو نوم ورکی منشي توب راته وسپاري. له پوځ او قوماندانۍ نه به زما لرې کېدل هېڅ کوم غبرګون ونه لري....زما په شان په روسیه کې په زرګونو نور قوماندانان ژوند کوي. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی فیلد مارشال له ټولو اک نه خوا بدی کېږي، خو جزا موږ ته راکویو دا یږ منطقي کار دی....

سردار اندرېي، لومړی دې لیک سره چندان لېوالتیا نه لرله، خو وروسته یې بې له هغه چې خپله غوښتنی وي، هغه سره مینه پیدا شوه. (که څه هم په دې پوهېده چې د بېلیبین له خوا پر ټولو لیکل شویو خبرو باور نه دی په کار.) کله چې د لیک دې برخې ته راورسېد. هغه یې په منګلو کې کېښنکود، لرې یې واچوه. د هغه قهر او خوابدی له هغه څه نه چې لوستلي یې و نه و، بلکې له هغو ستاینو نه و (چې اوس په دې لیک کې راغلي دي او ده پورې یې هېڅ اړه نه لرله) سترګې یې وتړلې، لاس یې داسې پر تندي تېر کړ، چې ګواکې غواړي، هغه څه له ذهن نه وباسې چې لوستلي یې و. هغو غږونو ته یې غوږونه تېره کړل، چې د زوی له کوټې یې راتلل. ناڅاپه یې داسې وانګېرله چې یو نه پوهېدونکی غږ د دروازې له شا نه اوري، ګبنې او ویرې پسې واخېست، داسې یې وانګېرله چې د لیک د لوستو په موده کې یې په زوی څه بده بلا نه وي راغلی. په کرار کرار د ماشوم د کوټې شاته ورغی او هغه یې پرانسته.

کله چې کوټې ته ورننوت، مینځه ته یې پام شو، چې په تلوار سره یې کوم څه تر شا پټ کړل او هم یې ولیدل چې نور نو شهزادګۍ ماریا د ماشوم سر پورې ولاړه نه ده.

د شهزادګۍ له ناهیلو نه ډک غږ یې، د دروازې له شا واورېد چې ویل یې:

- ګرانه !...

ددې غږ په اورېدو سره، لکه هغه شان چې له یوې زورونکې او درنې شوګیرې نه وروسته پېښېږي، یو نامعلوم وحشت او نا آرامۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې اخېستی و.

د هغه په خیال کې راوګرځېدل، چې ماشوم یې مړ شوی دی. هر هغه څه چې ده لیدل او اورېدل، دا ډار یې واقعیت ته نېږدې کاوه.

په زړه کې یې وویل:

- هر څه پای ته رسېدلي دي.

په تندي یې سړې خولې راماتې شوې. په خورا پرېشانۍ د ماشوم کټ ته نېږدې شو او په دې ډاډه و چې اوس به کټ خالي وګوري او هر هغه څه چې مینځې تر شا پټ کړي، هغه به د ده د زوی مړی وي. کټ ته پرته پرده یې لرې کړه، یو شېبه یې په سترګو تیاره راوغوړېده او د هېڅ شي تو پیر او پېژندنه یې نه شو کولای خو په پای کې یې ماشوم ولید. ماشوم سره اننګۍ او خلاصې پښې د کټ په پای کې وېده او سر یې له سرویږدې نه لوېدلی و، شونډې یې د کوم شي د زبېښېدو په لړ کې ښورېدې او په ښه توګه یې ساه وېستله.

سردار اندرې د خپل ماشوم په لیدو داسې خوشاله شوی و، چې ګوا کې په رښتیا یې خپله کومه ورکه بیا موندلې ده. پرهغه ور خم شو او هغه شان چې خور یې ورښودلې و، په خپلو شونډو یې د هغه تبه وکتله. د ماشوم نازک تندی لوند و. لاس یې پر تندي ورکېښود. داسې خولې یې کړې وې چې آن څڼې یې لمدې شوې وې. نه یوازې مړ شوی نه و، بلکې په ډاګه څرګند و چې د هغه تبه هم ماته او د رغېدو نښې په کې ښکاره وې. سردار غوښتل دغه کمکی او ناتوانه مرغه، راپورته کړي، په لاسونو کې یې واخلي او پر ټټر یې کېښکاږي، مګر زړه نا زړه شو او دغه کار یې ونه کړ... سردار اندرې هماغه شان سر پرې خم کړی و او د هغه د ساه اېستلو آواز ته غوږ نیولی و... چې شهزادګۍ ماریا په خورا آرامو او کرارو ګامونو رانېږدې شوه، پرده یې پورته او سر یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکته اچولی و. سردار اندري بې له هغه چې وګوري، د سیوري نه یې هغه وپېژانده او لاس یې هغې ته وروغځاوه، خور یې د هغه لاس کېښکود.

سردار اندري وویل:

- خولې یې کړې دي !

- راغلې وم، چې تا ته همدا خبر درورسوم.

ماشوم په خوب کې وربړېدېد، وموسېد او تندی یې پر بالښت ومښه.

سردار اندري تر ستر ګو لاندې خپلې خور ته وکتل، ځلېدونکې سترګې یې د پردې د تتې رڼا لاندې د ښادۍ له اوښکو ډکې او له پخوا نه لا ځلېدونکې بربښېدې. شهزادګۍ ماریا ځان دخپل ورور خوا وروځښاوه او هغه یې ښکل کړ. د کټ په پردې کې لږ بنده غوندې شوه. یو بل ته یې سره وویل، دا دې څه وکړل؟ ګوتې یې وښورولې او د یو څو شېبو لپاره د پردې د تتې رڼایي لاندې پاتې شول. داسې بربښېده چې نشي کولای، د خپلې دغې درې کسیزه دنیاګۍ نه چې دغه پردې له نورې دنیا نه جلا کول، زړه وشکوي. سردار اندري چې څنې یې د پردې په سخونو کې بندې شوې وې، تر خور نه د مخه یې له هغه ځانه لرې کړ. یو سوړ اسویلی وویست او وې ویل:

- اوس دا یوازینی څوک دی، چې راپاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

پییر د ماسونانو د وروړګلوۍ په ټولنه کې تر غړيتوب وروسته، له هغې نوې کړنلارې سره چې د خپلو جايدادونو د چارو په اداره کې د اصلاحاتو لپاره جوړه کړې وه، د کيف ښار ته چې د ده زياترې ځمکې او باغونه هلته و، لاړ. همدا چې کيف ته ورسېد، د خپلو چارو ټول مشران يې خپل دفتر ته راوغوښتل او هغوی ته يې وويل چې ډېر ژر به داسې پرېکړه وشي، چې له مرئيتوب نه د بزګرو د بشپړې ژغورنې لاره پرانزي او تر هغه پورې چې دغه پرېکړې وشي، بايد هغوی درنو او له کړاونه ډکو کارونو ته اړ نه کړل شي، ماشومان او ښځې بيګار ته ونه لېږل شي. له بزګرو مرئيو سره بايد مرسته وشي، که هغوی نه کومه تېروتنه کېږي، بايد د نصيحت له لارې راسم شي، هغوی بايد تر وهلو ټکولو لاندې رانه شي، هر لوی جايداد بايد خپل روغتون، ښوونځی او يتيم تون ولري. او د بزګرو مرئيانو ځيني مشران (چې ځيني په هغو کې چور نالوستي و) ددې خبرو په اورېدو په حيرت کې شول او داسې يې وانګېرله چې د هغوی بادار د دوی په غلا او دوکې خبر او له دوی نه خوابدی شوی دی، له ځينو مرئيو او بزګرو نه، چې لومړی حيرت لرې شو، د خپل بادار په دغو غير معمولي خبرو کې، څه په زړه پورې ټکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيدا کړل، خو دغه خبرې يې چې د لومړي ځل لپاره اورېدلې وې، ټوکې وګڼلې. بلې ډلې، په خورا سادګۍ د بادار له خبرو خوند اخېست او په پای کې يوه ډله چې په هغو کې د چارو مشران هم وو، د هغو له خبرو نه دا پايله تر لاسه کړه چې څنګه له خپل بادار سره جوړ شي او هماغه شان خپل مشرۍ ته دوام ورکړي.

د دغو مشرانو له ډلې نه، تر ټولو مشر هغه،د پيير ټولې خبرې ښې خوښې شوې، ځان يې د هغه ملګری، هم اندې او هم لارې وباله، خو دا يې وويل چې د دغو بنسټيزه بدلونونو تر څنګ بايد د جايدادونو بد حالت ته هم پاملرنه وشي.

د ګراف بېزاو خوف جايدادونه، خورا بې پايه و. له هغه وخته چې پيير هغه تر لاسه کړي و او لکه څنګه چې ويل کېدل، د هغو کلنی عايد پنځه سوه زره روبله ته رسېده، خو ده تر هغو کلو نه چې له خپل نامشروغ پلار نه په کال کې لس زره روبله تر لاسه کول، اوس ځان خوار ګاڼه. ده خپل کلنی حاصل او بودجه داسې حسابوله: اتيا زره روبله په شاوخوا کې يې ښار ته ماليه ورکوله، د مسکو، د مسکو په څنډو او په هغو کې د مېښتو شهزادګانو خرخ دد ېرش زره روبله په شاو خوا کې، څه کم پنځلس زره روبله يې د تقاعد صندوق ته او په همدې اندازه يې له خيريه موسسو سره مرسته کوله، د ګرافينې(ايلن-دهغه ښځه) خرڅ هم تر يو سلو پنځوس زره روبله کېده، په تېرودوو کلونوکې يې تر لسو زرو روبلونو پورې يې کليسا ته وربښلي و... نېږدې سل زره روبله نور معلوم نه و چې په څه خرڅېږي او دا پته نه لګېده، چې هر کال څه پورونه هم اخلي. دغه راز هر کال به د بزګرو يا مرئيو کوم مشر د اورونو د لګېدو، د درومندونو د سوځېدو، د وچکالېو له امله د فصلونو د خرابۍ، د ودانيو د جوړونې او بيا جوړونې او نور خرڅونو حسابونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رالېږل. نو له دې کبله تر هر څه د مخه باید د هغه چارې رسمي کړې وای، چې له هر څه نه یې لږ له هغه سره لېوالتیا ښودله او هغه د خپلو جایدادونو د چارو اداره وه.

پییر هره ورځ د ده د جایدادونو د ادارې د چارو د مشرانو له مشر سره، دغه چارې څېړلې، خو ده داسې انګېرله، چې هېڅ پایله نه لري... له یوه خوا به دغه مشر له خورا ورو ستونزو نه لوی غر جوړ کړ او له بله پلوه به یې په دې قانع کړ چې باید پورونه پرې شي. هغه به نوې لارې جوړولې چې څنګه مرئیان په کار بوخت شي، خو پییر به دا نه منله او غوښتل یې چې ژر تر ژره مرئیان آزاد کړي. خو د چارو مشر له شورا سره د تړون له مخې، د پورونو د پرې کولو لاملونه وړاندې کول او د مرئیو د سملاسي آزادۍ خنډ کېده. که څه هم دغه چارواکي په ډاګه دا خبره نه کوله، چې د مرئیو آزادای ناشونې ده...

پییر د کیف په لوی ښار کې بې شمېره آشنایان پیدا کړل او نا آشنایانو هم له هغه چا سره چې د دغه ولایت تر ټولو بډای او د ستر و جایدادونو خاوند و، او اوس دلته راغلي و، د آشنا کېدو لارې چارې لټولې. د ګناه ویرې، د ده د ژوند تر ټولو نه کمزوری ټکی، هغه ټکی چې ده، د ماسونیانو په ټولنه کې،ژبه کړې وه چې نور به هسې نه کوي، هم خورا زوراوه. هغه به شپې،ورځې،اونۍ او میاشتې په همدې چرتونو او د ګناه د ویرې په خیالونو کې تېرول. هغه د نوي ژوند ،د پیل کېدو پر ځای چې ده خپلو نویو ملګرو ته د هغه د پیل وعده ورکړې وه، په هماغه پخواني عیش و نوش، خو یوازې په بله بڼه ژوند تېراوه. هغه د دغو عیشونو او بنډارونو د زیاتوالي له امله، د دې وخت نه شو پیدا کولی چې د نوي ژوند په اړه فکر وکړي.

پییر د هر ماسون لپاره، د درې اصلي دندونه چې پر ده واجب شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې، يوه هم سر ته نه رسوله. په هغو کې لومړنۍ هغه يې، په ورځنۍ ژوند کې د غوره اخلاقو لرل و. او له ټولو اوو اصولو نه چې هر ماسون يې بايد ولري، دوه خو چور نه لرل، يو ښه معاشرت او بل له مرګ سره مينه...

د ۱۸۰۷ کال په پسرلي کې، هغه بېرته پترزبورګ ته د ستنېدو تکل وکړ. هغه په پام کې لرل چې د ستنېدو په لاره کې، خپل ټول جايدادونه په خپله وګوري او په خپله د هغو سپارښتنو جاج واخلي، چې ده د بزګرو او مرئيانو د ژوند د ښه والي په اړه سپارلې وې.

(مرئيو) بزګرو اود اداري چارو د مشرانو مشر، د ځوان ګراف دغه سپارښتنې د لېونتوب نښې ګڼلې او داسې يې ګڼله چې دغه خبرې نه د ده، نه د رعيت او نه د بادار لپاره، يوه لپاره هم ګټه نه لري. د مرئيو د آزارولو چاره يې هم باځاريتوب باله خو په ټولو جايدادونو کې يې، د روغتونونو، ښوونځيو او د بې وزلو او بې کورو لپاره ستري ستري ودانۍ جوړې او د لوی بادار د راتګ په وياړ جشنونه ترتيب شول. د ده د سپارښتنې له مخې بايد دا جشنونه، پرتمين او لوی نه وي، ځکه هغه پوهېده، چې د پېير دغه راز پرتم نه خوښېږي. بلکه هڅه وشي، چې هغه مذهبي پڼه ولري، شمايل په کې ډېر وي او د هغه تر مخه وښورول شي او د هغه دهرکلی مراسم د ډوډۍ او مالګې په وړاندېز تر سره شي، ځکه همدا شيان د پېير ډېر خوښېدل او اغېز يې پرې کاوه.

د سهيل آرام پسرلی، په هغه کې چټکه ګرځېدا په ويانايي ګاډۍ کې هلته دا خوا هغه خوا چکر، پر پېير سختې اغېزې کړې وې. هغه سيمې او جادېدادونه چې ده لا نه وې کتلې، يو له بل نه لا پسې ښکلې کېدل. خلک هم ظاهراً خورا هوسا او د هغو کړو او خير نه چې له دوی سره شوي وې، خورا منت باره وو. کله کله به دی له هغه درانه درناوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هرکلي نه چې ده ته کېده، خپله شرمېده، خو بيا يې هم د زړه په تل کې، د هغه د خوښۍ او غرور احساس راوېښاوه. د ده د جايدادونو په يوه کلي کې، کليوالو د روسي د ټولواکانو، پتر او پاول سپېڅلي شمايل د ده هرکلي ته راوړل، او اجازه يې غوښته چې د ده (سن پېير) د نامه په وياړ او له خلکو سره د ده دمينې او ددوستۍ د نښې په توګه، د کليسا په يو کنج کې، په خپل خرڅ د لمانځنې يو ځای جوړ کړي. په يو بل کلي کې، هغه ښځې چې هغوی يې له درانه کار نه معاف کړې وې واړه شود روي (د غېږې ماشوم)ماشومان يې لرل، او ده هغوی له درانه کار نه معاف کړې وې په دې وياړ او د ده د لمانځنې لپاره د ده مخې ته په هرکلي وتلې وې،. يو بل ځای يو صليب په لاس کشيش ولاړ او غوښتل يې د هغو ماشومانو په استازيتوب ده ته هرکلی ووايي، چې د پېير له برکته يې ليک لوست پيل کړی و. پېير په خپلو سترګو ليدل، چې هر چېرې د يوې نقشې له مخې، د روغتونونو، ښوونځيو او کورونو لپاره يا ودانۍ جوړې شوې او يا دجوړېدو په حال کې دي، چې ډېر ژر د پرانستلو لپاره چمتو کېږي. هر چېرې د مرئيانو او بزګرانو د ډلو د مشرانو د حسابونو نه داسې ښرګند بدل کېده چې د بادارانو له خوا د بېګارۍ کچه لږ شوې ده او په شنو جامو کې يې د خلکو هغه استازي منل، چې د بېګارۍ د کمېدو له امله ده ته د منننې د ښرګندولو لپاره راروان وو.

خو پېير په دې نه پوهېده، په هغه کلي کې چې د ده مخې ته يې د ډوډۍ او مالګې په راوړلو او د پتر او پاول، د شمايلو په راوړلو هرکلی وايي، آن لا د پتر په وخت کې جوړ او د سوداګرۍ ښه بازار و او دبډايو کليوالو او بزګرو له خوا جوړ شوی کلی و. د هغه په دې سر نه خلاصېده، چې د لمانځنې هغه ځای لا کلونه کلونه پخوا د همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بزګرو په خرخ جوړ شوي و او هغه څوک چې د ده هرکلي ته راوستل شوي و، هماغه بډای بزګر وو، حال دا چې په سلو کې نوي کلیوالو یوه هم، د یوې ټنګې توان نه لاره. دی په دې نه پوهېده چې هغه میندې چې تی پورې ماشومان لري، او د ده په سپارښتنه ډاګونو ته بېګارۍ ته نه لېږل کېږي، په خپلو جونګړو کې سختو شاقه کاروته ګمارل شوي دي، هغه په دې نه پوهېده چې له ماشومانو سره صلیب په لاس کشیش له کلیوالونه څه سرسایې او اسقاتونه غواړي او دا ماشومان چې د ښوونځیو دزده کوونکو په نامه ورسره هلته راغلي په زور هغو له مور او پلار نه راوستل شوي دي،د مور او پلار ماشومانو پسې سترګې له اوښکو ډکې پاتې شوي دي. دی په دې نه پوهېده چې د دغو ماشومانو مورو پلار بیا خپلو کورونو ته د ماشومانو د ستنېدو لپاره څه غټې پیسې ورکړې دي. هغه له دې نه خبر نه و چې د ده شاوخوا کې له نقشو سره سم دا لوړې د تېرو ماڼۍ او ودانۍ د هغو مرئیانو په مټو جوړې شوې دي، چې په زور بېګاري کارونو ته ګمارل شوي او له پخوا نه اوس پر هغوی زورزیاتی زیات شوی دی. په دې توګه د بېګارۍ..... پېیر، خپلو جایدادونو ته د سفر او د هغو تر څارنې نه وروسته خورا خوشاله او پترزبورګ ته د سفر په پیل کې یې، په ګوګل کې یې هغه انسان دوستانه لېوالتیا چې راالمسېدلې وه، لاپسې دی خوشاله او انساني وروړګلوۍ ته یې لمسولی و، هغه خپل ماسوني لارښود ورور (هغه مشر استاد په دې نامه یادوه) ته، په دې اړه لیکنه کړې وه.

پېیر له ځانسره ویل:

ــ د خیر ددې کارونو سرته رسول، څه آسانه کار دی، څومره کمې هلې ځلې غواړي، موږ څومره لږ د خپلو ورونو سره د مرستې تکل کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه که څه هم شرمېده، خو له هغو خواخوږۍ او درناوی نه چې ده ته کېده، خورا خوشالیده. همدې شکرونو او منتونو هغه ته وریادول چې تر دې نه زیات هم ده کولی شول، دغو ساده او پاک زړو وګړو ته مرسته وکړي.....

که څه هم پېیر په پرله پسې د مرئیانو د آزادۍ ټینګار کاوه او د مرئیانو او بزګرانو مشر هغه ته وعده ورکوله، چې څه توان لري د هغه د ښه نیت په سرته رسولو کې به یې په کار اچوي، خو په دې هم ښه پوه شوی و چې بادار هېڅکله په دې پوه نه شي چې آیا ده په رښتیا دځنګلونو د خرڅولو ،دجایدادونو د څارنې او د سیمه ایزې شورا د پورونو د پرې کولو لپاره دده سپارښتنې سرته رسولې دي او کنه؟آن هغه مشر په هم پوهېده چې بادار به یې هېڅکله په دې پوه او خبر نه شي چې نوې یې جوړې شوې ودانۍ همداسې تشې ولاړې دي او مرییان به دپخوا په شان،بادارانو ته جزیه ورکوي او هرڅه چې ورکولای شي ورکوي به یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

پيير چې د روسيې جنوب ته تر سفره وروسته په خوراخوښۍ راستنېده، خپله پخوانۍ هيله يې تر سره او د يوه زاړه انډيوال، اندرې بالکونسکي پوښتنې او ديدن ته چې دوه کاله يې نه و ليدلی، ورغی.

باګوچاروو ا، چېرې چې اندرې اوسېده، داسې يوه ډاګيزه سيمه وه ،چې هومره سترګې نه پرې خوږېدې،دا يوه آواره کرنيزه ځمکه وه او ځای ځای نوې د نښتر او ځېړې ونې په کې اېښودل شوې وې.

په وروستي تمځای کې په دې خبر شو چې سردار اندرې نه د ليسه ګورې په سيمه بلکې په خپل نوي ځای باګوچاررو ا کې استوګن شوی دی.

د سردار کلا د دغه کلي په وروستۍ برخه کې پرته وه.کلا خپلو دواړو خواوو ته لارې درلودې،هلته يو نوی نهر چې اوس له اوبو ډک و ،کېندل شوی و.د دغه نهر په شا و خوا کې شنيلي لا لوی شوي نه وو...

کلا يو داسې انګړ ته ورته وه چې لا تر اوسه پورې يې دروازه نه لرله،هغه پورې اړونده ودانۍ،تبېلې،حمامونه او خپله د سردار لپاره له تېرو جوړه شوې ودانۍ،لا بشپړ شوي نه وو ،...خو هرڅه د يوه نظم ځرګندونه کوله..د سردار زاړه چوپړ انتون،له ګراف بېزاوف سره له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډۍ نه په راښکته کېدو کې مرسته وکړه، او هغه ته یې وویل چې سردار په کور کې دی.هغه یې د ورې او پاکې دروازې پلو بدرګه کړ...د دروازې له شا یو شدل او قهرجن آواز واورېدل شو:

- څه خبره ده؟

انتون ځواب ورکړ:

-صاحبه مېلمه دی.

-هیله کوم،یوه شېبه ،زه اوس در ورځم.

دروازه خلاصه شوه او سردار د پېیر مخې ته ودرېد.له هغه نه یې غېږ تاو کړه او وې ویل:

ـ په لیدو دې ډېر خوشاله شوم، هېڅ د منلو وړ نه دی.

پېیر هېڅ نه ویل او په حیرت هغه ته ځیرو ، له هغو بدلونونو په تعجب کې و چې په اندرې کې یې لیدل. خبرې یې ډېرې خوږې، مینه ناکې او پر شونډو یې موسکا لوبه کوله. خو دې خبرو سره سره یې سترګې لوېدلې او مړو ته ورته وې. د ټولو څرګندو هڅو سره یې، نه شو کولای سترګو ته ځلاه راستنه کړي. که څه هم سردار اندرې لېږ ډنګر شوی، رنګ یې الوتی او څېره یې پخو نارینو ته ورته شوې وه، خو د هغه د سترګو دمنډو ، پر تندي ګونځې او په خبرو کې ډېر فکر، د پېیر د حیرت سبب شوی وو. د هغه له همدې ځانګړتیا سره د بلدتیا او له هغو سره تر ړږدی کېدو پورې، پېیر له هغه نه ځان پردی احساساوه. زیاتره وخت د دوو دوستانو تر منځ تر ډېر ځنډ نه وروسته په کتنه کې، مرکه په آسانۍ سره نه خوږه کېږي. له همدې کبله، هغه موضوعات چې د ډېرو خبرو اترو غوښتنه یې کوله، یوازې په پوښتنو او ځوابونو کې پای ته رسېدل. خو کرار کرار او په پای کې، خبرې او مرکې، هغو موضوعاتو ته راوګرځېدې چې تر اوسه پورې دوی پوره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې غږېدل: تېر يادونه او راتلونکي وړاندېزونه، د پېير سفرونه، د هغه کارونه، جګړه او نور نور... پېير کرار کرار داسې احساسوله، چې اندرې ته د هيلو او نيکمرغيو ښودنه، پر عقايدو ايمان او سپېڅلتيا، هغه ته هېڅ زړه راښکون نه لري. هغه له دې نه ډېر شرمېده، چې خپلې ماسوني عقايد، چې ده نوي پيدا کړي و او د خپل وروستي سفر په وخت کې يې د هغه لپاره نوې ښه پيدا کړې وې، خپل دوست ته بيان کړي. هغه له دې ډاره چې خپل دوست ته ساده ونه بريښي، د دغو عقايدو له ويلو او سپړلو نه يې ډډه وکړه، خو له دې سره سره يوې تلوسې دې ته لمسوه، چې ژر تر ژره خپل دوست ته دا څرګند ه او ثابته کړي چې په ده کې يو ژور او د پام وړ بدلون راغلی او له هغه څه نه چې په پترزبورګ کې و، ډېر ښه شوی دی. هغه وويل:

ـ نه شم کولای او نه پوهېږم، ټول هغه څه تاسو ته څرګند کړم، چې پر ما او په ما کې راغلي دي. دومره بدل شوی يم، چې زه خپله ځان نه پېژنم.

سردار اندرې وويل:

ـ هو کې، ډېر، ډېر بدل شوي يو، له پخوا نه ډېر بدل شوي يو.

پېير وپوښتل:

ـ ښه، نو تاسو، تاسو څه وړانديزونه لرئ؟

سردار چې پېغور ډوله يې د هغه پوښتنه تکراروله، وويل:

ـ وړانديزونه؟...

داسې يې وښودله چې ګوا کې ددې خبرې له اورېدو نه حيران شوی دی، بيا يې وويل:

ـ هو کې، دا ده ګورئ، هر څه وينې، نوې ودانۍ مې پيل کړئ او غواړم کال ته بالکل همدلته راکډه شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پییر چې پر څېره یې د اندرې سره تر وروستي کتنې وروسته د کلونو د ګذارونو نښې له ورایه څرګندې وې، په ځیر ځیر هغه ته کتل، خو وروسته یې وویل:

ـ نه، ما پوښتل... سردار اندرې...

خو سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه، ولې زما په اړه خبرې، ښه به دا وي چې د ځان په اړه وغږېږې، د خپل سفر په اړه او د خپلو جایدادونو په اړه.

پییر د هغو چارو په اړه چې ده په خپلو جایدادونو کې تر سره کړې، خبرې وکړې. خو هڅه یې کوله، هغه ونډه پټه کړي چې د اصلاحاتو په سر ته رسولو کې ده تر سره کړې ده. سردار اندرې څو ځله، هغه څه مخکې له مخکې پییر ته وویل، چې هغه یې د ویلو هڅه کوله. داسې برېښېده چې سردار اندرې ته دا خبرې نویوالی نه لري، نو له دې کبله هغه نه یوازې هغه په ځیر او پام نه اورېدو، بلکې داسې یې ښودله چې په دې کارونو دی شرمېږي هم.

پییر نه یوازې نا آرامه شو، بلکې له خپل اندېوالـه سره خبرې اترې ورته ګرانې وبرېښېدې. هغه چور چوپ شو. سردار اندرې هم چې له ورایه، نا آرامه برېښېده دغه شان دزړه خوالې خوند نه ورکاوه، اړ وې وویل:

ـ هوکې د زړه سره، ته پوهېږې چې دلته زما ژوند، لکه په ډاګونو کې پاتې شوی پوځي ته پاتېږي، هسې راغلی وم، چې دا ځای وګورم، نن مانښام ببرته روان یم، هوکې ببرته خپلې خور ته ور روان یم، غواړم، چې له هغې سره ستا پېژند ګلوی وکړم.

هغه چې هڅه کوله خپل دوست چې، اوس د دوی تر منځ د ګډ خیال کومه نښه پاتې نه ده، خوشاله او په خبرو بوخت وساتي، وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ له غرمې نه وروسته به د هغې دیدن ته ورشو ، اوس غواړې چې زما د څمکو ننداري ته ووزو ؟

هغوی د باندې ووتل او تر غرمې پورې دا خوا ، ها خوا وګرځېدل، که څه هم هغو د پخوانیو ګډ آشنایانو یادونه او نویو سیاسي خبرونو په اړه خبرې اترې کولې، خو د دوو نا آشنا کسانو په شان بریښېدل. سردار اندرې یوازې هغه وخت لږ راژوندی کېده او خبرې یې له زړه بریښېدې چې کله به یې د خپلو نویو جوړېدونکو ودانیو او یا باغونو او ځمکې په اړه غږېده، خو هلته هم چې کله د یوې ودانۍ د سرطاق لاندې ورسېد ، ناڅاپه خپلې خبرې پرې او وې ویل:

ـ که رښتیا ووایم، کومه په زړه پورې خبره نه شته، راځه چې ځو ، غرمنی تیاره ده او ډوډۍ وخورو.

د ډوډۍ په ترخ کې، د پییر د واده خبره هم رایاده شوه. سردار اندرې وویل:

ـ ما چې کله ددې په هکله واورېده ، سخت تعجب مې وکړ.

پییر تک سور شو. هر وار چې د ده د واده خبرې کېږې، د هغه رنګ تک سور ګرځي، هغه په چټکۍ وویل:

ـ کېدای شي کومه ورځ درته ووایم، چې دا پیښه څنګه وه، خو اوس دومره درته وایم چې هرڅه پای ته رسېدلي، د تل لپاره پای ته رسېدلي دي.

سردار اندرې وویل:

ـ د تل لپاره، د تل لپاره هېڅکله څه پای ته نه رسېږي.

پییر وویل:

ـ مګر تاسو واورېدل چې دا خبره څنګه پای ته ورسېدله، تاسو زما د دوئیل خبره اورېدلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هو کې، اورېدلې مې ده، ستا خبره دوئيل ته هم ورسېده.
پېير ځواب ورکړ:
ـ هغه يو څه چې له خدايه شکر پرې کوم، دا دی چې ما دا سړی ونه واژه.
سردار اندرې وويل:
ـ ولې؟ دا نو څه خبره ده؟ د يوه خراړي سپي وژنه، ډېر ښه کار دی.
ـ نه، نه د انسان وژل نه ښه کار دی او نه د حق خبره...
سردار اندرې تکرار کړه:
ـ ولې د حق خبره نه ده. انسانان دا حق نه لري چې د حق او ناحق په اړه وغږېږي، هغوی تل ددې په اړه چې څه حق او څه ناحق دي، تر هر څه زيات تېر وتلي او لا به تېروزي.
پېير چې نور په خورا لېوالتيا خبرې کولې، له سردار اندرې سره په دې کتنه کې، د لومړي ځل لپاره خبرې خوند ورکاوه، په مينې او خواخوږۍ يې مرکې ته دوام ورکاوه او غوښتل يې هغه څه ووايي چې دی يې دې حال ته راوستی دی، هغه وويل:
ـ چا تا ته ويلي، چې څه شی نورو ته د شر سبب کېږي؟
پېير وويل:
ـ شر؟ شر؟ موږ ټول پر دې پوهېږو چې زما لپاره شر څه دی؟ او څه شی شرارت ګڼو؟
ـ هو کې، پوهېږو، خو زه هغه څه چې د ځان لپاره ښه نه ګڼم، بل ته يې هم نه غواړم.
سردار اندرې ته خبرو لا خوند ورکاوه او له ورايه ښکاره ده، چې غواړي دې خبرو ته له نوي نظره وروګوري، هغه چې په فرانسوي ژبه غږېده، دوام ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه په ژوند کې، يوازې بد مرغۍ پېژنم، يو د وجدان ناآرامۍ او بله ناروغي... او نېکمرغي هغه وخت راځي، چې له دغه دوو دردونو نه لرې و اوسو. انساني مخلوق بايد له دغو دوو بلاو نه ځان وژغوري او د ځان لپاره ژوند وکړي. هوکې، زما لپاره د ژوند ټول حکمت او معنا اوس همدا دی.

پېير زياته کړه:

ـ له نورو سره مينه او سرښندنه بيا چېرې دي؟ نه، زه نه شم کولای له تاسې سره هم انده و اوسم. ځان له شر ددې لپاره ژغورل چې وجدان مو نا آرامه نه شي ! نه، نه، دا څه وايې د ژوند لپاره دا پوره نه دي. ما هم همدا سې ژوند کاوه، ما هم پرته له ځانه د بل چا په اړه فکر نه کاوه، همدې کار ژوند را برباد کړ. او يوازې اوس، چې زه د نورو لپاره ژوند کوم يا لږ تر لږه هڅه کوم (پېير خپله کميني وښودله) چې د نورو لپاره ژوند وکړم، ايله په ايله چې زه د ژوند پر نېکمرغيو پوه شوم. نه له زه تا سره دا نه منم، او خپله هم هغه څه چې وايې، دا سې فکر نه کوې.

سردار اندرې پرته له هغه چې څه ووايي، هغه ته کتل او له ملنډو ډکه موسکا يې پرشونډو خوره وه، خو لږ وروسته يې وويل:

ـ ښه ده، اوس به دې زما له خور سره پېژند ګلوی وشي او وبه ګورې چې هغه هم همدا ستا خبرې کوي، تاسې ښه سره جوړېږی.

بيا لږ ځنډني شو او تر لږ ځنډه او چوپتيا نه وروسته يې وويل:

ـ ښايي د ځان په هکله ته برحقه و اوسې، مګر هر څوک د ځان لپاره په خپل ډول ژوند کوي. تا د ځان لپاره ژوند کاوه او وايې چې نېږدې و، د تباهۍ پاړ ته ورولوېږم، تاسو وايې چې نېکمرغي مو هغه وخت وموندله، چې د نورو لپاره مو ژوند پيل کړ، مګر زما کار چور برعکس و. زما د ژوند موخه د ويارګټل و، ولې نه پوهېږم، ويار څه شی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغه له نورو سره مینه کول، د هغو لپاره خدمت، د هغو لپاره د دې لپاره چوپړ کول چې د هغو مینه، خواخوږي او ستاینه ترلاسه شي. هوکې، ما د نورو لپاره ژوند کاوه او خپل ژوند مې لکه هغه شان چې ته وایې نبړدې نه، چې په پوره او غوڅه توګه تباه کړ، خو له هغې شېبې نه مې چې د ځان لپاره ژوند پیل کړ، لږ آرامه شوی یمه.

پېیر په خورا تنده او ترخه ژبه، وپوښتل:

ـ څنګه یوازې د ځان لپاره ژوند وشي؟ زوی، خور او پلار؟

سردار اندرې وویل:

ـ هغه ټول زه یم، هغوی له ځانه لرې نه ګڼم، خو نور، هغه کسان چې ته او شهزادګۍ ماریا یې همټوکي (همنوعان) ګڼئ، د ټولو بد مرغیو او شر اصلي سرچینې دي، نور هماغه ستا د کیف بزګران او مرئیان دي، چې ته هغو ته د چوپړ او خیر غوښتونکی یې.

هغه له ملنډو نه په ډک او زورونکي غلچک پېیر ته کتل او هغه یې ناندریو ته رابله.

پېیر چې دم په دم یې ژبه تود بده، وویل:

ـ ټوکې خو به نه کوئ؟ څنګه کولی شې، خیر ته زما تکل... که څه هم په نیمګړې بڼه شوی، خو بیا هم یو څه شوی دی... نو څنګه کولای شي دغه کار، تاسو شر او بې لارتوب وګڼي؟ کله چې دغو بدمرغیو، زموږ دغو بزګرو مرئیو، دغه ما او ستا غوندې وګړو ته چې پیدا کېږي، لوېږي او مري، له ځینو مناسکو ناپوهېدونکو دعاو او ښېراونه پرته له خدایه بله هېڅ ډول پېژندنه نه لري، کله چې ایمان یوازې هغوی ته د ابدي ژوند او د خیر و شر د مکافاتو او جزا ښېه ده، نو څنګه، نو څنګه موږ له هغوی سره د شر او خیر په اړه خبرې کولای شو؟ خلک له ناروغیو مري او هېڅوک د هغو په خیال کې هم نه دي، حال دا چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو مرسته کول ځو مره آسانه خبره ده. ګوره زه اوس هغو ته داکتران ګمارم، روغتونونه جوړوم او بوډاګانو ته يې کورونه ودانوم. تاسو څنګه کولی شې دې ته بې لاري او بد کار ووايا ست؟...

پيير دوام ورکړ:

ـ ايا دا په ډاګه برالا مرسته نه ده چې خپلو مرئيو بزګرو، د هغو ښځو، ماشومانو، پلارو ميندو ته چې شپه او ورځ په چوپړونو او خواريو کې ډوب دي، لږ څه هوسايي او آرامي برابروم؟ هغه برند برند کتل او پر بکړې پر بکړې خبرې يې کولې....

که څه هم هغه شان چې ښايي نه به وي، خو دغه کارونه مې کړي دي.. دا لا ره مې غوره کړې ده، تاسو نه يوازې نه شی کولای ما قانع کړئ چې زما کړه ښه نه دي، بلکې ما په دې هم قانع کولای نه شی چې تاسو هم داسې فکر نه کوئ.

او تر لږ ځنډ نه وروسته يې وويل:

ـ تر ټولو نه لا غوره دا ده، چې دا دی زه پوهېږم او په دې ډاډه يم، هغه خوند چې خلکو ته له خپل دغه چوپړ نه اخلم، د ژوند يوازنی نيکمرغي ده.

سردار اندرې وويل:

ـ که خبره بل ډول ووايو، هر څه به بل ډول څرګند شي. زه کور جوړوم، باغونه ږدم او ته روغتونونه پرانيزې، دا دواړه کولای شو ښه وخت تېرونه وګڼو، خو د خير او شر څېړل زموږ کار نه دی، دا به بل چاته، هغه چا ته پرېږدو چې پرې پوهېږي.

او بيا يې زياته کړه:

ـ خو ته غواړې نور يې هم وشاربې، مهرباني! دا ګز او دا مېدان! له ميزه پاڅېدل او د کوټې وتلي ځای ته چې د برنډې ښه يې لرله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووتل او هلته کېناستل.

سردار اندرې وويل:

ـ ښه تا غوښتل چې دا نور هم وشاربو. او په خپلو ګوتو يې شمېرنه پيل کړه او وې ويل:

ـ وايې ښوونځی او روزنه او داسې نور، يعنې غواړې دغه سړی.... او هغه،هغه بزګر مرئي ته چې د دوی له څنګه تېرېده او د درناوي په نښه يې خوله پورته کړه، اشاره وکړ،ته غواړې ،هغه،د هغه له څاروي وزمه ژوند نه وژغورې. د هغه په ژوند کې روحاني ا و اخلاقي احساس راوتخنوې، خو ما ته داسې بريښي چې د هغه يوازنی نېکمرغي او خوښي، د هغه په همدې حيواني ژوند کې ده او ته غواړې هغه له دې نېکمرغی او خوښی نه بې برخې کړې. زه د هغه پر دې نيکمرغی رخه کوم او تا تکل کړی دی، پرته له هغه چې هغه ته، زما غوندې نه پوهه، نه زما احساس او نه زما امکانات ورکړې، هغه نه ما غوندې سړی جوړ کړې. بله دا چې ته وايې غواړې هغه د زيار له درانه پېټی وژغورې، خو زما په اند ، هغه جسمي کار ته داسې اړتيا لري، د هغه د ژوند لپاره داسې اړتيا دی لکه ما او تا چې فکري او روحاني هڅو ته اړتيا لرو. ته نه شې کولای خپل ذهن له فکري هڅو وژغورې. زه د شپې په درې بجو وېده کېږم، خو بيا مې هم چرتونه او خيالونه خوب ته نه پرېږدي. اړخ په اړخ اوړم او تر سپېدو پورې وېښ پاتېږم، ځکه فکرونه کوم او نه شم کولای فکر ونه کړم. هغه شان چې هغه نه شي کولای کلبه (يويه) ونه کړي، کرنه ريبېه ونه کړي او خولې تويې نه کړي. که هغه کار ونه کړي، ځي ساقي خانې ته شراب څکي، يا هم له وزګاری نه ناروغه کېږي (آدم بيکار يا غر شود يا بيمار) هغه شان چې زه نه شم کولی، درانه جسمي کارونه وکړم او که يې وکړم، اونی وروسته به مړ شم. دغه شان هغه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو سايي نه شي زغملی، ځکه هغه له اوزګارۍ نه ځورېږي او مري او دربېم دا چې... دربېم تا څه وويل...؟

سردار خپله دربېمه ګوته تاو کړه او وې ويل:

ـ اخ روغتون، دارو درمل. هغه سړی سکته کړئ، هغه مري او ته هغه ته وينه ورکوې او له مرګه يې ژغورې. هو کې ته يې ژغورې او هغه لس کاله نور ژوندی پاتې کېږي. هغه به ژوندی وي، خو معيوب، بېچاره او د ټولو په اوږو پېټی، خو د هغه لپاره تر ټولو ساده او ښه لاره دا ده چې ومري، پرېږده چې ومري، که هغه ومري، نور پيدا کېږي، هغه هم خورا بې شمېره. که ته له دې کبله چې يو مرئي بزګر دې مري او ته يې له کاره بې برخې کېږې، ستا په موخه به يوه شوی وای، ځکه زه بزګر د کار يوه سرچېنه ګڼم، خو ته، نه ته، ته د يوه همزاتي په بڼه، له هغه سره مينه کوې او غواړې چې د هغه غم وخوړل شي او پالنه يې وشي. ګوره هغه ستا دغه شان مينې او پالنې ته اړتيا نه لري. هو کې، بله خبره دا ده، چې لا تر اوسه پورې تا ليدلي چې طب کوم وخت يا کوم چېرې د چا علاج کړی وي؟ څه تش او بابېزه خيالونه! هو !که وواېې چې روغتون جوړوې، هلته داکتران ګمارې چې ناروغان ژر ووژني، دا به درسره ومنم. هغه چې دا خبرې په خورا کرکجنې ژبه وکړې، وروځې يې برندې کړې او له هغه نه يې مخ واړاوه...

پېير ووېل:

ـ اخ څومره وحشتناکه، څومره وحشتناکه دی، زه په دې نه پوهېږم څنګه انسان کولای شي،له دغه شان خيالو سره ژوند وکړي. ما هم دغه حال درلود ، همدا څو موده د مخه په دې حال وم، لرې نه، دا څو موده د مخه په مسکو کې، سفر ته روان وم. زه په دغه شان حالتو کې داسې خوارېږم، داسې له ځانه ورکېږم، چې نور ژوند را ته ژوند نه برېښي، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه په تېره بیا له خپل ځانه مې خوا شنه کېږي. هغه وخت دی، چې نه ډوډۍ خورم، نه ځان مینځم او نه... او ته څنګه؟

سردار اندرې وویل:

ـ ولې انسان ځان پرې نه مینځي؟ دا سمه نه ده. برعکس باید هڅه وشي چې خپل ژوند لا پسې خوږ کړو. زه ژوند کوم په دې کې زه هېڅ ګنهګار نه یم. باید هر څنګه چې کېږي، کوم ډول نه کوم ډول پرته له هغه چې د نورو د زورېدا او خواشینۍ سبب شو، تر مرګه پورې خپل ژوند لا پسې ښه کړو.

ـ زه نه پوهېږم ته له دې خیالو سره، څنګه ژوند سره لېوالتیا لرې؟ چې داسې ده، ولې نه غواړې یو ځای کرار نه کېنې؟ کرار بې له خوځېدا او کار نه... دا هلې ځلې د څه لپاره؟

ـ زه خو له خدایه غواړم، چې په کرار کېنم، خو ژوند مې په کراره نه پرېږدي، مهرباني وکړئ وګورئ له یوې خوا د اعیانو جرګې ما ته ویاړ رابښلی او زه یې خپل مشر ټاکلی یم، چې ما هغه ویاړ منلی نه دی، هغو په هېڅ ډول په دې نه پوهېدل، هغه څه او ځانګړتیاوې چې د دې مشرۍ لپاره په کار دي، هغه په ما کې نه شته، دغه ځانګړتیاوې، یو ډول له دوکو او پلمو نه ډکې هلې ځلې او کړه وړه دي. له بلې خوا دغه ودانۍ دي، چې باید جوړې شي، ځکه زه هم خپلې یوې څنډې ته اړتیا لرم چې په کې آرام ژوند وکړم او بیا دغه د احتیاطي سرتېرو د راټولولو خبره.

ـ ولې دې په پوځ کې خدمت پرېښود؟

سردار اندرې په خورا غمجنه ژبه وویل:

ـ د او سترلیخ تر جګړې وروسته نه، نه تاسو خوار مهربانه یاستۍ! تر هغې جګړې نه وروسته مې له ځانسره ژبه کړې ده چې نور به د روس

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پوځ کې فعال خدمت نه کوم، آن که بناپارت سملینسک ته راورسېږي او لیسه ګوری (د ده پلارني کلی) هم تر ګوانښ لاندې راولي، یوه شېبه به بیا هم پوځ ته لاړ نه شم.

سردار اندرې چې د ځان د آرامی هڅه کوله، خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ:

ـ هوکې، او د داوطلبانو او احتیاطو په اړه، پلار مې د درېیمې سیمې ستر قوماندان ټاکل شوی دی، له هغه سره مرسته یوازنۍ لاره ده، چې پوځ ته یې زما د تګ مخنوی هم کړی دی، هوکې زه باید له هغه سره واوسم.

ـ ښه، دا خبره دا معنا لري، چې په پوځ کې خدمت کوئ؟

ـ هوکې خدمت کوم. او تر دې نه وروسته لږ چوپ پاتې شو.

ـ ښه ده، ښه ده، نو ولې خدمت کوئ؟

ـ ولې خدمت کوم؟ زما پلار د خپلې پېړۍ یو له غورو نه غوره شخصیت دی، که څه هم هغه اوس زړېږي، نه غواړم ووایم چې ظالم دی، مګر د خورا ټینګ طبیعت خاوند دی، په هر څه ډېر ولاړ سړی دی. هغه د خپل پخواني عادت له مخې، له بې واکه واک سره رږدی شوی دی او اوس د نوکیانو او احتیاطو د راټولولو لپاره، ټولواک دغه شان واک هغه ته ورسپارلی دی. همدا دوې اونۍ پخوا که یو دوه ساعته ځنډلی وای او نه وای ورسېدلای، د (یوخونوف) په سیمه کې به یې یو منشي ځړولی وای.

سردار اندرې تر دې خبرې وروسته وموسېد او دوام یې ورکړ:

ـ همدا علت دی چې په پوځ کې خدمت کوم، ځکه له ما نه پرته، بل هېڅوک پر هغه اغېز نه لري. هوکې زه یوازنی څوک یم چې د هغه د هغو چارو مخنوی کوم، چې سر ته رسول یې ورته بیا د عذاب سبب نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ښه، ښه، خپله په هر څه پوهېږې !
سردار اندرې دوام ورکړ:
ــ خو، نه هغه شان چې ته پرې پوهېږې. زه هېڅکله هغه بدمرغی منشي ته کوم خیر او زړه سوی نه غواړم. هغه منشي ته چې د سرتېرو موزې یې پټې کړې وې، آن زه به خورا خوشاله وای، که هغه مې ځړول شوی لیدلای وای، خو زما په خپل پلار زړه سوځي، یعنې پر خپل ځان مې زړه سوځي.
د سردار اندرې خبرې لا پسې تودېدې، لکه چې هغه غوښتل، پېیر ته دا په ډاګه کړي، چې د هغه په کړو کې، د انسان دوستۍ هېڅ نښه نه ګوري، سترګې یې د تب نیولو ناروغانو په شان ځلېدلې. هغه خپلې خبرې لا پسې اوږدې کړې:
ــ ته غواړې چې مرئیان او بزګران آزاد کړې، دا خورا ښه خبره ده، خو نه ستا لپاره. زه داسې تصورکوم چې تا به هېڅکله خپل بزګران وهلي نه وي او نه به دې سایبریا ته فرار کړي وي، خو هغو ته هم هېڅ پروا نه لري، چې یا وزورېږي، وهل ټکول وخوري او یا سایبرې ته وشړل شي. هغوی به په سایبریا کې هم خپل دغه بدمرغه ځاروي وزمه ژوند ته دوام ورکړي، له وهلو ټکولو نه پیدا شوي ټپونه به یې روغ شي او بیا به د پخوا په شان نېکمرغه شي. د مرئیو آزادي د هغو کسانو لپاره ښه ده، چې روح یې تباه کېږي، هغه کسان چې له خپلو ظلمونو نه پښېمانه کېږي او پښېماني یې یو پر بل کوټ او پر دوی بېرته دروند پېټی جوړوي او زړه نه یې تیږه جوړېږي. بیا پر خپل رعیت، چې ګناه یې کړې وي یا یې نه وي کړې، ظلمونه کوي، هغه لا زوروي. زما په دغو زړه خوږېږي، زه له دې کبله غواړم چې مرئیان آزاد شي، تا ګوا کې نه وي لیدلی، خو ما ډېر لیدلي دي چې څنګه د سپېڅلي زړه خلک د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان بې پايه واک د دودونو په لمن کې روزل شوي او د وخت په اوږدو کې په ژر خواشيني کېدونکو ، سخت زړو او لويو ستمګرو بدلېږي. که څه هم هغوی پر خپلو دغو نيمګړتياوو پوهېږي، خو نه شي کولای، د هغه مخنوی وکړي او ورځ تر ورځې بد مرغه او بد مرغه کېږي.

سردار اندرې په داسې مبالغې او شوق خبرې کولې چې پېير نابېره او بې له فکره تصور کاوه چې د اندرې د دغو خبرو او خيالاتو سرچينه د هغه پلار دی، هغه سردار اندرې ته هېڅ ځواب ور نه کړ.

ـ هو کې، په څه شي، او په څه بايد زړه خوږ او وسوځي، په انساني کرامت، د وجدان په آرامۍ، په صداقت او ايمان، نه د هغو وګړو پر ملاو او تندي چې څومره يې ووهې، څومره يې سرونه وخرې (په روسيه کې سايبريا ته د شړېدونکو سر پرې خريل کېده) بيا هم هغه شان چې دي، هغه شان پاتېږي.

پېير وويل: نه، زر واري نه ! زه يې هېڅکله نه درسره منم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ماښــام و چــې ســردار انــدرې او پــېــر پــه ګــاډۍ کــې کېناســتل او د سردار کلي لیسه ګوري ته لاړل. سردار چې کله نا کله پېیر ته کتل او پـه څه ویلو به یې چوپیتیا ماتوله، هڅه کوله څرګنده کړي چې طبیعت یې خورا ښه دی.

هغه خپلې ځمکې، کرکیله هغه ته ښودل او د هغـو اصلاحاتو پـه اړه یې هغه ته معلومات ورکول، چې ده تر سره کړي وو.

پېیر خواشینی بریښېده، چوپه خوله و، د هغه پوښتنو ته یې هم لنډ لنډ ځوابونه ورکول او داسې ښکارېده، چې په خپلو خیـالونو کې ډوب دی. پېیر په دې فکر کې و چې سردار اندرې بدمرغی دی، هغه بې لارې شوی دی، هغه نه د رښتیا نور ورک شوی دی، نـو ځکـه یـې خپلـه دنده ګڼله، چې له هغه سره مرسته وکړي، چې زړه ته یـې صفایي لاره وکـړي، لاس یې ونیسي او د ظلمت له کندې نه یې راپورته کړي، خو همـدا چـې له ځانسره به یې خبره راجوړه کړه چې څه ووایي او څنګه یې پیـل کـړي، مخکې لـه مخکـې یـې دا احساسوله چې سردار انـدرې بـه د هغـه ټولـه پوهـه او حکمـت پـه یـوه خبـره بـابیزه وګڼـي. هغـه ډارېـده، هغـه لـه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډارېده، چې ده ته تر ټولو د درناوي وړ سپېڅلي اندونه او خیالونه د ملنډو وړ نه شي. هغه ناڅاپه سرښکته وا چاوه او لکه مست سخوندر غوندې یې ځان یرغل ته چمتو کړ:

ـ نه، نه! آخر راته ووایه ته ولې فکر کوې چې.... ولې داسې فکر کوې؟ ته باید داسې فکر و نه کړې.

سردار اندرې په حیرانتیا وویل:

ـ څه فکر؟ د څه په اړه فکر؟

ـ د ژوند په اړه د انسان د دریځ په اړه، دا شونې نه ده. ما هم تاسو غوندې فکر کاوه، ولې پوه شوې څه شي وژغورلم؟ فراماسوني روزنې، نه، نه، خاندې به نه. فراماسوني جوړښت، د هغه څه برخلاف چې ما هم فکر کاوه یوه مذهبي ډله او هسې تش په نامه کړه وړه او مناسک نه دي، بلکې د انساني ارمان تر ټولو غوره، ابدي، خورا ښه او یوازنی سپېڅلی ارمان دی.

هغه اندرې ته هغه شان چې خپله پوهېده، د فراماسوني جوړښت په شننه پیل وکړ. هغه ویل، فراماسوني جوړښت هماغه د حضرت عیسی ښوونې دي، چې د دولت او مذهب له منګلو ژغورل شوی دی، هغه د برابرۍ، ورورګلوۍ او مینې جوړښت. یوازې زموږ د ورورګلوۍ سپېڅلی جوړښت دی، چې د ژوند په رښتني جاج پوه شوی دی، له دې نه پرته چې هر څه دي، خوب او خیال دی. پیېر دوام ورکړ: زما ګرانه دوسته، ستا سر باید خلاص شي، چې د فراماسوني له ټولنې پرته، هر څه دوکه او دروغ دی او زه هم ستا اند ته درناوی کوم او منم چې زموږ په ټولنه کې د یو نېک زړی او سپېڅلی انسان، یوازینی لاره دا ده، چې یوازې ژوند وکړي او د نورو د لارې خنډ نه شي. خو همدا چې زموږ لاره ومنې، د ورونو کړی ته راننوتې، ځان نه تېر او لارښود نه دې منلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو یو استازو ته و سپارله، ځان به بیا زما په شان د داسې یو نالیدونکی ځنځیر یوه کړۍ وګڼې چې یو سر یې دلته او بل یې آسمانه ته راپیل کېږي.

سردار اندرې څه نه ویل، مخامخ یې کتل او د پییر خبرو ته غوږ وه که یو نیم وخت به د ګاډۍ د اربو د شروشور له کبله د هغه خبرې سمې وانه ورېدې، بیا به یې پوښتنه ترې وکړه. پییر د اندرې په سترګو کې د ځانګړي ځلا ، له ځلېدو ، په پټه خوله د هغه له غوږنیولو او پام کولو نه ښه پوهېده چې اندرې به د ده خبرې نه پرې کوي او پر ده به ملنډې نه وهي.

داسې یو سیند ته ورسېدل، چې مست شوی او ځپې ځپې او ښته. دوی دې ته اړ و چې، له ګاډۍ کوز او په بېړۍ کې سپاره شي. دوی ګاډۍ او آسونه هم په بېړۍ کې سپاره او خپله هم هلته وروختل.

سردار اندرې د بېړۍ پر کتاره څنګل ولګوله، پټه خوله یې د اوبو هغو ځلېدونکو ځپو ، چې د سپېده داغ تر سرو شعلو لاندې ځلېدلې کتل.

پییر وپوښتل: ښه تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟ ولې چوپ شوې؟

سردار اندرې وویل:

ـ څه فکر کوم؟ د تا خبرې ټولې سمې دي، خو ته وایې: راځه زموږ د وروګلوۍ د ټولنې غړیتوب ومنه، موږ به تا ته، د ژوند موخه، د بشر رسالت او پر نړۍ لاسبري قوانین وسپړو ، هو کې ! موږ څوک یو ؟ ای خلکو څنګه تاسو پر هر څه پوهېږئ؟ څنګه یوازې زه نه شم کولی هغه څه ووینم، چې تاسو یې وینئ؟ تاسو پر نړۍ د رښتیا او حقیقت واکمنی وینی، زه هغه لیدی نه شم.

پییر دلته، د هغه خبرو کې ورننوت او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ایا ته په بلې دنیا ایمان لرئ؟

خو پییر د ځواب ورکولو وخت ورنه کړ او د پوښتنې دغه ډول تکرار یې ځکه د انکار نښه وګڼله، چې د اندرې د ملحد والی عقاید ورته څرګند و.

ـ تاسو وایئ چې پر نړۍ د رښتیا او حقیقت واکمني نه وینئ، ما هم هغه نه لیده او تر هغه پورې چې د خپل ژوند پای ته د هر څه د پای په سترګه وګورو، نه، نه شو کولای هغه ووینو. نه شو کولای حقیقت په دې نړۍ، پر دغې ځمکې (شاوخوا کروندو ته یې وکتل) پیدا کړو. په دې نړۍ کې له دروغو او له شره پرته بل څه نه شته، خو په کیهان او ټوله هستۍ کې حقیقت او رښتیا واکمن دی. او موږ اوس ددې نړۍ بچې او که د هستۍ ابدیت ته ځیر شو، ددې وجود ابدي بچیان یو. ایا زه په خپل روح کې دا نه احساسوم چې د دغې سترې، بې پایه جذبه لرونکې هماهنګې هستۍ یوه برخه یم؟ ایا دا نه احساسوم چې د خدای یا مطلق قوت یا بل هر نوم چې ورکوې، ور یې کړه، ددې بې پایه خلقت د بې شمېره مخلوقاتو، په منځ کې یو کوچنی ذره یم، یو داسې کړۍ یم، چې له ټیټو مخلوقاتو نه د لوړتیا په لور درومې. که دغه پلې، که دغه د پیدا ایښت د لوړتیا او ټیټیا کچې، چې له نبات نه انسان ته رسېږي، په ښه توګه او په خیر وګورم، څنګه کولای شم، داسې وانګېرم چې کله دغه لوړتیا ما ته راورسېږي، پای ته ورسېږي او له ما نه پورته لوړ، ډېر لوړ ته ادامه پیدا نه کړي؟ زه داسې انګېرم، چې نه یوازې زه له منځه نه ځم، ځکه په دې دنیا کې هېڅ شی له منځه نه ځي، بلکې تل به وم او تل به وم، هماغه شان چې په پیل کې هم وم. زه داسې انګېرم چې له ما نه پرته پر ما ارواحې ژوند کوي او حقیقت دا دی، چې په دنیا کې حقیقت شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ځواب ورکړ:

ــ هو کې دا (د جرمن د اتلسمې پېړۍ د متفکر) جان هردر خبرې دي. خو زما د زړه سره، دا خبرې ما نه قانع کوي، ژوند او مرګ قانع کوي. ددې په پایله کې وینم چې ستا زړه ته ګران، پر یوې ابدي او همیشنو اړیکو له تا سره پیوند او یو ځای شوي دي، زه د هغه په وړاندې ګنهګاریم او هیله لرم چې یوه ورځ نه یوه ورځ وکولای شم پر هغه د خپلو ستمونو پور پرې کړم (په دې شېبه کې د سردار اندرې آواز وربږدېد او مخ یې واړاوه) ناڅاپه ستا زړه دغه ګران زړه په عذاب اخته کېږي او په خورا کړاو، خواریو او دردونو کې ستا له څنګه ځي... ولې، ولې؟ هېڅ امکان نه لري، د دغه ولې؟ لپاره ځواب نه وي... زه ایمان لرم، چې ځواب شته او همدا خبره ده، چې ما قانع کوي، او همدا دی چې زه یې قانع کړی یم.

پیېر وویل:

ــ نو ښه ده، ښه ده، ایا دا هماغه څه نه دي چې زه یې وایم؟

ــ نه، زه وایم هغه څه چې ما د ابدي ژوند پر شته والي قانع کوي، دلیل نه دی، هغه بل څه دی، ګوره کله چې ته په ژوند کې له یو چا سره اوږه په اوږه، لاس په لاس روان یې، ناڅاپه هغه در نه ورکېږي، ستا زړه ته ګران په یو ناڅرګند ځای کې درنه ورکېږي او ته د دغه پاڼ پر غاړه پاتې کېږې، هغه ته ګورې او ما دد دغه زورونکي پاڼ تل ته ورکتلي...

ــ ښه پایله څه ده؟ ته پوهېږئ چې دغه شان ځای شته، هلته څوک شته، ابدي ژوند همالته دی، خدای همالته دی.

سردار اندرې ځواب نه ورکاوه، ګاډی او آسونه لا د مخه، د رود آغاړه لېږدول شوي وو، آسونو بیا ګاډیو پورې تړل شوي وو، لمر تر نیمایي پورې د افق په څنډو کې ډوب شوی و او د ماښامنیو سړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیرام د رود پر څنډو د کنگل ځالې جوړې کړې وې، خو پیېر او اندرې لا هماغه شان د چوپړانو، جوالیانو او گاډیوانانو د تعجب نه ډکو سترگو په وړاندې ولاړ وو او غږېدل. پیېر وویل:

ــ که خدای شته، ابدي ژوند هم شته، نو حقیقت او خیر هم شته. او د انسان تر ټولو ستره نېکمرغي هم هغو ته د رسېدو په هڅو کې ده. باید ژوند وشي، باید مینه وشي او باید ایمان ولرل شي. موږ باید په دې ایمان ولرو چې موږ یوازې نن په دې یوه لوېشته کې خاورې ژوند نه کوو، بلکې له پیل نه تر ابده پورې به هلته (آسمان ته یې اشاره وکړه) ژوندي یو.

سردار اندرې هماغه شان چې څنگل یې د بېړۍ پر کټارې ایښی او ولاړ و، د پیېر خبرو ته یې غوږ نیولی و او د لمر لوېدو سرو شعلو نه، په شنه مست سیند کې د لگېدلې اور د سرو شعلو ننداره یې کوله. پیېر چُپ شو، هر څه هر چېرې آرامه وو. بیړۍ لا د وختـه ساحل ته رسېدلې وه، یوازې د څپو سندریز نرم غږو نه چې او رېدل کېدل. سردار اندرې داسې انگېرله، چې د څپو دغه آوازونه، پیېر ته په خوږه ژبه وایي چې: همدا رښتیا دي، باور پرې وکړه. سردار اندرې زگیروی وکړ او په ځلېدونکي، مهربان او ماشوم وزمه غلچک یې د پیېر څېرې ته چې د خپل اندېیوال له ښه والي نه له شرمه تک سور شوی و، کتل او وې ویل:

ــ هو کې! ای کاشکې رښتیا همداسې وای. او س درځه چې ځو، ښه به دا وي چې لاړ شو او کېنو. د بیړۍ نه د وتلو په وخت کې پیېر آسمان ته چې اشاره یې ورته کوله، وکتل او د او سترلیڅ تر جگړې نه وروسته دا لومړی ځل و چې هغه لوړ هسک ابدي ولاړ آسمان ولید، هغه آسمان چې کله ده د جگړې په ډگر کې د لوېدو په حال کې په خپل سر لیدلی و. په هغه کې ناڅاپه یو تت شوی هېر شوی څه د خوښۍ او ځوانۍ څه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هر څه نه ده ته ګران و ، راوتخنېدل. البته په سردار اندرې کې دغه احساس ورځنی ژوند ته تر را ستنېدو وروسته، له مینځه ولاړ ، خو دا ورته په ډاګه شوه چې هغه پټ احساس، چې د سپخنکي په شان د ده په ځان کې نغښتی و د ده زړه یې د ځرګندولو توان نه لري.له پېير سره تر کتنې وروسته، د سردار اندرې د ژوند نوی پړاو چې ظاهراً یې له پخواني هغه نه توپير نه درلود ، خو په زړه کې يې د بدلون سبب شوی و ، پيل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

کله چې د سردار اندرې او پېير ګاډۍ په ليسه ګوري کې، د سترې ماښې مخې ته ورسېده، هوا تياره شوې وه. هغوی هلته درسېدو سره، سردار اندرې چېمو سکا يې پر شونډو خوره و ،د پېير پام د هغو چوپړانو لېوالتيا او هلوځلو ته ورواړاوه، چې هلته يې جوړ کړي وو. په ملا کړوپې بوډۍ، چې کوم پېټۍ يې په شا کړې و ، او يو لنډه ونې تورڅښۍ سړی چې تورې جامې اغوستې وې، د ګاډۍ په ليدلو ځانونه پناه کړل او له دروازې نه ووتل. دوو نورو ښځو هم هغوی پسې منډه کړل. دغو څلور تنو په وحشتناکو غلچکو ګاډۍ ته کتل او په ګبڼۍ او ډار د ودانۍ د شا له خوا وتښتېدل.

سردار اندرې وويل:

ـ دا خدايي خدمتګاران (هغه خوار مسيحيان، چې د مسيح د ليدو په هيله به هره خوا ګرځېدل او روزګار يې په ګدايي تېراوه) دي چې ماريا مرسته ورسره کوي. هغوی پر مورږ زما د پلار ګمان وکړ. دا يوازنی کار دی، چې ماريا د هغو په برخه کې د پلار خبره نه مني او اطاعت يې نه کوي. پلار وايي چې دغه خدايي خدمتګاران کورته مه پرېږدئ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماريا د هغو هرکلی کوئ.

پېير وپوښتل:

ـ دا د خدای بندګان لا څوک دي؟ او څه کوي؟

سردار اندرېي وخت پيدا نه کړ، چې پيير ته ځواب ورکړي، چوپړان د هغو هرکلي ته رامنډې کړې او ده له هغو نه وپوښتل، چې مشر سردار چېرې دی او څه وخت رارسېږي؟

چوپړانو هغه ته وويل چې مشر سردار لا له ښاره راغلی نه دی او ډېر ژر به راورسېږي.

سردار اندرې، پيير خپلې کوټې ته چې د پلار په کور کې يې جوړه کړې بدرګه کړ او خپله د خپل ماشوم کوټې ته ورغی.

له لږ ځنډ نه وروسته راستون شو او وې ويل:

ـ راځه چې خور ته مې ورشو، ما لا هغه نه ده ليدلې، هغه چېرې پټه شوې او له خپلو خدايي خدمتګارانو سره اخته ده. زموږ په ليدو به وشرمېږي، خير پروا نه لري، حق لري، ته به هم له دې خدايي خدمتګارانو سره آشنا شې، خورا د ليدو وړ دي، دا ومنه، خورا .

پيير وپوښتل:

ـ دا خدايي خدمتګاران، دا څه معنيٰ لري؟

ـ اوس به يې خپله ووينې.

شهزادګۍ ماريا د هغو په ليدو رښتيا ګېنګسه واخېسته، ورخطا شوه او مخ يې تک سور شو، هغه تتې شمعې چې په کوټه کې، تر شمايلو لاندې لګېدې انسان ته يو ډول روحي آرامي وربښله. شهزادګۍ د چای د ميز تر شا پر څوکۍ کې ناسته وه او يو اوږد پزی، اوږد څڼی زلمی، چې د راهبانو جامې يې اغوستې وې، د هغې تر څنګ ناست و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواره او زړه بوږنونکي ښکاري. هغې ښکلي سترګې د هغه له مخې لري نه کړې. هغې ته خوږه او مهربانه ښه ورکړې وه، په لاس لرونکي څوکۍ کې د هغوی تر څنګه ناسته وه.

شهزادګۍ ماریا لکه د هغې چرګې په شان چې د خپلو چورګړو د ساتنې لپاره ولاړه وي، د خپلو خدايي خدمتګارانو نه ملاتړ کاوه او د ملامتۍ په نرمه ژبه يې وويل:

ـ اندرې ولې مو مخکې خبر نه کړو، چې راځې؟

او پېير ته يې چې د هغې لاس يې ښکلول، وويل:

ـ مهرباني مو وکړه چې راغلی. ستاسو له ليدو ډېره خوشاله شوم!

شهزادګۍ ماريا له ماشومتوب نه، پېير پېژانده او اوس، له اندرې سره د هغه ملګرتوب، له ښځې سره د هغه د جلاوالی جنجال او له ټولو نه غوره د هغه ساده او مهرباني څېرې، د هغې خواخوږۍ لا پاروليې وه. په ښکلو او زړه راښکونکو سترګو يې هغه ته کتل او داسې برېښېده چې هغه ته وايي:

ـ تاسو ماته ډېر ګران ياستي، خو ګوره، زه هيله کوم چې زما په دوستانو به ملنډې نه وهې. تر لومړنۍ پېژندنې وروسته ټول سره کېناستل. سردار اندرې، خندا پرشونډو، ځوان خدايي خدمتګار ته اشاره وکړه او وې ويل:

ـ آه، ايوانوشکا هم راغلی دی! ستړې مشې!

شهزادګۍ ماريا له ننواتو نه په ډکه خوله وويل:

ـ اندرې!

سردار اندرې، پېير ته مخ وروا ړاوه او وې ويل:

ـ دا ايوانوشکا ښځه ده.

شهزادګۍ بيا په هماغه غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اندره، ستا دې په خدای قسم وي!

داسې برېښېده چې په خدايي خدمتګارانو د سردار اندرې ملنډې او له هغو نه د شهزادګۍ ماريا ملاتړ د هغوی ترمنځ ورځنی خبره، خو پخواني ريښې لري.

سردار اندرې وويل:

ـ ګرانې خورې، ولې دې خوا بدېږي، برعکس ته بايد ما نه مننه وکړې چې پېير ته ستا او ددې ځوان خپل منځي اړيکې داسې برالا کوم...

زړه بوډۍ چې په څوکۍ کې ناسته وه.... سردار اندرې له هغې نه وپوښتل:

ـ ښه له کومې راغلې، وايې چې کيف ته تللې وې؟

بوډۍ چې ډېره غږېدله، وويل:

ـ هوکې پلارجانه! هوکې هلته تللې وم، سپېڅلو غوښتې وم، دعيسیٰ د زوکړې شپه مې نصيب شوه، د آسماني راز د ليده په شپه هلته وم. او اوس کولېازين ته تللې وم او داشېبه له هغه ځايه راغلم....

ـ اوس ايوانوشکا هم درسره ځي؟

.... په کالېازين کې مې خپله، يوه ستره معجزه وليدله، يوه لويه معجزه.

سردار اندرې وپوښتل:

ـ ښه څه دې وليدل؟ يو بل سپېڅلی موميايي شوی مو پيدا کړې که څنګه؟

شهزادګۍ ماريا وويل:

ـ اندرې! بس کړه! هغې بوډۍ ته مخ ورواړاوه او وې ويل:

ـ پلاګي يوشکا، پرېږده، مه ورسره غږېږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه ولې ادکی، ولې یې ونه وایم؟ ډېر ښه ځوان دی، زما خوښېږي، مهربانه دی، هغه د خدای په نامه مرسته کوي، هغه دا وار هم لس روبله راکړل، زما ښه په یاد دي! په کیف کې وم، هلته کیربوشا، پوهېږئ د خدای له ښو خدايي خدمتګارانو نه دی، شپه او ورځ لوځې پښې ګرځي، لنډه به یې درته وایم چې کیربوشا، راته وویل:

ـ دلته څه لالهانده یې؟ دا ستا ځای نه دی، لاړشه کولپازین ته، هلته شمایل معجزې کوي. خدای ته سپېځلی، د حضرت مریم سپېځلی شمایل. دا خبره مې چې واورېده، د هغه ځای له خدايي خدمتګارانو سره مې مخه وکړه او لاړم...

ټول پته خوله ناست وو او یوازې د غه بوډۍ خورا موزونه غږېده او کله کله به یې سا هم بندېدله...

ـ هوکې راغلم پلارکه، ټولو خلکو همدا ویل، چې معجزه شوې، یوه لویه معجزه، د حضرت مریم له سپېځلي شمایل نه د تبرک څاڅکي راڅڅېږي.

شهزادګۍ ماریا چې سره شوې وه، وویل:

ـ ښه ده، ښه ده، نورې به یې بیا وروسته ووایې.

پېیر وویل:

ـ اجازه راکړئ له هغې نه یوه پوښتنه وکړم، تا په خپله ولیده؟

ـ څه وایې پلاره! خپله مې دا ویاړ په برخه شو، د حضرت مریم له سپېځلي شمایل له څېرې نه د خدای نور ورېده او له شونډو یې څاڅکي څڅېدل...

پېیر چې د بوډۍ خبرو ته په ځیر غوږ نیولی و، په خورا سادګۍ وویل:

ـ هوکې، وګورئ، دا لویه دوکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاګي یوشکا چې سترګو یې د ننواتو غوښتنه کوله، شهزادګۍ ماریا ته مخ ورواړاوه او په وحشت یې وویل:

ـ توبه، توبه، دا ته څه وایې پلارجانه! داسې مه وایه!

پېیر بیا تکرار کړه:

ـ دا د خلکو دوکه کول دي.

بوډۍ خدایي خدمتګارې چې په تېرا و تندي صلیب کېښ وې ویل:

ـ لوی پروردګاره، حضرت مسیح، توبه وباسه داسې مه وایه پلاره! یو جنرال هم چې د زړه سترګې یې ړندې وې، ایمان یې نه لاره، همداسې ویلې و "د کلیسا پاپان دوکې کوي او خلک غولوي" خو دا خبره یې لا پای ته رسولې نه وه، چې په دواړو سترګو ړوند شو، بیا یې ایمان راوړ، زه به دې د سترګو رڼا یې ببرته در وبښم، جنرال په زاریو زاریو ویل، ما وروله، د شمایلو پښو ته وروله، ما وروله! دا یوه رښتني کیسه ده، زما په مخکې تېره شوې او په خپلو سترګو مې لیدلې ده، ما په خپلو سترګو ولیدل چې ړوند جنرال یې شمایل ته وروست، هغه وروړاندې شو او د شمایل پښو ته ورولوېد او وې ویل: سترګې مې رڼا کړه، تول هغه څه چې څار (پاچا) رابښلي ستا له نامه به یې څار کړم، ما په خپلو سترګو ولیدل، ومې لیدل پلاره، چې د هغه جنرال ستوری یې په شمایل کې کېناوه، څه به دې سر درخوږوم، لنډه به یې درته وایم، د هغه جنرال سترګې رڼې شوې او بیا یې پېیر ته مخ وروړاوه، په نصیحت وزمه ژبه یې هغه ته وویل: ګناه ده، پلارجانه ګناه، داسې مه وایه، د خدای له قهره وډار شه!

پېیر وپوښتل:

ـ دا دې ونه ویل: چې دا ستوری څنګه په شمایل کې کېناست؟

سردار اندرې چې له خندا نه شین و، وویل:

ـ سپېڅلې حضرت مریم ته یې جنرالي ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناڅاپه د پلاګې یوشکا رنګ والوت، لاسونه یې آسمان ته لوړ کړل، بیا یې رنګ تک سور شو او وې ویل:

ـ پلاره! زما پلاره! توبه وباسه، ګناه ده، داسې مه وایه، ته خو ماشوم لرې. او بیا یې چې په ټېټ او تندي صلیب وېست، وویل:

ـ پلاره! دا څه کفر و چې و دې ویل؟ خدای دې تا وبښي. یا خدایه! د هغه ګناهونه وبښه! بیا یې شهزادګۍ ماریا ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

ـ ادکې دا خبرې لا پسې څه معنیٰ لري؟ هغه پاڅېده، نږدې وه، چې له سترګو یې اوښکې راتویې شي، د خپلې کڅوړې په ټولولو پیل وکړ، له ورایه ښکارېده چې هم په حیرت کې ده او هم یې افسوس کاوه، چې چا، څه وویل او له دې نه ډېره شرمېده، چې څنګه په هغه کور چې دا صدقه راټولوي، هلته داسې کفر ویل کېږي.

شهزادګۍ ماریا وویل:

ـ تاسو هم له څه نه خوند اخلی، تاسو ته چا ویلي و چې ما ته راشی؟

پېیر وویل:

ـ نه ادکی! پلاګې یوشکا! ته مه خوابدې کېږه، ما ټوکه کړه، هغه شهزادګۍ ماریا ته مخ ورواړاوه او وې ویل:

ـ هیله کوم دا ومنئ، چې ما رښتیا د هغې د خوابدې کېدو تکل نه لاره، هغه چې هڅه کوله، پر خپلو ګناهونو لمن وغوړوي، موسېده او زیاته یې کړه:

ـ هسې یو خبره وه، په دې کې مو هېڅ کوم ځانګړی هدف نه درلود.

پلاګې یوشکا په شک او تردید کې ودرېده، خود پېیر څېرې د رښتني پښېماني ژرګندونې کولې او سردار اندرې خو په مهربانه څېر تیا هغې ته داسې کتل، چې کرار کراره بېرته آرامه شوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

بوډۍ خدايي خدمتګاره آرامه شوه او بيا په خبرو راغله.تر ډېرو پورې يې د (امفي لوخي)نومي کشيش ستاينې کولې.هغې ويل چې هغه کشيش دومره سپېڅلی او پاک زړی دی چې د رغوي نه يې د خوشبويۍ بوی راته.هغه په دې غږېده چې د کيف ښارته د وروستي سفر په اوږدو کې يې له يوې کشيشې سره پېژندګلوي وشوه او هغې دې ته د هغو خمڅو د دروازې کلی ورکړه چې هلته د موميايي شوو راهبانو مړي ايښې دي.هغې يادونه وکړه چې هغې په خمڅه کې له نورو خدايي خدمتګارانو سره دوه شپې ورځې تېرې کړې دي او دې هلته له ځانسره وچه ډوډۍ هم وړې وه.دې ويل چې کله به ديوه شهيد قبر ته کېناسته،کله به يې بل ته دعا کوله،کله به يې له يوه نه دعا غوښته او کله به بل ته ورغله....مورجانې نه پوهېږې څه خاموشي،څه سپېڅلتيا ،په زړه کې دې داسې روښانايي راخورېږي،چې د بهر د روښانۍ ليدل نه غواړي.

پېير،په خورا ځير او غوځ ټينګار هغې ته غوږ نيولی و.سردار اندرې له کوټې نه ووت او شهزادګۍ ماريا يې خپلو خدايه خدمتګارانو ته پرېښوده چې خپل چای وڅکي،خو هغې پېير د هرکلېو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته بدرګه کړ او هغه یې وویل:
-تاسو ډېر مهربانه یاستي !
-اخ !ما رښتیا نه غوښتل دهغې سپکاوي وکړو ،زه دغه احساسات احساسوم او دهغو درناوي کوم.
شهزادګۍ هېڅ ونه ویل، هغه ته یې وکتل، یوه ملالـه موسکا یې پرشونډو خوره شوه او وې ویل:
-زه تاسو له ډېر پخوا نه پېژنم او د ورور په شان را ته ګران یاستئ.
ددې خبرې سره سم یې، ناڅاپه، پرته له هغه نه چې پېیر دې ته د مینې او ځواب ځرګندولو حق ورکړي، وې ویل:
-څنګه؟اندرې څنګه و؟ دهغه روغتیا ما ډېر زوروي، ژمی یې روغتیا ښه وه، خو پسرلی یې زخمونه تازه شول ،روغتیا یې ژوبله شوه او داکتر سپارښتنه وکړه چې باید لاړ شی او دخپلې روغتیا غم وخوري.روحي حالت یې هم ما زوروي.مورږ ښځې خپل ټول غمونه په ژړا او ننواتو سړه وو ،خو هغه هرڅه په زړه کې ساتي او غم زیاتوي.نن یې طبیعت ښه دی، ځکه ته راغلي یې.ډېر کم داسې پېښېږي چې داسې خوښ وي.کاشکې ته وکولای شي هغه قانع کړې، چې بهر ته لاړ شي.هغه ډېرې خوځېدا ته اړتیا لري.دلته دا آرام ژوند دی له ژونده باسي.دنورو خو دې ته پام نه شته، ولې زه خو یې وینم.دشپې لس بجې وې چې چوپړان د مشر سردار د ګاډۍ د آسونو دزنګونو په شرنګهاري سره چې لـه لـري رانېږدې کېدل، د دروازې د زینو خواتـه ورمنـدې کړې.سردار اندرې او پېیر هم په ګډه دهغه هرکلي ته وروړدانګل.د بوډا سردار د ګاډۍ نه دراښکته کېدو په حال کې ،په پېیر سترګې ولګېدې او وې ویل:
--دا څوک دی؟خو همدا چې نا آشنا ځوان یې ځای ته راوست او وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژاند ،وې ویل:

-اوهو !څومره ښه ډېر خوشاله یم چې وینم دې ،راشه مچ مې کړه.

دبوډا سردار طبیعت خورا جوړ او پر پېیر ډېر مهربانه و.

تر ماښامنۍ مخکې چې کله سردار اندرې د پلار دفتر ته راستون شي، پلار یې له پېیر سره په توده مرکه کې بوخت ولید. پېیر غوښتل زوړ بوډا په دې قانع کړي چې داسې وخت را رسېدونکی دی چې جګړه د انسانانو له منځه ورکه شي، خو بوډا سردار په ملنډو ملنډو دې خبرې پورې خندل، هغه ویل:

ـ د انسانانو له مراندونه، وینې راوباسئ او هلته نوې وینې په کې وبهوئ، هغه وخت کېدای شي جګړه پای ته ورسوي. دا ټول ښځینه خیالونه دي، خو سره له دې هم هغه پېیر پر کینې اوږې وواهه او خپل میز ته ورنږدې شو ،سردار اندرې چې هیله یې نه لرله،د پلار او انډیوال مرکې ته ورګډ شي، ځان یې په هغو کاغذو بوخت وساته چې پلار یې له ځانسره له ښاره راوړی و ، بوډا سردار هغه ته ورنږدې شو او له هغه سره یې،د هغه د ورځنیو کارونو په اړه خبرې پیل کړې:

ـ سردار رستوف د اعیانو د ټولنې مشر لا د هغو وګړو نیمایي هم نه دی، برابر کړی، چې باید راټول کړی یې وای. هغه ښارته راغلی او زه او زه یې مېلمستیا ته رابللی یم..... بیا پېیر په اوږه واهه او زوی ته یې وویل:

ـښه وروره ! ستا دا انډیوال ښه سړی دی، زما خوښېږي !

..... بوډا د کوټې نه د وتلو په وخت کې غږ کړ:

ـ زما له هغې ساده لېونۍ لور سره مینه کوه او له هغې سره مهربانه اوسه !

پېیر لیسه ګورې، ته په دې سفر کې له سردار اندرې سره د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې په ټینګښت او پرتم پوه شو. له سردار اندرې سره د پېیر د دوستۍ پرتم، نه په خپله د اندرې په دوستۍ، بلکې د هغه له خپلوانو سره په دوستۍ کې څرګندېده. که څه هم پېیر نه ظالم او زړه سختی مشر سردار پېژانده او نه یې آرامې او مهربانې شهزادګۍ ماریا سره آشنايي لرله، خو داسې یې انګېرله چې له دواړو سره له کلونو کلونو پېژندګلوي او دوستي لري. هغه د ټولو په زړه کې ځان موندلی و. شهزادګۍ ماریا نه یوازې له دې کبله چې د هغې له خدايي خدمتګارانو سره پېیر لېوالتیا ښودلې وه، هغه په مینه ناکو سترګو کتل، بلکې د مشر سردار په وینا آن د هغه ماشوم لمسی سردار نیکولای هم هغه ته موسېده او غېږې ته یې ورته.

میخاییل ایوانوویچ او پېغله بوري ین هم هغه وخت چې پېیر او شهزادګۍ ماریا به سره غږېدل، دوی ته کتل او له مینې نه به یې موسکا پرشونډو خورېدله.

مشر سردار ماښامنۍ ته راغی، پر میز کېناست او ټولو ته څرګنده شوه چې دغه کار یې د پېیر لپاره کړی دی. بوډا په لیسه ګوري کې د پېیر د دوه ورځنۍ مېلمستیا په وخت کې خورا ښه او مهربانه و. له هغه سره به یې مینه کوله او ورته ویل به یې چې دیدن ته یې راشئ.

کله چې پېیر لاړ او د کورنۍ غړي ببرته راټول شول، لکه هغه شان چې په هره کورنۍ کې د نوي مېلمانه د تګ نه وروسته دود دی، ټول د هغه په اړه خبرې کوي، دوی ټولو هم دا کار کاوه، خو له ستاینو نه پرته، بل هېڅ نه اورېدل کېدل او دا هغه څه دي چې ډېر کم پېښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

رستوف چې دا وار له رخصتيو راستون شو، دلومړي ځل لپاره يې داسې يې احساس کړه، چې د هغه اړيکې له دينيسوف او په ځانګړې توګه له غونډ سره څومره ټينګې او ژورې دي.
کله چې غونډ ته نږدې کېده، د هغه په زړه کې داسې احساس څپې وهلې، لکه هغه احساس چې د مسکو د پاورسکايا په کوڅې کې يې، خپل کور ته د نږدې کېدو په وخت کې احساسوله. هغه چې کله د خپل غونډ سپاره پوځ سور څښې ديمينتوف وليد، هغه يې سمدلاسه وپېژاند او سره بخونو آسونو د څرخای ديوال يې تر سترګو شو، کله چې يې لاورشکا په چغو چغو هرکلي ته راودانګل: ګراف راورسېد! دينيسوف له خوبه راپاڅېد، په داسې حال کې چې څښې يې جړې وې، له خپلې ځالې يې رامنډې کړې، له رستوف نه يې غېږ راتاو کړ او د غونډ افسران ترې راتا و شول. د رستوف په ګوګل کې هماغه احساس څپې وهلې لکه چې کور ته د ستنېدو په وخت کې يې مور او پلار او خويندو له ده غېږې تاوولې، دی يې کېښکوده، له خوشالۍ نه ګبنې واخېست، ژړا ورغله او ژبه يې ګونګه ګونګه شوه. غونډ هغه ته د خپل کور په شان و، هماغه شان په زړه پورې او ګران و، لکه د مور او پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور.

رستوف د غونډ له قوماندان سره تر کتنې وروسته، په خپل هماغه د سورو پوځونو په ډله کې وګمارل شو..... تر څو پیرو او دندو تر سرته رسولو وروسته یې ،بیا له کار سره مینه پیدا شوه، د آزاد کورنی ژوند آزادي یې هېرې او بېرته یې ځان د پوځي ژوند د نظم او ټینګو کړو په کړېو کې برابر کړ. خو دلته یې هم هماغه د کورنی تود ژوند مینه، محبت، خواخوږي چې د مورو پلار او خویندو نه لیدل، احساسول. دلته نور د ټولنې د ګډو او غیر پوځي ژوند آزادي نه وه، چې په کې هرې خوا ته لاس وا چوي او تېروتنې ترې وشي، نور نو سونیا نه وه چې له هغه سره د رازونو یا نه رازونو یا د زړه دغوټې خلاصولو ته اړ شي. نور نو دا امکانات نه و چې دې خوا ته، هغې خوا ته لاړ شي، نور نو په یوه شپه و ورځ کې ۲۴ساعت نه و ، چې هر ساعت یې په ډول ډول لوبو تېر کړي، نور نو د خلکو هغه بې شمېرې ډلې نه وې، چې دی په پېژندنه کې حیران وي، نه وو ، نور یې له پلار سره د مالي ستونزو خبرې نه وې او نور نو دولوخوف ته په قمار کې د پیسو بایلېدل نه وریاد بدل، دلته په غونډ کې هر څه څرګند او ساده و. ټوله دنیا او د هغه هر څه په دوو نابرابرو برخو وېشل کېدل: یو د پاولوګراد غونډ ، چې هغه خپل ګانه او نوره ټوله دنیا. او هغه له دې دویمه برخې سره هېڅ اړیکي او کار ،نه لاره. په غونډ کې هر څه څرګند و ، هر څوک پوهېدل، څوک بریدګی او څوک جګړن دی، څوک پاک زړی او څوک بد زړی او له ټولو نه مهمه دا ده چې څوک ستا ملګری دی. دوکاندارانو به باور کاوه، هر څه یې په پور ورکول او په هرو دربوو میاشتو کې یې یو وار پورونه ټولول، هېڅ اړتیا نه وه، چې پلمې وکړي او دروغ ووایي، یوازې دا باید په پام کې نیول شوي وای چې د پاولوګراد په غونډو کې داسې څه نه وای تر سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي چې بد ګڼل کېدل او هر کله چې تا کوم کار ته ګماري باید هغه په غوره توګه تر سره کړې او د هغه امر له مخې چې تا ته درکړ شوی دی، هغه بشپړ کړې.

رستوف چې کله بیا د غونډ په ځانګړو حالاتو کې ژوند پیل کړ، هغه مسافر ته ورته و، چې له اوږده مزله وروسته یې کولای شول، وغځېږي او ښه استراحت وکړي. د پوځ دا ژوند د رستوف لپاره ځکه په زړه پورې و چې دولوخوف ته د پیسو د بایلو دلو (د مورو پلار د خواخوږۍ سره سره یې نه شو کولای د دغه ګناه له کبله ځان وبښي) نه وروسته یې پرېکړه کړې وه چې تر پخوا نه به دا سې زیات خدمت کوي، داسې هڅه او زیار به باسي، چې د ګناهونو پور پرې کړي، لنډه دا چې پیاوړی وتلی افسر، خوږ ملګری او په یوه خبره کې، یو ځانګړی سړی و اوسي. هغه څوک چې په ولسي ژوند کې ګران او په پوځي کې خورا آسانه خبره ده.

رستوف د قمار، تر بایلودو وروسته پرېکړه کړې وه، چې د پنځو کلونو په اوږدو کې د پلار پور وروپرې کړي. پلار یې په کال کې لس زره روبله ورته رالېږل او تکل یې کړی و چې تر دوه زرو نه زیات روبله خرڅ نه کړي او په پاتې یې هغوی د پلار پور ادا کړي.

زموږ پوځ تر شاتګ او په پولتوسک او ایلا پروس کې تر یرغلونو او ښېلا ښېلو جګړو نه وروسته، بارتن شتاین ته نېږدې راټول شوي و. ټول د ښار (ټولواک) راتګ او د نوي جګړې پیل ته سترګه په لاره وو.

د پاولو ګراد غونډ چې د ۱۸۰۵ کال په جګړه کې ګډون درلود، ځانته د خوړو او کالو په راټولو لګیا و، نو ځکه یې ونه شو کولای د پولتوسک او ایلا پروس په لومړنیو نښتو کې ګډون وکړي، خو د دویمې جګړې په نیمایي کې یې ځان جګړه ځپلي پوځ ته ورساوه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاتف له پوځ سره يو ځای شول. د پلاتوف ډله له پوځ نه جلا جنګېدل. د پاولوګراد پوځ څو ځله، له دښمن سره په نښتو کې ګډون کړی و، اسيران يې نيولي وو او آن يو وار يې د مارشال اودينو ګاډی هم غنيمت کړې وه. دغه غونډ د اپرېل په مياشت کې څو اونۍ يو لړې او کنډواله شوي کلي ته نېږدې، ديره شوي، همالته ځای په ځای ولاړ او هېڅ ونه خوځېد.

که څه هم د واورو د ويليدو او د اوبو د بهېدو فصل و، هره خوا ختې وې او کله به د سړو څپو راخوره شوه، سيندونه په څپو راغلي وو، لارې بندې وې. په ورځو ورځو به آسونه له خوځېدا پاتې شول، نه آسونو ته وابښه او نه وګړو ته خواړه رسېدل. دا چې ګاډی او کراچۍ خوځېدای نه شوې، خلک پلي، کلو او بانډو ته تلل او هلته به له خلکو نه په تشو کلېو کې، کچالو يا نورو خوړو پسې ګرځېدل، خو د خوړو څه شی يې پيدا کولای نه شو.

هر څه چې و، کلېوالو خوړلي او تښتېدلي وو، هغه شمېر چې پاتې وو، سخت خوار، مظلوم او څه خواړه او کالي يې نه درلودل، چې له هغو نه يې څوک واخلي يا يې غلا کړي. آن سخت زړو سرتېرو هم ددې پر ځای چې له هغو نه څه واخلي، خپله يې که څه درلودل، هغو ته يې ورکول......

دوې اونۍ کېدې چې آسونو هم د کورونو د کوټو د چتو له سوارونه پرته، نور کوم وابښه خوړلي نه و. خورا ډنګر او ژوبل شوي وو..... خو سره له دې هم افسرانو او سرتېرو پوځي ژوند ته دوام ورکاوه، د سورو غونډ پوځيانو، که څه هم رنګ الوتي، پړسېدلي او جامې يې ټوټه ټوټه وې، مګر بيا هم هر سهار په کتار کې درېدل او هم به بيګارۍ ته تلل، آسونه يې خره کول، وسلې يې پاکولې، آسونو ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چتونو نه سوارې راویستې، د خوړو په تمه د نغریو شاو خوا ګرځېدل، وږې پاڅېدل او دلوږې او خوړو په اړه به یې ټوکې کولې او اپلتې به یې غړولې.......

رستوف د پخوا په شان له دینیسوف سره په یوه کوټه کې او سېده او تر رخصتیو نه یې وروسته، ملګرتوب لا ټینګ او خوږ شوی و. دینیسوف هېڅکله د خپل اندېوال رستوف د کورنۍ د غړو په هکله نه غږېده، خو رستوف دا سې احساسوله، چې د ناتاشا ناکامه مینه، د دوی په دوستۍ کې بې اغېزه نه ده. دینیسوف چې تر رستوف لوړه رتبه درلوده، هڅه یې کوله، چې هغه سختو چارو او ګوابنمنو سپاربنتونو ته ونه ګماري. د هغه پالنه او ساتنه یې کوله او تر هرو عملیاتو وروسته به یې د هغه پوښتنه کوله، چې تاوان ور رسېدلی نه وي. رستوف په یو کلي کې د خپلو دندو د سرته رسولو په وخت کې، یو پولنډي بوډا، چې یوه کمکۍ لور یې ورسره وه، ولیده، چې بربنډ او وږي دي، او نه پوهېږي چې چېرې وتښتي، رستوف هغه له ځانسره قطعې ته راوستل، هغو ته یې په خپله کوټه کې ځای ورکړ، هغوی یې تر هغه وخته پورې وساتل چې بوډا روغ شو.

د رستوف یوه ملګري دښځو په اړه د خبرو اترو په لړ کې، هغه ته ویل چې هغه ناځوانه ملګری دی، ځکه دی، خپل دوستان له هغې یوې لنډې ښځې سره چې دده کورته راغلې ده، نه اشنا کوي.رستوف ته دغې ټوکې خوند ورنه کړ او سخت خفه شو.هغه افسر ښه وښکنځاه چې دغه ټوکه یې ورسره کړې وه، خو دینیسوف کرار کرار هغه آرامه او دلاسا کړ او دهغوی تر منځ یې ددوئیل مخه ونیوله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د اپرېل په میاشته کې، د ټولواک د راتګ خبر، پوځ بیا راژوندی او زړور کړ. رستوف ونه کولای شو په هغه برید کې د ګډون حق پیدا کړي، چې په بارتن شتاین کې کېدونکی و، ځکه د پاولوګراد غونډ د پوځ په لومړیو کرښو او له بارتن شتاین نه لرې پروت و.

غونډ په یو لرې ډاګ کې ځای پر ځای شوی و. دینیسوف او رستوف په هغه مورچل کې، چې سرتېرو د خمڅې په ډول و ښستلی او په پاڼو، ښاخونو او شنو یې پټ پوښلی و، پناه اخیستې وه. د غه مورچل چې د هغه وخت د دود سره جوړ شوی و، یو متر سور، یونیم متر ژوروالی او درې نیم متره اوږد والی درلوده. د دغه مورچل یوه خوا، د وتلو لپاره لکه زینې داسې جوړې شوې وې، همدا خمڅه د پوځیانو کوټه هم وه. د خمڅې په بل سر کې سورو پوځیانو، څولرګي په دېوال کې وهلي، پر سر یې یوه تخته وراښېې او له هغه نه یې د میز کار اخیست. د څنګ په دوو دیوالونو کې یې، د یو متر په اندازه بیا نور ځایونه وهلي وو او له هغو نه یې د کټ کار اخیست. د مورچل د لوړوالي کچه له هغه اندازې سره برابره چې دی هلته ولاړ و. سر یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاس نه لګېده. د دينيسوف کوټې (هغه سرتېرو ته ګران هم و) يوه بله ښکلا هم درلوده او هغه دا چې له چته يو داسې دړه چې په هغې کې د ښيښې ټوټې ټومبل شوې وې، راځوړنده وه. کله به چې هوا ډېره سړه شوه، سرتېرو به لړ. سکروټې د او سپنو په تختو کېښودې... د دينيسوف او رستوف مورچل به ښه تود، او د سرتېرو او پوځيانو ګڼه ګوڼه به هلته جوړه وه.....

د اپريل د مياشتې يوه ورځ چې رستوف د سهار په اتو بجو له پيرې او سختې بې خوبۍ نه وروسته، خپل مورچل ته راغی، سپارښتنه يې وکړه چې اور راوړل شي. له اورښته لوند شوی خپل کميس يې وويست، دعا يې وکړه، چای يې وڅکه او ځان يې تود کړ... خپل کالي او کپړې يې ټول او په يوه کميس کې په خپل کټ کې وغځېد. لاسونه يې تر سر لاندې کېښودل، په خيالو کې ډوب شو او د هغې رتبې د اخېستو په چرت کې لاړ، چې د خپلې وروستۍ دندې د بريالي سر ته رسېدو له امله يې په هماغه ورځ د حکم د اخېستو وړ اندېز شوی و. هغه دينيسوف ته چې معلومه نه وه، چېرته تللی و، سترګې په لاره و. ده غوښتل چې په ګډه سره کيني او د زړه خواله سره وکړي. په دې وخت کې د دينيسوف چغې چې له قهره ډکه معلومېدې، وا اورېدل شوې. رستوف پاڅېد، د مورچل د هېنداره نه يې د باندې وکتل، ګوري چې ډلګی مشر توپچنکو دی.

دينيسوف پرله پسې چغې وهلې، ما خو تا ته خپله امر کړی و، چې ځوک دغه د ماشکين ريښې ونه خوري. ما خپله وليدل چې لازارچوک ريښې له ډاګه راوړې. ډلګی مشر ځواب ورکړ:

ـ ښاغليه! ما ټولو ته ستا امر وواېه، سپارښتنه مې ورته وکړه، خو د هغو غوږونه کله خبره اوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف بېرته خپل کټ ته راستون شو او په خورا ډاډ يې له ځان سره وويل:

ـ پر بېړه چې خپلې چغې سورې وکړې، ما خپل کارونه په ښه توګه تر سره کړي دي، زه غوارم ويده شم، ترخوبه بل ښه شی په دنيا کې نه شته.

خو د ډلګۍ مشر له غږه پرته، دد ينيسوف د نوکر، هماغه چالاک او اوروزمی لاروشکا غږ هم واورېدل شو. هغه پر ډوډۍ باروکرا چيو او غوايانو په اړه خبرې کولې او ويل يې چې خوړو پسې ګرځېدو، ده هغه ليدلي دي. بيا د دينيسوف د چغو غږ واورېدل شو چې ويل يې:

ـ دويمې ډلې ته ووايئ چې چمتو شي.

رستوف په زړه کې وويل:

ـ دا چېرې ځي.

دينيسوف پنځه دقيقې وروسته خمځې ته راننوت او په ختو ککړو بوټو سره کټ ته وروخوت، په خورا قهر يې خپل پيپ څښاوه او خپل شيان يې په کڅوړه کې اچول. هغه خپله توره او متروکه تر ملا کړل او د وتلو د وره خوا ته د خوځېدو په لړ کې يې، د رستوف ددې پوښتنې په ځواب کې چې چېرې ځې، په خواشينی ځواب ورکړ، کار لرم.

دينيسوف د خمځې د دروازې نه د وتلو په شېبه کې وويل:

ـ لوی خدای او ستر تولواک به مې ساتنه کوي.

رستوف له خمځې نه باندې په ختو کې د څو آسونو د خوځېدا ګامونه واورېدل، خو ځان يې آن دومره هم په عذاب نه کړ چې وګوري، چېرې ځئ؟ په هماغه ګوښه کې چې غځېدلی و، کرار کرار لږ تود او خوب يووړ. لمر په غړغړو و چې راويښ شو او له خمځې نه راووت. دينيسوف لا راستون شوی نه و. آسمان شين و. د ګاونډې خمځې څنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته، دوو افسرانو او یو بریدګي په پستې نمجنې ځمکې کې، چې ختېجنه وه، په خورا خوښۍ د سافیکا د لوبې د پیل په هیله، میرېوي تکول. رستوف هم له هغو سره یو ځای شو. د دوی پیل شوې لوبه لا نیمایي ته رسېدلې نه وه، چې خپل پلو ته را روانو کراچیو ته یې پام شو. یو پنځلس شپاړلس سواره، چې آسونه یې خورا ډنګر وو، کراچیو پسې را روان وو. کراچۍ د سپرو په لاربښوونه، د آسونو د تویلې خوا ته ورننېږدې شول، سواره ترې راتاو او لویه ګڼه ګوڼه یې جوړه کړه.

رستوف وویل:

- ښه وګوره، دینیسوف هسې ځان له ډاګه ویشته، دا دي هم خواړه!

افسرانو وویل:

- همداسې چې وایي، اوس به سرتېري مزې کوي.

د سرتېرو نه لږ واټن وروسته، د پلیو پوځونه دوه افسره چې پر آسونو سواره وو، او له رستوف سره یې چغ جګ و، راروان و. رستوف د هغو مخې ته ورغی.

ډنګر، لنډوني افسر، چې له ورایه یې له ژبې نه قهر ورېده، ویل:

- زه تاسو ته خبر درکوم.

دینیسوف وویل:

- لاس مو خلاص، ما خو وویل، چې بېرته یې نه ورکوم.

- ګوره تورن صاحب! مسوولیت به یې ستا په غاړه وي، تاسو په خپلو تالان ګډ کړي دي، دا خو غلا ده، دوه ورځې کېږي، زموږ سرتېرو یوه مړۍ ډوډۍ هم نه ده خوړلې.

دینیسوف ځواب ورکړ:

- زما سرتېري دوه اونۍ کېږي چې وږي ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلي افسر په لوړ آواز بیا وویل:

- دا سوچه غلا ده، تالان دي. تاسو یې مسوول یاستئ.

دینیسوف ناڅاپه لکه اور چې اخېستي و، چغه کړل:

- ځنګه، پربېږدئ مې کنه؟ ځواب یې زه وایم نه تاسې. ګورئ، مخکې له هغه چې خبره بې آبۍ ته ورسېږي، ما نه لاس واخلي او کنه... شاګرز، تاسو ته وایم مخ واړوئ.

لنډه وني افسر، پرته له هغه چې یا شاګرز او یا وخوځېږي، په لوړ آواز یې وویل:

- ډېر ښه، ډېر ښه، هم غلا کوئ او هم...

دینیسوف د خپل آس مخه، د دغه افسر خوا ته وروا ړوله او چغه یې کړل:

- ځه ورکېږه ! کنه اوس به هغه څه دربانديږ وکړم چې مې کوه پوښتنه.

افسر هم په ګوا ښمنه ژبه وویل:

- ډېره ښه ده، اوس به ګورو.

هغه د خپل آس مخ راواړوه، په خپل ربړ د بدونکي زین ناست، په یرغه ځغاسته لرې شو.

دینیسوف ورپسې چغې کړل:

- د سپي په شان غاپي، لکه خراړي سپي.

دا د پلي پوځ یو افسر ته د سواره پوځ تر ټولو بد دې ښکنځلې او پر هغه ملنډې وې.

دینیسوف تر دې سپکو نه وروسته، په بنګېدو بنګېدو، د رستوف خوا ته راغي او وې ویل:

- په زور مو ترې واخیستل، غلا مو کړل، دهغود خوړو کاروان مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې کړ. څه وکړم، وګړي مې له لوږې مري، بل ډول خو ونه شوه.
هغه څه چې د سواره پوځ، پوځیانو ته ترلاسه شوي و، د پاولګراد د قطعې یو غونډ ته ور روان و، خو دینیسوف چې د لاوروشکا نه د هغه له راتګ او ساتونکو د نه درلودلو نه خبر شوي و، له خپلو ساتونکو سره پرهغه یرغل او تالان کړي و. هغه خپلو سرتېرو ته پوره وچه ډوډۍ ورکړه او آن نورو سورو ته یې هم ست وکړ.
بله ورځ، د غونډ قوماندان دینیسوف ځان ته وروغوښت، خپلې منګولې یې پرانیستې او سترګو ته یې ونیولې:
- زه دا پېښه داسې ګڼم، ګواکې پرهغه سترګې پټوم، ګواکې هېڅ مې نه ده لیدلې او نه مې اورېدلې او تا په غلا نه تورنوم او دوسیه نه درته جوړوم، خو تا ته مشوره درکوم چې په خپله سترې قوماندانۍ ته لاړ شې، او دغه شخړه په کراره آواره کړې او که شونې وه، کوم سند لاسلیک کړې، چې څومره خواړه دې ترلاسه کړي دي او کنه د پلې غونډ له عرض سره به مخامخ او خبره به خدا ازده چېرته ورسېږي.
دینیسوف د غونډ له قوماندان سره ترکتنې وروسته، مخامخ سترې قوماندانۍ ته لاړ او د زړه له کومې یې تکل وکړ چې د غونډ د قوماندان خبره ترسره کړي. هغه چې کله د شپې خپلې خمڅې ته راستون شو، داسې و چې رستوف هېڅکله خپل ملګري دغه شان لیدلی نه و. هغه نه غوښتل وغږېږي او له خواشینۍ نه سرسام و. کله چې به رستوف هغه نه وپوښتل چې څه شوي دي. هغه به شونډو لاندې ښکنځلې او ګواښمن څه به یې ویل، چې په پوره توګه نه د پوهېدو وړ و او نه دا څرګنده وه، چې چا ته یې وایې.
رستوف چې د دینیسوف ددې حال په لیدو ویرې اخېستي و، هغه ته یې د کالېو د بدلولو او یو ګیلاس اوبو د څکلو ست وکړ او یو تن یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ډاکتر پسې ولېږه.

- غواړي ما د غلا په تور محکمه کړي. ورکه وه يې، يو بل ګيلاس اوبه راکړه، پرېږده چې محکمه مې کړي. زه به تل د دغو دوه مخو په وړاندې جنګېږم، دا خبره خپله ټولو اک ته هم کوم، هو کې، راکړه، راکړه يو بل ګيلاس يخې اوبه هم راکړه.

پوځي ډاکتر چې راغي وې ويل:

- هرومرو يې بايد وينه واخېستل شي. او يو شيشه توره وينه يې د دينيسوف له ويښتن لاس نه واخيسته او په همدې وخت کې متې هغه وکولې شو، د هغه څه په هکله خبرې وکړي، چې په ده تېر شوي و:

- کله چې سترې قوماندانۍ ته ورسېدم، ومې پوښتل، ښه رئيس مو چيرې دي؟

وې ويل:

- ايا کولای شي لږ صبر وکړئ؟ ما وويل:

- بايد لاړ شم، خپلې دندې ته بايد ستون شم، تر دې ځايه پورې مې ديرش(ورست) لاره وهلې، که ورته وواېې چې د صبر کولو وخت نه لرم، ښه به دا وي چې ما ومنئ. تر دې خبرې وروسته و چې د داړمارو غلو مشر راښکاره او ما ته يې په نصيحت پيل وکړ:

- دا کار چې تا کړي دي، غلا ده ! زه چې ورننوتم، ومې ويل:

-غلا ، دا غلا نه ده چې يو افسر خواړه ددې لپاره اخلي چې خپل وږي سرتېري ماړه کړي، غلا هغه ده چې د سرتېرو خواړه د خپل جيب د ډکولو لپاره واخلي، هغه وويل:

- ښه ! چې داسې ده، لاړ شه او د جرګه ګۍ مشر ته ورشه او هلته به هغه يو پاڼه درکړي،ته هغه واخله او لاسليک يې کړه، چې ستا دغه دوسيه پای ته ورسېږي. بيا زه د جرګه ګۍ مشر ته ورغلم.څه فکر کوئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میز شا ته څوک ناست و؟ نه، نه پوهېږئ؟ تصور وکړه، فکر کوئ، څوک مو ږ له لوږې ژغوري؟ دینیسوف چې دا خبره وکړه، له قهره یې په هماغه ټپي لاس میز ته داسې ګوزار ورکړ، چې د هغه پر سر ولاړه پیاله ورغړېده او خپله میز نېږدې و، چې واوړي. پوهېږې څوک و، تلیاتین و، تلیاتین. هغه ته مې وویل:

- دا ته یې چې موږ دې، له لوږې د مرګ پولو ته رسولې یو؟ یوځپېړه، بله څپېړه، خدای دې بده ورځ نه درښیي، وربوز مې ورسم کړ، که رښتیا درته ووایم زړه مې پرې یخ شو. ښه وهل مې ورکړل. دینیسوف همداسې رمباړې وهلې او سپین غاښونه یې تر تورو ببرو بریتو لاندې، له کرکې ځلېدل:

- که رانه ژغورلای یې نه وای، وژلی به مې و.

رستوف ورته وویل:

- دا رمباړې د څه لپاره؟ آرامه شه! بیا دې وینه را وایشېده، راځه چې د لاس د ټپ پلستر دې بدل کړو.

د هغه د لاس پلستر مو بدل کړ، کټ ته یې سره بدرګه کړ او ویده شو. یوه ورځ وروسته، هغه په ښه طبیعت او خوښۍ له خوبه راپاڅېد. د هماغه ورځې په ماسپښین د غونډ یاور په خورا قهر او غوڅه ښه د رستوف او دینیسوف څمڅې ته راغي او په خورا خواشینۍ یې د غونډ د قوماندان له خوا، جګړن دینیسوف ته یوه پاڼه چې د پرونۍ پېښې په اړه پوښتنې په کې راغلې وې، ورکړه. یاور وویل چې، خبر د بره کړکیچنه بریښي. هغه وویل چې یو پوځي محکمه جوړه شوې ده، ځکه په پوځ کې او سنۍ بې پروایي او د خلکو او کلیوالو د شتمنیو تالان زیات شو او د دینیسوف جزا به هم لږ ترلږه خلع رتبه وي.

خبره د خبرلوځو او شیطانانو له خوا داسې ښودل شوې ده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګواکې جګړن دینیسوف له پوځي کاروان نه د خوړو تر تالان او غلا نه وروسته، بې له هغه چې چا غوښتی وي، په بدمستۍ او نشه کې، تللی د اعاشې چارواکي یې غل نومولی، بد رد یې ورته ویلي او ښه یې وهلی دی. له هغه ځایه یې چې سره ویستلي... بیا نورو سره...

دینیسوف د دغو ټولو خبرو او ملنډو په اورېدو خندل او ملنډې یې پرې وهلې، خو رستوف چې دینیسوف ښه پېژانده، په دې ښه پوهېده. سره له هغه چې دینیسوف ګواکې نه ډارېږي، مګر له محکمې نه ډېر ډارېږي. د محکمې له پریکړو او ددې پېښې له راتلونکو بدنامیو ویرېده.

هر ورځ به جلبونه پسې را روان و او محکمې ته به یې غوښت، خو په پای کې دې ته اړ شو چې د مې د میاشتې په لومړۍ نېټې د پوځي سورو د ډلې مشري، خپل مرستیال ته وسپاري او خپله د ستر قوماندانۍ د مستنطق د مشر دفتر ته ورشي او د خپلو ناوړو کړو په هکله پوښتنو ته ځوابونه ووایي. یوه ورځ د مخه پلاتونوف له ددو قزاقانو او له دوو سپرو سره د ځینو کشفیاتو لپاره وتلی وو.

دینیسوف د تل په شان تر ټولو نه مخکې روان و او هلته یې بیا ښه زړورتیا او مېړانه ښودلې وه، خو د یوه فرانسوي وشتونکي د ټوپک یوه مرمۍ د هغه ورون لږ شان ټپي کړ. کېدای شي که بل وخت وای، دینیسوف به هېڅکله په داسې نرم ټپ له غونډ نه روغتون ته د تګ تکل نه وای کړی، مګر اوس یې دغه ټپ پلمه کړ او د قوماندانۍ مستنطق ته یې د ورتګ پر ځای، روغتون ته مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

د جون په میاشت کې چې د فرېدلند جګړه پیل شوه، د پاولګراد غونډ په هغې کې ګډون نه درلود او تر دې جګړې نه وروسته د اوربند تړون لاسلیک شو. رستوف، چې د دینیسوف بېلتون زوراوه د هغه د تګ نه تر اوسه پورې یې له هغه نه هېڅ پته نه لرله.د هغه د دوسیې او روغتیا لـه کبلـه هـم خـورا پرېښـانه و. لـه دغـه اوربنـد نـه پـه ګټـې اخیسـتوېې، اجازه واخېسـته چې روغتـون تـه لاړ شـي او د دینیسوف دیدن وکړي.

روغتون د پروس پـه یـوه داسې واړه کلي کې پـروت و، چې یـو وار روسانو او یو وار هم فرانسویانو هغه تالان او کنډواله کړی و. اوړې و، ډاګونـه تـک شـنه او زړه راښـکوونکي وو، خو د کلـي د کورونـو ړنـګ بامونـه، وران دیوالونـه، نـاولې کـوڅې، بربنـډ او وږي او سـېډونکي، تپي، ناروغـه یـا نشـه سرتېري چې هر پلو لالهانده ګرځېدل، هغه څه وو، چې دلیدو خورا بده منظر یې جوړ کړی و.

د روغتون ودانۍ له تېرو نه جوړه شوې وه. د هغه د انګړ دیوالونه لا یو څه پاتې وو، که په ځینو کړکیو کې لا ښیښې پاتې وې، خو د ځینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوکاټونه هم دړې وړې او الوتي وو. ناروغ، ټپي، رنګ الوتي، د چا لاس، د چا پښه یا بل ځای تړلي، څوک لمر ته ناست او څوک په باغچه کې ګرځېده.

رستوف همدا چې د روغتون انګړ ته ورننوت، په روغتون کې دکوم شي د وروستوالي بوي، هغه سرسامه کړ. په زینو کې یو روسي ډاکتر چې سیګار یې په خوله کې و، په مخه ورغی. داکتر پسې یو روسي روغتیاپال هم روان و.

داکتر وویل:

- ځان خو ځېرولی نه شم، چې ټولو ته ورسېږم، ماښام قضا دماکارالکسویچ کوټې ته راشئ، زه به همالته واوسم.

روغتیاپال چې کوم بل څه له هغه پوښتلي و، ځواب ورکړ:

- هرڅنګه چې ستا خوښه وي، پروا نه لري!

د داکتر په دې شېبه کې، په زینو راختېدونکي رستوف ته پام شو او هغه نه یې وپوښتل:

- ښاغلیه! دلته څه کوئ؟ دلته ولې راغلي یاست؟ د دښمن له مرمۍ نه مو ځان ژغورلي، راغلي یاست چې په تیفوس اخته شي؟ دا د جذام روغتون دی.

رستوف وپوښتل:

- ولې د جذام روغتون؟

داکتر په داسې یوه ژبه، چې ګواکې له خپلو خبرو خوند اخلي، وویل:

- تیفوس، ګرانه، تیفوس! هېڅوک له دې ځایه ژوندي نه وزي. یوازې دوه تنه یو، چې دلته ورته ټینګ یو زه او یو دغه ماکایف (خپل روغتیاپال ته یې اشاره کوله).

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ پنځه تنه نور داکتران مړه شول..له پروسي داکترانو نه مو مرسته وغوښته، خو هغوی دزموږ غوندې دټلوالو(متحدانو) د لیدو زغمل نه لري.

رستوف وویل:

- د سواره پوځ د جګړن دینیسوف دیدن ته چې ستا سو په روغتون کې پروت دي، راغلی یم.

- نه یې پېژنم، هېڅ خبر نه یم پلاره ! ته خپله فکر وکړه، زه یو تن یم، درې روغتونه او څلورسوه ناروغان. د خدای شکر دي چې پروسي مهرباني مېرمنې موږ ته د ټېونو د ترلو ټوکر، قهوه اوکوم کیلو کبان رالېږلي، کنه نفس به مو لاوخته ختلي وای. وې خندل او بیا: څلورسوه ناروغان او نور هم راروان دي.

روغتیاپال ته یې مخ واړاوه؛ تا ته وایم څلورسوه کنه؟

د روغتیاپال له څېره نه له ورایه د هغه نه زغم څرګند و او هیله یې لرله، چې دغه ډېرغږېدونکي داکتر ژر تر ژره لاړ شي، چې دي خپلو کارو پسې لاړ شي.

رستوف وویل:

- جګړن دینیسوف د مولنین په څنډه وکې ټپي شوي و.

داکتر په خورا بې پروایي له روغتیاپال نه وپوښتل:

- ښکاری مړ شوي به وي. څنګه داسې نه ده ماکایفه؟

خو روغتیاپال د داکتر خبره ونه منله.

داکتر وویل:

- جګه ونه او سرې څنې یې نه وي؟

رستوف د دینیسوف د څېرې ځانګړتیاوې انځور کړې.

داکتر وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هوکې، هوکې ! يو تن له همدې نښنو سره و، هوکې، خو بايد مړ شوی وي. په هرحال، بيا دې هم څېړنه وشي. موږ سره، نوم ليک شته دي، ماکايف، هغه نوم ليک خوله تا سره دی؟

روغتياپال وويل:

- هغه له ماکارالکسويچ سره دی. بيا يې مخ رستوف ته وروا ړاوه او وې ويل:

- مهرباني وکړئ، د افسرانو کوټې ته لاړ شئ، هلته به يې خپله وګورئ.

داکتر وويل:

- اخ، پلاره ! که زما منې، مه ورځه، ډاريږم، چې خپله دلته پاتې نه شې.

خو رستوف، له داکتر سره مخه ښه وکړه او له روغتياپال نه يې د لارښوونې غوښتنه وکړه.

داکتر د لاندنيو زينو نه راچغه کړل:

- ګوره، چې بيا ونه وايې، چې چا راته ونه ويل.

رستوف او روغتياپال، دهلېز ته ننوتل. په دې دهلېز کې د روغتون بوی دومره قوي او بد و، چې رستوف اړ وت پزه کلکه او ددې لپاره چې ځان وړاندې تګ ته لا ښه چمتو کړي، ودرېد. د ښي پلو دروازه خلاصه شوه او له هغې نه يو ډنګر، ژېړ رنګی، تخرګ لاندې لکړې، لوڅې پښې په يوه نري کميس کې ځوک راووت. دروازې ته يې ډډه ولګوله. په ځلېدونکو سترګو سره يې په حيرت حيرت تېرېدونکو ته کتل. رستوف د ننه کوټې ته وروکتل او وې ليدل چې ناروغان او ټپيان په کوټه کې، ځوک پر سواره او ځوک پرخپلو کوټونو پراته دي.

هغه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا څوک دي؟

روغتیاپال ځواب ورکړ:

- دا سرتېري دي. هغه زیاته کړه: څه کولای شو ، هغه دا خبره داسې وکړه، چې تا به ویل ښننه غواړي.

رستوف وپوښتل:

- کولای شم، کوټې ته ورننوزم او وې ګورم؟

روغتیاپال وویل:

- څوک ګوري؟ دا خبره روغتیاپال ځکه وکړه، چې هیله یې نه لرله، چې رستوف د ناروغانو کوټې ته ورننوزي. هغه ناولې بوي چې رستوف د دهلېز په اوږدو کې ورسره روږدي شوي و، دم په دم زیاتېده او دلته بالکل لکه د ډډزو په شان و. انسان داسې احساسوله چې ددې بوي سرچینې همدلته دي. کوټه خورا اوږده او رڼا وه او دلمر رڼا د کړکیو نه راخورې وې. ناروغان او ټپیان د دواړو دیوالونو بیخ ته داسې پرځمکې وېده وو ، چې د دواړو کتارونو په منځ کې یوه نری لاره پاتې وه.

د ناروغانو زیاتره هغهٌ بېسده وو یا داسې په عذاب وو چې نوي راغلي یا تېرېدونکو کسانو ته یې پام نه شو کولای. خو په سد هغه یې پاڅېدل، له خپلو ژیړو ،وچو ککرو سره چې له پوټکي پرته بل څه یې پر اډوکو پاتې نه و ، سرونه راپورته کړل. ټولو په یو احساس، داسې یو احساس چې د مرستې د غوښتنې هیله او پر روغو رخه یې څرګندوله، رستوف ته ځیر شول. رستوف د کوټې منځ ته ورننوت او نورو هغو دوو کوټو ته چې دروازې یې دې لوېې کوټې ته راوتلې وې، وروکتل. هغو کوټو هم له دې کوټې نه څه توپیر نه درلود. رستوف ودرېد او په پټه خوله یې خپل شاوخوا وڅارل. هغه په هېڅ ډول د دغه منظر د لیدو تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لرله. د هغه تر پښو وړاندې، همداسې پر بربنډه ځمکه، د کوټې د منځ په نري لاره کې يو ناروغ پروت و او لاره يې بنده کړې وه. ښېره يې قزاقانو ته پاتې کېده، ځنې يې هم د قزاقانو په شان جوړې شوې وې. د هغه لاس او پښې داسې خلاص لوېدلي و چې لاره يې بنده کړې وه، مخ يې سور بخون رنګ درلود او سترګې يې داسې لوېدلې وې، چې له سپينوالي نه پرته بل څه نه په کې ښکارېدل. د بربنډو پښو او لاسونو مراندې يې پړسېدلې او لکه رشمه له هغو تاوېدلې ښکارېدې. سر يې پر ځمکې ډباوه او په جړ او نه پوهېدونکي آواز يې څه ويل، او خپلې خبرې يې بيا بيا تکرارولې. رستوف هغه ته غوږ ونيو او د هغه په خبرې يې ځان پوه کړ:

-اوبه، اوبه، اوبه غواړم.

رستوف د دې لپاره شاوخوا وکتل، که کوم څوک پيدا کړي، چې د غه ناروغ خپل ځای ته ورسوي او هغه ته اوبه ورکړي. له روغتياپال نه يې وپوښتل:

- د دې خلکو پالنه او څارنه څوک کوئ؟ روغتياپال يې چېرې دي؟

په دې وخت کې له ګاونډي کوټې نه يو سرتېري چې په لوژستيک کې يې خدمت کاوه، راووت. تيارسي شو، يو ګام رستوف ته وروړاندې شو، په لوړ آواز يې وويل:

- ښاغليه! روغتيا مو غواړم.

داسې برېښېده چې هغه پر رستوف د روغتون د مشر ګمان کړی و.

رستوف، هغه ته قزاق سرتېري وروښود او وې ويل:

- هغه راجګ کړه او اوبه ورکړه.

سرتېري په لا خوند، لېوالتيا او شوق سترګې وغړولې، لا پسې شخ شو او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اطاعت کېږي ښاغلیه ! مګر له خپله ځایه ونه ښورېد.

رستوف له ځانسره وویل:

-خبر دی، پروانه لري، هېڅ کولې نه شم، هغه غوښتل ووزي، خو له ښئ خوا نه یې د غلچک درونند بار پر زړه احساس کړ، چې پر ده لا زیاتېده، مخ یې ورواړاوه. هلته یو بوډا سرتېري پرخپل کوټ ناست او په ځیرځیر یې ده ته کتل. څېره یې پر اډوکونښتي ژېړ رنګه پوټکي تـه ورته وه. سپینه ببره لویه رېـره یې وه. د بوډا ګاونډ ناست سرتېري، د هغه په غوږ کې څه وویل او رستوف ته یې اشاره وکړه. رستوف پوه شو چې بوډا څه هیله لري. رستوف ورنږدې شو. وې لیدل چې یوه پښه یې کړه او بله هغه یې له ځنګانه نه پاس پرې شوې ده...

بوډا سرتېري چې لاندې ژامه یې رېږدېده، وویل:

- نه پوهېږم چې څومره درته ووایو، ښاغلیه ! ګورئ، آن نن سهار یې نفس ختلی، آخر موږ هم انسانان یو، سپیان خو نه یو...

روغتیاپال په تلوار وویل:

- سمدلاسه یې رالېږم، سمدلاسه، چې یو یې سئ... مهرباني وکړئ، درځه چې ځو.

رستوف هم په تلوار وویل:

- درځه، درځه چې ځو...

سر یې ښکته واچوه، ځان یې راټول کړ، غوښتل یې ورک شي، وړوکي شي او د چا پام وروانه وړي. هغه د دغې کوټې په دواړو خواوکې د پرتو کتارو ناروغانو ملامتو او رخې نه ډکو غلچکونو په بدرګه کې له کوټې نه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

روغتيا پال، رستوف، ترډهلېزه لـه تېرېدو وروسته، هغو درې ورخلاص کوټو ته بدرګه کړ، چې د افسرانو برخه ګڼل کېده. په دې کوټو کې کټونه هم پراته وو. په دغو کټونو کې، ناروغ او ټپي افسران ناست يا پراته وو. د هغو ځينو چې د روغتون کالي يې اغوستي و، په کوټو کې ګرځېده راګرځېده. هغه لومړني څوک چې رستوف، د افسرانو په کوټه کې وليد، يو ډنګر او لنډ ونې سړی و، چې يو لاس يې نه درلود، خولۍ يې پر سر وه، د ناروغانو کالي اغوستي، د شونډو په کونج کې يو کوچني پيپ نيولې و او د کوټې تر مخې يې قدم واهه. رستوف هغه ته ښه ځير شو او هڅه يې کوله ورپه ياد کړي چې هغه يې چېرې ليدلی دی.

لنډ ونی سړي وويل:

- ګوره چې خدای مو چېرې ديدن نصيب کړ. توشين، توشين! ! ياد به يې دې کنه؟ تاسو مو پر آس سپاره کړئ او شون ګرابن ته ورسولئ، ګوره! ما ته ګوره، ما نه يې يو څه پرې کړل.

په موسکا يې د خپل کميس تش لستوني ته اشاره وکړه. همدا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه شو رستوف څوک لټوي، وې ويل:
- تاسو واسيلي ديميترويچ دينيسوف پسې ګرځئ، کنه؟ هغه له ما سره په کوټه کې دی، دلته دی، مهرباني وکړئ، دې خواته راشئ!
او هغه يې، بلې هغې کوټې ته چې د څو افسرانو د خندا غږ ترې راته، بدرګه کړ.
رستوف چې د مړو د سيمې د ډډزوبوي يې لا په پزه کې پاتې و، د سرتېرو د کوټې په دواړو خواو کې د پرتو کتارو ناروغانو ملامت او له رخې نه ډک غلچکونه او ده ته د ځوانو سرتېرو وراوښتې حيرانې سترګې يې له سترګونه، نه لرې کېدې، په زړه کې يې وويل:
- خندا څه کوي، زه حيران يم چې دلته څنګه کولای شي، ژوندي پاتې شي.
که څه هم د ورځې دولس بجې وې، خو دينيسوف څادر پر مخ غوړولې و او پروت و. په غونډ کې د خپلې قوماندانۍ د وخت په شان يې په هماغه پخواني غږ، چې رستوف ورسره روږدي و، چغه کړل:
-آه رستوفه! راغلې! سلام- سلام!
خو رستوف په خورا خواشينۍ پام شو چې د ده د دغې لېوالتيا او خوښۍ شاته يو غمرلي نوي درد چې په څېره او آواز کې يې هم څرګند و نغښتي دي.
که څه هم ټپ يې خورا لږ و، خو د شپږو اونيو په تېرېدو، بيا هم ښه شوي نه و. څېره يې د نورو ټولو ناروغانو په څېر پړسېدلې او رنګ يې الوتي و. خو رستوف د هغه له دې حال نه حيران نه شو، د هغه حيرت له دې نه و چې ګوري دينيسوف د ده په ليدو خوشاله نه دي او موسکا يې هم د زړه له کومي نه وه. نه يې د غونډ په اړه څه پوښتل او نه يې د پوځي عملياتو يادونه کوله، او کله به چې رستوف په دې اړه څه وويل، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به ورته غوږ نه نيو... داسې برېښېده چې دينيسوف هڅه کوله، خپل پخواني ژوند هېر کړي او له پوځي مستنطقينو سره د ده د شخړې نه پرته يې، له بل هېڅ شي سره مينه نه ښودله. کله چې رستوف له هغه نه، د ده د دوسيې په اړه وپوښتل، سمدلاسه يې هغه پاڼې چې د څېړنيزې جرګه ګۍ نه ده ته رارسېدلې وې، ... د بالښت لاندې راوويستې، په خورا لېوالتيا يې د هغه په لوستلو پيل وکړ او پر هغو ټکو يې ډېر ټينګار کاوه چې ده خپلو دښمنانو ته خپل غوره ځوابونه ګڼل، د دينيسوف ملګري چې له رستوفه شاوخوا چاپېر شوي وو، همدا چې د ليک لوستل پيل شول، کرار کرار ووتل. رستوف د هغو له کتو او خوځېدا نه پوه شو چې هغو ټولو دا داستان په وار وار اورېدلي او نور د هغه د اورېدو حوصله او زغم نه لري. يوازې دوه تنه، يو ځوان افسر چې په غمرلې خبرې د دينيسوف د کټ تر څنګ پر خپل ناټول شوي کټ کې ناست وو او پيپ يې څښناوه او بل لنډه ونې لاس پرې شوي، توشين چې هغه ته يې غوږ نيولې او د نه په نښه يې سر ورته ښوراوه... لومړي افسر د لوستلو په منځ کې ورودانګل او رستوف ته يې وويل:

- زما په اند ښه به دا وي، چې له ټولو اک نه ښښنه وغواړئ. ما اورېدلي چې په دې ورځو کې خورا لويې جايزې او سوغاتونه ښنې. د هغه غوښتنه به هم ومنل شي.

دينيسوف په داسې يو غږ چې غوښتل يې هغه پخوانۍ لېوالتيا او تودوالي وروښيي، خو د ده د هڅو سره پرته له قهره بل څه نه په کې اورېدل کېدل، وويل:

- زه له ټولواک نه ښښنه وغواړم؟ څه ګناه مې کړې ده؟ که زه غل واى، هغه بله خبره ده، بيا به مې د ښښنې غوښتنه کړې واى، خو اوس ما ددې لپاره محکمې ته کشکاږي چې د غلو مخه مې نيولې ده. ښه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر بېړده چې محاکمه مې کړي، زه له هېڅ چا نه، نه ویرېږم، په ویاړ سره مې د ټولواک چوپړ کړی دی، د وطن په لاره کې مې سربښندلې او غلا مې نه ده کړې. غواړي ما خلع رتبه کړي... واورئ! زه سپینه او په ډاګه هغه ته لیکم، ګوره ما ورته لیکلي دي: که ما د دولت شتمني تالان کړې یې...

توشین وویل:

- خورا ښه لیکل شوي دي... خو واسیلي دیمترویچ !اوس خبره په دې کې نه ده، هغه هم رستوف ته مخ اړولی و: دلته غرور ګټه نه لري، سرتېري باید تابع وي او واسیلي دیمترویچ داسې نه غواړي. ګوره وکیل یې هم ورته وویل چې د دوسیې مزه یې نه شته.

دینیسوف وویل:

- پر بېړده چې نه وي، خرابه دې وي.

توشین دوام ورکړ:

- هغه غوښتنلیک چې وکیل درته لیکلی، هغه لاسلیک کړه او وې لېږه...

دینیسوف ځواب ورکړ:

- ګوره یو وار مې درته وویل، چې زه د ننواتو او عذر سړی نه یم...

کله چې تر یو ساعته وروسته د دینیسوف غمجنو زهرلړو پاڼو لوستل پای ته ورسېدل، رستوف هېڅ ونه ویل او نوره ټوله ورځ یې په خورا خواشینۍ او خواشیني طبیعت د دینیسوف د روغتون د انډیوالانو په منځ کې د هغو د نقلونو او خبرو په اورېدو چې ببرته پرې راټول شوي وو، تېره او خپله په خورا خواشینۍ تر ماښامه پورې چپه خوله پاتې و. ماښام ناوخته پاڅېد چې وخوځېږي، هغه له دینیسوف نه وپوښتل، چې کوم پېغام یا سپارښتنې لري او کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دینیسوف افسرانو ته وکتل او وې ویل:

- صبر وکړه ! خپل بالښت لاندې کاغذونه یې راوویستل او د هغې کړکۍ خوا ته چې هلته مشوانۍ ایښې وه، ورننوتې شو، چې څه شي ولیکي. وروسته له کړکۍ نه رالرې شو، مخ یې رستوف ته وروا ړاوه، یو لوی لیک یې هغه ته ورکړ او وې ویل:

- دا سې بریښي چې هغه برحقه دی، دخپل ځت عیب لیدل ګرانه خبره ده.

لیک هماغه د بښنې غوښتنه وه، چې د مدافع وکیل له خوا لیکل شوی و. د دینیسوف په دې لیک کې پرته له هغه چې د پوځیانو د غلاوو کومه یادونه شوې وي، یوازې او یوازې په لنډه توګه له ټولواک نه د بښنې غوښتنه شوې وه.

- دا به ورکړې او...

پرته له هغه چې خپله خبره پای ته ورسوي، یوه تصنعي او زورونکې موسکا یې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

رستوف غونډ ته د راستنېدو سره سم، د دینیسوف د دعوا په اړه د غونډ قوماندان ته ګزارش ورکړ او ټولواک ته د خپل انډیوال له خوا له لیکل شوي لیک سره د تیلزیت پلو وخوځېد.
د فرانسې او روس ټولواکان د جون په دیارلسمه تیلزیت ته ورسېدل. باریس دروبتڅکوي له هغه مخور نه چې ده یې په چوپړ کې و، هیله وکړه چې د ټولواک د ساتونکو په ډله کې دي هم تیلزیت ته ولېږل شي، هغه وویل:
- هیله لرم دغه ستر انسان ووینم. له ستر انسان نه د هغه موخه، ناپلیون و، چې تر هغه پورې ټولو ناپلیون «بوناپارت» باله.
جنرال ومو سېد او وې ویل:
- ستا موخه بوناپارت دی؟
باریس په پوښتنیزه بڼه خپل جنرال ته وکتل او سمدلاسه په دې پوه شو چې دا یو ډول ګواښمنه ټوکه وه، ده ځواب ورکړ:
- ښاغلیه سردار، زما موخه ټولواک ناپلیون دی. جنرال چې موسکا یې پرشونډو خوره وه، باریس په اوږه وټپاوه او وې ویل:
- ته به خورا لوړو رتبو ته ورسې او هغه یې له ځان سره بوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باریس د هغو لږ شمېر کسانو په ډله کې و، چې د نیمان پر رود د ټولواکانو د کتنې په ورځ هلته وو. هغه، هغه ستره بېړۍ چې د دواړو هېوادونو په ځانګړو نښانونو ګاڼل شوې وه، ولیده. هغه ناپلیون ولید چې د رود له هغې غاړې نه راګوري او ټولواک الکساندر چې په اندېښمنه څېره د ساحل ددې غاړې په مېلمستون کې، د هغه راتګ ته سترګې په لاره دي. وې لیدل چې دواړه ټولواکان جالۍ ته وختل، هغه ولیدل چې بېړۍ ته الکساندر نه مخکې ختلي ناپلیون، څنګه ددوی د ټولواک هرکلي ته ورروان شو، د هغه لاس یې کېښکود، دواړه پر هغه څادر چې ددوی د کتنې لپاره ټاکل شوي و، ګامونه کېښودل او له سترګو پناه شول. له هغه وخته چې باریس د واک دغو لوړو کړیو ته تګ راتګ پیل کړي و، ځان دې سره روږدي کړي و، چې خپل د سترګو لیدلي حال ته په ځیر وګوري او هغه ټول له ځانسره ولیکي. د تیلزیت د کتنې په اوږدو کې یې د ناپلیون د چوپړانو نومونه پوښتل، د هغو د جامو په اړه یې څېړنې کولې او هغه خبرې چې هغو کولې، ټولې ده خپل ذهن ته سپارلې. کله چې ټولواکان په بېړۍ کې ټاکلي سایوان لاندې کېناستل، ده خپل ساعت کې وخت په نښه کړ او کله چې روس ټولواک الکساندر له هغه نه راووت، بیا یې خپل ساعت ته وکتل. دغه کتنه یو ساعت او درې پنځوس دقیقې اوږده شوې وه. دغه پېښه یې هم هغه شپه د نورو هغو پېښو په ډله کې چې تاریخي پېښې شمېرل کېږي، ولیکله. دا چې له ټولواک سره د مل کسانو شمېر زیات نه و، د تیلزیت په کتنه کې له ټولواکانو سره ملګرتیا د هغو کسانو لپاره چې د واک د لوړو پوړو لېوال و، خورا اهمیت لاره او باریس هم دا سې انګېرله چې له کتنې وروسته د ده دریځ هم ښه ټینګ شوي دي. نه یوازې ټولو هغه پېژانده، بلکې په ځیر یې هغه ته کتل، د هغه کړو وړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یې پام کاوه او په هرځای او هره پېښه کې خلک د هغه شته والي سره عادت شوي وو. دوه ځله یې ټولواک ته د پېغامونو د وړاندې کولو یاړ په برخه شوي و، دا په دې معنا چې پاچا یې له نېږدې پېژانده او د ټولواک نېږدې کسانو د پخوا په شان باریس نه یوازې پردي نه ګاڼه، له هغه چا ځان نه لرې کاوه، بلکې د هغه نشته والي به د تعجب وړ و.

باریس یو بل لاسمل سره چې په ختېه پولندي و او ژیلنسکي نومېده په یوه کوټه کې اوسېده. هغه په پاریس کې روزل شوي او لوی شوي، خورا بډای، فرانسویان ورته ګران او د تیلزیت د کتنې په ټوله موده کې څه کم هره ورځ د فرانسې د ګارد د سترې قوماندانۍ ځینې مشران او د ګارد افسران د سهارني او غرمني لپاره د ده په کوټې کې راټولیدل.

د جون څلورویشتمه وه چې د باریس د کوټې انډیوال سردار ژیلنسکي خپلو فرانسوي آشنایانو ته د ماښامنۍ مېلمستیا جوړه کړې وه. په دې مېلمستیا کې ویاړمنو مېلمنو د بناپارت یو لاسمل، د ګارد څو تنه افسرانو او د فرانسې د پخوانیو اعیانو نه، یو زلمي چې د ناپلیون په دربار کې غلام بچه و، ګډون درلوده.

د همدې ورځ په ماښام، رستوف د ماښام په تیاره کې، د دې لپاره چې څوک یې ونه پېژني، ملکي جامې واغوستې، تیلزیت ته راغي او د ژیلنسکي او باریس کورته ورغي.

د رستوف او دغه راز د هغه د ټول پوځ په ذهن کې چې دي ترې راغلي و... لا هغه بدلون راغلي نه و چې د پوځ د مشرۍ او باریس په ذهن کې راغلي او ناپلیون او فرانسویان یې د دښمن له کچې په دوستانو بدل کړي وو. د پوځیانو په ګوګل کې د ناپلیون او فرانسویانو په وړاندې هماغې پخوانۍ کرکې، وحشت، بې اعتمادۍ او سپکاوي ځپې وهلې. ډېره لږ موده پخوا رستوف د پلاتوف د ډلې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو قزاق افسر سره په خبرو اترو کې ويلي و، که ناپليون اسير شي، له هغه سره بايد نه د يوه ټولواک، بلکې د يوه جاني په توګه کړه وشي. همدا ځو موده د مخه يې چې کله په لاره کې يو تن ټيي فرانسوي ډګروال سره کتنه شوې وه، هغه ته يې ويلي و، چې دا ناشونې ده، چې د روسيې د قانوني ټولواک او ډارمارجاني ناپليون ترمنځ د سولې تړون لاسليک شي، له همدې کبله و چې کله يې د باريس په کور کې فرانسوي افسران، په هماغه جامو کې چې د عادت له مخې يې د جبهې په هغه بل اړخ کې ليدلي وو، وليدل، حيران او سرسامه شو. همدا چې د کور د وره تر مخې يې يو فرانسوي افسر ترسترګو شو د کرکې او غچ اخيستو، هغه احساس چې تل به د دښمن په ليدو د ده په ګوګل کې په ځپو کېدو، بيا د ده په زړه کې راولمسېده. هغه د وره په خوله کې ودرېد او په روسي ژبه يې و پوښتل:

- دروبتخکوي همدلته ژوند کوي؟

باريس له دهليز نه د پردې غږ په اورېدو، وروړوت، په رستوف يې سترګې ولړېدې، هک پک شو، رنګ يې والوت، ژر يې ځان راټينګ کړ، وموسېد، هغه ته ورنږدې شو او وې ويل:

- آه، دا ته يې، له ليدو دې خورا خوشاله شوم، خورا...

خو رستوف چې د باريس لومړني حالت ته پام شوی و، وويل:

- زه وينم، چې په ښه شېبه کې نه يم راغلی، که خپل واک مې وای نه راتلم، خو زه يو کار لرم.

باريس ځواب ورکړ:

- نه، زما تعجب يوازې د دې لپاره دی، چې د غونډ چارې دې څنګه او چا ته پرېښې.

د بلې کوټې نه ورته راغږ شو، ده مخ ورواړاوه او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یوه شېبه، زه مو په چوپړ کې یم.

رستوف بیا وویل:

- زه وینم، چې ډېر بې وخته راغلی یم.

د باریس له څېرې نه د خوابدۍ او خواشینۍ نښې کډه شوې، داسې برېښېده چې هغه په زړه کې پریکړه کړې ده، چې څه وکړي، په خورا مینې یې د هغه دواړه لاسونه راونیول او ګاونډ کوټې ته بدرګه کړ. په آرامۍ خو خورا ځیر سره یې رستوف ته کتل...

باریس وویل: .... دا دې تل خپل کور دي.

هغه یې، هغې کوټې ته بدرګه کړ، چې هلته د ډوډۍ میز تول شوی و. هغه یې نورو مېلمنو ته وروپېژاند او وې ویل چې د هغه کالبو ته به پام نه کوئ، هغه د سوارپوځونو افسر او دوه پخواني ملګري دي، بیا یې نور ده ته وروپېژندل. ګراف ژیلیسنکي، ګراف ن.ن. ، جګړن س.س. ، رستوف په تریو تندي فرانسویانو ته ځیر و او پرته له هغه چې څه وواییې، په ناخوښۍ یې هغو ته سرښوراوه. دا له ورایه څرګنده وه چې ژیلیسنکي خپل بنډارته د دغه نومي روس له راتګ نه هېڅ خوشاله نه و او له هغه سره یې خبرې نه کولې. داسې برېښېده چې باریس د خپل اندېوال د راتګ نه د نورو خوابدۍ ته پام نه وي او په هماغه ورین تندي او ملالو کتو یې چې در ستوف هرکلي کړي و ، هماغسې یې هڅه کوله بنډار تود وساتي. یو تن فرانسوي مېلمانه، په فرانسوي معمول نزاکت سره رستوف ته چې پرله پسې چوپه خوله ناست، مخ ورواړاوه او ورته وې ویل، داسې ښکاري چې د تولواک دیدن ته به راغلي وي.

رستوف په لنډه ځواب ورکړ:

- نه، یو کار لرم.

رستوف، د باریس په تندي او څېرې کې د ناخوښۍ نښو ته په پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې کېدو سره، د ټولو نورو هغو وګړو په څېرو، چې د ناخوښۍ او نارضايتۍ په وخت کې انګېري چې هر و مرو به ټول ده ته ګوري او دي به د خپل بنډار د خوښۍ خنډ بولي. په رښتيا هم د هغه شته والی ټولو ته ځکه مزاحمت کاوه، چې ده په ټينګار سره تکل کړی و، په هغو خبرو او مرکو کې ګډون ونه کړي، چې د ده تر راتګ نه وروسته بيا پيل شوې. د ټولو سترګو او غلچکونو دا پوښتنې کولې، دغه سړی دلته زموږ په منځ کې څه کوئ؟ په پای کې دی خپله پاڅېد او باريس ته ورنېږدې شو او وې ويل:

- زه شرمېږم، دلته ټولو ته مزاحم يم. درځه چې د يو کار په اړه درسره غږېږم.

باريس ځواب ورکړ: دا څه وايې، له څه شي شرم، ته ستړی شوی يې، درځه چې زما کوټې ته لاړ شو، هلته کرار وغځېږه او دمه وکړه.

- رښتيا چې دا ښه خبره ده.

دوی هغې وړې کوټې ته چې باريس په کې ويده کېده لاړل. رستوف لا ناست نه و، چې په ګېنۍ او تلوار يې داسې چې ګواکې، باريس څه لويه ګناه کړې وي، هغه ته د دينيسوف په اړه خبرې پيل کړې، هغه وپوښتل:

- ايا کولئ شئ يا غواړئ د خپل جنرال له لارې، د دينيسوف د ښښنې غوښتنليک ټولواک ته ورسوي. رستوف همدا چې له باريس سره يوازې پاتې شو، دې خبرې ته يې پام شو چې سترګې يې د خپل انډيوال سترګو ته له کتنو نه تښتي. باريس چې پښه په پښه اړولې وه او په داسې حال کې چې په کين لاس يې د ښي لاس ګوتې مښلې، کله شا او خوا و کله به يې په پردي کتو رستوف ته کتل او د هغه خبرو ته يې هغه شان غوږ نيولې و لکه يو جنرال چې د خپلې قطعې د کوم ګمارل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي افسر خبرتيا ته غوږ وي. رستوف به چې هر وار د باريس دغه پردي پردي کتو ته پام شو ، ځان به يې خورانا آرامه انګاره او سر به يې ښکته اچاوه.

بالاخره باريس وويل:

- ما داسې اورېدلي چې ټولواک په دغه شان پېښو کې خورا غوڅ او پرېکړې يې خورا سختې دي، هو زه داسې انګېرم ښه به دا وي چې خبره تر ټولواکه ونه رسي او له خپل قوماندان نه هيله وکړئ چې... خو په کلي توګه زه فکر...

رستوف پرته له هغه چې د باريس سترګوته وګوري په لوړ چغن آواز يې وويل:

- دانګ پېبيلي راته ووايه چې ته نه غواړې مرسته وکړې.

باريس وموسېد: نه برعکس، زما چې هره مرسته له لاسه کېږي هغه کوم خو فکر کوم...

په دې شېبه کې د ژيليسنکي آواز چې باريس ته يې غږ کاوه واورېدل شو.

رستوف وويل: درځه، درځه چې غواړې دې.

ماښامنۍ ته يې د هغه بلنه ونه منله او په هماغه وړه کوټه کې يوازې پاتې شو. تر ډېرې مودې پورې په کوټه کې ښکته پورته ګرځېده او له ګاونډې کوټې نه يې په فرانسوي ژبې د راتلونکو غږېدا او خندا آواز ته يې غوږ نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

رستوف په هغه ورځ تیلزیت ته راغلی و چې له بلې هرې ورځې نه د دینیسوف د ننواتو لپاره لږه ګټوره وه. هغه چې رسمي دریشي نه درلوده او د خپل قوماندانی د اجازې نه پرته تیلزیت ته راغلي و، خپله یې نه شو کولای د ټولواک د امنیت او ساتنې جنرال ته ورشي او باریس آن که غوښتي هم وای څه یې نه شو کولای، ځکه د جون په اوویشتمه نېټه نه یوازې د روغې د تړون لومړنی پریکړې لاسلیک کېدې، بلکې ټولواکانو نښانونه هم بدلول. الکساندر ویاړمن لژیون دونور، نومی او ناپلیون دلومړي اندرې، نومی نښانونه تر لاسه کړل. په همدې ورځ پرې ابراژنسکي، نوي قوماندان ته چې د یو کنډک قوماندان و، د فرانسوي ګارد له خوا ډوډی شوې وه. دواړو ټولواکانو باید په دې مېلمستیا کې هم ګډون کړی وای.

رستوف ته دومره ګرانه وه او داسې له باریس نه خوابدی شوی و، چې له ماښامنی نه وروسته باریس د هغه دیدن ته ورغي. داسې یې وښوده چې ګواکې ویده دي. او سهار هم ددې لپاره چې باریس ونه ویني، د وختنه له کوره ووت. جمپر یې په ځان او یوه ګرده خولۍ یې پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر، همداسې لالهانده په ښار کې سرګردانه ګرځېده، د فرانسویانو او کالبوتـه یـې کتـل او د هغـو واټونـو او ودانیـو ننـداره یـې کولـه چـې د روسیې او فرانسې ټولواکان په کې مېشت شوي وو. د ښار پـه ډګـر کـې د غرمنۍ لپاره مېزونه کتار شوي وو. د واټونـو پـه دیوالونـو لـوی لـوی ټوکرونه او د دواړه هېوادونو بیرغونه ځړول شوي او په ځینو ځایو کـې پـر هغـو د(ا) او(ن) تـوري چـې د الکسـاندر او ناپلیون نښـه وه انځـور شوي وو. د کور په کړکیو ځوړند بیرغونه هم په همدې تورو ګاڼل شـوي وو.

نیکولای رستوف له ځانسره ویل: دا خبره ځرګنده ده چې نه باریس لـه ما سره مرسته کوي او نه زه غوړې ورسره کولې شم. اوس هر څه پـه ډاګـه شوي دي، زموږ ترمنځ هر څه پـای تـه رسـېدلي دي. خو یوه خبره ځرګنده ده، زه به تر هر هغه وخته له دې ځایه لاړ نه شم چې دینیسوف ته مې یو څه نه وي کړي، په تېره بیا تر هغه چې د هغـه لیـک ټولـواک تـه ونـه رسوم. لـه دې ځایه چېرته نه ځم. ټولواک؟ خو ټولواک خو همدلتـه دي! او ښـواکـه د هغې ودانۍ پلو ته وروخوځېد، چې ټولواک هلته استوګن و.

د ودانۍ مخې ته د سوار پوځ پوځیان ولاړ وو. او چوپړانو د ټولـواک د خوځېدا لپاره چمتووالي کاوه، داسې برېښـېده چـې ټولـواک بـه اوس راووزي. رستوف لـه ځانسـره وویـل: هـره شـېبه دا خبـره شـونې ده چـې زه هغه ووینم، کاشکې مې کولای شوای، دا لیک مخامخ هغه ته وسپارم او هرڅه په خپله ژبه ورته ووایم... دا هم کېدای شي چې مـا لـه دې کبلـه چې غیر پوځي جامې لرم، بندي کړي. نـه، داسـې بـه نـه کـوي. هغـه خپلـه پوهېږي چې څوک برحقه دي هغه پـه هر څـه ښـه پـوهېږي. ایـا تـر هغـه بـل څوک مهربانه او ستر وي؟ او بیا هم په دې ګناه چې زه ولې دلتـه راغلـي یم، نو څه پروا کوي؟ په همدې خیالونو کې ډوب و، یو افسر ته پام شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې يو ازې پورته پر زينو خېژي. له ځانسره يې وويل:
- ګوره ! ټول وررو ان دي ! نو زه ولې ډار ېږم ! زه ورځم او خپله دا ليک ټولواک ته ورکوم. که کومه پېښه وشوه، دا ګناه د دروبتځکوي ده چې زه يې دې کارته هڅولی يم، بيا يې هغه جيب ته چې ليک په کې پروت و لاس ورننيست او ناڅاپه په دا سې يوې منډې چې خپله يې هم تصور نه کاوه، مخامخ هغې ودانۍ ته ورننوت چې ټولواک په کې ميشت و.

په دې هيله چې هره شېبه ګوندې ټولواک ووينې، په زړه کې ويل:
- نه، نه دا وار نو وخت له لاسه نه ورکوم. همدې خيالونو يې وينې په زړه کې لاپسې تودولې او بيا به يې له ځانسره وويل: د هغه په وړاندې ګونډه کېږم، زارۍ ورته کوم، هغه به ما له ځمکې راپورته کړي زما خبرو ته به ترپايه غوږ ونيسي او مننه به رانه وکړي. هغه، هغې خبرې چې ګواکې ټولواک به هغه اوري په وار وار سره په خيال کې تکرارولې:
- زما نيکمرغي په دې کې ده چې يو د خير کار تر سره کړای شم. زما ټوله لېوالتيا او هيله د ظلم او ناروا پای ته رسول دي. هغه د هغو خلکو له ځنګه چې د ټولواک د ودانۍ پر زينو ولاړ و او په حيرت سره يې ده ته کتل، تېر شو.

زينې د ودانۍ د مخنۍ دروازې نه مخامخ لوړو پوړو ته ختلې وې...
چا له هغه نه وپوښتل:
نيکولای په ربړد بدلې آواز ځواب ورکړ:
- ليک بايد ټولواک ته ورسوم، يوه عرضپاڼه ده.
- عرضپاڼه، لاړشئ، نوکريوال ته يې وسپارئ، مهرباني وکړئ، دې خواته !

هغه ته يې، لاندنۍ دروازه وروښوده ! خو وبه يې نه منئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف د دغه بې پروا ځواب له اورېدو نه په حیرت کې و... خو یو چوپړ، د نوکریوال دروازه ورته پرانسته او دې کوټې ته ورننوت.

یو لنډ ونې دیرش، دوه دیرش کلن سړي چې د سورو پوځیانو سپین پتلون یې په ځان، ساق دارې پراخې موزې یې په پښو او سپین کمیس یې اغوستي و، داسې بربښېده چې نوې یې په ځان کړي وې، د کوټې په منځ کې ولاړ و... هغه په ګاونډۍ کوټې کې له یو چا سره خبرې کولې.

هغه ویل: هم ښکلې اندام لري او هم خورا مالګینی دی. د رستوف په لیدو یې خبرې پرې، وروځې برندې او وې ویل:

- څه مو ویل؟ عرضپاڼه!

د ګاونډ کوټې سړي هم وویل: تاسو ته وایي څه خبره ده؟

هغه سړی چې په دې کې کوټه کې ولاړ و او خپل ملاوستی یې تاړه وویل: یو بله عرضپاڼه!

-ورته ووایئ چې وروسته راشه، اوس راوزي، باید لاړ شم.

- وروسته، سباته دې راشي اوس ناوخته شوې ده.

رستوف وګرځېد غوښتل یې چې لاړ شي. هماغه سړي چې پرتوګاښ تاړه هغه ودراوه او ترې وې پوښتل: غرضپاڼه د چا ده؟ تاسو خپله څوک یاستي؟

رستوف ځواب ورکړ: د جګړن دینیسوف.

- تاسو خپله څوک یاستئ؟ افسر یاستئ؟

- ګراف رستوف، افسر یم برید من.

نوکریوال سړي، هغه دریشي چې چوپړ ورته چمتو کړې وه، په ځان کړه او وې ویل:

- څه زړورتیا! لیک باید د خپلې قطعې له لارې راولېږې، خپله هم له دې ځایه ژر لاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف بیا د ودانۍ د مخې دهلېز ته ورغی او وې لیدل چې خوراګڼ شمېر افسران او جنرالان چې د پریټ جامې یې اغوستې وې، پر زینو ولاړ وو. دی باید د هماغو له مخې تېر شوی وای.

هغه په دې خیالونو کې چې هره شېبه به دی سره وپېژني، وبه یې نیسي او د ټولواک په وړاندې به چې هره شېبه کېدای شي راووزي، ډېر وشرمېږي،. په خپلې زړورتیا یې لعنت وواېه. د خپلو کړو په بې احتیاطۍ او بې تدبیرۍ پوه او پښېمانه شو، سر یې ښکته واچاوه له کوټې نه راووت او په پرتم کې د ولاړو او ښکلو جامو اغوستو درباریانو او چوپړانو په منځ کې یې لاره پرانسته چې یوه آشنا غږ، هغه په نامه ونوموه او یو لاس یې پر اوږه ولګېد:

هغه آشنا غږ وویل: تاسو پلاره ! دلته په دې جامو کې څه کوئ؟

د غږ څښتن د سورو پوځونو یو جنرال و، چې یو وخت د رستوف قوماندان و. هغه په دې جګړه کې ښه زړورتیا او سربښندنه ښودلې نو ځکه هغه ټولواک ښه پاللي او نازولې و.

رستوف چې له ویرې ربړېده، د خپل برحق والي هڅه یې پیل کړه، خو همدا چې د جنرال خوږه له ټوکو ډکه ژبه او مینه ناکه څېره یې ولیده، د هغه څنګ ته لا ورنبږدې شو او په هماغه ربړېدلي غږ یې دینسوف ته د ورپېښې نقل، ټول نقل ورته وکړ او له هغه نه یې هیله وکړه د دینیسوف لپاره چې جنرال ته هم ګران و، مینځګړتوب وکړي. جنرال په خورا ځیر او مینې د رستوف خبرې واورېدې، سر یې وښوراوه او وې ویل:

- افسوس، افسوس، په تادې آفرین وي، راکړه لیک راکړه.

همدا چې رستوف لیک هغه ته وسپاره او خپل اندېوال ته د ورپېښې شوې پېښې کیسه یې ورته وویله، پر زینو د راښکته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدونکو د تندو ګامونو او د بوټونو د شرنګهارو انګازه واورېدل شوه، جنرال وخوځېد او هغې خواته لاړ، د ټولواک د بدرګې او ساتنې ډله له زينې راښوه شوه او آسونو ته يې ځان ورساوه...

نيکولای د ساتونکو له خوا د ده د پېژندنې ګواښ چور هېر کړ او له نورو څو تنو سيمه ايزو وګړو سره زينو ته لا ورنېږدې شو. تر دوو کالو وروسته يې بيا هغه څېره چې د لمانځنې پورې ورته ګرانه، هماغه څېره هماغه کتل، له خوا خوږې او پرتم نه ډک هماغه کړه، بيا و پېژندله او د ټولواک په وړاندې يې هماغه پخواني مينه، په هماغه قوت بيا راوپارېده او د ده په ګوګل کې يې لمبې بلې کړې...

د ټولواک بدرګه او ساتونکي چې لږ مخې ته شول، رستوف وليدل، چې جنرال په خورا خوښۍ خورا ډېرې شېبې له ټولواک سره وغږېد. ټولواک د خبرو تر اورېدو هغه ته لنډ ځواب ورکړ. څو ګامه يې واخيستل، چې خپل آس ته ورنېږدې شي. بيا د تولواک د بدرګې او ساتنې ډلې او هغه وګړي چې د هغه هرکلي او کتنې ته راټول شوي و، د تولواک پلو ته ورنېږدې شول. ټولواک د خپل آس تر څنګ ودرېد، لاس يې پر زين کېښود، په لوړ او څرګند غږ يې چې ټول يې واوري، د سواره پوځ جنرال ته، هماغه ته چې د رستوف عرضپاڼه يې ټولواک ته وروړاندې کړې وه، وويل:

- جنراله، نه شم کولای! ځکه يې نه شم کولای چې قانون تر مانه لوړ او قوي دی!

دا يې وويل او پښه يې رکاب ته ورلوړه کړه. جنرال د درناوي په نښه سرښکته وخوځاوه او ټولواک پر آس کېناست، وخوځېد، آس په چټکۍ په کوڅه کې هه کړل او له دوی نه لرې شو. رستوف چې له حيرت ځان هېر کړی و، بېوا که يې له نورو پرګنو سره ټولواک پسې منډه کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

ټولواک هغه ډګر ته ورغي چې يو بل ته مخامخ دوه کنډکه ولاړ وو، ښي خوا ته يې د پري ابراژنسکي کنډک او کيڼې خوا ته د فرانسوي ګارد کنډک چې د خرس د پوست خولۍ يې پر سر وې، ولاړ وو. کله چې ټولواک د کنډک هغې خوا ته چې د قراول او احترام ډله ولاړه وه، نږدې شو، مخامخ خوا ته هم د فرانسوي پوځ يو ډله چې مشر يې ناپليون و او رستوف وپېژاند، راورسېده. له ورايه بربښېده چې د هغه ډلې مشر په رښتيا هم ناپليون نه، پر ته بل څوک نه دي. ناپليون چې پر عربي آس سپور و، وړه خولۍ پر سر، د اندرې د نښان نرۍ پټاره يې له اوږو تاو شوې... يرغه روان و. همدا چې ټولواک الکساندر ته نږدې شو، خولۍ يې له سره پورته کړه، د رستوف سورو (سپرو) پېژندونکو سترګو نه شو کولای دې ته پام نه شي، چې هغه پر آس ټينګ ناست نه دي. له دواړو کنډکونو نه د «هورا» او «ژوندي دې وي ټولواک!» نارې لوړې شوې. ناپليون الکساندر ته څه وويل، دواړه له آسونه راښکته شول او يو بل يې له لاسه سره ونيول. د ناپليون څېره چې د هغه پر شونډو له ريا نه خوړې شوې موسکا بې خونده کړې وه، خوره شوه. الکساندر په خورا مهربانه او خوږه ژبه له هغه سره خبرې کولې.

رستوف هغو ته سترګې ګنډلې وې او د فرانسوي ژاندارمو د آسونو د ترپښو کولو لاندې، سره سره، چې پرګنې يې پورې وهلې، له يوه ټولواک نه هم سترګې بل پلو نه اړولې. هغه څه چې د رستوف لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ د انتظار وړ نه و، دا و چې ګواکې ټولواک الکساندر، له بناپارت سره خپل ځان سیال ګڼي او د بناپارت کړه وړه هم خورا آزاده و، دا سې چې له ټولواک سره یې دغه شان آزادي، یوه ورځنۍ خبره ګڼله او د روس ټولواک یې له ځان سره برابر او سیال ګاڼه. الکساندر او ناپلیون چې د ساتونکو او پالونکو لوېې ډلې بدرګه کول، د پرېي ابراژنسکي کنډک خوا ته، چې ښي پلو کې ولاړ و او هلته خلکو هم ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه، مخامخ ورغلل. د خلکو د ګڼې ګوڼې څپه، ناڅاپه دا سې دواړو ټولواکانو ته رانبږدې شوه چې په لومړي کرښې کې ولاړ رستوف ګبڼۍ واخیست او وډار شو، چې څوک یې ونه پېژني. یو تند خو ټینګ غږ چې هر توري یې په خورا متانت وایه وویل:

- اعلیحضرتا! ویاړ راوبښئ اجازه راکړئ چې ستاسو تر ټولو زړورو سرتېرو ته د «لژیون دونور» نښان ورو ښنم.

دا د ټیټ وني بناپارت غږ و، چې له ښکته یې سر را پورته کړي، د الکساندر سترګو ته یې مخامخ کتل او غږېده. الکساندر هغه ته څه ویل، په خورا ځیر یې غوږ نیولې و، سر یې وښوراوه او خوږه موسکا یې پرشونډو خوره وه.

ناپلیون زیاته کړه:

- هغه چا ته چې تر ټولو نه یې په دې جګړه کې ځان نه زړورتیا ښودلې ده.

ناپلیون چې هر توري او سیلاب جلا جلا ادا کول په ډاډ یې روسي نه خوځېدونکو پوځیانو ته، چې په چوپه خوله او په وتلو ټټرونو خپل ټولواک ته ځیر و، کتل. رستوف خورا ناآرامه و.

الکساندر په چټکۍ د کنډک د قوماندان شهزاده کزلوفسکي پلو څو ګامونه واخېستل او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اعليحضرتا ! اجازه راکوئ په دې اړه د کنډک له قوماندان نه وپوښتم؟

ناپليون په دې شېبه کې، له خپلو وړو منګلو نه د دستکش د ويستلو هڅه وکړه، هغه يې څيرې کړل، لرې يې وارتېرل، يو تن ساتونکي په تلوار او چټکۍ راوړاندې او دستکش يې راپورته کړ.

ټولواک الکساندر، مخ کزلوفسکي ته وروااړاوه او په روسي ژبه يې (هغه له ناپليون سره په فرانسوي ژبه غږېده) وپوښتل:

- چا ته ورکړ شي؟
- هر هغه چا ته چې تاسو اعليحضرت امر وکړئ.

د ټولواک تندي تريو شو او وې ويل:

- دا څه وايئ، هغه ته يو څوک بايد وروپېژنو.

د کزلوفسکي غلچک د سرتېرو کرښو ته ورشېوه او ځير شو. په دې لړ کې يې سترګې په رستوف هم ولګېدې.

رستوف په زړه کې وويل:

- څه وايئ؟ پر ما ګوته ږدي که څنګه؟

ډګروال وروځې برندې کړې او غږ يې وکړ:

- لازاروف !

او لازاروف په چټکۍ د سرتېرو د ولاړو کرښو نه يو ګام وړاندې راووت. لازاروف حيران پاتې و او نه پوهېده چېرته او چا ته ورشي. هغه ته نېږدې سرتېرو په کراره ورته وويل:

-چېرې ته په منډه راووتې؟ ځای پر ځای ودرېږه !

لازاروف ودرېد او په حيران يې ترسترګو لاندې، ډګروال ته کتل. د هغه څېره او حالت هغو سرتېرو ته ورته و چې تل د پوځ مخې ته د راوتلو غږ پرې کېږي، هغه له وېرې رېږدېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپليون خپل اورمېږلړ شاته تاو کړ او کوچني ښکلي لاس يې داسې چې ګواکې څه شي راواخلي، لړ شاته وغځاوه. د هغه ياورانو چې سمدلاسه د هغه د تکل او غوښتنې تصور کړی و، سمدلاسه غوړ په غوړ شول، څه شي يې لاس په لاس کړل او پاڅ، هماغه ځوان چې پرون شپه رستوف د باريس په کور کې ليدلی و، رامنډه کړې او د درناوي له مخې د ناپليون پر غځول شوي لاس ورټيټ شو او بې له هغه چې کومه شېبه هغه تم کړي، د هغه په منګل کې يې پر سرې پټاره ګانډل شوی نښان ورکېښود. ناپليون بې له هغه چې چاته وګوري، دوه ګوتې يې ومروړلې او نښان يې د ګوتو په منځ کې کېوت. ناپليون د لازاروف خواته، چې په پرله پسې يې د خپل ټولواک خواته کتل او نبږدې و چې د سترګو ګاتې يې د باندې راووزي، وړاندې لاړ، مخ يې واړاوه او ټولواک الکساندر ته يې وکتل. هغه په دې توګه غوښتل ووايي چې دا کار د ده د متحد لپاره کوي. سپين ښکلي نازک لاس چې نښان په کې و د لازاروف ټټر ته وروړاندې شو. داسې بربښېده چې ناپليون تصور کوي، نښان خو څه کوې چې د سرتېري پر ټټر آن د هغه بې نښانه لاسونه لګېدل، هم يو ستر وياړ دی، داسې وياړ چې د عمر تر پايه هغه د نړۍ له ټولو نورو خلکو نه وياړمنه، نيکمرغه او د پام وړ کوي. ناپليون د صليب نښان د لازاروف په ټټر کېښود، هغه ګواکې پوهېده چې صليب پر ټټر ټومبل کېږي نه، بلکې ابښودل کېږي، ګواکې نښان په خپل سر ټومبل کېږي او رښتيا هم صليب د هغه له ټټر نه، نه وښوريد او نه ولوېد، ځکه چې روسي او فرانسوي دنده پېژندونکي لاسونه په يوه شېبه کې صليب ته راوړاندې شول، هغه يې ونيو او د دريشۍ پر ټټر يې وروټمبه. لازاروف، لنډ وني سړي ته چې سپين لاسونه يې لرل او د ده ټټر ته يې نبږدې کړي وو، په برند غلچک وکتل او همداسې غوړ غوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېد. بیا یې نیغ د الکساندر سترګو ته دا سې وکتل، چې ګواکې وپوښتي، نور څه وکړي؟ همدلته پاتې شي او یا کوم بل څه وکړي؟ خو هغه ته نور هېڅا هېڅ سپارښتنه ونه کړه او تر ډېره وخته همدا سې ځای پر ځای ناخوځېدونکې پاتې شو.

ټولواکان په خپلو آسونو سواره او لاړل. د پرېي ابراژنسکي د کنډک پوځیانو کتارونو مات، د فرانسوي ګارد له هغو سره ګډوډ شول او هغو میزونو ته کښناستل چې هغو ته چمتو شوي وو.

لازاروف د میز سر ته کښناست، هر چا له هغه نه غبرې تاوولې، مچاوېې او مبارکي یې ورته ویلې. روسي او فرانسوي پوځیانو او سرتېرو یې لاسونه کېښکودل. د خلکو او پوځیانو ډلې په دې هیله ورنېږدې کېدې، چې ګوندې د هغه دیدن یې نصیب شي.

د روسي او فرانسوي خبرو او خنداوو انګازې د میز شاوخوا او وړاندې په ډګر کې خورې وې.

دوه روسي افسران چې مخونه یې تک سره اوښتي و، په خورا خوښۍ او نیکمرغۍ د رستوف له څنګه تېر شول، یوه وویل:

- وروركه! څه خواړه، څه د سپینو زرو قابونه او څه خواړه... هو! لازاروف دې ولید؟

- و مې لید.

- ویل کېږي، چې سبا ته به د پرېي ابراژنسکي کنډک ډوډۍ ورکوي.

- نه، لازاروف څه نیکمرغه سړی دی!

- تر مرګه پورې د میاشتې یو زرو دوسوه فرانکه تقاعدي.

د پرېي ابراژنسکي د کنډک یوه سرتېري چې د پوست فرانسوي خولۍ یې په سر کړې وه، چغه کړل:

- هلکانو، دغې ته خولۍ وایي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بې سارې، بې سارې، ښکلې ده !

د ګارد يو افسر خپل ملګري ته وويل:

- د شپې نوم دې واورېد ؟ پرون نه، هغه بله ورځ: ناپليون، فرانسه، زړورتيا ! پرون: الکساندر، روسيه، پرتم !...

باريس هم خپل ملګري ژيلنسکي دغې مېلمستيا ته راوستي و. د راستنېدو په وخت کې هغوی رستوف وليد چې د يوه کور د ودانۍ اړخ ته ولاړ دي، باريس پر هغه غږ وکړ:

- رستوف ! سلام، وبښئ چې ليد نه مو ونه شوه.

د رستوف څېره خوابدې او ناآرامه برېښېده، نو ځکه يې له هغه نه وپوښتل:

- څه خبرې دي؟

رستوف ځواب ورکړ:

- هېڅ، هېڅ خبرې هم نه شته.

- ما ته به راشئ؟

- هرومرو.

رستوف تر ډېرې مودې پورې همالته ولاړو او د دغې مېلمستيا ننداره يې کوله. ګډوډ خيالونو آزاراوه او د هېڅ شي په اړه يې تر پايه پورې فکر نه شو کولای. کله به روغتون ورياد شو، کله به په هغه روغتون کې بې لاسو او پښو ناروغان، د هغو ټپونه، د هغو له ټپونو نه تلونک زه وې، د هغوی ډډوزې، د هغو بوي يې په پزه کې احساساوه، داسې احساساوه چې آن مخ يې دې خواته، هغې خواته اړاوه چې وګوري، بوي له کومه راځي. کله به يې د دې ځانغښتونکي ناپليون او دهغه ودواړو سپينو ښکليو لاسونو په اړه فکر کاوه، هغه ناپليون چې اوس د ده لپاره ټولواک شوی، الکساندر ته ګران او د درناوي وړ شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. نو اوس چې ناپليون الکساندر ته ګران شوی و، خو دا مرګ ژوبله، دا پرې شوي لاس او پښې، ټپيان او مړي د څه لپاره؟... د پرې ابراژنسکي د کنډک د خوړو بوی، د هغه اشتها وپاروله او خپله لوږه وريادوه شوله. له تګ نه مخکې يې بايد څه خوړلي وای. هغه رستورانت (هوټل) ته چې سهار يې په نښه کړی و، ورغی. په هوټل کې ډېره ګڼه ګوڼه وه. د هغو افسرانو شمېر چې د ده په شان په ولسي جامو کې راغلي وو، خورا زيات و، داسې زيات چې آن ډوډۍ هم نه ورسېده. له ده سره د يو ميز خواته د ده د غونډ دوه نور افسران، چې د سولې له تړون نه ناراضه وو، هم ناست و. دا څرګنده خبره وه چې ټولې خبرې اترې، د همدې تړون په اړه وې. دغه افسران چې د رستوف اندېوالان و، د پوځ د زياترو افسرانو په څېر د سولې د دغه تړون نه، چې د فريدلند تر ښتې وروسته لاسليک شوی و، ناراضه وو. ټولو ويل که جګړې ته دوام ورکړل شوی وای، ناپليون څکه ماته خوړله، چې نو رېې نه خپل پوځ ته خواړه رسولې شول او نه يې خپلو ټوپونو ته مهمات. نيکولای هېڅ نه ويل، ډوډۍ يې خوړله او يو دوه بوتله شراب يې وڅکل. د ګوګل بې پايلې غوغا او شور آزاراوه، له دې نه زورېده چې دغه خيالات په ده لاسبري نه شي، ځان يې له دغه چرتونو نه هېڅ ژغورلی نه شو. ناڅاپه يې د يو افسر په ځواب کې چې ويل يې و، د فرانسويانو د ليدو زغم نه لري، په لوړ او له شوره په ډک آواز چې د ټولو لپاره عجيبه او بې ځايه برېښېده، په قهرجن بڼه چغه کړل:

- تاسو څنګه کولای شي دا قضاوت وکړئ چې کوم کار به غوره وای؟ تاسو څنګه کولای شي د ټولواک د کړو قضاوت وکړئ؟ چا موږ او تاسو ته دا حق راکړی دي چې په دې اړه وغږېږو؟ موږ نه د هغه په تکل او نه د هغه په کړو پوهېدای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تن افسر چې د رستوف دا خبرې يې د هغه د نشې له مستۍ نه پرته بل څه نه ګڼله، ځان نه دا سې دفاع وکړه:

- څه وايئ، ما د ټولواک په اړه يوه خبره هم نه ده کړې.

خو رستوف پرته له هغه چې د هغه خبروته غوږ شي، دوام ورکړ:

- موږ خو څه ديپلماتان نه يو، ساده سرتېري يو او بس. که موږ ته سپارښتنه وشي، چې ومرئ، مرو او که جزا راکړي، دا معنا به لري چې ګنهکاره يو. دا زموږ کار نه دي، چې د ټولواک پر کړو قضاوت وکړو که اعليحضرت دا ښه وګڼي چې بناپارت د ټولواک په نامه وپېژني او له هغه سره د اتحاد تړون لاسليکوي، دا به غوره ګڼي، چې دا کار وکړي او که موږ وغواړو د هر څه په اړه قضاوت او خبرې وکړو هېڅ غوره او سپېڅلي شي به پاتې نه شي. که همدا سې دوام ورکړو سبا به د خدای او د هغه له قدرتونو نه هم منکر يو او هېڅ به پاتې نه وي.

رستوف چې دا خبره وکړه، له ميزه يې ګرز جګ کړ. هغه ته يې خبرې خورا غوره او په ځای بريښېدې، حال دا چې نورو ټولو هغه ډېر بې ځايه ګڼلې، هغه خپلې خبرې دا سې راټول کړې او وې ويل:

- موږ يوازې او يوازې بايد خپلې دندې تر سره کړو، وجنګېږو او نور هېڅ فکر ونه کړو. هوکې همدا او بس.

د افسرانو له ډلې نه يو تن چې نه غوښتل خبرې نا ندريو ته ورسېږي.وويل:

-او ويې څکو؟

او نيکولای، خبرو ته ورګډ شو:

-او وې څکو.

هغه چغه کړل: آه، ته !

- يو بل بوتل !

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

درېيمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

په ۱۸۰۸ کال کې، ټولواک الکساندر له ناپلیون سره د نویو خبرو لپاره (ایرفورت) ته لاړ. د پترزبورګ په لوړو ټولنیزو کړیو کې، د دغه کتنې د پرتم په اړه ډېرې خبرې اترې روانې وې.

په ۱۸۰۹ کال کې د نړۍ د دغو دوو واکمنو (دا هغه نوم و چې الکساندر او ناپلیون ته ورکړ شوي و.) دوستي دومره خوږه شوه چې کله بناپارت د اتریش په وړاندې جګړه پیل کړه، روس له خپل پخواني دښمن (بناپارت) سره د خواخوږۍ په نښه، د خپل پخواني ملګري اتریش په وړاندې ودرېد، خپل پوځونه یې د اتریش خاورې ته ولېږل او خبره لا هلته ورسېده، چې د پترزبورګ په غوره کړیو کې د الکساندر له کومې خور سره، د ناپلیون د واده آوازې هم خپرې شوې. خو بهرني سیاست ته د پوره پام تر څنګ د روسي د ټولنې پام زیاتره هغو بدلونو نه او بیا جوړونو ته وراوښتي و، چې په هغه پېر کې د دولت په ټولو اداري چارو کې پیل شوي وو. ژوند، د خلکو د ژوند رښتیني بهیر، له خپلو ټولو ځانګړتیاوو: روغتیا، ناروغیو، کار، منډوترړو، استراحت، له خپلو په زړه پورې خیالونو، علم، پوهې، شاعرۍ، سندرو او موسیقۍ، مینې، کرکې، دوستۍ، دښمنۍ، لېوالتیا او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترړيا سره، له بناپارت سره د سياسي نښږدوالي او يا په ټولنه کې د اصلاحاتو او بدلونونو نه، لرې لرې، او په خپل بهير کې روان و.
سردار اندرې د دغو دوو کلو په اوږدو کې، خپل لرې کليوالي ژوند ته په يوازې ځان دوام ورکړ. او په دغه موده کې چې پيير په خپلو جايدادونو کې پيل شوي تکلونه يو هم تر سره نه شو کړای (ځکه هغه پرله پسې له يوه کار بل ته لاس اچاوه) هغه بې له شروشور او ډنډورنه هرڅه په خورا لږه خوارۍ ترسره کړل.
هغه په چارو کې د خورا پام او ځيرکتيا توان لاره، هغه توان چې پيير له هغه بې برخې و. اندرې د همدغه نعمت له برکته په خورا کمو هلوځلو هرڅه ترسره کول.
د هغه په يوه کرونده کې درې سوه مرييان، په خپلواکو بزګرانو بدل شوي وو. او دا په روسيه کې د مرييانو د آزادۍ د غورځنګ لومړنۍ بېلګه ګڼل کېده. په بله کرونده کې د اجباري کار او باج ځای، د ځمکې خاوند ته د کلني حاصل د ورکولو په بهير بدل شوی و.دده په (باګوچاروو ا) نومي جايدادونو کې د مزد په بدله کې يوه روغتياپاله (نرس) ګمارل شوې وه او د کلي کشيش د حق په بدل کې د پرګنو او اعيانو د ماشومانو روزنه پيل کړې وه.
سردار اندرې د خپل ورځني ژوند تر نيمايي وخت په خپله کلېواله مينه(ليسه ګوره کې) له خپل پلار او کمکي زوی سره چې مينځو يې ساتنه کوله تېراوه او نيمايي وخت يې په باګوچاروو اکې، په هغه ځای کې چې مشر سردار، هغه د ده د کلي په نامه يادوه، تېراوه. که څه هم هغه پيير ته دا سې ښودلې وه، چې نور د بهرنيو پېښو خيال نه ساتي، خو بيا يې هم نه يوازې ټولې پېښې له نږدې نه څارلې، بلکې ډېر کتابونه يې تر لاسه کول او هر وار به چې څوک له پترزبورګ نه دده يا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د پلار دیدن ته راتلل، دا به یې احساسوله چې د بهرنۍ نړۍ او روسیې په اړه د هغو معلومات تر ده نه چې په کلي کې ګوښه ځان دېره شوي دي، خورا زیات دي.

سردار اندرې د کرنې، مالدارۍ، عمومي خیرېنو او خپلو نورو ډول ډول هلوځلو ترڅنګ په دوو وروستیو جګړو کې زموږ د پوځ د ناکامیو په کره کتنه او د پوځي اصلاحاتو لپاره زموږ د پوځ په کړنلارې کې د اصلاحاتو د راوستو لپاره د یوې نوې کړنلارې په جوړولو هم لګیا و.

سردار اندرې د ۱۸۰۹ کال په پسرلي کې، د ریزان په ښار کې د هغو جایدادونو دیدن ته ورغی، چې د زوی په نامه یې و. د پسرلي تر لومړني تاوده لمر لاندې، په خپله ګاډۍ کې ناست و، پر ډاګونو کې د لومړنیو شنلېو، د چنارونو د لومړنیو پاڼو د غوټېو او په شنه آسمان کې د پسرلنیو لومړنیو کنډک کنډک وریځو په ننداره بوخت روان و. د هېڅ شي په اړه یې فکر نه کاوه. په خورا بې غمۍ او خوښۍ یې شا وخوا کتل... د چنارونو ځنګل چې د واټ دواړو خواوته پروت و، ورسېد. په دې ځنګل کې هوا ځکه لږه شان توده وه، چې هلته باد نه لګېده. له ځایه ناخوځېدونکو چنارونو د شنو غوټېو او نریو پاڼو جامې اغوستې وې. تر پروسږنیو پرتو پاڼو لاندې د ډول ډول شنلېو او ګلانو غوټېو سر راپورته کړی و. د صبر ابدي شنو خورو ځانګو په خپله غمجنه بڼه یو نیم ځای د ژمي یادونه راتازه کول، د آسونو شنهارې په ځنګله کې انګازې کولې، له ورایه ښکارېدل، چې هغوی سخت خولې شوي دي.

د سردار بوډا چوپړ، ګاډیوان ته څه وویل او هغه هم د منلو په نښه سر وښوراوه، خو داسې برېښېدل چې د ګاډیوان یوازې سرښورل، بوډا نه قانع کوي، نو ځکه یې مخ واړاوه او په خورا درناوي او موسکایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ارباب ته وويل:

- جلالتمابه، څه ښکلې هوا ده !

- څه دې وويل؟

- هوا يادوم، ښاغليه !

د سردار اندرې په زړه کې تېره شوه، دا څه وايئ؟ خو وروسته پوه او لـه ځانسره يې وويـل: هـو کـې، پسـرلي دي، رښـتيا هـم پسـرلي دي. شـاوخوا يـې وکتـل، رښـتيا هـم څـومره ژر هـر څـه شـنه شـوي دي. هـم چنارونـه، هـم وحشـي گـيلاس، ... خـو د څېـړې لا درک نـه شـتـه، هـو کې يوازې څېړې ! او څېړې د واټ پر غاړه، غاړې هسکې کړې وې. کېداى شي، د هغـو د هـر يـوې عمـر، لـس ځلـه تـر چنـارونو نـه زيـات و، تـر هغـو چنارونو نه چې ځنگل ترې ډک وو. د هغو سور هم لس واري او لوړوالي يې دوه واره تر چنـارونو نـه زيـات وو. دواړو خواتـه پـروت، لـه پخـوا نـه ماتې شوې څانگې، چاودې چاودې پوستکي، زاړه زخمونه لـه خپلو هـرې خواتـه غځېدلو څانگو سـره، يـو قهـرجن او بدرنگـه چاتـه پـاتې کېده، چې د ښکلو چنارونو په منځ کې ولاړ و، هغې پورې يې خندل او ملنډې يې پـورې وهلې. يـوازې هغـه و چـې د پسـرلي د ښـکلا لـه دوکو دوکـه کېـده، نـه يـې د پسـرلي د ليـدو هيلـه لرلـه او نـه يـې د لمـر. داسـې برېښېده چې وايي:

- پسرلی، مينه او نيکمرغي ! هېڅ ددې بې معنـا احمقانـه تکـراري دوکې نـه، نـه سـتومانه کېـږي، هماغـه کيسـه، هماغـه دوکـه او هـر کـال همدا غولوونکي خبرې، کوم پسـرلي؟ کـوم لمـر؟ وگـورئ، وچـه شـوې، مړه شوې څېړې، چې د تل په شان هماغه چې ده، ده، هېڅ بدلون نه لري. هغه له ځانسره وايي: ماتـه گـورئ، چـې زمـا خپلـې مـاتې گـوډې څـانگې چې زما له هر ځايه، سر، څنگ او بل هر ځاه سر راوهي، غـوړېږي او هـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره چې وغوړېږي، پر ما اغېز نه کوي. نه ستاسو په ایمان او نه ستاسو په دوکو، په هېڅ شي باور نه لرم.

سردار اندرې له ځنګله نه د تېرېدو په وخت په وار وار بېرته وکتل، هغې ځېرې ته، هغې ځېرې ته یې ور وکتل. داسې یې ور کتل چې ګواکې له هغه نه څه شي غواړي. تر ځېرې لاندې ګلان او شنیلي غوړېدلي وو او دغه غمجنه ونه په نه خوځېدونکي او بدرنګه بڼه د هغو په منځ کې ولاړه وه.

سردار اندرې له ځانسره وویل:

-هو کې !هغه حق لري. دغه ځېرې په زرګونو وارې حق لري. پرېږدئ نور ځوانان، بیا بیا په دغه دوکې مېن شي. خو موږ ژوند پېژنو. که څه هم زموږ ژوند پای ته نېږدې دی، خو بیا هم پوهېږم د دغې ونې په لیدو کوم نوی او تازه ،خو غمجن خیال ذهن ته ورغي. دغه خیال د غم سره سره دده زړه ته تسل ورکاوه، د دغه سفر په اوږدو کې ټول ژوند بیا بیا وریاد کړ، خو بیا بیا هماغه یوه خبره وه، ناهیلي او مایوسي، داسې پایله چې باید هېڅ نوی شی پیل نه کړي. هغه باید خپل عمر له کړکیچ او بدیو لرې تېر او هېڅ هیله په په زړه کې ونه پالي.

دلته هم کم دي ۵۱۲روسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

سردار اندرېږ د ريزان په ښار کې د خپل زوی د جايداد ونو د چارو د سرته رسولو لپاره، دې ته اړ و چې د دغې سيمې د مشرانو له جرګه ګۍ سره وګوري. د دغې جرګه ګۍ مشر، سردار الياانډريووېچ رستوف و. د مې مياشتې نيمايي و چې سردار اندرې د هغه ديدن ته ورغی.

د پسرلي تود خه راغلې وه. ځنګلونو ټولو شنې جامې اغوستې وې، دوړې الوتې او تود خه خوره وه، نو ځکه د اوبو له څنګه په تېرېدو سره، هر څوک لمبېدو ته لمسېدل.

سردار اندرې په خواشينۍ او د خيالونو په څپو کې ډوب، په دې اړه چې د خپلو چارو د سرته رسولو په اړه، د سيمه ايز جرګه ګۍ له مشره څه غواړي، د ګراف رستوف د کليوالي باغ له لارې په خپله ګاډۍ کې، د هغه کورته چې اترادنيا نومېده، تېرېدې کېده. هغه له ښۍ خوا، د ونو له شا نه، د ښځو له خوښۍ نه ډک آوازونه واورېدل او يو ډله نجونې په منډه منډه د هغه د ګاډۍ له مخې تېرې شوې. د دغو نجونو په ډله کې تر ټولو نه د مخه، ګاډۍ ته نېږدې، يو غنم رنګه نرۍ تورسترګې نجلۍ وه چې ژېړ بخن ځالۍ کميس يې اغوستی و، سپين دستمال يې داسې په سر تړلی وا و جړې کوڅۍ يې د هغه لاندې راوتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې. نجلۍ په لوړ آواز څه ویل، خو د پردي سړي په لیدو یې هغه ته ونه کتل، وې خندل او په منډه بیرته راستنه شوه.

د سردار اندرې زړه ناڅاپه خوږ او ناآرامه شو. هوا ښه وه، لمر ځلېده او هر څه یې په شاوخوا کې خوښ بریښېدل او دغه په ملا نرۍ او لوړه ښکلې نجلۍ چې هغه نه پېژانده او آن په دې خیال کې هم نه وه چې هغه وپېژني. هغه له خپل بخت نه راضي، له خپل پوچ او خوښ ژوند ه خوشاله او نیکمرغه وه. سردار اندرې په زړه کې وویل:

- دا ولې او له څه نه داسې خوشاله ده؟ د څه شي په اړه هغه فکر کوي؟ هرومرو هغه نه په پوځي کړنلارې او نه هم د ریزان د جایدادونو په اړه خپل خیالونه بوختـه وي. د هغه پـه زړه کې بـه څه ګرځي؟ کومو شیانو هغه داسې خوشاله کړې ده؟

ګراف ایلیا اندرېویچ په ۱۸۰۹ کال کې هم لا د پخوا په شان، په اترادنیا کې خپل روزګار تېراوه. د سیمه ټولو مخورو ته یې ډوډۍ کوله، کورته یې وربلل، هغوی ته به یې بنډارونه جوړول، کله به ښکار ته سره تلل، ننداري او یا کنسرتونه به یې جوړول. هغه د سردار اندرې په لیدلو د بل هر بل نوي مېلمه د لیدو په شان د زړه له کومې خوشاله او هغه یې په زوره د شپې هم وساته. اندرې ټوله ورځ په خورا خواشینۍ له خپل بوډا کوربه او څنډنیو پاتې شویو مېلمنو سره چې د چا د کلیزې لمانځنې ته سترګه په لاره وو، د ایلیا اندرېویچ په کور کې تېره کړه. کله ناکله به یې زړه راښکوونکې ناتاشې ته چې تل یې خندا پرشونډو خوره وه او معلومه نه وه، چې په څه تل خاندي او ولې له خوښۍ نه ایشي، وروکتل او پرله پسې یې په زړه کې ویل:

- دا له څه نه داسې خوشاله ده؟ د څه شي په اړه فکر کوي؟

د شپې چې هغه په نوي ځای کې یوازې پاتې شو، تر ډېره پورې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه شو کولای چې وبډه شي. هغه کتاب لوست، شمعه يې مړه کړه، پريوت، خو خوب ورنغي او بيا يې شمعه ولګوله.

د کوټې کړکۍ چې له د ننه نه تړلې وې او هوا يې ډېره توده وه. طبيعت يې په دې ډېر خراب و چې دغه احمق بوډا (هغه ګراف رستوف په دې نامه ياداوه) هغه په دې قانع کړي و چې د ده د چارو د سرته رسولو لپاره، بايد څه ليکونه له ښاره راوړي، ځان يې په دې ملامتوه، چې ولې يې د هغه خبره منلې وه او د ده په کور کې پاتې شوي و.

پاڅېد، د کړکۍ خواته ورغي، چې هغه پرانزي... د سردار کوټه په منځني پوړ کې وه. د هغه د کوټې د پاسه، په کوټه کې هم څوک و چې د ده په شان خوب نه ورته. ښځينه غږونه له پاسينۍ کوټې اورېدل کېدل.

هغه ښځينه غږ، چې سمدلاسه سردار اندرې وپېژاند، وې ويل:

- يوازې يو وار بيا!

بل غږ ځواب ورکړ: خو، آخر ته څه وخت غواړې وبډه شې؟

- هېڅکله نه غواړم وبډه شم، نه شم کولای، ولې وبډه شم؟ راځه يوازې يو وار بيا، يوازې يو وار!

او دواړه د يوې سندرې په ويلو پيل وکړ.

- وای چې څومره ښکلې ده! ښکلې ده! درځه نو وبډه شه! هر څه بس دي...

هغه لومړنی غږ چې کړکۍ ته نبږدې کېده، ويل يې: ته وبډه شه، ماته خوب نه راځي. داسې ښکارېده چې هغې له کړکۍ نه ښکته ځان ځړولې وي، ځکه آن د هغې د کميس شغهاري او د هغې د سا غږ له ورايه اورېدل کېدل. چوپه چوپتيا هره خوا خوره او هر څه لکه سپوږمۍ او پر ځمکې د هغې د شغلو درنې په شان ځای پر ځای چوپ ولاړ وو. سردار اندرې هم له خپل ځايه ځکه له ډاره نه ښورېده چې د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شتوالي نه تول ناخبره، خبر نه شي.

لومړي غږ په داسې يو آواز چې ته به وايې له سترګو يې اوښکې څاڅي وويل:

- سونيا، سونيا ! ته څنګه کولای شې ويده شې ! راځه وګوره ! وګوره ته به وايې طبيعت کوډو ولکه کړي دي ! څومره ښکلي دي ! وه نجلۍ راويښه شه ! ګوره داسې ښکلې شپه، هېڅکله، هېڅ ،هېڅېرته نه ده ليدلې !

سونيا په خورا ناهيلۍ ځواب ورکړ:

- نه !

- ته راشه وګوره، څه سپوږمۍ ده، د هرڅا زړه پرې مينېږي. هيله کوم راشه ! زما د زړه سره ! ! پاڅېږه ! دلته راشه ! زړه راته وايي... چې والوزم...

- څه کوې... اوس به ولوېږې !

ددوی ترمنځ د پورې وهلو او د سونيا قهرجن غږ اورېدل کېده، چې ويل يې:

- ته نه ګورې، شپه له نيمايي نه هم اوښتې، يوه بجه کېدونکې ده.

- وای وای چې ته تل دا خوندونه بې مزه کوې ! ښه ده، درځه، درځه.

غږونه بيا چوپ شول، خو سردار اندرې پوهېده چې هغه همالته ناسته ده، ځکه کله کله به د هغې کالېو شغهار او کله هم د هغې د ژورې سا اېستلو غږ راته.

هغې ناڅاپه چغې کړې:

-وای خدايه ! دا څه حال دي؟ خو چاره څه ده؟ هېڅ کولای نه شم، خوب، خوب، چې نه کېږي ويده به شم او د کړکۍ د تړلو غږ يې تر غوږه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې چې کله د هغې غږ اورېده له ځانسره يې ويل:

- هغه خو اصلاً په دې خيال کې هم نه ده چې زه دلته يم. دا ښرګنده نه وه چې ولې سردار دا هيله لرله او ويرېده هم چې د ځان په اړه څه واوري، بيا يې له ځانسره وويل:

-بيا هغه ده ! فکر کوم چې په لوی لاس دا کار کوي !

او ناڅاپه يې په ګوګل کې د ځوانۍ د شېبو داسې له خونده ډک، خو نه پوهېدونکي خيالونه او هيلې راوپارېدې چې له هغه نه يې د ژوند لاره ورکوله. داسې خيالونه او هيلې چې هغه هم وانګېرله چې خپله هم نه شو کولای پر هغه پوه شي او همداسې خوب يووړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

بله ورځ چې سردار اندرې راویښ شو، پرته له هغه چې د ښځو راوتو ته سترګه په لاره شي، یوازې له ګراف سره یې مخه ښه وکړه او د خپل کور پلو وخوځېد.

د جون د میاشتې پیل و. سردار اندرې کورته د ستنېدو په لار بیا د چنارونو له هغه ځنګله نه تېر شو چې پرې راغلی و. په ځنګله کې بیا د څېرې هغې زړې، سره تاوراتاو شوې، څانګ ماتې ونې د هغه پام ځانته وروا ړاوه، داسې بریښېده چې یادونه د ده په زړه لوبې کوي.

د آسونو د غاړو د زنګونو شرنګهاري، تر یو نیم میاشتې پخوا لا آرامه انګازه کوله. په ځنګل کې پاڼې لا لویې، ګڼې او سیورې یې لا زیات شوي وو. په ځنګله کې دا خوا هاخوا د ځوانو څېړیو خورو څانګو ددې ځای ښکلا ته نه یوازې څه تاوان نه رساوه، بلکې د شاوخوا لا ښکلول او ښایسته کولو یې پوره کول...

که څه هم، په یو نیم ځای کې تالندې او بریښنا ځان غړومبېدو او ځلېدو ته چمتو کاوه، خو له یو کنډک وریځو نه پرته نورو ځان ځنګله پورې ونه شو رارسولی، نو ځکه یوازې د یو نرې باران څو څاڅکو پر دوړو او پاڼو نري لمدبل جوړ کړ. د ځنګله پر کینې خوا سیورې او تیاره خواره وو او ښی خوا یې لمده، د لمر شغلو لاندې ځلېدونکي او نرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربمه پرې چليده. پر طبيعت د ګلو باران جوړ شوي او د بلبلو د سندرو انګازې کله لرې او کله هم نږدې قيامت جوړاوه.

سردار اندرې په زړه کې وويل: هغه د ځېړې ونې، هغه عمر وهلې ونې چې له ما سره يې د زړه خواله کوله، په همدې ځنګله کې ولاړه وه او بيا يې له ځانه وپوښتل:

- نو چېرې ده؟ او د هغه د موندلو په هيله يې د ځنګله چپې خوا ته سترګې ورتاو کړې او پرته له هغه چې پوه شي، په هماغې ځېړې چې په لټه کې يې و او پيدا کولای يې نه شوه، پرته له هغه چې خپله پوه شي، پرهغه مين شوی و. عمر خوړلې ځېړې چور بدله شوې وه.هغې بوډۍ د تکو شنو زرغونو پاڼو تازه او تاندې جامې اغوستې وې، ونه يې لوړه شوې وه، د لمر لوېد په سرو شغلو کې له مستۍ نه کږه وږه خو نرمه نرمه خوځېده. په هغه کې نه د ماتو تاوراتاو وچو څانګو نښې ليدل کېدې، نه د هغه په ځان کې زاړه ټپونه، نه د هغه ګډې وډې انديښنې او نه د هغې ابدي غمجنه څېره، يو هم نه ښکارېدل. دې ټولو نه شنو زرغونو تاندو پاڼو داسې غبرګ تاو کړي وه چې آن نښه يې هم نه ليدل کېده... دا هېڅ د منلو نه وه چې دغه بوډۍ دي، د داسې ځوانېدو توان ولري. سردار اندرې په زړه کې وويل:

- دا زما پخوانۍ ملګرې، هماغه عمر خوړلې ځېړې ده. او ناڅاپه يې بې له کومې پېښې پسرلنۍ خوښي او تاندوالی، په ګوګل کې راوخوټېد. ناڅاپه يې د ژوند ترټولو سترو يادو په ګوګل کې سر راهسک کړ. هماغه اوسترليځ(د جګړې ډګر)، د هغه هسک او بې پايه آسمان يې بيا وليد او د خپلې مېرمنې بې روحه او ننواتو په حال کې څېره يې ور په ياد شوه. له سيند نه په پورې کېدونکې جالې ولاړ پېير، په تورې شپې او تپه تياره کې پرناليدلې ښکلې نجلۍ مينه، هغه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د هغې سپوږمۍ او دا ټولې او ټول بیا په یادونو کې ورژوندي شول او ناآرامه یې کړ.

سردار اندرې چې تا به ویل ناڅاپه بیا ډاډمن شوی وي، له ځانسره یې وویل:

- ژوند په یو دیرش کلنۍ کې پای ته نه دی رسېدلی. یوازې دا کفایت نه کوي چې زه پوه شم چې ډېر توان مې په متهو او روح کې نغښتی دی، ټول باید په دې پوه شي، هم پیېر باید په دې پوه شي او هم ،هغه پېغلوټه چې غوښتل یې آسمان ته والوزي. زما ژوند باید یوازې زما لپاره نه وي، باید د هغو ژوند زما له ژوند سره تړلی وي. موږ باید ګډ ژوند وکړو. سردار اندرې چې له دغه سفره راستون شو، دا پریکړه یې وکړه چې سږ کال منی باید پترزبورګ ته لاړ شي او ددې پریکړې لپاره یې بېلابېل لاملونه غوټه کول. خورا ډېر عاقلانه او منطقي دلایل یې د پترزبورګ د سفر او آن په دولت کې د یوې چارې د منلو لپاره پیدا کولای شول. نورنو آن په دې نه پوهېده چې څنګه یې تر اوسه پورې دا توان لاره چې د ژوند له ورځنیو چارو ځان ګوښه وساتي. هماغه شان چې لا میاشت پخوا په دې نه پوهېده چې څنګه به دي وکولای شي، کوم وخت له خپل کلیوالي ژوند نه لرې لاړ شي. نورنو دا ورته په ډاګه شوې وه، که له ورځني ژوند نه ګټه وانخلي، هغه به هسې د سیند پر غاړه کرلی ګل وي، د هغه آن په دې سر نه خلاصېده چې تر دې نه مخکې څنګه ده یو شمېر نامعقوله سست دلایل چې ګواکې د ژوند تجربو ورښودلي وو، منلي وو. هغه دلایل چې ویل یې په ژوند کې د بري خوند او د مینې نیکمرغي بابیزه خبرې دي. اوس عقل هغه ته بل څه ویل:

-په کلي کې ناسته ورته غم لړلې شوې وه، نور یې نو پخوانیو کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړو سره لېوالتیا او مینه نه ښوده او زیاتره وخت به په خپله کوټه کې یوازې ناست و. هغه پاڅېد ، هینداري ته ودرېد او تر ډېرې پورې یې خپل څېرې ته کتل. بیا یې مخ واړاوه او په هینداره کې یې د خدای بښلې لیزا (میرمن یې) تصویر ته چې په یوناني ډول یې خپلې کوځې تر سر تاو کړې وې او موسکا پرشونډو وه.او له زرین چوکاټ نه یې ده ته سترګې نیولې وې، وکتل. هغې نور نو خپل خاوند ته هغه پخوانۍ ترخې خبرې نه کولې، هغې په سادګۍ، خواخوږۍ او خورا مهربانۍ ده ته کتل. سردار اندري لاسونه شاته کړل کړي وو او تر ډېرې پورې په کوټه ګرځېده راګرځېده. کله به یې تندي تریو او وروځې برندې کړې، کله به موسکا پرشونډو خپل نامعقول او نه بیانېدونکي خیالونه، لکه د جنایت رازونه، ورياد شول، کله به هغه اندیښنې او تصورونه چې پېير او دده له ویاړونو سره اړوند وو، یا کړکۍ ته ولاړه نجلۍ، هغه عمرخوړلې د څېرۍ ونه، یا ښځینه ښکلا او مینه چې د هغه ژوند یې چوربدل کړی و، ورياد بدل او ورياد بدل. که څوک به په دغو شپو کې چې دي په دغو خیالونو کې ډوب و، کوټې ته ورننوتلی وای، هغه به په ځانګړي توګه وچ او غوڅ و او د هغه د ترخه منطق له اوربدو سره به مخامخ کېده.

کله به په دغه شان شپو کې شهزادګۍ ماریا، د هغه کوټې ته ورننوتله او ویل به یې:

- ګرانه ! نن نه شو کولای، نیکولای جان (د اندري زوی) د باندې وباسو، هوا خورا سړه ده.

سردار اندري به په ترخه ژبه خپلې خور ته ځواب ورکاوه:

-که هوا توده وای، هغه به په یو کمیس کې وتلی وای، خو اوس چې هوا سړه ده، تودې جامې ورواغوندئ، تودې جامې د همدې لپاره دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سرو کې واغوستل شي، نه د اوړي لپاره. همدا تاوده کالي، همدا ساړه، نه دا چې کله ماشوم تازه او تاندې هوا ته اړتيا لري په کور کې وساتل شي. په خورا منطقي دلايلو يې هر چا ته ځواب وايه. ګواکې هڅه يې کوله يو چا ته د هغه پټو، نابشکاره او غير منطقي اندېښنو د ګناه له امله چې د ده په خيالونو کې روانې وې، جزا ورکړي. شهزادګۍ ماريا به په دغه شان شېبو کې له ځانسره ويل:

- دا فکري هڅې نارينه څومره وچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

سردار اندرې د ۱۸۰۹ کال د اګست په میاشت کې پترزبورګ ته ورسېد. دا د ځوان سپیرانسکي د ویاړونو زمانه او د هغه له خوا د وړاندې شویو بدلونونو د چټکو سرته رسېدو وخت و. همدا د اګست په میاشت کې و چې ټولواک له ګاډي نه ولوېد او پښه یې خوږ شوه. دی درې اونۍ د پتروګراف په ښارګوټي (د پترزبورګ څنډې) کې پاتې شو او هره ورځ به یې بې ناغې له سپیرانسکي سره کتل. د زړه خواله به یې سره کوله او له هغه نه پرته بل هېڅوک یې نه منل. په همدې وخت کې نه یوازې هغه دوه پېژندل شوي فرمانونه (چې د خلکو له کرکې سره مخامخ شول) چې د درباري رتبو د له منځه تلل او د مامورینو د روزلو لپاره مسلکي ښوونځیو ته آزموینې یې حتمي کولې، راووتل، بلکې یو زیات شمېر نور قوانین چې د روسیې د قضایي، اداري او مالي جوړښت د ټولو برخو، د وزیرانو له شورا نه نیولې، تر سیمه ایزو جرګو پورې د بدلونونو او اصلاحاتو غوښتنه یې کوله، راووتل.

ټولواک الکساندر هغه لیبرال خیالونه چې هغهٔ واک ته رسېدو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې د هغو د سرتېرو له خوا ټکل کړي و، د خپلو مشاورینو (چارتوریژسکي، نووسیلځووف، کوچوبامي او ستروګانوف، چې ده په ټوکه د ملي ژغورنې جرګه ګۍ بلله) په مرسته، سرته رسول.

اوس د ټولو دندې دوو تنو ته سپارل شوې وې، سپرانسکي د ټولو ملکي او آرکچییوف د پوځي چارو مشري کوله. سردار اندرې چې د ټولواک یاور ټاکل شوی و، پترزبورګ ته د رسېدو سره سم دربار ته لاړ.

ټولواک دوه واره هغه لیدلی و، خو نه یې هغه ته پاملرنه کړې وه او نه یې کومه خبره ورسره کړې. سردار اندرې له هغه نه پخوا هم داسې انګېرله چې ټولواک له هغه سره د خبرو اترو لېوال نه دی او د هغه خبره او شتوالي په ټولواک کې د بېزارۍ احساس رالمسوي. دا ته د ټولواک ننني سوړ او له ده نه تښتېدونکي غلچک د همدغې انګېرنې تاییډ و. درباریانو سردار اندرې ته داسې ښودله چې ټولواک له هغه نه په دې خوابدی و چې بالکونسکي له ۱۸۰۵ کال راهیسې پوځ پرېښی و.

سردار اندرې له ځانسره ویل:

- زه خپله په دې پوهېدم، چې د یو چا خوښېدل او ناخوښېدل څومره زموږ له واک وتلې خبره ده، خو دا باید د دې لامل نه وي، چې زما له خوا د پوځ د سمون لپاره جوړه شوې کړنلاره، په خپله هغه ته وړاندې نه کړم. دغه کړنلاره به خپله، یوښه دفاعیه وي. د خپلې کړنلارې په اړه یې له یو بوډا فیلډ مارشال سره چې د ده د پلار ملګری و، د مشورې غوښتنه وکړه. فیلډ مارشال هغه ته وخت وټاکه او په خورا ورین تندي یې د سردار هرکلي وکړ او دا وعده یې هم ورکړه چې د هغه په اړه به ټولواک ته خبر ورکړي. څو ورځې وروسته سردار اندرې ته خبر ورکړ شو چې دې باید د دفاع وزیر ګراف اراکچییوف ته ورشي.

سردار اندرې په ټاکل شوي ورځ د سهار په نهو بجو د دفاع د وزیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دفتر ته ورغي. هغه خپله له اراکچییوف سره پېژند ګلوی نه درلوده او هېڅکله یې هغه نه و لیدلي، خو هغه څه چې د هغه په اړه پرې پوهېده، په ده کې د هغه په وړاندې ځانګړي درناوي نه راپاروه.

سردار اندرېي د ګراف اراکچییوف د انتظار په کوټه کې د نورو څو تنو مخورو غیرمخورو کسانو ترڅنګ چې دهغه د کتو هیله یې لرله، ناست او له ځانسره یې ویل:

-دا د دفاع وزیر او د ټولواک د ډاډ وړ دي، هغه یو ناپېیلي او له چا سره ځانګړي اړیکي نه لري، زما لیکنه او یادد ښتونه هغه ته سپارل شوي دي او هغه یوازینی څوک دی چې د هغه په اړه به پریکړه وکړي.

سردار اندرېي د خپل خدمت په وخت کې چې زیاتره هغه یې لا په یاد وو، د خورا ډېرو لویو لوړپوړو چارواکو د منني او انتظار کوټې لیدلې وې او دهغو له ډولا ډول او بېلابېلو ځانګړتیاوو سره آشنا و، خود ګراف اراکچییوف د انتظار کوټې یوه ځانګړې، ځانګړتیا لرله. د هغو غیرمخورو وګړو په څېره کې چې د وزیر د لیدو په تمه ناست وو، یو ډول د شرم او تابعیت نښې خورې وې او د مخورو او پېژندل شویو کسانو په څېره کې چې له هغه سره یې د کتنې هیله لرله د ناهیلې او ګېنې حالت چې تر یو ډول سپین سترګۍ او بې پروایي لاندې د پټولو هڅه یې کوله لیدل کېده. کولای شو ووایو چې دوی په خپل دغه حالت او پر هغه چا چې دوی یې دکتو هیله لرله، ملنډې وهي. ځینې په خیالو کې ډوب په کوټه کې ښکته پورته ګرځېدل او ځینو نور خپل منځو کې بنګېدل او خندېدل. سردار اندرېي د هغو د خبرو اترو په لړ کې د سلاوا ! اندریوویچو(د دفاع وزیر بشپړ الکسي اندریوویچ آرکچییوف و) او یاره غم به دې وخوره، اصطلاحات چې د اراکچییوف په اړه څو واره وویل شول، واورېدل. یو جنرال چې خورا مهم بریښېده ګواکې ځان ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ډېر انتظار سپکاوي ګاڼه، پښه په پښه اړولې وه او له ملنډو ډکه موسکا يې پرشونډو خوره وه، خو بيا هم هر وار به چې د وزير د کوټې ور راخلاص شو، د ټولو پر څېرو به يو احساس، چې ډار و، راخورېده. سردار اندرې د دويم ځل لپاره د هغه ياور ته وريادکړه چې د ده نوم ګراف ته ورياد کړي، خو ياور هغه ته په سپکاوي وکتل او وې ويل، يادونې ته اړتيا نه شته، وار به دې راشي. وروسته له هغه چې ياور څو تنه د وزير دفتر ته بدرګه او بېرته راوويستل، د سردار اندرې يوه افسر ته پام شو چې د سپکاوي او ډار نښه يې له څېرې ښکاري، هغه وحشتناکې دروازې ته وړپرېښودل شو. له وزير سره د دغه افسر کتنه خورا اوږده شوه، خو ناڅاپه د دروازې له شا نه د سپکاوي له قهره ډک لوړ غږ واورېدل شو. هغه افسر چې رنګ يې الوتي، شونډې او غومبورې يې رېږدېدل، له کوټې راووت، سر يې په دواړو لاسو کلک نيولې و، په چټکۍ او بې له هغه چې چاته وګوري، د انتظار له کوټې نه تېر شو.

تر هغه نه وروسته، سردار اندرې دروازې ته بدرګه او ياور په بنګهاري هغه ته وويل:

-ښۍ خوا، کړکۍ ته نېږدې.

سردار اندرې د کار يوې ساده کوټې ته چې د پرتم ښې يې نه لرله، خو ښه منظمه وه، ورننوت. د ميز تر شا د څلويښتو کالو په منګ يو سړي چې وتلې تټر، اوږده ککرۍ، لنډې څڼې او له ګونځو ډک تندي لاره، وليد. سره ورته وروڅو لاندې يې، خړې شنې رنګې سترګې ستومانۍ او ناپوهېدونکې برېښېدې. پزه يې سره، ډېره اوږده او پر شونډو راښوه شوې وه. اراکچييوف سردار ته مخ راواړاوه او پرته له هغه چې ده ته وګوري وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه مو غوښتل؟

سردار اندرې په کراره ځواب ورکړ: هیله کوم جلالتمابه! زه څه غوښتنه نه لرم.

د اراکچییوف سترګې هغه ته ورواوښتې:

-مهرباني وکړئ کښېنئ، سردار بالکونسکي!

سردار زیاته کړه:

- زه څه هیله نه لرم، اعلیحضرت مهرباني کړې ده او زما وړاندیزونه یې تاسو عالیجناب ته رالېږلي دي.

اراکچییوف د هغه خبره پرې کړه او وې ویل:

-ما ته خورا ګرانه ده، اجازه راکړئ، ما ستاسو وړاندیز ولوست...

یوازې او یوازې د هغه د لومړۍ خبرې نه د مینې انګازه واورېدل شوه، پرته له هغه چې سردار ته وګوري، مخ یې شاو خوا ته اړاوه، رااړاوه او شېبه په شېبه یې خبرو د چغو او سپکاوي بڼه پیدا کوله:

- دنوي پوځي قانون وړاندیز کوئ؟ قوانین ډېر دي، نوي څه کوئ؟ چې د هغو زړو د سرته رسولو ځوک نه شته. نن سبا ټول قوانین لیکي، ګرانه! قانون لیکنه آسانه خبره ده، خو د هغه سرته رسول خورا ګران کار دی.

سردار اندرې، په خورا درناوي وویل:

-جلالتمابه! زه د ټولواک په سپارښتنه ستاسو لیدنې ته راغلی یم، تاسو زما د وړاندیز په اړه کومه لارښوونه او سپارښتنه لرئ؟

اراکچییوف، پاڅېد ،د میز نه یې پاڼې راواخیستې، سردار اندرې ته یې ورکړې او وې ویل:

- مهرباني وکړئ، ما د هغه په اړه خپل نظر ولیکه او هغه مې ځانګړې جرګه ګۍ ته سپارلی دی، زه ستاسو وړاندیز نه منم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاڼې په منځنۍ برخه کې، په پنسل، داسې کرښې چې له تېروتنو نه ډکې او آن د ټکو او نښو د پر ځای ایښودو پاملرنه هم په کې شوې نه و، داسې لیکل شوي و:

- بې بنسټه، ګډه وډه او د منلو وړ نه ده، ځکه چې د فرانسوي پوځ د قانون له مخې اخېستل شوې او زموږ د پوځ د کړنلارې هېڅ څه په کې لیدل کېږي نه.

سردار اندرې وپوښتل:

- کومې جرګه ګۍ ته ورلېږل شوې ده؟

- د پوځي اصولو جرګه ګۍ ته، او زما له خوا په هغه جرګه ګۍ کې ستا د افتخاري غړیتوب سپارښتنه هم لیکل شوې ده.

سردار اندرې ځواب ورکړ: - زه کوم شکایت نه لرم.

اراکچییوف تکرار کړه:

-هو کې افتخاري غړي، هغه هم بې شکایته! ښه راغلاست.

هغه اندرې ته سروښوراوه او چغه یې کړه:

-آها، تا ته وایم، بل تن ته ورغږ کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

سردار اندرې په جرګه ګۍ کې د خپل غړيتوب د منلو خبرتيا ته د انتظار په موده کې له پخوانيو آشنايانو، په تېره بيا له هغو کسانو سره چې کېداى شو ،له ده سره په راتلونکې کې خواخوږي وکړي، آشنايانۍ تازه کولې. هغه اوس په پترزبورګ کې، هماغه احساس، احساساوه چې د جګړې د پيل په درشل کې يې احساساوه، هغه احساس چې په ده کې يې، په راتلونکي کې،لوړ پلو ته ناآرامه لېوالتيا راپاروله او د ميليونو انسانانو برخليک پورې يې اړه پيدا کوله.

هغه،د عمرخوړلو له قهره،د ناخبرو له لېوالتيانه،د بې له ټينګاره، د خبرو کسانو له احتياط او پاملرنې او د ټولو له ګېنۍ او ناآرامۍ نه، د بې شمېره جرګه ګيو چې ورځ تر ورځ د هغو له شته والي او نويو جوړېدو نه خبرېده ،داسې احساسوله، چې اوس يعنې ۱۸۰۹ کال کې، دلته په پترزبورګ کې د کومې لويې کورنۍ جګړې د پيل لپاره چې ستر قوماندان يې سپيرانسکي و ، چمتووالى روان دى. سپيرانسکي يو مرموز سړي و چې ده نه پېژاند ، خو ده ته يو نابغه برېښېده...

سردار اندرې اوس په داسې يو منل شوي لوړ، ښه او د پام وړ دريځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې و، چې د پترزبورګ لوړو اعیانو او بلې هرې ډلې په ورین تندي او پرانستې غېږې د هغه هرکلي کاوه. د بیا جوړونې ګوند ځکه د هغه منلو ته خوښي ښودله چې هغه یې نه یوازې د کتاب او مطالعې د یوه لېوال او ښه ذهن لرونکي په نامه پېژانده، بلکې د خپلو مریانو او بزګرو د آزادۍ له امله یې د یوه لیبرال شهرې نوم ګټلی و. د عمر خوړلو او ناراضیانو ډلې ته، هغه د خپل پلار د غوره دریځ له امله د درناوي وړ و او دغې ډلې هیله لرله چې د نویو اصلاحاتو په وړاندې د دوی د سیالي لپاره، د هغه ملاتړ تر لاسه کړي. د ښځو ډلې هغه په بې ساري خوښۍ ځکه مانه، چې هغه ته یې د یو ښه بډای او داسې یو زوم په سترګه کتل، چې په جګړې کې د وژنې (یو وار آوازه خپره شوه چې دی په جګړه کې وژل شوی دی) او د ځوانې ښځې زورونکی مرګ یې د هغه د شهرې نه یو شاعرانه کړۍ تاو کړې وه. ددې ترڅنګ هغه چا چې دی له نېږدې او پخوا نه پېژانده، ټول په یوه آواز په دې ډاډمن وو، چې هغه په دې پنځو وروستیو کلو کې د ښه والي پلو خورا بدل شوی دی. طبیعت یې نرم شوی او شهره یې لا مېړنۍ شوې ده. د ځان ښودنې، کبر او پر نورو ملنډې یې په کړو وړو او خبرو کې له منځه تللي... د ده له کار سره یې مینه او لېوالتیا زیاته او زیات شمېر خلک یې د لیدو هیلمند شوي دي.

د دفاع له وزیر ګراف اراکچییوف سره د کتنې نه یوه ورځ وروسته مازدیګر هغه د ګراف کوچوبیه کره ورغی او له «سلاوا اندربوویچ» (کوچوبیه هم وزیر په دې نامه یادوه...) سره یې د خپلې کتنې نقل ورته وکړ.

ګراف کوچوبیه هغه ته وویل:

- ګرانه! آن په دې پېښه کې هم، تاسو د میخایئل میخایئلوویچ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډون نه پرته، هېڅ څه کولای نه شي. د زړه سره ! دا سړي هر کاره دي، خیر، هغه ژبه کړې ده، چې نن ماښام دلته راشي.

سردار اندرې وپوښتل:

- نو دا د جګړې کړنلاره د سپیرانسکي پورې څه اړه لري؟

کوچوبیه وموسېد او سر یې وښوراوه. هغه چې د بالکونسکي سادګۍ حیران کړی و، داسې زیاته کړه:

- ځو ورځې د مخه مو له هغه سره د تا په اړه خبرې کولې او د تا له خوا د مریيانو د آزادۍ خبره هم یاده شوه.

یو بوډا چې د ټولواکې ایکاترینې د زمانې له لوړپوړو چارواکو نه و، سردار ته مخ وروا ړاوه او په سپکاوي یې له نه هغه وپوښتل:

- ښه سرداره ! دا ته وې چې خپل مریيان دې آزاد کړل؟

سردار په دې هیله چې بوډا لا پسې خوابدی او په قهرنه کړي او خپل دغه دریځ چې مریيان یې پرېښي کمزوري وښيي، ځواب ورکړ:

- ځمکې خورا لږې او حاصل یې کم و.

بوډا کوچوبیه ته وکتل او وې پوښتل:

- ډاربږي چې د اوښتون له قافلې نه شاته پاتې نه شئ ! او ترلږ ځنډ نه وروسته یې وویل:

- زما په یوه خبره هېڅ سر نه خلاصېږي، مریيان خو دې پرېښودل اوس به کرکیله څوک کوئ؟ قانون جوړول خو آسانه کار دی، خود هېواد د چارو اداره خورا ګرانه ده، په هر حال زه له تاسو نه پوښتنه کومه ګرافه ! که ټول آزموینه ورکړي، څوک به د شورا مشر وي، څوک به د ادارو مشران وئ؟

کوچوبیه، پښه په پښه واړوله، ټولو ناستو کسانو ته یې وکتل او ځواب یې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه فکر کوم، هغه کسان چې په آزموينې کې بريالي شي.

- ښه، د ساري په توګه له ماسره پريا چنيکوف کار کوي، ويارمن سړی دی، په سرو زرو ارزي، هغه له شپيتو اوښتي، ايا هغه لاړ شي، آزموينه تېره کړئ؟

- هو کې، دا ستونزمنه خبره ده، ځکه د روزنې دودول زما په هېوا د کې ګرانه چاره وه، خو،...

ګراف کوچوبيه خپله خبره پای ته ونه رسوله. له خپله ځايه پاڅېد ، د سردار اندرې لاس يې ونيو او د هغه لوړ ونې، نيم طاس سري، ژيړځهې، پراخ تندي او برند وروځي سړي مخ ته چې ددوی خوا ته روان و،ورغی... هغه د څلويښت کالو بربښېده، شين بخون جمپر يې اغوستي، دصليب نښان يې په غاړه او يو ستوري يې د ټټر په چپه خوا ټمبولې و. دا سړي هماغه سپيرانسکي و. سردار اندرې د سترګو په رپ کې هغه وپېژاند او ژوند ته د ګوانښمنو شېبه په شان يې څه په زړه کې رالمسېدل. خو دی په دې نه پوهېده چې د ده په زړه کې دغه رالمسېدونکي او وينښېدونکي احساس، له رخې و، که له انتظاره او يا د هغه درناوي له امله چې دغه سړي په چا کې راويښاوه. د سپيرانسکي څېرې ځانګړې ښه لرله، چې د ليدو په لومړي شېبه کې پېژندل کېده. سردار اندرې په هغو ټولو بنداړونو او غونډو کې، چې ده هلته تګ راتګ لاره، څوک په دې اندازه آرامه او ډاډمن نه و ليدلي...

هغه هېڅ چېرې، د هېڅ چا داسې اغېزمن کتل او هم مهاله هغه مهرباني چې د هغه له نيم پرانستو او لږ ولمدو سترګو نه وربده، هغه دغه راز ژوره، خو صادقه موسکا چې کومه ځانګړې معنا يې هم نه لرله، هېڅ چيرې نه وه ليدلې. هغه دغه شان خوږ، صاف او آرام غږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېره بیا داسې ښکلې تانده ځېره، په ځانګړې توګه لاسونه، لږ سوروړ، خورا پاسته، تاوده او سپین لاسونه، هېڅ کله نه و لیدلي... سپیرانسکي څوک و؟هغه د بهرنیو چارو وزیر، د ټولواک ویاند، د هغه د لارې مل، چې له ده سره ایرفورت ته تللی و او څو ځله یې هلته له ناپلیون سره لیدلي او له هغه سره یې خبرې کړې وې.

سپیرانسکي د هغه څه برخلاف چې په لویو غونډو او بنډارونو کې کېږي، نه یوازې هر چاته جلا جلا نه کتل، بلکې په خبرو کې یې هم تلوار نه کاوه. په خورا آرامۍ او ډاډ یې خبرې کولې، په دې ډاډمن و چې ده ته ټول غوږ غوږ دي او ده به هم یوازې هغه چاته کتل، چې ورسره غږېده.

سردار اندرې په ځانګړې توګه د سپیرانسکي هرې خبرې او هرې خوځېدا ته ځیر ځیر و...

سپیرانسکي، کوچوبیه، ته وویل:

-له دې امله خواشیني څرګندوي چې ناوخته راغلی دی. هغه وویل چې په دربار کې ځنډېدلی دی، خو دا یې ونه ویل چې له ټولواک سره بوخت و، خو په ځان ښودنه کې د کمینۍ کچه د سردار اندرې نه پټه پاتې نه شوه. کله چې کوربانه سردار اندرې هغه ته وروپېژاند، سپیرانسکي په کراره خپلې سترګې د هغه ځېرې ته ورځیر کړې، یوه شېبه یې په خندا خندا هغه ته وکتل او بیا یې وویل:

- تاسو سره له پېژند ګلوۍ نه خورا خوشاله شوم، ما د ټولو نورو په شان ستا په اړه ډېر اورېدلي دي.

کوچوبیه، په لنډه توګه د آراکچییوف له خوا د بالکونسکي د منلو په اړه وغږېد. ددې خبرې په اورېدو د سپیرانسکي پرشونډو موسکا خپره شوه، هغه چې په کراره او آرامه غږېده، هر څپه او کلمه یې جلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلا ادا کول:

- ښاغلي مګنيځکي د پوځي قوانينو د څانګې مشر زما نېږدې ملګري دي، که تاسو هيله لرئ زه کولې شم له هغه سره ستاسو پېژند ګلوی وکړم او د هرې جملې په پای کې يې لږ ځنډ کاوه...

ډېر ژر د سپيرانسکي شاوخوا ته يوه ډله جوړه شوه او هغه بوډا چې د خپل مامور پرياني‌چنيکوف د برخليک په غم کې و، هم له هغه نه پوښتنه وکړه. سردار اندرې هېڅ نه غږېده او په خبرو اترو کې يې ګډون ونه کړ. يوازې د سپيرانسکي او د هغه د غږېدا او خوځېدا څارنه يې کوله او هغه چا ته يې چې لا څو شېبې د مخه د ده لپاره د ديني علوم د طالب نه زيات څوک نه و، او اوس يې د ده په اند د روسيې ټول برخليک د هغه په سپينو او پستو لاسونه کې ليد، په ځير کتل. بوډا ته د ځوابونه په لړ کې د سپيرانسکي بې ساري او له آرامي نه ډک ځوابونه سردار اندرې حيران کړي و. داسې برېښېده چې هغه خپلې خبرې له خورا لوړو څوکو هغه ته رالېږي، خو همدا چې بوډا خپل غږ له اندازې زيات اوچت کړ، سپيرانسکي وموسېد او وې ويل:

- دی ځان ته حق نه ورکوي، چې د ټولواک د ښو يا بدو په اړه قضاوت وکړي.

سپيرانسکي وروسته له هغه چې يوه موده، له مېلمنو سره پاتې شو، پاڅېد، د سردار اندرې پلو ورغی، هغه نه يې هيله وکړه چې د تالار کوزې خوا ته لاړ شي. دا څرګنده ده، چې هغه غوښتل له بالکونسکي سره د زړه خواله وکړي.

په يوې نرمې موسکا چې د ملنډو ننښې په کې ليدل کېدې، وويل:

- دغې تودې مرکې او خبرې اترې چې دغه درانه بوډا له ما سره پيل کړې، له تاسو سره خبرو ته پرې نښودم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپيرانسکي زياته کړه:

- زه ډېره موده کېږي چې تاسو پېژنم، لومړي خو ستاسو له خوا د کليوالو مريبانو پرېښودل او آزادول، يوه غوره او بېلګيزه چاره وه او کاشکې نورو ځمکوالو هم ستا په شان کار کړي وای. دويم دا چې تاسو د ياورانو له ډلې نه هغه څوک ياستئ، چې د درباري امتيازاتو او درجو د لغو د فرمان سپکاوي مو نه دی کړئ، هغه مو بد نه دی ګڼلی او له هغه نه خوابدي نه ياستئ.

سردار اندرې وويل:

- هوکې پلار مې نه غوښتل چې زه له خپل دې حق نه ګټه واخلم او له ټيټو پوړو او رتبو نه کار پيل کړم.

- ستاسو پلار د زرينې پيړۍ سړي دي. داسې ښکاري چې هغه داوسنۍ زمانې تر وګړو د لوړو خيالاتو خاوند دي، نو ځکه د طبعي عدالت د دغه جوړښت نه مني.

سردار اندرې چې هڅه يې کوله، د سپيرانسکي د خبرو د اغېز په وړاندې چې پر ده هم اغېز کوي، ودرېږي، وويل:

- خو زما په اند ، دغه نيوکې بې بنسټه هم نه دي.

سردار اندرې چې نه غوښتل په هر څه او د هر شي په اړه د هغه ټولې خبرې ومني، تکل لاره چې له هغه سره ناندرۍ پيل کړي..

هغه غوښتل چې د دغه پېژندل شوي شخصيت خبرې په ځير واوري، د هغه کړه وړه وڅاري، چې هغه ښه وپېژني. دغه کار د هغه ذهن او خيال سخت بوخت کړي و.

سپيرانسکي په آرامي وويل:

- بې بنسټه نه دي؟ کېدای شي، بنسټ يې د ښاغلو شهرت پالنه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او تر یوه ځایه ملي ګڼي.

سپیرانسکي سترګې ښکته واچولې او وې ویل:

- ستا موخه څه ده؟

سردار اندرې وویل:

- زه ښایي د مونتیسکوي مینه وال یم، د هغه دا اند ته چې درناوي او سپېڅلتیا د پاچاهۍ بنسټ ګڼي، بې له هرڅه منم، زما په اند د اعیانو او درباریانو ځینې امتیازونه او حقوق د همدې جوړښت ځینې بنسټونه جوړوي.

که څه هم د سپیرانسکي له سپینې څېرې نه موسکا کډه وکړه، خو هغه لا په زړه پورې شوه، دا سې ښکارېده چې د سردار اندرې ځینې خبرو یې پام اړولی دی. هغه په فرانسوي ژبه د هغه پوښتنو ته ځواب ویل پیل کړل، که څه هم څرګنده وه چې هغه له روسي ژبې نه په دې ژبه کې په ستونزو خبرې کوي، ولې بیا هم هماغه شان آرامه غږېده، هغه وویل:

- که له دې اړخه خبرې ته ځیر شو... هغه په دې اند و چې ویاړ او درناوي یو چا ته د امتیاز په ورکولو، نه شي ساتل کېدای. او د هغه دلایل ساده، روښانه او لنډ وو.

ټینګ، ویاړمن او پرتمین جوړښتونه چې د سیالۍ او پېژندنې سرچینې دي، باید د ستر ټولواک ناپلیون د "لژیون دونور" په شان د پرمختګ د اصلونو نه یو اصل وي، نه د کومې طبقې یا دربار امتیاز.

سردار اندرې وویل:

- په دې کې هېڅ شک نه شته، خو له دې نه هم سترګې پټولای نه شو چې درباري امتیازات هدف ته په رسېدو کې ښه اغېزمن وو. درباریان ټول هڅه کوي چې د خپل امتیاز وړتیا ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپيرانسکي وويل:

- خو تاسو په خپله له دې امتياز نه لاس په سر شوي يا ستئ.

هغه په يوې موسکا دا څرګنده کړه، چې غواړي هغه خبرې چې سيال يې په کې د ناآرامي احساس کوي، په مينه ناکه ژبه پای ته ورسوي، وې ويل:

- هيله کوم ما ته ويار راوبښئ او د چهارشنبې په ورځ، زما کره مهرباني راوکړئ. په هغه ورځ به ما له ګنيځکي سره هم خبرې وکړو، زه هغه سره غړېدلي يم او هيله لرم چې د هغه خبرې به تاسو ته په زړه پورې وي. ددې ترڅنګ به مې دا ويار هم په برخه شي چې له تاسو سره پوره او د زړه له کومې د زړه خواله وکړم. هغه سترګې وترلې،د درناوي په نښه يې سر وښوراوه او په فرانسوي ښه يې بې له هغه چې مخه ښه وکړي او يا د چا پام ځانته ورواړوي، له تالاره ووت

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦

سردار اندرې په پترزبورګ کې د خپلې استوګنې په لومړيو وختونو کې داسې انګېرله چې د پلازمينې وړې او ناڅرګندې چارې، د هغه د خيالاتو هغې سپېڅلتيا ته تاوان رسوي چې ده د باندې په ساده ژوند کې ترلاسه کړې دي.

ماښام به چې کورته راستون شو، په ټاکلو وختونو کې به يې څلور پنځه کتنې ليدنې د خپل يادداښت په کتابچه کې په نښه کړې. هغه نه کار کاوه او نه يې د څه شي په اړه فکر کاوه، ځکه هغه آن د فکر کولو لپاره هم وخت نه لاره... خو به بيا يې هم خبرې ښې او پر ځای کولې.

کله به يې په خواشنۍ دې ته پام شو، چې يوه ځانګړې موضوع يې په څو مجلسونو کې طرحه کړې او پرې غږېدلی دی...

سپيرانسکي د چهارشنبې په ورځ په خپل کور کې له هغه سره کېناست او د اوږدې مودې پورې يې، له هغه سره يوه په يو د زړه خواله وکړه. دغې کتنې هم لکه د لومړې کتنې په شان چې کوچوبيه د کور په څېر پر بالکونسکي ډېره اغېزه وکړه.

هغه کسان چې د سردار اندرې تر نظره سپک او بې اند ښېښې ورتلل، خورا زيات او بې شمېره وو، نو ځکه يې هڅه کوله، هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمال ارمان په هر چا کې پیدا کړي چې دی یې د سرته رسولو لپوال و ،نو ځکه یې په ډېرې آسانۍ وکولی شو ، چې سپیرانسکي د پوره او هوښیار انسان د بېلګي په نامه ومني.

که سپیرانسکي د هماغه ټولنیزې ډلې وای چې سردار اندرې و ، که هغه د هماغه ډول روزنې او اخلاقي دودونو خاوند وای، لکه دی، نو کېدای شو چې بالکونسکي ژر تـرژره د هغـه د انسـاني نـاتوانیو او ټـولنیز شخصـیت کمـزورو ټکـو تـه پـام شـوی وای. خـو اوس د سپیرانسکي حیرت پارونکی عجیب منطقي تفکر په ده کې هغه ته خورا ژور درناوی راپاراوه، په تېره بیا له دې کبله چې هغه د ده په دې ډول خیالاتو او تفکر پوره پوهېدای نه شو. کېدای شي، سپیرانسکي له دې امله چې د سردار اندرې د استعداد او توان درناوی یې کاوه او یا له دې کبله چې ویې کولای شو ، د هغه د دوستۍ ویاړ وګټي، یوازې سره کیني او د زړه خواله وکړي. سپیرانسکي په پوهې او فضیلت، پیاوړي تفکر او خپل له تعصب نه آزادو خیالاتو سره هڅه کوله، هغه دځان خواته راوکاږي.. دا په دې معنیٰ چې په پټه خوله یې ځان او هغه، یوازینی کسان ګڼل چې کولای یې شول، د نورو ناتواني او حماقت وغندي او د یو بل د ژورو اندېښنو او هوښیاري درناوي وکړي. سپیرانسکي له سردار اندرې سره د چهارشنبې په ماښامنۍ اوږدې کتنې کې په وار وار سره د "زموږ" په کلمې ټینګار کاوه، د ساري په توګه هغه ویل:

ـ خلک زموږ ټولو هغو کړو وړو ته ګوري چې له ورځنی دود دستور او حالاتو نه لوړ او یا ښکته وي...

یا به یې په موسکا ویل:

ـ ولې موږ غواړو، دا سې لاره ولټوو چې لېوان ماړه وي او رمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشپړه وي... یا دا چې: هغوی نه شي کولای په موږ پوه شي... دغه ټولې خبرې په داسې یوې ژبې کېدې چې، ښودنه یې کوله:

ـ موږ پوهېږو چې هغوی څوک او موږ څوک یو...

له سپیرانسکي سره دغو اوږدو خبرواترو یوه پایله لرله او هغه دا، دده هغه احساس یې لاپسې پیاوړی او ژور کړ، چې تر لومړي کتنې نه وروسته د سردار اندرې په زړه کې پیدا شوی و. سردار اندرې ته دا ځرګنده شوه چې هغه یو منطقي، خورا هوښیار او په اندېښنو او تفکر کې ډېر سختګیر دی، په پرله پسې زیار او هلوځلو واک ته رسېدلی و او خپل دغه واک یې له روسیې نه د چوپړ نه ځاروه.

سپیرانسکي، د سردار اندرې په اند، هماغه څوک و چې ده غوښتل دی خپله دهغه په شان واوسي. هغه څوک چې د ژوند ټول اړخونه یې په خورا هوښیارۍ سپړلي او پرته له عقله، بل څه نه مني .هغه هر څه د عقل په تله تلل. خورا پېچلې خبرې یې په داسې آسانۍ او سادګۍ سپړلې چې سردار اندرې نابېره د هغه هره خبره، منله او ملګرتیا یې کوله. هغه که په کومه خبره نیوکې کولې، دا یوازې ددې لپاره و چې د خپلې ذهني خپلواکۍ درناوی وکړي او په ټولو برخو کې د سپیرانسکي تر اغېز لاندې رانه شي. د هغه هر څه سم، ښکلي او د پام وړ و، خو هغه څه چې سردار اندرې یې خواشیناوه، نه یوازې د سپیرانسکي ساړه هیندار یز کتل و، چې د هغه زړه نه یې د خبرېدو لار بدلوله، بلکې د هغه سپین او ښکلي لاسونه و چې سردار اندرې بې ارادې هغو ته پرله پسې کتل، هغه شان چې ساده خلک د واک لرونکو خلکو لاسونه ته ګوري. همدا هیندار یز کتل او سپین ښکلي لاسونه هغه څه و چې سردار اندرې یې عصبي کاوه. هغه څه چې په سپیرانسکي کې د سردار اندرې د تعجب او حیرانتیا وړ و، هغه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې خلکو ته په بې ساری توګه د هغه په سپکاوي کتل، بلکې هغه لارې چارې او بېلابېل دلایل وو، چې د خپل نظر د عملي کولو لپاره یې له هغه نه کار اخیسته...

سردار اندرې له سپیرانسکي سره د خپلې پېژند ګلوۍ په لومړنیو وختونو کې هماغه شان د هغه لېوال و، لکه هغه لېوالتیا چې ده یو وخت له بناپارت سره ښودله... هماغه لومړۍ شپه چې بالکونسکي د سپیرانسکي کورته ورغی او خبرې د پوځي مقرراتو جرګه ګۍ ته ورسېدې، سپیرانسکي په ملنډو سردار اندرې ته وویل چې یو سلو پنځوس کاله د دغه جرګه ګۍ له عمره تېرېږي، په میلیونو روبله خرڅ پرې شوي دي، خو د روزنکاف له پرتله ایز قوانینو پرته، بل هېڅ کار په دې برخه کې شوی نه دی. هغه زیاته کړه:

- دولت، په میلیونو روبله خرڅ کړي دي، خو پرته له همدې نه بل هېڅ څه ترسره شوي نه دي. موږ غواړو، مشرانو جرګې ته نوي واکونه وسپارو، خو ددې لپاره قانون نه لرو، نو له همدې امله دا به ستاسو په شان خلکو لپاره لویه ګناه وي، چې د دولت له خدمت نه لرې دي.

سردار اندرې وویل:

ـ ددې کار لپاره، حقوقي زده کړې په کار دي او زه له هغو نه بې برخې یم.

ـ نو څه غواړئ؟ هېڅ څوک یې نه لري. دا یو کوډې وهلي کړۍ ده، چې باید ځان ترې وژغورو.

****

یوه اونۍ وروسته و چې سردار اندرې د پوځي قوانینو د جرګه ګۍ غړی شو او هغه څه چې ده یې په تمه نه و، هغه دا و چې، هغه ته د دغې جرګه ګۍ د یوډلې مشري هم وسپارل شوه. هغه د سپیرانسکي په هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

او غوښتنه د مدني قوانينو دلومړۍ برخې د جوړولو مسوولیت چې کار پې روان، په غاړه واخیست. هغه د ناپليون او جوسي نين پر بنسټ، د فردي قوانينو په جوړولو پيل وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

پیر، په ۱۸۰۸ کال کې، چې څه کم دوه کاله پخوا له خپلو جایدادونو نه تر سفر وروسته راستون شو، بې له هغه چې دی یې هیله ولري، د ده د ارادې نه پرته د پترزبورګ د فراماسونانو د ټولنې مشر شو، هغه خوړنتونونه پرانستل، نوي نوي غړي خپلې ټولنې ته رابلل او د ددغې ټولنې، دبېلابېلو ډلو د یووالي لپاره یې هلې ځلې کولې. د پخوانیو اسنادو اصلي نسخې یې راټولولې، په خپلې پانګې لمانځتونونه جوړول او د امکان تر اندازې پورې یې د خپلې ډلې د هغو کسانو پر ځای، چې نه یې شو کولای د خپل غړیتوب پیسې ورکړي، له خپله جېبه پیسې ورکولې. هغه په پترزبورګ کې د بې وزلو لپاره د جوړې شوې خونې ټول خرڅ یوازې له خپلې پانګې ورکاوه.

دې سره هممهاله، د هغه ژوند لکه د پخوا په شان په خپل ډول روان و. عیاشي، عیش و نوش. د هغه ښه خواړه، پریمانه څکل خوښېدل او سره له هغه چې له نامحرمه ښځو سره یې معاشرت ګناه او غیر اخلاقي چاره ګڼله، مګر تل به یې د خپلو مجردو دوستانو د عیاشي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنداړونو کې ګډون کاوه.

هغه د خپلو ټولو چارو او په ورځني ژوند کې د مشرۍ د درلودلو سره سره، کرارکرار دا احساسوله چې د فراماسونۍ هغه بنسټ چې دی پرې ولاړ دی، د ده د هلوځلو سره سره نه یوازې ټینګېده نه، بلکې ورځ تر ورځې یې د ړنګېدو احساس کېده.

خو سره له هغه چې ده دا احساسوله چې د هغه تر پښو لاندې دغه ولاړه ځمکه چې دی پرې ولاړ دی ښویږي، مګر هغه خپل اړیکي په خورا درناوي لا هغه سره پیاوړي کول.

له هغه وخته چې دی د فراماسون د ټولنې غړی شوی و، د هغه چا حالت یې درلود، چې په خورا باور پر یوې ناولې جبې (ختهو) روان وي او کله چې یې یوه پښه په کې ډوبه شي، د خپل توان د آزمایلو لپاره بل ګام هم اخلي، وړاندې درومي، او لا پسې په کې ډوبېږي او سره له هغه چې اوس د هغه دواړه پښې ترځنګنو پورې په دغه ناولو ختهو کې نښتې وې، خو بیا هم ده په ډېرې ناهیلۍ خپل تګ ته دوام ورکاوه.

یوسف الکسوویچ په پترزبورګ کې نه و. هغه په دې وروستیو وختونو کې د پترزبورګ د فراماسون د یوې ډلې مشري پر ښنی وه او زیاتره وخت یې په مسکو کې تېراوه. د دغې ډلې مشران هغه کسان وو چې پېر په ورځني ژوند کې هغه پېژندل او نه یې شو کولای هغو ته د شهزاده ب. یا د ایوان واسیلوویچ پر ځای معمار ورونه، ووایي. که څه هم هغوی ټول ده د تنبلو او بې وزګارو خلکو په توګه پېژندل، خو هغوی به د فراماسون د ټولنې ځانګړي جامې اغوستې، د دغې ډلې نښانونه او نورې نښې چې په زیاتې خوارۍ یې ګټلي و سره ځړول او په غاړه کې یې صلیبونه اچول. زیاتره وخت به چې اعانه راټولیده، د پېیر به دې ته پام شو، چې د دوی د یولس کسیزه ډلې (لژ) څو تنه غړي چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شتمنۍ کې تر ده خوار نه وو، په ګډه متې شل د پرش روبله ورکولې او کله کله خو به یې یوازې د هغو د ورکولو وعده ورکوله او بس. د دغو کړوړو په لیدو به هغه ته هغه ماسوني قسم وریاد شو چې هر ماسون یې دې ته ګماره چې خپله ټوله شتمنۍ تر خپلو نېږدې کسانو ځار کړي. د همدې خبرو لمسون به کله ناکله په ده کې د شک او تردېد زړې رازرغونول، خو هغه هڅه کوله په هغو سترګې پټې کړي.

د دغې ډلې ټول ورونه چې ده پېژندل، هغه یې په څلور ډلو ویشل:

لومړنۍ یې هغه ډله وه چې نه یې د لومړنیو ډلو (لوژ) چارې تر سره کولې، نه یې د خواخوږۍ په چارو کې ګډون کاوه، بلکې یوازې په روحاني رازونو کې ډوب و او د خدای د درې ګونو نومونو او د نړۍ د جوړښت د لومړنیو درې ګونو شیانو، چقمق، جیوه او مالګې په مسایلو او... لګیا وو.

پییر د ورونو د دغو ډلو ډېر درناوی کاوه او د عمر خوړو زیاتره ورونه یې چې یوسف الکسوویچ هم د هغو یو تن و، د همدې ډلې شمېرل. هغه د هغو په دغو عقایدو کې ځان ځکه شریک نه ګاڼه، د ماسوني د جوړښت له عرفاني اصولو سره یې لېوالتیا نه درلوده.

ځان او ځان ته ورته ورونه یې ځکه د دویمې ډلې غړي ګڼل چې دوی لا په ماسوني جوړښت کې، هغه لار چې د عقل له تلې سره برابره وي، نه وه پیدا کړې او هیله یې لرله چې دغه ارمان به یې ترسره شي.

دریمه ډله هغه ورونه و چې د ماسوني جوړښت په مراسمو او د هغو پر بڼکلو او پرتمینو تشریفاتو یې زړه تړلی و، خو د هغه د روان او روح پروا یې نه ساتله. دغه ډله چې د شمېر له پلوه تر نورو زیاته وه، پییر، ویلارسکي او آن د لوژ (یا لومړنۍ ټولنې) مشر استاد هم د دغې ډلې غړي ګڼل. او په پای کې څلورمه ډله هغه ورونه وو، چې زیاتره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کسان و چې نوي يې د غه لاره غوره کړې وه. د پيير په اند د غه ورونه د خپلې ټولنې په يوه اصل هم ايمان نه لاره، جذبه يې نه لرله او يوازې په دې هيله د دغې ټولنې غړي شوي وو، چې په دې ټولنې کې له ځوانو بډايو غړيو سره چې شمېر يې لږ هم نه و، آشنا او د هغو نه مرستې تر لاسه کړي. پيير کرار کرار په دې لاره او عقيدو کې، له خپلو هلوځلو نه پښيماني او ناخوښي ښکاره کوله. کله به يې آن د غه لاره چې په روسيه کې ورسره آشنا شوي و، چور بې معنیٰ او دوکې نه ډک ګڼله. که څه هم پيير دا تصور نه شو کولای، چې د دغه جوړښت په اړه شکمن شي خو دا فکر يې کاوه چې، د روس ماسوني غور ځنګ بې لارې او له خپلو لومړنيو سرچينو نه، نه لرې شوی دی، نو له دې کبله د کال په وروستيو ورځو کې بهرته لاړ، چې خپل روحي هڅې د لوړ عالم د راز سپړلو ته وګماري.

***

د ۱۸۰۹ کال په اوړي کې پيير بېرته پترزبورګ ته راستون شو. زموږ ماسونان، له خپلو بهرنيو هملارو د ليکونو له لارې نه دا سې خبر شوي وو، چې پيير بيزاو خوف په بهر کې د د غه جوړښت د خورا لوړپوړو غړو او مشرانو باور او خواخوږي تر لاسه کړې، له لوړو رازونو نه خبر شوی او کېدای شي، په دې نظام کې غوره پوړوته ورسېږي، نو له دې کبله هغه به له خورا سترولاس ته راوړلو سره د دغه جوړښت د لاپرمختګ او غوړتيا لپاره روسيې ته راستون شي.

د راستنېدو سره سم، د پترزبورګ ماسونان هغه ته ورغلل، ټولو هغه ته د مرستې او لارښوونې هيله ښکاره کوله، خو داسې يې انګېرله چې هغه کوم راز له دوی نه پټوي او د کوم نوي کار په تکل کې دی.

پرېکړه وشوه چې د دويمې کچې د يوه (لومړنۍ کړۍ) لوژ پرتمينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه جوړه شي. پېير وعده وکړه چې په دې پرتمينې غونډه کې به د دغې وروروګلوۍ د ټولنې د لوړو مشرانو يو پيام د پترزبورګ ورونو ته اوروي. د وروګلوۍ د ټولنې ټول غړي راغلي وو. پېير تر ځانګړو تشريفاتو وروسته پاڅېد او خپلې خبرې يې پيل کړې.

هغه چې خپله ليکل شوې وينا په لاس کې وه، رنګ يې تک سور اوښتی و او ژبه يې لړ اوښته، وويل:

ـ ګرانو ورونو!

آرامه او له رازه په ډک لوژ کې، د سپېڅلو مناسکو سرته رسول، پوره کار نه دی، بايد کار وکړو... کار. موږ ټول ويده شوي يو، بايد راويښ او کار وکړو. هغه خپله کتابچه راواخيسته او په لوستلو يې پيل وکړ:

ـ د رښتينې حقيقت د خورېدو او د پوهې د رڼا د بري لپاره، بايد انسانان له ناولتيا پاک او د هغو د روح د بهېر قوانين د زمانې د روح له غوښتنو سره برابر او هر پلو خواره کړو، د ځوانانو د روزنې او پالنې لاره‌ښوونه وکړو، د پوهې او د ژور حکمت له خاوندانو سره اړيکې لاپسې ټينګ، په مېړانې او غوره اند ښنې سره د جهالت الحاد او خرافاتو په وړاندې ودرېږو او خپل هغه دوستان، چې د واک په خلکو کې د خواخوږۍ وړ او وفادار دي، سره يو کړو.

دغه هدف ته د رسېدو لپاره بايد خواخوږي او مهربانه وواسو، په سستۍ او بدبينۍ لاس بري شو. بايد هڅه وکړو چې ښه خلک او پرهيزګاران خپل حق په همدې دنيا کې تر لاسه کړي. خو سياسي ډلې، موږ له دغې روښانه او ځلېدونکې لارې نه بې لارې کوي. نو په دغه حالاتو کې بايد څه وکړو؟ ايا د انقلاب لپاره کار وشي او د زور کلي په زوروران شي؟... نه، موږ به په دې لاره لاړ نه شو، دا زموږ لاره نه ده. هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اصلاحات چې د زور له لارې ترسره شي، هغه د درناوي وړ نه دي، ځکه تر هغه پورې چې انسانان خپله اصلاح شوي نه وي، هېڅ توان نه شي کولای د اهریمن د ناولتیاو او بدیو د مخې خنډ شي، نو ځکه عقل زور زیاتی ته اړتیا نه لري.

د غوره نظام بنسټ باید پر هغه څه ودرېږي چې په هغه کې انسانان ارادتمند ، سپېڅل اندي او عقاید یې د یووالي له مینې ډک وي. دوی باید په دې ګروهمن وي چې هرځای یې باید په خپل قوت سره د دوکو او جهالت جرړې ویستل شي او پرځای د هنر او پوهې رڼا وځلېږي. رښتیني خلک د سپکو او بد زړو له منګلو وژغورل شي او د ورونو ټولنې ته راوستل شي. یوازې دغه وخت کېدای شي، زموږ ټولنه او جوړښت خپل هغه لازم توان ترلاسه کړي، چې د فساد او ناولتیا لاسونه په خورا کراری لنډ کړي.. لنډه دا چې داسې یو پیاوړي او له هر پلو واکمن نظام رامنځ ته شي، چې د واک لمن یې پر ټوله نړۍ خوره شي، پرته له هغه چې د مدني اړیکو مزې وشلېږي، حکومتونه باید خپلې ورځینې چارې تر سره او له هر ډول اغېزونه خپلواک وي. دغه حکومتونه باید عالي هدف ته یعنې پر تیارو او ناولتیاو بري، کې زموږ د هلوځلو خنډ نه شي. مسیحیت هم له دغه ارمان پرته بل هدف نه لاره، خپله مسیح هم د پوهې او نیکۍ زده کړې کولې. هغه موږ خلکو ته دا لارښودله چې عاقل او مهربانه واوسۍ او د خپلې نیکمرغۍ لپاره د پرهیزګارانو او هغو کړو او ویناوې خپل ورځنۍ کړنلاره کړو .

هغه وخت چې د نیا د ناپوهي په سمندر کې لاهو وه، دژغورنې لپاره یې دا تشې ویناوې بس وې، د رښتیا لاره نوې وه او همدا نوي والي، هغې ته قوت ورکاوه. خو نن موږ قوي او پیاوړو وسایلو ته اړتیا لرو. نن د احساساتو په سیند کې لاهو او برمته شوي انسان باید د پوهې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا وګاڼل شي. اوس د شوقونو او هيلو مخه نيوي نه شو، هغو ته بايد سپېڅلو ارمانو ته د رسېدو پلو لاربنود نه وشي. دغه راز هر انسان بايد وکولای شي د ياغي شهوت مخه ونيسي او د اخلاقو په اډانه کې هغه مهار کړای شي... که موږ په هر هېواد کې څو دغه شان سپېڅلي هېوادوال ولرو، او بيا د هغو هر يو په خپله دوتنه نور وروزي، دا چاره همداسې مخکې لاړه شي او دغه وګړي بيا خپل منځ کې ښه اړيکي او يووالي ولري، هغه وخت به زموږ د ورور ګلوۍ د ټولنې د برې لپاره هر څه برابر ېږي او اوس هم د بشر د نيکمرغۍ لپاره په ټېټه ډېر کارونه شوي دي.

دغې ويناوې په دې غونډه کې نه يوازې ښه اغېز لاره، بلکې سخت غبرګونونه او شروشور يې هم جوړ کړ. زياتره ورونو د پېير په دې وينا کې د نويو اشراقيانو (پر زړه د معرفت د نور ځلېدل، د زړه تزکيه او سپېڅلوالي) د ګوا ښمنو خيالونو ښې نښانې پيدا کړې او د هغې هرکلي يې ونه کړ. پېير دې کار هک حيران کړي و، تر ټولو نه مشر استاد د هغه په وړاندې ودرېد او پېير د خپلو خيالو په شننه کې دم په دم تود ېده. ډېر وخت کېده چې غونډې داسې له ناندريو او شوره ډکې نه وې. غونډه په ډلو وويشل شوه، يوې ډلې پېير اشراقي ګاڼه او بلې د هغې پلوي کوله. په دې غونډه کې و چې پېير د لومړي ځل لپاره د انسان د ذهن هر اړخيز توب نه په حيرت کې شو او په دې پوه شو چې هېڅ ډول حقيقت د دووتنو په ذهن يو ډول اغېز نه کوي. آن د هغې ډلې ځينو غړو چې د ده پلوي يې کوله، هر يو په خپل ډول او د خپلو هيلو سره برابر د خبرو شننه کوله، داسې شننه چې په خپله د پېير لپاره هم د منلو وړ نه وه...

د غونډې په پای کې، مشر استاد له ملنډو نه په ډکه ژبه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیزاُوخوف نیوکې وکړې او وې ویل چې د هغه په وینا کې نه پوهې سره د مینې او لېوالتیا ، بلکې مشری، ته د رسېدو مینه زیاته څرګنده وه. پېیر هغه ته ځواب ونه وایه، خو په لنډه توګه یې وپوښتل، چې ایا د ده وړاندیز به ومنل شي کنه؟ هغه ته یې سره وویل: نه، نه منل کېږي. همدا چې د نه ځواب یې واورید ، بې له هغه چې د دود سره سم تشریفاتو ته سترګې په لاره شي، له لوژ نه ووت او کورته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

پییر بیا په هغو غمونو کې ډوب شو چې دي ډېر ترې ډاربده. هغه په لوژ کې تر وینا لا دړي ورځې وروسته هم په کټ کې پروت و، له کوره د باندې نه وت او هلته یې هېڅوک نه منل او نه یې له چا سره کتل.
په همدې وخت کې و چې له خپلې ښځې نه یې یو لیک ورته راورسېد او هغې په لیک کې زاري کړې وې، چې یو وار ورسره وګوري، هغې په لیک کې لیکلي و، چې ده ډېره پسې خفه شوې ده او هیله لري، چې خپل ټول ژوند تر ده نه ځار کړي.
هغې د لیک په پای کې لیکلي و چې اوس په بهر کې ده او ډېر ژر به پترزبورګ ته راستنه شي.
د لیک تر رارسېدو وروسته، د پییر لپاره خورا د حیرانتیا وړ خبره دا وه چې د ورورګلوۍ د ټولنې نه یو تن، چې پییر یې چندان درناوي نه کاوه، د ده کور ته راغي او په خپلو خبرواترو کې یې خبره کورني ژوند او د مېرمې ښځې اړیکو ته ورسوله او وې ویل چې د ښځې په وړاندې د پییر غوره شوي دریځ له عدالته لرې او د ورورګلوۍ د ټولنې د یو اصل سره چې پښېمانه ګنهکار باید وبښل شي، مخالفت لري.
په همدې وخت کې د هغه خواښې، د سردار واسیلي مېرمنې یو څوک پییر ته راولېږه او له ده نه یې هیله کړې وه، آن که یو څو دقیقې هم وي، د هغې دیدن ته ورشي، ځکه هغه غواړي د یوې خورا مهمې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اړه ده له سره وغږېږي.

پېير په دې پوه شو چې د ده په وړاندې کومه دوکه روانه او غواړي چې دی له ښځې سره پخلا کړي، خو په هغه حالت کې چې دی اوس و، هغه د دغه شان دوکې هېڅ پروا نه لرله، او آن بده هم پرې ونه لګېده. د هغه لپاره په ژوند کې هېڅ شي زيات اهميت نه لاره، هغه خواشيني چې پر ده لاس برې وه او دی يې زوراوه، نه د خپلې آزادي او نه خپلې ښځې ته د سپکاوي او جزا ورکولو لېواله و. له ځانسره يې ويل:

-نه څوک حق داره دي او نه څوک ګنهکاره ! نو ځکه زما ښځه هم بايد ګنهکاره ونه شمېرل شي !

خو د پخلاينې لپاره يې د خپلې ښځې وړانديز هم ځکه ونه مانه، چې پر ده د غم پروت درانه پېټي، له ده نه د هرې پرېکړې، توان اخېستي و. که ښځه يې ده ته راغلې وای، ده نو اوس هغه بيرته نه شړله. ايا په هغه حالت کې چې اوس پېير ژوند کاوه، له ښځې سره ژوند او يا له هغې سره نه ژوند ، د ده لپاره کوم اهميت لاره؟ هغه پرته له هغې چې خپلې ښځې يا خواښې ته د هو يا نه ځواب ووايي، څو ورځې وروسته يوه شپه ناوخته د سفر پېټي وتړل او د مسکو پلو ته ځکه لاړ چې هلته يې له يوسف الکسيوويچ سره د ليدو هيله لرله. هغه د ياددښتونو په خپله کتابچه کې ليکلي و:

مسکو – د نوامبر ۱۷ مه

همدا اوس د خير خواه او نيک انديښن له کوره راغلم او هغه څه مې چې د هغه له کتنې احساس کړي، ليکم:

يوسف الکسيوويچ په خورا بې وزلۍ کې ژوند کوي او دا درې کاله کېږي چې په ناروغۍ اخته دي، خو په دې ټوله موده کې د هغه ګيله يا شکايت چا اورېدلي نه دي. له سهار تر نيمو شپو پورې، پرته له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې ځو شپې ډوډۍ وخوري، نور ټول وخت پرله پسې علمي کارونه کوي. زما يې ډېر تود هرکلي وکړ او د خپل خوب په کټ يې کېنولم، ما د ختيځ او د بيت المقدس د مېړنو او باتورانو په نښه ويادوه او ده هم په داسې حال کې چې ماته همداسې اشاره کوله، له ميني نه په ډکه خندا له ما نه وپوښتل:

-په پروس او اسکاتلند کې دې د ورورګلوۍ د ټولنو نه څه زده او څه حقايق دې تر لاسه کړل؟

ټولې خبرې مې هغه شان چې کولای شوې، ورته وکړې او هغه څه مې چې د سنت پترزبورګ غونډې ته اورولې و، ورته وويل. د پترزبورګ په غونډه کې د بې ساري تاوده هرکلي او د هغه سيالۍ نه چې بيا په دې غونډه کې د ګډونکوونکو او بيا د هغو او زما ترمنځ پيدا شوه، خبر کړ. يوسف الکسيوويچ د دې خبرې تر اوريدو وروسته، ښه په خيالونو او فکر کې ډوب او چوپ شو، بيا يې د دې ټولو په هکله د خپل اند په شننه پيل وکړ او راته وې ويل: ما ته په يوه شېبه کې زما لارې تېروختونه او راتلونکې تګ لاره ځرګنده شوه. هغه زه په خپلې دې پوښتنې چې ايا زه د دغې ټولنې په درې ګونو اهدافو پوهېږم؟ حيران کړم. هغه دا درې ګونه ټکي راته وويل: - لومړي، په رازونو خبرتيا او د هغو ساتنه. -دويم، د رازونو د درک لپاره د ضمير، نفس او تهذيب سپېڅلتيا. او دريم، په دغه لاره کې د رښتينو هلوځلو له لارې د انسانانو د زړونو او روان پاکول. بيا يې وپوښتل چې په دغو درې ټکو کې کوم يو تر نورو غوره دې؟ او خپله يې ځواب ورکړ: البته چې د ضمير سپېڅلتيا او له ناولتيا و نه د هغه لرې ساتل. يوازې په همدې لاره کې موږ کولای شو چې له هر شرط او بند نه د تل لپاره آزاده واوسو. خو د دې ترځنګ دغه هدف ته رسېدل، ډېر هلوځلو ته اړتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري، کله هم د کبر او غرور له امله دي، چې شیطان موږ بې لارې کوي او هدف ته د رسېدو نه مو مخنوي کوي. یا کله چې لومړي پړاو د راز پیژندنې ته رسېږو د ضمیر او روان د ناولتیا له امله هغه ته د رسېدو توان نه لرو، یا کله چې د بشر پالنې اولارښوونې هڅه کوو، خپله د ناولتیا او فساد بېلګه ګرځوو. هغه اشراقیون چې ته د هغو په اړه غږېږې، هغه لا د اړیکو نه آزاد نه دي او د کبر بوټې دي.

له همدې کبله یې زما پر وینا نیوکې وکړې او زما ټول کړه وړه یې وغندل. ما د هغه ټولې خبرې د زړه له کومې ومنلې، خو کله چې خبره زما کورنۍ ژوند ته راورسېده، وې ویل:

-دیو ماسون، تر ټولو نه غوره دنده لکه هغه شان ما درته وویل، په ځان کار کول او کمال ته رسېدل دي. خو موږ تل دا سې تصور کوو، چې له ستونزو تېښته، موږ دې هدف ته رسوي، حال دا چې ګرانه! یوازې د ژوند په کړکېچن اخ و ډب کې دي چې موږ کولای شو د غو درې اصلي موخو ته ورسېږو:

۱ -ځان پېژندنه، انسان یوازې له نورو سره د پرتلې له لارې ځان و پېژني.

۲ -کمال ته رسېدل، چې یوازې د ریاضت له لارې ترلاسه کېږي.

۳ -فضیلت ته رسېدل چې له مرګ سره د مینې له لارې ورورسېږو.

یوازې د ژوندلو ړه ژوره او د هغې بې ثباتي کولې شي د هغې بې ګټې والي موږ ته څرګند کړي. له مرګ سره لېوالتیا او مینه د بل ژوند هیله زموږ په زړه کې راټوخنوي. د یوسف الکسیوویچ دغه خبرې ځکه په زړه پورې وې چې هغه د خپلې ناروغي او سختو دردونو سره سره، هېڅکله له ژوند نه بېزاره شوي نه و، که څه هم زړه او روح یې سپېڅلي دي خو نه یوازې ځان لا د مرګ وړ نه ګڼي، بلکې هغه ورته ګران دي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پترزبورګ د نوامبر ۲۳ مه

بیا له خپلې ښځې سره اوسم. خوابښې مې په ژړا راغله او وې ویل، چې ایلن دلته راغلې او په دې یې ټینګار کاوه چې هغه له بېګناه ده، هغه ده سره تر جدایي، نه وروسته بدمرغه ده او داسې نورې نورې خبرې. زه په دې ښه پوهېدم که یوازې له هغې سره کتنه ومنم، په ځان کې نو بیا د هغې د نورو هیلو د نه منلو توان نه وینم. د همدې شکونو په ځپو کې لاهو وم او نه پوهېدم له چا سره مشوره وکړم، له چا نه مرسته وغواړم، که خیرخواه مشر مې دلته وای، هرومرو به یې راته ویلې وای چې څه وکړم. ځان باچا، زړه مې وزیر کړ، سره وغږېدو او د یوسف الکسیوویچ لیک مې راواخیست، هغه مې بیا ولوست، له هغه سره مې خپله د زړه خواله رایاده کړه، له دې ټولو نه مې وروسته پرېکړه وکړه، چې د یوه اړتیا وړ چا سره، هغه هم له هغه چا سره چې له ما سره داسې ژور اړیکي لري، مرسته وکړم، زه باید د خپلو ګناهونو پېټې خپله یوسم. خو که زه هغه ښښم دا زما فضیلت ته زما درناوي دي او له هغې سره زما یوځای کېدل یوازې روحاني موخه ولري. دا پرېکړه مې وکړه او د هغه په اړه مې یوسف الکسیوویچ ته ولیکل. ښځې ته مې وویل چې هیله لرم، ټولې زړې او پخوانۍ خبرې هېرې کړي. هر هغه تېروتنه مې چې د هغې په وړاندې کړې، هغه وبښي، هغه د ځان په وړاندې ګنهکار نه ګڼم چې د ښښنې خبره رامنځ ته شي. کله چې مې دا خبرې وکړې، داسې مې انګېرله، یو دروند پېټی مې له اوږو کوز شوی دی. پربېږدئ هېڅکله په دې پوه نه شي، چې د هغې بیا لیدنه پرما څومره سخته تمامه شوې ده.

د لوی کور په دویم پوړ کې مېشت شوي یم او د ژوند د بیا نویوالي نه ځان بې پایه نیکمرغه ګڼم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

د تل په شان، په هغه وخت کې هم لوړې او د اعیانو ټولنې په لویو مېلمستیاوو او بنډارونو کې سره راټولېدل. دغو مېلمستیاوو او بنډارونو هر یو خپله ځانګړتیا لرله. د دغو ډلو نه تر ټولو غوره، د ناپلیون فرانسوي ټولنه وه چې د ګراف روما یانځوف او کولین کیورت له خوا جوړه شوې وه. ایلن چې خپل مېړه پییر سره پخلا او په پترزبورګ کې مېشته شوې وه، په همدې کړۍ کې یو غوره ځای غوره کړې و. د فرانسې د سفارت ځینو غړو او ډېر نورې پېژندل شوي شخصیتونه چې په پوهې او نیکي کې یې نوم لاره او ددې لارې لارویان ګڼل کېدل، د هغه په کور کې راټولېدل.

ایلن د ارفورت په ښار کې، د دواړو ټولواکو د کتنې په وخت کې، په هماغه ښار کې وه، هغې د ناپلیون له پلویانو او د اروپا له پېژندل شویو او اغېزمنو ټولنیزو شخصیتونو سره پېژند ګلوي او ځانګړې دوستي پیدا کړې او ښه نوم یې ګټلي و. په خپله ناپلیون هم هغه په تیاتر کې لیدلې و، د هغې پوښتنه یې کړې وه او د هغې ښکلا یې ستایلې وه. ایلن د ښکلې او د ښو جامو اغوستونکې ښځې د نوم په ګټنې، پییر حیران نه کړ، ځکه ایلن د کلونو ګوزارونه له پخوا لا ښکلې کړې وه، خو هغه دې ته حیران و چې هغې په دې دوو کلونو کې د «زړه راښکونکې» نوم ګټلی و. زړه راښکونکې ښځه ځېرکتیا یې له ښکلا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمه نه وه، پېژندل شوي شهزاده ديليګن، هغې ته په اتو مخونو کې يو مينه ناک ليک ليکلی و. بېلېبين هڅه کوله، ښکلې جملې او خبرې ددې لپاره راټولې او وساتي، چې بيا د لومړي ځل لپاره له مېرمن بيزاوخوف سره د کتنې په وخت کې ورواوروي. د ګرافينې بيزاوخوفې مېلمستيا ته لاره موندل، د وياړ او پېژندنې غوره نښه ګڼل کېده. ځوانانو به د ايلن مېلمستيا ته د ورتګ نه مخکې ددې لپاره کتابونه لوستل، چې بيا د هغه په مېلمستون کې د خبرو توان ولري. د سفارتونو ديپلماتانو او آن ځينو سفيرانو به هغې ته ديپلوماتي رازونه ويل. ايلن په ځينو برخو او چارو کې په خپله په يوه واک بدله شوې وه. پيير چې د خپلې ښځې پر پوهنيزې نيمګړتيا ښه پوهېده، کله به يې په حيرت او آن وحشت او ويرې په هغو غرمنيو يا ماښامنيو کې ګډون کاوه چې په هغو کې به د سياست، شعر يا فلسفې په اړه خبرې اترې کېدې. په دې مېلمستياوو کې د پيير احساس، د هغه شعبده باز احساس ته پاتې کېده چې هره شېبه يې ويره لرله چې راز يې ښکاره نه شي... خو د هغې ځيرکې زړه راښکونکې شهرت دومره په خلکو اغېز کړی و، که هغې خورا بې معنا خبرې هم کړي وای، ټولو په خورا لېوالتيا هغې ته غوږ نيو او په خبرو يې مين وو...

پيير پوره هغه شان مېړه و چې د غه شان مېلمستياوو او بنډارونو ښايسته کوونکې ښځې هغه ته اړتيا لري. پريشانه، ګېڼی، اخېستلی، عصبي او سخي مېړه چې له هيچا سره يې کار نه لاره، نه يوازې دا چې په مېلمستيا کې يې څه شروشور او خنډ نه جوړاوه، بلکې د خپلې ښځې برخلاف عادتو له مخې يې د هغې لوړتيا ته لا ګټه رسوله... که څه هم د تواضع او کمينې له کبله د ټولو ددرناوي وړ و، خو د خپلې ښځې محفلونو ته دا سې ورننوت، لکه تياتر ته چې ننوزي. له ټولو سره آشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ، ټولو ته په يو ډول او په يوه اندازه موسېده او د ټولو په وړاندې يې په يوه اندازه بې پروا و. کله به چې کومې خبرې ورته په زړه پورې وې، پرته له هغه چې د محفل غړو ، آن د سفارتونو ديپلماتانو ته پام وکړي، خپل عقايد يې په داسې يوې ژبې او ناپوهېدونکي بڼه، چې ګواکې په خوله کې يې يو غاښ هم نه شته، او د هغه محفل له روان بهېر سره يې هېڅ اړخ نه لګاوه او آن بې ځايه برېښېدل، بيانول. خو د پترزبورګ د مېرمنې عقايد او ويناوې د وګړو په ذهن او خيال کې ځانګړې ځای وموند ، داسې ځای چې هر چا يې هر ناز وړ.

د نورو ډېرو ځوانانو په منځ کې چې د ايلن تر راستنېدو وروسته، هره ورځ د هغه کورته راتلل، يو هم باريس دروبځکوي و. باريس د دوی په کور کې تر ټولو نه نېږدې سړي ګڼل کېده...

هغې له باريس سره لکه ماشوم سره خواخوږي کوله، که څه هم باريس ته د هغې موسکا ، ټولو نورو ته د هغې د موسېدو په شان وه،خود دغې موسکا ليدنې په پېير کې، رخه راپاروله.

باريس پېير ته خورا ځانګړې درناوي کاوه خو د هغه د دغه درناوي لاندې يو ناڅرګند غم پروت و. همدې ځانګړې درناوي پېير زوراوه. دهغه سپکاوي له امله چې درې کاله مخکې د هغې د ښځې له خوا ده ته شوي و ، ده هڅه کوله چې بيا هغه ترې کار تکرار نه شي، نو ځکه يې په ښکلابېل ډول هڅه کوله چې ځان له دغه شان سپکاوي نه لرې وساتي، لومړي دا چې نور يې ځان د هغې مېړه نه ګاڼه، دويم دا چې ځان ته يې اجازه نه ورکوله، پرهغې بد ګمانه شي. ده به له ځانسره ويل: نه هغې اوس د پوهې، ادب پالنې لاره غوره کړې او د تل لپاره يې د شوقونو او عاشقۍ لاره پرېښې ده. ده به تل دا ويل شوي خبرې چې څرګنده نه وه، له کومې راپيدا شوي، له ځانسره تکرارولې. خو ددې سره سره عجبه دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه چې د خپلې ښځې د هرکليو په کوټه کې د باريس تګ راتګ چې دايمي بڼه يې پيدا کړې وه، ډېر زوراوه او له هغه نه يې د ډېرو کړو توان اخېستی و.

په زړه کې به يې ويل: پوهېږم ولې مې له دغه ځوانه بد راځي، حال دا چې پخوا مې هغه له اندازې زيات خوښېده.

مېلمنو پېير ته، د ښه مېلمه پال، پوه د يوې پېژندل شوې ښکلې ښځې درلودونکي خورا ساده او خندا وړ مېړه په سترګه کتل... هغه هېڅوک نه خوابدي کول، مهربانه او سر به يې ګرېوان کې ښکته و، خو په دې تولـه موده کې د هغه په ګوګل او روح کې يو پېچلي او ګران کړکيچ د دې لپاره روان و، چې د ده لپاره يې ډېر رازونه سپړل، ډېر بې رخي او شکونه يې په کې راټنول او ډېرې خوښۍ يې ورته غوړولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

پيير د ورځني ژوند د ياد ښتونو ليکلو ته دوام ورکاوه او دا هم هغه څه دي، چې هغه په خپلې کتابچې کې ليکلي و:

د نوامبر څلورويشتمه:

د سهار په اتو بجو له خوبه راپاڅېدم، يو څه وخت مې سپېڅلي کتاب ولوست، بيا دفتر ته لاړم (پيير د يوسف الکسيوويچ په سپارښتنه د ورورګلوۍ په جرګه کې، د يوې څانګې مشري منلې وه) غرمه کورته راستون شوم او يوازې مې غرمنۍ وکړه (مېرمنې مې ډېر مېلمانه لرل، خو يو يې هم زما په زړه نه و) خواړه او څکل مې په اندازه وکړل او بيا مې له يوه کتاب نه ديو ورور لپاره ځينې مبالب رااخېستل. ماښام د ګرافينې (خپلې مېرمنې) کوټې ته ورغلم او د ښاغلي ب په اړه مې له خندا ډکه يوه کيسه ورته وکړه، خو هغه وخت مې په دې سر خلاص شو، چې دغه کيسه مې بايد دلته نه واى کړي، چې ټولو له خندا نه ډېر ډېر کلک کړي وو. په خورا آرام او نيکمرغه روح ويده کېږم، لويه خدايه مرسته راسره وکړه، چې ستا له سمې لارې نه بې لارې نه شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-خدایه دا توان راکړې، چې پر خپل غضب او ناآرامۍ لاسبري شم.
۲-په پرهېزګارۍ له شهوت او هوس نه ځان وساتم.
۳-له دنیايي شر او شور او کړکیچونو نه آزاد شم، خو:
الف- نه د دولتي خدمت نه د پتهېدو له لارې،
ب- نه د کورنۍ له ستونزو نه د غاړه غړونې له لارې،
ج- نه له دوستانو سره د اړیکو د شلولو له لارې،
د- نه د اقتصادي چارو نه د ځان خلاصول له لارې.
د نوامبر ۲۷ مه نېټه:

له خوبه ناوخته راوېښ شوم، تر ډېره وخته پورې په کټ کې اوښتم را اوښتم او ځان مې تنبلۍ تـه سپارلي و. لویـه خدایـه مرستـه راسره وکړه، توان راکړه چې ستا پـه غـوره لاره لاړ شـم. یو وخت مې د زړه لـه حضور او د خیال له آرامۍ نه پرتـه، چې بایـد همداسې وای، سپېڅلي کتـاب ولوست. ورور، اوسوف راغـې او د نړۍ د جنجـالونو پـه اړه مـو خبرې وکړې. د ټولـواک د نویـو طرحو پـه اړه راتـه وغږېد ، غوښتل مې چې د هغو غندنه پیـل کړم چې د خپـل مشر استاد هغـه خبرې رایادې شوې چې ویل یې: یو رښتني ماسون چې کلـه چوپړ تـه ګمارل کېږي، باید پـه کړووړو کې زیارمن او پـه هغـو چارو کې چې ده تـه بلنـه نـه ده ورکړ شوې، بې له غږېدا یوازې په ننداریزه بڼه ګډون وکړي. خپله خولـه هم کلا ده هم بلا. بیا ورونو هر یو ګ. و. او و. زما لیدو ته راغلل او د یوه نوي ورور په جذبولو خبرې وشوې. هغوی ماتـه د دغـه ورور د منلو پـه غونډه کې د ویاند دنده راوسپارله. په دې چاره کې د نـاتوانۍ احسـاس کـوم او پـه ځان کـې د دغـه کـار وړتیـا نـه وینم. بیـا د اوه ۷ سـتونو او د سلیمان د لمانځتون د اوو ۷ پوړونو خبره رایاده او د هغـو پـه اړه خبرې وشـوې: ۷ ګونـه پـوهې، ۷ فضـایل، ۷ ګناهونـه او د سـپېڅلي روح د ۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ښېښنو) خبرې وشوې. ورور خورا خوږه او تـوده وينا وکړه. د نـوي ورور غړيتوب هماغـه ماښام پـای تـه ورسېد. د لـوژ نوي پـرتمين سينګار د دغو مراسمو په برياليو رسېدو کې خورا اغېزمن و. نوی ورور باريس دروبڅکوي و. لوژ ته د هغه راتګ زما په وړانديز او د هغه ويانده هم زه په خپله وم. په ټوله هغه موده کې چې لـه هغـه سره پـه تيـارې کوټې کې وم، يو عجيب و غريب احساس مې پر زړه راخور و او له هغه سره سخت لاس و ګرېوان وم. د هغـه پـه وړانـدې مـې زړه کې د کرکې يـو تـوفـان رالـوتي و او مـا هڅـه کولـه هغـه مهـار کـړم، نـو لـه دې کبلـه مـا د زړه لـه کـومې هڅـه کولـه چې هغـه د تيـارو او بـدلارې لـه منګلـو وژغـورم او د رښـتيا او حقيقت لارې تـه يې لارښـوونه وکـړم. خوبيـا هم د هغـه پـه اړه نـورو فکرونـو لـه مـا نـه ځـان نـه لـرې کـاوه. مـا تصـور کـاوه چې زمـوږ د ورور ګلوی ټولنې تـه د هغـه راتـګ موخـه، دا وه چې هغـه ځـان د لـوژ لـه غـوره وګړو سره آشنا او له هغو سره نېږدې پېژند ګلوی پيدا کړي. که څه هم هغه څو ځله لـه مـا پوښتنه کړې وه چې ايـا ښـاغلي ن. و. س زمـوږ د ټولنې غـړی دی او کنـه (البتـه مـا اجـازه نـه لـرلـه هغـه تـه دغـه معلـومـات ورکړم) دغه راز تر هغه اندازې چې ما د هغه کړه وړه ليدلي و، دا خـورا لـرې بريښـېده چې هغـه دې زمـوږ ورور ګلوۍ ټـولنې تـه د زړه لـه کـومې درناوي ولري، ځکه هغه په بې ساري توګه د دنيـايي ښـېګڼو پـورې زړه تړلـي و او دې تـه يـې وخـت او اراده نـه وه پـاتې چې پـه خپـل معنـوي ښېګڼو کار وکړي. که څه هم ما د هغه د صدق د نشتوالي لپاره د پـام وړ کوم دليل نه درلود، مګر بيا هم ماته رښتيني نه بريښېد او په ټولـه هغـه مـوده کې چې پـه تيـاره معبـد کې لـه هغـه سره يـوازې وم، داسې مـې انګېرله چې له ملنډو نه په ډکې موسکا زمـا خبرې اوري، نـو ځکـه مـې زړه غوښتل، هغه نرۍ څوکې توره چې په لاس کې مې وه او د ده پـر ټټـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې ابښې وه، په رښتيا د هغه په ګوګل کې ورننباسم. وينا مې دا توان نه لاره چې خپل شک او ګمان په رښتيا د لوژ ورونو او مشر استاد ته ښرګند کړم. د نړۍ ستر معمار مرسته راسره وکړه چې د دروغو په کړوورو کې، د حقيقت او ايمان سپېڅلي لاره پيدا کړم.

تر دې وروسته يې په کتابچه کې درې مخونه سپين او ناليکلي پرېښي و او بيا يې دوام ورکړی و:

و ،نومي، نوي ورور د اوږدو خبرو اترو په لړ کې لارښودنه راته وکړه چې د آ نوي ورور سره خپلې اړيکي وساتم. ډېرې داسې خبرې راته ښرګندې شوې، چې ما يې ورته يا نه لرله–آدوناى–د نړۍ د هستوونکي نوم دي او الويم د ټولو چاروچلوونکي. هغه دريم نوم چې په خوله نه ويل کېږي، هغه د کل معنا لري. له (و) نوي ورور سره خبرې او د زړه خواله مې نه يوازې زړه ته قوت او روح ته ځلا ، بلکې د فضيلت په لاره کې لا پياوړې کوي. د هغه ترخنګ مې، زړه او روان کې شک نه پاتېږي، ماته د رسمي سپکو ټولنيزې پوهې او زموږ د ښوونځي د سپېڅلې او هر اړخيزې پوهې تر منځ توپير ښه ښرګند دي. بشري او ددې دنيا علوم هر څه د درک کولو لپاره ښېړي او تجزيه کوي. هر څه تباه کوي، چې زده يې کړې خو زموږ د نظام سپېڅلې پوهه يووالي او وحدت ورزده کوي، هرڅه په ټولنيزه توګه پېژندونکي دي...

درې ګړني بنسټ: يعني د هرڅه بنسټ: ګړګړ،جيوه او مالګه.

د ګوګړ طبيعت غوړين او اورين دی.له مالګې سره د هغه ګوېدل د خپل اورين کيفت له امله په هغه کې لوږه او تنده هڅوي او د هغه برکته جيوه ځانته راګاږي او له ځانسره يې ساتي.او ددغه درې واړه يو والی ټول اجسام رامنځ ته کوي.جيوه او بلنه ده

د دسمبر دريمه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه او سوله

ناوخته له خوبه راپاڅېدم، سپېڅلی کتاب مې ولوست، خو بې احساسه وم. بیا له کوټې نه تالار ته لاړم، هلته مې قدم وواهه. ومې غوښتل فکر وکړم، خو خیالو مې یوه پېښه چې څلور کاله پخوا تېره شوې وه، په پرله پسې توګه زما د سترګو په وړاندې راښودله. ښاغلي دولوخوف، تر هغه دوئیله وروسته یوه ورځ په مسکو کې زه ولیدم او وې ویل، هیله لري چې د ښځې تر سفره وروسته دې اوس زړه پوره، په کرار شوی وي. ما هغه وخت هغه ته هېڅ ځواب ورنه کړ، خو اوس مې د هغې لیدنې ټولې خبرې او حالت را یاد کړل او په زړه کې مې په خورا ناولېو کلمو او زورونکو وینا وو، هغه ته خپله کرکه څرګنده کړه، یوازې هغه وخت مې د دغو خیالونو لمن پرېښوده چې ځان مې د غضب په شعلو کې ولید، خو په خپلو دې کړو هومره پښېمانه نه وم. بیا باریس دروبڅکوي راغی او ډولاډول کیسې یې پیل کړې، زه چې د هغه د راتګ له لومړي شېبې نه د زړه له کومې خوښ نه وم، د هغه د هرې خبرې په وړاندې ودرېدم، هغه ټینګار وکړ او زه په قهر شوم او آن چې سپکې سپورې مې هم ورته وویلې. هغه چوپه خوله او زه هغه وخت آرام شوم، چې نور نو ناوخته شوې وه. لویه خدایه ! زه هېڅ نه شم کولی، په آرامه له هغه سره وغږېږم. آن د هغه د لیدو توان هم نه لرم، دا ټول زما د ځانستاینې پایله ده. زه ځان تر هغه نه لوړ او غوره ګڼم او همدا کار ما خورا سپکوي، ځکه هغه زما سپکې سپورې زغمي او هغو ته ځواب نه وايي. خدایه ! ما ته دا توان راکړه چې د هغه په وړاندې خپل سپکاوي ته مې پام شي او داسې مې کړه وړه جوړ کړم، چې د هغه په ګټه وي. تر غرمې وروسته ویده شوم او هغه شېبه چې ویده کېدم، یو څرګند غږ مې واورېد، چې په کین غوږ کې مې وایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نن ستا ورځ ده.

خوب مې ليده، چې په تيارو کې روان يم او ناڅاپه يو ډله سپي رانه تاو برېي، خو زه بې له ويرې وړاندې تلم. ناڅاپه يو کوچني سپي د کينې پښې له ښنګري ونيولم او نه يې پرېښودم، ما هغه په سوکونو واهه او همدا چې د هغه له داړو مې خپله پښه وژغورله يو بل سپي چې تر لومړني نه هغه لوی و، پر ما تېر راودانګل. له دې نه مې هم ځان وژغوره، خو دربيم هغه چې تر دويم هغه نه، هم غټ و، داړې يې راته جينګې کړې. هغه مې په لاسونو کې راپورته کړ، هرڅومره مې چې هغه رالوړاوه، په هماغه اندازه هغه لوېده او درنېده. په همدې وخت آنوي ورور راورسېد. له لاسه يې ونيولم او له ځانسره يې بوتلم. هغه يوې ودانۍ ته ورو ستم، چې د ننوتلو لپاره بايد له يوه نري دړې نه تېر شوي وای، ما پر هغې پښه کېښوده او هغه لاړ، دړه ماته او ولوېده. ما چې متې ديوال ته لاسونه ورسېدل، پر هغه مې د ختلو هڅه وکړه. تر ډېرو هلوځلو نه وروسته دومره پر دېوال وروختم، چې پښې مې دد بوال يوې خواته او نور ځان مې د هغې بلې خواته ځوړند و. بيا مې مخ واړاوه او آ، نوي ورور مې وليد چې دد بوال پر سر ولاړ او ماته ښکلې لاره، ښايسته باغ او يوه پرتمينه ودانۍ راښيي. له خوبه راويښ شوم. ای لويه پروردګاره! د طبيعت ستر معماره! مرسته راسره وکړه چې د شهوت او نفس دغه سپي چې له ما نه راتاو دي، په تېره بيا د هغه وروستيني چې د ټولو پخوانيو قوت يې هم په ځان کې راټول کړي دي، له ځانه لرې کړم او مرسته راسره وکړه، چې د خواخوږۍ هغه معبد ته چې انځور يې په خوب کې راڅرګند شو، لاره پيدا کړم.

د دسامبر ۷ مه نېټه:

خوب مې ليده، چې يوسف الکسيوويچ زما کورته راغلی، زه ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشاله او غواړم تود هرکلي يې وکړم. داسې راته ښکاره شوه، چې زه له پردو خلکو سره په خبرو اترو لګيا يم او فکر مې شو چې دا کار پرهغه چندان ښه ونه لګېږي. هيله مې لرله، چې هغه ته ورنږدې او غبرږ ترې تاو کړم، خو همدا چې ورنږدې شوم، ومې ليدل چې څېره يې بدله او ځوانه شوه، هغه ما ته په کرار کرار زموږ د ټولنې د پوهنې څه وويل، خو هغه دومره په کرار دا خبرې کولې، چې ما نه شو کولای هغه په ښه توګه واورم. بيا ګواکې ټول له کوټې ووتل او له وتو سره سم يوه عجيبه پېښه وشوه، موږ په غولي ناست وو که پراته وو. هغه څه ويل او ما غوښتل هغه ته خپل احساسات څرګند کړم. بې له هغه چې د هغه خبروته غوږ ونيسم خپل زړه ته مې سرور ښوه او په خيال کې د خپل روان او هغه الهي رحمت په کتنه بوخت شوم چې خدای ما ته را په برخه کړی و. اوښکې مې په سترګو کې راماتې شوې او زه ځکه خوشاله شوم چې د هغه زما دې حالت ته پام شو. خو هغه خپلې خبرې پرې کړې او په قهر قهر يې ما ته وکتل، پاڅېد، زه وشرمېدم او ومې پوښتل، ايا دا ستا خبرې زما لپاره دي؟ بې له هغه چې هغه زما ځواب راکړي، څېره يې مهربانه شوه، بيا ناڅاپه زما د خوب کوټې ته چې يو لوی دوه کسيزه کټ په کې و، ورسېدو. هغه د کټ پر يوه څنډه وغځېد، زه له شوقه لېونی وم، هيله مې لرله چې له هغه سره مهربانه اوسم، د هغه ترڅنګ وېده شم، داسې بربښېده چې له ما نه پوښتي: رښتيا راته ووايه ستا لويه نيمګړتيا څه ده؟ ايا خپله تر ټولو لويه نيمګړتيا پېژنې؟ فکر کوم پرې پوهېږئ! زه دې پوښتنې خورا ناآرامه کړم او ځواب مې ورکړ چې زما تر ټولو لوی عيب تنبلي ده. هغه زما خبره ونه منله، سر يې وښوراوه، زه لاپسې نا آرامه شوم او ځواب مې ورکړ: زه ستا په لارښوونه له خپلې ښځې سره ژوند کوم، خو اړيکي مو د ښځې او مېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دي. هغه را ته وويل چې بايد خپله ښځه له خپلې مينې او خواخوږۍ نه بې برخې نه کړې. هغه د خبرو په لړ کې داسې راته وويل چې زه بايد په دې خبره پوه شوم چې دا د ده هغه دنده ده، چې بايد تر سره شي. ما ځواب ورکړ: چې زه په خپلو کړو شرمېږم او له دې خبرې سره هر څه تري تم شول، زه راويښ شوم او د سپېڅلي کتاب دا څو ټکي رایاد شول:

- هغه په ژوندکې واو رڼا د انسان ژوند و، رڼا په تيارو کې ځلېدله، خو تيارو هغه ونه موندله (انجيل، لومړي کتاب، څلورمه او پنځمه برخه) د يوسف الکسيوويچ ځوانه شوې څېره ځلېدلې وه. په هماغه ورځ د هغه يو ليک راورسېد. په ليک کې د کورني ژوند او په هغه کې د مېړه او ښځې د اړيکو ښه شننه او ما ته د هغو د سر ته رسولو سپارښتنه شوې وه.

د دسامبر نهم:

يو زورونکي خوب مې ليده او په رپېدونکي زړه راويښ شوم. خوب مې ليده چې ګواکې په مسکو کې يم. زه په واړه تالار کې ناست يم او يوسف الکسيوويچ د هرکليو له تالاره را روان دي، داسې مې انګېرل چې هغه بيا راژوندي شوي او زه يې هرکلي ته ور روان يم. د هغه مخ او لاسونه مې ښکل کړل. هغه را ته وويل: پام دې شو چې اوس زما څېره بدله شوې ده؟ ما هغه همداسې په غېږ کې نيولې و او د هغه څېرې ته مې کتل، داسې مې انګېرل، چې څېره يې تانده او ځوانه شوې ده، خو ويښته يې تللي او د ځان نورِ غړي يې هم بل ډول شوي دي، ګواکې هغه ته مې وويل: که ناڅاپه مې هم چېرې ليدلای وای، تاسو به مې پېژندلي وای. او په همدې شېبه کې په زړه کې وايې: ايا ما رښتيا ويلي؟ خو مې ليدل چې ناڅاپه هغه لکه مړي داسې ولوېد. بيا کرار کرار را په سد شو او له ما سره زما د کار لويې کوټې ته راغي. هغه يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی کتاب چې پاڼه یې د الکساندري نوي کاغذ دي ګواکې ما هغه ته وویل:

-دا کتاب ما لیکلي!

هغه د سر په ښورولو زما دا خبره مني او زه کتاب پرانیزم. پر ټولو پاڼو یې ښکلي انځورونه، انځور شوي وو او داسې برېښېده چې دغه انځورونه د میني او مین د وصال د حال انځورونه دي. داسې برېښېده چې د کتاب پر پاڼو د داسې یوې ښکلې پېغلې تصویرونه انځور شوي دي، چې ځلېدونکي رڼې جامې یې اغوستې، ځان یې هم روڼ و، هغه د وریځو پلو په الوتو وه. داسې مې انګېرله چې دغه پېغله د غزلو غزله ده، داسې مې انګېرله چې زه دغه انځورونو ته په کتو سره، په ګناهونو کې ډوبېږم، خو نه شم کولای له هغو نه سترګې بل پلو وغړوم. لویه خدایه له ما سره مرسته وکړه، که زه دي په خپل حال پرېښې یم، دا به ستا خوښه وي، زه هغه ته غاړه ږدم او ورته تسلیم یم، خو که دا زما د بې لاري پایله وي، ما ته لارښوونه وکړه او دا رازده کړه چې څه او څنګه وکړم. که ما یوازې پرېږدې، زه به د فساد په څپو کې ډوب او تباه به شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

دهغـو کلونـو پـه اوږدو کـې چې رسـتوف کـورنۍ پـه کلـي کـې اوسېده، دهغو مالي حالت ښه نه شو. سره له هغه چې نيکولای رستوف په خپله ژبه ودرېد او د يوې نوم ورکې سيمې په يو لرې کنډک کې خپل پوځي خدمت ته دوام ورکړ. کورنۍ پيسې نه لرلې. د ژوند بهير په کلي کې(اترادنيا) په تېره بيا دميتکا لـه خوا د چارو اداره داسې وه، چې کال پرکال د کورنۍ پورونه زياتېدل او د دغو پورو د زياتېدو مخنوي هم ناشوني و. زاړه ګراف تـه د ژغـورنې لاره دا وه چې پـه دولـت کـې کـار وکړي، نو ځکه پترزبورګ ته راستون شو، چې ځان تـه کـار پيـدا کـړي، هغه ويل ددې لپاره چې لونې يې د وروستي ځل لپاره خوشاله شي.

پترزبورګ ته د رستوف د کورنۍ د راستنېدو نـه لـږه مـوده وروسـته بيرګ له وېرې نه د واده غوښتنه وکړه او هغه سمدلاسه ومنل شوه. سره له هغه چې د رستوف کورنۍ په مسکو کې پرته له هغـه چې پوه شي يا په دې اړه فکر وکړي چې کومې ډلې پورې اړه لـري، خو پـه پترزبورګ کې د هغوی ټولنيز دريځ ناڅرګند و. په پترزبورګ کې، هغوی آن د هغو کسانو لپاره چې دوی پـه مسکو کـې بې لـه هر ډول پوښتنې پـه وريـن تندي خپلو مېلمستيا ته منل، دوی کليوال او د خپلې تګ راتګ سيال

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بلل. د رستوف کورنۍ په پترزبورګ کې هم لکه د مسکو په شان مېلمه پاله ژوند لاره، هر ماښام به یې ډولاډول خلک په کور کې مېلمانه وو: د مسکو د اترادنیا د کلي ګاونډیان، پخواني خان او اوسني خوار له خپلو لوڼو سره، مېرمن پېیرو سکایا، پېیر بیزا وخوف او د پست د ادارې زوی چې په پترزبورګ کې مامور و. باریس او پېیر چې زاړه ګراف، هغه په لاره کې لیدلي وو، او په زور یې کورته راوستي وو، ډېر ژر د رستوف د کورنۍ دایمي او ځانګړي مېلمانه شول. خو بیرګ له سهاره تر بېګا پورې، لکه هغه شان چې د نویو زومانو ځانګړتیا وي، په دې کور کې و. هغه به له ګرافینې او وېرې نه تاو بده راتاوېده، او له هغو نه به یوه شېبه هم نه لرې کېده...

ځلور کاله مخکې په ختېځ آلماني بیرګ، د مسکو په یو تیاتر کې خپل یو آلماني ملګري سره مخامخ شوي و، خو بیرګ په هماغه کتنه کې هغه ته وېره رستوف ورښودلې وه او په آلماني یې هغه ته ویلي و:

-هغه وینې، هغه به زما ښځه وي.

او له هماغه وخت یې پرېکړه وکوله، چې هغې پسې ریباران ولېږي او هغې سره واده وکړي. دوی په پترزبورګ کې د رستوف د کورنۍ او خپل دریځ په پام کې نیولو، ځانته وویل: ددې وخت رارسېدلي دي چې هغه وغواړي.

د بیرګ ریباران د رستوف کورنۍ ځکه حیران کړي و چې هغوی ویل چې څنګه یو نوم ورکي لیفلاندي (په لیتویا کې یوه سیمه ده) ځانته دا حق ورکوي، د ګرافینې رستوفې نه د واده غوښتنه وکړي. خو د بیرګ سادګۍ او پاک زړه توب د رستوف کورنۍ په دې قانع کړه چې وواېي، که دي خپله له وېرې سره خپل واده غوره ګڼي او پر خپلې غوښتنې ډاډمن دي، دي حق لري چې دا واده وکړي او دا واده به یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوره واده وي...

له کوژدې نه یوه میاشت تېره وه او یوه اونۍ واده ته پاتې وه، خو د رستوف کورنۍ د ولور له ستونزې سره مخامخ وه. (په روسیه کې، په تېره بیا پخوا هره کورنۍ په واده کې خپلې لور ته زښت زیات شیان او پیسې ورکولې)... ځو ورځې واده ته پاتې وې چې یوه ورځ بیرګ سهار وختي د خپل خسر زاړه ګراف کوټې ته راغي، په داسې حال کې چې خوږه موسکا یې پرشونډو خوره وه، له هغه نه یې وپوښتل:

-د وېرې جهېز به ځومره وئ؟

ګراف ددې پوښتنې نه سرسام شوي و، خو بیا یې هم ځان ورک نه کړ او وې ویل:

-سودا مه وهه، تا به خوشاله کړو...

مګر بیرګ هماغې موسکا پرشونډو دوام ورکړ: که په ډاګه پوه نه شي، ځومره روپۍ ترلاسه کوي او یو څه یې مخکې له مخکې وانخلي، کېدای شي له واده کولو تېر شي...

ګراف چې نه غوښتل ډېر وغږېږي، وویل: اتیا زره روبله به وي...

بیرګ هماغه موسکا پرشونډو، د ګراف اوږې ښکل کړې او وې ویل:

-تاسو نه ډېره مننه کوم،

خو دد پرش زره روبله پرته نه شي کولای نوي ژوند پیل کړي. بیا یې زیاته کړه:

-ښاغلیه ګرافه! لږ ترلږه شل زره روبله اوس او شپېته زره بیا وروسته.

ګراف په چټکه او جورجر وویل: ښه ده، ښه ده شل زره اوس درکوم، او اتیا زره بیا وروسته درته برابروم. راشه راشه مچ مې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

۱۸۰۹ کال او ناتاشا د شپاړلسو کلونو وه. دا هماغه کال و چې څلور کاله مخکې ناتاشې له باریس سره د لومړنې مچې نه وروسته، د ګوتو په څوکو هغه د رارسېدو شېبې شمېرلې وې. له هغه مچې نه وروسته دې هېڅکله باریس نه و لیدلی. هر وار به چې د موریا سونیا په مخکې د باریس په اړه خبره یاده شوه، هغې به په ډاګه داسې، چې ګواکې هر څه پای ته رسېدلي دي، ویل چې هر څه چې پخوا شوي، شوي دي، هغه ټولې د ماشومتوب خبرې وې، هغه په یادولو نه ارزي او ټولې هېرې شوي دي. خو د زړه په تل کې دغې وعده او ژبې چې دې له باریس سره کړې، دا مهمه نه وه چې ټوکه وه که رښتیا، دا ډېره زوروله.

باریس چې ۱۸۰۵ کال کې له مسکو نه پوځ ته لاړ، د هغه اړیکي د رستوف له کورنۍ سره شلېدلي و، هغه څو وار مسکو ته راغلي وو او آن د اترادینا سېمې نه نېږدې، چې د ناتاشا کورنۍ په کې اوسېدله، تېر شوي و، خو یو وار هم د هغو کورته نه و ورننوتلي.

ناتاشا به کله تصور کاوه چې کېدای شي باریس نه غواړي، هغه ووینې او ددې دغه خیال به لا هغو غمجنو خبرو پسې قوي کړ، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی د کور مشرانو به باریس پسې کولې.

ناتاشې به د دغو خبرو تر اورېدو وروسته ویل:

- زمونږ په زمانه کې څوک نه پخواني ملګري یادوي او نه یې غم خوري.

اناميخایلوفنا هم په دې وروستیو وختو کې د رستوف دوی کره، ډېر کمه راتله، ځان یې ډېره غوره ګاڼه او هر وار به یې د خدای شکر کاوه او په ډېره غوره ژبه به یې، د خپل زوی د ښېګڼو او په پوځ کې د غوره ځای د موندلو په اړه خبرې کولې. خو د دې ټولو خبرو سره سره، کله چې د رستوف کورنۍ په سن پترزبورګ کې مېشت شوه، باریس د هغو دیدن ته ورغی.

د هغو کورته د ده ورتګ بې له ګبنۍ او پرېښـیانۍ نه و. د ناتاشې یادونه د باریس لپاره تر ټولو غوره شاعرانه یادونه وه. خو سره له هغه هم هغه ټینګه پرېکړه کړې وه، چې هغې او د هغې خپلو خپلوانو ته په ډاګه دا ووايي، چې د ماشومتوب د وختونو وعدې نه د ده او نه د ناتاشې لپاره کومه د پور خبره نه ده. هغه په ټولنه کې ځانته غوره دریځ موندلي و او له ګراف بېزاوخوف سره یـط د پېژند ګلوۍ له برکته، د اعیانو په منځ کې هم نوم ګټلي او د لویو چارواکو سره یې اړیکي پیدا کړي و... نو له دې کبله یې ښه راتلونکي یې تر مخې، په ښو خیالونو کې ډوب او داسې یې په زړه کې ریبل او کرل چې د پترزبورګ له یوې بډايې پېغلې سره واده وکړي. او دا خیالونه په آسانۍ کېدای شول عملي شي. کله چې باریس د رستوف د کور د هرکلیو کوټې ته ورننوت، ناتاشه خپلې کوټې کې وه. ناتاشه د هغه د راتګ د خبر په اورېدو تکه سره شوه، یوه ساده خوږه موسکا یې پرشونډو خوره او څه کم په منډه د هرکلو کوټې ته ورغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باریس هغه څلور کاله مخکې لیدلې ناتاشه چې لنډ کمیس یې اغوستی، تور یې سترګې یې د کړۍ کړۍ جړو کوڅو لاندې ځلېدې، ده ته آشنا ماشوم، د له ناهیلۍ ساده موسکا به یې پرشونډو خوره و، په خیالو کې تصورو له، خو کله چې اوس هغه د هرکلو کوټې ته راننوته، د هغو ځانګړتیاوو نه هېڅ پاتې نه و، باریس د هغې د دغې بلې ناتاشې په لیدو له حیرته ګبنهۍ واخېست او څېره یې بل ډول شوه... د باریس دغې ګبنهۍ او د څېرې بدلون ناتاشا لا پسې خوشاله کړه. ناتاشې وپوښتل:

- څنګه؟ د خپل ماشومتوب د اور تو ته نه پېژنې.

باریس د هغې لاس ښکل کړ او وې ویل: په هغې کې راغلي بدلون، دي حیران کړي، څه ښکلا ! څومره ښکلې شوې یې.

د ناتاشې ځلېدونکو سترګو ځواب ورکړ: تا څه غوښتل؟ هغه وپوښتل:

- پلار مې، پلار مې زوړ شوی که څنګه؟

ناتاشا پرته له هغه چې د باریس او خپلې مور په خبرو کې ورګډه شي، په پټه خوله د خپل ماشومتوب نامزد (چنغول) ته داسې ځیر وه، چې تا به ویل غواړي، هغه غواړي د هغه ټولې ځانګړتیاوې جلا جلا وپېژني. باریس د هغې د دغې پرله پسې پرغلیز خو مینه ناک غلچک ټول اغېز احساساوه او کله ناکله به ده هم، هغې ته وروکتل.

د باریس دریشي، د بوټو وسپنیزې پوندې، نکټایي او څنې ټول او ټول د ورځې له وروستي دود سره برابر او د پام وړ و. ناتاشا په یوه غلچک دا ټول ولیدل. باریس په یو څنګ پر لاس لرونکي څوکۍ د مشرې ګرافینې خوا ته ناست، په ښي لاس یې د کین لاس د خورا پاک دستکش کونځې آوارولې او په ښکلو او خورا پام په یو بل اېښودل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویو شوڼډو یې د پترزبورګ د پېژندل شویو بډایانو د ورځنیو ژوند، چارو او بنډارونو په اړه خبرې کولې.

ناتاشا داسې احساس کړه چې ځینې دا خبرې کېدای شي رښتیا نه وي.

هغه د دغې کتنې ترپایه پورې پټه خوله ناسته وه او تر سترګو لاندې یې هغه ته کتل. باریس د هغې دغه کتل احساسول او شېبه په شېبه ناآرامه کېده. ده هم پرله پسې هغې ته ورکتل او په وینا کې بې دمه کېدل یې لا پسې زیاتېده. له لسو دقیقو نه زیات کېنناست، پاڅېد او مخه ښه یې وکړه... باریس په همدې لومړنې کتنه کې په دې پوه شو چې ناتاشا د پخوا په شان زړه راښکونکې ده، خو دي باید د دغې کوډ ګرې ښکلا دوکه نه شي، ځکه له هغې سره واده، چې اوس یوه بې وزله نجلۍ وه، د ځان د راتلونکې برباد ول و. هغه د پخوانیو اړیکو پر بنسټ واده کول یو ناسپېڅلي کار وګاڼه، نو پرېکړه یې وکړه چې له ناتاشې سره ونه ګوري. خو د دې ټولو خبرو سره سره څو ورځې وروسته، دی بیا د هغو کور ته ورغی او دغه راتګ څو واره تکرار شو. هغه به د شپې تر ناوخته د هغو کره پاتې کېده. له ځانسره به یې ویل چې باید له ناتاشې سره جلا وګوري، خپل اړیکي یې هغې سره څرګند کړي، ځکه دی خپله هم بې وزلی و او ناتاشا به دغه شان خوار ته څوک ورنه کړي. هغه په دې نه بریالي کېده، چې دغه کتنه وکړي، ځکه په دې شرمېده چې په دې اړه له هغې سره وغږېږي. ورځ تر ورځې دغو خیالونو ده ته کړکیچنه ښه پیدا کوله. مشرې ګرافینې او سونیا بیا تصورکاوه چې ناتاشا د پخوا په شان پر باریس مینه او هغه شعرونه چې د باریس خوښېږي، هغه ورته وایي، خپله کتابچه ورښیي او له هغه نه غواړي یو څه د ښې په ښه په کې ولیکي. هغې هغه ته وخت نه ورکاوه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوانیو وختونو رایاد کړي او داسې یې ښودله چې او سني وختونه تر هر بل وخته خوندور ، ښه او ښکلي دي. باریس هره ورځ تکل کاوه چې هغه ته څه ووايي، خو دهغې په لیدو به دومره په خیالونو او کې ډوب شو او ګښې به واخیست، چې هر څه به یې له یاده وتل او پرته له هغه چې څه ووايي، بېرته به لاړ. خپله به هم نه پوهېده چې څه غواړي، څه کوي او په پای کې به چېرې درومي. سره له هغه چې هره ورځ د مېرمن بېزاوخوف (ایلن) له پلوه ده ته ګیله ډوله یاددښتونه رارسېدل، خو دي د هغې کور ته نور نه ورته او خپله ټوله ورځ به یې د رستوف په کور کې تېروله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

یوه ورځ ماښام، کله چې مشرې ګرافینه په زګیروزګیرو، اسویلو اسویلو، خولۍ پر سر، دخوب په کالیو کې، یو منګل سپین ویښته د هغې له خولۍ نه راوتلي، په سجده پرته په دعا او خدای ته په زاریو لګیا وه، د کوټې د دروازې غږ شو، ناتاشا دې په ورته دخوب جامې په ځان، بې جورابو، پستې څپلکې په پښو، په کاغذ کې کړې کړې ځنې مروړلې، راننوته. ګرافینې مخ وروا ړاوه، تندي یې تریو، او خپله وروستۍ دعایې پای ته ورسوله: ایا دا کټ به زما تابوت وي؟ خو د هغه د دعا خلوص او ښه نیت ګډوډ شو. ناتاشا چې په تلوار او ګبنۍ خپله مور په دعا اخته ولیدله، ناڅاپه له منډو پاتې شوه، کښناسته، ګونډې یې ووهلې، ګواکې د خپلې ملامتۍ په اړه یې خبرې پیل کړې. همدا چې پوه شوه چې موریې لا په دعا اخته ده، د پښو په څوکو څوکو کټ ته نږدې شوه، خپلې ښکلې پښې یې یو پر بل وسولولې او خپلې آرامې څپلکې یې له پښو راوویستې او هماغه کټ ته یې چې مور یې ډاربده، تابوت یې نه وي، ورودانګل. دغه د بیرګ تلتک یو لوړ کټ و چې د زانو د نالیو (بښو) نه یوه جوړه شوې پریړه بړستن او پنځه دانې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بېلابېلو اندازو سروېږدې پرې پراته و. ناتاشې ورودانګل، بړستن لاندې ننوته، د دېوال خوا ته وروغړېده، ځان يې ښه پر ځای کړ، پښې يې راټولې، ځنګنونه يې ټټر پلو راټول کړل او لغتې يې وهلې، له خندا تکه شنه وه، سر يې کله له بړستنې لاندې ننوېسته، کله راويسته او مور ته به يې ورکتل. ګرافينې د دعا تر پای ته رسېدو وروسته، په تريو تندي او ځير ځير کتو د کټ خوا ته ورغله، خو همدا چې وې ليدل چې ناتاشې سر تر بړستن لاندې پټ کړی دی، د هغې پر شونډو د خواخوږۍ نرمه موسکا خوره شوه او وې ويل:

- نو دلته د څه لپاره راغلې يې؟

ناتاشا وويل:

- مورې، اجازه ده، چې وغړېږم، آ؟

لاسونه يې د مور له غاړې تاو کړل، په غاړه يې هغه مچ کړه او وې ويل:

- يوه هم په غاړه، دا يو هم بله. او بيا نور يې...

مور د سروېږدو ترمنځ کېناسته او وې ويل:

- ښه نن به څه راته وايې؟

شپه به په تمه شوه چې ناتاشه واورې راواورې، ځان تر بړستنې لاندې برابر، لاسونه له هغې نه را د باندې او ځان خبروته جوړ کړي. له مور سره د ناتاشا دغه ماخوستنۍ کتنې چې له کلوب نه د پلار تر راستنېدو پورې يط دوام کاوه، د مور او لور تر ټولو نه غوره او زړه خوښوونکې کتنې وې.

- نن شپه بيا څه راته وايې، زه غواړم تا ته ووايم...

ناتاشې خولې ته لاس ونيو او په ترخه ژبې يې وويل:

- د باريس په هکله... پوهېږم... زه هم د همدې لپاره راغلې يم. مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايه، زه پوهېږم. نه، نه ووايه، ووايه.

هغې د مور له خولې نه لاس راښکته کړ:

- مورجانې ووايه، هغه خورا مهربانه دی، کنه؟

- ناتاشا ! ته شپاړلس کلنه يې، زه چې ستا په منګ وم، واده مې کړی و. ته وايې باريس مهربان دی؟ هو، هغه ډېر مهربانه دی، ما ته هم لکه زوی داسې ګران دي، مګر ته څه غواړې؟ ته څه فکر کوې؟ تا هغه چور سرسام کړی دی، زه خو يې وينم...

ګرافينې چې دا وويل، خپلې لور ته يې وکتل. ناتاشا لکه نري، بې خوځېدا ، اوږده غځېدلې وه او سترګې يې مخامخ، له سره رنګه لرګي نه جوړ هغه ابوالهول( ) ته ګنډلې وې، چې د کټ پر يوې څنډې تراشل شوی و. هغې داسې کتل، چې ګرافينه د هغې د مخ يوازې يو پلو ليدای شو. د هغې څېره داسې په خيالوکې ډوبه او داسې په چرت کې وه، چې ګرافينې يې حيرانه کړې وه. ناتاشا د مور خبروته غوږ غوږ او فکر يې کاوه:

- ښه، نور نو بيا څه؟

- تا هغه سرسام کړی دی، ولې؟ ته له هغه څه غواړې؟ ته خو خپله پوهېږې، چې ښځه کېدای يې نه شي.

ناتاشا پرته له هغه چې وخوځېږي، وې ويل:

- ولې نه شم کېدای؟

- له دې کبله چې هغه ډېر ځوان دی، له دې کبله چې هغه بې وزلی دی، له دې کبله چې هغه زموږ خپلوان دی او له دې کبله چې هغه تا ته ګران نه دی.

- ته څه پوهېږې، چې راته ګران نه دی؟

- زه پوهېږم، دا ښه کار نه دي، د زړه سرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وويل:

- که زه وغواړم...

ګرافينې وويل:

- پرېږده، پرېږده اپلتې مه غږوه.

- که زه وغواړم...

- ناتاشا زه رښتيا وايم او ته...

ناتاشا پرېښوده چې مور يې خبره پای ته ورسوي، د ګرافينې لوی لاس يې ځان خواته رانېږدې او مچ يې کړ. بيا يې د هغې د لاس رغوي او بيا شا واړاوه، راواړاوه او د هغې د ګوتو بندونه يې مچول. بيا يې د هغې د ګوتو منځ، بيا له سره د ګوتو بندونه او په کرارکرار يې له هرې مچې سره مياشتې شمېرلې:

- جنوري، فبروري، مارچ، اپريل، مې...

د مچو، مچو په منځ کې مورته ځير شوه، هغې ته يې وکتل او وې ويل:

- مورجانې، وغږېږئ، ولې چوپه شوې؟ تاسو ويل چې...

هغې مورته چې په خورا مينه ناک او مهربانۍ لورته ځير او له ډېرې خواخوږۍ نه يې هرڅه هېر کړي و، په حيرانۍ کتل.

- ګوره، ګرانې! ستا دغه نازونه، ښه پای نه لري، ټول خو ستاسو د ماشومتوب نه خبر نه دي، کله چې خلک ستاسو دغه شان نږدېوالي ويني، ښايي هغو نورو ځوانانو ته زښته بد وبريښي چې زموږ کورته ځي راځي، خو له ټولونه لا بده خبره دا ده چې ته هغه هسې بې ځايه زوروې. کېدای شي، هغه ځانته کومه بده ايه نجلۍ پيدا کړې وي او اوس هغه ستا نازونو سرسام او لېونی کړی دی.

- لېونی کړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ما د ترور يو زوی درلود ، زه دې له هغه سره پرتله کوم...
- زه هغه پېژنم- کيريل ايوانوويچ يادوې ! نو هغه خو زوړ دی...
- هغه تل زوړ نه و ! زه غواړم،له باريس سره وغږېږم او لـه هغـه هيلـه وکړم چې هغه نور د اسې زيات زموږ کورته را نه شي...
- ولې؟ که زړه يې کېږي، ولې را نه شي؟
- ځکه زه پوهېږم، چې دغه چارې ښه پای نه لري.
- ته څه وايې؟ ته څه پوهېږې، چې ښه پـای نـه لـري، تاسـو بـه څـه نـه وايئ، دا څه خبرې دي !

د ناتاشا خبرې او دغږېدا ژبه، دهغـه چـا ژبـې تـه پـاتې کېـده، چـې ګواکې له هغې هغه څه اخېستل کېږي، چې دد ې خپل دي، هغې وويل:
- ښه، واده نه ورسره کوم، خو پرېږده کـه خوښـېږي يـې، راځـي دي، ځومره چې راځي، راځي دې. دا يې وويل، وموسېده، مورتـه يـې وکتـل، او بيا يې وويل: واده نه ورسره کوم، هسې که راځي.
- پوه نه شوم، هسې يې څنګه وي؟ ګرانې !
- همداسې، نو څه پروا لري که واده ورسره ونه کړم.
- همداسې، همداسې، دا همداسې يې لا څه معنا لري.

مشرې ګرافينې دا خبرې ځو وار تکرار کړې، ناڅاپه پـه خنـدا شـوه، خو خندا يې که څه هم ټوله له خواخوږۍ نه ډکه وه، مګر بيـا هـم رپېـدله. ناتاشې چغه کړل: بس کړه، کوم ځای يې د خندا وړ دي؟ ګوره وګـوره، ټول کټ رېږدي ! ځومره ته ماته ورته يې، ما غوندې د خپلـې خنـدا مخـه نيولی نه شئ...صبر وکړه...د مور دواړه لاسونه يې راونيـول، د يـوه لاس يوه وړه ګوته يې ښکل کړه او وې ويل:
- جون...

او بيا يې د مور د نورو ګوتو پـه شمېرلو د مياشتو د نومونو يـادولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دوام ورکړ: جولای، اګست او د بل لاس، ګوتې.هغې خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

- ګوره موري هغه ډېر مېين دی؟ هغه ډېر مهربان، ډېر مهربان دی، خو هغه زما هېڅ نه خوښېږي، هغه د خوړنتون د ساعت په څېر نری دی... تا ته وايم، دې ته دې پام شوی دی؟ نری، خړ رنګی، خو روښانه دی...

ګرافينې وويل:

- دا څه اپلتې غږوې؟

ناتاشې دوام ورکړ:

- رښتيا ته نه پوهېږې، که نيکولای جان وای هرومرو پوهېده... لکه د بېزاو خوف په څېر خواشيني او غمجن دی، هغه خوار زار برېښي...

ګرافينې په موسېدو موسېدو وويل:

- او ته هغه ته نازونه کوې.

- نه، هغه فراماسوني دی. هغه خورا ښه سړی دی...

د ګراف غږ د دروازې له شانه واورېدل شو، چې وې ويل:

- ګرانې ګرافينې ! ته لا وېده شوې نه يې؟ ناتاشې له کټه ودانګل، خپلې څپلکې يې واخيستې، لوڅې پښې منډې کړې او خپلې کوټې ته لاړه. هغه تر ډېرو پورې وينه پاتې شوه. هغه په دې حيرت کې وه، چې ولې څوک په هغه څه نه پوهېږي، چې دا پرې پوهېږي.

سونيا او د هغې له سره تاو شويو کوڅيو ته يې وکتل، چې لکه د پيشو په شان په خپلو څنګلو کې ډوبه وېده وه او وې ويل: سونيا ! نه، هغه چېرې په دې خبرو پوهېږي ! هغه په نيکولای جان مينه شوې او له دې مينې پرته د بل څه په خيال کې نه ده. مور خو بالکل نه پوهېږي، زه هم عجيبه هوښياره او څيرکه نجلۍ يم ! هغه ځان ته غږېدا پيل کړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خیالونو کې یې خپلې خبرې د یوه هوښیار او آن خورا هوښیار سړي له خولې کولې او ویل یې:

- چې څه بې ساري او زړه راښکونکې ده (ځان یې ښوده) څومره ځیرکه او مالګینه ده. ډېره مهربانه، په بې ساري ډول هوښیاره، ښه لامبي، په آس ښه سورلی کوي او څه غږ لري! کولای شو ووایو، کوډګر او حیرت ښونکي غږ لري! د کروبیني (ایتالوی موزیکانت) د اوپرا څو کرښې یې چې ډېرې خوښېدې رایادې او تکرار کړې، بیا یې کټ ته ورودانګل او له دې کبله یې پرځان وخندل، چې فکر کاوه سمدلاسه به ویده شي. وې خندل او دونیاشا ته یې ورغږ کړ چې شمعه مړه کړي. دونیاشا له کوټې وتلې نه وه، چې ناتاشا بیا بلې دنیا، د خوب دنیا ته، لانیکمرغې دنیا ته، چې هر څه په کې داسې آسانه او لاس ته راوړونکي و، لکه دا رښتینې دنیا، ته لاړه، نه یوازې تر دې نه غوره، بلکې چوربل ډول وه.

بله ورځ مشرې ګرافینې باریس راوغوښت، له هغه سره یې خبرې وکړې او له هغه ورځې نه وروسته بیا هغه د رستوفیانو کورته رانغې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

د دسامبر ۳۱ او د ۱۸۱۰ کال د نوي کال شپه وه او په همدې ویاړ د دویمې کاترینې د یوه غوره مخور په کور کې د نڅا یو بنډار جوړ و. ټاکل شوې وه، چې ټولواک او بهرني دیپلوماتان هم په دې بنډار کې ګډون وکړي.

ددې سرې کور، د نوا د ساحل پر غاړه په انګریزي واټ کې بې شمېره څراغونو پرتمین کړی و. د دغه کور د دهلیزونو مخه په سرو څراغونه رڼا شوې او هلته پولېس ولاړ و. نه یوازې پولیس، بلکې د هغو مشران او په لسګونه افسران هم څارنې ته ګمارل شوي وو. سینګار شوې او نوې جامې اغوستې ښځې او نارینه، له ګاډیو او کراچیو رابښکته کېدل او په چټکۍ وړاندې تلل.

هر وار به چې کومه نوې ګاډۍ راورسېده، خلکو به پر هغه یرغل وروړ او خولۍ به یې وویستلې (روسان د درناوي په نښه خولۍ له سره جګه وي). یو چا وپوښتل:

-ټولواک دی؟

ځواب به یې وا اورېدل شو: نه وزیر... شهزاده... نه سفیر دی. ولې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولۍ ښکې يې نه وينۍ؟

د خلکو له منځه يو تن داسې و چې تر ټولو نورو يې ښکلې کالي اغوستي و، او ظاهراً داسې بريښېده چې دی ټول پېژني او د دې زمانې ټول مخور يې په نامه يادول.

د نڅا دغه بنډار ته رابلل شويو مېلمنو له څلورو نه درې برخې هغه رارسېدلي و، خو د رستوف کورنۍ چې دې مېلمستيا ته رابلل شوې وه، لا په ډېر تلوار د کالو په اغوستو لګيا وو...

ماريا ايګناتي يونا پرونسکايا، د ګراف رستوف د کورنۍ پخواني دوسته، چې ژېړ بخونې څېره او ډنګره ونه يې درلوده، په پخواني دربار کې د مينځيتوب دنده لرله، تکل لاره له دوی سره دغې مېلمستيا ته لاړه شي، د پترزبورګ د مخورو په دغې بنډار کې د هغوی لارښود واوسي، ځکه دوی د پترزبورګ په ښار کې کليوال بلل کېدل.

د ماخوستن په لسو بجو، د رستوف کورنۍ بايد تافريچسکي باغ ته نېږدې، د هغې مخورې مينځې کورته ورشي، خو پنځه دقيقې لسو ته پاتې وې، مګر د رستوف لوڼو لا خپله جامې نه وې اغوستې.

دا لومړي ځل و چې ناتاشا په خپل ژوند کې د نڅا يوې داسې مېلمستيا ته تلله. هغه په هغې ورځ د سهار په اتو بجو له خوبه راپاڅېدلې وه، او ټوله ورځ يې دغې مېلمستيا ته د چمتووالي په ګبنۍ او تلوار په تبه تېره کړې وه. دغه ټولې هلې ځلې ددې لپاره وې، چې هغوی ټول، مور، سونيا او دا خورا ښکلې کالي واغوندي. سونيا او مور، هر څه د ناتاشا خوښې ته پرېښې وې. ګرافينې بايد د مخمل کميس اغوستی وای او ناتاشا او سونيا به ګلابي رنګه وريښمين کميسونه چې پر ملا يې د ګلو غوټې او پر سر يې اطلس پروت و، واغوندي. ټاکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه، چې دوی خپلې ځانې په يوناني دود سينګار کړي.

ټولې غوره چارې تر سره شوې وې، پښې، لاسونه، غاړې او غوږونه ټول او ټول په خورا ځير، هغه شان چې نڅا ته د تګ لپاره وي، مينځل شوې او عطر و پودر وهلي شوي و. وريښمينې جورابې او په اطلسو کې مروړل شوي بوټونه په پښو شوي وو. د ځانو پوره سينګار نيږدې شوي وو، سونيا او ګرافينې، جامې هم اغوستې وې، خو ناتاشا چې د ټولو غم يې خوړ خپلې چارې لا پوره کړې نه وې، هغه لا د هينداري مخې ته ناسته وه... سونيا چې جامې اغوستې وې د کوټې په منځ کې ولاړه وه...

د ګرافينې غږ پورته شو:

- څه وخت به چمتو شئ، لس بجې کېدونکي دي.

- سمدلاسه سمدلاسه مورې، تاسو چمتو ياستئ؟

- يوازې په خولۍ کې څو ستنې وهم.

ناتاشې چغه کړه: صبر وکړئ، تاسو نه پرې پوهېږئ، صبر وکړئ زه به درشم.

- لس بجې شوې.

او د ناتاشا د ځانو ترسينګارولو وروسته، د جامو اغوستل پيل کړل، سر يې لا د کميس نه وتلي نه و، چې پلار يې ور راپرانست، خو له هغې چغه شوه:

-پلاره يوه شيبه، يوه شيبه ! او سونيا دروازه بېرته پورې کړه...

ناتاشا څو ګامه شا ته لاړه، له لويې ديوالي هينداري نه لږ لرې شوه، ځان ته يې وکتل...

په دې وخت کې پلار په کرارو ګامونو راننوت. خولۍ په سر او بخملي ډوله کميس يې اغوستي و. هغه چغه کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ګورئ ! زما ښکلا وګورئ ! تر تاسو ټولو نه ښکلې ښکاري ! هغه غوښتل چې له هغې نه غېږه تاو کړي، خو هغې له هغه ځان وژغوره چې جامې يې ګونځې نه شي...
بالاخره لس بجې او پنځلس دقيقې وې، چې په ګاډۍ کې سپاره شول او د تاوريچسکي د کلي پلو وخوځېدل. هغه زړه بوډۍ، پخواني درباري مينځه پيرونسکايا چمتو دوی ته سترګه په لار وه. هغې د خپل زړښت له ناښکليتوب سره سره بيا هم، دې بنداړ ته هماغه شان چمتووالي کاوه، لکه د رستوف د پېغلو په شان. خو توپير يې په دې کې و چې نه په ګبنۍ (د رستوف لوڼې په تلوار عادت وې) هغې هم خپلې ډنګر غړي مينځلي، عطر او پودر يې وهلي... او نور.
د رستوف د کورنۍ ټولو غړو د هغې د ذوق او عطرو پوډرو ستاينه وکړه او له دې ډاره چې ځنډ، اوربلونه او کالي يې خراب نه شي، د شپې په يوولسو بجو ګاډۍ ته وختل او د مېلمستيا پلو وخوځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

ناتاشا د هغې ورځې له سهاره آن يو شېبه هم نه وه او زګاره شوې چې د هغه څه په اړه فکر وکړي چې دې ته سترګې په لاره و.
په هغې سرې او لمدې هوا ، په هغې ټکان خوړونکي ګاډۍ کې، په يوې تيارې ګوښه کې هغې، هغه څه په خيال کې تصورول، چې په دغه ځلېدونکي تالار کې، د لومړي ځل لپاره د نڅا په دغه بنډار کې، دې ته سترګه په لاره و. هغې په خيال کې موسيقي اورېده، نڅاوې او د خلکو له خوا پر ټولواک د ګلو باران ليده. د پترزبورګ ښکلي او زړه راښکوونکي ځوانان، هوکې هر هغه چې خيال ته ورتلل په کوډګره ښه ښکلي او د دې لپاره نه منونکي وو. کله چې د مېلمستيا تالار ته پر سرو قالينو فرش شوې لاره، ووهله د هليز ته ورسېده، دروازې ته ورننوته، خپل نرى كوټ يې وويست او له سونيا سره په ګډه د مور په وړاندې د ګلو په منځ کې پر پرتو رڼا شويو زينوو پورته لاړه، لږ څه يې زړه ته ورولوېده، چې څه به ګوري او څه به کېږي. په همدې شېبه کې پوه شوه چې د نڅا په محفل کې بايد څنګه واوسي، نو له همدې کبله يې خپل کړه وړه ځکه شاهانه وزمه کړل چې تصور يې کاوه يوه اصيله پېغله په دغو شان محافلو کې بايد همداسې وي. هغې داسې احساس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه چې په سترګو يې يوه نرۍ توره پرده راخوره ده، هرڅه يې ترمخې تت شوي و، زړه يې په بې ساري توګه رپېده... له ډېرې ګڼې ګوڼې نېږدې وه، چې سرسامه او بېسده شي. د زړه له کومې او په ټول توان يې هڅه کوله، چې خپل دغه حالت له نورو پټ وساتي او دا خورا ښه حالت او کړه وړه چې دي ته ښه برېښېده. ددوی ترمخې او ترشا نورو مېلمنو هم د مېلمستيا نوې جامې اغوستې وې او ددوی په شان په کراره سره بنګېدل او مخې ته روان وو. هغه هينداري چې د زينو څنګ ته کتارو کې لګېدلې وې، د سپينو، شنو او ګلابي کالبو مېرمنې او پېغلې او د هغو په بربنډه غاړو او مړوندونو کې پراته غمي، مرغلرې او نورې ګاڼې لا پسې ځرګندې ښودلې.

ناتاشا هينداروته کتل او د هغو هنداروپه زړه کې يې د راخورېدونکو تصويرونو په منځ کې نه شو کولای، د نورو ښځو په منځ کې خپل تصوير پيدا کړي. ټول د رڼا او ځلا په يوه ځلېدونکي کاروان کې سره ګډوډ شوي وو. همدا چې تالار ته ننوتل د مېلمنو د غږېدا، ګامونو، سلامونو او سترې مشئ يو ډول ګڼه ګوڼې او بنګهارې، د هغې سر وروګرځاوه او د تالار د څراغونو خورا زوروري ځلېدا د هغې سترګې ورتتې کړې. کوربه او د هغه مېرمن، چې له نيم ساعت راهيسې د تالار په وره کې هرکلي ته ولاړ و، ټولو رارسېدونکو مېلمنو ته يې دغه څو ټکي په يو ډول هر مېلمه ته جلا جلا ويل چې «هرکله، ستاسو په ليدو خوشاله يو» دوی او مېرمن پيرونسکايا ته يې هم دغه شان هرکلی ووايه. دوو پېغلو چې سپينې جامې يې اغوستې وې او خپلې تورې څڼې يې په سرو ګلانو سينګار کړې وې، د خپلو ځنګنو په لړ خمېدو سره درناوي وکړ. خو د کوربنې سترګې د هغې له ارادې پرته د ناتاشا ښکلا ته وروا وښتې. هغې ته يې کتل او پر يوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسمي موسکا یې چې هر مېلمه ته یې وربښله، لږ ځانګړتیا ورزیاته کړه او ناتاشا ته یې وروبښله، کېدای شي ناتاشا ته ددې موسکا په لیدو د خپل پېغلتوب لومړنۍ نه هېرېدونکې ورځې او د هغه وختونو د نڅاګانو لومړنۍ بنډار وریاد شوي وي. د کوربنې سترګې هم هغه ځارله او له خپل خاوند نه یې وپوښتل: کومه یوه یې لور ده. او د خپلو ګوتو سرونه یې ښکل کړل او وې ویل: څومره زړه راښکوونکې ده.

د تالار دروازې ته نېږدې په لویه ګڼه ګوڼه کې خلک سره ولاړ او د ټولواک راتګ ته یې سترګې ځارلې. ګرافینه په لومړۍ کتار کې ودرېده. ناتاشا د څو تنو غږونه چې ددې په لټه کې و، اورېدل او د هغو غلچکونه یې ځان پلو احساسول. هغه په دې پوه شوه چې ددې پسې لټونکي او دې ته پام، د هغو کسانو دي، چې دا یې خوښه شوې او دغه حالت دا لږه آرامه کړه. له ځانسره یې وویل: زیاتره مور ته ورته دي، له مور نه بدتره هم شته.

پیرونسکایا په محفل کې یو مخور، ګرافینې ته وروپېژاند. هغې، هغه سړي ته چې کړۍ کړۍ ګڼ سپین ویښته یې لرل، اشاره وکړه او وې ویل: هغه د هالند سفیر دي. بیا یې ایلن ته چې تالار ته راننوته، هغې ته وروښوده او وې ویل:

- دا هم د پترزبورګ ټولواکه ده، مېرمن بېزاوخوف!

- څومره ښکلې ده، په مالګینتوب کې تر ماریا انتونوفنا (د لومړي الکساندر معشوقه) کمه نه ده. ګوره، ښه ورته ګوره، چې زاړه او ځوانان څنګه ترې چورلېږي. هم ښکلې ده او هم هوښیار... خلک وایي چې شهزاده... پرې مین دي. دې نوروته وګوره! سره له هغه چې ښکلي نه دي، خو بیا هم خلک پرې ورټول دي. یوه ښځه چې له خپلې ناښکلې لور سره راروانه وه، وروښودله او وې ویل: یو خورا بډای یې غواړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ريباران يې ورلېږلي دي. هغه وينې، هغه دوی يې غواړي... پيرونسکايا د ګارد يو ښکلي افسر ته چې د دوی له څنګه تېرېده او په جګه غاړه يې د ښځو د سر له پاسه کوم ځای ته کتل، اشاره وکړه او وې ويل:

- دا اناتولې کوراګين دي، د ګرافينې بيزاوخوا ورور. ډېر ښکلي دي، همدا سې نه دي؟ دا سې ګونګوسې دي چې غواړي، همدا بډايه پېغله ورته وغواړي، خو ستاسو دا خپلوان دروبتځکوي هم، د هغې نجلۍ شاوخوا چورلېږي. دا سې ويل کېږي، چې د هغه نجلۍ شتمني له څو ميليونو اوړي.

بيا يې د ګرافينې، هغې پوښتنې ته چې هغه څوک دي، وويل:

- دا د فرانسې سفير دي. وګوري! هغه ځان د ټولو اکښې لاس ګڼي، خو بايد اعتراف وکړو دا فرانسويان هم خورا خواږه خلک دي، خورا مهربانه، په دې بنډارونو کې تر دوی نه خوږ ژبې پيدا کولای نه شې. آها! زموږ ماريا انتونوفنا ته ګوره! تر ټولو ښکلې! د جامو سادګۍ ته دې پام کړي، خورا ساده او ښکلي.

پيرونسکايا بيزاوخوف ته اشاره وکړه او وې ويل: دې بل ته بيا ګوره! عينکي، - دا څه کوي، د خپلې ښځې تر څنګ يې تصور کړې، د ملنډو يو ټوټه، يوه ناندرۍ او يوه ټوکه.

پېير غټ، شډل، درانه کاږه واږه ګامونه، هر پلو ته کتل، خلک يې دې خوا هغې خوا پورې وهل، په دا سې سادګۍ او بې پروايي مخې ته روان و، ته به وايې چې د بازار په ګڼه ګوڼه کې ګرځي راګرځي. د خلکو په منځ کې يې څوک لټول. ناتاشا په خوښۍ د پېير د پيرونسکايا په وينا، د بنډارونو د ملنډو موضوع، څېرې ته کتل. هغه په دې پوهېده چې پېير دوی په تېره بيا دا لټوي. پېير هغې ته وعده ورکړې وه، چې دغې نڅا ته به راشي او دی به هغې ته ښه نڅاګر ور وپېژني خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيزاو خوف تر دوی پورې لا نه ورسېدلي، چې د يو نه لوړ، خورا ښکلي، تورځني، په پوځي دريشي کې د ولاړ ځوان ترځنګ ودرېد، دغه ځوان د کړکۍ تر خوا د يوه لوړ تورځني او خورا بل ښکلي ځوان تر څنګ چې سپينه دريشي او ټټر يې له نښانو نو او مډالونو نه ډک و، ولاړ او خبرې سره يې کولې. ناتاشا د سترګو په رپ کې دغه د منځنې ونې سپين جامې ځوان وپېژانده. هغه سردار بالکونسکي و. هغه دې ته ډېر ښکلي، ځوان او تاند وبرېښېد.

پيرونسکايا وويل: ښه داسې ده، تاسو هغه پېژنئ ؟ زه يې ليدل هم زغملی نه شم. اوس خو ټول پسې لېوني شوي دي. هغه داسې کبرجن او ځانستايونکي دي، چې مه کوه پوښتنه. خپل پلار ته شوی. ځان يې سپرانسکي ته نږدې کړي اوس غواړي کومې طرحې جوړې کړي. له ښځو سره يې کړوو ړو ته لا پسې ګوره ! هغه ښځه غواړي ده سره وغږېږي او دې مخ ترې اړوي. ته ګوره، هغه ته يې اشاره وکړه، که له ما سره يې داسې کړي وای ما به ورښودلي و، چې يو من څو پټېرې کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ناڅاپه ټول وخوځېدل او شرو شور ګډ شو، ګڼه ګوڼه جوړه شوه، ټول مخې ته وخوځېدل او په دوو ډلو وویشل شول. لاره جوړه شوه او سازیانو، سازونو ته ګوتې وروړې، موسیقي وغږېده، ټولواک مخکې، کوربه او کوربنه د مېلمنو د دووکتارونو د هرکلو په منځ کې تالار ته راننوتل. ټولواک چټک چټک ګامونه اخېستل، ښي او کین خوا ته یې لاسونه ښورول، داسې برېښېدل چې هڅه کوي له ګڼو خلکو سره د ددغې کتنې له پیل نه ځان وژغوري. ارکستر هغه پولندي طرز وغږاوه چې په هغو ورځو کې د خپلې ښکلې سندرې له پلوه دود شوې و. ددې سندرې شعر داسې و:

- (الکساندر، الیزابت موږ ستاسو مینان یو) ټولواک د هرکلیو کوټې ته لاړ او خلک دروازې کې پاتې شول. څو تنه په تلوار او ګبنۍ چې رنګونه یې الوتي وو، تالار ته راننوتل، خو بېرته ستانه شول. کله چې ټولواک او د هغه کوربنې په غږېدا غږېدا کې بیرته په دروازې کې راښکاره شول، د خلکو ګڼه ګوڼه کوټې ته شاته لاړه، خو یو تن ځوان چې وارخطا ښکارېده، د ښځو خواته داسې ورنېږدې شو، هغه یې پورې وهلې او له هغو نه یې هیله وکړه چې شاته لاړې شي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک بیا دې خواته، هغې خواته شول، لاره یې جوړه کړه، د ټولواک موسکا پرشونډو وه، کوربنه یې له لاسه راونیولې او د هرکلو کوټې نه تالار ته راووتل. هغو پسې کوربه او مناراشکینا روان وو، بیا سفیران، وزیران، هغه بېلابېل جنرالان چې پیروسکایا یې په وار سره نومونه یادول روان وو. له نیمایي نه زیاتو ښځو چې د نڅا لپاره جوړې لرلې، یا د نڅا په کتارونو کې ودرېدې او یا د هغو کتار ته وخوځېدې. ناتاشا داسې انګېرله چې دا د مور او سونیا په څېر د هغو څو تنو ښځو په ډله کې ده، چې نڅا ته نه دي بلل شوي، د دېوال ته نېږدې یوازې ولاړه وو... هغې نه ټولواک ته کتل او نه هغو مخورو ته چې پیروسکایا هغوی ته نومول او ښودل. هغې یوازې یو خیال لاره او هغه دا وه چې ایا دا به څوک نڅا ته وروبولي او کنه؟ ایا په رښتیا د دې نارینو له ډلې به د هېڅچا ما ته پام نه یې؟ ایا په رښتیا به زه د لومړیو جوړو په منځ کې ونه نڅېږم؟ ایا هېڅوک به ما ته رانېږدې نه شي؟ داسې بریښي چې ما دوی نه ویني، که دوی ما ته وګوري، په زړه کې به وایي: نه، دا هغه نه ده. نه، دا ناشونې خبره ده، مګر دا څنګه کېدونکې دي. خو هغوی په دې نه پوهېږي چې زه څومره هیله لرم ونڅېږم؟ هغوی باید پوه وي، چې زه څومره ښکلې ګډېږم او له ما سره ګډېدل، څه خوند لري او څه پارونکي دي.

د پولندي نغمې اوږدې او دوامدار غږېدا، د ناتاشې په غوږونو کې څه غمجنې انګازې کولې. هغې غوښتل وژاړي، پیروسکایا هغوی نه لرې شوې وه، ګراف هم د تالار بلې اړخ ته تللی و، ګرافینه، سونیا او ناتاشا د پردیو خلکو په دې ګڼه ګوڼه کې داسې یوازې پاتې وو، لکه څوک چې په ځنګله کې پاتېږي، نه د چا ورته پام و نه یې څوک لېواله و، سردار له یوې ښکلې سره په نڅا نڅا ددوی له څنګه تېر شو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې برېښېده چې هغه دوی پېژندلي نه و. اناتول په موسکا موسکا د خپلې نڅا جوړې په غوږ کې څه ویل او د ناتاشې څېرې ته یې داسې وروکتل، لکه ځوک چې وچ د بوال ته ګوري. باریس دوه واره ددوی له څنګه تېر شو او هر وار یې مخ ترې واړاوه، بیرګ او میرمن یې چې نه نڅېدل، ددوی څنګ ته راغلل...

په پای کې ټولواک په نڅا کې د خپلې دریېمې جوړې تر څنګ ودرېد (هغه درې تنو سره نڅېدلي و) د موسیقي انګازې ودرېدې. یاور په خورا تلوار او ګبنې د رستوف د کورنۍ د غړو خوا ته نږدې شو، که څه هم هغوی دیوال ته ولاړ وو، خو له هغو هیله وشوه چې لاره پرېږدي. هغوی چې دیوال ته ولاړ وو د شاتګ امکان یې نه و... سردار اندرې د ډګروالۍ په خپلې سپینې دریشۍ کې، په خورا لېوالتیا او خوښۍ په لومړي کرښې کې، هغوی ته نږدې ولاړ و. بارون فیګروف، له هغه سره د دولت د عالي شورا د لومړي غونډې په اړه چې یوه ورځ وروسته جوړېدونکي وه، غږېده... سردار اندرې هغو جوړو ته چې د ټولواک په مخکې له ګډېدو نه شرمېدلي او هغو مېرمنو ته چې په دې بنډار کې یې د زړه له کومې د نڅېدو هیله لرله، کتل.

پییر سردار اندرې ته ورنږدې شو، د هغه څنګل یې راونیوه او وې ویل:

- تاسو خو تل نڅېږي، راشه زما دا رستووه، ښکلې نازولې رستووه نڅا ته راوبوله!

بالکونسکي وویل:

- چېرې ده؟

هغه خپل ملګري بارون ته چې د دولتي عالي شورا په اړه وسره غږېد، وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښښنه غواړم، دا خبرې به کوم بل ځای او وخت وکړو. د نڅا په محفل کې باید یوازې ونا څو.

هغه مخکې شو او هغې خواته چې پېیر وروښو دله وخوځېد. لږ وړاندې لاړ او د ناتاشا ناهیلې او ستومانه ملالـه سترګې د سردار اندرې له سترګو سره ولګېدې. سردار اندرې هغه وپېژانده او د هغه له احساساتونه داسې پوه شو، چې هغه په نڅا کې نوې ده او د کړکۍ شاته د هغې خبرې وریادې شوې. په خورا خوښۍ ګرافینې ته ورنږدې شو.

ګرافینه تکه سره شوه او وې ویل:

- اجازه راکړې خپلې لور سره تاسو آشنا کړم.

سردار اندرې په ادبي درناوي سره، چې د هغه په اړه د پیرونسکایا له خبرو نه چور توپیر درلود، وویل:

- که ګرافینې(ناتاشا) هېره کړې نه وي، زه لا پخوا د هغې د آشنا ویاړ لرم. هغه ناتاشې ته ورنږدې شو، لاس یې راونیو، پرته له هغه چې هغې ته د نڅا د بلنو خبره وریاده کړي، د هغې له ملا نه یې لاس تاو کړ. هغه ته یې دا وار دنڅا وړاندیز وکړ. د ناتاشا ستومانه سترګې او خبره چې د ناهیلۍ او مینه ناکۍ لېوالتیا لپاره یې په یوه اندازه، چمتووالي لاره، ناڅاپه په یوې ماشوم وزمه موسکا او خوښۍ وغوړېدې او د مننې او درناوي ځلا پرې خوره شوه. داسې بربښېده چې ګواکې دا ویرېدل شوې او نیکمرغي نجلۍ په یوې موسکا سره، چې تر شاېې، د اوښکو باران ورېدو ته چمتو و، غواړې وواېې: زه لا پخوا دې بلنې ته سترګې په لاره وم.

ناتاشا او اندرې د نڅا دویمه جوړه وه، چې د نڅا کړۍ ته راننوتل. سرداراندرې د خپلې زمانې یو له ښکلو نڅاګرو نه و. ناتاشا هم خورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې نښېده. وړې پښې يې د نڅا په ښکلو اطلسي بوټونو کې پټې، خو په چټکۍ او ددې له ارادې نه خپلواکه خوځېدلې او څېره يې له مستۍ او د برې له خونده ځلېدله. د هغې لوڅه غاړه او ډنګر لاسونه زړه راښکوونکي و، د هغې اوږې د ايلن د اوږو په پرتله خورا ډنګرې، ټټر يې لنډ او مړوندونه يې هم وچ و، خو په زرګونه ښويېدونکي غلچکونه، د ايلن پر ښکلو اندامونو لکه ناولې داغونه لګېدل، حال دا چې ناتاشا لکه د يوې معصومې او ساده نجلۍ په شان وه چې د لومړي ځل لپاره بربنډه شوې وه. که پر هغې دا منل شوي نه واى، هغه به هرو مرو له شرمه او به شوې واى.

سردار اندرې له نڅا نه ښه خوند اخېست، هغه نه يوازې هيله لرله، ژر ترژره له هغو سياسي وچو خبرونه چې خلکو به له هغه نه د هغو په اړه پوښتنې کولې ځان وژغوري، بلکې دا يې هم غوښتل چې د ټولو اک په شاوخوا د غه راټوله شوې غم لړلې کړۍ ماته او له هغه نه ووزي. نو د همدې کبله يې تکل وکړ و ناڅي، او ناتاشه يې ددې ګډېدا لپاره خپله جوړه وټاکله. هغه يې ځکه وټاکله چې پيير ورته وويل او هم له دې کبله چې تر ټولو ښکلې ښځه وه، چې هلته ليدل کېده. همدا چې د نڅا لپاره يې د هغې له نرۍ او چټکې خوځېدونکې ملا نه لاسونه کړۍ کړل، د هغې خوځېدا او چورليدل يې ځان ته خورا نږدې احساس کړل. د هغې له صداقت نه ډکه موسکا يې د خپلو سترګو په وړاندې خورا نږدې وليدله او د دغې نجلۍ د ښکلا مستي يې په ځان کې احساس کړه. کله چې يې تر نڅا وروسته، هغه خپل ځاى ته بدرګه کړه، سا يې وويسته، ځاى پر ځاى ودرېد ، د نڅاګرو په ننداره شو، او د زړه په تل کې يې د داسې يوه تاند ، شور او مستي روح راوتوخنېد ، چې ځان يې ځوان او تاند احساس کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

تر سردار اندرې نه وروسته باریس ناتاشې ته ورغی او هغه یې ګډېدا ته وبلله، بیا هماغه یاور چې د نڅا بنداریې پیل کړي و او بیا نورو نورو زلمیانو له ناتاشې نه د نڅېدو غوښتنه وکړه. ناتاشا که څه هم هغه شپه، په خورا شور، لېوالتیا او تکې سرې شوې څېرې، یوه شېبه هم له نڅېدو ونه درېده، خو بیا یې هم خپل ځینې هغه لېوال چې له دې سره یې د نڅېدو هیله لرله، سونیا ته د ګډېدو لپاره ورلېږل. د هغې هېڅ شي ته پام نه و او نه یې لیدل چې څه ځیزونه د نورو پام ځانته وراړوي. نه یوازې یې دې ته پام نه شو چې ټولواک ډېر وخت د فرانسې له سفیر سره وغږېد او یا یې په څه مینې له پلانې مېرمنې سره د زړه خواله وکړه، یا دا چې کوم شهزاده له چا سره څه کړي او څه یې ویلي دي، یا دا چې ایلن څنګه د ټولو په منځ له ورایه ځلېدله او یا یې له چا سره ځانګړې خواخوږي لرله، بلکې هغې آن خپله ټولواک هم نه لیده او یوازې په مېلمستیا کې د شور، خندا او غږېدو له زیاتوالي نه په دې پوه شوه چې ټولواک تللی دی. سردار اندرې له ناتاشې سره کوتیلوف نومې مسته نڅا چې تر ډوډۍ نه مخکې شوې وه، بیا وکړه. هغه د آترادنیا (په مسکو کې هغه کلی چې ناتشا په کې اوسېده) د باغ په لاره کې، له ناتاشې سره خپل لومړي دیدن هغې ته وریاده کړه او دا یې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریاد کړ چې څنګه ناتاشا ته هغه شپه چې سپوږمۍ خپله رڼا خوره کړې وه، خوب نه ورته او سردار اندرې بې له هغه چې تکل ولري، په بې خبرۍ کې د هغې خبرې اورېدلې وې. ناتاشا چې له هغه نه دا خبرې واورېدې تکه سره شوه، هڅه یې وکړه له هغه ښېنه وغواړي. هغې وویل، د هغو احساساتو په اړه چې هغې، هغه شپه خبرې کړې او سردار اندرې ورېدلې دي، ځیني د شرم خبرې هم وې.

سردار اندرې د ټولو هغو کسانو په شان چې د اعیانو په کورنیو کې لوی شوي وي، دا ښه ګڼله په محافلو کې له هغو کسانو سره خبرې اترې ونه کړي، چې په ټولنه کې د کومې بدنامي په تور تورن شوي وي او ناتاشا په تعجب سره د خپلو خوښیو، تېروتنو او په فرانسوي ژبه کې د خپلو نیمګړتیا له امله همدا سې وه. سردار اندرې په خپلو خبرو او کړو وړو کې له هغې سره خورا خواخوږي او مهربانه و. د هغې ترڅنګ ناست و او له هغې سره یې د خورا ساده ساده او بې ارزښته څیزونو او کسانو په اړه خبرې کولې. سردار اندرې د هغې د سترګو له ځلېدونکو شغلو، د موسکا له انګازونه چې له ویلو شویو خبرو سره یې هېڅ اړه نه لرله، او د هغې د زړه له تل نه د راپارېدونکو خوښیو نه خوند اخېست. هر وار یې به چې چا ناتاشا نڅا ته بلله او هغه به په موسکا موسکا پاڅېدله، د تالار په منځ کې به چورلیده، سردار اندرې به د هغې نورو پټو اداګانو ته پام کېده او هغه به یې د زړه له تله ستایل.

یو وار چې ناتاشا یوه نڅا پای ته ورسوله او په سا ایستلو سا ایستلو بېرته خپل ځای ته راستنه شوه، یو بل ځوان هغه ته د نڅا بلنه ورکړه. هغه سخته ستومانه شوې وه او له ژورو سا ایستلو نه یې داسې څرګندېده، چې نه غواړي دغه بلنه ومني. خو ناڅاپه یې پرشونډو بیا موسکا خوره شوه او په خندا خندا یې بیا لاسونه د هغه ځوان پر اوږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکېښودل او سردار اندرې ته د يوې خوږې موسکا تر لېږلو وروسته، په چورليدو چورليدو لرې شوه. اندرې ته د هغې موسکا ويل:

- زه به په دې خورا خوشاله وای، چې کرار، ستا تر څنګ ناسته وای، زه ډېره ستومانه شوې يم، نو تاسو خپله ګوري چې څوک مې نه پرېږدي، که څه هم زه په دې خوشاله يم، ځکه ټول راته ګران دي، تاسو او زه دواړه په دې خبره ښه پوهېږو. کله چې له دغه ځوان سره دغه نڅا پای ته ورسېده. او ځوان هغه پرېښوده، ناتاشا په منډه د تالار له دې خوا نه هغه بلې خوا ته ورمنډې کړلې، چې يو دوه ښځې د نڅا لپاره خوښې کړي.

سردار اندرې همداسې هغې ته کتل او په يوه ډول چې ده خپله يې تمه نه لرله، په زړه کې وويل:

- که هغه لومړي خپلې دغې خپلوانې پېغلې او بيا هغه مېرمنې ته ورشي، ناتاشا به زما ښځه شي.

خو ناتاشا تر هر چا لومړي، د سونيا پلو ورغله.

سردار اندرې په زړه کې وويل:

- کله کله څه تش خيالونه هم د انسان ذهن ته راځي.

خو کله چې ناتاشا د ده ترڅنګه تېرېده او د خپل ټټر پر سر اېښې ګلان يې جوړول، اندرې له ځانسره وويل:

- خو يوه خبره څرګنده ده او هغه دا چې دا نجلۍ دومره خوږه، نازولې او دومره له نورو نجونو نه توپير لري، چې د يوې مياشتې په اوږدو کې به هرومرو واده وکړي، داسې پېغلې دلته نه پيدا کېږي.

د نڅاوو په پای کې، بوډا ګراف په خپل شنه باراني کوټ کې، د نڅاګرو خوا ته راغي. سردار اندرې ته يې بلنه ورکړه چې له ده سره کورته لاړ شي او له لور نه يې وپوښتل، چې ايا ددې وخت څنګه تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي دي. ناتاشا لومړي ځواب ورنه کړ، یوازې یوه موسکا یې وکړه او موسکا داسې وه چې ګواکې په ملنډو وایي: څنګه کولای شي داسې یوه پوښتنه وکړي؟ خو بیا یې هم وویل:

- داسې ښه او په خوښۍ تېره شوه، چې په ژوند کې مې نه وه لیدلې.

د سردار اندرې ته پام شو چې څنګه د ناتاشا ډنګر لاسونه د دې لپاره پورته شول چې پلار نه یې کړي کړي، خو ناڅاپه او ژر هغه بېرته ښکته ولوېد. ناتاشا په ژوند کې ځان داسې نیکمرغه احساس کړی نه و. هغه د نیکمرغۍ او برې هغو څوکو ته رسېدلې وه چې انسان په پوره توګه مهربانه او ښه کېږي او آن دا چې د بدۍ، بدمرغۍ او غم شتون نه باور هېروي.

پيېر په دغه مېلمستیا کې د لومړي ځل لپاره د ټولنې په لوړو او اعیانو کړیو کې د خپلې ښځې خورا ښه او لوړ دریځ، ځان ته سپکاوی وګانه، نو ځکه خورا غمجن او پرېښانه ښکاربده. د هغه د تندي ګونځې لا ژورې برېښېدې، د کړکۍ تر څنګ ولاړ و او د خپلو عینکو له شا نه مخامخ چیرته ځیر و، خو هېڅوک یې نه لیدل.

ناتاشا چې د خوړنتون پلو روانه وه، د هغه له څنګه تېره شوه. د پيېر پرېښانۍ او خواشینۍ، هغه حیرانه کړه، د هغه تر مخې ودرېده، غوښتل له هغه سره د خپلې نیکمرغي او خوښۍ په شریکولو له هغه سره مرسته وکړي، هغې وویل: څومره ښه وګرافه! تاسو ته وایم همداسې نه وه؟

پيېر بې له ارادې نه وموسېد او داسې برېښېده چې هغه نه پوهېږي، هغه ته څوک څه وايي، خو بیا یې هم وویل:

- هو کې، ډېر خوشاله یم.

ناتاشا په زړه کې وویل: څنګه امکان لري، هغوی ناراضه واوسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تېره بيا د بيزا وخوف په څېر يو ښه سړي ! ټول هغه کسان چې د غه بندار ته راغلي وو ، ناتاشا ته ټول په يو شان ښه، مهربانه، يو بل ته ګران خلک بريښېدل او د هغو نه يو هم نه شي کولای يو بل خپه کړي، نو له دې کبله دوی ټول بايد نيمکرغه واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

بله ورځ سردار اندرې د پرونۍ شپې د نڅا مېلمستیا وریاده کړه، خو دغو یادونو زیات وخت دوام پیدا نه کړ، هغه وویل: هو کې، د نڅا خورا پرتمین بزم و،... هو کې، او نور... رستوفه هم خورا مهربانه او خوږه وه. هغه کومه ځانګړې ځانګړتیا لري. کوم غیر پترزبورګ ځانګړتیا، هغه ځانګړتیا چې دې ته له نورو نه توپیر ورکوي. دا هغه څه و، چې ده د پرونۍ شپې د محفل په اړه له ځانسره وویل. هغه خپله سهارنۍ وخوړله او په کار یې پیل وکړ.

هغه د پرون شپې د شوګیرو او بې خوبیو له امله کار ته زړه نه کېده، ورځ یې ښه نه وه، سردار هېڅ څه نه شو کولای، هغه خپل ځان او خپل کړه خپله غندل، په همدې وخت کې واورېد، چې څوک راغلل، خوشاله شو.

ده ته راغلي څوک، بیڅکي نومېده، هغه په بېلابېلو جرګه ګیو کې غړیتوب درلود او د پترزبورګ په ټولو محافلو کې یې تګ راتګ کاوه. هغه د نویو نظریاتو غوښتونکي و او د سپرانسکي له لېونیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلویانو نه و، په نه ستومانه کېدونکي ډول یې د پلازمینې خبرونه هر پلو خپرول او یو له هغو کسانو نه و چې د خبرو په څېر یې خپل عقاید هم بدلول...

هغه په تلوار سره سردار اندرې ته راغی او سمدلاسه یې په خبرو پیل وکړ. هغه ویل چې، د ټولواک په مشرۍ د عالي شورا د جرګې له اجندا نه چې همدا نن سهار جوړه شوې ده، ځو شېبه مخکې خبر شو او د هغه په اړه یې په خورا ګېنې سردار اندرې ته خبرې پیل کړې. د ټولواک وینا په بې سارې توګه ښه وه. دغه وینا یوه له هغو دریو وینا و نه وه، چې یوازې او یوازې مشروطه غوښتونکي ټولواک یې کوي. ټولواک په ډاګه وویل:

- ولسي او مشرانو جرګې د دولتي اصل دوه ستنې دي. هغه وویل: دولت باید پر ټینګو اصولو ولاړ وي نه د چا په ځانګړې خوښې او پریکړې. ټولواک وویل: د دولت مالي چارو کې باید ژور بدلون راشي او ټول حسابونه باید برالا او په ډاګه وي. بیځکي دا ټولې خبرې وکړې، په ځینو یې ټینګار کاوه، خپلې سترګې به یې په ځانګړې معنا لرونکې بڼه کېښکودلې، بیځکي خپلې خبرې راټولې کړې او د پایلې په توګه یې وویل:

- ننۍ پېښه د یوه نوي پړاو پیل دي. زموږ په تاریخ کې د یو زرین پړاو.

سردار اندرې د ټولواک د عالي جرګې خبر، چې خورا په بې صبرۍ ورته سترګه په لاره و، او هغه یې خورا با اهمیته پېښه ګڼله، په خورا سړه مینه واورېد او له دې نه یې حیرت کاوه چې اوس دغه پېښه سر ته رسېدلې ده، دغې پېښې نه یوازې په ده یې کوم اغېز ونه کړ بلکې هغه ته ډېره بې اغېزه او یوه کوچنۍ پېښه وبرېښېده. هغه چې په آرامۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ملنډو په ډک خیال، د بیخکي له احساساتو نه ډکې خبرونه اوریدل، یو تر ټولو ساده فکر یې ذهن کې وګرځېد: په ما او په بیخکي پورې څه اړه لري، په موږ پورې څه اړه لري، چې ټولواک په عالي شورا کې څه ویلي دي؟ ایا دا ټولې خبرې ماته کومه نیکمرغي را په برخه کوي؟

همدې ساده قضاوت په یوه شېبه کې له اصلاحاتو د سردار اندرې هغه پخوانۍ لېوالتیا له مینځه یوړه. دې او ځونور په ګوته شمار کسان، هغه ورځ د غرمنۍ لپاره د سپرانسکي په کور کې مېلمانه وو. کوربانه، هغه ته د بلنې په وخت کې ویلي و:

- ځانګړي مېلمستیا ته بلل شوي دي.

د سردار اندرې لپاره دغې مېلمستیا تر اوسه پورې ځکه خورا اهمیت لاره، چې هغې ته هغه کسان راتلل چې ده له هغو سره ځانګړې لېوالتیا لرله... مګر اوس یې زړه نه غوښت چې هلته ورشي.

سردار اندرې د غرمنۍ لپاره په ټاکل شوي ساعت، د تاوریچسکي باغ ته نږدې د سپرانسکي کورته ورننوت. نور مېلمانه چې د سپرانسکي نږدې او خواخوږي ملګري وو ،تر ده مخکې او پوره په پنځو بجو رارسېدلي وو. د دغه هومره نه لوی کور، خوړنتون او د پخلنتون پاکۍ او سپېڅلتوب پام ځانته وراړاوه او د کوربانه د راهبانه ژوند نښې یې څرګندولې.

د سپرانسکي له اوږد مخې (پلار ته ورته) لور او د هغه له یوې چوپړې نه پرته نورې ښځې په دې مېلمستیا کې نه وې. مېلمانه څوک وو؟ ژوروه، ماګینتخکي او ستولپین. سردار اندرې لا په ګاونډه کوټه کې و چې لوبغاړو ته د ورته انګازې خندا غږ یې تر غوږه شو.دغه خندا د هغو لوبغاړو خندا ته ورته و، چې په ننداړو کې خاندي. د یو چا غږ چې د سپرانسکي غږ ته ورته و، خندل او د خندا انګازیو یې په کوټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې خورې وې، تر دې نه مخکې سردار اندرې کله د سپرانسکي د خندا غږ نه و اورېدلی. د دغه ستر چارواکي د خندا شور پر ده سخت اغېز وکړ.

سردار اندرې خوړنتون ته ورننوت. ټول حاضر کسان د دوو کړکیو تر منځ د یوه میز پر شاوخوا چې ځکه (تر ډوډۍ نه مخکې خواړه) پر ایښي و ولاړ وو... ماګنیڅکي میخایل میخایلوویچ کومه ټوکه ویلې... سپرانسکي چې همداسې خندل، د سردار اندرې په لیدو، خپل نرم او سپین لاس وراوږد کړ، د هغه لاس یې کېښکود او وې ویل:

- ستاسو له لیدو نه خورا خوشاله یم!

سپرانسکي مخ ماګنیڅکي ته وروا ړاوه، د هغه خبرې یې پرې کړې او وې ویل:

- وبښئ، یوه شېبه هیله کوم...

هغه سردار اندرې ته وویل:

- نن مو پرېکړه کړې، چې یوازې خوند به اخلو او د کار په اړه به هېڅ نه غږېږو. او بیا یې نکل کوونکي ته مخ وروا ړاوه او خپلې خندا ته یې دوام ورکړ.

سردار اندرې په تعجب او خواشینۍ د سپرانسکي خندا اورېده او د هغه خندېدونکي څېرې ته ځیر و. هغه ته داسې برېښېده چې دا سړی نه سپرانسکي، بلکې بل څوک دی. هغه په زړه پورې له رازه ډک پخواني خیال چې سردار اندرې په خپل ذهن کې د سپرانسکي نه انځور کړی و، یو ناڅاپه د هغه لپاره بربنډ، ساده او نه د پاملرنې شو.

د میز شاوخوا یو شېبه هم څوک نه آرامېدل. داسې برېښېده چې هغوی ټوکې ټکالې راټولې کړې وې. لا ماګنیڅکي خپله ټوکه پای ته رسولې نه وه، چې بل چا غوښتل تر هغې نه لا خندني څه ووایي، دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوکه که د دولت په اړه نه وه، خو په دولتي چارواکو يې ملنډې وهلې... داسې بريښېده چې سپرانسکي د يو سختې کړاو نه ډکې ورځې نه وروسته غوښتل له انډيوالانو سره استراحت وکړي. د هغه انډيوالان د هغه په دې هيله پوهېدل او خپله يې هم غوښتل چې يوه شېبه وخاندي، خو د دوی ټوکې اندرې ته هسې د خندا وړ نه ښکارېدې، هېڅ خوند يې نه ورکاوه. د سپرانسکي نري غږ هم د هغه په غوږو ښه نه لګېده او په دې هېڅ نه پوهېده چې د هغه د پرله پسې بې خونده، انګازو ولې پر ده، بې خونده اغېز کاوه. اندرې ته خندا نه ورتله او له دې نه وېرېده چې د ده دغه حالت پر نورو دروند تمام شي، خو ښه وه، د هېڅ چا د ده دغه حال ته پام نه و او ټولو ته داسې بريښېده چې ټول خوشاله دي. سردار اندرې څو ځله هڅه وکړه، خبرو ته ورګډ شي خو هر وار يې هڅه بې ګټې پاتې کېده...

تر ډوډۍ وروسته د سپرانسکي لور او د هغې مېنځه پاځېدل، سپرانسکي خپل سپين لاس د لور پر سر تېر کړ، هغه يې ښکل کړه، آن دغه کړه هم سردار اندرې ته غير طبيعي وبريښېدل...

سپرانسکي د شراب بوتل وتاړه... ماګنيڅکي سمدلاسه له ځايه پاځېد او د شعر لوستلو ته يې چمتووالي ونيو. هغه د پترزبورګ د ځينو مخورو په اړه په فرانسوي ژبه له ملنډو ډک شعرونه ولوستل، څو ځله شعرونو ته لاسونه وپړکول شول. د اشعار تر لوستلو وروسته اندرې، سپرانسکي ته راغي، چې له هغه سره مخه ښه وکړي.

سپرانسکي وپوښتل:

- چېرې دومره وخته؟

- چا ته مې په مېلمستيا کې د ګډون وعده ورکړې ده...

دواړه چوپ شول. سردار اندرې دغو هيندارو ته ورته سترګو ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتل هغو کې ناشونې و، ځير و. هسې ملنډې ورته وبريښېدل، چې هغه چارې دې ښه پايله ولري، چې ده د هغه په مرسته پيل کړې دي. هغه دې ته حيران و چې څنګه ده هغو چارو ته په درنه سترګې کتل چې سپرانسکي سرته رسولې. د هغه له حيا نه د ډکې او خوښۍ نه د لرې خندا غږ، تر هغې نه وروسته چې دې د هغه له کوره راووت دده په غوږو کې انګازې کولې.

سردار اندرې کورته د راستنېدو سره تکل وکړ، په پترزبورګ کې خپل څلور مياشتنې ژوند ته په نوي ډول وګوري. هغه خپلې ټولې هلې ځلې وريادې کړې، د ده له خوا د پوځي کړنلارې وړانديز وريا د شو، دا وريا د شول، چې د ده کړنلاره له دې کبله منل شوې وه او ټولو اک ته وړاندې شوې وه چې بله هغه خورا بده وه. د جرګه ګۍ غونډې، په هغو کې د بيرګ ګډون او په هغه کې پر پوځي کړنلارې خبرې اترې وريادې شوې. هغه ته هغه درانه کارونه وريا د شول، چې ده د نورو لوايحو په جوړولو کې زغملي و. ده په دې لاره کې د لرغوني روم او فرانسې له قوانينو نه زيات مواد روسي ته ژباړلي و. ده چې ددې ټولو چارو په اړه فکر وکړ، وشرمېد. بيايې د خپلو جايدادونو سيمه بوګاچاروو ا په ژوندي ښه سترګو ته ودرېده، په کلي او ريزان کې يې خپلې هلې ځلې وريادې شوې. خپل رعيت، بزګران او د هغو مشر درون او دې ته هک حيران و چې څنګه يې داسې ډېره موده کولای شول، په داسې بې ګټې او بې پايلې کارونو بوخت واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

سردار اندرې بله ورځ، د څو نورو هغو کسانو او له هغه ډلې نه د رستوف کورنۍ دیدن ته ورغی، چې د نڅا د وروستي بنډار په وخت کې یې له ډېرې مودې وروسته ورسره لیدلي او وعدې ورسره کړې وه. ددې تر څنګ ده د ادب له مخې غوښتل د ګراف رستوف دیدن ته ورشي او دا هیله یې هم لرله، د هغې له شورډ کې او له نورو نه تو پیر لرونکې نجلۍ کور هم وګوري، چې ده ته له لیدو نه ښې خاطرې پاتې وې.

ناتاشا یو له هغو کسانو نه وه، چې له هر چا نه د مخه ده ته هرکلي ته راووته. هغې شین بخون کورني کمیس اغوستي و، هغه په دې کمیس کې سردار اندرې ته د نڅا تر هغه محفل نه هم لا ښایسته او ښکلې وبرېښېده. د کورني ټولو غړو سردار ته د یوه پخواني، خواخوږي او نږدې دوست په توګه په خورا ورین تندي هرکلي ووایه... په پترزبورګ کې د مشر ګراف مېلمنه پالنې پر بالکونسکي داسې اغېز کړی و، چې هغه نه شو کولی غرمنۍ ته د هغه بلنه ونه مني. بالکونسکي په زړه کې ویل: هو کې، ښه مهربانه او ویاړمن خلک دي، خو دا ښکاره خبره ده چې دوی د یوه ویښته په اندازه هم له هغې خزانې نه خبر نه دي، چې ناتاشا ددوی لوراو د ناتاشا ښکلا یې لري، خو دغه ساده خلک د دغې نازولې ښکلې ژوند ښونکې او شاعرانه نجلۍ د مخ ته راتګ لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه بڼ و.

سردار اندرې په ناتاشا کې، يو بې ساري، نا آشنا، له خوښيو او مستيو ډکه دنيا موندلې وه، هغه پر دې دنيا چې د اترادينا په باغ کې د هغې تر ليدو او په هغه شپه کې د کړکۍ تر شا له اورېدو نه يې، د ده زړه تخنولی و...

تر غرمنۍ نه وروسته ناتاشا د اندرې د هيلې له مخې، د پيانو شاته کېناسته او سندرې يې ويلې. سردار اندرې د کړکۍ تر څنګ له نورو ښځو سره ولاړ و، خو غوږ يې ټول د هغې آواز ته و. د خبرو په منځ کې يې ناڅاپه چوپ شو، ناڅاپه يې غاړه غړۍ او غم ونيو، خو ژړا يې وچه شوه. ناتاشا سندرې ويلې او دي ورته څېر و او کوم تت ارمان او هيله يې په زړه کې راتوخنېدله. هغه خوشاله، خو د غم په منګلو کې اسير و. ددې لپاره يې هېڅ پلمه نه لرله چې وژاړي، خو هغه ژړېدو ته چمتو و. ولې وژاړئ؟ د څه لپاره؟ د پخوانۍ مينې لپاره؟ د کمکۍ شهزادګۍ لپاره؟ د خپلو ځپلو شويو غمونو لپاره؟ د راتلونکو ارمانو لپاره؟ هوکې او نه! د دغه غم، د دغه اوښکنيز غم عمده علت، همدا ويرونکې او ناڅاپي او ده ته لا څرګند تضاد و. د يوه ستر او لا د ده په زړه کې د پټ ستر شي او د يوه خوار او جسماني شي چې دی او دغه نجلۍ وه، ده تصور کاوه چې دغه تضاد د ناتاشا د آواز په اورېدو سره د ده زړه هم ناکراره و او هم يې آرامه و.

همدا چې ناتاشا سندره پای ته ورسوله، هغه سردار اندرې ته ورغله او هغه نه يې وپوښتل:

- څنګه زما آواز مو خوښېږئ؟

دې چې دا پوښتنه وکړه، وشرمېده، ځکه له پوښتنې وروسته پوه شوې وه، چې دا پوښتنه يې بايد نه وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه و موسېد ، هغې ته يې وکتل او وې ويل: د هغې آواز د بل هر څه په شان چې دا يې کوي، د هغه خوښېږي.

سردار اندرې ماخوستن ناوخته د رستوف له کوره لاړ. هغه د عادت له مخې لاړ پريوت، نو ډېر ژر پوه شو چې خوب يې له سترګو تښتېدلی او وېده کېدای نه شي. هغه شمعه ولګوله، په کټ کې کېناست، کله به کېناست او کله به بيا پريوت، خو بې خوبۍ زوراوه. د هغه روح داسې ښاد او د خوښۍ او نيکمرغۍ داسې احساس يې په ګوګل کې غوړېده چې، ګواکې د تړلو شويو کړکيو کوټې نه د خدای بې پايه آسمان ته الوتلی وي. هغه دا تصور هم نه کاوه، چې په رستوفې مين شوی دی. هغه د هغې په اړه فکر نه کاوه، خو يوازې يې په خيالونو کې تصور وله او داسې انګېرله چې ټول ژوند يې د رڼا پلو درومي. هغه په زړه کې وويل: زه له څه ډار ېږمه؟ دا زما په زړه کې دا غوغا د څه ده؟ ولې په دې تنګو تړو ديوالو کې لاس و پښې وهم؟ حال دا چې ژوند له خپلو ټولو خوښيو سره زما په وړاندې پرانستي دي. او له ډېرو وختونو وروسته هغه د لومړي ځل لپاره د راتلونکي نيکمرغه ژوند تکلونه تازه کول. دا يې خيال ته ورغلل چې د زوی په اړه غوښ فکر وکړي، هغه ته روزونکي پيدا کړي، له دولتي چارو ګوښه شي، بهر ته لاړ شي او د انګلستان، سويس او ايتاليا هېوادونه وګوري، له ځانسره يې ويل:

بايد ترهغه له خپلې آزادۍ نه ګټه واخلم، چې په ما کې د ځوانۍ او پياوړتيا احساس راخوټېږي. اندرې رښتيا ويل:

د نيکمرغي والي لپاره بايد د نيکمرغي په امکاناتو ايمان راوړو او ما اوس دا ايمان پيدا کړی دی. پرېږدئ، مړي، خپل مړي خښ کړي او تر هغه چې موږ ژوندي يو بايد په نيکمرغۍ کې ژوند وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

یو ورځ سهار ډګروال آدولف بیرګ، چې پېیر د مسکو او پترزبورګ د نورو مخورو په شان ښه پېژاند په پاکې او نوې دریشۍ کې په داسې حال کې چې څنې یې ښې غوړې کړې او د تولواک الکساندر پاولوویچ په شان یې ږمنځ کړې وې، د هغه دیدن ته راغی، هغه په خندا وویل:

- همداسې ګرافینې ته، ستاسو مېرمنې ته ورغلی وم، خو دا چې زما هیله د هغې له خوا ونه منل شوه، خورا خواشیني یم. اوس هیله لرم چې تاسو ګراف مې نیکمرغه کړي.

- څه امر کوئ ډګروال صاحب! زه ستاسو په چوپړ کې یم.

بیرګ وویل:

- تاسو پوهېږئ، زه اوس په پوره توګه په خپل نوي کور کې مېشت شوی یم، ...

هغه داسې انګېرله چې د غه خبر هرومرو اورېدونکي خوشالوي...

- ما هیله لرله چې خپلو او د خپلې مېرمنې نېږدې دوستانو ته داسې یوه وړه مېلمستیا جوړه کړم (د دې خبرې سره هممهاله یې خوږه موسکا پرشونډو خپره شوه). ما غوښتل چې ګرافینې او تاسو نه هیله وکړم، چې مونږ ته ویاړ راوبښئ او د یوې پیالې چای او... مانښامنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره زموږ کره راشئ !

یوازې ایلینا واسیلوفنا وه چې له نوم ورکي بیرګ سره یې اړیکي درلودل ځانته سپکاوي ګاڼه او دایې کولې شو، د هغه بلنې ته نه وو ایي. بیرګ ډېره سپینه دا په ډاګه کړه چې ولې غواړي د مخورو په رابللو سره یوه وړه مېلسمتیا جوړه کړي، او ولې به دا مېلسمتیا د ده لپاره د خوښۍ وړ وي. ده دا هم وویل چې ولې نه غواړي پر جوارېو او نورو ناوړو لوبو پیسې خرڅې کړي، خو د ښو او مخورو مېلمنو لپاره د خرڅ لپاره چمتو دي. ده په دې خبره دومره ټینګار وکړ چې پېیر دې ته اړ و چې د هغه دا هیله ومني. بیرګ وویل:

- ښاغلیه ګرافه ! هیله کوم چې ناوخته نه کړئ، که اجازه وي، غواړم ووایم چې مهرباني وکړئ لس کم اته بجې تشریف راوړئ... زما قوماندان جنرال هم راځي، هغه له ما سره ډېر مهربانه دي. ښاغلیه ګرافه ! ماښامنۍ به کوو او تاسو به ما منت داره کړئ.

پېیر د خپل عادت برخلاف چې تل به مېلمستیاو ته ناوخته راته، هغه ورځ د لس کم اتو پرځای پاو کم اته بجې د بیرګ کورته راغی.

بیرګ او میرمن یې چې څه توان لاره او شونې و... ټول د مېلمنو نه د هرکلي لپاره چمتو کړي وو.

بیرګ او ښځه یې په خپله پاکې او روښانه کوټه کې چې په ښه ډول مجسمې، الماري، څوکۍ او میزونه په کې اېښودل شوي وې ناست وو. بیرګ نوي پوځي دریشي چې په تڼیو سینګار شوې وه، اغوستې، د ښځې تر څنګ ناست او هغې ته ویل: کولې شي او باید هم د مخورو او تر ځانه لوړو خلکو سره تل باید پېژند ګلوی پیدا کړې، ځکه یوازې دغه وخت دي، چې آشنایي ګټه او خوند لري، هغه خپلې ښځې وېرې ته ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته کولای شې، دا یا هغه شي واخلې، یا له دې او هغه نه هیله وکړې، چې څه وکړې، خو ګوره ! ګوره چې ما خپلې لومړۍ رتبې څنګه ګټلې دي. تر او سه مې څنګه ژوند کړی دی، (بیرګ خپل عمر نه په کلونه بلکې د رتبو، نښانونه او مډالونه په شمېر، شمېره) زما همزولې او ملګري لا هېڅ ځای نه دي رسېدلي او زه که ځای خالي شي، د غونډ قوماندان به شم، او په ځان ویاړم چې ستا مېړه یم (پاڅېد او د وېرې لاس یې ښکل کړ، خو هغې ته تر رسېدو نه مخکې یې د قالینې څنډه چې ګونځه شوې وه، سمه او آواره کړه) زه څنګه دې ځای ته ورسېدم؟ تر هغه نه مخکې له دې کبله چې ما کولای شول، ځانته ښه آشنایان او ملګري خوښ کړم، او د دې تر څنګ باید انسان مهربانه او ځیرک واوسي.

بیرګ وموسېد او پر خپلې خوارې ښځې یې د لوړتیا د انګېرنې د احساس په درک، چوپ شو. هر څه چې دي دا زما مهربانه ښځه په رښتیا هم خورا کمزورې او ناتوانه ده، داسې ناتوانه چې هغه څه نه شي کولای، د نارینه هغه لوړتیا احساس کړي، چې د هغه د نارینتوب نښې دي. ښځې یې (وېرې) هم تصور کاوه چې دا ته مېړه په هر څه کې غوره او پوه دي او د دې مېړه یې د ټولو نورو نارینو په شان د ژوند له رازونو بې خبره دي...

بیرګ ناڅاپه پاڅېد، په احتیاط یې ځکه له خپلې مېرمنې نه غېږ تاو کړه چې د هغې هغه ټکري چې په خورا جګه بیه یې هغې ته اخېستې و، ګونځې نه کړي او د شونډو په منځ کې مچ کړه.

بیرګ چې خدازده پام یې چېرته و، ښځې ته وویل:

- یوې خبرې ته باید پام وکړو چې ژر مو ماشوم پیدا نه شي.

وېرې ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې، زه هم سمدلاسه د ماشوم لېواله نه یم. باید خلکو ته خدمت وکړو.

بیرگ چې خوږه موسکا یې پرشونډو خوره وه، د هغې جالۍ ډوله ټکري ته یې اشاره وکړه او وې ویل:

- شهزادګۍ یوسپووا ، هم همدغه شان فکر کوي.

په دې شېبه کې یې خبر ورکړ چې ګراف بېزاو خوف راورسېد. دواړو مېړه او ښځې هر یو داسې تصور کاوه چې د ده یا د دې په هیله بیزاو خوف ددوی کورته بلنه منلې، د هر یوه پرشونډو پرځان د باور او ډاډ موسکا خوره شوه.

د بیرگ په زړه کې تېره شوه: وګوره ! د ښو ملګرو پیدا کول، څه لوی نعمت دي.

وېرې وویل:

- ګوره له تا نه هیله کوم، کله چې له مېلمنو سره غږېږم، چې خبرو ته به مې نه رالوېږې، ځکه زه خپله پوهېږم چې له چا سره، چېرته، څنګه وغږېږم.

بیرګ وموسېد او وې ویل:

- دا ته څه وایې؟ کله کله نارینه په خپل منځ کې خپلې خبرې لري.

پېیر یې په کور کې نوي جوړ شوي مېلمستون ته بدرګه کړ. د کوټې نظم او سینګار داسې جوړ شوي و، چې په هغه کې د ناستې د ځای پیدا کول ګرانه خبره وه. دا د حیرانتیا خبره نه وه چې خپله بیرګ هلته د ابښودل شویو میزونو او څوکیو دښورولو او د جوړ شوي نظم د ورانولو وړاندیز وکړ، خو له دې چې خپله یې د دغه نظم د ورانولو زړه نه شو کولې، مېلمه ته یې واک ورکړ. پېیر د ځان لپاره د یوې څوکۍ په رانېږدې کولو ، د کوټې نظم مات کړ. کوربنو دواړو هڅه کوله، چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه تود هرکلي وکړي، نو ځکه بې له هغه چې پوه شي دوا ړه یو ځای غړېدل. وېرې له زیات فکر نه وروسته پرېکړه کړې وه، چې له پېیر سره باید د فرانسې د سفارت په اړه خبرې وشي، نو ځکه یې سمدلاسه له هغه سره په دې اړه خبرې پیل کړې، خو بیرګ د هغې برخلاف بیا فکر کاوه چې خبرې بیا د نارینوو د چارو په اړه وي، نو ځکه د خپلې ښځې خبروته ورولوېد ، د هغې خبرې یې پرې کړې او د اتریش د جګړې کیسه یې پیل او بې له هغه چې دې خبرې ته یې پام شي، له ټولنیزو خبرو نه ځانګړو ته راغي او د هغو وړاندیزونو په اړه، چې په دې جګړه کې د ده د ګډون لپاره، ده ته شوي و ، غړېدا پیل کړه. بیا یې خپلې خبرې اوږدې کړې او وې ویل، چې ده ولې دغه وړاندیزونه ونه منل. سره له هغه چې له مېلمه سره مرکه ډېره بې خونده او وېرې ددې په خبرو کې د خپل مېړه د ورولوېدو نه خوابدې برېښېده. د مېلمنو له ډلې نه پرته له پېیر نه بل څوک راغلي نه و ، مګر بیا هم دواړو ډاډه و چې مېلمستیا ښه پیل شوې ده...

ډېر ژر د بیرګ پخواني ملګري باریس هم راورسېد خو له وېرې او بیرګ سره یې کره وره لږ ساړه برېښېدل. تر باریس نه وروسته یو مېرمن او یو ډګروال راغلل، بیا یو جنرال، بیا د رستوف د کورنۍ غړي راورسېدل او نور نو بیشکه مېلمستیا ، نورو ښو مېلمستیاو ته ورته شوه.

بیرګ او وېرې د مېلمنو د خوښۍ او لېوالتیا ، د هغو د ګډوډو خبرو اترو ، سترې مشې خواره مشې، په مېلمستون کې د ښکلو جامو د شغهاري له لیدو او اورېدو نه وروسته نه شو کولای، خپله خوښۍ پټه کړي. هر څه، د نورو مېلمستیاو په شان و. په تېره بیا جنرال چې کوربانه یې د کور د ښه جوړولو له امله ستایل او بیرګ به یې پرله پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوږه کېښکود. او بیا یې خپله د باستون د لوبې لپاره هرڅه برابر او هغه یې پیل کړه. جنرال د ګراف ایلیا اندرېوویچ تر څنګ کېناست، ځکه هغه یې تر ځان نه وروسته، تر نورو غوره مېلمه او د درناوي وړ ګاڼه. زاړه د زړو او ځوانان د ځوانانو ترڅنګ کېناستل. کوربنه د چای د میز ترڅنګ چې یو د سپینو زرو په یوه توکرۍ کې هماغه شان پتري په کې ایښې وې، لکه د پانین په مېلمستیا کې چې وې، ناسته وه. لنډه دا چې هر څه، له هره پلوه نورو مېلمستیاو ته ورته وو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

پيير د مېلمنو په منځ کې د يوه درانه او ويارمن مېلمه په شان بايد د ګراف ايليا اندرېوويچ، جنرال او ډګروال تر څنګ کېناستلي واى. پيير د باستون د ميز تر شا ، داسې کېناست چې مخامخ ناتاشې ته برابر شو. دي د هغه عجب بدلون نه، چې د نڅا د بنداړ نه وروسته په هغې کې ليدل کېده په حيرت کې و. هغه چوپه خوله او نه يوازې هغه شان ښکلې نه وه، لکه د نڅا د شپې په شان، بلکې څه بدرنګه هم برېښېده. پيير تر سترګو لاندې هغې ته ور وکتل او له ځانسره يې وويل: په هغې څه شوي دي؟ ناتاشا د چاى د ميز شا ته د خپلې خور ترڅنګ، په ډېرې بې پروايۍ، بې له هغه چې ورته وګوري، ناسته وه، باريس پوښتنو ته ځوابونه ويل. پيير د قطعو څو پاڼې بدلې او پنځه نورې يې راواخيستې، د ده دا کار د هغه د سيال خوښۍ لا زياته کړه، په دې شېبه کې د نويو رارسېدونکو ګامونو او سترې مشې غږ واورېدل شو، سر يې پورته کړ، بيا يې ناتاشاته وکتل او په لا حيرانۍ يې ځان نه وپوښتل: په دې نجلۍ څه شوي دي؟

سردار اندرې يې وليده، چې د ناتاشا مخې ته ولاړ دي. په ځانګړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاملرنې او مهربانۍ هغې ته څه وايي. هغې چې څېره يې ګلابي رنګ اخېستي و ، سر يې ورپورته او هڅه يې کوله خپله ستړې سا آرامه کړي، هغه ته وروکتل، د هغه په ګوګل کې لګېدلې لمبې څو شېبې مخکې آرامې شوې وې، بيا يې شغلې او اور په څېره کې لګېدلي وو. ټوله بدله شوې وه او بيا يې د څو مخکې شېبو ناښکلې څېرې، هماغه د نڅا د شپې ښکلا خپله کړې وه. سردار اندرې پيېر ته ورغی او پيېر د خپل ملګري په څېره کې د ځوانۍ هغه تاندې او هيله مندې نښې وليدې. پيېر د لوبې په اوږدو کې څو واره ځای بدل کړ، کله به يې ناتاشې ته مخ شو ، کله به يې څنګ او کله به يې هغې ته شا شوه، او د شپو لوبو په اوږدو کې يې هېڅکله له هغې نه سترګې ونه شلولې.

يوې ناڅرګندې خوښۍ چې د رخې او ګېڼۍ له تريخ احساس سره مل و ، دی زوراوه او تصور يې کاوه چې د هغوی (ناتاشا – اندرې) تر منځ څه تېرېدونکي دي. همدې احساس دي اړ کړي و چې لوبه چور هېره کړي.

تر شپېږ واره لوبې نه وروسته جنرال پاڅېد او وې ويل:

- په دې ډول لوبه ناشونې ده او د هغه د پاڅېدو سره پيېر هم وزګار شو. يو پلو ته ناتاشا له سونيا او باريس سره غږېده، ويره چې نرۍ موسکا يې پرشونډو خوره وه، له سردار اندرې سره د څه په اړه غږېدل، پيېر خپل ملګري ته ورنږدې شو ، له يوې پوښتنې نه وروسته پوه شو چې خبرې پټې نه دي، د هغه تر څنګ کېناست.

وېرې چې خپلې خور ته د سردار اندرې ځانګړې پاملرنې ته پام شوي و ، له لږ فکر نه وروسته دا ښه ګڼلې وه چې په مېلمستيا کې، په رښتينې مېلمستيا کې، هرومرو بايد ، په شاعرانه او عاطفي ژبه د مېلمنو پټو احساساتو ته لاره ولټول شي، نو ځکه يې په ټوليز او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېره بیا د خپلې خور پر عواطفو او خیالاتو خبرې وکړې. دا یې هم ښه ګڼلې وه چې باید د اندرې په څېر له ځیرکو او پوه مېلمنو سره په خورا ځیرتیا او د دیپلوماتي هنر په ژبه خبرې وشي.

پېیر چې کله هغو ته ورننږدې شو، پام یې شو چې وېره د خپلو خبرو له خونده په خوندونو کې ډوبه او سردار اندرې لږ شانته ناآرامه بریښي (دی خورا کم له دغه شان حالت سره مخامخېده) وېرې، چې نرۍ موسکا یې پر شونډو خوره وه، وویل:

- ښاغلیه سردار تاسو چې داسې ځېرک او له ورا د خلکو په خصلت پوهېږئ، د ناتالیا (ناتاشا) په اړه څه فکر کوئ؟ ایا هغه کولای شي، د نورو ښځو په شان خپل اړیکي دایمي وساتل شي؟ (د نور ښځو نه یې موخه ځان و) ایا کولای شي هغه یو وار مینه شي او د تل لپاره، خپل مین ته وفا وکړي؟ زه هم دغه وفا رښتیني مینه ګڼم، تاسو څه فکر کوي، ښاغلیه سرداره؟

سردار اندرې له ملنډو نه په ډکې موسکا، چې غوښتل یې خپه ناآرامي تر هغې لاندې پټه کړي، وویل:

- ستا له خور سره، زما پېژند ګلوي دومره نه ده، چې د دغه شان نازکو رازونو د سپړنې توان ولرم... ددې تر څنګ زه په دې اند یم چې څومره مو ښځې کمې خوښېږي په هماغه کچه دوی زیاته وفا کوي.

او پېیر ته یې چې دده خواته را روان و، وروکتل.

وېرې دوام ورکړ:

- هوکې سرداره! تاسو رښتیا وایئ، زموږ په زمانه کې نجونې دومره آزادې او د ځوانانو له خوا هغوی ته پام دوی هومره سرساموي، چې رښتیا او حقیقت ترې نه هېرېږي (وېرې هم د نورو لنډ اندو په شان، په ټولیز ډول خوښېدل «زموږ په زمانه کې» له نامه نه وغړېږي. دغه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګړي تصور کوي چې د خپلې زمانې په ټولو ځانګړتیاو ښه پوه او دا ورته ثرګنده شوې ده، چې د خلکو کړه وړه له پخوا نه بدل شوي دي) باید ووایم چې نتالیا د خپل شاو خوا ځوانانو د هڅو په وړاندې ډېره مات غاړې او آرامه ده.

سردار اندرې دا چې دویم وار خبر د نتالیا یاده شوه، ناآرامه شو او غوښتل یې پاڅېږي، خو وېرې چې خوږه موسکا یې پر شونډو را تازه کړه، دوام ورکړ:

- تصور کوم بلې هېڅ ښځې ته ځوانان دومره پاملرنه نه کوي، لکه هغې ته یې چې کوي، خو تر دې وروستیو وختونو پورې د هغې څوک د زړه له کومې خوښ شوي نه و.

وېرې مخ پېیر ته وروا ړاوه او زیاته یې کړه:

- آن زما ګران خپلوان باریس، ښاغلیه ګرافه! (پېیر) تاسو خو باریس ښه پېژنئ، باریس یادوم، خبره دې زموږ تر منځ وي، دوی (د مینې په دنیا کې) خورا وړاندې لاړل. دغه د مینې په دنیا کې دوړاندې تګ خبره وه، د مینې کنایه وه، چې په هغه زمانه کې خورا دود وه.

سردار اندرې تندی تریو او چوپ شو.

وېرې هغه ته وویل:

- تاسو خو له باریس سره دوست یاست که څنګه؟

- هوکې، زه هغه پېژنم.

- هغه به هرومرو له ناتاشې سره د خپل د ماشومتوب د مینې خبرې درته کړې وي.

سردار اندرې ناڅاپه تک سور واوښت او وې پوښتل:

- عجبه ده، د ماشومتوب مینه؟

- هوکې، کله نا کله د خپلوانو ترمنځ کډ کار، ملګرتیا او خواخوږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګوانښمنه مینه بدلېږي.
سردار اندرې وویل:
- هوکې هوکې، بېشکه چې همداسې وي !
هغه ناڅاپه په خبرو راغي او له پيير سره يې ټوکې پیل او وې ویل چې هغه باید په مسکو کې د خپل ماما ، کاکا لـه پنځوس کلنو میشتو لوڼو سره له احتیاط کار واخلي. د همدې ټوکنیزو خبرو په منځ کې پاڅېد ، پيير يې له لاسه ونیو او یوې خوا ته يې له ځانسره بوته.
پيير چې د خپل ملګري تازتوب لا په خبرو راتګ او د پاڅېدو په وخت کې يې ناتاشا ته د هغه خوږو کتو ته پام شوی و ، په تعجب هغه ته وکتل او وې پوښتل:
- نو څه پېښ شوي دي؟
سردار اندرې وویل:
- زه باید... زه باید له تاسره وغږېږم. زموږ د ښځینو دستکشو په اړه (موخه یې هغه دستکش و ، چې ماسونانو ، نویو ورغلو کسانو ته ورکول او یو له هغو نه باید خپلې د خوښې ښځې ته ورکړل شوي وای.) زه باید... نه، نه، بیا به وروسته درسره وغږېږم. سردار اندرې چې سترګې يې له حیرانوونکې ځلا نه ډکې، خو دې ډېر آرام و ، د ناتاشا خوا ته ورنږدې شو او د هغې ترڅنګ کېناست. پيير لیدل چې څنګه سردار اندرې له ناتاشې نه څه وپوښتل او هغې په قهر سره ځواب ورکړ ،خو په دې وخت کې بیرګ پيير ته ورغي او له هغه نه يې هیله وکړه چې د هسپانیا د شخړې په اړه د جنرال او ډګروال ترمنځ په روانو خبرو کې ګډون وکړي. بیرګ نیکمرغه او راضي برېښېده ، د خوښې موسکا د هغه پرشونډو خوره وه. مېلمستیا خورا ښه، چور هماغه شان و ، لکه د نورو مېلمستیاو په شان. د ښځو خوږې خبرې، د باستون د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبې میز، قطعې او په قطعو کې د جنرال د آواز جګېدل، آن سماوار، ډوډۍ، پتاسې او شریني ټول، ښه او ښه وو. یوازې یو څه په دې مېلمستیا کې کم و، هغه څه چې په ټولو مېلمستیاو کې ده لیدلي و او دلته نه و، هغه دا و چې د کومې مهمې شخړې یا موضوع په اړه د نارینو ترمنځ په جګ آواز خبرې اترې او شخړې وې، هغه هم جنرال پیل او ده هم پېیر هغو ته ورګډ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲

سردار اندرې بله ورځ د رستوف کور ته ورغي. هغه ګراف ايليا اندريوويچ بللي و. هغه ټوله ورځ هلته تېره کړه.

د کورنۍ ټول غړي په دې پوهېدل، چې سردار اندرې د چا لپاره ددوی کره راغلي، هغه هم دا نه پټوله او د ورځو په اوږدو کې يې هڅه کوله چې له ناتاشې سره واوسي. ناتاشا نه يوازې په زړه کې وېرېده، بلکې له نيکمرغۍ نه هم خوشاله وه او د کورنۍ ټول غړي يوه بختور زيري ته سترګه په لاره وو.

کله به چې سردار اندرې له ناتاشې سره خبرې کولې، مشرې ګرافينې به هغه ته په خورا ځير غمجن او له خيالونو نه په ډک تصور کتل، خو کله به چې سردار اندرې هغې ته وروکتل، هغې به له چا سره هسې تشې خبرې پيل کړې. سونيا نه غوښتل هغه دواړه يوازې پرېږدي، نو ځکه به تل له هغو سره وه او له بله پلوه له دې کبله پرېښانه وه چې د هغوی د خبرو خنډ او د خلکو د خندا نه شي. کله به چې ناتاشه له هغه سره يوازې او سترګو په سترګو شوه، له انتظاره به تکه سپينه او ورخطا شوله. هغه د سردار اندرې کميني او حيا حيرانه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې داسې انګېرله چې سردار اندرې غواړي څه ورته ووايي، خو څه، دا نه پوهېده او هغه نه شو کولای هغه ووايي.

کله چې مابښام سردار اندرې لاړ، ګرافينه ناتاشې ته ورغله او په پټه يې له هغې نه وپوښتل:

- نو څه وشول؟

ناتاشې وويل:

- مورجانې! تا ته قسم درکوم چې اوس مې هېڅ مه پوښته.

سره له هغه هم هغه شپه تر ډېره پورې کله ناآرامه او کله هم په وېره کې وه، سترګې يې په يو ځای کې ګنډلې وې او د مور کټ ته به يې کتل او د سردار اندرې په اړه مورته وغږېده. هغې وويل چې اندرې دا ډېره وستايله، هغه به کله ويل چې بهر ته سفر کوي او له دې نه يې پوښتل چې سږ کال اوړي به دا چېرې ځي او کله خو يې د باريس په هکله دې نه پوښتنې کړي دي. هغې ويل:

-خو پوهېږئ، دغه شان... دغه شان يو حالت سره هېڅکله مخامخ شوې نه ده، کله چې له هغه سره يم وېرېږم، دا څه ولې، دا څه معنې لري؟ دا ددې نښه ده چې دا هرڅه رښتيا دي؟ ها؟ مورجانې! ويده شوئ؟

مور يې ځواب ورکړ:

- نه، ويښه يم، زه هم وېرېږم، ځه ويده شه.

- چېرې لاړ شم؟ هرځنګه چې وي، خوب نه راځي؟ خوب يعنې څه؟ خوب لا څه لېونتوب دي؟

په زړه کې راوېښ شوي احساس حيرانه کړه او د دغه احساس له ډاره يې زياته کړه:

- مورجانې! زما ادکې! تر اوسه پورې هېڅکله داسې شوې نه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن تصور يې هم نه شم کولای، چې ولې داسې شوم، همداسې ده، مورې !

ناتاشې ته داسې برېښېده چې هماغه لومړی وار يې چې په اترادينا کې، سردار اندرې ليدلی دی، زړه يې پرې بايللی دی. هغه ګواکې دغې ناڅاپي او عجيبې نيکمرغۍ ويروله، هغه نيکمرغي چې ددې د هغه په لومړي وار ليدلو په برخه شوې، خپله يې خوښه کړې وه، د هغه په وړاندې بې احساسه نه ده، داسې برېښي چې دا به تقدير وي، چې هغه دې هم هغه وخت پترزبورګ ته راشي، چې مور هم دلته يو او بيا د نڅا په هغې مېلمستيا کې سره مخامخ شو. دا ټول د تقدير کار دی. دا په ډاګه د تقدير کار دی چې ټول داسې سره برابر شول، چې په دې نڅا کې له دې سره برابر شو. د هغه د لومړي وار په ليدو مې داسې احساس کړه، چې دا کتنه کومه ځانګړې کتنه ده.

مور د خيالو په څپو کې ډوبه او لور نه يې وپوښتل چې سردار اندرې نور څه ورته وويل؟ څه يې ورته ولوستل او کوم شعرونه يې د خاطرو په کتابچه کې ورته وليکل؟

ناتاشې ناڅاپه وپوښتل:

- دا خو به د شرم ځای نه وي، چې هغه کونډ دی؟

- دا څه د لېونتوب خبرې کوې؟ د خدای شکر وکړه، د نکاح بختونه په آسمانو کې تړل کېږي.

ناتاشې چې د خوښۍ اوښکې يې پر ليمو راشېوه وې، ګېڼۍ اخيستې وه، له مور نه يې غېږ تاو او چيغه کړل:

- زما ګرانې مورې ! څنګه راته ګرانه يې، ها نه پوهېږې چې څومره نيکمرغه يم.

په همدې وخت کې سردار اندرې له پيير سره ناست و او له هغه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پر ناتاشې د خپلې لېوني مينې او د واده کولو کيسې کولې.

په همدې ورځ ګرافينې ايلينا واسيلوفنا (د پيير ښځه) يوه لويه مېلمستيا جوړه کړې وه، دې مېلمستيا ته د فرانسې سفير، يو بهرني شهزاده چې هر کله به د دوی کور ته راتلل او يو شمېر نور ډېر مخور او پېژندل شوي مېلمانه، نارينه او ښځې راغلي وو. پيير هم دلته و، په سالون کې ښکته پورته ګرځېد او ځانته خورا پام، پريښانی او سرسام والي يې ټول حيران کړي وو.

پيير د نڅا د هغې وروستۍ مېلمستيا نه وروسته داسې احساس کړی و چې بيا يې د ملالتوب او پريښاني شپې او ورځې را روانې او بې ګټې او په ناهيلۍ د هغه په وړاندې ټينګار کوي. پيير بې له هغه چې پوه شي په دې ورځو کې په يو ځانګړي ياور بدل شوی و او د دغې ځانګړتيا د پيدا کولو له پيل نه يې د سپکاوي يو دروند پېټی پر اوږو ورلوېدلی او د ځينو وګړو د غرور ناولې خيالونه يې، خيال ورګډ وډ کړی و. له دې سره هممهاله د خپل ملګري سردار اندرې او ناتاشې، چې د خپل کوچنۍ خور په شان يې نازوله، ترمنځ د نويو پيدا شوو عاطفې اړيکو او په دې برخه کې د ده او د ده د ملګري د حالت تو پير دی ډېر زوراوه او د پريشانۍ سبب يې کېده. هغه په هماغه اندازه چې د خپلې ښځې په اړه فکر کولو نه کرکه لرله، په هماغه کچه يې نه غوښتل د سردار اندرې او ناتاشې ترمنځ د پيدا شوې عاطفې او خواخوږۍ په اړه فکر وکړي. هغه ته بيا د دې دنيا هرڅه تر نظر بابيزه ورغلل. د هغه په خيال کې بيا دا پوښتنه راژوندۍ شوه: ولې؟ ولې ده شپه او ورځ په ماسوني کتابونو او کړو تېرول، چې اوس بيا شيطاني روح پر ده زورور کېږي. شپه دولس بجو ته رسېدلې وه، چې له مېلمستيا نه ووت، پاڅېد او خپلې کوټې ته چې د کور په دويم پوړ کې و ورغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه تیاره او د سګرټو له لوګو نه ډکه وه. دې د خپل میز تر شا کېناست، په لیکلو یې پیل وکړ، د سکاتلندي ماسونانو د قلمي نسخو نه یې څه رالیکل چې یو څوک کوټې ته راننوتل. هغه سردار اندرې و. پېیر د یوه سرسام او خواشینۍ چا په څېر وویل:

- هو، دا تاسو یاست!

هغه د یو نا امېد او ستومانه په شان چې د ژوند له بدمرغیو یې د ژغورنې لپاره کارته لاس وراچولې و، خپلې کتابچې ته د اشارې په ترخ کې وویل:

- دا دی کار کوم.

سردار اندرې د خوښۍ او شور نه په ډکې خوځېدا، د هغو کسانو په څېر چې ژوند ته په نوې بڼه ګوري د پېیر په وړاندې ودرېد او پرته له هغه چې د هغه پرېښانۍ او خته طبیعت ته یې پام شي، په خورا غرور او نیکمرغۍ ومو سبد او وې ویل:

- ښه د زړه سره! ما پرون شپه غوښتل تا ته ووایم، خو ومې نه ویل، نن شپه هم د همدې لپاره راغلی یم، زه ژوند کې داسې نه وم شوی، مین شوی یم، مین، ګرانه!

پېیر ناڅاپه ژور اسویلی وویست او خپل څورب ځان یې پر اوږده څوکۍ واچوه او وې ویل:

- پر ناتاشې رستوفې، مین شوی یې، ها؟

- هو کې، هو کې، نور پر چا؟ هېڅ کله به مې باور نه وای کړی، خو دغه احساس پر ما خورا لاس بری دی. پرون شپه زوربدلم، په عذاب وم، خو دغه عذاب زه په دنیا کې پر هېڅ شي نه بدلوم. ما مخکې له دې ژوند درلود. اوس پوه شوم چې ژوند څه شي دی، خو بې له هغې نه هم ژوند نه شم کولای. خو ایا دا شونې ده، چې زه هم هغې ته ګران واوسم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د هغې لپاره زوړ یم... ولې سرسام یې؟ ولې نه غږېږې؟
- زه، زه، زه به څه درته ووایم.
پېیر ناڅاپه پاڅېد او په کوټه کې یې په ګرځېدا شو:
- ما تل فکر کاوه... ما تل فکر کاوه چې دا نجلۍ یوه خزانه ده، دا یوه بې ساري نجلۍ ده... مهربانه ملګریه! زه له تاسو هیله کوم، ډېر ځان هوښیار هوښیار مه کوه، شک ته لاره مه ورکوه، واده وکړه، واده وکړه واده وکړه، زه درته وایم، تر تا نه به بل نیکمرغه سړي په دنیا کې نه وي.
- او هغه؟
- هغې ته هم ګران یې.
سردار اندرې وموسېد، د پېیر سترګو ته یې وکتل او وې ویل:
- اپلتې مه وایه.
پېیر په خواشینۍ چیغه کړل:
- زه پوهېږم، ورته ګران یې.
سردار اندرې پېیر له لاسه راونیو، هغه یې ودراوه او وې ویل:
- غوږ شه، زما له زړه نه خبر یې کنه؟ زه باید یو چا ته زړه تش کړم او هر څه ورته ووایم.
پېیر وویل:
- ښه، غږېږه، زه ډېر خوشاله کېږم، چې خبرې دې واورم.
په رښتیا هم د هغه څېره بدله شوه، د تندي ګونځې یې وغوړېدې او په خورا پام یې د خپل ملګري خبرو ته غوږ شو. داسې برېښېده چې سردار اندرې هم چور بدل شوی وي... پېیر یوازینی څوک و، چې ده کولای شول، هغه ته د خپل زړه راز وغوړوي... هغه ویل:
- که یو چا راته ویلي وای چې داسې به په یوه نجلۍ مین کېږم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند کې به مې نه وای منلې، زما دغه او سنې احساس، له هغه څه سره چې پخوا مې په زړه کې درلود هېڅ وره نه دي. ټوله دنيا ما ته په دوو برخو ويشل شوې ده: يوه د نيکمرغۍ، هيلو او رڼا او بله هغه چې دا هلته نه شته، وير او تياره ده.

پيېر د هغه خبرې پسې تکرار کړې:

- هو کې، هو کې وير او تياره. په دې ډېر ښه پوهېږم.

- په دې کې زه هېڅ ملامت نه يم، چې رڼا را ته ګرانه ده، زه ډېر نيکمرغه يم، ته په دې پوهېږې؟ زه په دې پوهېږم چې زما په دې حالت ته خوشاله يې.

پيېر د خپل ملګري خبرې ومنلې او وې ويل:

- هو کې، هو کې همداسې ده. په ملالو او غمجنو سترګو يې هغه ته وکتل، په هغه کچه چې د سردار اندرې برخليک ورته نيکمرغه په هماغه کچه يې خپل هغه ورته ويرجن او بد مرغه برېښېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۳

د واده لپاره د پلار خوښه هرومرو وه، نو لـه دې کبلـه سـردار انـدرې بله ورځ پلار ته لاړ. پلار په ظاهره، په کراره خو په ګوګل کې یې پـه یـو اخ و ډب د زوی دغه خبر واورېد.

هغه نه شو کولای دا درک کړي، چې څنګه په هغه وخت کې چې د ده لپاره ژوند پای ته رسېدلی، یو څوک وغـواړي هغـه بدل او څه نوي پـه کې ورزیات کړي. بوډا له ځانسره ویـل: ښـه بـه دا و چې پرېښـي یـې وای چې ژونـد مـې هسـې پـای تـه رسولې وای، چې زه یـې غـواړم، تـر هغـه وروسته یې بیا هر څه چې سره کول، کول دې. خپل زوی سره یې له هغـې دیپلوماسۍ نه کار واخیست چې په خورا مهمو چارو کـې یـې کـار تـرې اخیست. هغه په خورا کراره ژبه له هغه سره په دې اړه خبرې پیل کړې:

- لـومړی خو واوره، د قـامي اعتبـار، کـورني شـتمنۍ او پـوهې لـه پلوه غوره نه برېښي، دویم دا چې نور تا ته نه ځواني او روغتیا پـاتې ده (بوډا په دې خبره ډېر ټینګار کاوه) حال دا چې پېغلـه خـورا تنکـۍ ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربېيم په خپل زوی دې زړه نه خوږېږي، چې څنګه يې دا سې يوې پېغلوتې ته وسپارې، او څلورم دا چې (بوډا له ملنډو نه په يو ډک غلچک زوی ته وکتل) په پای کې درته وايم، که دا کار يو کال وځنډوې ښه به وي، بهرته لاړ شه، د روغتيا غم دې وخوره، هماغه شان چې هيله لري، سردار نيکولای ته يو آلماني روزونکي پيدا کړه او بيا هغه څه چې ته يې مينه، شوق، سيالي يا پريښانی ګڼې، هر څه يې چې نوموې، هغه تر سره او ښځه وکړه. دا زموږ وروستۍ خبره ده، پوه شوې کنه؟ وروستۍ.

سردار خپلې خبرې په دا سې يوې ژبې پای ته ورسولې، چې ښکاره يې کړه، چې په هېڅ شي هم کې خپله پرېکړه نه بدلوي. خو ښکاره ورته شوه، چې ځوی يې خبره د هېڅ شي کولای نه دي.

سردار اندرې په ځرګنده پوه و چې بوډا هيله لرله، چې نه د اندرې او نه په راتلونکي يوه کال کې د هغه احساساتو، زغم نه لري او يا به د يو کال په لړ کې خپله بوډا له دنيا نه سترګې پټې کړي، نو ځکه يې د پلار خبرو ته غاړه کېښوده، دا په دې معنا چې ريباري به وکړي، خو واده به يو کال وروسته کوي.

سردار اندرې د رستوف کره د خپل وروستي تګ نه درې اونۍ وروسته، پترزبورګ ته راستون شو.

ناتاشه له مور سره تر زړه خوالۍ نه يوه ورځ وروسته، له سهاره تر ماښامه پورې بالکونسکي ته سترګې په لارې وه، خو هغه رانغی. دويمه او دريېمه ورځ يې په کاته کاته سترګې په خاته شوې. پېير هم د دوی ديدن ته رانغي او ناتاشا نه شو کولای په دې پوه شي، چې ولې هغه د دې ديدن ته نه راځي.

درې اونۍ په همدې ډول تېرې شوې، هغې هېڅ چېرې د تګ تکل نه لاره او لکه د سيورې په شان سرګردانه او خواشينه کوټه په کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځېده. ماښامي به يې له ټولو په پټه ژړل او آن له مور سره به يې هم نه کتل. هغه به قهرېده او خوابدی، ته به يې هسې پلمې لټولې، هغې ته داسې برېښېده چې ټول د هغې په ناهيلۍ خبر دي، پر هغې ملنډې وهي او يا يې هم زړه پرې سوځي. ګواکې د هغه د زړه وير کم دی چې د بدمرغۍ پېټی هم پرې وربار شو.

يوه ورځ مورته راغله، غوښتل يې مورته څه ووايي، خو ناڅاپه په ژړا شوه، د هغې اوښکې د هغه ماشوم اوښکو ته ورته وې، چې خپله هم نه پوهېږي په څه رټل شوي دي. ګرافينې ناتاشا تسل او آرامه کړه، ناتاشا لومړي خپلې مورته غوږ غوږ وه، خو ناڅاپه يې د هغې خبرې پرې کړې او وې ويل:

- موري، تا ته وايم موري بس کړه ! زه د هغه په اړه فکر نه کوم او نه غواړم فکر وکړم. يو څو وخته دلته راته، راته اوس نه راځي، نه دې راځي... نو څه؟

غږ يې وربږدېد او نږدې و، چې بيا يې اوښکې راتويې شي، خو ځان يې ټينګ کړ او په کراره يې دوام ورکړ:

- زه اصلا نه غواړم مېړه وکړم، له هغه نه ډارېږم. اوس، اوس دا دي هر څه هېر او خپله چور آرامه شوم.

هغې له مور سره تر دغو خبرو نه يو ورځ وروسته، خپل هماغه زوړ کميس واغوست، چې هر سهار به يې په اغوستو د خوښۍ په څپو کې ډوبېده. هغې بيا خپل هماه پخواني ژوند پيل کړ. د چای تر څکلو وروسته هغه تالار ته چې غږ به ښې انګازې په کې کولې، لاړه او هلته يې د سولفژ (د موسيقۍ يوه آله) تمرين پيل کړ. کله چې د موسيقۍ لومړنۍ درس پای ته ورسېد، د تالار په مېنځ کې ودرېده او د يوې سندرې يو بيت يې چې تر ټولو نه زيات يې خوښېده، تکرار کړ... بيا يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې هغه پخوانۍ هیلې او تلوسې راوخوټېدې او له ځانسره یې وویل:

- ولې دومره زیات په دې اړه فکر وکړم، هسې هم هر څه ښه دي. تر دې خبرې نه وروسته یې په تالار کې قدم وهل پیل کړل.. کله چې دهینداري تر مخې تېره شوه، ځان ته یې وکتل، خپله څېره یې ولیدله او وې ویل:

- هو، آها دا زه یم! څومره ښکلې، ډېره ښکلې، زه هېڅ چا ته اړتیا نه لرم.

کومې مینځې غوښتل تالار ته راننوزي، چې څه شي جوړ کړي، خو هغې لاره ورنه کړه، بېرته یې دروازه ورپسې پورې کړ او دې خپله قدم وهلو ته دوام ورکړ. هغه ورځ په خورا ښه او ددې په پخوانۍ خوشال حالت پیل شوې وه، هر څه خپل ځان نیو، بیا یې ځیني نارینه په خیال ګرځېدل چې پر دې مین دي، ددې په ښکلا کې ډوب او په ستاینو یې لګیا دي:

- دا څه ښکلا ده، دا ناتاشا ده؟ ښکلې، ښه آواز، ځوانه، هغه د هیچا خنډ نه دي، چا ته آزار نه رسوي، خو یوه هیله لري، هغه په کراره پرېږدئ. که هر څومره هغه خلکو په کراره پرېښې وای، خو دا شونې نه وه، چې هغه په کراره پاتې شي او په دې خبره اوس هغه خپله هم پوهېده.

په دې خیالونو کې وه، چې د تالار یوه دروازه راخلاصه شوه او چا غږ وکړ:

- په کور کې یئ؟

او له دې غږ سره د چا د پښو غږ واورېدل شو. ناتاشا په هینداره کې خپلې څېرې ته وکتل، هلته یې څوک ونه لیدل. د ګاونډې کوټې نه د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ راته، خو بالاخره يې په هينداره کې خپله څېره چې رنګ يې تک سپين الوتی و، وليد. دا د هغه غږ و. ناتاشا ډاډمنه وه، چې دا هغه دی. که څه هم د هغه غږ يې د تړلو دروازو له شا اورېده، خو بيا هم پوهېده چې دا دی دی. په تلوار او الوتي رنګ د هرکلو کوټې ته ورغله او وې ويل:

- مورجانې! بالکونسکي راغي! ډارېږم. زه د دغه حال زغم نه لرم، نور نه غواړم وکړېږم خو څه وکړم؟

ګرافينې لا ځواب نه و ورکړی، چې سردار اندرې په ګبنۍ او برندو سترګو راننوت، خو همدا چې ناتاشا يې وليده، سترګې يې وځلېدې او آرامه شو. د ګرافينې او ناتاشې لاسونه يې ښکل کړل او کټ ته نږدې کېناست.

ګرافينې وويل:

- ډېره موده کېده چې موږ مو له خپلې کتنې...

خو سردار اندرې هغې ته د چټک ځواب او هغه څه له امله چې هغې ته يې غوښتل وو ايي، د هغې خبرې پرې کړې او وې ويل:

- يوه موده ځکه ستاسو له چوپړ نه بې برخې شوم، چې د پلار ديدن ته ورغلي وم. بايد له پلار سره د يوې خورا ځانګړې خبرې په اړه غږېدلای وای.

هغه په منډه ناتاشا ته وروکتل او وې ويل:

- پرون شپه بېرته راستون شوم. د يوې لنډې شيبې نه وروسته يې وويل:

- آغلې ګرافينې، زه بايد له تاسو سره وغږېږم.

ګرافينې سترګې په ځمکه خښې کړې، سوړ اسويلي يې وويست او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مهرباني وکړئ، تا سو ته مې غوږ دی.
ناتاشا په دې ښه پوهېده، چې هغوی باید یو ازې پرېږدئ، خو نه یې شو کولای له خپل ځایه وښوري، کوم درد یې ستوني کېښکود، رډو رډو او سپین سترګي یې سردار اندرې ته کتل.
په زړه کې یې ویل:
- همدا اوس، همدا شېبه، دا ناشونې خبره ده!
سردار اندرې بیا هغې ته وروکتل او ناتاشا د هغه له همدې ځیر کتو نه پوه شوه، چې تېروتلې نه ده، هو کې، همدا اوس، په همدې شېبه کې، ددې برخلیک تاکل کېږي.
ګرافینې تا به وای چې زګېروي کوي، وویل:
- ناتاشا، ځه ته لاړه شه! بیا وروسته به درغږ کړو.
ناتاشا په ویرېدلو او زاریونه ډکو سترګو سردار اندرې او مور ته وکتل او ووتله. سردار اندرې وویل:
- آغلې ګرافینې، زه راغلی یم، چې ستا لور وغواړم.
ګرافینې له قهره تکه سره شوه، هېڅ یې ونه ویل او وروسته په خورا نرم او آرام آواز وویل:
- ستا سو وړاندیز...
سردار اندرې پټه خوله بې له هغه چې څه ووایي د هغې سترګو ته کتل. ګرافینې وویل:
- ستا سو وړاندیز... (لږه ورخطا شوه) ... زموږ لپاره د خوښۍ ځای دی.. زه ستاسو ریباري او وړاندیز منم... ډېره خوشاله یم. مېړه مې هم... هیله لرم... خو بیا هم هر څه خپله ناتاشې پورې اړه لري.
سردار اندرې وویل:
- کله چې مې ستا خوښه واورېده، بیا به له هغې سره وغږېږم، ایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو له ما سره دا منئ؟

ګرافینې وویل:

- هو،

او خپل لاس یې هغه ته ورووړاندې کړ. اندرې د هغې پر لاس ورخم شو، ګرافینې له پردیتوب سره په مینه ناک احساس په مینې د هغه تندي مچ کړ. هغه هم هیله لرله چې سردار اندرې د زوی په شان ورته ګران وي او هم هغه یو پردي سړي ګڼه. له هغه نه یې ویره په زړه کې پیدا کېده. ګرافینې زیاته کړه:

- زه ډاډه یم چې خاوند به مې هم ستاسو ریباري ومني، خو ستاسو پلار...

- ما له هغه سره په دې اړه خبرې وکړې، هغه هم ومنله، خو یوه خبره یې وکړه چې واده به یو کال وروسته کېږي او دا هغه خبره وه چې غوښتل مې تاسو ته هغه ووایم.

- دا رښتیا خبره ده چې ناتاشا خورا ځوانه ده، خو دومره ځنډ، یو کال خو خورا ډېر وخت دی...

سردار اندرې یو سوړ اسویلی وکړ او وې ویل:

- بله هېڅ چاره نه شته.

ګرافینې وویل:

- اوس به هغه تاسو ته راولېږم او خپله له کوټې نه ووته.

کله چې لور پسې ورروانه وه، له ځانسره یې ویل:

- لویه خدایه پر موږ رحم وکړه!

سونیا وویل چې ناتاشا د خوب په کوټه کې ده. هغه رنګ الوتي په خپل کټ کې ناسته، په ساړه غلچک یې شمایلو ته کتل، پر ټټر او تندي یې صلیب ویست او په چټک بنګهاري یې څه ویل. د مور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدو یې له کتهٔ راو دانګل او هغې ته یې ورمنده کړل:

- مورجانې، څه وشول، وایه څه وشول؟

مور په داسې یوه ژبه چې ناتاشا ته خورا بې خونده وبرېښېده وویل:

- ورشه، هغه ته ورشه، هغه دې ریباري کوي.

او په داسې یو آواز چې په هغه کې د غم او ملامتې نښې څرګندې وې، په داسې حال چې لور یې په تلوار دې نه لرې کېده ورپسې غږ وکړ:

-ورځه، ورځه،

او یو سوړ اسویلي یې وویست.

ناتاشا بې له هغه چې پوه شي، د هرکلیو کوټې ته رسېدلې وه، هغه یې چې ولید ودرېده، له ځانسره یې وویل:

- ایا دا پردی سړی اوس زما د پاره څوک دی؟ او سمدلاسه یې ځواب ورکړ، هو کې، اوس دغه تن په دې نړۍ کې ما ته تر هر چا ګران دی؟

شهزاده اندرې هغې ته ورنږدې شو، سترګې یې ښکته واچولې او وې ویل:

- هماغه شیبه چې مې ولیدلې په تا مین شوم، ایا کولې شم هیلمند واوسم؟

ناتاشې ته یې وکتل او د هغې د څېرې غوڅې حیرانۍ دې حیران کړ.

د هغه څېرې ده ته ویل: دا پوښتنې بیا نو د څه لپاره؟ ولې پر هغه څه شک لرې، چې پرې ډاډمن وې؟ ولې هغه خبرې وکړو چې کلمات نه شي کولای هغه څه بیان کړي چې احساسوو یې؟

ناتاشا هغه ته ورنږدې شوه، ورته ودرېده، سردار اندرې د هغې لاس ونیو او مچ یې کړ.

- ایا زه تاسو ته ګران یم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې، هو کې

د هغې په آواز کې د خوابدي نښې ښکاره شوې. ژور سوړ اسويلي يې وويست، بيا يې اسويلي وويست، بيا بيا او اسويلې په سلګيو بدل شول.

- ولې ژاړې، څه در شوي دي؟

هغې د اوښکو او ژړا په منځ کې په موسېدو موسېدو ځواب ورکړ:

- اخ! چې څومره نيکمرغه يم!

هغه ته ورکړه او يوه شېبه په خيال کې داسې ډوبه شوه چې ګواکې له ځانه پوښتي: ايا دا امکان لري؟ او هغه يې ښکل کړ.

سردار اندرې د هغې لاس نيولی و. د هغې سترګو ته يې کتل، خو په خپل ګوګل کې يې له هغې سره د څو شېبو مخکې مينه احساس نه کړه. د هغه په زړه ناڅاپه څه شي راپرزېدلي و، نور نو هغه پخوانۍ او له رازه ډکه شاعرانه پرتمينه لېوالتيا نه وه، د هغې ځای د هغې له ښځينه ماشوم وزمه ناتواني سره رحم نيولې و، د هغې دوفا او باور په وړاندې ډار، ګران خو خوښۍ سره هغه پور، چې دي يې د ابد لپاره هغې سره يو ځای کاوه، که څه هم اوسني احساس د پخواني هغه په شان روڼ او شاعرانه نه و، خو پياوړی او تر پخوا زغرد و.

سردار چې لا هماغه شان د هغې سترګو ته کتل، هغې ته وويل:

- ايا مو رجانې درته وويل چې تر يو کال پورې دا کار ناشونی دی؟

ناتاشا په زړه کې وويل:

- ايا دا په رښتيا زه يم؟ ايا په رښتيا هماغه ماشومه نجلکۍ (ټولو ماته دغه شان ويلي) ايا په رښتيا زه له همدې شېبې نه د دغه پردي خو د ګرانښت وړ، مهربان، هوښيار او آن زما پلار ته د درناوي وړ سړي ښځه يم؟ ايا دا رښتيا ده؟ ايا دا رښتيا ده، چې هر څه ته بايد په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساده ګۍ ونه کتل شي، زه نور غته او د خپلو هرو کړو وړو او خبرو درناوي او مسؤولیت لرم؟ هو، رښتیا همدا اوس یې له ما نه څه وپوښتل؟

خپله یې ځواب ورکړ: نه! خو هغه په دې نه پوهېده، چې هغه څه پوښتلي و.

سردار اندرې وویل:

- ما وبښه، تاسو خورا ځوانه یئ، ما خو په ژوند کې ډېر څه لیدلي او آزمایلي، زه پر تا ویرېږم. تاسو لا ځان هم نه پېژنئ.

ناتاشا په ځیر او خورا پام هغه ته غوږ و او هڅه یې کوله د هغه په خبرو یې سرخلاص شي، خو نه کېدل.

سردار اندرې اوږده کړه:

- که څه هم دغه یو کال، چې ما له نیکمرغۍ نه لرې کوي، پر ما خورا ګران تمامېږي، په دغه موده کې به تاسو د ځان د آزمایلو وخت ولرئ. زما هیله له تاسو نه دا ده چې یو کال وروسته ما د نیکمرغۍ په څپو کې ډوب کړئ، خو تاسو په خپلو کړو کې آزاده یاستئ. زموږ کوژده به له ټولو پټه وي، که دا احساس مو وکړ، چې زه درته ګران نه یم یا مو کوم بل نارینه...

د سردار اندرې دا خبرې چې په یو ډول غیر طبیعي بڼه کېدلې، ناتاشا ورپرې کړې:

- تاسو ولې دا خبرې کوئ؟ تاسو پوهېږئ له هماغې ورځې نه، چې تاسو د لومړي ځل لپاره اترادینا ته راغلئ، زه پر تاسو مینه شوم.

هغې دا خبره داسې غوڅه او ډاډمنه کوله، چې په رښتیا والي یې پوره ډاډمنه وه.

- او د یو کال په اوږدو کې به تاسو لا خپل ځان وپېژني...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په پای کې په دې پوه شوه چې واده یو کال ځنډېږي، نو ځکه یې ناڅاپه وویل:

- یو کال ! پوره یو کال !

سردار اندرې هغې ته د واده د یو کال ځنډولو د علتونو په ویلو پیل وکړ، خو ناتاشې هغه نه اورېدل.

هغې وپوښتل:

- بله چاره نه شته؟

سردار اندرې ځواب ورنه کړ، خو د دغې پرېکړې د نه بدلون نښې یې له ورایه په څېره کې څرګندې وې.

ناتاشا ناڅاپه په سلګیو شوه او وې ویل:

- دا وحشتناکه ده ! نه، نه وحشتناکه، وحشتناکه ده ! یو کال انتظار ما وژني، دا ناشوني او وحشتناکه ده.

هغې د خپل کوژدني څېرې ته وکتل او په هغه کې یې د رنځ او شک نښې ولیدلې.

ناڅاپه یې اوښکې ودرېدې او وې ویل:

- نه، نه زه هرومرو دا ټول زغمم، زه په بې ساري ډول نیکمرغه یم.

د ناتاشې مور او پلار کوټې ته راننوتل، ناوې او زوم ته یې مبارکي وویله.

له همدې ورځې نه، سردار اندرې د زوم په نامه د رستوف کورنۍ ته تګ راتګ پیل کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۴

د سردار اندرې په ټينګار، د ده او ناتاشې د بولې (نامزدي) خبر نه چا ته وويل شو او نه يې کوژده وشوه، هغه ويل:

- دا چې د واده ځنډول د ده په خوښه و، نو د هغه ټول درونـد پېټـي هم بايد د ده پر اوږو وي. هغه ويل چې دی به ټول عمر پر خپله خبره ولاړ وي، خو نه غواړي ناتاشا په کوم بند کې ايساره کړي، ښه به دا وي چې هغـه خپـل واک ولـري. کـه ناتاشا آن د شپږو مياشتو پـه اوږدو کې هـم داسې احساس وکړي، چې کوژدني يې ورته ګران نه دی، کولای شي، له هر څه لاس په سر شي. خو دا ښکاره خبره ده چې نه د ناتاشې مور او پلار او نـه خپلـه هغـې د دغـو خبرو لېوالـه وو، خو سردار انـدرې خپلـه خبره ټينګه کړې وه. هغـه بـه هـره ورځ د رستوف دوی کره راتـه، خو لـه ناتاشې سره د هغه کړه وړه، د زوم په شان نه و. هغه به، هغې تـه (تاسـو) ويـل او يـوازې بـه يـې د هغـې لاسـونه ښـکلول. تـر ريبـارۍ او بـولې (نـامزدۍ) نـه وروسـته د هغـو اړيکـي، خـورا سـاده او مينـه نـاک شـول. داسې برېښېده چې تر دې وختـه پـورې دوی يـو بـل نـه پېژنـدل او ددوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خوښېدل چې تر بولې نه خپل مخکې اړيکي وريا د کړي، هغه وخت وريا د کړي چې هېڅوک نه و دوی ځنګه د يو بل ستر ګو ته کتل. او اوس دا دي چور بدل شوي دي. پخوا د دوی کره وره خورا لاسي او غير طبيعي و او اوس رښتيني او زړه له کومې دي. له سردار اندرې سره خبرې اترې او ناسته ولاړه په لومړيو وختو کې له ستونزو سره ځکه مل و چې هغه ټولو د بلې کچې او دنيا سړي ګاڼه او ناتاشا تر ډېرو پورې هڅه کوله هغه د خپلې کورنيو له غړو سره روږدي کړي... شپې او ورځې همدا سې تېرېدې. سردار اندرې ټولو سره له نېږدې آشنا شو. هغه کولای شول د ناتاشې له پلار سره د جايدادونو او کرنې په اړه او د هغې له مور او خپله له دې سره د جامو او سينګار په اړه خبرې اترې وکړي.

له سونيا سره يې د ګنډولو او بدلو او د خاطراتو د کتابچې په اړه خبرې کولې. کله به بيا د رستوف د کورنۍ غړو بيا په خپل منځ کې په دې اړه خبرې کولې، چې دا تقدير ځنګه دا ټول را منځ ته کړل، په دې اړه چې ځنګه سردار اندرې لومړي د دوی کلي اترا دنيا ته راغي او بيا دوی پترزبورګ ته لاړل او د هغه ګډ احساس په اړه چې تر لومړۍ کتنې نه د ناتاشا او سردار اندرې ترمنځ پيدا او د دوی د مينځې ورته پام شوی و... دا ټول، دوی د تقدير خبره ګڼله...

د کوژدنيو ترمنځ شاعرانه چوپتيا چې تل پر دوو کوژدنيو ولاړه وي، پر دوی هم لا سبره وه. زياتره وخت به دوی ځنګ ترځنګ ناست وو، خو چوپه خوله به وو. کله به ټول پاځېدل، لاړل به او دوی به يې يوازې پرېښودل خو دوی به همدا سې چوپ وو. ډېره کمه دا سې پيښېده چې د خپلې راتلونکې په اړه وغږېږي. سردار اندرې ته راتلونکي وحشتناکه برېښېده او وجدان ورته ناآرامه و. ناتاشا د هغه په دغه او د هغه په نورو احساساتو چې دې درک کول، پوهېده خو يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وار ناتاشې له سردار اندرې نه د هغه د زوی نیکولای په اړه وپوښتل.
سردار اندرې تک سور شو، دا سې تک سور چې اوس زیاتره وخت کېږي، هو دا هغه څه دي چې د ناتاشې په ځانګړي توګه خوښېږي، هغه وویل چې د ده زوی به له دوی نه جلا ژوند کوي.

ناتاشا په ویرې وپوښتل:

- ولې؟

- زه نه شم کولای هغه له نیکه نه جلا کړم، ځکه چې...

هرکله به چې سردار اندرې غږېده (او څو مره ښکلي غږېده) ناتاشا به په ډېر ویاړ هغه ته غوږ نیو او هر کله به چې ناتاشا شونډې پرانستې، په خوښۍ او ویرې به یې لیدل چې هغه په ځیر ځیر دې ته ګوري، حیرانه به پاتې شوه او ویل به یې: هغه په ما کې څه لټوئ؟ هغه په خپلو غلچکو کې ما نه څه غواړئ؟ او که هغه څه چې دی لټوي او غواړي، په ما کې یې پیدا نه کړي، بیا به څه وکړم؟ کله به له خوښۍ نه ډک لېونتوب، چې ددې د طبیعت خپله ځانګړتیا وه، پر دې لاسبری او هغه وخت به سر تر پایه غوږ او سترګې شوه، چې د هغه خندا واوري او وګوري. هغه کله ناکله خندل، خو کله چې یې خندل، د هغه خندا د زړه له کومې او خورا لوړه وه او هر وار به ددې خندا نه وروسته، ناتاشې هغه ته ځان خورا نږدې ګاڼه. که د راسېدونکي بېلتون خیال دا نه ډارولای، ناتاشا به چور نیکمرغه او له دې نیکمرغۍ نه مسته لېونۍ وای. سردار اندرې له پترزبورګه ترخوځېدو نه یوه شپه مخکې، پېیر هم له ځانسره د رستوف دوی کورته، چې د هغه د نڅا له بنډار نه وروسته دلته نه و راغلي، راوست. پېیر سرسامه او پرېښانه برېښېده او له مشرې ګرافینې سره یې د زړه خواله کوله. ناتاشا چې سونیا سره د شطرنج میز ته ناست وو، اندرې یې هم خپلې خواته وروبوله. اندرې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو خواته ورغي او وې پوښتل:

- تاسو له ډېرې مودې راهیسې بېزاو خوف، پېژنئ، هغه مو خوښېږئ؟

- هو، زموږ خوښېږي، ډېر ښه ځوان دی، ډېر ښه طبیعت لري...

سردار اندرې وویل:

- پوهېږئ، ما خپل راز هغه ته ویلی دی. زه هغه له ماشومتوب نه پېژنم. هغه ډېر پاک زړی ځوان دی او ناڅاپه یې لږ په زغرده وویل:

- ناتالي (ناتاشا) تاسو نه هیله کوم... ګوره! زه روان یم، څم بیا به خدا زده څه پېښېږي، تاسو کېدای شي... ښه! پوهېږم چې په دې اړه څه ونه وایم... خو یوازې یوه... هیله کوم، هر هغه چې پېښېږي او زه دلته نه وم...

- څه کېدای شي پېښ شي؟

سردار اندرې دوام ورکړ:

- هر غم چې و، ګوره پېغلې سونیا،له تاسو نه هم هیله کوم، هره پېښه چې وه، یوازې پر هغه اعتماد وکړئ او مرسته ترې وغواړئ. هغه سرسام او د خندا سړی دی، خو تر هغه نه رښتیني او پاک زړی بل څوک نه شته.

نه مور، نه پلار کولای شي دا تصور وکړي، نه سونیا او نه خپله سردار اندرې چې له کوژدني نه د ناتاشا بېلتون به، د هغې پر ژوند څه اغېزې ولري... ناتاشا په تکه سرې خېرې، له شور او هیلو په ډک زړه، خو په حیرانو سترګو په کور کې سرګردانه ګرځېده او په خورا وړو او د نه پام وړ کارونو لګیا شوه. داسې برېښېده چې نه پوهېږي چې قسمت څه ورسره کوي او آن هغه وخت چې سردار اندرې د خدای په امانۍ په ښه د هغې لاس ښکل کړل، اوښکې یې تویې نه شوې او یوازې دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وويل:

- مه ځئ ! هغې دا مه ځئ په داسې يوه ژبه ادا کړل چې سردار اندرې يې دې فکر ته ولمساوه، چې ښه به دا نه وي، چې په رښتيا له دغه سفره سر په لاس شي، او له دې سره پاتې شي. د اندرې په غوږو کې تر ډېرې مودې دغه آواز انګازې کولې، کله چې سردار اندرې مخه ښه وکړه او لاړ، که څه هم بيا يې هم ونه ژړل، خو د څو ورځو لپاره به په کوټه کې يوازې وه او هېڅ څه يې له لاسه نه کېدل. هغې څه خواشينې هم نه کوله، يوازې کله کله به يې له ځانسره وويل:

- ولې او د څه لپاره لاړ؟

خو د سردار اندرې تر تګه دوې اونۍ وروسته، د ټولو د انتظار برخلاف، يو وار له خپلو خيالونو او دردونو نه آزاده شوه، کړه وړه يې د پخوا په شان شول، خو د هغې په ګوګل او زړه کې، د هغو ماشومانو په څېر چې له يوې ځنډنۍ ناروغۍ نه روغ شوي وي، هر څه بدل شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۵

مشر سردار نیکولای اندرېوویچ، د زوی د تګ نه وروسته، لا ناروغ، عصبي او تند مزاجه شوی و. د هغه د ناخرګنده قهرونه تول دروند پېټی د شهزادګۍ ماریا پر اوږو وربار و. داسې بربښېده چې پلار هڅه کوله د لور په ژوند کې هغه ټکي او ځایونه پیدا کړي، چې دي وکولای شي د هغو په کېښکوده، هغه لاپسې په عذاب کړي. ماریا په ژوند کې له هر څه زیات له دوو څېزونو سره چې د دې د خوښۍ سرچینې وې، زیاته مینه لرله: یو یې وړوکی نیکولای او بل مذهب و. او دا دواړه هغه پلمې وې چې پلار به په آسانۍ د هغو له کبله ښکنځله او ملنډې به یې پرې وهلې. هره خبره به چې وه، پلار به یې د زړو پېغلو له خوا د ناولو دودونو، شګونو، ټوټکو او د ماشومانو د بې ځایه او بې پایه نازولو پلو وروا ړوله او ویل به یې:

- ته غواړې په دې نازونو سره هغه (نیکولای جان) د ځان غوندې د یوې زړې بوډۍ په توګه وروزې. پوهېږې. نه نه سردار اندرې زوی غواړي، نه یوه زړه او له واده نه پاتې لور.

یا به یې د شهزادګۍ ماریا تر مخې له پېغلې بوري ین نه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د روسانو دغه کشیشانو ته بې پایه او بې ځایه درناوی، دغه د شمایلو او شمعو لګولو یې خوښېږي کنه؟ او په دې توګه به یې په خپلې لور ملنډې وهلې.

تل به یې خپله لور په ترخو ترخو خبرو زوروله. د هغه زړه به یې ورماتاوه، خو لور به دغه ټول په خورا آسانۍ ښښل او د پلار درناوي به یې کاوه. هغې هېڅکله پلار ګنهکار نه ګاڼه. خو ایا دا شونې وه، چې له ټولو دغو آزارونو او قهرونو سره سره چې پلار به یې پر دې کول، هغه ورته ګران نه وي، ایا پلار یې پر دې عذاب او ظلم روا ګڼل او عدالت یې نه درلود.

خو اصلاً د عدالت معنا څه ده؟

شهزادګۍ ماریا هېڅکله د هغه عدالت په هکله چې د کبر ښښې ولري، فکر نه و کړی. د انساني ټولنې ټول پېچلي او جړ قوانین، د هغې لپاره په یوه څرګنده او روښانه قانون کې مرور ل شوي وو، او هغه د عشق او له ځانه د انکار قانون و او دا قانون یو چا موږ ته راښېږدلی و. هغه چا چې د انسانانو په لاره کې زورېدلی او له همدې مینې نه یې ژوند ځار کړی و. (حضرت مسیح). چې دا سې وه نو شهزادګۍ ماریا، څوک وهچې د نورو د عدل او ضلم په اړه فکر وکړي؟ د هغې یوازنۍ دنده دا وه چې وزورېږي او نور ورته ګران واوسي او دا هغه څه و چې دې کول.

سردار اندرې په ژمي کې خپل کلي، لیسه ګوري ته راغی. هغه مهربانه، خوشاله او ښه طبعه لرله. شهزادګۍ ماریا ډېره موده کېده چې خپل ورور یې دا سې نه و لیدلی. هغې دا سې انګېرله چې ورورته یې څه ورپېښ شوي دي. خو سردار اندرې د خپلې مینې په اړه خورته هېڅ ونه ویل. له خپل تګ نه مخکې یې له پلار سره څه ناندرۍ درلودې او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ ماريا دې ته پام شو، چې په خواشينۍ سره بېل شول.

شهزادګۍ ماريا د ورور تر تګ نه وروسته خپلې يوې خورلنډې ژولیه کاراګینا ته چې د ټولو نورو نجونو په شان يې له د سردار اندرې سره د واده هيله لرله، يو ليک وليکه. ژوليه کاراګينا چې ورور يې له ترکانو سره په جنګ کې وژل شوی و، ماتم درلود.

ګرانې او مهربانې خورلنډې ژوليه!

دا يوه ښکاره خبره ده، چې زموږ ټولو برخليک له زغمه پرته بل څه نه دی، ستا وير هومره دروند دي، چې زه خو يې د زغم تصور هم نه شم کولای، خو يوازينی زغم به دا وي چې هغه د لوی خدای اراده وبولو، چې د هغې له مخې ستاسو او ستاسو د ګرانې مور د آزماينې تکل لري.

ګرانې خورلنډې! مذهب او يوازې مذهب دی چې کولای شي موږ ته، نه به وايم چې تسل، بلکې له ناهيلو نه ژغوري. يوازې مذهب دی. هوکې يوازې مذهب کولای شي هغه شخړې چې له ايمانه پرته، د انساني پوهې له ماحول بهر دي، موږ ته راڅرګندې کړي... هغه لومړنی مرګ چې ما ليدلی، زه خپله د هغه شاهده وم او هېڅکله به هغه هېر نه کړم. زما د ورور د نازولې ښځې مرګ و. هغه مرګ پر ما يې سخته اغېزه پرېښې ده. هغه شان چې تاسو هغه برخليک حيران کړي ياستئ، چې ولې يې ستا ورور ستاسو له څنګه يووړ، زه هم دې ته حيران وم چې ولې يې ليزا، هغه ښکلې ښاپېرۍ، چې نه يوازې يې چاته تاوان نه رسېده، بلکې له ښېګڼو پرته بله اند ېښنه يې په خيالو کې نه ګرځېده، بايد مړه شي. خو په هر حال زما ګرانې! دا دي له هغې ورځې نه چې زما ورينداره مړه شوې پنځه کاله تېرشول او زه په خپل خوار عقل په خورا ښه توګه دا درک کوم چې هغه بايد مړه شوې وای. او دغه مرګ څنګه د خدای د بې پايه مهربانۍ او ټولو ارادو شاهد و، که څه هم موږ د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکمت په پوره موخه نه پوهېږو ، خو داسې تصور کوم چې دا ټول له بندګانو سره د هغه د بې پایه مینې پرته بل څه نه دي. زه زیاتره داسې فکر کوم چې هغه یوه داسې ښاپېرۍ او نازولې معصومه وه چې د مورولۍ د درانه پېټي او د هغو د درنو دندو د سرته رسولو زغم یې نه درلود. هغې که د مېرمنتوب او ښځیتوب سپېڅلې دندې په ښه توګه ترسره کولې، کېدای شي د مورولۍ د درانه زغم، زغم به یې نه درلودای.. ګرانې خورلنډې ! دغه خبرې ځکه تا ته لیکم چې، په انجیل کې هغه نغښتل شوی راز چې زما د پاره د ژوند د بهېر بنسټ جوړوي، تا ته درولېږم. د هغه له ارادې پرته، د هېڅ خوځېدونکي یو ویښته هم نه ښوري او له موږ سره د هغه بې پایه مینه ده چې د هغه غوښتنې تاکي، نو ځکه هر هغه چې پر موږ راځي زموږ په ګټه او زموږ د نیکمرغۍ لپاره دي. (په هرحال یې شکر) تاسو له ما نه پوښتلي و چې په راتلونکي ژمي کې به مسکو ته راشم او کنه؟ که څه هم ستا د دیدن سخته لېواله یم، ولې تصور نه کوم او هیله هم نه لرم چې مسکو ته دې راشم. زما دا خبره به تاسو حیرانه کړي، که وو ایم چې زما د نه راتګ علت بناپارت دی. تاسو هرومرو خبر یاست چې زما د پلار روغتیا ورځ تر ورځې مخ په ژوبلېدو ده. هغه نه شي کولای د سیالېو دښمنې او بري وزغمي. هغه ژر ژر په قهرېږي. د هغه زیاتره نازغمي او قهر له سیاسته دي. هغه دا نه شي کولای وزغمي چې بناپارت دې، د اروپا له ټولو اکانو په تېره بیا زموږ له ټولواک د سترې کاترینې له کړوسې سره لکه د ښځې په شان کړه وړه وکړي.. زما د پلار لپاره د دغه شان کړووړو زغمل خورا ګران دي.. تصور کوم هغه زیاتره د خپلو سیاسي عقایدو او له دې کبله چې د هېڅ سیاسي سیالۍ زغم نه لري او خپل نظر د نورو نظریاتو ته د کومې پاملرنې نه پرته وړاندې کوي، اټکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم چې د سختو او زورونکو ناندریو لمسون به شي. نو له دې کبله مسکو ته له تګ سره هومره لېوالتیا نه ښیي. ټولې هغه لاس ته راوړنې چې د تداوۍ له لارې ګټي، پر بناپارت د سیاسي ناندریو له لارې به یې بایلي. په هر حال هر څه به ډېر ژر خرګند شي. زموږ کورنی ژوند که د خپل ورور په لرې والي سترګې پټې کړم، پخوانی رنګ لري. هغه شان چې مې پخوا درته لیکلي و، هغه په دې وروستیو وختو کې ډېر بدل شوی دی. د خپلې مېرمنې تر مرګه وروسته یې سر کال یو ټکان خوړلی دی، په ګوګل کې یې یوه څپه را الوتلې ده او بیا هماغه شان شوی دی، چې ما په ماشومتوب کې پېژانده. رښتینوالي، خوږ ژبه والي، پاک زړتوب او نورې هغه ښېګڼې چې ما په بل چا کې نه دي لیدلې. دا سې تصور کوم چې په دې پوه شوی دی چې ژوند د هغه لپاره پای ته نه دی رسېدلی. خو له دې رواني بدلونو سره سره له جسمي پلوه ډنګر، ژوبل او عصبي شوی دی. د هغه له پلوه پرېښانه یم، خو خوشاله یم، چې د ډاکترانو د پخواني ټینګار له امله یې بالاخره بهر ته د هغه سفر پخوانۍ سپارښتنه ومنله. هیله لرم چې د هغه روغتیا په بشپړه توګه روغه شي. تاسو لیکلي و چې هغه په پترزبورګ کې یو له غوره، ځیرکو او پوهو ځوانانو نه ګڼل کېږي، هیله لرم چې زما کورني غرور، به وبښې، ما هېڅکله په دې خبره کې کوم شک نه لاره. هغه مرستې او نیکي چې دلته له خلکو، له مریيونه نیولې تر لویو ځمکوالو پورې کړې دي، شمېرل یې ګران کار دی. اوس پترزبورګ ته راغلي او هغه منصب یې تر لاسه کړی دی، چې وړتیا یې درلوده. زه حیرانه یم او تعجب کوم چې څنګه د غه شان آوازې هغه هم ناسمې چې ګواکې هغه له کومې وړې رستوفې سره مرموز واده کړی، له مسکو نه پترزبورګ ته رارسېږي. زه فکر کوم چې سردار اندرې به له کوم چا، په تېره بیا له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغې نجلۍ سره په دغو دلايلو واده وکړي:

لومړي خو دا چې زه پوهېږم چې ورور مې خورا لږ خو بيا هم د خپلې خداى ښښلې ښځې په اړه غږېږي، د هغه وير او خواخوږي دومره د هغه پر زړه واکمن دي چې تصور نه کوم، دغه زړه دې بل چا ته ورکړاى شي او بيا زموږ دغه نازولې ملک (نيکولاى) د ميرې منګلو ته وسپاري.

دويم دا چې دغه نجلۍ د هغو ښځو له ډلې نه ده چې د سردار اندرې دې خوښه شي او ده دې واده ورسره وکړي. که رښتيا راباندې وايې زه هم نه غواړم چې هغه دې دغه شان ښځه ولري. وبښه قلم مې آزاد پريښود ، کيسه اوږده شوه او دا دى دا دويم مخ دى چې توروم يې. د خداى په امان ګرانې خورلنډې، خداى دې تاسو په خپل سپېڅلي رحم او پناه کې وساتي. زما ګرانه ملګرې پېغله بوري ين هم تاسو ښکلوي.

ماريا

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۶

د اوړي نيمايي وه، چې شهزداګۍ ماريا له خپل ورور سردار اندرې نه چې په سويس کې و، ليک ترلاسه کړ. هغې دغه ليک ته هېڅ انتظار نه لاره، سردار اندرې په دې ليک کې خپلې خور ته يو عجيب او ددې له انتظاره لرې خبر ليکلي و. هغه له پېغلې رستوفې سره د ده د بولې خبر و. ټول ليک خپلې کوژدنۍ ته د ده په ښکلو ستاينو، د مينې په خبرو او خپلې خور ته د وروګلوۍ او پر هغې د باور له تورو ډک و. هغه ليکلي و چې لا تر او سه هېڅکله په کومې ښځې مين شوی نه و. دا دی دی اوس نوی د ژوند په معنا پوه شوم، له خور نه يې له دې کبله ښښنه غوښتلې و، چې هغې ته يې د خپلې کوژدنۍ په هکله څه نه و ويلي او يوازې يې له پلار سره په دې اړه خبره کړې وه. هغه دا دليل راوړی و چې خور به يې بيا پر پلار ټينګار کړی وای چې د ورور واده ومني، پلار به د هغې هيله نه وای منلې او پلار به يې لا پسې عصبي شوی وای او بله دا چې، خبره لا هغه وخت څرګنده نه وه، لکه اوس چې څرګنده شوې ده. هغه ورځ پلار ده ته يو کال وروسته د واده وعده ورکړه. له هغه وخته دا ده شپږ مياشتې اوښتې دي، يعنې نيمايي موده تېره شوې وه او زه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخته اوس زيات دي واده ته لېواله يم. که دغه داکترانو دلته زه د نورو درې مياشتو لپاره په دغو معدني اوبو کې د لامبو لپاره نه واى ساتلاى،زه به لا د وخته روسيې ته ستون شوى واى... ته ما پېژنې او له پلار سره مې په اړيکو ښه پوهېږې. زه هغه ته هېڅ ډول اړتيا نه لرم او هېڅ څه ترې نه غواړم. زه تل خپلواک وم او يم خو دهغه په وړاندې مخالفت هم د هغه د کرکې او قهر سبب کېږي. هغه په داسې حالت کې دى چې له موږ سره د هغه شپې ورځې، خورا کمې پاتې دي، نو ځکه نه غواړم چې هغه دې زما د نيکمرغۍ خنډ شي. دا دي اوس لګيا يم په دې اړه هغه ته يو ليک ليکم او له تا نه هيله کوم چې يوه ښه شېبه غوره او هغه ته يې ورکړې. ته به ګورې چې هغه په دې اړه څه وايي، ايا کومه هيله شته چې هغه به دا ومني او کنه؟ ايا هغه به دغه يو کال موده لږ رالنډه کړي که څنګه؟

شهزادګۍ ماريا له ډېرو شکونو، دعاګانو او هيلو نه وروسته ليک پلار ته وسپاره، يوه ورځ وروسته بوډا سردار په کراره هغې ته وويل:

- ورور ته دې وليکه چې تر څو مړ نه يم، صبر دې وکړئ، ډېر وخت پاتې نه دى، په همدې لنډو ورځو کې به زما له غمه خلاص شي.

شهزادګۍ غوښتل چې د مخالفت کوم ځواب ورکړي، خو پلار هغې ته د خبرو اجازه ورنه کړه، آواز يې لا لوړ کړ او وې ويل:

- واده يې کړه، واده يې کړه ګرانه، تر دې نه غوره موندي نه شي. هوښيار خلک دي آ؟ بډاى دي آ؟ د نيکولاى جان به ښه ميره وي؟ ګوره ورته وليکه، واده يې کړه، همدا سبا يې واده کړه، د نيکولاى جان به ميره شي. هغه او زه به له بورينکې سره واده وکړم! هه، هه، هه چې دى هم بې ميرې پاتې نه شي. خو په يوه خبره بايد پوه شي چې نور زما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې بله ښځه په کار نه ده، پرېږدئ چې واده وکړي، هر څه چې ژوند کوي، کوي دې.

هغه ماريا ته وکتل او وې ويل: ته هم هغه ته ورکډه شه؟ خدای دې مل شه! دا ګز دا مېدان، څلور پلو دې قبله...

لورته يې وويل:

-ولې يې ونه کړو، د شهزادګۍ نوم خورا ښه ورسره ابسي، شهزادګۍ ماريا په حيرت سره ليدل چې پلار يې په دې وروستيو وختونو کې خپله فرانسوي مينځه ډېره ځانته نږدې کړې ده. ورور ته يې وليکل، چې د ده دليک په وړاندې د پلار غبرګون څه و. دې له ورور سره خپله خواخوږي څرګنده او هغه ته يې ډاډ ورکړ چې د بوډا خوښه به ژر ترژره ترلاسه کړي.

د شهزادګۍ ژوند ټول د نيکولای له روزنې،د اندرې په اړه خيالونو او له مذهب سره له مينې جوړ و او له هغو نه دې د مرستې هيله لرله،خو ددې ترڅنګ لکه هغه شان چې هرڅوک خپل ځانګړي ارمانونه لري، شهزادګۍ ماريا هم د زړه په تل کې هغه پټ ارمانونه چې ددې د ژوند پانګه جوړوله، ساتلې وو. ددې د دغو هيلو سرچينې هماغه خدايي خدمتګارانو ډله وه چې ددې ديدن ته به راتلل...

له دغو خدايي خدمتګارانو نه يوه هم ،يوه بوډۍ مېرمن فېډيوسيوشکا نومېده. هغه پنځوس کلنه ښځه، چې کمکۍ ځان يې درلود، ساده، آرامه او چوپ و. ديرش کاله کېدل، چې يو زنځير يې تر ملا تړلی وه، هغې پښېبلې سفرونه کول. شهزادګۍ ماريا د هغې زياته لېواله وه. يو ورځ چې دغې ښځې په يوه تياره کوټه کې، د يو تت څراغ مخې ته، د خپل ژوند کيسې شهزادګۍ ته کولې، ناڅاپه د شهزادګۍ ذهن ته راغلل، چې فېډيوسيوشکا يوازينۍ ښځه ده، چې سمه لاره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونـدلې ده. هغې پرېکړه وکړه، چې همدا لاره غوره کړي... يو کشيش سره يې په دې اړه مشوره وکړه، هغه هم خوښه ورکړه. شهزادګۍ ماريا يو جوړ جامې او تور ټکرى په دې پلمه ځانته جوړ کړل، چې ګوا کې هغه کومې خداى خدمتګارې ته وربښي... خو په زړه کې، هغه وخت ته سترګې په لاره وه چې دغه جامې واغوندي او له هغو سره لاړه شي... خو کله چې يې پلار په تېره بيا کمکي نيکولاى وليد، د هغه تکل لږ سست غوندې شو، لږ آرامه شوه او ځان يې ګنهګاره وباله او په کرار کرار يې وژړل. ځکه هغې ته پلار او کمکي وراره تر خدايه هم ګران وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم کتاب

څلورمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

ـد انجيل په سپېڅلي کتاب کې راغلي دي، چې له جنته د آدم له شړلو مخکې هغه يوازې استراحت کاوه او له کار او زيار نه بې غمه و. په خاورين انسان کې د هوسايي لېوالتيا په هماغه لومړنۍ بڼه پاتې ده. خو دخداى د لعنت پېټې له دې کبله پرې وربار دي چې هغه تورن او نه يوازې دې ته اړ دى چې د خپل لاس له تناکو ځان موړ کړي بلکې د موړ ختيه دا سې نغښتل شوې چې نه شو کولاى په اخلاقي آرامتيا هوسا او آرامه واوسو. يو مرموز غږ په پرله پسې زموږ د زړه په غوږو کې انګازې کوي او وايي چې موږ بايد د دغې هوسايۍ له کبله ګنهګار وګڼل شو... که انسان کولاى شواى هغه حالت رامنځ ته کړي، چې په هغه کې هم هوسا ، هم ګټور او هم خپلې دندې تر سره کړي، د هغه به همهاله ازلي نيکمرغي په برخه شوې واى. د ټولنې يو ډله چې پوځيان دي ،د همدې ازلي نيکمرغۍ او دهرومرو دندې سرته رسولو پړاو ته رسېدلي دي، د پوځي خدمت غوره زړه راښکون په همدې اجباري خدمت او هم مهاله د وجدان په آزادۍ کې نغښتى دى او وي به.

نيکولاى رستوف چې لا همالته د پاولوګراد په غونډ کې خدمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوه او د ۱۸۰۷ کال راهيسې د دينيسوف پر ځای د سواره پوځ قوماندان شوی و، دغه نيکمرغي په غوره توګه تر لاسه کړې وه.

رستوف يو پاک زړی انسان و چې په پوځ کې لږ قهرجن شوی و او که د ماسکو آشنايانو هغه ليدلي وای، هغه به تر پامه هسې بې لارې او باڅاري ورغلی وای، خو په پوځ کې هغه ته، ملګرو، لاس لاندو او مشرانو د يوه ګران او درانه ځوان په سترګه کتل. خپله هم له خپل ژوند نه خوشاله و. په دې وروستيو وختونو (پر کال ۱۸۰۹ کې) هغه د مور له خوا په رارسېدلو ليکونو کې، د کورنۍ د مالي وضعې د ورځ تر ورځې خرابېدو په اړه خبرونه لوستل او د مور دا هيله يې ليده چې نور د دې وخت رارسېدلی چې دی بايد د عمر خوړلو مور او پلار د خيال د آرامۍ او د هغو د پريشانۍ د مخنوي لپاره کورته راستون شي.

نيکولای چې دغه ليکونه لوستل، له دې يې ويره لرله چې خدای مه کړه، دی له دغه چاپيرياله چې دی ورسره عادت شوی او له غير پوځي پريشانيو نه يې دراتښتېدو نه وروسته هلته پناه اخيستې او دی هلته په خورا آرامۍ اوسي، ونه باسي. هغه داسې انګېرله چې ژر به وي يا لږ په ځنډ هغه به دې ته اړ وي چې بيا د ژوند د بهير هغه ناآرام ورخ ته ورودانګي. له کړکيچونو او شخړو سره پنجه نرمه کړي، جړې غوټې پرانزي، د ژوند دوکو او ناروا ووته غاړه کېږدي او له سونيا سره د مينې د وعدې خبرې بيا راتازه کړي. دغه ټولې خبرې او د هغو وريادېدل، ټول وحشتناکه، کړکيچن او ورک لاري وو او هغه به د مور ليکونو ته په سړو او دوديزو خبرو، ځوابونو ليکل او ليکونه به يې په دې تورو: ګرانې مورې! ستاسو مطيع زوی. په تورو پيل او په همدې تورو به پای ته رسېدل. همداسې ځوابونه به يې ورلېږل. خو په دې اړه چې څه وخت به کورته ورستنېږي، هېڅ نه ليکل. ۱۸۱۰ کال و چې هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور او پلار نه یو ځانګړی لیک ورسېد او په هغه کې یې لیکلي و چې ناتاشا یې سردار اندرېي ته ورکړه. په لیک کې دا هم راغلي و چې د مشر سردار د مخالفت له امله واده یو کال وروسته کېږي. دې لیک نیکولای هم غمجن او هم خوابدی کړ. لومړي له دې کبله چې، ده احساس کاوه چې ده ته تر ټولو نه د کورنۍ ګرانه غړې، ددوی له کوره ځي، دویم دا چې د یوه سواره پوځي په څېریې هیله لرله چې د دغې بولې په وخت کې کاشکې هلته وای، چې دغه بالکونسکي ته یې ښودلي وای چې له دوی سره خپښي هومره د ویاړ نه ده او په رښتیا که ناتاشا په ده ګرانه وي، کولای یې شول هر څه د خپل هغه سرسام پلار له خوښې پرته ترسره کړي. یوه شېبه زړه نا زړه و چې رخصت واخلي او ناتاشا د ناوې په جامو کې وګوري، خو بیا هغه ته بېلابېل خیالونه، خیالونو ته ورغلل، هغه ته سونیا او له هغې سره د ده اړیکي او هغه ستونزې چې دغه اړیکي به یې ده ته پیدا کړې وریاد شول. نیکولای له رخصتۍ نه لاس په سر شو، خو د هماغه کال په پسرلي کې یې د مور نه یو بل لیک تر لاسه کړ. مور دغه لیک د نیکولای له پلاره پټ لیکلي و. دغه لیک دي په دې قانع کړ چې کورته لاړ شي. مور یې لیکلي و، که دي کورته راستون نه شي، ددوی د ځمکو او جایدادونو غم ونه خوري، ددوی هر څه به تالا والا او کورنۍ به ګدایي ته کېني. مور لیکلي و چې پلار یې اوس داسې ژوبل شوی، دومره یې هر څه میتینکا ته پرېښي او دومره له هر چا سره خواخوږی دی چې هرڅوک یې دوکه کوي او هرڅه ورځ تر ورځې خرابېږي او خرابېږي. هغې لیکلي و:

تا ته په خدای قسم درکوم، که همدا اوس را نه شې، کورنۍ او د هغې شتمني له بد مرغۍ ونه ژغورئ، خدای خبر څه به پېښ شي؟ که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ يې راخوځېږه او که ناست يې راپاځه. دغه ليک په نيکولای اغېز وکړ، د هغه سالم عقل ده ته لارښوونه وکړه چې څه بايد وکړي.

اوس هغه بايد کورته ستون شوي وای، که له پوځه يې چوراستعفا نه وای کړې، لږ تر لږه خو يې بايد رخصتي اخيستي وای.

دی بايد همدا اوس تللی وای خو په دې نه پوهېده چې ولې تر غرمنۍ وروسته وېده شو. له خوبه چې راپاڅېد سپارښتنه يې وکړه د هغه خړ مارس نومي مست آس، چې ډېره موده يې نه و زغلولی، زين کړي. هغه چې له خپل مست آس سره راستون شو، لاوروشکا (د دينيسوف چوپړ چې ده ته يې پريښې و) او خپلو ملګرو ته چې ماښام د ده ديدن ته راغلي وو، وويل چې دی څه موده رخصتي اخلي او کورته ځي. هغه ته دا تصور ګران و او ورته عجيبه برېښېده چې څنګه به دی له قوماندانۍ نه د خپل نوي ترفيع خبر او په وروستيو تطبيقاتو کې د بري له امله د (انا) نومي نښان د اخيستو پرته کورته لاړ شي. ده ته دا هم ګرانه وه... چې څنګه به يې د مېرمن پشازديځکا په وياړ د سواره پوځ له خوا په جوړه شوې مېلمستيا او د هغو په نڅا کې چې د مېرمن بارژاوسکا په وياړ جوړېږي، ګډون نه کوي... خو هغه اوس په دې ډاډمن او پوه شوی و، چې هغه بايد له دې په زړه پورې او ښکلي ماحوله، هلته لاړ شي، چې هرڅه تشې خبرې او پېغورونه دي. د يوې اونۍ په اوږدو کې يې رخصتي واخيسته، د خدای په امانۍ تر مېلمستيا نه وروسته د کور پلو وخوځېد... کورته د نيمايي لارې تر وهلو وروسته يې له ځانه پوښتنې پيل کړې چې په اترادنيا (په مسکو کې د دوی کلي) کې به څه کېږي. څومره چې کورته نږدې کېده، د ده په وړاندې د پرتو ستونزو خيالونو، پر ده يرغل زياتوه... اترادنيا ته لا يو تم ځای پاتې و چې ګاډيوان ته يې درې روبله ورکړل، چې آسونه لا پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یرغه کړي. همدا چې له کور سره کوزشو ، لکه ما شوم دا سې په منډه منډه د کور په زینو دا سې ورو خوت چې سا یې بنده بنده کېده.

تر تودې ستړې مشې خوار مشې او د خپلو خپلوانو تر تاوده هرکلي نه وروسته یې هغه خیالونه چې ستونزې یې تر مخې دي، هېر کړل (هر څه هماغه شان دي، چې و ، نو ما ولې تلوار کاوه). نیکولای کرار کرار بېرته له کورني چاپېریال او ژوند سره روږدی شو. د مورو پلار په کړووړو کې یې هېڅ بدلون نه و راغلی، یوازې لږ څه نور هم زاړه شوي وو. هغه نوې خبره چې د مور او پلار په کړووړو کې د ده ورته پام شو دا و چې ددوی ترمنځ د خواشیني او مخالفت روحیه چې پخوا ده نه و لیدلې، پیدا شوې وه. نیکولای ډېر ژر په دې پوه شو چې دغه روحیه د ناوړې مالي وضعې له امله ده. سونیا شل کلنه شوې وه. ښکلې کېدل یې پای ته رسېدلي او تر هغه څه چې و ، د لا ښکلي کېدو هیله یې نه کېده. خو هغه څه چې و ، هماغه ددې د ښکلا لپاره پوره و. د نیکولای تر راتګ نه وروسته هغه د مینې او نیکمرغۍ په څپو کې ډوبه وه. د هغې دغې رښتینې مینې او خواخوږۍ پر نیکولای ښه اغېز لاره. پیتیا او ناتاشا هغه حیران کړي و. پیتیا نور نو زلمی شوی و. دیارلس کلن، ښکلی، مست، ځیرک او خورا شوخ. آواز یې هم ډډ شوی و. نیکولای خپلې خور ته هم تر ځیر ځیر کتلو نه وروسته هک حیران و ، هغه هغې ته وویل:

- نور نو هغه پخوانۍ ناتاشا نه یې؟

- ولې، بدرنګه او باڅارې شوې یم.

-نه، برعکس.

هغه په پټه د هغې غوږ کې وویل: برعکس اوس شهزادګۍ ته ورته شوې یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا په خوښۍ ځواب ورکړ: هو، هو، .... او .... هغې له اندري سره د خپلې مينې او اترادنيا ته د هغه د راتګ کيسې ورته وکړې. هغه ته يې د اندري وروستي ليک ولوست او ورور نه يې وپوښتل:

- څنګه خوشاله شوې؟ ګوره زه اوس داسې آرامه او نيکمرغه يم...

نيکولای ځواب ورکړ:

- هغه خورا ښه سړی دی، څنګه سخته پرې مينه شوې يې؟

ناتاشې ځواب ورکړ:

- څه درته ووايم، زه په باريس مينه وم، د نځا په معلم مينه وم، پر دينيسوف مينه وم، خو دا وار چور بل ډول مينه ده. دا وار مې زړه آرامه او ډاډمن دی. پوهېږم چې تر ده نه بل ښه سړی نه شته، نو ځکه آرامه او ډاډمنه يم. دا وار، د نورو وارو په شان نه دی...

خو نيکولای د بالکونسکي په ريبارۍ او دده له خور سره د هغه واده ته په شک کتل. هغه په دې ډاډمن نه و چې د خور برخليک يې ټاکل شوی دی. په تېره بيا چې هغه د خور تر څنګ بالکونسکي نه و ليدلی. هغه په دې کېدونکې واده کې، په کوم ټکي نه پوهېده او د زړه غوټه يې نه آوارېده. هغه په زړه کې دا خبره ډېره کوله:

- نو ولې واده ځنډوي؟ ولې يې کوژده ونه کړه؟ له مور سره په دې اړه تر خبرو او زړه خوالې نه وروسته په تعجب سره پوه شو چې مور هم هغه شان فکر کوي لکه دی. دی پوه شو چې مور هم په زړه کې دغې بولې ته په شک او بې باورۍ ګوري. دغې خبرې دی خوشاله کړ.

مور د هغې رخې له کبله چې هره مور يې د خپلې لور د راتلونکې مېړه په وړاندې لري، د سردار اندري يو ليک خپل زوی ته ورښکاره کړ او وې ويل:

- هغه ليکلي و چې د د سامبر د مياشتې نه مخکې راتلای نه شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې راتلای نه شي؟ پوهېږم ناروغ دي، تداوي ته تللي دي. خو په هر حال، ته په دې اړه ناتاشې ته څه مه وایه، د هغې خوښی ته پام مه کوه، دا د پېغلتوب وروستی لوبې دي. یوازې زه پوهېږم، چې هر وار د هغه لیک رارسېږي، په دې څه تېرېږي. هغې هر وار خپلې خبرې په دې خبرو پای ته رسولې:

- توکل په خدای، هر څه به ښه شي، هغه خورا ښه ځوان دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

نیکولای کورته تر راستنېدو وروسته په لومړیو وختونو کې ډېر په غوره کې ښکارېده، خو له دې حالت سره سره هغه پریشانه و. هغه د جایدادونو په اړه هغو کړکیچونو او چارو زوراوه چې مور یې د هغه د سرته رسولو لپاره دی له پوځه راغوښتی و. ددې لپاره چې هر څه ژر دغه پېټې له اوږه پریباسي، تر راتګ نه درې ورځې وروسته پرته له هغې چې د ناتاشې دې پوښتنې ته چې چیرې ځې؟ ځواب ورکړي، په برندو سترګو او تریو تندي د کور د ودانۍ هغه برخې ته چې میتینکا هلته مېشت و، ورغي او له هغه نه یې د چارو جاج او د کارونو حساب وغوښت. د چارو حساب او د هغو پوښتنه، هغه څه وو چې دی، تر میتینکا چې ډار پسې اخیستی و ،لا خراب پوهېده، خو د ده دې پوښتنې میتینکا هم سرسام کړی و. له میتینکا سره خبرو او د هغه ځوابونو ډېر وخت ونه غوښت. د بزګرو ټاکل شوي مشر او نورو استازو چې د کور دالان ته دده د راننوتو په وخت کې د دروازې په خوله کې سترګه په لاره وو. د ځوان ګراف غږ اورېده چې له بنګهاري راپیل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرار کرار په غړمبېدو بدل شو او وروسته بیا بدوښکنځلو ته ورسېد.
- غله، دوکه ماره، ناشکره، لکه د سپي په شان به دې خبرې کړم...
زه مې پلار غوندې نه یم، ستا دې دوکو خو موږ ګدایئ ته ورسولو.
تر دې وروسته ټولو په خورا خوشالۍ چې ډار هم ورسره مل و، ولیدل چې ځوان ګراف، مېتینکا له ځته رانیولی، کشکارېږي یې، له کوټې یې راوویست، په لغتو لغتو یې واهه او ورته وې ویل:
- ووزه، لعنتي ارواح دې ورکه کړه، چې بیا دې دلته ونه وینم.
میتینکا، لکه بریښنا داسې له شپږمې زینې نه راوالوت او مخامخ یې ځان په باغچه کې پټ کړ (د اترادنیا په کلي کې د ګنهکارانو د پټېدو ځای و، میتینکا هم چې هر وار له ښاره نشه راګرځېده دلته به یې ځان پټاوه او په اترادنیا کې د هغه لاس لاندې وګړو هم د میتینکا له ویرې په همدغې باغچې کې ځان ته د پناه ځای لټاوه. دوی ټول د دې باغچې د ژغورنو، کوډو په کوډو پوهېدل.)
د میتینکا مېرمن او د هغه ښینې (د ښځې خویندې) په خورا وحشت سره د هغې کوټې له وره چې پاک سماوار هلته اېښېده او لوړ په ښکلو بړستنو پټ کټ په کې اېښې و، راودانګل.
ځوان ګراف، چې سا یې بنده بنده کېده، پرته له هغه چې هغو ته وګوري، په خورا ټینګو ټینګو قدمونو د هغو له څنګه تېر او اصلي ودانۍ ته ورغی.
مشرې ګرافینې سمدلاسه له دې پېښې نه خبره شوه، که له یوه پلوه آرامه وه چې ددوی د جایدادونو او مالي چارو غمخور پیدا شو، خو له بله پلوه هغه په دې خواشینې شوه چې ددوی زوی به څنګه دغه دروند پېټی او د هغه ناندرۍ وزغملي شي. څو واره کرار کرار او د پنجو پر سر د نیکولای د کوټې شاته ورغله، هلته یې غوږ ونیو او په دې پوه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نیکولای پرله پسې پیپ څښنوي.

بله ورځ بوډا ګراف، خپل زوی ځانته ور وغوښت، په داسې یوې موسکا چې ویره ترې لاندې پټه وه، هغه ته وویل:

- زما د زړه سره ! ته هسې داسې په قهر شوی یې، میتینکا ټولې خبرې راته وکړې.

نیکولای له ځانسره وویل:

- زه پوهېدم، چې په دې ناوړه دنیاګۍ کې والله که په هېڅ شي هم پوه شم.

- ته په دې به خپه شوي وې، چې هغه او سوه روبله په کتابچې کې نه و لیکلي، خو هغه دغه او سوه روبله په پټه په بل مخ کې لیکلي او تا هغه بل مخ نه و کتلی.

-پلار جانه هغه یو دوکه مار دی، زه پوهېږم چې هغه څه کړي او څه کوي، خو که ته نه غواړې زه به نور هغه ته هېڅ هم ونه وایم.

- نه ګرانه ! (ګراف هم ناآرامه او له دې امله یې ځان ګنهکار ګاڼه چې ښځه یې څنګه د شتمنیو اداره کوي. د اولادونو په وړاندې ملامته او په دې نه پوهېده چې کارونه څنګه جوړ کړي) نه، نه زما هیله تا نه دا ده چې د ټولو چارو واک تر لاسه کړې، ځکه زه زوړ شوي یم.

-نه پلار جانه ! زه تاسو نه له دې کبله ښښنه غواړم چې په خپلو کړو مې تاسو خوابدي کړي، زما په رښتیا په دې کارونو سر نه خلاصېږي.

نیکولای په زړه کې وویل:

- بلا ورپسې، بلا په دې بزګرو، په دې پیسو، په دې حسابو، په دې حوالو، په دې ټولو او پر هغو پاڼو پسې. زه په دې هېڅ شي نه پوهېږم... له هغه وروستې یې بیا د چا کارو کې ونډه وانه اخیسته، خو یوازې یو وار ګرافینې خپل زوی ور وغوښت او ورته وې ویل چې هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انامیخایلوفنا نه د دوو زړو روبلو یو حواله لري او له هغه نه یې وپوښتل له هغه سره څه وکړی؟

نیکولای ځواب ورکړ:

- تاسو غواړئ چې زه ځواب ورکړم؟ نه، نور نو نه انامیخایلوفنا ما ته ګرانه ده او نه د هغه زوی باریس. هغوی، هغه وخت له موږ سره نږدې و چې او خوار وو. او اوس... حواله یې څیرې او په خپل دې کار سره یې زوړ ګراف له خوشالۍ نه په ژړا کړ. تر دغې پېښې وروسته نیکولای بیا د جایدادونو او حسابونو په چارو کې هېڅ ونډه وانه خیسته او یوه نوې لاره چې دده لپاره یې چورنویوالی درلود، غوره کړ. دا کار ښکار و. ښکار له ډلې ډلې سپیانو سره. زاړه ګراف هم دداسې ډول ښکار لېواله و. په دې لاره کې یې ډېرې پیسې خرڅولې او لوی لوی ښکارونه جوړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

يخني پيل شوې وه. د سپېده داغ سړو د مني له بارانو نه لمده شوې ځمکـه، لکـه وسـپنه داسـې کنګـل کـړې وه او نـور نوشـنيلېو رنـګ بايلودلی و او هغه شين والی،دنويو کرل شويو ژمنيو غنمو دشنه رنګ په وړاندې کمرنګه او د تېرو رېبل شويو غنمو د سوارې د ژېړ رنګ سره چې د مـالونو تـر پښـو لاندې مېده شـوي و ،پـه تضـاد کـې و...د سويانو رنګ بدل شوی و ،د ګېدړې خپلې خوړې پرېښې او ډاګونو کې سردانه ګرځېدلې او ځوان لېوان سپيانو تـه ورتـه شوي وو.د ښکار خورا ښـه وخت و. د ځوان رستوف سپيان چې خورا ښکاري وو ، نه يوازې دا چې ډنګر شوي وو ، بلکې پښې يې له چاودو ناسور شوي وې. ښکاريانو د سپيانو د دغه حالت تر کتنې وروسته پريکړه وکړه چې هغوی د درې ورځو لپاره په آرامه پرېږدي او د سپتمبر پـه شپاړلسمه بيا صحرا تـه ورستانه شي. ښکار د دوپراوو له سيمې نه ځکه پيل کړل، چې هلتـه د لېوانو يو ډله ليدل شوې وه. دا د سپتمبر د څوارلسمې نېټې خبرې وې.

هغـه ورځ ښـکاريان پـه کورونـو کـې پـاتې شـول. هـوا سـړه او سـاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوځوونکي وو، خو ماښام هوا لږ راتوده شوې و. د سپتمبر د پنځلسم په سهار چې کله ځوان رستوف د خوب کالي په ځان د کړکۍ د باندې وکتل، هوا داسې وه چې د ښکار لپاره تر دغه شان هوا نه، بلکه ښه هوا پیدا کېدای نه شوه. داسې برېښېده چې آسمان راویلي او دا چې باد نه لګېږي، ځمکې ته راڅڅېږي. یوازینۍ څه چې له هوا نه ځمکې ته یې رابښکته کېدل د پام وړ و، هغه رابښکته کېدونکې لړې وې. د ونو پر پڼو ځانګو د شبنم رانه څاڅکي ځلېدل او پر نویو رالوېدل شویو پاڼو څڅېدل.. نیکولای د باندې راووت. په دې وخت د ښکاریانو شر و شور واورېدل شو او د ښکاریانو مشر دانیل د کور د دیواله له شانه راتېر شو. هغه خورا ښه ښکاري و. خپل ماش و برنج ویښته یې اکرائینیانو ته ورته لکه سرچپه کاسه داسې جوړ کړي وو او یو تاو شوې متروکه یې په لاس کې وه. د هغه بې باکه کره وره او ګونځې ګونځې مخ د هغه د بې باک ژوند څرګندونه کوله. داسې بې پروا او بې باکه چې ګواکې په دنیا کې یې د هېڅ چا او هېڅ شي پروا نه لرله. دا هغه د ښکاریانو ځانګړې ځانګړتیا وه. خپله چیرکیسۍ (یو قام دی) خولۍ یې د خپل بادار تر مخې لوره او په خورا سپکاوي یې هغه ته وکتل. دغه شان کتو د هغه بادار نه زوراوه، ځکه هغه په دې پوهېده چې دغه سړی چې تر نورو ځان لوړ او کبرجن ګڼي د هغه نوکر او ښکاري دی.

نیکولای غږ کړل:

- دانیلو! هغه په ویرې دا احساس کړه چې دغه راز هوا چې هر څوک ښکار ته بولي، له دغو ښکاري سپیانو او له دغه ښکاري سره د ښکار شوق زیاتوي، انسان ښکار ته هڅوي، لکه هغه شان چې د مین په زړه کې لوېدلې مینه، د معشوقې په لیدلو له هغه ټول تېر خیالونه هېروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانیلو په خپل انګازین، درانه او له چغو ډک غږ سره ځواب ورکړ:
- څه وایئ عالیجنابه؟ د هغه دوې تورې ځلېدونکې سترګې له ښکته نه د خپل خاموشه بادار خوا ته ځیر شوې او داسې برېښېدې چې وایې:
- څنګه؟ صبر نه شې کولای؟
نیکولای چې له دانیلو نه خپلې پوښتنې پای ته ورسولې او په دې پوه شو چې سپیان ټول ښکار ته چمتو دي(باید وویل شي، چې خپله دانیلو هم د ښکار له شوقه لېوني و) سپارښتنه یې وکړه چې آسونه زین کړي، خو دانیلو لا له کوټې وتلې نه و چې ناتاشا په چټکو ګامونو کوټې ته راننوته. هغې لا نه کالي اغوستي و او نه یې سینګار کړی و. یوازې یې د خپلې مینځې شال په اوږو اچولی و. پیټیا هم له هغې سره په تلوار راروان و. ناتاشا وویل:
- زه پوهېدم چې ته ځې، خو سونیا وویل چې نه ځې. ځکه زه پوهېدم چې نننۍ هوا چاته په کور کې د ناستې اجازه نه ورکوي.
نیکولای چې په هغه ورځ له ځانسره ټینګه وعده کړې وه چې دلېوانو ښکار به کوي، نه یې غوښتل له ځانسره ناتاشا او پیټیا بوزي، په سړه سینه یې وویل:
- ځو ،خو تاسو نه بیایو ، ځکه چې نن د لېوانو ښکار دي، تاسې ته به مزه درنه کړي او حوصله یې هم نه لري.
ناتاشا وویل:
- ته خو پوهېږې چې ښکار زما لپاره تر ټولو غوره او د خوښې لوبه ده، دا خو د وروری خبره نه ده چې آسونه زین کړې، ښکار ته لاړ شې او موږ څوک هېڅ خبر نه کړې.
پیټیا له قهره وخوټېد او وې ویل: زموږ روسانو مخه هېڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولی نه شي.

نیکولای ناتاشې ته مخ وروا ړاوه او وې ویل: ته تلای نه شې، مورجانې وویل چې ته ښکار ته تلای نه شئ.

خو ناتاشې په غوځه ژبه وویل: نه، نه، دا څه وایې، زه هرومرو ځم.

مخ یې د نیکولای د سپو او آسونو ساتونکي چوپړ دانیلو ته وروا ړاوه او وې ویل: دانیلو ! ورته ووایه چې زموږ آسونه زین کړي، میخایلو ته هم ووایه چې زموږ سپیان راوباسي.

دانیل ته چې په کورکې پاتې کېدل هم ورته ګران وه او بادار له لور سره هم خوند نه ورکاوه او داسې کارو تصوریې هم نه خیال ته نه ورته.

هغه سترګې ښکته واچولې او په چټکۍ له کوټې ووت. داسې یې وانګېرله چې هېڅ یې نه دي اورېدلي، خو هڅه یې کوله چې د وتو په وخت کې تصادفا له هغې سره ونه لګېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

بوډا ګراف چې تل يې د ښکار لوبې ډلې (سپيان او سړي) ساتلې وې، که څه هم د هغو واک يې اوس خپل زوی ته سپارلی و، په دغه ورځ د سپتمبر په ۱۵ سخت د ښکار شوق اخيستی و او غوښتل يې د ښکاريانو له ډلې سره يو ځای شي.

يو ساعت وروسته ټول د ودانۍ مخې ته راټول وو. نيکولای په خورا تندو او چټکو ګامونو د ناتاشا او پيتيا له مخې چې غوښتل يې ده ته څه ووايي، تېر شو او هغو ته يې داسې څرګنده کړه چې اوس د هغو د اپلتو د اورېدو وخت نه لري. هغه د سپو او ښکاريانو هر ډله جلا جلا په ځير وڅارله. يو ډله سپيان او ښکاريان يې مخې ته ولېږل او خپله پر خپل سور بخون آس سپور او د خپلو سپو پر ډلې يې غږ وکړ، وې خوځول، د درمندو له مينځه تېر شول او د دښتې له لارې د اترادنيا د ځنګله پلو وخوځېدل.

د بوډا ګراف آس وان، د هغه سور سپين ياله ويفلينسکي نومي آس چمتو او خپله ګراف له ګاډي سره هغه ځای ته چې ورته ټاکل شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، لاړ.

ټول سپیان چې ښکار ته چمتو شوي وو، شمېر یې څلورپنځوسو ته رسېده. دغه سپیان په شپږو ډلو کې، شپږو کسانو زغلول. دغه راز څلویښت تازیان هم و، چې اتو کسانو یې لارښوونه کوله. که په ټولیزه توګه د بادارانو ځانګړي سپي هم وشمېرو، شمېر یې یو سلو دیرشو ته رسېده، چې اتو تنو ښکاریانو ځان سره مل کړي وو.

هر سپي هم خپل خاوند او هم خپل نوم پېژانده. هر ښکاري خپله دنده، ځای او هغه ته سپارل شوې سیمه پېژانده. همدا چې له کروندو او پالیزونو نه واوښتل، ټول پرته له هغه چې سره وغږېږي، ټولو په چوپتیا له نیغو او بې لارو او د ډاګونو له لارې ځان د اترادنیا ځنګلونو ته برابر کړل.

آسونه، د ډاګونو پر ګوګل لکه پر پاسته فرش داسې زغلېدل، خو کله به یې چې یو نیم ډنډ یا غوچوړی مخې ته ورغی، هر پلو ته به یې اوبه وشیندلې. وریځنی آسمان، کرار کرار او په اوډلي توګه د ځمکې پلو ته راښېوه وه. هوا توده، آرامه او کراره کراري وه. کله نا کله به د کوم ښکاري چغې، یا د کوم پرنجهاري یا د متروکو شرقهاري یا د سپیانو غپا تر غوږه شوه.

د یو ورست په واټن له کوره لرې شوي وو چې پنځه سواره له خپلو سپیانو سره مخامخ له خورو لړو نه ددوی پلو ته را روان وو. د هغو تر ټولو نه مخکې پر آس سور، یو ښکلي زړه راښکوونکي بوډا، چې ګڼ، اوږده سپین بریت یې لرل، راروان و.

نیکولای چې له بوډا سره مخامخ شو، وې ویل:

- سلام کاکاجانه!

بوډا چې د رستوف د کورنۍ .له لرې خپلوانو او یو بې وزلي سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، وويل:

- حساب پاک دی وړاندې، زه پوهېدم. زه پوهېدم، چې دې هوا ته ټينګېدای نه شئ. هو، حساب پاک دی وړاندې، هر و مر و ښکار ته ځئ، حساب پاک دی وړاندې. (حساب پاک دی وړاندې، دا د هغه تکيه کلام و، چې هره شېبه يې کاراوه).

هغه وويل:

- ژر کوئ او کنه ايلا ګيني ښکاريان او انډيوالان يې د کورنيکيو په سيمه کې ولاړ دي، حساب پاک دی وړاندې، تر تاسې نه به مخې شي او په رښو سترګو کې به هر څه درنه يوسي.

نيکولای وويل:

- چې داسې ده، راځئ چې خپلې ډلې سره يو ځای کړو.

د سپيانو ډلې يې سره يو ځای کړې، نيکولای او کاکا جان ځنګ ترځنګ روان وو. ناتاشا چې سر په شال کې مروړلې، ځلېدونکې سترګې يې د خوشالې او مستې ځېرې په منځ کې، ځلېدې. تر شايې پيتيا چې پسې رسېدای نه شو او ميخايلوفنې چې له ناتاشې سره مينځتوب کاوه، هغو ته نېږدې کېدل. پيتيا په خندېدو خندېدو کې د خپل آس جلو کشاوه. ناتاشا په خورا ډاډ او ټينګه پر خپل عربي آس ناسته وه... او په خپل لاس يې د آس افسار راکش او په ننداريزه بڼه يې هغه ودراوه.

بوډا کاکا جان په خوښۍ ناتاشا او پيتيا ته وکتل. د هغه دا نه خوښېدل چې ټوکې او لوبې او جدي کارونه له ښکار سره ګډ شي.

پيتيا چغه کړه: کاکا جانه! سلام! موږ هم درځو.

کاکا جان په ځېږه ژبه وويل: سلام! سلام! پام کوئ، چې سپي پرينږدئ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اترادنیا ځنګلونو ته دوسوه متر لاره پاتې وه. ښکاریان ورننوېږدې کېدل. رستوف او کاکا جان، خپله وروستۍ پریکړه وکړه چې سپیان لـه کوم ځایه ښکارته ورښکاري. رستوف ناتاشا ته هغه ځای چې باید هلته ودرېږي... وروښود او خپله ځنګله ته ورشېوه شو.

کاکا جان نیکولای ته وویل: ښه کاکا جانه ! ته لېوه سره مخامخ یې پام کوه چې له لاسه دې ونه وزي.

نیکولای وویل: ګورو به چې څه کېږي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

په دې وخت کې نيکولاى رستوف، په خپل ښار ځاى کې ولاړ او د لېوه راتګ يې ښاره. د ښارونکو ښکاريانو د رانېږدې کېدونکي شرو شور، د هغه ده ته د آشنا سپيانو غپا او د بېلابېلو غږونو له اورېدو نه يې کولاى شو دا اټکل وکړي، چې هلته څه تېرېږي. هغه په دې پوهېده چې هلته زاړه او ځوان لېوان ديره شوي دي. هغه په دې پوهېده چې ددوى ښارونکي ښکاري سپيان په دوو ډلو ويشل شوي، او کوم لېوه يې پسې اخېستي، څه ناوړه پېښه پېښه شوې ده او هره شېبه کېداى شي چې د ده تر څنګ کوم لېوه راپيدا شي. په دې خيالونو کې ډوب و چې لېوه به څنګه له کومې خوا راځي او څنګه به دى پسې اخلي. خو دم په دم يې هيله په ناهيلۍ بدليده. څو ځله يې خداى ته دعا او هغه ته يې زاري وکړې، چې د ده تر څنګ له شنيليو بوټونه، د ده مخې ته لېوه راپيدا شي. هغه هماغه شان د زړه له کومې دعا کوله چې ځينې کسان يې هغه ته د ناوړه، پېښې د ورپېښېدو په وخت کې کوي. هغه خداى ته زارۍ کولې:

- دا خو نو تا ته څه ګرانه ده، چې همدا سې شي، او لېوه زما مخې ته راپيدا کړې؟ پوهېږم چې ستا دربار لوى دى، پوهېږم چې ستا نه زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غوښتنه لویه ګناه ده، مګر ستا له درباره څه کمېږي چې لېوه همدلته زما مخې ته راپیدا کړې...

له زرواره زیات د دغه نیم ساعت په اوږدو کې د هغه ناآرامه او له هیلو ډکې سترګې د ځنګله د چنارونو پر سر د دوو ولاړو بلوتو ونو شاوخوا ځارله...

هغه له ځانسره ویل:

- نه، زه او دومره نیکمرغي، دا نو هغه ته څه سخته خبره خو نه ده! نه، نه کېږئ! زه او دومره بخت، تل نه په لوبو او نه په جګړه، په هېڅ شي کې زما بخت نه شته.

د هغه په خیال کې په چټکۍ د اوسترلیځ او دولوخوف یادونه راتازه خو ببرته تت شول. هغه به غوږونه څک کړل، هرې خوا ته به ځیر شو، کله به یې کیڼې او بیا به یې ښۍ خوا ته مخ واړاوه او یو متې غږ ته به غوږ او زړه کې به یې وویل:

یوازې یو ارمان لرم چې په ژوند کې، که یو ځل هم وي، یو لوی لېوه پسې واخلم، نورله خدایه هېڅ نه غواړم. یو وار بیا یې خپلې ښۍ خوا ته وکتل او وې لیدل چې له خالي ډاګه دده خوا ته څه شي رادرومي. یو ژوره سا یې ووېسته، د داسې د یو چا ژوره سا چې ډېر وخت د کوم شي را رسېدو ته سترګې په لاره پاتې شوی وي او هغه یې تر لاسه کړی وي. هغه په زړه کې ویل: نه، دا ناشونې خبره ده! ستره نیکمرغي یې په برخه شوې ده، هغه هم پر دې ساده ګۍ، بې شروشوره، بې ډهل او نغارې! رستوف په خپلو سترګو او لیدلي حال باور نه لاره او دغه شک یوازې یوه شېبه و، لېوه مخې ته راودانګل او په خپله لاره کې یې له پراته غوچوړي نه ګام کړ. هغه زوړ عمر خوړلي لېوه وه، د شا وړی یې خړې، خو د ګېډې هغه یې سرې رنګه، مګر ځای ځای داغ شوې وې. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټکۍ وړاندې روان و. په دې ډاډه وه، چې هېڅوک يې نه ويني. رستوف سا بنده، مخ يې واړاوه او سپيانو ته يې وکتل. هغه ولاړ، پراته، لېوه يې نه ليده او له دنيا نه ناخبره وو...

رستوف شونډې وښورولې او له ځانسره يې وويل:

- اوليوليو... هې هې ! سپيان له ځايه پاڅېدل، زنځيرونه يې وربېږد پدل او غوږونه يې څک کړل. زاړه کاراى،نوي شډل سپى.خبل په ډاړو وګراوه پاڅېد ، غوږونه يې څک او خپله له وړيو ډکه لکۍ يې وښوروله.

په هغه وخت کې چې لېوه رانېږدې او له ځنګله لرې کېده، رستوف له ځانسره وويل:

- سپي پرې وروشکاروا وکه ونه شکارو؟ ناڅاپه د لېوه حال بدل شو، وربېږد پد ، هغه، هغه انساني سترګې چې ده ته ځېر وې او وليدې، تر هغه وخته يې نه وې ليدلې، په کراره يې ښکاري ته سر وروااړاوه او ودرېد ، داسې بربښېده چې له ځانسره به يې ويلې وي:

- مخ وړاندې؟ که بېرته شاته؟ په هر حال مخ وړاندې !

په نرمه، کراره خو آزاده ځغاسته يې وړاندې تګ ته دوام ورکړ، نيکولاى لکه لېونى چې رمباړې وهي، چغه کړل:

- راونيسئ !

خپل ښکلى آس يې يرغه او په چټکۍ يې ځان شيلې تر ورجوړ کړ. له چولونو او چينو ور واوښت او داسې روان و چې غواړي د لېوه لاره بنده کړي. سپو يې تر ده نه، چټک ځغاستل. نيکولاى نه، خپلې چغې اورېدې او نه يې داسې احساسوله چې ځغلي. هغه نه خپل سپيان ليدل، نه هغه ځاى چې ده پرې ځغاستل. يوازې ده هغه شيله او په هغه کې ځغاستونکى لېوه، چې لکه باد په يوه مخه الوته، او شبېه په شېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې چټکي زياتېده، ليده.

تر هر څه لومړی تور خال خالي غټ کوني ميلکای نومی سپی، لېوه پسې ځان وررورساوه. نېږدې و، چې وې داړي، خو لېوه مخ راواړاوه، هغه ته يې وکتل او ميلکای ددې پر ځای چې د تل په شان پرې ورګام کړي، لکۍ ښکته کړه او منډې يې سستې شوې.

نيکولای چغې کړې:

-رانيسه يئ!

په دې وخت سور لېوبيم نومي سپي له ميلکای نه ځان مخکې کړ، پر لېوه يې ورودانګل، د کوناټو په منځ کې يې داړې پرې خښې کړې، مګر ناڅاپه او په وحشت له هغه نه راجلا شو. لېوه يوه شېبه کېناست، داړ يې د ګوابښ په ښنه سپي ته جينګې کړې، خو بېرته پاڅېد، وړاندې يې منډې کړې، او د ده پسې ځغليدونکي سپيان چې نور ده ته نېږدې شوي وو، د يوه ارشين په واټن ده پسې روان وو.

نيکولای فکر وکړ: نه، نه دا ناشونې خبره ده! هغه همداسې په ناآشنا غږ رمباړې وهلې:

- رانيسه يئ! تا ته وايم رانيسه يئ!...

هغه خپل زوړ سپی پسې، چې د ده يوازينۍ هيله وه، دې خوا ها خوا کتل. زاړه کارای نومی سپی په خپل ټول درونده والي او قوت سره هغه پسې د رسېدو او د هغه د لارې د خنډ بېدو هڅه کوله، مګر لېوه لا پسې چټکېده او سپي کرار کرار، کرارېده. دا ښکاره وه چې د کارای کره ناسم او لېوه پسې به ور ونه رسېږي. نيکولای هم ليدل چې تر ځنګله پورې هومره لاره پاتې نه وه او که لېوه ځنګله ته ننوزي، نور به رښتيا د هغه ښکارول له لاسه وتلې خبره وي. هغه يو ښکاري او د هغه سپيان وليدل چې د مخامخ لورې نه، د هغه خواته راځغلې. لا هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې وه، يو ځوان اوږده غړي سپي چې نيکولای نه پېژانده، مخامخ پر لېوه ورودانګل، هغه يې وداړه او نېږدې وه چې هغه له پښو يې وغورځاوي. لېوه په داسې يوې چټکۍ چې چا له هغه نه انتظار نه درلود، پر سپي ورودانګل، د هغه د داړو غېږ واوربدل شو او ځوان سپي په وينو لړلی، څېرې شوی، په زګيروزګيرو په ځمکه ولګېد.

نيکولای په ژړغوني آواز وويل:

- پلاره! زما کارايه! د زړه سره!

... خو نيکولای هېڅ پوه نه شو چې په کارای څه شوي، خو دومره يې وليدل چې سپي يې لېوه لاندې کړی دی... کارای د لېوه په غاړه داړې خښې کړې وې... نيکولای دغه شېبې د خپل ژوند تر ټولو خوږه شېبه ګڼله.

سپيانو، دوه نور لېوان ښکار کړي وو او درې نور هم تازيانو.

ټول ښکاريان له خپلو ښکارشويو ځناورو او کيسو سره د هغه لوی لېوه ليدو ته راټول شوي وو... لېوه، هغه سپيانو او ښکاريانو ته چې پر ده راټول ښوي وو، کتل... ايليا اندريوويچ هم لېوه ته ورورانږدې او لاس يې پرې تېر کړ، هغه وويل:

- څومره غټ دی، هغه دنيلو نه چې دده تر څنګ ولاړو، مخ وروا ړواوه او وې ويل:

- غټه بلا ده، بلا!...

-دانيل په چټکۍ خولۍ له سره پورته کړه او وې ويل:

-هو عاليجنابه! ډېر غټ دی!...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

بوډا ګراف کورته راستون شو ، ناتاشا او پېتیا که څه هم ژبه کړې وه چې ډېر ژر به راستانه شي ،خو بیا هم په ښکار کې پاتې شول. وخت ډېر و او ښکار دوام درلود. غرمې ته نږدې یې دوه ډله سپي، هغې تنګې درې ته چې له تنکو نیالګیو ډکه وه ، وروشړل. نیکولای د ریبل شویو کروندو په منځ کې ولاړ او خپل ټول ښکاریان یې لیدل. نیکولای، هغه غنمو ته کتل چې لا شنه و او د هغه یو ښکاري یو ازې په یوه ویاله کې ځان پټ کړی و ، دوی همدا چې د سپو ډلې ښکار پسې وشړلې، نیکولای د یو سپي غږ چې ده ته آشنا و ، اورېد. دغه سپي (والتون) نومېده. نور سپي هم هغه سره همغږي شول، غږونه به یې کله په کرار او کله لوړ شول. یوه شېبه وروسته د ځنګله نه یو راتلونکی ځانګړی آواز، ګېدړې پسې د ځارنې غږ وکړ او ټول سپیان د کروندو پلو ډاګونو نه غنمو ته ورشېوه او له نیکولایه لرې شول.

ښکاریان په ځارځایو کې ځای پر ځای او خپل سپي یې وشکارل. نیکولای یوې سرې، لنډونې او عجیبې ګېدړې ته پام شو چې ستړې ستومانه د غنمو منځ کې ځغلي. سپو هغه پسې اخېستې او ژر سپي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړسېدل. ګېدړې د هغو په منځ کې چورلیدې... او لکۍ یې ښوروله... خو ناڅاپه یو سپین سپي چې نیکولای نه پېژاند پر هغې ورودانګل او بیا یو تور سپي پر هغې یرغل وکړ... سپیان له ګېدړې تاو شول، دوه ښکاریان په چټکۍ سپیانو ته راورسېدل. د یوه سور هغه، سره خولۍ پر سر وه او یو بل یې شنه کالي اغوستي و. هغه کوم پردی سړی و.

نیکولای له ځانسره وویل: دا نو لاپسې څوک دي؟ له کومې راپیدا شول؟ دا خو د کاکا جان سړي نه دي.

ښکاریانو ګېدړه له سپیانو وژغورله... خو ناڅاپه هلته یو اخ و ډب پیل شو. د نیکولای مرستندوی رامخې ته شو او وې ویل:

- هغه یو د ایلاګین ښکاري دی، چې له ایوان سره یې جوړه نه ده.

نیکولای خپل چوپړ ناتاشا او پېتیا پسې ولېږل... چې هغوی راولي...هغه یې سره رواستل...

له هغو ښکاریانو نه، چې یوه یې شر و شور ګډ کړی و، پر آس سپور و ،یوه ګېدړه تر زین لاندې ځړولې وه، له ځنګله راووت او خپل ځوان ارباب ته ورنېږدې شو... رنګ یې الوتی، سا یې بنده بنده کېده، دیوې سترګې لاندنۍ برخه یېشنه شوې وه، خو دی له دغه شنه والي نه خبر نه و.

نیکولای وپوښتل:

- څه خبره ده؟

- غوښتل یې چې زموږ د سپیانو ښکار رانه یوسي. زما خړ رنګې سپۍ دا ګېدړه داړې وه... ما هم دا ګېدړه پر اوربوز ووهله...

نیکولای د خپل ښکاري خبرو ته هومره پام ونه کړ، ناتاشا او پېتیا ته یې وویل چې همدلته دې ته ودرېږي او خپله د ایلاګین ښکاریانو ته ورغي، هماغه د سیالانو د اخ و ډب ځای ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريالي ښکاري د ګڼه ګوڼې او انډيوالانو خوا ته ورغي او هلته يې د خپلو کړو غور يې پيل کړې، هغه وويل چې د ايلاګين او رستوف کورنۍ له پخوا نه په دې سيمه دعوا لري او هغوی تل هڅه کوي، چې په دې سيمه کې ښکار وکړي، چې له پخوا د رستوف د کورنۍ ګڼل کېږي. او ګواکې په هغه ورځ دوی لاسي هلته ګمارل شوي و، چېرې چې رستوف ښکار کاوه، نه يوازې ښکار او ورته ويل شوي و چې، د رستوف ښکار ترې برمته کړي.

نيکولای هېڅکله ايلاګين ليدلای نه و او تل د هغه په وړاندې له کرکې او سيالي نه ډک و... هغه يې خپل خورا لوی دښمن ګاڼه... هغه له ډېره قهره غوربده... او هرو کړو ته چمتو و...

نيکولای همدا چې د ځنګله ځنډو ته وروررسېد ، هغه د دښمن پر ځای پر آس سپور يو ځوان.. با ادبه او مهربانه سړی وليد ، چې ده ته يې هرکلي وايي او د ده له ليدو نه سخت خوشاله برېښي. ايلاګين د هغه مخې ته راروان او د هرکلي په نښه يې خپله خولۍ لږ پورته او وې ويل:

دی ددې پېښې له کبله خورا خواشينی دی، ده سپارښتنه کړې هغه ښکاريانو ته جزا ورکړل شي، چې د پرديو سپو له منګلو يې د ښکار د را اېستلو هڅه کړې ده. هغه له ځوان ګرافه هيله وکړه چې ده ته ور اوږد شوی لاس کېښکارېږي او د ده په سيمه کې ښکار وکړي.

ناتاشا په دې ډېره ويربده چې پر ورور يې کومه بده پېښه را نه شي، په خورا تلوار او ګبنۍ ورپسې ورغله، خو هلته يې د دوو سيالانو او دښمنانو پر ځای د دوو دوستانو په شان کسان وليدل، هغو ته ورنږدې شوه، ايلاګين د ناتاشا په ليدو د درناوي په نښه خوله د لومړي ځل نه، لا پورته کړه او په خوږه موسکا يې وويل:

- شهزادګۍ ګرافينه، هم د ښکار په زده کړې کې او هم په خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا سره چې د هغه په اړه مې ډېر اورېدلي دي، د طبيعت او ځنګلو د ساتونکي ديان (پـه يـواني اسـاتيرو کـې د طبيعت او ځنګلو ملکـه) تـه ورته ده.

ايلاګين د خپلو ښکاريانو د تېروتنې د پور په بدل کې، ډېر ټينګـار او له نيکولای نه هيلـه وکـړه چې د ده ځـانګړي ښـکار ځـای تـه د ده بلنـه ومني... نيکولای دا بلنه ومنله او له خپلو ښـکاريانو سـره چې اوس دوه برابره شوي وو، آ پلو وخوځېدل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کله چې ماښام ایلاګین او نیکولای مخه ښه وکړه، نیکولای دومره له کوره لرې و چې هغه د کاکاجان دا خبره چې ښکار پرېږدي او شپه د ده په کلي، میخایلوفکي تېره کړي، ومنله.

کاکا جان وویل:

- ځنګه که زموږ کره لاړ شوو. حساب پاک دی، وړاندې!

هغه تر یوې ژورې سا اېستلو وروسته دوام ورکړ:

- هوا باراني او لمدبل زیات دی، لږ دمه به وکړې او کمکۍ ګرافینه به ګاډۍ کې راولې.

د کاکاجانې خبره ومنل شوه او یو ښکاري یې اترادنیا ته ګاډۍ پسې ولېږه. نیکولای، ناتاشا او پېتیا د کاکاجان کورته لاړل.

پنځه شپږ تنه لوی او واړه د ارباب د هرکلي لپاره د ودانۍ زینو ته راووتل. په لسګونه ښځینه چوپړانې، زړې، ځوانې او واړه د کور د شا زینو ته وتلي وو چې رارسېدونکو ښکاریان وګوري.

د سورو ښکاریانو په منځ کې، د ناتاشې، د یوې ښځې او دیوې مېرمنې شته والي د کاکا جان چوپړان دومره حیران کړي وو چې زیاترو یې شرم هېر کړي و، هغې ته ورنېږدې کېدل. په ځیر ځیر یې هغې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل، د هغې په مخکې یې د هغې په اړه خپلې خبرې او یادونې یادولې، ګواکې چې کومه معجزه شوې ده، یا کوم عجیبه ښاروي چا نندارې ته یې راوستی، نه ښځه چې د ځان په اړه غوښتل او ورې او پرې پوه شي.

-ارینکا ! ګوره، ښه ګوره ! پر آس هم په ځنګ ناسته ده، ناسته ده او لمن یې هم ځوړنده ده.

- ای خدایه ! توره یې ګوره، توره یې هم اچولې ده.

- ورته ګوره، لکه تاتاره داسې ده.

یو تن چې تر ټولو زړور و، مخامخ یې ناتاشې ته وویل:

- ځنګه چې آس پورته نه رالوېږې؟

کاکاجان د باغ د ځنګله د ونو په منځ کې د خپل لرګین پناه شوي کور د مخې زینو ته له آس نه راکوز، خپلو چوپړانو ته ځیر او په لوړ او دریځوالي غږ یې ناري کړې او وې ویل چې لاړ شئ او د مېلمنو د هرکلي لپاره هرڅه جوړ کړئ.

چوپړانو سره منډې کړې. هر څوک خپل کار پسې لاړل. کاکاجان ناتاشې راکوزه کړه، له لاسه یې ونیوله او د کور پر لرګینو شورکوونکو زینو یې وروخېژوله.

د هغه د کور دیوالونه، کاګل نه درلود، لرګي نه یوازې پوښل شوي نه وو، بلکې هومره پاک هم نه وو. که څه هم دلته تنبلۍ او بې اعتنایۍ نه احساسېده خو دا احساسېده چې په دې کور کې څوک د داغونو او ګردونو د پاکولو تکل نه لري. دهلیز ته د تازه مڼو بوی راته او پر دیوالونو د لېوانو او ګېدړو پوستونو ځوړنده وو.

کاکاجان خپل مېلمانه له دهلیز نه واړه صالون ته چې مېزونه او سرې څوکۍ په کې ایښې وو بدرګه او له هغه ځایه یې بیا هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستون ته بوتلل چې سپين د چناره د لرګي جوړ ګرد ميز په کې اېښي و او څوکيو ښايسته کړی و او بيا يې هغوی خپله د کار کوټه چې يوه زړه لاستې لرونکې څوکۍ په کې اېښې وه او نخي فرش په کې پروت و، بوتلل. د کوټې په ديوالونو د سوروف (روسي جنرال) د ده د مور او پلار، دده خپل تصويرونه او يوه پوځي دريشي ځړوند وو. په کوټه کې د تندو تنباکو او سپي بوی هم لګېده.

کاکا جان، له مېلمنو نه هيله وکړه چې په کوټه کې کېنې او وې ويل چې د خپل کور په شان آرامه واوسي او خپله ووت. او ګای نومي سپي هماغه شان په ختهو ککړ کوټې ته راننوت، په کټ يې ځان واچاوه او په خپلو غاښو او ژبې د ځان په پاک کولو لګيا شو. له کوټې نه يو دهليز پيل شوی و چې په يوې پردې په دوو برخو ويشل شوی و. د ديوال ډوله پردې له شا نه د ښځو شروشور او د موسکا غږ راته.

نيکولای، ناتاشې او پېتيا چې جامې وويستې پر څوکيو کېناستل. پېتيا سر به څنګل کېښود او سمدلاسه ويده شو. ناتاشا او نيکولای چپه خوله ناست وو، څېرې يې تکې سرې برېښېدې. دواړه ډېر وږي، خو بيا هم خوشاله وو. (ترښکار نه وروسته، په کوټه کې نيکولای، د خور په وړاندې د نارينتوب غوري نه کولې) ناتاشا خپل ورور ته سترګه کېښکوده او دواړو تر ډېره وخته پورې خندل، خو مخکې له هغه چې دوی د خپلې خندا لپاره پلمه پيدا کړي، خندا يې لا پسې زياته او په کړس کړس بدله شوه.

تر لږ ځنډ نه وروسته کاکا جان قزاقي کميس په غاړه، شين پرتوګ اغوستی او لنډې موزې په پښو کوټې ته راننوت. ناتاشا احساس کړه، همدغه جامې چې کاکا جان په اترادنيا کې اغوستې وې، غير معمولې او آن د خندا وړ برېښېدې، خو دلته هغه د دوی تر کوټونو او کميسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ښې ښکارېدې. کاکا جان خوشاله و، نه يوازې دا چې د خور او ورور له خندا نه خوابدی نه شو. (دا يې آن په زړه کې هم تېره نه شوه، چې ګواکې هغوی دې وکولای شي د ده پر ژوند وخاندي) بلکې خپله هم له هغو سره په خندا پيل سر شو...

د کاکا جان له راتګ سمدلاسه وروسته د کوټې دروازه يوې ښځې راخلاصه کړه، د پښو له غږ يې ښکارېده چې پښې يې بلې ده، څو ځلو يې ښت کلنه ځوانه، ښکلې، سپينه سره ځلېدونکې څېره، غوښينې شونډې او ژامې لاندې هم غوښينه وه. په خورا مهربانۍ او درناوي يې هر مېلمه ته جلا وکتل او له هر څه يې د مېلمه پالنې ننبې ورېدلې. په يوه مالګينه ادا يې، هغوی ته ستړې مشې وويله (دا د کاکا جان ښځه وه) که څه هم د زياتې څوربزالي نه يې، ټټر او ګيډه وړاندې او سر يې شاته وتلی و، په خورا بې سارې چټکۍ او حيرت سره يې بوتلونه د بېلابېلو خوړو او د ډوډۍ رنګارنګ قابونه پر ميزونو ايښودل. همدا چې کار يې پای ته ورساوه، له ميزه لرې او موسکا يې پرشونډو خوره شوه. د دروازې خولې کې ودرېده او داسې برېښېده چې دغه ښځه رستوف ته وايي دا هم هغه او دا هم زه، اوس د کاکاجان د کار په رازونو پوه شوئ؟ او څنګه به څوک نه پوهېږئ؟ نه يوازې نيکولای، بلکې ناتاشا هم د کاکا جان...

انيسا فيودروفنا (د هغه ښځه) د راننوتلو په وخت کې د هغه د وروځو په برندوالي، چې د هغه د نيکمرغۍ او د ډاډمنتوب څرګندونه يې کوله، پوه شول، چې راز چېرې او په څه کې دی. په پطنوس کې يوه بوتل خوندور شراب، د ميوو او شرابو ګډې اوبه، مرخېړي، په غوړو کې د تورو وړو (ګډولې) پتېرې، انګبين، پاخه انګبين، منې، خستکې، پنير، مربا او په عسلو کې نغښتل شوي چارمغز، ايښي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بيا انيسا فيودروفنا ، ډول ډول مربا چې په انګبينو او بورې کې پاخه شوي وو ، د لاندي غوښه او سور شوی چرګ چې هماغه شېبه برابر شوي وو ،راوړل.

دا ټول د انيسا فيودروفنا د لاس کوډې وې... دا ټول دې په خپله پاخه کړي، او په هر څه کې د هغه د ښه ذوق نښې ښکاري وې. ټول د هغې په شان سپيڅلي، پاک او سپين او د هغې د موسکا په څېر خوندور وو. هغې به کله له دې خوړو نه او کله به يې ناتاشې ته ست وکړ چې له هغو ميوو نه کومه مړۍ واخلي او ويل به يې:

- نوش جان يې کړه ناتاشا جانې، ګرافينې، نازولې !

ناتاشا ټول او هر څه په خوند خوند خوړل. هغه داسې انګېرله چې دغه شان په غوړو کې د تورو وړو پټېرې، انګبين او په عسلو کې نغښتل شوې مندکې هېڅکله هېڅ ځای نه دي خوړلي.

انيسا له کوټې ووته. رستوف او کاکا جان ماښامنۍ خوړله، له شرابو او د ګيلاسو د اوبو د يو نيم غوړپ سره سره د پخوانيو او راتلونکو وختونو او پېښو په اړه خبرې کولې او روګای نومي او د ايلاګين سپي يې هم نه هېرول. ناتاشا چې سترګې يې ځلېدلې، مخامخ دوی ته پر څوکۍ ناسته وه او هغو ته يې غوږ نيولی و. څو ځله ناتاشې هڅه وکړه چې پېتيا د ډوډۍ لپاره راويښ کړي خو هغه څه نه پوهېدونکې خبرې کولې او داسې برېښېده چې نه راويښېده. ناتاشا دې ته په دې نوي ځای کې دومره خوشاله، دومره آرامه او بې غمه وه، چې دعايې کوله، ګاډۍ ژر راونه رسېږي. په يوه شېبه کې چې ناڅاپه د دوی منځ کې چوپتيا راغله، کاکا جان د هغو کوربنو په شان چې د لومړي ځل لپاره خورا نېږدې کسان مېلمانه کوي، د هغې پوښتنې په وړاندې چې د مېلمنو په خيال کې ګرځي، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-غواړم ټول عمر مې همداسې تېر کړم، سبا به مريم حساب پاک دی، وړاندې... هرڅه پای ته رسېږي، ولې ځان هسې بې ځايه ګنهکار کړم؟

کله چې کاکا جان دا ويل، څېرې يې زر خبرې کولې او آن ښايسته هم وه. په دې وخت کې رستوف په غير ارادي ډول، ټولې هغه ښې خبرې او ستاينې چې د کاکا جان په اړه يې له پلار او ګاونډيو ځمکوالو نه اورېدلې وې، ورياد ولې. کاکا جان د خپل ولايت په ټولو سيمو او شاوخوا کې د يوه خواخوږي او بې غرضه انسان نوم ګټلی و. هغه به هر چا په هره شخړه کې روغې ته ورباله، له هغه سره به يې د زړه خواله کوله، خپل رازونه به يې ورسره شريکول، د هغه پريکړه به يې منله او خبره به يې د کاڼي کرښه ګڼل کېدې. هغه تل او په ټينګار سره د رسمي دندو له منلو نه غاړه غړوله. هغه پسرلي او منې له خپل کهربايي آس سره په ډاګونو کې تېرول، ژمی به په کور کې پروت و او اوړی به د خپل باغ د بوټو په منځ کې خوندي او استراحت و.

- کاکا جانه تاسو ولې رسمي کار نه کوئ؟

- رسمي کار مې هم کاوه، خو پرې مې ښوده، د دغو کارونو حوصله نه لرم. حساب پاک دی، وړاندې! د رسمي چارو په ډېرو ځانګړتياوو مې سر نه خلاصېږي. د دولت چارې بايد تاسو يوه کسانو ته وسپارې شي، خو ښکار چارې، دا بله خبره ده. دلته حساب پاک دی، وړاندې! بيا يې چغه کړه:

- دا دروازه خلاصه کړئ، هغه ولې تړلې ده؟ د ده موخه هغه دروازه وه چې د دهليز په کوز سر کې وه ...دا د هغې کوټې دروازه وه چې د ښکاريانو کوټې ته ورخلاصېده او د مجردانو د کوټې نوم يې ګټلی و. کومې پښې بلې پښې په چټکۍ وخوځېدې او يوه ناڅرګنده لاس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريانو د کوټې دروازه خلاصه کړه. د يوه ګيتار غږ واورېدل شو، له ورايه ښکاره وه چې ګيتار کوم استاد غږوي. ناتاشا چې له پخوا نه د ګيتار آواز ته غږ وه، پاڅېده او دهليز ته ددې لپاره ووتله، چې هغه ښه واوري. کاکا جان وويل:

- دا زما ګاډيوان ميتکا دی چې دا ګيتار غږوي. ما هغه ته ښه ګيتار اخيستی، ډېر مې خوښېږي. کاکا جان عادت لاره چې کله دی له ښکاره راستنېده د مجردانو په کوټه کې به يې له هغوی سره ګيتار غږاوه. د کاکا جان، د ګيتار دغې نغمې خورا خوښېدې.

نيکولای وويل: آفرين، آفرين، څه ښکلی يې غږوئ. د هغه آواز څه سوړ غوندې و، داسې برېښېده، چې ګواکې نه غواړي ووايي چې دغه نغمې يې خوښېږي.

ناتاشې چې د ورور په خبرو کې سوړوالی اورېدلی و، د ورور د ملامتولو په نښه يې وويل:

- نه ښکلې، بلکې په بې سارې ښکلا يې غږوي.

هغې چې د کاکا جان، مرخيړې، انګبين او شراب خوښ او په دنيا کې تر ټولو غوره ګڼلي وو، اوس يې په نړۍ کې تر بلې هرې موسيقۍ د دغه ګيتار آواز غوره او بې سارې باله. همدا چې د ګيتار غږ چوپ شو، ناتاشا د خلاصې شوې دروازې پلو ته مخ ورواړاوه او وې ويل:

- نور، نور يې هم وغږوئ، هيله کوم، هيله کوم نور يې هم وغږوئ!

ميتيکا خپل ګيتار سُر کړ او د ارباب د مېرمنې نغمه غږول يې په خورا ښکلا او خوند ښوونکي ډول پيل کړل. کاکا جان ناست و، غوږونه يې د نغمې خواته ورڅک کړي وو او په يوې ناڅرګندې موسکا يې نغمه اورېده. د ارباب د مېرمنې نغمه څه کم سل واره تکرار شوه، څو واره ګيتار سُر شو او بيا هماغه نغمه وغږوله شوه، خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمې بيا بيا غبرګونه يوازې څوک نه ستومانه کول، بلکې هغوی غوښتل چې تکرار شي. آنيسا فيودروفنا کوټې ته راننوته، په څورب ځان يې دروازې ته ډډه ولګوله او په داسې يوې موسکا چې سخته د کاکا جان هغې ته ورته وه، ناتاشا ته وويل:

- غوړ شئ، ته او خدای غوړ شئ، څه کوډګرې ګوتې دي.

کاکاجان ناڅاپه، په خورا ټينګې خوځېدا، لاس وخوځاوه او وې ويل:

- دغه سُر يې سم ونه غږاوه، دلته سرونه بايد جلا او نرم شوي وای... هر څه پاک دي، وړاندې!

ناتاشا وپوښتل:

- ايا ته يې هم غږولئ شئ؟ څه کوډګرې ګوتې دي.

کاکا جان پرته له هغه چې ځواب ورکړي، يوازې وموسېد او وروسته يې وويل:

- آنيسيو جانې! ته وګوره چې زما د ګيتار تارونه جوړ دي او کنه؟ ډېره موده کېږي چې ګوتې مې ور وړې نه دي. هر څه پاک دي، وړاندې!

انيسا په مينې او چټکو ګامو لاړه، چې د خپل خاوند خبره پر ځای کړي او ګيتار يې راوړ. کاکا جان پرته له هغه چې چاته وګوري، له ګيتاره يې، ګردونه پو کړل او په خپلو ډنګرو اډوک ډوله منګلو يې د ګيتار له تنديه يو ګرز جګ کړ. ګيتار يې سُر کړ او ځان يې په څوکۍ کې جوړ کړ. (په څو ننداريزو بڼو يې خپله چپه څنګله لږ پورته او آزاده کړه). ګيتار يې له غاړې راونيو، انيسيا فيودروفنا ته يې سترګه کېښکوده او د ګيتار غږول يې پيل کړل. خو هغه د ارباب د مېرمنې ترانه نه، بلکې خورا استاد وزمه يې... او په ډېر شوق او مينې يې د (پوخو کوخو) (په تېږو فرش شوي) نغمه وغږوله. د نغمې منځپانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هماغه نرمو مينې ښوونکو ضربو چې د انيسيا فيودروفنا له زړه نه راپاڅېده، هغه سره هم مهاله يې د نيکولای او ناتاشا په گوگلونو کې منگولې خښولې. انيسيا فيودروفنا تکه سره شوه، د سر په دستمال يې مخ پټ کړ او په موسېدو موسېده له کوټې نه ووته. د کاکا جان قلمي گوتو په خورا ځير، د گيتار له زړه نه زړه راښکوونکې کوډگره نغمه راوويستله، د هغه غږولو ته يې دوام ورکاوه او هغه ځای ته يې کتل چې تر څو شېبو مخکې هلته انيسيا فيودروفنا ډډه لگولې وه. نالېدونکې موسکا يې تر سپينو تورو بريتو لاندې ځان راخوراوه، خو دغه موسکا به هغه وخت لا زياتېده چې نغمه به لا مستېده او ضربه به لا پسې پر له پسې قوي کېده...

همدا چې کاکا جان نغمه پای ته ورسوله، ناتاشا چغې کړې: ښکلې ده، ښکلې ده ! کاکا جانه خورا ښکلې وه ! بيا ، بيا يې ووهه ! هيله کوم !

هغې ودانگل، له کاکا نه يې غېږ تاو کړه او ښکل يې کړ. هغې په داسې حال کې چې وروررته مخ وروااړاوه او له هغه نه يې د څه خبرو د اورېدو هيله لرله، ووېل:

- نيکولای جانه ! دا څه وه، دا نغمه يادوم؟

نيکولای هم د کاکاجان له دغې نغمې نه ښه خوند اخيستي و. کاکا جان بيا نغمه پيل کړه. انيسا فيودروفنا چې موسکا يې پرشونډو خوره وه، بيا کوټې ته راننوته او هغې پسې نور او نور خلک. کاکا جان د «لړ تم، سړو چينو ته به په گډه ځو، زما ښکلې» نغمه وغږوله. بيا يې د استادانو په چم ځان وښوراوه، اوږو ته يې ټکان ورکړ او نغمه يې پای ته ورسوله.

ناتاشې په زاری ډوله آواز، داسې چې گواکې ټول ژوند يې د کاکا جان په منگلو کې راگير شوی وي، ووېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کاکا جانه ! د زړه سره ! ماته ګرانه، مه یې پرېږدئ، وغږوئ.

کاکا جان پاڅېد. داسې برېښېده چې په هغه کې دوه جلا کسان نغښتي دي، يو هغه چې خورا تند او جدي دی، چې پر هرڅه یې ملنډې وهلې او بل هغه چې خپله ټوکمارو او ساده و او د نڅا لپاره یې چمتووالی کاوه.

کاکا جان په هماغه لاس چې ګیتار واهه، ناتاشا ته اشاره وکړه راوې بلله او چغه یې کړل:

- نو خورځې، پاڅه !

ناتاشا ودانګل او پر اوږو پروت شال یې وارتېره، د کاکا جان مخې ته یې ورمنډه کړل، لاسونه یې په ملا کېښودل، اوږې یې وښورولې، تر مخې یې ودرېده او نڅا یې پیل کړه.

هغه چې ورته وکتل وې ویل:

- په فرانسوي دغه کډواله، چېرې، څنګه او کله دغه روسي روح زبېښلی، په خپل روح کې یې نغاړی، هغه یې پاللی، له کومه هغې دغه نښې او دغه مالګینې اداګانې چې اروپایي نڅاګرو هغه باید پخوا هېرې کړې وي، له خپلو خوځېداونه شړلي و، په ځان کې ساتلي دي؟

کاکا جان پوره همدغه بې ساری روح، همدا بې سیاله، نه پوربېدونکې، نه زده کوونکې ژورې لاسي خوځېداوې، له هغې نه غوښتې. همدا چې هغې نڅا پای ته ورسوله، ودرېده، په ناز ناز وموسېده، هغه لومړنی ډار چې نیکولای او نورو کسانو، درلوده، چې هغه کوم ناوړه څه و نه کړي، له منځه لاړ او د ټولو په زړونو کې د ستاینې او مینې له احساسه پرته بل څه نه ګرځېدل.

هغې هغه څه وکړل، چې باید کړي یې وای. هغه ټول داسې په ادا او ناز تر سره کېدل، انیسا فیودروفنا چې په چټکۍ د هغې لپاره شال

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړي و هم له خوښۍ نه اوښکې تويولې، ځکه هغې ليدل چې دغې نرۍ ښکلې له نازه ډکې شهزادګۍ، دغه په وريښمنو او عطرونو کې لويه شوې نجلۍ، چې په بې ساري ډول دې ته ورته نه ده، ټولې هغه ښکلاوې، اداګانې چې د هغې په مور، پلار، ترور او بل هر روسي انسان کې نغښتې دي، دې يوازې په ځان کې رانغاړلي او پرې پوهېږي.

کله چې نڅا پای ته ورسېده، کاکا جانه په خوشالۍ ومو سېد او وې ويل:

- نو ګرافينې! هر څه پاک دي، وړاندې! دغه ته خورځه وايي، اوس که خدای وکړي، چې يو ښه زوم پيدا شي، هرڅه پاک دي، وړاندې!

نيکولای ومو سېد او وې ويل: وخته پيدا شوی دی.

کاکا له حيرت سرسام شو او په پوښتنيزه يې ناتاشې ته وکتل او وې ويل: اوهو؟ عجبه ده!

او ناتاشا په يوې خوږې موسکا چې د هو نښه يې ښکاره وه ورته وويل:

-هغه هم څه زوم!

خو تر دې ځواب نه وروسته سمدلاسه بيا خيالونو پر هغې يرغل وکړ، او ناتاشې له ځان سره وويل چې، کله چې نيکولای وويل چې زوم پيدا شوی دی، څه به يې غوښتل؟ ايا هغه خوشاله وه که نا خوښه؟ داسې ورته بربښېده چې ګواکې نيکولای فکر کوي چې زما بالکونسکي به زما د دغو کړو نه زغم لاره او نه به يې منلې وای. نه، نه، هغه به هرومرو پوه شوی وای. او وايي چې اوس نو هغه چېرې دی؟... دغه حالت ځو شېبو نه زيات دوام ونه کړ او په زړه کې يې وويل:

- په دې اړه فکر مه کوه او حق هم نه لرې، فکر وکړې، هغې وخندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بېرته د کاکا جان تر څنګ کېناسته او له هغه نه یې هیله وکړه چې یوه بله نغمه وغږوي. کاکا جان بیا یوه نغمه وغږوله... او تر یوې چوپتیا نه وروسته یې په یوه ټوخي سینه صافه کړه او د خپلې خوښې د ښکاریانو سندره یې وویله:

شپه خوره او نری تروره
واوره، وریزي څمکه سپینه

کاکا جان داسې سندرې ویلې، لکه ولسي خلک یې چې وایي. په هماغې سادګۍ او ټینګې عقیدې، په دې باور چې د سندرو قوت یوازې د هغو کلماتو کې دي، او موزیک په خپل سر ورزیاتېږي. موسیقي له تورو نه پرته شتوالي نه لري او یوازې د موسیقي د نظم لپاره وي، نو له همدې کبله د هغه سندره، لکه د مرغانو په شان چې له خپلو سندریزوالي نه خبر نه وي، خورا زړه وړونکي و. ناتاشا د کاکا جان د سندرې په اورېدو، سخته جذبه پیدا کړه، پریکړه وکړه چې چنګ لرې کړي او یوازې ګیتار وغږوي. د کاکاجان ګیتار یې راواخیست او سندره یې پیل کړه.

شپه له لسو بجو اوښتې وه چې ګاډۍ او درې ساتونکي چې د ناتاشا او پېتیا په لټه پسې رالېږل شوي و، راورسېدل. یو تن ساتونکي ویل چې ګراف او ګرافینه د خپلو ماشومانو نه ناخبره پاتې شوي او ډېر ناآرامه وو.

هغو پېتیا لکه مړی داسې سره پورته او په ګاډۍ کې واچاوه، ناتاشا او نیکولای په ګاډۍ کې کېناستل. کاکا جان له ناتاشې نه یو ښه تود پتو تاو کړ او په بې ساري مهربانۍ یې له هغې سره خدای په اماني وکړه او همداسې پلی تر هغه پله پورې ورسره لاړ چې، سواره پرې تېرېدای نه شو، بلکې باید په اوبو کې ورګډ شوي وای، کاکا جان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريانو ته سپارښتنه وکړه چې ځراغ واخلي او د هغو مخکې روان شي.

د کاکا جان غږ د شپې په توره تياره کې انګازې کولې، د خدای په امان، ګرانې لورکۍ! دا د هغه ورځني غږ نه و، چې ناتاشا پېژاند، بلکې هغه غږ و چې د واورې سندره يې ويلې وه.

په کلي کې د بل شويو اورونو سره رڼايي ځلېدله او د لوګيو زړه راښکوونکي بوی په هوا کې خور و.

کله چې هغوی لويې لارې ته ورسېدل، ناتاشا وويل:

- دا کاکاجان هم عجيبه ښه سړی دی!

نيکولای وويل:

- هوکې، ښه سړی دی، ګوره ساړه خو به دې نه کېږي؟

- نه، نه خورا ښه يم.

او په حيرانۍ يې زياته کړه:

- دومره مې خوښ شوي دي، چې نه شم کولای تا ته ووايم.

او تر ډېرې پورې دواړه چوپ پاتې شول.

شپه، تور تم او لړۍ خورې وې. آسونه نه ليدل کېدل، او يوازې د هغو د پښو آوازونه چې په ختو کې يې ښخېدل، اورېدل کېدل.

په دغه ماشوم وزمه او ويښ ګوګل کې چې داسې د ژوند د بېلابېلو خيالاتو د منلو تږی و، څه تېرېدل؟ دغو خيالاتو څنګه د هغه په ذهن کې ځای پيدا کاوه؟ خو په هر حال، هغه خورا نيکمرغه وه. هغه لا کورته نه وه رسېدلې، چې تر شونډو لاندې يې د واورې د سندرې په ويلو پيل وکړ. د ټولې لارې په اوږدو کې يې هڅه کوله، د هغه شعر وريادکړي، خو په پای کې هغه ورياده شوه.

نيکولای وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دریاده ده کړه؟
ناتاشا وپوښتل:
- نیکولای جانه ! تا همدا اوس د څه په اړه فکر کاوه؟
د هغو دا خوښېده چې دوی یو له بل نه داسې پوښتنې وکړي.
نیکولای هڅه وکړه چې وریاد کړي د څه په اړه یې فکر کاوه او وې ویل:
- آها ، غوږ شه ! لومړي مې فکر وکړ، چې روګای، هغه سور سپی، ډېر کاکاجان ته ورته دي، که دغه سپی، د سپیتوت پر ځای سړی وای، تل به کاکا جان هغه له ځانسره ساته، که هغه یې د ښکار لپاره نه ساتلي، د خپل زړه د خوښۍ لپاره به یې ساته. هغه هم له دې کبله، چې دوی سره ورته وو... اوس ته راته ووایه چې تا د څه په اړه فکر کاوه؟
-ما ، یو شېبه ودرېږه ! هو کې ! لومړي خو مې فکر کاوه چې موږ خو ، موږ خو کورته ځو ، خو اوس ګورم چې خدا زده په دې تیاره کې چېرې روان یو ، که یو وار یو چېرته ورسېږو او وګورو چې اترادنیا نه ده ، بلکې یوې کوډګرې سېمې ته رسېدلي یو. بیا مې فکر کاوه چې... نه هېڅ، هېڅ، نور مې بل د هېڅ شي په اړه فکر نه کاوه.
نیکولای وویل: پوهېږم ! هرومرو دې د هغه په اړه فکر کاوه !
او ناتاشا په دې تیاره کې د هغه د غږېدا له سندریزوالي نه په دې پوه شوه چې وروریې موسېږي.
ناتاشا ځواب ورکړ:
- نه د هغه په اړه مې فکر نه کاوه. حال دا چې هغې په رښتیا د سردار اندرې او ددې په اړه که سردار کاکا جان لیدل وای، ایا خوښ شوی به یې وای او کنه؟ او بیا یې زیاته کړه:
- او نور مې په ټوله لاره کې له ځانسره ویل او ویل چې انیسیا جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره ښه وه، څومره ښه يې وکړل. او نيکولای د هغې د خندا له خوښۍ نه ډکې سندريزې انګازې واورېدې.

ناتاشا ناڅاپه وويل: ته پوهېږې، زه پوهېږم چې زه به بيا هېڅکله لکه اوس داسې نيکمرغه او آرامه ونه اوسم.

نيکولای وويل: دا اپلتې، حماقت او تشې خبرې دي.

او په زړه کې يې وويل:

- دا زموږ ناتاشا هم څه د ښکلا ، ښکلا ده ! هېڅکله مې ددې په شان ملګرې نه درلود او نه به يې ولرم. هغه ولې مېړه کوي؟ ښه به دا وي چې تل به داسې ګډ سره ګرځو.

ناتاشا په زړه کې وويل:

- دا نيکولای څومره بې سارى ښه دى !

هغې د کور کړکيو ته د شپې په تور تم او لرو کې ځلېدلې، اشاره وکړه او وې ويل: عجبه ده، د مېلمستون څراغونه لا تر اوسه لګېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

ګراف ايليا اندرېويچ د سيمه ايز جرګې له مشري نه ځکه استعفا وکړه چې دغې دندې خورا زيات خرڅ درلود ،خو له کاره لرې کېدل، بيا يې هم د هغو مالي چارو ته څه ګټه ونه رسوله. ناتاشا او نيکولای به زياتره وخت د موروپلار هغه پټې خبرې اورېدې، چې د مسکو په ښارګوټي ددوی د کورنۍ د لوی کور د خرڅېدو په اړه به يې سره کولې. که ګراف رستوف د سيمه ايزې جرګې مشر نه وای، هغه به دومره پراخو مېلمستياوو ته اړتيا نه لرلای او په اترادنيا کې به ددوی کورنۍ ژوند هم تر پخوا نه آرامه او هوسا و، خو د هغوی په لوی کور او هغه پورې په اړونده ودانۍ کې هماغه شان د چوپړانو ګڼه ګوڼه او لا تر اوسه به تر شلو پورې مېلمانه ددوی پر ميز ناست وو... د سارې په توګه ديملر چې سندرغاړی و او د هغه مېرمنه يُوګل، د نڅا ښوونکې د کورنۍ له غړو او يوې زړې پېغلې سره چې (بېلو)نومېده، ددوی کره له پخوا نه اوسېده. دغه راز ډېر نور کسان او له هغې ډلې نه د پېټيا ښوونکې، د ناتاشا روزونکې او ډېر نور خلک چې د خپل کور پر ځای يې غوره ګڼله د ګراف په کور کې واوسي. که څه هم د پخوا په شان ګڼې او پرتمينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستیا او بنډارونه نه جوړېدل، خو د هغوی ژوند په هماغه بڼه دوام درلود، ځکه پرته له دې نه، ګراف او ګرافینې د خپل ژوند تصویر نه شو کولای. د نیکولای د سپیانو ډلو، پنځوس آسونو او په پنځلسو ګاډیوانو نوکې هم څه کمی نه و راغلی، په جشنونو کې یو بل ته د قیمتي ډالېو بښلو ته پاملرنه... لوبې، جواریو، قطعې او په هغو کې د سلګونو روبلونو بایلل ته پاملرنه، هغو پرتمینو مېلمستیاوو ته تګ راتګ چې د سیمې د بډایانو به ګډون په کې کاوه، او د ایلیا اندرېویچ هغه ته لا رنګینه بښله لا د پخوا په شان دوام درلود.

ګراف د مالي ستونزو له امله په یوې داسې بې پایه کړۍ کې راګیر و، خو ده هڅه کوله دا ونه مني، چې دی په داسې یو نه آوارېدونکې جړې غوټې کې راګیر او ګام په ګام لا په کې را ابسارېږي. خو هغه دا احساسوله چې نه له دغې کړۍ نه د راوتلو توان لري او نه کولای شي په احتیاط سره له دغو چارو نه ځان لرې کړي. ګرافینې د زړه له کومې دا احساسوله، چې په دې توګه به یې ماشومان بدمرغه شي.او دا د ګراف ګناه نه ده او نه هغه د خپل طبیعت او خوښې په وړاندې دربدای شي. ګراف پر دغې رارسېدونکو خواریو او دیوالي کېدو پوهېده، ډېر زورېده او د ماشومانو برخلیک زوراوه (که څه هم هغه دا زورېدل پټول) ګرافینې بیا د خپل ښځینه طبیعت له مخې هڅه کوله چې له دغه حال نه د ژغورنې لپاره یوه لاره پیدا کړي. د هغې د اند له مخې، د دغې ژغورنې لپاره یوازې یوه لاره پاتې ده، هغه هم له یوې بډایې پېغلې سره ددوی د زوی نیکولای واده کول و. هغه دغه چاره، د ژغورنې وروستي هیله ګڼله او تصور یې کاوه، که نیکولای هم دغه ونه مني، په ژوند کې به بیا ددوی کار سم نه شي. دغه پېغله چې دې د نیکولای لپاره غوره کړې وه، ژولیه کاراګینا وه... هغه یوه ښکلې نجلۍ او پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

و مور يې خورا مهربانه، خوا خوږې مخور خلک وو ، د رستوف کورنۍ هغه لا له ماشتوبه پېژندله. دغه پېغله او س د خپل وروستي وړور د مړينې له امله خورا بدحاله شوې وه.

ګرافينې مخامخ، ګرافينې کاراګينا ته، چې په مسکو کې اوسېده ، د يوه ليک په ترڅ کې وليکل چې لور يې د خپل زوی لپاره غواړي او ډېر ژر يې د هو ليک تر لاسه کړ. ګرافينې کاراګينا ځواب ورکړی و ، چې دا ريباري په سر سترګو مني، خو يوازې خبره دا ده چې بايد د نجلۍ خوښه هم وغوښتل شي، هغه سره هغوی هم مهاله نيکولای ته بلنه ورکړه چې مسکو ته ورشي.

ګرافينې څو واره په ژړه او انګولا ، له خپل زوی سره خبرې وکړې او وې ويل: اوس چې د دواړو نجونو بخت ښکاره شوی، د هغې يوازينۍ هيله دا ده چې زوی يې هم زوم شي او د ده سا په آرامه وخېژي. بيا يې زياته کړه چې، خورا ښه نجلۍ يې پيدا کړې ده. او له هغه نه يې د واده په اړه وپوښتل. هغې تر دې وروسته وويل چې ده ته يې يو ډېره ښه او ښکلې ناوې پيدا کړې ده.

دا وار او بيا يې څو ځله نور له نيکولای سره په خبرو کې، هغه نجلۍ ژوليه وستايله او له هغه يې هيله وکړه چې په اختر کې مسکو ته لاړ شي او ساعت به يې تېر شي. نيکولای تصور کاوه چې ولې يې مور غواړي چې دی مسکو ته لاړ شي او د هغې د خبرو پای چېرې رسېږي، خو ده به ځان ناګاره اچاوه، مګر يوه ورځ يې مور په ډاګه ورته وويل چې د هغوی دژوند د ژغورنې يوازينۍ لاره له پېغلې کاراګينا سره واده دی.

نيکولای ځواب ورکړ: ښه پوهېږم ! که زما کومه خواره او بې وزلې نجلۍ خوښېدلای، تاسو به زه اړولای چې خپله مينه او عزت مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شتمنيو د لاس ته راوړلو لپاره، له بلې نجلۍ سره تر واده کولو نه ځار کړای وای...

هغه د خپلې دې پوښتنې په هغه اغېز نه پوهېده، چې دده پر مور يې کوي، خو ده يوازې خپله خپلواکي ښودله، مور وويل:

- نه، نه زما موخه دا نه وه.

هغه نه پوهېده چې خپله موخه څنګه څرګنده کړي، زياته يې کړه:

- زه ستا له نيکمرغۍ پرته، بله هيله نه لرم.

هغې دده خبرې په ويلو پوه شوه چې رښتيا نه وايي، ګبنۍ واخېسته او په ژړا شوه.

نيکولای وويل: ادکې ! مه ژاړه، يوازې دومره راته ووايه، چې تاسو څه غواړئ، هر څه چې تاسو غواړئ زه هغسې کوم، تاسو ښه پوهېږئ زه به خپل ټول ژوند او نور هر څه تر دې نه ځار کړم چې ته آرامه شې، زه هر څه تر تا ځاروم، آن خپل احساس او مينه.

خو ګرافينې نه غوښتل چې خبره دا سې وشي، هغه له خپل زويه ځاربدل نه غوښتل، بلکې هغې غوښتل چې دا ځان له هغې نه ځار کړي، او ښکې يې پاکې کړې او وې ويل: ته مې په خبره پوه نه شوې، پرېږده، دا خبرې به بل وخت ته پرېږدو.

نيکولای له ځانسره وويل: دا څه خبره ده، کېدای شي په رښتيا ما ته کومه بې وزلې نجلۍ ګرانه وي، څنګه کولای شم، خپله مينه او عزت د کومې نجلۍ د شتمنيو د لاس ته راوړلو نه ځار کړم؟ زه دې ته حيرانه يم، چې مور مې څنګه کولای شو، ما ته دغه شان خبره وکړي. دا چې سونيا بې وزله ده، نه شي کولای را ته ګرانه وي؟ څنګه کولای شم، د هغې وفا او پاکه مينه بې ځوابه پرېږدم؟ رښتيا وايم زه به د ژوليه پر ځای چې يوه جوړه شوې سينګار شوې نانځکه ده، سونيا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکمرغه واوسم. هلته چې د سونیا د مینې خبره وي، زما احساس تر هر څه لوړ او پیاوړی دی.

نیکولای مسکو ته لاړ نه شو. ګرافینې هم بیا له هغه سره د واده خبره یاده نه کړه. هغې په خواشینۍ او کله ناکله په قهر سره لیدل چې زوی یې پرله پسې او ورځ تر ورځې له بې وزلې او بې جهزه سونیا سره اړیکې او مینه زیاتېده.

مور له دې امله ځان ښکنځه، خو له دې سره سره یې نه شو کولای سونیا سره بد وکړي. کله ناکله به یې بې له دلیله هغې ته تاسو یا ګرانې ویل، داسې رسمي خبرې له هغې سره د نه لېوالتیا نښه وه. له سونیا سره، د مهربانې ګرافینې بدخلقي له دې کبله وه چې دا تور سترګې بدمرغه نجلۍ، دومره پاک زړې او پر حق ولاړه، دومره یې د خپلو د غو غمخور خپلوانو منت ساته او داسې په نیکولای مینه وه، چې د هغې غندنې یا بد ویلو ته هېڅ دلیل پیدا کېدای نه شو.

نیکولای خپله تړوله رخصتي د خپلو خپلوانو کره تېره کړه.

د سردار اندرې څلورم لیک رارسېدلی و. په هغه کې سردار لیکلي و که د هغې ځای د تودې هوا له کبله د ده ټپونه ناڅاپه راتازه شوي نه وای، دی به نوي کال ته خپل راتګ نه وای ځنډولای او لا د وختـه بـه د روسیې پلو در خوځېدلای وای.

ناتاشې ته خپل کوژدن لا هماغه شان ګران و، دې ته د هغه مینه لا هماغه شان د زړه او روح آرامې او د پخوا په شان د ژوند د ښادیو سرچینه وه، خو د بېلتانه د څلورمې میاشتې په پای کې و چې د دغه بېلتانه او جدایۍ غم کرار کرار دا زوروله او ددې پر زړه یې د غم داسې څپې راخورولې چې د هغو په وړاندې دربدای نه شوه. خپل زړه یې په خپل حال سوځېده، په دې یې زړه خوږېده چې د ژوند دغه موده هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې او د هېڅ نه ځار او تېره کړې وه. هغه داسې احساسوله چې په دې موده کې دې ځومره د ګرانښت توان لاره او ځومره يې کولای شو په ځان ځوک مين او ګرانه واوسي.

د رستوف له کورنۍ نه خوښۍ کډه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

د مسیح د زوکړې مبارکې ورځې راورسېدې. په کلیسا کې له پرتمینو لمانځنو پرته، د ګاونډیو او کلیوالو د رسمي او غمجنو مبارکیو نه برسیره او د نویو جامو د اغوستو تر څنګ، هېڅ بل داسې څه پیښ نه شول، چې دغو ورځو ته د اختر خوشالي او رنګ وبښي.

د اختر په درېیمه ورځ، تر غرمنۍ نه وروسته د هغو د کورنۍ ټول غړي هر څوک خپلو کوټو ته لاړل. د ورځې تر ټولو نه خواشینې شېبې وې. نیکولای چې د سهار له خوا د ګاونډي کره تللی و، په خپل کټ کې ویده شو. زوړ ګراف په خپلې کوټې کې استراحت کاوه. سونیا د مېلمستون د ګرد میز شا ته ناسته او پر ټوکریي څه رسمول. مشرې ګرافینې په قطعو فال لیده. اناستاسیه ایوانوفنا د ګراف هماغه ټوکماره له دریو بوډیو سره د کړکۍ څنګ ته ناستې وې.ناتاشا کوټې ته راننوته،د سونیا خواته ورغله او د هغې د کار په ننداره شوه، بیا مور ته ورغله او پټه خوله ودرېده.

مور یې وویل:

- څه درشوي دي، ولې داسې لکه بې کوره ګرځې راګرځئ؟ څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړئ؟ ناتاشا چې سترګې یې ځلېدلې او موسکا یې له شونډو کډه شوې وه، وویل:

- هغه غواړم، همدا اوس، همدا اوس یې غواړم!

ګرافینې سر پورته کړ او په ځیر ځیر یې لور ته وکتل.

- مورجانې! ما ته داسې مه ګوره، مه ګوره کنه ژړا مې راځي.

ګرافینې ځواب ورکړ: کېنه، ترڅنګه مې کېنه.

- مورجانې زه هغه غواړم، هغه غواړم، له همدې امله داسې ناهیله شوې یم.

د هغې آواز پرې او اوښکې پر لیمو راښوه شوې، په دې هیله چې اوښکې پټې کړي، مخ یې واړاوه، له کوټې نه ووته، واړه مېلمستون ته لاړه، ودرېده، هلته لږ په خیالو کې ډوبه شوه او بیا د مینځو کوټې ته ورغله. هلته یوې زړې ښځې، یوې ځوانې هغې ته چې له باندې نه راغلې وه او د سړو نه یې سا بنده بنده کېده بنګېدله او هغه یې ښکنځله.

دغې زړې مینځې وویل: دا لوبې او ساده ګي بس دي، هر کار خپل وخت لري...

ناتاشا وویل:

-کاندرانیوفنا! پرېږده، څه یې کوئ.. ناتاشا دې خوا آخوا ګرځېده، ټوله ځمکه ورته د تبې په شان وه... هغه بیا د خیالونو په دنیا کې ډوبه شوه. هغې ته، هغه وختونه وریاد شول چې هغه یې ترڅنګه و او دې یې ښکلو او مینه ناکه سترګو ته کتل.

- ای کاشکې ژر تر ژره راغلې وای، خو زه ډېره ډارېږم، چې داسې به شي، خو تر ټولو لویه بدمرغي دا ده، چې زه زړېږم! بیا به هغه په ما کې، هغه څه نه وي، چې اوس شته. کېدای شي همدا نن راشي، همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس، کېدای شي هغه راغلی وي، او هلته په مېلمستون کې ناست وي، کېدای شي، هغه پرون راغلی وي او ما هېر کړی وي، چې راغلی دي.

پاخېده او مېلمستون ته لاړه. د کورنۍ ټول غړي، ښوونکي، روزونکي او مېلمانه ټول د چای د مېز شا ته ناست وو. د هغو شا ته چوپړان او مینځې ولاړ وو، خو سردار اندرې په مېلمستون کې نه و او ژوند د پخوا په شان روان و.

ایلیا اندرېویچ کوټې ته راغله ناتاشا ولیده او وې ویل:

- هو، هغه ده، هغه! راشه، راشه ځنګ ته مې کینه! خو ناتاشا د مور په ځنګ کې ودرېده، شا و خوا یې وکتل، داسې برېښېده چې کوم شي لټوي. هغې وویل:

- مورې! هغه ما ته راکړه! مورجانې! ژر، ژر هغه راکړه او ددې خبرې سره یې ونه شو کړای د خپلې ژړا او ساندو مخه ونیسئ.

هغه هم مېز ته کېناسته، د مشرانو او نیکولای خبرو ته چې د مېز شاته ناست و، غوږ شوه، خو له ځانسره یې ویل:

- ای خدایه! لویه خدایه! بیا هماغه څېرې، هماغه خبرې او هماغه پلار چې په هماغه شان پیاله منګلو کې نیسي او خپل چای څکي، هغې په وحشت سره داسې انګېرله چې د کورنۍ د غړو په وړاندې یې ځکه کرکه په زړه کې راویښېږي، چې دوی هماغه شان چې و، هماغه شان دي. تر چای نه وروسته، نیکولای، سونیا او ناتاشا په واړه مېلمستون کې د خپلې خوښې هغه کونج ته لاړل چې تل به یې هلته تر ټولو پټ رازونه سره ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

کله چې هغوی واړه مېلمستون ته لاړل، ناتاشا خپل ورور نیکولای ته وویل:

- کله ته هم داسې کېږې، چې تصور کوې او درته برېښي چې بیا هېڅکله کوم څه پېښ نه شي؟ هر هغه څه چې ښه و، هغه پخوا و او هغه ټول پخوا تېر شوي او بیا هېڅکله را نه شي؟ پوهېږې دا د خواشینۍ خبره نه ده، دا یو غمرلی حالت دی؟

نیکولای ځواب ورکړ:

- ولې نه! کله کله زه داسې انګېرم چې نیکمرغه یم او هر څه ښه دي، خو د سترګو په رپ کې مې زړه ته راشي چې نور نو هر څه ستومانه کړی یم او هرڅه ما کې مري. لکه چې پوځ کې وم، یو ورځ ټول یو بنداړ ته لاړل، سازو او موسیقي، خو زه ناڅاپه په غمونو کې ډوب شوم.

ناتاشا هم د هغه ټولې خبرې تاییدکړې او وې ویل:

- زه چې لا ډېره کمکۍ وم، چې همداسې شوې وم، یادېږې به دې؟ یوه وار یې زه د الوګانو له امله وښکنځلم، تاسو ټول نڅېدې او زه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبقونو په کوټه کې ناسته او له ژړا نه مې ساندې وهلې. دا سې مې ژړل چې هېڅکله به مې هېر نه شي. پوهېږم ځنګه خفه وم، په تاسو مې زړه خوږېده، پر ځان هم. پر ټولو ټولو او هر څه. تر ټولو نه لا مهمه دا وه، چې زه هېڅ ګنهکار نه وم، یاد ېږي دې؟

نیکولای ځواب ورکړ: یاد ېږي مې، ښه مې یاد ېږي، چې تا ته درغلم او بیا مې غوښتل تا تسل کړم، پوهېږې، د شرم خبره وه، او ځنګه د خند وړ وو. یاد ېږي دې؟ د لوبو یوه نانځکه دې درلوده او ما غوښتل هغه درکړم.

ناتاشا چې لږ په فکر کې ډوبه، خو موسکا یې پرشونډو وه ،وویل:

- او ستا یاد ېږي؟ دا خو ډېر پخوا و، ډېر واړه وو، کاکا جان خپلې کوټې ته ورو غوښتو. لا په پخواني کور کې و، یاد ېږي دې، تیاره وه، موږ ورغلو او ناڅاپه مو څه ولیدل؟

نیکولای په خورا خوښۍ او موسکا د هغې خبرې پرې کړې او وې ویل:

- هو کې عرب، هغه توره کې کاکا ! ځنګه مې نه یاد ېږي؟ خو زه لا تر اوسه پورې په دې نه پوهېږم، چې هغه عرب توره کي کاکا په رښتیا هلته و، که موږ خوب لیده او یا یې چې وروسته کیسې راته کړې وې.

- یاد ېږي دې، چې د هغه د خبرې رنګ دا سې خاورین غوندې او غاښونه یې سپین وو، همدا سې ولاړ و او موږ ته یې بیرګ کتل...

نیکولای وپوښتل:

- سونیا، ستا یاد ېږي؟

سونیا په شرم سره وویل:

- هو کې، هو کې، یو څه مې یاد ېږي.

ناتاشا وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو ما مې له پلار جان او مور جانې نه وپوښتل چې دغه تور عرب له کوم ځایه راغلی؟ او هغو وویل هېڅکله کوم تور عرب نه و ، خو ګورې، دا دې ستا هم یاد پرې.
- ښکاره خبره ده ، د هغه غاښونه مې داسې په یاد دي، ته به وایې چې همدا پرون و.
- ډېره عجیبه ده ، ته به وایې چې دا ټولې خبرې په خوب کې تېرې شوې وې. زما دغه حال خوښېږي.
- ستا یادېږي چې د اختر رنګ کړې هګۍ مو په کوټه کې جنګولې او ناڅاپه دوې بوډۍ پیدا شوې او پر قالینو یې څرخېدل پیل کړل. دا ټول زموږ د سترګو په مخ کې تېر شوي دي او کنه؟ یادېږي دې، څومره ښه وختونه وو.
- هو کې ، هغه بل دې یادېږي، چې پلار جان په خپل شنه رنګه پوستین کې ، څنګه د زینو له سره ډزې وکړې؟
هغوی په خورا خوند او خندا ،نه د عمر خوړلو په شان په خواشینۍ، بلکې په خوند سره د خپل ماشومتوب شاعرانه او ښکلې خاطرې رایادولې... سره خندل یې او په دې نه پوهېده چې په څه شي خوشالېږي او په څه شي سره خوابدېږي.
که څه هم د هغو ټول یادونه سره ګډوډ وو ، خو سونیا د هغو په رایادولو کې تر ټولو نه وروسته پاتې کېده.
سونیا ډېر هغه څه چې نورو رایادول، نه شو کولای ورياد کړي، خو که ورياد به هم شول، هغه شاعرانه احساس چې په نورو کې یې پیدا کاوه، په دې کې نه راتوخناوه، بلکې د هغو نورو له خوښۍ نه به یې خوند اخیست او هڅه یې کوله،چې له هغو سره سر وښوروي...
دوی خبرې کولې، چې دیملر واړه مېلمستون ته راننوت او د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنګ خواته چې د کوټې په کونج کې ايښی و ورغي، پوښ يې ترې جګ کړ او له هغه نه يې يو بې سُره غږ پورته کړ.

مشره ګرافينه له لوی مېلمستونه را پاڅېده او وې ويل: ادوارد کارليچ، مهرباني وکړئ او زما د زړه د خوښې نغمه (نيکچورن ميسو فيلده) راته وغږوئ.

ديملر چنګ را واخيست.

ناتاشې، نيکولای او سونيا ته مخ ورواړاوه او وې ويل:

- ځوانان څنګه پټه خوله ناست دي؟

ناتاشا لنډ غلچک هغه ته ورولېږه او وې ويل:

- زموږ مرکه فلسفي ده. تر يوې شېبې څنډ نه وروسته يې خپلې خبرې بېرته پيل کړې، خبرې د خوب ليدو په اړه وې. ديملر نغمه پيل کړه. ناتاشا په آرامو ګامونو ميز ته ورنږدې شوه، شمعه يې راواخېسته، هغه يې يوړه، بېرته راستنه شوه او پر خپل ځای کې آرامه کېناسته. په دې کوټه کې په تېره بيا پر هغو څوکيو چې دوی ناست و، تياره وه، خو د ټولو کړکيو نه پر غولې باندې د بشپړې سپوږمۍ سپينه رڼا رالوېده.

ديملر چې نغمه پای ته ورسوله، هماغه شان چنګ ته ناست و، خپلې ګوتې يې په کراره د هغه په تارونو زغلولې، داسې بريښېده چې سودا کې دی، چې چنګ پرېږدي، پاڅي او يا کومه بله نغمه وغږوي.

په همدې وخت کې ناتاشا نيکولای او سونيا ته ورنږدې شوه او په بنګهاري سره يې وويل:

- زه داسې تصور کوم، چې کله خپل يادونه او خاطرات يادوي، رايادوي او همداسې يې رايادوي، پخوانيو زمانو ته ورځي او هر څه يادوي، آن هغه څه چې تر زوکړې مخکې ورباندې تېر شوي هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریاد پړي.

سونیا چې خپلو زده کړو کې تکړه وه او هرې زده کړې ځه ورزده کول، وویل:

- دې ته تر زوکړې مخکې، رواني لېوالتیا وایي. لرغوني مصریان هم په دې باور و چې زموږ روح پخوا په ځارویو کې و او بیا هم ځارویو ته ورځي.

که څه هم موسیقي پای ته رسېدلې وه، خو ناتاشا هماغه شان په ټیټ آواز او بنګهاري وویل:

-نه، نه ! پوهېږئ، زه په دې باور نه لرم چې موږ به د ځارویو روح لاره، برعکس زه په دې باور یم، چې کېدای شي موږ به ملکې وو او دې دنیا ته هم ددې لپاره راغلي یو، چې هغه راپه یاد کړو.

دیملر دوی ته ورنېږدې شو او وې ویل:

- اجازه ده چې ستاسو ترڅنګ کېنم او ستاسو په خبرو کې ګډون وکړم؟ او د هغو ترڅنګ کېناست.

نیکولای ځواب ورکړ: نه، نه یې منم، که موږ ملکې وای، نو ولې راولوېدو، نه، نه دا ناشونې خبره ده !

ناتاشې چې په ټینګ باورله هغه سره مخالفت کاوه، وویل:

-نه، نه یو رالوېدلي، چا ویل چې رالوېدلي یو؟ ولې؟ ولې؟ زه پوهېږم چې پخوا زه څه ډول ملکه وم؟ زه یوازې په دې پوهېږم چې روح ابدي او جاودانه دی... که داسې وي چې موږ تل وو، پخوا هم وو یعنې ابدي یو...

د ګرافینې غږ پورته شو، چې ویل یې:

-ښه ناتاشې ! اوس ستا وار دی. کومه سندره راته ووایه، دا څه د دوکمارو په شان په یوه کنج کې راټول شوي یاستئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وويل:

- مورجانې، هېڅ مې زړه نه کېږي، خو بيا هم پاڅېده.

د هغوی له ډلې نه د يوه هم، آن د پاخه منګ ديملر هم دې ته خوښه نه وه، چې د کوټې هغه تياره کونج کې له هغه څوکۍ نه پاڅي او د خپله خوږه مرکه پرېږدي، خو بيا هم ناتاشا پاڅېده او نيکولای ارکاديون ته کېناست. ناتاشا د تل په شان د تالار په منځ کې په هغه ځای کې ودرېده چې آواز ښه په کې اورېدل کېده او هغه سندره يې پيل کړه چې د مور يې خوښېده.

ناتاشې وويل:

- هغې نه غوښتل چې سندرې ووايي، ډېر وخت کېده چې سندرې يې نه دې ويلې او تر دې وروسته به هم په دې خوند سره سندرې ونه شي ويلای. ګراف ايليا اندرېويچ له خپلې کوټې نه چې له ميتينکا سره په خبرو لګيا و، د هغې آواز اورېده، هغه، هغه زده کوونکې ته ورته و، چې د زده کړو له پای ته رسېدو نه مخکې لوبو ته د تګ تکل لري. په خبرو کې غلطېده، ژر ژر يې چوپړانو ته سپارښتنې ورکړې او په پای کې چوپ پاتې شو. ميتينکا هم پټه خوله، سندرې ته غوږ او موسکا پرشونډو د ګراف مخې ته ولاړ و. نيکولای له خپلې خوره سترګې نه لرې کولې، داسې چې د هغې له سا سره يې يو ځای سا ويسته. سونيا چې آواز ته غوږ غوږ و، په زړه کې يې ويلې، چې ددې او ملګري ترمنځ يې توپير څومره او آسمان دی او دا به ناشونې وي چې لږ ترلږه د هغه خوږوالي ته هم ورته شي. زړه ګرافينه نيکمرغه، خو يوه غم لړلې موسکا يې پرشونډو او اوښکې په سترګو کې راښکاره وې. کله ناکله به يې سرښوراوه. هغې د ناتاشې، د خپلې ځوانۍ او د يوې وحشتناک شي په اړه چې د ناتاشې او سردار اندرې په راتلونکې واده کې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیده، فکر کاوه. دیملر د ګرافینې تر څنګه کېناست، سترګې یې پټې کړې او سندرې ته غوږ شو. هغه تر یوه ځنډه وروسته وویل:

- نه، ګرافینې! د هغې استعداد او هنر د اروپایانو په کچه دي، نورنو داسې څه پاتې نه دي، چې د هغې زده نه وي، د مهربانې، نرموالي، تاندتوب او د آواز....

ګرافینه پرته له هغه چې کوم ټاکلي چا ته ووایي، وویل:

- اخ! تصور کوئ، چې څنګه ډارېږم، څنګه مې د هغې ژوند زوروي.

د هغې مورنۍ زړه ویل چې په ناتاشا کې یو ستر ناڅرګند څه نغښتي دي، چې همدغه څه د هغې د نیکمرغۍ خنډ دي. ناتاشا لا سندره پای ته رسولې نه وه چې څلورلس کلن پېتیا کوټې ته رامنډه کړل او ناري یې کړې چې: رمضانیان! (هغه کسان دي چې د روژې ترپنځلسمې وروسته ځانګړې جامې اغوندي او ماخوستن له خوا په کورونو ګرځي، دغه کسان په روسیه کې د نوي عیسوي کال په شپو کې دې ته ورته کار کوي) راغلل.

ناتاشې ناڅاپه سندره بس او پر وروریې ورچغه کړه:

- احمقه!

هغې د څوکۍ پلو ورمنډه، پرهغې ځان ورواړتېره او له ژړا نه تکه شنه شوه. خو مور ته یې په خندا خندا وویل:

- هېڅ، هېڅ ،مورجانې هېڅ نه شته، یوازې پېتیا زه وډاره کړم. هغه غرېده او پر لیمو یې اوښکې راروانې وې. ستونی یې ساندو پسې اخېستی و.

دغې لوبغاړې ډلې چې په بېلابېلو کالو او سینګارونو یې له ځانه مېږ، ترکان، بقال، ملنګ، ارباب یا کوم ځناور جوړ کړی و، په مستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا کورته رانتوتل. له هغوی سره سره خو له خوښۍ نه ډکه هوا هم کورته راتله. هغو لومړۍ لړ په احتیاط د هلیز کې یو بل رانیول، نندارې یې ښودلې، بیا تالار ته ورشېوه شول او کرار کرار یې مستي زیاتېده، نڅاوې یې ښکلې کېدې او سندرې یې ویلې، خورا ښه چورلېدل، پښې یې ګډولې او لاسونه یې غورځول او د حضرت عیسی د زوکړې په ویاړ نندارې ښودلې. وروسته له هغه چې مشرې ګرافینې د دغو کسانو یو تن وپیژاند او د هغه د کالو او سینګار نه په خندا شوه، د هرکلو کوټې ته لاړه. ایلیا اندریویچ په واړه تالار کې کېناست او په موسکا موسکا یې په ځلېدونکې څېرې د دغو نندارچیانو ستاینې او نندارې ته دوام ورکړ. خو په دې مینځ کې د هیچا پام نه شو، چې د کور ځوانان څه شول. د دغې نندارې د دوام نه نیم ساعت وروسته، د لوبغاړو په ډله کې یوه نوې زړه بوډۍ چې ځانګړې جامې یې اغوستې وې، راپیدا شوه (دا نیکولای و) پېتیا له ځانه ترکي پېغله جوړه کړې وه. دیملر د بدې ښځې ونډه لرله او ناتاشا د سواره پوځ د یوه پوځي په توګه کالي اغوستي و، سونیا بیا د ګڼو بریتو او وروځو په رسمولو ځان نه چرکیسي (د روسیې یو قام دی) ځوان جوړ کړی و.

لومړۍ ډله، د دویمې په لیدو هک حیران شول. د هغو په ستاینو او پالنې یې پیل وکړ. ځوانانو هم د خپلو کالو او څېرو بدلون داسې خوښ شو، چې تکل یې وکړ، چې لاړ شي او نورو خلکو ته یې هم وروښیي.

نیکولای چې ښه هوا او ښایسته لاره یې خوښ شوي وو، غوښتل یې ټول دغه خلک په خپله درې کسیزه ګاډۍ کې چکر ته بوزي، نو ځکه یې له هغو لسو تنو لوبغاړو نه هیله وکړه چې په هماغه بدلو جامو کې له ده سره د کاکا جان کره لاړ شي. مشرې ګرافینې وویل:

- نه، نه څه کوئ، ولې هغه سپین ږیری په عذابوئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله خبره دا ده چې د هغه په کور کې ستاسو د چورلیدو لپاره ځای نه شته، ښه به دا وي چې د ملیوکووا ، کره ورشئ.
ملیوکوا ، یوه کونډه وه چې د بېلابېل عمر ډېر ماشومان، نارینه او ښځینه ښوونکې یې لرل او د رستوف له کورنۍ نه څلور ورسته په لرې واټن کې یې ژوند کاوه.
مشر ګراف چې له خوشالۍ نه په نڅا راغلی و ، د ګرافینې دا خبره خورا غوره وګڼله او وې ویل:
- واه واه ! زما ګرانې ! خورا ښه فکر دې وکړ. ګورئ ! صبر وکړئ، راکړئ، نورې جامې راکړئ چې ځان جوړ کړم او له تاسو سره لاړ شم او (ملیوکووا) له خوبه بې برخه کړم.
خو مشرې ګرافینې د ګراف له تګ سره مخالفت وښود او وې ویل چې څو ورځې کېږي چې د هغه پښې خوږېږي. نو ځکه پرېکړه وشوه چې ایلیا اندرېوویچ په کور کې پاتې شي، خو نجونې به هغه وخت ځي چې لویزا ایوانوفا له هغو سره لاړه شي. سونیا چې تل د ټولو په منځ کې با حیا وه، په دې زیات ټینګار کاوه، چې لویزا ایوانوفنا دې، له دوی سره لاړه شي...
دوه ګاډۍ خو تل تیارې ولاړې وې او درېیمه هغه هم د ګراف و... او څلورمه هم د نیکولای ګاډۍ و ، د هغې ګاډۍ آس تور، لنډ ونی، او ږد څڼې و... له هغه سره په ګاډۍ کې ناتاشا ، سونیا ، میرمین شوس او دوه چوپړان ناست وو. د مشر ګراف په ګاډۍ کې دیملر ، د هغه ښځه او پېتیا او په درونورو ګاډیو کې چوپړان، چې بدلې جامې اغوستې وې، ناست وو.
نیکولای د پلار په ګاډیوان غږ وکړ: زاخاره ته مخکې شه ! هغه یې ددې لپاره مخې ته ولېږه چې د اړتیا په وخت کې ده ته د مخکې کېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره ورکړي.

د مشر ګراف ګاډۍ چې د يملر او څو نور ممثلين په کې ناست وو، وخوځېدل او د آسونو د غاړو زنګونو... د هغو سمونو چې په واورو کې ښخېدل، يو عجب شغاري جوړاوه...

نيکولای تر ټولو د مخه او بيا هغو پسې دوه نورې ګاډۍ يو په بل پسې روانې وې. دغه کاروان ګوټی، لومړی په نرۍ لاره کرار کرار لاړ. تر يوه وخته د باغ د ديوال خواته خوځېدل. په لارې د بربنډو ونو سيوري کرښې ابستلې وې... خو همدا چې د باغ له ديوالو نه تېر شول، دښتې ته ورسېدل. له واورو ډکه دښته يې د سپوږمۍ د رڼا په څپو کې ډوبه وليده... هغه داسې بربښېده چې تا به ويل د الماس دانې دې پرې شيندلې دي... په دې سړه هوا کې د ناتاشې غږ پورته شو چې ويل يې:

- د سويانو د پلونو نښې ګورئ؟ سويان څومره ډېر دي!

سونيا هم نارې کړې:

- د پښو پلونه له ورايه ښکاري، نيکولايه! نيکولای مخ واړاوه، سونيا ته ورخم شو، چې له نېږدې نه د هغې څېره وګوري. يوه نوې مهربانه څېره، تورې وروځې او نرې تور بريت چې د سپوږمۍ په رڼا کې، په خورا لرې، خو لرې واټن کې د سموري د خولۍ له مينځه راځلېدل.

نيکولای سونيا ته تر کتنې وروسته په زړه کې وويل:

- دا څېره تر دې نه مخکې، د سونيا څېره وه. هغه ورو راندې شو، د هغې سترګو ته لا ځير شو او وې خندل.

- نيکولايه، څه شوي دي؟

- هېڅ، هېڅ نه دي شوي. بېرته يې مخ ترې واړاوه او د آسونو به ننداره شو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په چغو شو او هڅه يې وکړه چې د زاخارتر ګاډۍ نه مخکې شي.

زاخار د خپل آس قيضه لږ ټينګه غوندې کړه، خپل سر يې چې تر وروځو پورې له واورو او يخ نه پوښل شوی و وروا ړاوه.

نيکولای خپل آسونه لاپسې يرغه کړل، او زاخار خپل قيضه، نيکولای مخکې شو او ده پسې يې ځان برابر کړ اووې ويل:

- ښه اربابه! خوښه دې، چې هر څه کوئ!

دوه ګاډۍ، له هر وخت نه په چټکۍ لکه باد داسې ځنګ په ځنګ، الوتلې... نيکولای له سيال نه مخکې کېدونکی و. زاخار بې له هغه چې د خپلو لاسونه حالت بدل کړي، يو لاس افسار ته ورپورته کړ او چغه يې کړل:

- اربابه، هسې ځان په عذابوې.

نيکولای خپل درې واړه آسونه يرغه او وړاندې لاړ... يو وخت، نيکولای بېرته خپل آسونه ودرول، شا وخوا يې وکتل، هرې خواته کوډې کړل شوې دښته وه، چې د سپوږمۍ د پلوشو په سيند کې ډوبه او د ستورو ګرد پرې لوېدلی و.

نيکولای په زړه کې ويل:

- زاخار نارې وهي چې چپې خواته، چپې خواته لاړ شي، ولې چپې خواته؟ مګر موږ د مليوکووا کورته نه ځو؟ ايا د مليوکووا د کور لاره ده؟ خدای خپله ښه پوهېږي چې موږ چېرته ځو؟ او يوازې خدای پوهېږي چې پر موږ به څه راشي، هر هغه چې پر موږ راځي هم ښه دي، هم بد او بيرته يې خپلو سورلۍ ته مخ وروا ړاوه او هغو ته يې وکتل. د هغو کسانو له ډلې نه چې د ده په ګاډۍ کې ناست و، د ده تر نظر يو تن پېرۍ خو ښکلی وبريښېده. هغه، بريتور و او ښکلې ګنې وروځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرلې، ده وويل:
- هم يې بريت او هم يې ټول بانه واورو سپين شوي دي.
نيکولای په زړه کې وويل: داسې برېښي چې دا ناتاشا وه. هغه بله هم که تېروتلې نه يم کېدای شي مېرمن شوس وي، خو دغه بل څوک چې له ځان نه يې چرکس جوړ کړی، ځانته يې بريتونه يې رسم کړي، نه پېژنم، خو هر څوک چې دی، په ما ښه لګي.
هغه يې وپوښتل:
- ساره خو به مو نه کېږي؟
ځواب يې ورنه کړ، خو يوازې يې وخندل. ديملر چې شاته په بله ګاډۍ کې ناست و چغې وهلې او څه يې ويل، کېدای شي کومه ټوکه يې ويله، خو نه پوهېدل کېده، چې څه وايي.
خو يو څو له خندا نه ډکو غږونو ورته وويل:
- هوکې، هوکې. دا کوډګر ځنګلونه او د هغو نخاګر سيوري، پر هغو ځړوند الماسي غمي، دا لړۍ په لړو مرمرينې زينې او بامونه، دا له کوډو ډکې ودانۍ او د چنارو دغه ډارونکي او غوړ زورونکي آوازونه چې هېڅ ښکاره نه و څه دي او له کومې راځي. نيکولای له ځانسره وويل:
- که دغه د مليوکووا مېنه ده، خورا زړه راښکوونکې او تر ځنګلو نه هم کوډګره ده، داسې زړه راښکوونکې چې موږ يې هم نه پېژنو او نه پوهېدو چې چېرې روان يو، روان وو، روان و، او ناڅاپه مو کاروانګوټي د مليوکووا مېنې ته ورسېد.
او په رښتيا هم هغه د مليوکووا مېنه وه. يوې ډلې ښځو او نارينه مينځو او چوپړانو شمعه په لاس او خوشالۍ ددوی هرکلي ته رامنډې کړې او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تا سو څوک یاستئ؟

یو چا غږ کړل: د ګراف کورنۍ ده، چې په بدلو جامو کې یې له ځانه پېښنګر جوړ کړي دي، ما هغوی د هغو له آسونو نه وپېژندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

پلاګيا دانيلوفنا مليوکووا يوه ثوربه ارقوي ښځه وه، عينکې يې اېښې وې، پراخ کميس يې اغوستی و او د خپلو لونړو په مينځ کې چې سخته ترې په تنګ شوې وه، په مېلمستون کې ناسته وه. هغې هڅه کوله چې د لونړو ساعت يې ورتېر کړي. کله چې د راغلو کسانو د پښو غږونه او شروشور په دهليز کې واورېدل شو، هغوی لا په کراره شمعونه ويلول او د هغو له ځاځکو نه يې جوړو شويو انځورونو ته کتل او په هغو کې يې خپل فالونه ليدل.

دغه نوې راغلې ډله، چې چا له ځانه سواره پوځيان، چا اغلې مېرمنې، چا کوډګر او کوډګرې يا هم ځناور او داسې نور جوړ کړي وو، هغه لوی تالار ته چې هلته چوپړانو په بېړې شمعې لګولې وې ورننوتله. ديملر له نيکولای سره چې له ځانه يې بوډۍ جوړه کړې په نڅا شو. له دغو راغلو پېښګرو نه چې خپل مخونه يې پټ کړي او جامې بدلې کړې وې، ماشومان چاپېر شوي وو، شروشور يې جوړ کړی و او د کور مېرمن ته تر درناوي او چورليدو نه وروسته تالار ته وخوځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وا خدايه، پېژندل يې څومره ګران دي؟ دا خو ناتاشا ده، ته ګوره چې ځان يې څه جوړ کړی دی؟ کوم ځوک رايادوی. او دې ادوارد کارلېوويچ ته ګوره چې څومره ښه ښکاري ! ما ونه پېژاند ، چې څومره ښه ناځي ! او ، پلارجانه ! هغه چرکس ګوره، دې سونيا جانې ځان څومره ښه او ښکلی جوړ کړی دی. او دا بل بيا څوک دی؟ ياره چې څه خوند يې وکړ ! نيکيتا ، وانيا دا ميزونه راټول کړئ.

له بله پلو غږونه راپورته شول: ها ، ها ، ها

- د سواره پوځ افسر ته ګورئ... هو کې... کوم هلک دی... زه ښه نه وينم... هغو پښو ته يې ګوره ، له خندا يې بډوډي چوي...

ناتاشا چې د مليوکووا د کورنۍ ځوانانو ته هم په زړه پورې وه ،له هغو سره يو ځای د تالار د شا کوټې کې پټه او له هغه ځايه يې د نارينه کاليو او نوروشيانو غوښتنه وکړه. د نيمه چولې دروازې نه، د نجونو بربنډ لاسونه را اوږد پدل او د نارينو غوښتل شوې جامې يې غوښتې. لس دقيقې وروسته د مليوکوف د کورنۍ ټول ځوانان د دغو پېښګرو په شان جامې اغوستې وې.

پلاګييا دانيلوفنا وروسته له هغه چې د تالار د منځ د تشولو او د نويو رارسېدلو اربابانو او د هغو د چوپړانو د تاوده هرکلي سپارښتنه وکړه، هماغه شان چې عينک يې پر سترګو او موسکا يې پرشونډو وه، د دغو پېښګرو په منځ کې ګرځېده راګرځېده. هر يو ته به يې په ځير ځير کتل، خو يوه يې هم پوره پېژندلی نه شو. هغه نه يوازې د رستوف د کورنۍ ځوانان او پېغلې او ديملر ونه پېژندل، بلکې خپلې لونې يې چې د نارينو کالي او دريشۍ يې اغوستې وې، ونه پېژندل.

هغې خپلې يوې لور ته چې د تاتاري کازانو کالي يې اغوستې او د هغو پېښې يې کولې، وکتل، هغې ته ځير شو او بيايې د خپلې کورنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوې روزونکې نه وپوښتل:

- دا لا پسې د چا لور ده، هو، داسې برېښي چې د رستوف له ختې به وي، بیا یې ناتاشې ته ورو مخه واړوله او وې پوښتل:

- او تاسو د سواره پوځ افسره ! په کوم پوځ کې خدمت کوئ؟...

یو ساعت وروسته جامې ټولې خبرنې او ګونځې ګونځې شوې، له مالوچو او رسمونو نه جوړ شوي بیریتونه او رېبرې ولوېدې او پلاګیا دانیلوفنا کرار کرار ټول وپېژندل... له هغو نه یې له دې کبله ډېره مننه وکړه چې د ټول وخت او ساعت یې تېر کړی دی. هغو په لوی تالار کې اربابانو او په واړه کې د هغو چوپړانو ته ډوډۍ جوړه کړه.

تر ماښامنۍ نه وروسته، د ملیوکووا په کوټنۍ کې یوې میشتې زړې نجلۍ وویل:

- د حمام فال به مو نه وي کتلی؟ ډېر وحشتناکه دی.

د ملیوکووا یوې لور وپوښتل:

-څنګه وحشتناکه دی؟

- څه وایئ، تیاره حمام ته ورتګ څه آسانه کار نه دی، زړوړتیا غواړي.

سونیا غږ کړل: څه شي دي؟ زه ورځم.

د ملیوکووا دویمې لور غږ کړ:

-د هغې نجلي کیسه وکړئ چې حمام ته ننوتې وه.

زړې نجلۍ کیسه پیل کړه: هو کې، نه و نه و د خدای کړه وه، یوه نجلۍ حمام ته یوازې ننوته، یو چرګ او دوه چړې یې هم له ځانسره واخېستل، هغه څنګه چې ښایي لاړه، ننوتله او سترګه په لارې کیناستله، چې یو ناڅاپه یې واورېدل، چې څوک راروان دي، د ګاډۍ د زنګونو او راتګ غږ یې تر غوږه شو، چې رانېږدې کېږي. څوک ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلي شول. ددې خوا ته راغي او راغي، چې ګوري يو انسان دی، لکه يو پوځي، راغي او ددې تر څنګه کېناست.

ناتاشا چې له وېرې يې سترګې وتلې وې، چغه کړل:

- وای وای، خدای دې انسان ترې ساتي.

- ښه، وايه نو، بيا يې نو څه وکړل؟ له نجلۍ سره وغږېد ؟

- هوکې، هغه د يو انسان په توګه، هوکې هغه شان چې له يوه انسان سره ښايي، هغه هڅه وکړه چې هغه نجلۍ قانع کړي، نجلۍ هم بايد له هغه سره غږېدلې وای. د هغه پام يې خپلو خبرو ته را اړولی وای. هغه يې بايد تر سهاره، تر چرګ بانګه په خبرو بوخت کړی وای. خو نجلۍ شرمېده، حيا يې کوله، نو ځکه يې مخ په لاسونو پټ کړ. خو هغه پر هغې ورودانګل، مګر له نيکمرغه، د نجلۍ بخت ببېداره و او په دې وخت کې نورې نجونې راورسېدې...

پلاګييا دانيلوفنا وويل:

- نو څه کوئ، ولې دې ډاروله؟

يو نجلۍ وويل: مورجانې، خو تا خپله فال ليده کنه؟

سونيا وويل: دغه د ګدام نومي فال يې لا ښنګه وي؟

- هغه داسې دی، چې ګدام ته ځې، هلته فال نيسې، که داخ او ډب غږ اورې، دا بد فال دی، که د غنمو د ميچين غږ راشي، دا نيکمرغي ده، خو کله ناکله داسې هم کېږي چې...

- مورجانې، ښه به دا وي چې وواېئ له تا سره په ګدام کې څه پېښ شول؟

پلاګييا دانيلوفنا وموسېده او وې ويل: ورکه وه يې، زما هېر شوي دي، څه ګټه چې وواېم، ستاسو نه خو يو هم هلته نه ځي.

سونيا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې نه، زه ځم، پلاګییا دانیلوفنا، اجازه راکړئ، زه ځم.
- ښه ده، که نه ډارېږې ورځه!

سونیا وپوښتل: لوییزا ایوانوفنا! ما ته اجازه راکوئ، چې لاړ شم؟

نیکولای څه د لوبو، څه د قطعي بازۍ او څه د وروستیو خبرو په اوږدو کې، ټوله موده په پرله پسې او ځیر سونیا څارله. هغه یې یوازې نه پرېښوده او هغې ته یې په څه نوي نظر کتل. داسې برېښېده چې د همدې انځورشویو بریتونو له برکته یې د لومړي ځل لپاره لیدلې او پېژندلې ده. او په رښتیا چې سونیا دغه ماښام، په بې سارې ډول خوشاله، غوړېدلې، تانده او داسې ښکلې شوې وه، چې نیکولای هېڅکله داسې نه وه لیدلې.

نیکولای چې د هغې ځلېدونکو نیکمرغو سترګو، د هغې د بریتو په پای کې د غومبور غوچوړو، خوږې مالګینې موسکا، ته چې په عمر کې یې داسې نه و لیدلې، کتل، له ځانسره ویل:

- دغې ته وایئ ښکلا! زه احمق وم احمق!

سونیا وویل:

- زه له هېڅ شي نه، نه ډارېږم. زه کولای شم، همدا اوس لاړه شم.

هغه پاڅېده، هغې ته یې د ګدام لاره وروښودله او ورته وې ویل چې څنګه باید چوپه خوله، او غوږ غوږ وي، هغې ته یې پوستین ورکړ. پوستین یې پر سر واچاوه او یو خوږ غلچک یې نیکولای ته ورولېږه.

نیکولای په زړه کې وویل:

- دا پېغلوټې څه ښکلې، زړه رابښکوونکې او مالګینه ده، نه پوهېږم چې تر اوسه ما چېرته کتل.

سونیا دهلیز ته ووته او د ګدام پلو وخوځېدله. نیکولای هم په دې پلمه چې د کوټې هوا خورا توده ده، په تلوار سره د ودانۍ د زینو سر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورووت. په رښتیا هم په کوټه کې د ګڼه ګوڼې له امله هوا توده او تنګه شوې وه.

بهر هماغه سړه، بې وږمې هوا او ځلېدونکې سپوږمۍ چې تر پخوانه لا رڼه شوې وه، ځلېدله... که څه هم آسمان غمجن او خواشینی و، مګر ځمکه له ښادیو ډکه وه.

نیکولای په زړه کې ویل:

-څه ساده او احمقه وم! آه، آه، څه احمقه! هېڅ نه پوهېږم چې تر ننه پورې څه ته سترګه په لاره وم. پر زینو ورشېوه شو، د ودانۍ له څنډې وچورلېده او هماغه نرۍ لاره یې ونیوله چې د ودانۍ شاته رسېده. پوهېده چې سونیا به له هماغه ځایه تېرېږي... دغه نرۍ لاره ګدام ته ورغځېدلې وه. د ګدام دیوالونه د غټو ونو له لرګیو جوړ شوي وو، بام یې له واورو ډک او د سپوږمۍ تر رڼا لاندې داسې ځلېده چې ګواکې له کومې قیمتي تیږې نه تراشل شوی وي. د کومې ونې د شاخونو شغهاری واورېدل شو، خو هرڅه ژر بیرته په چوپتیا کې ډوب شول. انسان داسې انګېرله چې د سا په وخت کې نه هوا، بلکې د ځوانۍ مسته او ابدي مستي، ګوګل ته ورلېږي. د ودانۍ د شا له زینو نه چې په ځانګړې توګه د چوپړانو د تګ راتګ لپاره ځانګړې شوې وه، د ګامونو غږ واورېدل شو. د زینې پر وروستي پلې چې واوره هم پرې کوټه شوې وه، د هماغې زړې مینځې پېغلې غږ واورېدل شو، هغې ویل:

- همدا نرۍ لاره به نیسئ، مخامخ به ځئ، خو یوازینی کار چې کوئ، ګوره شا و خوا یا څنګ ته به نه ګورئ.

سونیا ځواب ورکړ:

-زه نه ډارېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په ښکلو موزو کې يې ورو نازکو پښو، پر واورې قدمونه کېښودل. له هر ګام سره واورې شغاري کاوه او سونيا په نرۍ لاره د نيکولای خوا ته ور روانه وه.

سونيا په پوستين کې ځان ښه ومروړه او مخې ته روانه وه. تر نيکولايه رسېدو پورې لا دوه ګامه لاره پاتې وه، چې وېې ليده. هغې هم نيکولای هغه شان چې دې به تل ليده او د هغه په ليدو به يې زړه درزېده ونه ليد. هغه ښځينه کالي اغوستي و، ويښته يې جګ او پريښانه وو، خو د خوښۍ موسکا يې پر شونډو خوره وه. داسې يوه موسکا چې د سونيا لپاره چور نوې وه. په چټکۍ د هغه خوا ته ورغله.

نيکولای د هغې څېرې ته چې د سپوږمۍ تر شغلو لاندې ځلېدله، ځير و او په زړه کې يې ويل:

- سره له هغه چې چوره بدله شوې ده، خو بيا هم هماغه سونيا ده. لاسونه يې تر هغه کوټ لاندې چې سونيا اغوستی و، ورننيستل، هغه يې ځانته راواړاندې کېښکودله او شونډې يې چې پرسکرو يې بريت پرې انځورکړي او د سوي لرګي بوی يې کاوه ښکل کړې. سونيا چې د هغه شونډې زبېښلې، د هغه لاسونه يې ورخوشې کړل او په دواړه لاسونه يې له دواړو خوا و نه، د هغه غومبوري راونيول. هغوی دواړه يوازې دومره وويل:

-سونيا... نيکولای... د ګدام خوا ته يې منډې کړې او بيا هر يو جلا د هغو زينو له لارې چې وتلي وو، ببرته راستانه شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

کله چې ټول د پلاګییا دانیلوفنا له کوره ووتل، ناتاشا چې هر څه ښه څارلي او لیدلي و، د ستنبدو کار یې داسې جوړ کړ چې لوییزا ایوانوفنا، دیملر او دا په یو ګاډي کې کېناستل او سونیا، چوپړان او نیکولای په بله ګاډي کې سره دېره شول.

نیکولای د ستنبدو په لاره کې، نور ددې په خیال کې نه و، چې ګاډی له کومې ګاډي نه مخکې یا ځنګ ته کړي، هغه آسونه یرغه او په چټکۍ روان و. په ټوله لاره کې یې د سپوږمۍ تر رڼایۍ لاندې د سونیا په سترګو سترګې خښې کړې وې. د سپوږمۍ تر دغې کوډګرې رڼایۍ لاندې، چې هر څه یې تر پخوا نه ښکلي ځلول، د سونیا په بشره کې د انځور شویو وروځو او تربخو لاندې خپله نننۍ مینه او پرونۍ سونیا بیا موندله او پریکړه یې کړې وه، چې بیا هېڅکله له هغې نه جلا نه شي. په ځیر سره یې هغې ته کتل او دواړه سونیاګانې یې بیا پېژندلې وې. هغه ته د سوي لرګي له بوی سره، د ګډې شوې مچې خوند ورياد او د ګوګل په تل کې یې د سړې هوا سا وویسته. همدا چې تر خپلو پښو لاندې یې تېربدونکې ځمکې او پر خپل سر پراخ شوي آسمان ته کتل، ځان یې بیا د کوډګر طبیعت په غېږه کې لیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله ناکله به يې له سونيا نه وپوښتل:

- سونيا خوشاله يئ؟

او سونيا به ځواب ورکاوه: هو کې او ته څنګه؟

د لارې په نيمايي کې يې د ګاډي جلو ګاډيوان ته ورکړ او خپله يې د يو څو شېبو لپاره د ناتاشا دوى ګاډي ته ورمنډه کړل، د هغوى د ګاډي په رکاب ودرېد او په فرانسوي ژبه يې په پټه د ناتاشې په غوږ کې وويل:

- د سونيا په اړه مې پرېکړه وکړه.

ناتاشا ناڅاپه له خوشالۍ نه تکه سره شوه او وې پوښتل:

- تا هغې ته وويل؟

- هې، هې چې ته له بريتو او له بڼو سره څومره ښکلې شوې يې، ګوره ناتاشا ! ته خوشاله شوئ؟

- زه داسې خوشاله، داسې خوشاله چې مه پوښته، زه نور نو له تا نه خفه وم، ته له هغې سره څومره بې رحمه وې. ستا زړه نه و، تېره و تېره. او س ډېره خوشاله يم.

ناتاشا تر لږ شېبې څنډه وروسته دوام ورکړ:

- ما نه هم کله ناکله احمقه جوړېږي، خوزه له دې شرمېدم چې له سونيا پرته، زه نيکمرغه واوسم. ورځه، ورځه ورمنډه کړه، هغې ته ورشه.

نيکولاى هغې ته وويل:

- نه، نه، ته صبر وکړه، چې ته څومره د خندا وړ يئ.

هغه چې هغې ته کتل په خپله خور کې يې هم يو څه نوي، غير معمولي، خورا مهربان او تازه، داسې چې پخوا تر هغه يې نه وو ليدلي، ليدل. هغه زيات کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ناتاشا لېونۍ شوې یې که څنګه؟
ناتاشا ځواب ورکړ:
- هو، خو تا ډېر ښه کار وکړ.
د نیکولای په زړه کې تېره شوه:
- که مې پخوا دغه شان چې نن شپه ده، هغه لیدلی وای، ما به هرومرو له پخوا پوښتلي وای، چې باید څه وکړم او ټول هغه څه به مې چې هغې ته ویلي وای، هغه به مې کړي وای او هر څه به ښه وای.
- ښه نو، ته خوشاله یې او ښه کار مې کړی دی؟
- اخ نه شم ویلی چې څومره ښه کار دې کړی دی، څو موده د مخه مې، له مور سره په همدې نانددرۍ شوې. مورجانې ویل چې سونیا غواړي تا خپل اسیر کړي، زه په دې نه پوهېږم چې څنګه څوک کولای شي داسې وواییي. نېږدې وچې له مور سره په دې خبره لاس او ګریوان شو، زه به هېڅکله، هېڅ چا ته اجازه ورنه کړم، چې د هغه په اړه بد فکر وکړي، ځکه په هغې کې له ښېګڼو پرته بل څه نه شته.
نیکولای وویل:
- ښه نو، نو ښه کار مې وکړ؟
او بیا ددې لپاره د خپلې خور سترګو او بشرې ته ځیر شه، چې پوه شي، چې رښتیا هغه رښتیا وایي. بیا یې د هغې له ګاډۍ نه ودانګل او د خپلې ګاډۍ پلو ته یې ورمنډه کړل. موزو یې د واورو شغهاري پورته کړ. هلته هماغه نیکمرغه چرکس (سونیا په چرکسي جامو کې) هماغه موسکا، بریتور، ځلېدونکې سترګې، په پوستین کې مروړلې. هماغه شان ناست و او ده ته یې کتل. او دا چرکس سونیا وه. کېدای شوه چې سونیا د ده راتلونکې، ګرانه او نیکمرغه ښځه وه.
کله چې کورته ورسېدل، نجونو مشرې ګرافینې ته، د ملیوکووا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د تېرشویو پېښو کیسې وکړې او بیا خپلې کوټې ته لاړې، جامې یې بدلې کړې او پرته له هغه چې پر خپلو څېرو انځور شوي، انځورونه پاک کړي، تر ډېرو پورې یې د زړه خوالې او د زړه خوږ و او خپلو نیکمرغو کیسو ته دوام ورکړ، هغوی په دې اړه چې څنګه به ودونه کوي، څنګه به د هغو مېړونوله یو بل سره ملګرتیا لري او دوی به څنګه نیکمرغې وې، وغږېدلې. او هغه هینداري چې لا له پرونه د ناتاشا لپاره چمتو کړې ،دهغې پر میز ولاړې وې.

ناتاشا پاڅېده او هینداري ته د ورنږدې کېدو په لړ کې یې وویل:

- یوازې خدای په دې پوهېږي، چې دا به کله وي؟ خو زه ډارېږم چې هېڅکله.. ځکه هغه به خورا ښه او خوږه وي.

سونیا وویل: کېنه ! کېدای شي هغه ووینې ! ناتاشا شمعې ولګولې او کېناسته. ناتاشا چې خپله څېره په هینداره کې لیده وې ویل:

- له یو بریتوره پرته بل څوک نه وینم.

هغې وویل:

- اغلې ! خاندې به نه، دا د خندا ور خبره نه ده.

ناتاشا د سونیا او چوپړانو په مرسته هینداره داسې برابره کړه چې دې ته جوړه وې، کله چې له دې چارې نه وزګاره شوه، څېرې ته یې برنده بڼه ورکړه، چوپه شوه او تر ډېرې پورې کېناسته او په هینداري کې د شمعونو منظمه کتار ته ځیر، په دې هیله ځیر وه چې (د اورېدلو له مخې به) دا کوم تابوت ووینې او یا به د هینداري په وروستي تیاره او موهومه څلورکنجه کې سردار اندرې رابښکاره شي. خو سره له هغه چې هغه دې ته سترګې په لاره او چمتو وه چې آن په هینداره کې کوم یو رابښکارېدونکی داغ د سړي یا د کوم تابوت په توګه وګڼي. هېڅ شي یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لیدل. هغه و چې د هغې سترګې په رپېدو شوې، د هینداري له مخې پاڅېده او له هغو نه لرې شوه.

هغې وویل:

- دا څنګه کېدای شي، چې نور یې ویني او زه یې لیدای نه شم. ښه، نو ته راشه سونیا، راشه کېنه ! نن شپه به هرومرو کېنئ او په هینداره کې به څوک ووینئ... ګوره زما په خاطر !... زه نن شپه ډېره ډارېږم...

سونیا د هینداري په وړاندې کېناسته، ځان یې برابر کړ او هغې ته په کتو شوه.

دوېناشا، په بنګهار سره، د ناتاشې په غوږ کې وویل:

- ښه، اوس به سونیا الکساندروفنا هرومرو ووینئ، خو تاسو ټول خاندئ.

سونیا دا خبره واورېده او دا یې هم واورېدل، چې ناتاشا په کراره او بنګهاري وویل:

- زه خپله پوهېږم چې هغه یې وینئ، پروسږ کال یې هم لیدلی و.

دوه درې دقیقې ټول چوپ پاتې شول. بیا ناتاشې په کراره وویل:

- هرومرو یې وینئ ! خو خپله خبره یې پای ته ونه رسوله، ځکه سونیا ناڅاپه، هغه هینداره چې لاس کې نیولې و، لرې له ځانه لرې، لاسونه یې پر سترګو کېښودل او وې ویل:

- آه، ناتاشا ؟...

ناتاشا هینداره بېرته واخېسته، خپل ځای ته یې راوسته، او چغه یې کړه:

- ودې لیدل؟ ودې لیدل؟ ودې لیدل؟

دونیاشا چې هینداره نیولې وه وویل:

- ما خو ویل، ما خو ویل....

(c) ketabton.com: The Digital Library

سونیا هېڅ شي نه و لیدلي. هغې غوښتل چې سترګې ورپوي او پاڅې چې د ناتاشې غږ یې واورېد، چې وویل:

- هرومرو !...

هغې نه غوښتل ناتاشا او دونیاشا تېرباسي، نور ورته ګرانه و د هینداري مخې ته کیني. هغه خپله هم په دې نه پوهېده، چې ولې او د څه له کبله یې هغه وخت چې سترګې په لاسونو پټې کړې وې، چغه کړې وه؟

ناتاشا د هغې لاس راونیو او وې پوښتل:

- هغه دې ولید؟

د سونیا په خیالونو کې دا خیال راتاو شو.

- اوس نه ولې ونه وایم، چې لیدلی مې دی؟ ګوره نور خو یې هم وینئ. څوک کولې شي په دې پوه شي چې ما په رښتیا څوک لیدلي او که مې نه دي لیدلي؟

هغې وویل: هو کې و مې لیدل.

- څنګه؟ څنګه؟ ولاړ و که پروت و؟

- نه، نه، ما ولیدل، لو مړی هېڅ نه و، بیا مې ولید چې پروت و.

ناتاشا چې سترګې وحشت پسې اخېستې وې، خپلې خورلنډې ته کتل او له هغې نه یې وپوښتل:

- اندرې پروت دی؟ ناروغ دی؟

-نه، نه، برعکس، خورا خوښ او خوشاله و. هغه هم مخ ما ته راواړاوه او ما ته یې راوکتل.

په هغې شېبه کې چې سونیا دا خبرې کولې، داسې یې انګېرله، چې په رښتیا یې هغه څه چې وایي، لیدلي دي.

- ښه سونیا بیا څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- يو بل څه مې هم وليدل، خو پوره مې سر پرې خلاص نه شو ، پوه نه شوم، چې شين و که سور.

ناتاشا وويل:

-سونيا او کله به هغه راستون شئ؟ کله به بيا زه هغه ووينم؟ يا پاکه خدايه چې څنګه زه ډاريږم. هم پر هغه ډاريږم او هم په ځان.

هغې پرته له هغې چې د سونيا آرام ببنسوونکې تسل ته ځواب ورکړي، ځان يې پر کټ وارتېږه، او وروسته له هغه يې چې شمعې مړې کړې، تر ډېره پورې يې، په پرانستو خو ناخوځېدونکو سترګو د سپوږمۍ هغو پلوشو ته چې د کړکۍ له يخ وهلې اينې نه، کوټې ته رالوېدلې وې، ځير پاتې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

تر اختره ډېره لنډه موده وروسته نیکولای په ډاګه مور ته وویل چې سونیا ورته ګرانه ده او ټینګه پریکړه یې کړې ده چې له هغې سره واده وکړي. ګرافینې چې له پخوا نه، د نیکولای او سونیا تر منځ تېرېدونکو پېښو ته پام شوی و، د هغه دغو خبرو ورته نوی والی نه درلود، هغې په چوپه خوله هغه واورېدې مګر زوی ته یې وویل چې، هغه کولای شي له هر هغه چا سره واده وکړي چې زړه یې غواړي، خو که له سونیا سره واده وکړي، نه به ددې چې مور ده او نه به د پلار خوښه او مبارکي ووینې.

دا لومړی ځل و چې نیکولای احساسوله چې مور یې دا سې له ده نه، ناراضه او سره له هغې ټولې مینې چې له ده سره یې لري، له خپلې خبرې به وانه وړي. هغې په خورا بې پروایۍ او پرته له هغه چې زوی ته وګوري، ځوک مېړه پسې واستول. کله چې ګراف راغې، هغې غوښتل چې د نیکولای تر مخې هر څه په ډاګه او په لنډه ووایي. خو زغم یې پای ته ورسېد، د خواشینۍ اوښکې یې له سترګو راشېوه او له کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ووته. زاړه ګراف په نرمه ژبه او شک هڅه وکړه خپل زوی قانع کړي، چې له خپلې دغې پریکړې تېر شي. نیکولای ځواب ورکړ، چې دی له خپلې وعدې نه تېرېدای نه شي. ګراف د دې خبرې په اورېدو یو سوړ اسویلی وویست، خپلې هڅې یې بې ګټې وګڼلې او خپلې مېرمنې پسې لاړ. ګراف له زوی سره په خپلو ټولو شخړو کې، دا نه هېروله، چې د دې ټولو ستونزو سرچینه د ده مالي ژوبلتیا ده، نو له دې کبله یې ځانته اجازه نه ورکوله له زوی نه په دې خفه شي، چې کومې بدایې نجلۍ پرځای له سونیا سره واده کول غواړي. پلار یوازې په دې کې چرت واهه، که د ده مالي دریځ ښه وای، تر سونیا نه د ده لپاره، بله ښه ناوې پیدا کېدای نه شوه. هغه د هر څه ګناه یوازې پر ځان او پر خپل مالي استازي، میتیکا او هغو عادتونو وراچوله چې پرېښودای یې نه شول.

پلار او مور، نور نو په دې اړه له زوی سره ونه غږېدل، خو څو ورځې وروسته مشرې ګرافینې سونیا ځانته وروبلله او په داسې ترخه ژبه چې نه دې او نه سونیا د هغې تصور کاوه، خپل خورځه له دې امله ملامته کړه چې نه یوازې یې د دوی زوی تېر ویستلی، بلکې د دې ټولې مرستې یې هم هېرې کړې دي. سونیا سرښکته اچولې و، په چوپه خوله یې د ګرافینې دا ترخې خبرې واورېدې او په دې نه پوهېده چې له هغه نه څه غواړي. هغه د هغو کسانو لپاره چې دا یې لویه کړې او ساتلې ده، د هر ډول ځانښندنې لپاره چمتو وه. د ځانښندنې حس په هغې کې تر بل هر حس نه پیاوړی و، خو په دغه پېښه کې نه پوهېده، چې څه د چا نه ځار کړي. هغې نه شو کولای د ګرافینې او د رستوف د کورنۍ د هر غړي په ګرانښت سترګې پټې کړي، خو نیکولای هم ورته ګران و او داسې یې انګېرله، چې د دې نیکمرغي له همدې مینې سره تړلې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغښتې ده. هغه چوپه خوله، غمجنه او بې ځوابه وه. نیکولای ته داسې وبرېښېده چې نور د دغه حالت د زغم توان نه لري، ددې لپاره مور ته ورغي چې د زړه غوټه ورته پرانزي. کله به یې مور ته زارۍ کولې چې سونیا وبښي او له هغې سره د ده واده کول ومني، او کله به یې ګواښ کاوه، که دوی د سونیا له زورېدو نه لاس وانخلي، هغه به سمدلاسه له دوی نه په پټه له سونیا سره واده وکړي. خو مورو هغه ته په داسې سړه او ترخه ژبه، چې نیکولای، په ژوند کې له مور نه، نه و لیدلي، ځواب ورکړ او وې ویل چې دی، خورا ښه زلمی او زوی دی، دی هم د سردار اندرې په څېر کولای شي د پلار له خوښې پرته واده وکړي، خو دا (په خپله ګرافینه) به هېڅکله دغه دوکماره (سونیا) د خپلې لور او ناوې په نامه ونه پېژني. نیکولای د دوکمارې د کلمې په اورېدو نور نو ځان ټینګ نه شو کړای او په لوړ آواز یې وویل چې، هېڅکله یې دا تصور هم نه شو کولای، چې مور یې دی د خپلې مینې او عاطفې خرڅولو ته اړ کړي، که داسې وي، دا به وروستی ځل وي چې... خو ددې وخت یې پیدا نه کړي چې هغه ګواښمنه خبره چې ګرافینې د خپل زوی د وحشتناکې څېرې په حالت کې، د هغې اورېدو ته سترګې په لاره وه، او کېدای شوه، د مور او زوی تر منځ د یوې نه هېرېدونکې ترخې خاطرې په توګه پاتې شوې وای، ووایي.

ناتاشا په داسې حال کې چې رنګ یې الوتی او څېره یې خواشینې برېښېده له هغې دروازې نه کوټې ته راننوته چې دې د هغې تر شا د ورور خبرو ته غوږ نیولی و، هغې پر ورور چغه کړل:

- نیکولا جانه ! ته ملنډې غږوې، چوپ شه، زه درته وایم چوپ شه !

هغه په داسې لوړ آواز غږېدله، چې ګوا کې غواړي، د هغه غږ لاندې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې خپلې مور ته چې په خورا خواشینۍ یې خپلې زوی ته کتل او نېږدې و چې له قهره یې زاره وچوي، مخ وروا اړوله... او وې ویل:

- ګرانې مورې، د زړه سره ! هېڅ خبره نه ده... زما مورې...

- نیکولاجانه ! ګوره مور یې زه به اوس تا ته... نیکولایه، ته د باندې لاړ شه... او بیا یې مور ته مخ وروا اړاوه او وې ویل:

- ګوره مورجانې ! ته لږ را ته غوږ شه ! مورکۍ !

د ناتاشا خبرو هېڅ معني نه لرله، خو بیا یې هم هغه اغېز وکړ چې دې یې هیله لرله.

ګرافینې چې له ژړا نه په ساندو وه، خپل مخ، د لور په غېږ کې ورپټ کړ، نیکولای پاڅېد ، سر یې په دواړو لاسونو کې ټینګ کړ او له کوټې نه ووت...

ناتاشا د مور او د ورور د پخلاینې لپاره متې ونغاړلې، او هلوځلو یې دواړه قانع کړل، چې مور به یې سونیا نه زوروي او څه به ورته نه وایي او نیکولای به د مور و پلار نه پټ کومه پریکړه او کړه نه کوي. نیکولای د جنورۍ په لومړۍ نېټه په خورا پریشانۍ، د مور و پلار له غمه ناآرامه، او په خیالو کې د سونیا له مینې نه لېونی، کور پرېښود او د خپلې قطعې پلو وخوځېد. هغه تکل کړی و چې غونډ ته به ځي، هلته به خپل اړوند کارونه پای ته رسوي، له پوځ نه به استعفا کوي، بېرته به راستنېږي او له سونیا سره به واده کوي. د نیکولای تر تګ نه وروسته د رستوف پر کور داسې غم او خواشیني لاسبره شوې وه چې پخوا یې چا ساری نه و لیدلی. مشره ګرافینه هم له روانې ستومانۍ نه ناروغه شوې وه.

سونیا د نیکولای د بېلتانه په اور کې سوځېده او تر هغه نه لا د مشرې ګرافینې ترخې ژبې او بې پایه دښمنۍ چې پر له پسې یې له دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره کوله، سخته ستومانه کړې وه. ګراف له بل هر وخت نه اوس، د هغه ناوړه مادي حالت، چې سمدلاسي پریکړې یې غوښتې، پریشانه کړی و. هغه نور نو دې ته اړ شوی و چې د ژوند د سمولو لپاره، د مسکو او د مسکو د ځنډو کورونه خرڅ کړي او ددې سوداګرۍ لپاره باید مسکو ته لاړ شي، خو د ګرافینې ناروغۍ، دغه چاره ورځ تر ورځې ځنډوله او خبره له نن نه سبا ته پاتې کېده.

ناتاشا چې په لومړیو وختونو کې یې د خپل کوژدني (سردار اندرې) بېلتون په خوښي او بې پروايي زغمه، اوس یې نو ورځ په ورځ زغم او حوصله پای ته رسېدله. دغه خیال چې د ژوند خورا ښې شپې ورځې، چې دا کولی شي له مینې نه یې ځار کړي، هسې عبث تېروي. دایې ډېره او پرله پسې زوروله. د سردار اندرې د لیکنو زیاتره برخو د خوښۍ پر ځای دې ته د غم بوټي کرل. په خواشینۍ به ځان ته ویل:

- په هغو شېبو کې چې دا یوازې د خپلې کوژدنۍ په اړه فکر کوي، ددې کوژدنی ښار په ښار ګرځي، نوي ځایونو او له خلکو سره چې هغه ته په زړه پورې دي، آشنا کېږي، څومره به چې د ده لیکونه ناتاشې ته په زړه پورې و، په هماغه اندازه به هغه زورونکي و. هغه لیکونه چې سردار اندرې دې ته لیکل نه یوازې ددې د زړه تنده نه ماتوله بلکې هغه لیکونه دې ته په یو ډول غمجنې او خواشینې دندې بدل شوي وو. هغه په دې ربړدې شوې وه، هغه لیکونه ولیکي چې هغې به نه شو لیکلي، هغې ځکه نه شو لیکلي چې د هغه زوریدو نه یو هم په لیک کې نه شو انځورولی، چې دا په خپل غبر، موسکا او غلچکونو کې د هغې په انځورولو ربړدې شوې وه. د هغې یو رنګه کلاسیکه او تکراري لیکونه آن ددې تر خیاله هم وچ، بې روحه او بې خونده بریښېدل، هغه به یې تر لېږلو مخکې مورته ښودل او هغې به یې املايي تېروتنې ورسمولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګرافينې د روغتيا د ښه کېدو هيله ورځ په ورځ کمېده او خبره هغه ځای ته ورسېده، چې نور ګراف نه شو کولای، مسکو ته خپل سفر وځنډوي. دوی بايد د ناتاشې د واده د جهيز اخيستو لپاره د مسکو د کور خرخ کړی وای. له بله پلوه دوی مسکو ته د سردار اندرې راتګ ته ځکه سترګه په لاره وه، چې د هغه پلار سردار نيکولای اندريوويچ سږ کال ژمی په مسکو کې ميشت شوی و. او ناتاشا هم په دې ډاډه وه، چې هغه لا وخته مسکو ته رارسېدلی دی.

ګرافينه په کلي کې پاتې شوه، ګراف او سونيا له ناتاشې سره يوځای د جنوري په پای کې مسکو ته لاړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم کتاب

پنځمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

پيير د ناتاشا او اندرې تر بولې وروسته ناڅاپه بې له ښکاره دليله داسې احساس کړه چې نور نو نه شي کولای پخواني ژوند ته دوام ورکړي، که څه هم هغه، لا په هغو عقايدو اعتقاد درلود چې د هغه لا رښود ورښودلي و، چې د هغه د روحاني هلوځلو په پيل کې د هغه لپاره د روان او روح د سپېڅلتيا هلې ځلې او کمال ته رسېدو لارې چارې د سرښندنې وړ وې، ټول او ټول، د سردار اندرې او ناتاشې د کوژدې او د يوسف الکسوويچ د مرګ له خبر نه وروسته چې ده ته په همدې وخت کې رارسېدلی و، د پخواني ژوند ټولې ښېګڼې چې د ده د خوښيو سرچينې يې جوړوي، خپله معني له لاسه ورکړه. د هغه لپاره له ژونده يوازې کالبوت پاتې و. پرتمين کور او ښايسته ښځه چې اوس له هغې سره يوه مخور چاروا کی ځانګړې خواخوږي پيدا کړې وه، د پترزبورګ له ټولو مخورو سره دوستي او هغه دنده چې اوس يې په دربار کې پيدا کړې وه او سخت غمرلي تشريفات يې لرل. د غه ټولو کسانو او ټولو شيانو يو په يو او ناڅاپه د هغه لپاره خپل ارزښت بايللی و. د ورځنيو يادداښتونو له ليکلو لاس په سر او د ماسون ورونو له ډله

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره يې اړيکي وشلول. بيا يې هوتلونو او کلوبونو ته تګ راتګ پيل کړ، بيا يې زيات شراب څکل، د مجردانو ډلې ته يې لاره پيدا او داسې يو ژوند يې له سره ونيو، چې ګرافينې ايلن واسيلوفنا دې ته اړ شوه، پر هغه نيوکې وکړي او هغه وغاندي. پيير دا احساس کړه چې د هغه ښځه برحقه ده، نو ځکه يې پريکړه وکړه چې د هغې د بې آبۍ د مخنوي لپاره پترزبورګ پرېږدي او مسکو ته لاړ شي.

مسکو ته په رسېدو، دی په خپل ستر، لو يه حويلۍ لرونکي پرتمين کور کې چې د زړو او د زړېدو په حال کې پېغلو تر څارنې لاندې و، ميشت او ځای پر ځای شو. همدا چې ده په ښار کې د يهودي لمانځې ځای وليد، په دغه لمانځای کې تر ځړوند شمايلو لاندې بل شوي شمعونه وليدل، بيا يې د کرملين ډګر تر سترګو تېر شو چې د واورو تر سپين او لا ګام نه اېښودل شوي فرش لاندې پټ و، د وراژدک د ورانو کورونو او ماتو کراچيو بهېر يې وليد، د مسکو په کلوب کې يې د مسکو سپين ږيري يې وليدل چې نه يې څه ځانګړې غوښتنې لرلې او نه يې کوم پلو تلوار کاوه، د مسکو عمر خوړلې ښځې، د مسکو پېغلې او د مسکو بنداړونو او د مسکو انګليسي کلوب، د ټولو تر ليدو وروسته يې ځان په خپل کور کې او د خپل کور په آرامۍ کې احساس کړ. د هغه لپاره مسکو کې ژوند آرامه، مينه ناک، بې غمه او د پخوانيو عاداتونو په شان و، لکه زاړه خيرن کميس سره چې څوک رږدی شوی وي هغه ته له هغو نه بېلېدل ورته ګران و.

د مسکو ټولو مخورو، اعيانو له زړو نه نيولې بيا تر ماشومانو پورې پيير، ته د يوه دېر ګران مېلمانه په توګه چې له پخوا ورته سترګه په لاره او ددوی په منځ کې يې ځای خالي و، هرکلي ووايه. پيير د مسکو د اعيانو لپاره تر ټولو مهربانه، بارحمه، هوښيار، خوشاله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پراخ زړی، ساده، صمیمي، روسي، نرم غاړی او ښاغلی و. د هغه جیبي بکس به څکه تل تش و چې هغه د ټولو بکس و.

د هغه د خیر او کرم دروازه د ټولو پر مخ پرانستې وه، هېڅ چا له هغه نه د (نه) خبره نه اورېدله. هغه،د هغو نندارتونونو خرڅ چې به دده یا هغه له خوا جوړېدل، ورکاوه، کله ناکله خو یې آن ناوړه او کم ارزښته تصویرونه د یو او بل په سپارښتنه او دخوښی له مخې اخېستل او ټولو خیریه موسسو، ټولنو، ښوونځیو، د عیاشانو چړچو، د ماسونو ټولنو، کلیساوو، کتابتونونو او نورو نورو ته به یې د مرستې لاس ورغځاوه. که د هغه دوه اندېوالان چې د ده زیات پوروړي او ده پسې به یې ځارنه کوله نه وای، ډېر ژر به دیوالي شوای وای. داسې غرمنۍ او ماښامنۍ به نه وه چې دی دې په انګلسي کلوب کې نه وي، هغه به چې دوه بوتله مارګو نومي، نوي شراب وڅکل او پر څوکۍ کې به یې ډډه ولګوله، سمدلاسه به ترینه چاپېر شول، ټوکې ټکالې، خبرې او ناندرۍ به پیل شوې. هغه به هم دغو مرکو جرګو ته وررولوېد او په خپلو خوږو ټوکو او د زړه له کومې موسکا سره به یې سیالان سره پخلا کول، بل پلو له هغه نه پرته،د ماسونانو د ډلې ماښامونه بې شروشوره او غمجن وو... ټولو ځوانو ښځو او پېغلو ته څکه ګران و چې هغه نه یوازې له یوې ښځې یا نجلۍ سره چې پر مین شي، بلکې له ټولو، په تېره بیا له ماښامه وروسته په یو اندزه مهربانه او خواخوږی و. د هغه په اړه به یې ویل چې: ښه ځوان دی، خو نارینه نه دي....

پېیر هغه شان بې وزګاره چاروا کی و چې نور په سلګونو تنو په مسکو کې هغه ته ورته و. که او ه کاله مخکې کله چې هغه له بهر نه راستون شوی و، چا ورته ویلي وای، چې دې ته اړتیا نه شته چې د ژوند د تګ لوري لپاره ستونزې آوارې کړي او څه لټوي، څکه دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تګ لاره لا د وخته ټاکل شوې ده... هغه به يې سخت حيران کړای وای.... ايا دی هماغه څوک نه و چې په روسيه کې يې د جمهوريت د راتګ غوښتنه کوله؟ ايا دی هغه څوک نه و چې غوښتل يې ناپليون شي؟ ايا ده نه غوښته فيلسوف شي؟ ايا دی هغه څوک نه و چې ځان يې هغه سپهسالار ګاڼه چې غوښتل يې پر ناپليون بری ترلاسه کړي.؟ ايا دی هغه څوک نه و چې له فساده لرې بشري ټولنې يې غوښته او د هغې لپاره يې د نويو اخلاقو د روزنې لټونه کوله او د ځان د کمال رسولو لټه پسې سرګردانه و؟ ايا دی هغه څوک نه دی چې ښوونځي او روغتونونه يې جوړول او مريبان يې آزادول؟ خو ددې ټولو سره سره، هغه دا دی اوس د يوې بې وفا ښځې بډای مېړه، يو مستعفي چارواکی، د مسکو د انګليسي کلوب غړی، د ښو خوړو او څکلو لېوال، ټولو ته ګران، د مسکو د اعيانو د ډلې يو مخور، چې تر خوړو وروسته ټنی، خلاصې او پر څوکۍ بې غمه ډډه ولګوي. په نرمۍ پر ډولت نيوکې وکړي، تر ډېرو پورې دا خبره منلې شو چې دې اوس د مسکو د ټولو تر پامه، يو بې وزګار ياور دی چې اوه کاله پخوا ده هم له هغو کرکه لرله.

کله به يې ځان په دې تسلا وه چې دا دې اوس دغه شان ژوند کوي، خو بيا به نور وحشتناکو خيالونو پسې واخيست، او دې ته به يې پام شو چې ډېرو کسانو چې دغه شان ژوند پيل کړي او دا لاره يې غوره کړې، خو دی خو هغه وخت ترې وتلی دی، چې نه ويښته ورته پاتې و او نه غاښونه. د وياړنو او غرور په وخت کې به يې چې کله د ځان په اړه فکر کاوه، هغه ځان چور بل ډول بر ښېده او تصور به يې کاوه، چې له هغو نورو متقاعدو ياورانو نه چې ده پخوا هغو ته په سپکه کتل ډېر توپير لري... په مسکو کې تر څه مودې ژونده وروسته يې نور خپلو هم برخليکو انډيوالانو ته په سپکه نه کتل او کرار کرار يې له هغو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه پیدا کوله، درناوي یې کاوه او پر هغوی هم دا سې زړه خوږېده، لکه پرځان. پر پېیر نور د پخوا په شان د ناهیلو څپې او له ژوند د کرکې حالت نه راته، خو هماغه پخواني دردونو چې کله به یې پر ده یرغل کاوه، اوس د ده پر زړه کې دیره شوې او یوه شېبه یې هم په کراره نه پرېښوده. له ځانسره به یې ویل:

- دا د څه لپاره؟ ولې؟ په دې دنیا کې ژوند څه معني لري؟ هغه به هره ورځ څو واره او په حیرت یې له ځانه دا پوښتنې کولې، هغه د ژوند ناسپړلو اړخونو ته ځیرېده، خو څنګه چې د خپلې تجربې له مخې پوهېده چې دا پوښتنې ځواب نه لري، نو ځکه یې په تلوار هڅه کوله، په هغو سترګې پټې کړي، په دې وخت کې به یې یا کوم کتاب راواخېست یا به کلوب ته لاړ او یا به اپون نیکولاوویچ ته ورغی، چې په ښار کې د خورو شویو آوازو په اړه له هغه سره وغږېږي.

پېیر به له ځانسره ویل:

- ایلن واسیلوفنا چې هېڅکله د خپلې ښکلا نه پرته د بل هېڅ چا او هېڅ شي په اړه فکر نه کوي او په نړۍ کې یو له احمقو نه احمقه ښځه ده، خو خلک هغه یوه خورا هوښیار او ځېرکه ښځه ګڼي او د هغې په وړاندې ملا ماتوي. ناپلیون بناپارت تر هغه پورې چې یو سترنومیالی و، خلکو هغه خوار ګاڼه خو همدا چې یو بې وزګاره لوبغاړی شو، اوس د فرانسې ټولواک غواړي هغه ته خپله لور په غیر شرعي توګه ورنکاح کړي. اسپانویان د کاتولیکو کشیشانو له لارې له خدایه نه شکر کوي، چې د جون په ۱۴ مه یې فرانسویانو ته ماته ورکړې ده او فرانسویان بیا د هماغه کاتولیکو کشیشانو په برکت له خدایه نه شکر کوي، چې د جون په هماغه ۱۴ مه نیټه یې پر اسپانویانو بری موندلی دی. زما ماسوني ورونه په خپلو ورونو قسم خوري چې چمتو دي، خپل سر او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانه له نورو سره په مرسته کې ځار کړي، خو کله چې چا له بې وزلو سره د مرستې غږ و شي له خپل يو روبله هم تېرېدای نه شي.

... موږ ټول ځان د مسيح پيروان شمېرو، د هغه قانون موږ د نورو ښښنې او خپلو همذاتو سره مينې او هغو ته درناوي ته وربولي، هغه قانون چې موږ هغه ته درناوي په وياړ څلويښت واره، څلويښت کليساوي په مسکو کې جوړې کړې دي. همدا پرون له زندانه تښتېدلی سړی مو وواژه، او د همدې ګناه ښښونکي قانون چوپړ يعنې کشيش سرتېري ته صليب وروړاندې کړ، چې د حکم د سر ته رسولو مخکې هغه مچ کړي. پېير په همدې اندېښنو کې ډوب و، که څه هم د دغه خبرو دروغ له هر ځايه او له هر چا ورته ښکاره شوی و، او چا ته يې نويوالی نه لاره، ده هم ورسره عادت شوی و، خو دی يې هر وار د يوه نوي شي په څېر په حيرت کې اچاوه. هغه به له ځانسره ويل:

- زما په دې دروغو او تېروتنو سرخلاصېږي، نو زه څنګه هغه ټول څه چې پرې پوهېږم، هغوی ته ووايم؟ دا کار ما په وار وار سره آزمايلی دی او هر وار په دې پوه شوی يم، چې هغوی هم زما غوندې د زړه له کومې پر دې پوهېږي خو يوازې هڅه کوي، چې ښکاره کړي چې دوی نه پوهېږي او دا ټول سم دي. خو زه څنګه وکړم؟ زه چېرته او چا ته پناه ورووړم؟

هغه د ډېرو خلکو په تېره بيا د روسانو هغه بدمرغه استعداد، چې هر څه احساسوي، ښه احساسوه، هغه استعداد چې کولی شي مهرباني او رښتيا ووينې او باور پرې وکړي. هغه استعداد چې د هغه په مرسته په ژوره توګه دروغ او ظلمت ووينې او په ځان کې په هغو کې د ګډون توان وروزي. د ژوند ټولې هلې ځلې د هغه لپاره په ظلمت او دوکې پای ته رسېدلې. هرکار ته به يې چې لاس وراچاوه، د هغه د شور او دروغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره به مخامخ کېده. هغه ته به يې خندا ونه جوړول، خو لـه دې سره سره يــې بايــد ژونــد کــړی وای او روزګــار يــې درلــودلای. د ژونــد د نــه آورېدونکو جرړو کړکيچ نورنو ورته د زغم وړ نه و، نو ځکه د آرامتيـا هرڅه به چې پرمخ ورغلل، مخ به يې نه تـرې آړاوه. هر بنـدار تـه يې لاره درلوده، شراب يې پريمانه څکل، انځورونه يې اخيسـتل او ودانـۍ يـې جوړولې او تر هرڅا نه يې زيات کتابونه لوستل. هرکتاب به چې په لاس ورته هغه يې لوسته، کتابونه يې په مينه او لېوالتيا لوسـتل. کورتـه بـه لا رسېدلی نه و، چې چوپړانو به جامې ترې واخيستې، ده بـه سمدلاسـه بيا کتاب راواخېسته او لوسته بـه يې، لوسته بـه يې او تـر هغـه بـه يې لوسته چې وېده به شه. له خوبـه وروسته بيا بنـدارونـه، اپلتـې، کلـوب، شراب، ښځې، بيا اپلتـې، نانـدرۍ، کتـاب او خـوب، دا هغـه څـه و چـې دده په ورځنيو اړتياوو، آن په معنوي روحاني اړتياوو بدل شوي وو. کـه څه هم د زيات څورب والي له امله داکترانو هغـه د شـرابو لـه څکلو منـع کـړی و، خـو بيـا هـم ده، پريمانـه څکـل. هغـه بـه تـر هغـه چـې څـو جامونـه پورتـه نـه کـړل، طبيعت بـه يې نـه جوړېده او همداسې پرلـه پسـې بـه يـې څـو جامونه په سر واړول، يو ډول خوښي او مهرباني به پرې راخوره شوه او له خپلو خپلوانو او آشنايانو سره ډېره خواخوږې او مينـه نـاک شـو. هغـه به په ډېره آسانه هره شخړه بې له هغې چې د خبرې اصلی هدف تـه يـې پـام شـي، آوارولـه. ده بـه چې يو دوه جامه لـه سـتوني تېـر کـړل، هغـه خبـرې بـه چې تر څو شېبو مخکې ورتـه سـتونزمنې او کړکيچنې برېښـېده، خـورا آسانه او آوارېدونکې وبريښېدې...هغه يوازې د شـرابو د نشـې تـر اغېـز لاندې کولای شول وواييي:

- دا پرېښــاني لنـډ عمـر ده، هرومـرو يـې پـه خوښـيو بـدلوم. ددې پريکـړه مـا پـورې اړه لـري، خيـر کـه اوس وخت نـه لـرم بيـا بـه يـې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېږي او هر څه به څرګند شي. او بيا دغه وخت هېڅکله نه را رسېږده.

سهار به يې چې نشه، والوته او ذهن به يې راتازه شو، د ژوند ټولې شخړې به يې بيا تر سترګو ناآوارېدونکې او ګواښمنې وبرېښېدې، نو ژر به يې کتاب راواخيست او په دې به ډېر خوشاله شو، که څوک يې ديدن ته راغلی وای.

کله به هغه کيسې ورياد شوې، چې د جګړې د ډګرونو د سرتېرو په اړه يې اورېدلې وې، هغه اورېدلي و چې کله به سرتېري په خپلو سنګرونو کې د دښمن تر اور لاندې و او څه يې له لاسه نه کېږي، نو دوی هڅه کوي، ځانته لوبې پيدا کړي، چې وکولای شي دغه ګواښ په آسانۍ وزغمي. د پېير له انده دغه خلک ټول لکه د همدې سرتېرو په شان و، چې هڅه يې کوله، د ژوند له شره ځان وژغوري. يو د نوم او وياړ لېوني و، يو ځان په جواريو کې هېراوه، يوه قوانين ليکل او بل به د ښځو په عياشي کې ډوب و، يوه به هسې کومه لوبه کوله، بل به بيا آسونه زغلول، يو سياست بايلود، بل ښکار ته لاس اچاوه، يو به په شرابو کې لمبېده او بل به ځان دولتي چارو کې بوختاوه. په دغو ټولو چارو کې بايد نه د کوم سپکاوي او نه د کومې بل هغه زيات درناوي وشي. دغه ټولې چارې يو شان دي، خو غوره داده چې په هر ډول کولی شو، بايد له ژونده ځان وژغورو. يوازې بايد له ژوند سره له مخامخ کېدو او د هغه له ډاره او ګواښ نه وتښتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

د ژمي په پيل کې سردار نيکولای اندرېوويچ بالکونسکي له خپلې لور سره مسکو ته راغي. سردار بالکونسکي د خپل تېر ويار من ژوند ، پوهې، ځانګړي او له نورو نه توپير لرونکي شخصيت له کبله او په تېره بيا چې د ټولواک الکساندر په وړاندې ټوليز راپارېدونکي خيالات کمېدونکي و ، د هغه د وطن پالنې او فرانسوي ضد خيالات له کبله د هغه ځای د مسکويانو په زړه کې ورځ تر ورځې زياتېده. هغه د دغو کړو وړو له برکته و ، چې ډېر ژر، د ټولو د درناوي وړ او د مخالفينو په يوې غوره ننبې بدل شو.

سردار په هغه کال ډېر زوړ شوی و او د زړښت ننبې يې ډېر ژر ژر په کړو وړو کې راڅرګندېدې، بې وخته او ناڅاپه به ويده کېده، هره نوې پېښه به يې ژر ژر هېروله، حال دا چې پخوانۍ هغه يې ښې ياد وې... خو سره له دې کله به چې د غه بوډا په تېره بيا مابنام، کميس او پوستين په غاړه، خولۍ پر سر او څنې پودر وهلې، د چای څکلو لپاره له کوټې راووت او د کوم چا په لمسون به يې په غوڅه ژبه د پخوانيو پېښو نقلونه پيل کړل، يا تر هغې نه په ترخه ژبه به يې د ورځنيو پېښو په اړه قضاوت کاوه، په ټولو مېلمنو کې به يې د ځان په وړاندې په يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انـدازه درنـاوي راپـاراوه. د ده د کـور پرتمینـه مـانۍ، د هغـې لـوړ او سینګار شوي دیوالونه، له خپلو ،تر انقلابه پخوانیو میزونو او څوکیو سره، له سینګار شویو چوپړانو، له دغه بوډا، سخت زړي او د تېر قرن نه پاتې خاوند، له دغې مهرباني او خواخوږې لور او ښکلې فرانسوي ښځې سره چې دواړه د لمانځنې ترکچې هغه ته درناوي درلود، په میلمنو کې یو ډول درناوي او پرتم رالمسوه...

د شهزادګۍ ماریا لپاره په مسکو کې دغه کورنی ژوند خورا ګران تمامېده. هغه په مسکو کې له پاک زړو خدایي خدمتګارانو سره د مرکو، خبرو اترو او زړه خوالې نه چې په لیسه ګورې کې یې درلوده، بې برخې شوې وه. د پلازمېنې ژوند هم د هغې لپاره کوم زړه راښکون نه درلود او نه یې تنده پرې ماتېده.

هغه مېلمستیاوو او بنډارونو ته نه تله او تول په دې پوهېدل، چې پلار یې یوازې چېرته د تګ اجازه نه ورکوي او خپله هم د خپلو روغتیا ستونزو له کبله چېرته نه تله. له دې کبله نور نو چا مېلمستیاوو، نڅاوو او بنډارونو ته نه بلله. شهزادګۍ ماریا ته نور نو د واده کولو هېڅ هیله پاتې نه وه. هغې ښه لیدل چې ددوی کورته، هغه یو نیم ځوان چې راځي او کېدای شي کوم ورځ ددې ریباري وکړي، څنګه ددې د پلار له قهر او غضب سره مخامخ کېږي. سردار نیکولایوویچ څنګه هغوی سپکوي او ښکنځي یې. هغې نه کوم دوست درلود او نه کومه خورلنډه. مسکو ته په سفر کې له خپلو دوو دوستانو نه چې لرل یې، سخته خوابدې شوې وه. له دغو دوو نه یوه هغه یې پېغله بوري ین وه. د هغې پخوا هم هغه نه خوښېده او اوس خو یې هسې له پامه بده شوې وه. هغې تل هڅه کوله چې ځان لرې تري وساتي. ددې بله خورلنډه، ژولیه نومېده، چې د مسکو اوسېدونکې وه. شهزادګۍ ماریا په تېرو پنځو کالو کې پرله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې هغې ته لیکونه لیکل. اوس یې له هغې سره د یدن شوی و او په لیدو سره یې له هغه نه سخت د پردیتوب احساس کړی و. ژولیه اوس د خپلو دوو ورونو تر مرګه وروسته، یو له خورا بډایو میړو لټوونکو پېغلو نه شوې وه، چې په مسکو کې یې سخت نوم ګټلی و. د پر ځوانان به پرې راټول وو، او هغې داسې تصور کاوه چې دغه ځوانان تازه د هغې په پوهه او هوښیارتیا پوه شوي دي. ټول به پسې روان وو. د هغې د ځوانۍ د پسرلي وروستۍ شپې ورځې وې او داسې یې انګېرله چې د واده وروستی بخت یې له لاسه وزي. هغې تصور کاوه که همدا اوس یې بخت ونه غوړېږي، بیا به ژوند کې د واده کولو نیکمرغي ور په برخه نه شي. شهزادګۍ ماریا به هره پنجشنبه په خورا خواشینۍ دا په زړه کول، چې نور نو هغې ته هېڅوک پاتې نه دي چې دا لیکونه ورته ولیکي، ځکه ژولیه خو همدلته وه، د اونۍ یو وار به یې سره لیدل، خو د هغې له خبرو اترو او د زړه خوالي نه به یې هېڅ خوند نه اخیسته.

... شهزادګۍ ماریا دلته هېڅوک نه لرل، چې ورسره د زړه خواله وکړي او پر خپل زړه د غمونو بار پېټې له هغو سره ووېشي. نه یوازې دا چې پر زړه بار پخواني پېټي یې نه سپکېدل، د نویو غمونو او اندېښنو بارونه به نور هم پرې ورکوټه کېدل. د سردار اندرې د راستنېدلو او د هغه د واده نېټه رانېږدې کېده. هغې نه یوازې د خپل ورور سردار اندرې هغه سپارښتنې په ځای کړې نه وې، چې پلار باید واده منلو ته قانع کړي، بلکې د ناتاشې رستوف هرې یادونې، بوډا سردار لېونی کاوه او له حال یې ویسته. هغه به غضب اخیست. د شهزادګۍ پر نورو غمونو یو بل نوی غم هم وربار شوی و. دا غم هغه زده کړې وې چې دې خپل وراره کمکي شپږ کلن وراره ته ویل یې. هغې له وراره سره په خپلو کړو کې، د پلار هغه سختې او تندي موندله، چې دې ټول ژوند لیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. په وار وار هغې ځان ته ویل چې د زده کړې په وخت کې به وراره ته په قهر نه شي، خو هر وار به یې چې د الفبې کتاب راواخیست، له هغه سره به کیناسته، د فرانسوي ژبې الفبې به یې پرانسته او دومره به یې تلوسه شوه، چې څومره ژر کېږي، بې له هر ډول زیاره خپله ټوله پوه وراره ته چې د ترور له قهره یې وحشت درلود، په یو وار سره ورولېږدوي. ماشوم به خپله آرامي له لاسه ورکوله، شهزادګۍ ماریا به هم ورودانګل، په قهر به شوه، چغې به یې وهلې او ماشوم به یې په یوه پښه د کوټې کوم کونج کې دراوه. خو همدا چې هغه به یې په کونج کې ودراوه، خپله به په ژړا شوه او په خپله به له خپلو کړو او طبیعت نه بېزاره شوه. نیکولای جان به د هغې د اوښکو په لیدو په ژړا شو او د هغې له اجازې نه پرته به د کوټې له کونجه وخوځېد، هغې ته به ورغی، په اوښکو د هغې لامده لاسونه به یې د هغې له مخې لرې کړل او تسلي به یې کړه... که د شهزادګۍ ماریا پلار دا دې ته اړوله چې ټوله شپه په ګونډو تېره کړي، یا یې دا وهله، یا یې دې ته اړوله چې لرګي یا اوبه راوړي، هېڅکله به یې په زړه کې تېر شوي نه وای، چې دا کوم درونډ له زغمه لرې یا له ظلمه ډک کار دی، خو دغه هرڅه ځکه ګران، زورونکي ،هوکې بې ساري زورونکي دي چې،وراره ته هغه ګران دی، نو ځکه د هغه زورولو دا هم زوروله... په دې وروستیو وختونو کې شهزادګۍ ماریا ته یو بل غم هم پیدا شوی و. دا غم، له خپلې مینځې پېغلې بورې ین سره د دې د پلار خورا زیات نېږدې والی و. دغه ټوکیز ډوله خبره د لومړي ځل لپاره هغه وخت واورېدل شوه چې مشر سردار له ناتاشې رستوف سره د خپل زوی سردار اندرې د واده د تکل د خبرو ،تر اورېدو وروسته کړې وه. هغه، هغه وخت ویلي و:

- که سردار اندرې، له دغې نجلۍ سره واده وکړي، دی به هم له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغلې بوري ين سره واده وکړي. د هغه خپله دغه تړوکه ډېره خوښېدله او په دې وروستيو وختونو کې يې په پرله پسې توګه (د شهزادګۍ ماريا په اند يوازې ددې د زورولو لپاره) ددې تر مخې پېغله بوري ين ډېره نازوله او له خپلې لور نه خوابدي به يې له هغې سره په مينه کې څرګندوله.

يوه ورځ په مسکو کې بوډا سردار، د شهزداګۍ ماريا تر مخې (هغې داسې وانګېرله، چې هغه لاسي دغه کار وکړ) د پېغلې بوري ين لاس ښکل کړ، هغه يې ځان ته ورنېږدې کړه، وې نازوله او په غېږ کې يې ونيوله. شهزادګۍ ماريا سرسامه او کوټې ته وتښتېده. له دې پېښې نه لا څو دقيقې تېرې نه وې، چې پېغله بوري ين دې پسې راغله، په موسېدو موسېدو او خندا يې هغې ته د کومې خوښې خبرې پيل کړې. شهزادګۍ ماريا په چټکۍ له سترګو اوښکې پاکې او په ټينګو قدمونو پېغلې بوري ين ته ورنېږدې شوه، داسې برېښېده چې خپله هم نه پوهېده چې څه کوي، په تلوار، لوړ او بې واکه غږ يې، په چغو چغو پردغې فرانسوي نجلۍ غږ وکړ:

- دا بې حيايي ده، دا بې شرمي ده، دا سپکاوي دی چې د هغه له کمزوروالي نه داسې بې ځايه ګټه...

خپلې خبرې يې لا پای ته نه وې رسولې چې ژړا او ساندو د هغې ستوني راونيو، خو هغې چغې کړې:

- ووزه، ناولۍ، وزه زما له کوټې نه، ووزه، د باندې ووزه.

بله ورځ مشر سردار له لور سره يوه خبره هم ونه کړه او د هغې دې ته پام شو، چې د غرمې په ډوډۍ کې هغه چوپړانو ته سپارښتنه وکړه چې د ډوډۍ ويش له پېغلې بوري ين نه راپيل کړي. تر ډوډۍ نه وروسته چې کله شربت ويشل کېده، د عادت له مخې، تر هر چا نه د مخه لومړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ ته قهوه ورووړه، مشر سردار ناڅاپه له قهره تک سور شو، چغه یې کړې، په لېوني غږ یې د فلیپ نومي چوپړ خوا ته ور ودانګل، او سپارښتنه یې وکړه چې هغه پوځ ته ولېږئ، چې سرتېري شي.

مشر سردار چغې وهلې:

- غوږونه مو کاڼه دي، تاسو ته بیا بیا وایم، تاسو ته وایم، هغه (پېغله بوري ین) ددې کور لومړنۍ مېرمن ده، هغه تر ټولو نه ما ته نېږدې دوست دی.

هغه چې له قهره خوټېده د لومړي ځل لپاره یې په دې حال، شهزادګۍ ماریا ته مخ ورواړاوه او بیا یې چغه کړل:

- خدای مه کړه که یو ځل بیا د پرونۍ شپې په شان بیا ځان ته دا حق ورکړې او هغې ته څه ووایې، بیا به نو ګورئ او پوه به شې چې ددې کور اصلي واکمن څوک دی، څه ورکه شه، چې مردار مخ دې ونه وینم، لاړ شه او بښنه ترې وغواړه!

شهزادګۍ ماریا له امالیا افګینیفنا او له پلار نه بښنه وغوښته، هم د ځان په خاطر او هم د فلیپ په خاطر، چې له هغه یې د مینځګړیتوب هیله کړې وه. په دغه شان شېبو کې د ماریا په ګوګل کې یو ډول د ځان ښندنې ویاړ او غرور راپارېده. په همداسې شېبو کې ناڅاپه، همدا پلار چې دې په زړه کې یې هغه بې رحمه ګاڼه، غانده یې، ددې خوا ته یې لاس غځاوه چې خپلې عینکې چې د ده خپلې مخې ته پرتې وې، واخلي، لاس به یې عینکو تر څنګ دا خوا هغه خوا ځکه ښوراوه، چې ده هغه نه لیدې، یا هغه څه چې څو شېبې مخکې تېر شوي و، وریادولی یې نه شو، یا به یې پښې رېږدېدې او په لاره به تلای نه شو، یا به یې شاو خوا کتل، د ده، دغه حال چا لیدلی نه و، یا کله به چې پر میز مېلمانه نه وو، چې دی بوخت وساتي، خوب به یووړ، ناڅاپه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویده شو ، دستمال به یې له لاسه ولوېد ، رېږدېدونکی سر به یې قاب ته ورونښوید ، نو هغه وخت به شهزداګۍ ماریا په زړه کې ویل:
- هغه زړو او ضعیفه دی او زه ځان ته حق ورکوم، هغه وغندم.
په دغه شان شېبو کې به یې له ځانه زړه بد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

۱۸۱۱ کال و چې یو فرانسوي داکتر مسکو ته راغي او خورا نوم یې وګاټه. هغه جګه ونه، ښکلی، مهربانه او د زیاترو فرانسویانو په شان، هغه شان چې په ټول مسکو کې یې سره ویل، د طبابت په چارو کې بې جوړې او نوم یې متیفه و. د مسکو د مخورو او اعیانو په کورونو کې هغه ته نه د طبیب، بلکې د یو سیال په څېر هرکلی ویل کېده.

مشر سردار نیکولای اندریوویچ چې تل یې د خپلې زمانې په ډاکترانو ملنډې وهلې وې، د پېغلې بوري ین په خوښه هغه خپل کورته پرېښود او آن له هغه سره عادت هم شو. داکتر متیفه به، په اونۍ کې دوه واره، د هغې د لیدنې کتنې لپاره راته.

یوه ورځ چې د نیکولای د نامه ورځ و. (هر نوم خپله ورځ لري) د مسکو ټولو اعیانو او مخورو په دغه ورځ د مبارکۍ لپاره دده کور ته د ورتګ تکل کړی و او د ده د کور د ودانۍ خواته راټول شوي وو، خو مشر سردار سپارښتنه کړې وه چې یوازې هغه څوک به ده ته ورپرېږدئ او دی به یې مني، چې ده یې نوم لیکلی او شهزادګۍ ماریا ته یې سپارلی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داکتر متیفه، چې لا سهار مبارکۍ ته راغلی و، د خپل داکتروالي په دریغ کې، ځان له دغو بندیزونه آزاد ګڼلی... او د مشر سردار مبارکۍ ته ورسېدلی و. له بده بخته هغه ورځ له سهاره د مشر سردار طبیعت خټه و او له غرمې نه مخکې یې د کور پر هر غړي کومه نیوکه کړې وه او داسې یې ښودلې وه چې ده ته دوی چې څه وایي، دی نه پرې پوهېږي او دی هم چې څه وایي نور نه پرې پوهېږي. شهزادګۍ ماریا په بشپړه په دې ډاډه وه چې د هغه ددغه شان خټه طبیعت پای، په یوه ناڅاپه غضب او لبونتوب لکه څوک چې د ډک توپک تضمین نه کوي، پای ته رسېږي. له سهاره هغه د پلار کوټې ته تله او راتله او دغه ډز ته سترګې په لارې وه. د داکتر تر راتګه پورې هر څه په خیر تېر شول. وروسته له هغه چې داکتر راغی، د مشر سردار کوټې ته ورننوت، شهزادګۍ ماریا یو کتاب راواخیست او د هرکلیو د کوټې د دروازې شاته کېناسته. دې له هغه ځایه کولی شو، هغه څه واوري چې د پلار په کوټه کې تېرېدل.

هغې لومړی د متیفه غږ واورېد، بیا یې د پلار او تر هغه وروسته دواړو غږونه غبرګ او هم مهاله د کوټې دروازه په خړس راخلاصه شوه. د متیفه وحشت اخیستې څېره سره له تور ښایسته کاکله په دروازه کې رابښکاره شوه او هغه پسې مشر سردار چې خپله لوړه خولۍ یې پر سر، اوږد کمیس په غاړه، څېره یې له قهره نه پېژندل کېده، سترګې یې له خپل حاله وتلې وې، هغه پسې راووت.

سردار نارې وهلې:

- نه پوهېږې؟ خو زه ښه پوهېږم! د بناپارت چوپړه! فرانسوي جاسوسه! ورکېږه، له سترګو مې ځان پناه کړه! تا ته وایم ژر کوه! وزه له کوره مې ووزه او دروازه یې په خړس ورپسې ورپورې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متیفه، اوږې پورته واچولې او د پېغلې بوري ین خواته، چې د سردار د چغو په اورېدو یې له ګاونډي کوټې نه رادانګلې و ، ورغې او وې ویل:

- د سردار حال خورا ښه نه دی، صفرا ، د وینې دربدل، د سکتې امکان ! مګر ښه به دا وي چې آرامه اوسئ ! تاسو مه ډارېږئ، که وشول، سبا به بیا راشم. د چوپتیا په ننښه یې ګوته پرشونډو کېښود او په تلوار د باندې لاړ. د دروازې له شا نه د سردار د ګامونو دډبهاري، د شروشور او ښکنځلو غږ راته، چې ویل یې:

- جاسوسانو ، خاینینو ! هرې خواته جاسوسان خواره شوي دي ! اوس څوک په خپل کور کې هم یوه شیبه موږ په کراره نه پرېږدي، او امنیت نه لرو.

مشر سردار د متیفه تر تګه وروسته، شهزادګۍ ماریا څانته وروغوښته او خپل زړه یې ښه پرې تش کړ. د شهزادګۍ ماریا ګناه دا و چې دغه جاسوس اجازه ورکړې وه چې دده کوټې ته ورشي. هو کې، دده خپله ویلي و ، ایا دده سپارښتنه نه وه کړې، هېڅ هغه چا ته چې نوم یې دده د مېلمنو او رابلل شویو کسانو په ډله کې نه وي لیکلی، دده د ننوتلو اجازه ورنه کړي؟ دغه احمق سړي ته چا اجازه ورکړې وه چې دده ته ورننوزي؟ دا ټول د هغې (شهزادګۍ ماریا) له لاسه دي. هغه ویل:

- تر هغه پورې چې هغه (شهزادګۍ ماریا) وي، دی به یوه شیبه هم په کراره نه وي، آن هغه نه پرېږدي چې په کراره مړ شي.

- نه لور جانې ! موږ باید سره جلا شو ! ته په دې ښه پوهېږئ، زه نور نو د دغه شان ژوند زغم نه لرم !

بوډا دا وویل او له کوټې نه ووت. داسې یې وانګېرله چې ګواکې کېدای شي لور یې بیا په کوم ډول نه په کوم ډول زړه وکړي او څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وواييي، بېرته راوګرځېد ، هڅه يې وکړه چې آرام وبرېښېږي، په خورا کراره ژبه يې وويل:

- کېداى شي تصور وکړې چې دا خبرې مې له قهره کړې دي، نه، نه، دا ده، ګورئ چې آرام او کراره يم، دا خبره مې خورا په هوښيارۍ کړې دي. ځه، ځه لاړه شه او ځان ته کوم ځاى پيدا کړه. خو آرامي يې پاى ته ورسېده، په يوه ياغي قهر يې چې کېداى شي له يوه مينه ناک زړه نه را پاڅېدلى و، په داسې حال کې چې له غضب يې سوکونه تړلي و، په خورا لوړ آواز او چغه وويل:

- ولې يو لېونى نه پيدا کېږي، چې دغه وکړئ؟ دروازه يې په زوره ووهله او پېغله بوري ين يې ځانته وروغوښته. نور نو دهغه له کوټې نه کوم غږ وانه ورېدل شو.

د ماسپښين دوه بجې وې چې د ده له خوا شپږ تاکل شوي مېلمانه د غرمنۍ لپاره راغلل. دغه مېلمانه، پېژندل شوى ګراف راستوپچين، شهزاده لوپوخين سره له وراره او جنرال چاتروف چې د سردار د خدمت د دورې اندېوال و، له ځوانانو نه، يو پيير او بل باريس دروبتڅکوي وو.

باريس چې څو ورځې مخکې، د خپلو رخصتيو د تېرولو لپاره مسکو ته راغلى و، غوښتل يې چې له سردار نيکولاى اندرېوويچ سره پېژندګلوي پيدا او د هغه پام يې لا د مخه دومره ځانته وراړولى و چې د خپل عادت برخلاف چې ځوان مجردان هېڅکله خپل کورته نه وربولي،دى ده ته ورشي.

د سردار بالکونسکي کور که څه هم د اشرافي بنډار ځايونو په ډله کې نه راته، خو داسې يوه کوچنى ځاى و چې هومره د بنډارچيانو د پام وړ نه و ،خو هغه ته لاره موندل ويا ړ ګڼل کېده. په دې خبرې يوه اونۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوا باریس هغه وخت پوه شوی و، چې د ستري قوماندانۍ قوماندان د ده په مخ کې راستوپچین ته بلنه ورکړه چې د نیکولای د جشن په ورځ، غرمنۍ له ده سره تېره کړي، خو راستوپچین ورته ویلي و:

-په دغه ورځ زه تل د نیکولای اندرېوویچ درناوي ته ورځم.

ستر قوماندان ځواب ورکړی و:

ښه، ښه وبښئ،روغتیا یې څنګه ده؟

د دغه کوچنۍ ډله،خلک چې د غرمنۍ نه مخکې، په پخواني دود جوړه شوې، لوړ چت او زړو میزو او څوکیو لرونکې کوټې کې راټول شوي وو، داسې یوې قضایي ډلې ته پاتې کېدل چې د قضا یوې پرتمینې غونډې ته راټول شوي وي. ټول چوپ و، که څوک غږېده هم خورا په کراره غږېده. سردار نیکولای اندرېوویچ په کراره، چوپه خوله،خو په جدي ښه راووت. شهزادګۍ ماریا تر پخوا نه چوپه او با حیا برېښېده. مېلمانه په خورا احتیاط له هغې سره د غږېدا تکل کاوه، ځکه لیدل یې چې هغه له دوی سره د خبرو لپاره هېڅ ډول لېوالتیا نه ښیي. یوازې ګراف راستوپچین و چې د خبرو اترو لړۍ یې تازه ساتله، هغه له ښاري خبرونو نه راپیل، بیا تر سیاست پورې په هر څه کې غږېده.

لوپوخین او عمر خوړلی جنرال به، کله ناکله په خبرو کې ګډون کاوه، سردار نیکولای اندرېوویچ داسې غوږ نیولی و، لکه مشر قاضي چې د نورو ګزارش ته غوږ او یوازې کله کله په چوپیتیا او کله هم په کومې لنډې خبرې دا ښیي چې ده ته وړاندې شویو او اورول شویو خبرو ته یې پام دی.

له خبرو اترو نه داسې څرګندېده، چې په دې ډله کې ټول راټول شوي کسان له هغه څه نه چې په سیاسي بهیر کې کېږي، ناراضه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی په تصور ورځ تر ورځې هر څه د خرابۍ پلو روان دي، خو د حيرت او تعجب وړ خبره دا وه چې کله به خبره ټولواک ته ورسېده، وياند به يا خپله يا د بل چا له خوا دربدو او چوپيتيا ته اړ کړل شو.

د ډوډۍ په وخت کې خبره وروستيو سياسي حالاتو، د ناپليون له خوا د (اولوينبورګ) لاندې کولو او د روسيې د دربار له خوا د اروپا ټولو دربارونو ته د ناپليون په اړه د يو ترخه ياددښت لېږلو ته ورسېده.

ګراف راستوپچين وويل:

- ناپليون له اروپا سره داسې کړه کوي لکه د سمندرونو يو غل يې چې د بېړۍ د لاندې کولو لپاره کوي. هغه خپله دا خبره څو واره پرله پسې تکرار کړه:

- دا د اروپا د شاهانو اوږد صبر او په هر څه سترګې پټول، خورا حيرانونکي دي، خبره اوس د عيسويانو مذهبي مشر پاپ ته رسېدلې، ناپليون بې له هغه چې وشرمېږي، غواړي د کاتوليکانو مذهبي مشر راوپرزوي، خو دوی ټول چوپه خوله ورته ګوري. يوازې زموږ ټولواک دی چې د اولوينبورګ د شهزاده د لاندې کولو په وړاندې يې غږ پورته کړی او هغه هم... او ګراف راستوپچين ناڅاپه چوپ شو، هغه داسې احساس کړه، چې دی هغه برېد ته رسېدلی، چې نورنو له هغه اوښتل او د نيوکو اجازه نه شته.

سردار نيکولای اندرېوويچ وويل:

د لاندې شوي اولوينبورګ په ځای يې د مراسمو لپاره بل ځای ښودلی دی. هغه شان لکه ما چې خپل مرييان له ليسه ګوري نه، بوګوچارې او يا ريزان ته ولېږل، دوی هم له (شهزاده) سره همداسې کوي.

باريس چې په خورا درناوي مرکې ته راګډ شو، وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د الوینبورګ شهزاده دغه بد مرغي په عجیبه صبر او مېړانې زغمي. هغه دا خبره څکه وکړه، چې له پترزبورګ د راتګ نه مخکې یې د شهزاده د دیدن ویاړ په برخه شوی و. سردار نیکولای اندرېوویچ دغه ځوان ته داسې وکتل، چې ګواکې غوښتل یې څه ووایي، خو بیا یې دا فکر وکړ چې هغه د ده د خبرو لپاره لا ډېر ځوان دی.

ګراف راستوپچین په داسې یوې ژبه چې ګواکې څوک د کومې آشنا پېښې په اړه خبرې کوي ووېل:

- ما د الوینبورګ د پېښې په وړاندې زموږ د سخت غبرګون یاددښت ولوست، زه د دغه یاددښت د لیکنې له انشایي ضعیفوالي نه په حیرت کې شوم.

پېیر د سادګۍ په یوې حیرانتیا، راستوپچین ته کتل او په دې نه پوهېده چې د دغه یاددښت د لیکنې د انشا ضعف دی ولې حیران کړی دی، هغه ووېل:

- ښاغلیه ګرافه! زه په دې نه پوهېږم، چې د یاددښت د انشا ضعف څه اهمیت لري، اصل خبره په متن کې ده. متن باید غوره او معني لرونکي وي.

ګراف راستوپچین ځواب ورکړ:

- ګرانه! چېرته چې پنځه سوه زري پوځ راټولوې، هغو ته به په ښه ښکلی توګه لیکل ګرانه خبره نه وي. او پېیر په دې پوه شو، ولې د یاددښت نابښکلې لیکنې د ګراف خاطر خته کړی دی... خبرې اترې اوږدې، خو بالاخره یې وروسته له کباب شویو غوښو او کچالانو شامپاین (نرم شراب) راوړل، ټول له خپل ځایه پاڅېدل او بوډا ته یې مبارکي ووېله. شهزادګۍ ماریا هم هغه ته ورنږدې شوه.

مشر سردار په ساړه او کړکیچن غلچک هغې ته وکتل او خپل له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونځو ډک او خریل شوی مخ یې هغې ته وروړاندې کړ. د هغه د خبرې ټول حالت لور ته ویل چې د دوی سهارنۍ خبرې یې هېرې شوې نه دي، سهارنۍ پریکړه په خپل ځای پاتې وه، خو یوازې او یوازې د مېلمنو له برکته هغه اوس نه غواړي د هغه په اړه وغږېږي.

تر ډوډۍ نه وروسته کله چې دوی قهوه خانې ته لاړل، ټول یو ځای کېناستل.

سردار اندرې نیکولایوویچ کې، یو شور او لېوالتیا راوپارېده او د پېښېدونکې جګړې په اړه یې خپل نظر واوراوه.

هغه وویل چې له ناپلیون سره به زموږ جګړه تر هغه وخته بد مرغه او بې ګټې وي، چې موږ له المانیانو سره د ټلواله او ملګرتیا غوښتنه او د تیلزتسکي د تړون له مخې د اروپا په چارو کې ځان ته د لاسوهنې حق ورکوو. موږ باید نه د اتریش لپاره او نه د اتریش سره جګړې ته ورګډ شو، زموږ بهرنۍ سیاست باید ټول په ختیځ کې پیاوړی، خو د بناپارت په وړاندې یوه لار لرو، په پولو کې قوي پوځ او پیاوړی سیاست. په دغه شان یو دریځ کې به بناپارت هېڅکله د ۱۸۰۷ کال په شان بیا پر موږ د تېري زړه ونه شي کړای.

ګراف راستوپچین وویل:

- ښاغلیه سرداره !موږ کله کولای شو ،له فرانسویانو سره وجنګېږو ؟ایا موږ کولې شو د خپلو ښوونکو او پیرانو په وړاندې ودرېږو ؟ زموږ ځوانانو ته وګوره ! زموږ پېغلو ته لږ پام وکړه ! فرانسویان زموږ خدایان او پاریس زموږ لپاره جنت دی.

هغه خپل غږ ددې لپاره لاپسې لوړاوه، چې ټول یې واوري:

- کالي مو فرانسوي دي، خیالات مو فرانسوي دي او احساسات مو فرانسوي دي ! ښه ده تاسو متیفه له ځته نیسي او له کوره یې باسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فرانسوي دی، خو پېغلې او ښځې خو هغې پسې منډې وهي او ورته په ګونډو دي. هو کې جلالتمابه سرداره! کله چې سړی دې ځوانانو ته ګوري، زړه یې غواړي چې د ستر پیتر سوټی له موزیم نه راواخلي او په روسي ډول د هغوی لاس او پښې او ډډې ښې پستې کړي، چې بیا دا لېونتوب ونه کړي.

ټول چوپ شول او مشر سردار چې موسکا یې پرشونډو خوره وه، راستوپچین ته کتل او له هغه سره یې د ملګرتیا په نښه سر ښوراوه.

راستوپچین په خپلې ځانګړې چټکۍ سره پاڅېد، لاس یې مشر سردار ته وروغځاوه او وې ویل:

- ښه، که اجازه راکړئ جلالتمابه، نور به نو درنه لاړ شو، ستا سو روغتیا او اوږد عمر غواړو.

مشر سردار د هغه لاس په خپل لاس کې کېښکود، خپله بشره یې د ښکلولو لپاره هغه ته وروړاندې کړه او وې ویل:

- ګرانه د خدای په امان! ستا دا خبرې لکه ښکلی ساز تل د زړه په غوږو اورم. او له راستوپچین سره نور هم پاڅېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

شهزادګۍ ماريا د هرکلو په کوټه کې ناسته او د بوډاګانو خبرې اترې او غيبتونه يې اورېدل.

هغې د دغو خبره نه په يوه هم نه پوهېده او سر يې نه پرې خلاصېده. هغې يوازې د يو شي په اړه فکر کاوه او هغه دا و، نه چې مېلمانه له دې سره د پلار په خوابدۍ پوه شي. د هغې آن لا د دروبتخکوي (چې د درېيم وار لپاره د دوی کورته راغلی و) هغې مهربانۍ او خواخوږۍ ته هم پام شوی نه و، چې د غرمنۍ په وخت کې يې له دې سره کړې وه.

شهزادګۍ ماريا په پريشان او پوښتنيز غلچک پيير ته وکتل، هغه چې موسکا يې پرشونډو خوره او خولۍ يې په لاس کې وه او د مشر سردار تر وتلو نه وروسته دوا ړو يوازې پاتې شوي و، هغې ته ورنږدې شو. پيير له خپل غټ ځان او ځوربوالي سره، په څوکۍ کې د هغې تر څنګ ځان ورواچاوه او وې ويل:

- اجازه ده، چې لږ نور هم کېنم؟

شهزادګۍ ماريا ځواب ورکړ: اخ، کېنه! د هغې غلچکو له هغه پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ستا هېڅ شي ته پام نه شو؟

پېير چې تر غرمنۍ نه وروسته يې طبيعت ښه جوړ و، خپلې مخې ته يې کتل، کرار کرار يې خندل او وې پوښتل:

- شهزادګۍ! تاسو دغه ځوان له پخوانه پېژنئ؟

- کوم ځوان؟

- دروبتځکوي.

- نه، ډېره وخت نه کېږي.

- ښه، هغه مو خوښېږئ؟

- هو کې په زړه پورې او ښه ځوان دی...

شهزادګۍ ماريا چې لا د خپل پلار د سهارنۍ شور په خيالو کې ډوبه وه، وې ويل:

- پوه نه شوم څنګه مو د هغه په اړه وپوښتلم؟

- له دې کبله چې ما هغه پسې څارل او يو څه ته مې پام شو، څکه چې د پترزبورګ يو ځوان هسې له هغه ښاره، مسکو ته د خپلو رخصتيو د تېرولو لپاره راځي، د هغه هدف دلته د يو بډايې ناوې پيدا کول هم دي.

شهزادګۍ ماريا وويل:

- او تاسو هغه پسې څارل؟ په زړه پورې خبرې ته مو پام شوی دی؟

پېير چې هماغه شان خندل، وويل:

- دغه ځوان پرته له دې اوس بل کار نه لري، هر چېرې چې بډايې پېغلې دي، دی هماغلته ښوري. زه اوس لکه کتاب پر هغه پوهېږم، اوس په شک کې دی، چې پر چا بريد وکړي، د تا پلو ته راشي او يا د پېغلې کاراګينا خواته ورشي. څکه د هغوی کورته هم پرله پسې ځي راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- عجبه ده، د هغو کورته هم ځي راځئ؟
- هو کې ډېر زيات. تاسو د نجونو د زړونو د لاس ته راوړلو پـه نويـو لاروچارو پوهېږئ؟
شهزادګۍ ماريا وويل: نه!
پېير وويل:
- اوس ددې لپاره چې د مسکو د نجونو خوښ شي، بايد ځان لږ شانته سودايي ښکاره کړې او دغه ځوان چې کله د پېغلې کاراګينا پـه مخ وي، ډېر سودايي برېښي.
شهزادګۍ ماريا چې د پېير مهرباني خبرې تـه کتل او هماغـه شان په خپلو غمونو کې ډوبه وه، وې ويل:
- رښتيا وايئ؟
هغې په زړه کې وويل:
- که مې دا پريکړه کولای شوای چې پر خپل زړه د بار غم پېټې لـه چا سره وويشم، څومره به ښه شوي وای، څومره به مې زړه غوښتل چې همدې پېير ته د زړه ټول حال ووايم، هغه څومره مهربان او زړه سواندی سړی دی. زړه بـه مې تش شوی وای، کـه هغـه راتـه ويلي وای چې څه وکړم!
پېير وپوښتل:
له هغه سره به دې واده کړی وای؟
شهزادګۍ ماريا چې اوښکې يې له سترګو راښېوه شوې دا سې چې آن دې خپله هم دراتوبېدو هيله نه لرله، ناڅاپه وويل:
- اخ، د خدای لپاره ګرافه! تاسو څه وايئ؟
پـه ژونـد کـې مـې کلـه داسـې شـېبې هـم وې چې زړه مـې غوښـتل هرڅوک چې وي، زه واده ورسره وکړم. پوهېږې، دا څومره ګرانـه ده چـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو څوک درته ګران وي او داسې وانګېرې (په دې شېبه کې يې له ژړا نه آواز په ربړېدو شو) چې هغه ته پرته له خوابدي رسولو بل هېڅ نه شې کولای، په تېره بيا چې په دې پوه شوي چې د دغه حالت د بدلول دې هم له لاسه نه کېږي. نو هغه وخت پرته له دې بله لاره نه پاتې کېږي، چې هر څه پرېږدې... ترينه لاړ شې، خو زه به چېرته لاړ شم؟ زه هېڅوک نه لرم.

- تاسو څه وايئ، شهزادګۍ په تاسو څه شوئ دئ؟

خو شهزادګۍ پرته له هغه چې څه وواېي په ژړا شوه.

- زه نه پوهېږم نن په ما څه شوي دي، زما خبرو ته غوږ مه نيسئ او هغه څه مې چې ويلي هغه هم هېر کړئ.

د پيير ټوله خوشالي په خواشينۍ بدله شوه. په خورا پريشانۍ يې له هغې نه پوښتنې کولې او هيله وکړه چې ده ته خپل زړه تش او ټول غمونه ورته وواېي. خو شهزادګۍ ماريا پرله پسې خپله دا يوه هيله تکراروله چې ددې نه اوربدلې خبرې هېرې کړي او خپله يې هم په ياد نه و چې څه يې ويلي دي. او ددې يوازيني غم هم دا دی چې د سردار اندرې واده به، د پلار او زوی اړيکې خورا کړکېچن کړي.

شهزادګۍ ماريا ددې لپاره چې خبره بل پلو واړوي، وپوښتل:

- تاسو د رستوف د کورنۍ په اړه څه اوربدلي دي؟ ما اوربدلي دي چې هغو به ژر راشي او اندرې ته هره ورځ سترګه په لاره دي. زه هيله لرم چې هغوی دلته سره وګوري.

پيير پوښتنه وکړه:

- هغه به اوس دې ټولو خبرو ته په کوم نظر ګوري؟

د هغه له کلمې نه د پيير مقصد مشرسردار او د هغه سخت دريځ و.

شهزادګۍ ماريا پرته له هغه چې ځواب ورکړي، سر يې وښوراوه.

شهزادګۍ ماريا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه کولای شو وکړو؟

څو میاشتې وروسته یې یو کلنه موده پوره کېږي، حالت هم کوم ښه زیري نه لري. زما غوښتنه دا ده چې خپل ورور د لیدنې د لومړیو شېبو نه وژغورم. زما هیله دا ده چې ژر تر ژره راورسېږي او زه ناتاشا وویـنم. ګوره! کولې شې راته ووایې، لاس دې په زړه کېږده او رښتینې خبره راته وکړه، دا نجلۍ څنګه نجلۍ ده؟ تاسو د هغې په اړه څه فکر کوئ؟ هر څه چې د هغه په اړه پوهېږې ټول رښتیا راته ووایې. تاسو خو پوهېږئ، چې ورور مې، سردار اندرې څومره لوی پېښې ته اوږه ورته کړې او د پلار د خوښې بر خلاف یې له ناتاشې سره د واده کولو تکل کړی دی، زه غواړم په هر څه پوه شم.

پېیر د یوې ناڅرګندې غریزې له مخې، دا سې احساس کړه، چې د ناتاشا په اړه د شهزادګۍ ماریا دغه پرله پسې پلټنې، شک او ګمان، ددې ښښه ده چې د خپلې راتلونکې وریندارې په اړه ددې په زړه کې هم ډېرې خبرې دي او هیله یې لرله چې پېیر ي دهغه د ورور دا خوښه ونه مني، خو پېیر هغې ته هغه څه وویل چې زړه یې احساسول نه دا چې د عقل تلې تلل، هغه خپله پوه نه شو، چې ولې تک سور شو، خو وې ویل:

- نه پوهېږم، ستا دې پوښتنې ته څنګه ځواب ووایم. زه چور د دغې نجلۍ له زړه نه خبر نه یم. زه د هغه په اړه هېڅ اټکل کولای نه شم، هغه خورا زړه وړونکې ده، خو په دې نه پوهېږم چې څنګه او ولې؟ نور په هېڅ نه پوهېږم، دا هغه څه و چې د هغه په اړه زه پرې پوهېږم.

شهزادګۍ ماریا یو سوړ اسویلی وکړ او د هغې بشره داسې وه چې ګواکې غواړي ووایي:

- له دې نه پرته مې د بل څه انتظار نه درلود او زه له همدې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاريدمه. هغې وپوښتل:

- هغه هوښياره او ځيرکه ده؟

پيير په خيالو کې ډوب شو او وې ويل:

- زه تصور کوم نه، کولای شم ووايم، هو! هغه بايد ځيرکه او هوښياره نه وي. هو کې، نه هغه زړه وړونکې ده او بس.

او شهزادگۍ ماريا د نه په نښه بيا سر وښوراوه.

- پوهېږم ځومره مې زړه غواړي چې راته گرانه واوسي، که له ما نه دې مخکې وليده، هيله لرم چې زما له خوا دغه ورته ووايئ.

پيير وويل: اوريدلي مې دي چې نن سبا راځي.

شهزادگۍ ماريا پيير ته وويل:

- تکل يې کړی دی چې له خپلې راتلونکې ورينداره سره نږدې او خورلنډه شي او هڅه وکړي چې مشر سردار هم د هغې گرانښت ته وهڅوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

باريس په پترزبورګ کې ځانته بډايه ناوې په پيدا کړای نه شوه، نو ځکه د دې ارمان د پوره کولو لپاره مسکو ته راغي. په مسکو کې هم هغه د دوو کورنيو او بډايو ناويو، شهزادګۍ ماريا او ژوليه په ټاکنه کې حيران پاتې شوی و.

که څه هم شهزادګۍ ماريا له خپلې ټولې نابښکلتوب سره، د باريس لپاره تر ژوليه نه ښکلې او زړه رابښکوونکې برېښېده، خو د پېغلې بالکونسکي له خوا د باريس لپاره له هغه سره مينتوب داسې آسانه نه برېښېده. له هغې سره د مشر سردار د نوم پر کاليزه کې، د باريس هلوځلو په دې هيله چې ورسره وغږېږي او د زړه حال ورته ووايي، هېڅ ګټه ونه کړه او له هغې نه ،د ګنګو ځوابونو نه پرته بل هېڅ څه وانه ورېدل. داسې برېښېده چې هغې د باريس خبرې هېڅ اورېدلې نه وې.

ژوليه برعکس په خورا مينه او لېوالتيا د باريس هرو کړو ته په درناوي کتل او په هغو خوشاليدله.

ژوليه اوه ويشت کلنه او د خپلو دوو ورونو تر مرګه وروسته، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ټوله شتمني دې ته پاتې شوې وه، که څه هم خپله پخوانی مالګينتوب يې له لاسه ورکړی و او په پوره اندازه بدرنګه بربښېده، خو دې نه يوازې ځان د ښکلا بېلګه ګڼله بلکې تصور يې کاوه، چې له پخوا نه لا ښکلې او په زړه پورې شوې ده. ددې دا تصور له دې کبله و چې لومړی خو هغه يوه شتمنه او بډايه ناوې وه او له بله پلوه هر څومره به چې ددې عمر پخېده د نارينو لپاره له هغې سره غږېدل او آشنا کېدل آسانېدل. نارينو له هر ډول غوښتنو او شرطونو پرته کولای شول، د هغې په مېلمستياو او بنډارونو کې ګډون وکړي... هغه ځوان چې لس کاله مخکې نه شو کولای هغه کورته چې يوه ولس کلنه پېغله ژوند کوي ورشي، ځکه هلته ورتګ به سلګونې خبرې او آن بدنامی پيدا کولې، اوس يې په خورا زړورتيا کولای شو هره شپه د هغې کره ورشي او له هغې سره نه د يوې پېغلې چې د ريبارانو په تمه وه وګوري، بلکې د ښځتوب او نارينتوب له خبرو لرې يې هغه سره ناسته ولاړه کولای شوه.

هغه ژمی، د کاراګين کور په مسکو کې تر ټولو مېلمه پال او له خوښيو ډک کور و. له مېلمستياوو او بنډارونو نه پرته چې مېلمانه به وربلل کېدل، هره ورځ به ډېر خلک په تېره بيا ځوانان هلته راټوليدل. د شپې په دولسو بجو به يې ډوډۍ خوړله او تر دوه درې بجو به هلته پاتې کېدل. د نڅا هېڅ داسې بنډار، د تياتر ننداره او بل د خوښۍ محفل به نه و، چې ژوليه هلته ورنه شي. د هغې جامې تل د وروستي دود سره برابرې وې. خو ددې ټولو خبرو سره سره، ژوليه ډېره ناهيله او هرڅاته ويل چې هغه په هېڅ څا او شي، نه په دوستۍ، نه په مينې او نه په کومې خوښۍ، په هېڅ شي باور نه لري او يوازې په هغې دنيا کې د آرامۍ او کرارۍ په هيله ده. د هغې غږېدا او کړه وړه هغې نجلۍ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې کېدل چې يا يې کومه ستره ناهيلي ليدلې وې، يا يې خپل زړه ته ګران څوک له لاسه ورکړی وي او يا هم په ژوند کې چا سخته دوکه کړې وي. که څه هم د دغو ټولو نه يو هم دې ته ورپيښ شوي نه و، خو هغې ته هر چا په دې سترګه کتل او آن خپله يې هم په دې باور درلود چې په ژوند کې يې ډېر زغمونه ليدلي دي. دغو ټولو خبرو، دغه پريشان حالت يوه هم، نه بنداړونو او خوښيو ته او نه ددې کورته د ځوانانو تګ راتګ ته خنډ نه پېښاوه، او نه نورو هغو کسانو ته چې هر ورځ به يې دې د راتګ تکل لاره. هر مېلمه به دې کورته په راتګ سره، له ژوليه سره د هغې په پريښاني کې ځان شريک ګاڼه. بيا به ورځنۍ خبرې اترې، نڅاګانې، ډله ايزې لوبې، ذهني سيالۍ، شاعري او ټوکې ټکالې چې د کاراګين د کور ورځنۍ ژوند يې جوړاوه، کېدې. له ځوانانو نه يوازې څو تنو او له هغې ډلې نه باريس و چې د ژوليه پريشانۍ او غمونه ته يې ژوره پاملرنه او خيال ساته. ژوليه هم د نورو په پرتله تر نورو زياتې او کله ناکله يوازې خبرې او مرکې کولې، هغوی به ددې دنيا د بې وفايۍ کيسې کولې، خپل عکسونه به يې هغوی ته ښودل او خپلې د خاطرو کتابچې يې چې له مينه ناکو غمجنو سفرونو او ويناوونه ډکې وې، هغوته لوستلې.

ژوليه د باريس په وړاندې خورا مهربانه وه او په ژوند کې د ناڅاپو غمونو او ناهيليو له کبله يې له هغه سره د خواخوږۍ په نښه، د خپلې کړارونکي دوستۍ وعده ورکوله. هغه يې تسلاوه او بالاخره دا چې ويل به يې چې په خپله يې په ژوند کې ډېرې ناهيلۍ او زغمونه ليدلي دي. کله چې هغې خپله د خاطرو کتابچه هغه ته پرانسته. باريس هلته دوه ونې رسم کړې او تر هغو لاندې يې په فرانسوي ژبه وليکل:

اې کليوالو ونو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو د څانګو او پاڼو تت سايوان
پر ما د غم توري اېرې راوڅنډئ.
په بله پاڼه کې يې يو ګور (قبر) انځور کړ او ورته وې ليکل:
مرګ ژغوررونکی
او مرګ آرامي ښوونکی دی
آه! چې له عذابونو د تېښتې بله لاره نه شته.
ژوليه وويل: بې ساري ښکلې دي.

هغې په خپله کتابچه کې له کوم کتاب کټ مټ دا ليکل شوي توري باريس ته ولوستل:

ای زهرو چې لېواله او حساس زړه خړوبوئ
بې له تانه به ما نيکمرغي ليدلې نه وای
اې خوږې او مهربانې !خواشيني وزغمه
راشه، راشه او زما غملړلی زړه وپاله
او ما ته د لذت راز راوسپره.

ژوليه به چنګ راواخېست او هغه ته به يې په شپو کې غږونکې، تر ټولو نه غمجنه نغمه (نکتورن) وغږوله او باريس به د خوارې ليزا ،کتاب د هغې لپاره په لوړ آواز لوسته. هغه به په داسې خوند هغې ته دا کتاب لوسته، چې کله کله به ځکه ودرېد، چې ساندو به يې ستونی ونيو. کله به چې په لويو بنداروتو کې يا د خلکو په ګڼه ګوڼه کې سره مخامخ شول، يو بل ته به يې داسې کتل، چې تا به ويل په دغه بې غمه ډله کې، دوی يوازيني کسان دي چې يو بل احساسوي او په ناغږېدا کې پر يو بل پوهېږي.

انا ميخايلوفنا چې د کاراګين کورنۍ ته يې تګ راتګ درلود، خپله مورنۍ دنده يې تر سره کړه او د ژوليه د ولور په اړه يې پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلومات تر لاسه کړه (هغه د روسیه په جنوب کې د پنزه په ښار کې دوه لوی جایدادونه او نیژني ګورد په سیمه کې لوی ځنګلونه او ځمکې وې) انامیخایلوفنا ځان تقدیر ته وسپاره، په دعاوو او زاریو او مینه ناک زړه یې پریکړه وکړه چې همدا شتمنه ژولیه به په خپل زوی ته کوي.

هغې خپلې لور ته وویل:

- پوهېږئ هر څه چې نه وي، زموږ ژولیه خو ښه ښکلې او خماري ده.

باریس د مور خبرو ته هم غوږ و او هم به یې له ملنډو سره مل یوه موسکا پرشونډو راخوره شوه. هغه به په کراره د خپلې مور، په دوکمارو ځانګړتیاوو خندل، خو د هغې خبرې به یې تر پایه د زړه له کومې اورېدې. هغه نه یوازې د هغې خبرو ته پام کاوه خو کله ناکله به یې د پنزې او نیژني ګورد د جایدادونو په اړه پوښتنې هم ترې کولې، او د هغې ځوابونه به یې په ځانګړې ځېرتیاوو اورېدل.

ډېره موده کېده چې ژولیه، د خپل مین او لېوال له خوا ریباری ته سترګه په لاره وه. هغه چمتو وه، چې د غه ریباري ومني، خو له ژولیه نه یو ډول پټې کرکې او له مېړه کولو نه د هغې یو ډول ویرې... د باریس له خوا هغې ته د ریبارانو په لېږلو کې خنډونه جوړول. رخصتي یې ژر پای ته رسېده. که څه هم ډېرې ورځې یې له هغې سره تېرولې، هره ورځ به له ځان سره په دې اړه غږېده او خپلو کړو وړو ته یې دلیلونه جوړول. او ریباري یې ځنډوله، خو له هغې سره په مخامخ کېدو، د هغې د ګلابي څېرې او تل په پودرو سینګار شوې زنې په لیدو یې نور هر څه هېرېدل... که څه هم باریس لا پخوا ځان د پنزه او نیژني ګورد د جایدادونو او ځنګلونو خاوند ګاڼه او په خیال کې یې د هغو د ګالني حاصل اندازه کوله... ژولیه به چې بیا کله د باریس شک او تردېد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل، دا خيالونه به يې په زړه کې ګرځېدل، چې باريس له دې نه کرکه لري، خو سمدلاسه به يې ښځينه ځان خوښوونې، دې ته ډاډ ورکاوه چې هغه ددې مينې لېوني کړی او په خپله پريکړه کې غوڅ ګام اخيستی نه شي، خو ددې خبرو سره سره، دده پريشاني کرار کرار په خواشيني او قهر بدليدل او د باريس د تګ نه يې مخکې د يوې غوڅې پرېکړې، پرېکړه کړې وه. په هماغه وخت کې چې د باريس رخصتۍ پای ته رسېدې او هغه له مسکو نه د تګ تکل کړی و، په مسکو په تېره بيا د ژوليه دوی په مېلمستون کې اناتول کوراګين پيدا شو. ژوليه د هغې په ليدو، خپله پريشاني او غمونه هېر او سخته خوشاله او مهربانه برېښېده. هغې اناتول ته بې پايه پاملرنه ښودله. انا ميخايلوفنا زوی ته وويل:

- زه له خورا ښو ځايو نه خبره شوې يمه، چې سردار واسيلي خپل زوی مسکو ته ځکه رالېږلی دی، چې ژوليه ورته وغواړي. پوهېږم، زويه ما له ژوليه سره اوس داسې مينه پيدا کړې ده، چې ته يې تصور هم نه شې کولای، د ما هغې ته زړه خوږېږي، ته په دې اړه څه فکر کوئ، زما ګرانه؟

دغه خيال چې د ده يوه مياشتنۍ خواري، د ژوليه کورته منډې رامنډې او د هغې خدمت، د پنزې او نيژني ګورد د جايدادونو حاصل، او د هغې ويش او خرڅ چې په ذهن کې انځور کړی و، د بل چا په تېره بيا د بې عقله آناتول منګلو ته ورنه شي، باريس ډېر زوراوه. په ټينګ تکل او غوڅ دريځ د ريباري په هيله د ژوليه کره ورغی. ژوليه په ورين تندي او خورا خوشالۍ هغه ته هرکلي ووايه. هغې په ډاګه او آزاد خيال هغه د پرونۍ شپې د بنډار او نڅاوو نقل وکړ او وې ويل چې ټولو شيانو دې ته ښه خوند ورکړ. بيا يې له باريسه ددې پوښتنه وکړه چې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت خوځېږئ؟

سره له هغه چې باریس په دې تکل چې له هغې سره به په خورا خواخوږې ژبې د خپلې مینې په اړه غږېږي، لږ تند شو او خبرې یې له دې راپیل کړې، چې ښځې څومره بې وفا دي، ښځې څومره په آسانۍ سره خپل غمونه او پریشانۍ هېروي، او ژر خوشالېږي، څومره د دوی غم او خوشالي هغه ځوان پورې تړلي دي، چې له دوی سره وي... او نور نور... د غه خبرې که څه هم په ژولیه بده ولګېده، خو هغې وویل:

- هو کې، همداسې ده، ته ربنتیا وایې، ښځې رنګارنګ ژوند ته اړتیا لري، ځکه هغوی یو څه او یو ډول کړه وړه ډېر ستومانه کوي.

باریس غوښتل هغې ته کومه ترخه خبره وکړي، خو ناڅاپه یې دې ته پام شو چې ژوله خواري به یې اوبه یوسي. تر دې خبرې وروسته یې سترګې د دې لپاره ښکته واچولې چې د هغې له قهره ډکه څېره او برندې سترګې ونه ویني او وې ویل:

- غواړم تاسو ته یوه لاربنوونه وکړم...

سمدلاسه وروسته یې وویل:

- زه ګوره دلته د شخړې او کړکیچ لپاره نه یم راغلی، برعکس زه د دې لپاره راغلی یم...

هغه بېرته د هغې سترګو ته د دې لپاره وکتل چې یوه شي کولای شي خبرو ته دوام ورکړي او کنه. هغه ولیدل چې ناڅاپه د ژولیه له څېرې نه ناآرامۍ او قهر کډه کړې او د هغې پریشانه، لټونکې سترګې د هغه مینې او خواخوږۍ ته سترګه په لارې وې، باریس وویل:

- زه کولای شم تل داسې وکړم، چې هغه ډېره لږ ووینم، خو پیل شوی کار باید پای ته ورسوم.

د باریس څېره وغوړېده، سترګې یې هغې ته ورپورته کړې او هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یې وویل: تاسو زما له هغو احساساتو نه خبره یاستي، چې تاسو سره یې لرم؟

نور نو د نورو خبرو ویلو ته اړتیا نه وه. د ژولیه له څېرې نه د بري د غرور او ویاړ باران په وریدو شو، خو هغې په خپلو اداګانو هغه دې ته اړ کړ، چې ټول هغه څه چې یوه نارینه یې په دغه شان حالاتو کې ښځو ته وایي، ووایي، هغه وروسته وویل چې هغه ډېره ورته ګرانه ده، دا چې هغه ته په ژوند کې، بل وخت او بله ښځه هېڅکله دا سې ګرانه نه وه. هغه په دې پوهېده، ژولیه د پنزې د جایدادونو او د نیژني ګورد ځنګلونو دغه شان مینه ناکو خبرو وړتیا لري او هغې هغه څه خپل کړل چې ارمان یې لاره.

ځوانو کوژدیانو ناوې او شاه نور هغه ونې چې پر دوی یې د غم اېرې ورولې هېرې کړې وې، هغوی د راتلونکي ژوند ښکلاوې انځورولې، او په پترزبورګ کې یې د پرتمینو ماڼیو د جوړولو غوټې تړلې. بیا د خپلو خپلوانو یارانو دیدنونه او یو نه هېرېدونکي او پرتمین واده ته چمتو والی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

ګراف ایلیا اندرېوویچ د ناتاشا او سونیا په ملتیا د جنورۍ په وروستیو کې مسکو ته راغلل. مشرې ګرافینې د ناروغۍ له امله نه شو کولای له هغو سره راشي. وخت خورا کم و او نور په دې هیله چې د ګرافینې روغتیا ښه شي، انتظار کېدای نه شو، ځکه نن سبا سردار اندرې رارسېدونکی و. ددوی بله ستونزه دا وه چې د خپلې لور د واده د ولور په خاطر (په روسیه کې پخوا د نجلۍ پلار ورکاوه) د مسکو په ښنډه کې خپلې څه ځمکې خرڅې کړې وای... په مسکو کې ددوی د کور د تودولو چاره، هم شوې نه وه، ځکه دوی له یوې خوا د لنډې مودې لپاره راغلي و او له بله پلوه ګرافینه هم له دوی سره نه وه. نو له دې کبله ایلیا اندرېوویچ پریکړه کړې وه چې په مسکو کې د ماریا دیمیتریوفنا کره چې پخوا یې دوی رابللي و، دېره شي. د شپې ناوخته و چې د رستوف د کورنۍ څلور ګاډۍ د مسکو د ستارایاکانیوشنایا په واټ کې د ماریا دیمتریوفنا د حویلۍ مخې ته ودرېدې. ماریا دیمتریوفنا ځکه یوازې ژوند کاوه چې لور یې واده شوې وه او زامن یې هم هر یو خپلو کارونو او ژوند پسې تللي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د پخوا په شان هماغه شان نيغه نيغه ښوربده، په ډاګ او سپينې خبرې يې کولې، په لوړ اواز او په غوڅه يې ټولو ته خپل نظر ښکاره کاوه، د خپلو ټولو نيمګړتياوو، بې برې ژوند او پريشانۍ له کبله بې نور ملامتول او غندل. سهار وختي به يې ژيړې کورنۍ جامې او پيش بند په ځان او کورنۍ چارې سرته رسولې.بيا به د جشنونو په ورځ کليسا او وروسته به زندانو ته تله، دې د دغه کارونو په اړه چا ته هيڅ شي نه ويل، د اونۍ په کاري ورځو کې به يې ښې جامې واغوستې، په خپل کور کې به کېناسته او رنګارنګ او د بېلابېلو دندو خلک به يې منل چې د خپلو اړتياو د لرې کولو او سرته رسولو لپاره دې ته راتلل. بيا به يې غرمنۍ خوړله او په غرمنۍ کې به تل درې څلور تنه مېلمانه ددې په دستر خوان چې له خورا ډېرو او خوړو خوړو نه ډک وو، ناست وو. تر غرمنۍ وروسته به يې په ګډه د بوستون لوبه کوله، د شپې به يې يو ځوک دې ته اړول چې دې ته ورځپانې يا کوم کتاب ولولي او خپله به يې څه شي ګنډل او يا يې اوبدل، کله ناکله او ډېر لږ به يو نيم چېرته تلله، هغه هم که به چېرته تلله، په ښار کې به د ډېر نېږدې او غوره پېژندل شويو کسانو کره ورتله.

هغه لا وېده نه وه چې رستوفيان راورسېدل. د کور په دهليز کې شر اوشور جوړ شو رستوفيان او دهغو چوپړان له ډېرو سړو نه ژر ژر، کورته راننوتل.ماريا ديمتريوفنا چې عينکې يې پر پزې رالوېدلې وې،سر يې شاته نيولی و ،د صالون د دروازې مخکې ولاړه وه، هغې په برندو سترګو او پريشانه حالت نويو راننوتونکو ته کتل. که په هغه شېبه کې دنويو مېلمنو دبادونو دځای پر ځای کولو لپاره چوپړانو ته د هغې د مېلمنو ځانګړې اوله غمخورۍ ډکې سپارښتنې نه وای، کېدای شي تصور شوی وای، چې هغه د هغو له بې وختنه راتګ نه ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواشيني او غواړي چې هغه وشړل شي. پرته له هغه چې له چا سره ستړي مشي خواره مشي وکړي، بارونو او پنډونو ته يې اشاره کوله او ويل يې:

- دا بکسونه، د ګراف دي، دې خوا ته يې راوړئ، د نجونو کالي هلته، کين خوا ته کېږدئ. هغې پر چوپړانو چغې وهلې:

- دا څه غوړه مالي کوئ؟ هي هي ! سماوارته اور ورته کړئ !

د ناتاشا دستمال يې د هغې له يخه سرو شويو اننګو او څېرې نه لرې کړ، هغه يې ځان خواته رانېږدې کړه او وې ويل:

- څوربه شوې يئ ! ښکلې شوې يئ ! آهو، چې څومره يخ دې شوی دی !

پر ګراف يې چې غوښتل د دې لاس ښکل کړي، لږ چغه غوندې کړې:

- ښه به دا وي چې لومړی دې کوټ وباسئ، جامې وباسه، يخ به دې شوی وي.

هغې پر چوپړ غږ وکړ:

- له چای سره لږ د رم شراب هم راوړئ.

سونيا ته يې په فرانسوي ستړې مشې وويله او په دې فرانسوي ويلو کې يې د پالنې سره سره سونيا ته د يو ډول سپکاوي غږ هم اوربدل کېده. کله چې ټولو درنې جامې وويستې، د سفر ښنې يې له ځانه لرې کړې او چای ته سره کېناستل، ماريا ديمتريوفنا په وار سره هر يو جلا مچ کړ او وې ويل:

- د زړه له کومې مو په راتګ او په خپل کور کې له پاتې کېدو نه خوشاله يم.

- هغې چې په معنا لرونکي غلچک ناتاشې ته کتل وويل:

- بوډا هلته دی او نن سبا يې زوی هم رارسېدونکی دی. بايد ، بايد

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغه سره پېژند ګلوي وشي. هرومرو ښه ده، ورکه وه يې، په داسې حال کې چې سونيا ته يې کتل او ويل يې چې نه غواړي د هغې په مخ کې څه ووايي، ګراف ته وويل:

-ښه اوس نو غوږ شه ! سبا ته څه کوئ؟ د چا ديدن ته تلل غواړئ؟ شين شين؟

خپله يوه ګوته يې د شمېر په ننښه قات کړه او وې ويل:

- دوه، اناميخايلوفنا ! هغه له خپل زوی سره دلته ده. خپل زوی ته واده کوي. وروسته بيا غواړي ببزاوخوف هم وګورئ که څنګه؟ هو کې هغه هم له ښځې را تښتېدلی خو اوس هغه پسې راغله او همدلته ورسره ده. هغه د چارشنبې په ورځ همدلته و، د هغه نه يې موخه پېير و. بيا يې نجونو ته اشاره وکړه او وې ويل:

- ښه اوس دوی څنګه کېږئ؟ سبا ته دوی د (ايفروسکي) لمانځتون ته بيايم او تر هغه وروسته له هغو سره فرانسوي کاليو مغازې (اوبرشالمه) ته ځم. هرومرو دوی نوې جامې غواړي کنه؟ زما کاليو ته مه ګورئ، نن سبا لستونې دغه شان نه ګنډل کېږي. څو ورځې د مخه ځوانه شهزادګۍ ايرينااواسيلوفنا، زما کره راغله. خدای دې چا ته نه ښيي. داسې يې وګڼه چې دوه جامونه يې په اوږو بار کړي وي. اوس نو دودونه (مودونه) ورځ تر ورځ يې بدلېږي. بيا يې ګراف ته په څه ترخه ژبه وويل:

- ښه ده ورکه وه يې، ستا ژوند او کار څنګه دی؟

ګراف ځواب ورکړ:

- پوهېږئ، هر څه او ټول يو په يو وران شوي دي. لومړی بايد دوی ته جامې راونيسم، بيا هغه د مسکو د ښځې کورونو ته اخېستونکی پيدا شوی دی، اوس نو که ستا خوښه وي، يو ورځ به زه درنه لاړ شم خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لونې به تا ته پرېږدم... که وشوه مارینسکا یا ته به هم ورشم.
- نه ده، نه ده، له هغو نه بې غمه اوسه! داسې یې وګڼه چې په یو ښه روزنتون کې دي. دوی چې هر چېرې وغواړي، هلته به یې بوزم، که شیطاني وکړي، بیا به ګوري، ناز او نازولومې هم زده دي، ماریا دیمتریوفنا ددې خبرې سره هممهاله، خپلې ځېرې منګلولې د ناتاشې غومبوري ته چې هغه یې د زړه سره او د مینې لور ګڼله وروړل.
بله ورځ سهار، ماریا دیمتریوفنا نجونې لومړي د ایفروسکي لمانځتون او تر هغه وروسته د مېرمین شالمه مغازې ته بوتلې. دغه ښځه هومره له ماریا دیمتریوفنا نه ډارېده چې هغې ته به یې د سترګو په رپ کې هر ډول جامې ددې لپاره آن په تاوان هم ورکولې، چې ژر ترژره دا پرېږدي او لاړه شي. ماریا دیمتریوفنا د ناتاشې د واده د ټولو جامو سپارښتنه وکړه، او کورته لاړه. کور ته د راستنېدو سره سم یې له ناتاشې پرته، ټول له خپلې کوټې وویستل او دې ته ګرانه ناتاشه یې تر خپل څنګ کېنوله او ورته وې ویل:
- اوس به سره وغږېږو! تا ته ستا د بولې (نامزدۍ) مبارکي وایم. ښه مېړه دې پیدا کړی دی. زه هغه له وړو کلونو نه (لاس ځمکې ته ورښکته کړ) پېژنم. ناتاشا له خوشالۍ نه تکه سره شوه. ماریا دیمتریوفنا دوام ورکړ:
- هم هغه، هم د هغه ټوله کورنۍ خورا راته ګرانه ده. اوس نو راته غوږ شه! ته خو پوهېږې چې بوډا سردار نیکولای هېڅ نه غوښتل چې زوی یې واده وکړي. هغه یو عصبي بوډا دی. هغه خورا اخلاقي او دودیز سړی دی. خو پروا نه لري، سردار اندرې، البته چې ښکاره خبره ده، هغه د چا خبرې نه اوري، بې له هغه نه، خپلې چارې سرته رسوي، خو بیا هم د کورنۍ له خوښې نه پرته واده کول به غوره کار نه وي. هر څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید په اندازه وي او ته هوښیاره او ځیرکه یې، هر څه کولای شي، هرڅه. ته به خپل ژوند جوړ کړای شي، مهربانه او ښکلې یې.

ناتاشا چوپه خوله... ماریا دیمتریوفنا داسې تصور وکړ چې د ناتاشا چوپتیا د بې پروایۍ نښه ده، خو اصلاً ناتاشا نه غوښتل چې د هغې او سردار اندرې د ژوند په اړه وغږېږي، ځکه هغې داسې تصور کاوه چې د هغې مینه دومره له نورو نه توپیر لري، چې هېڅوک په هغه څه نه پوهېږي، چې دا پرې پوهېږي. هغې په ټوله نړۍ کې یو تن پېژاند او هغه سردار اندرې و... هغه ته، هغه ګرانه وه او باید ژر ترژره راغلی وای، دا یې له ځانسره اخیستې وای او نور نو هېڅ هغې نه غوښتل او نه یې هیله لرله.

- ایا ته پوهېږئ چې هغه زه له پخوا پېژنم! ستا نږور (د مېړه خور) ماشنکه (شهزادګۍ ماریا) هم راته ګرانه ده. هغې ما نه غوښتلي چې له تا سره یې پیژند ګلوی وکړم. ته سبا ته له پلار سره هغې ته ورځې، هغه مهربانه او خواخوږې ده، هغه تر تا مشره ده. هوکې مخکې له هغه چې هغه راورسېږي، ته به د هغه له خور او پلار سره پېژند ګلوی ولرې او هغو ته به ګرانه واوسئ. منې یې کنه؟ څه فکر کوئ، همداسې ښه ده او کنه؟

ناتاشې په ناخوښۍ ځواب ورکړ: ښه ده، ښه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

بله ورځ ګراف ایلیا اندرېوویچ د ماریا دیمتریوفنا په سپارښتنه له ناتاشې سره یو ځای د سردار نیکولای اندرېویچ دیدن ته ورغلل. ګراف دغه دیدن ته چندان زړه نه ښه کاوه او له سردار سره یې له کتو نه ویره درلوده. ګراف، له سردار سره خپله وروستني کتنه، وریادوله او هغه دده له خوا غرمنۍ ته د سردار رابلل او په ځواب کې یې دده غندنه وه. له بله پلوه ناتاشا چې خپلې تر ټولو نه ښکلې جامې اغوستې وې، سخته خوشاله او مسته برېښېده، هغې له ځانسره فکر کاوه:

- دا ناشونې خبره ده چې زه هغو ته ګرانه ونه اوسم. زه تل، ټولو ته ګرانه وم. زه د هغو لپاره هر ډول سرښندنې لپاره چمتو یم. زه به هر هغه څه وکړم، چې هغوی یې هیله لري. زه چمتویم، هغه باید زړه ته ځکه ګران کړم، چې هغه د اندرې پلار دی، شهزادګۍ ماریا به زړه ته ګرانه کړم، ځکه چې هغه د هغه خور ده، نو ولې به زه هغو ته ګران ونه اوسم؟ هغوی ټول، د ورديژنکا په واټ کې، د هغو غم ورونکي کورته ورسېدل او د هغوی انګړ ته ورننوتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف په تريو تندي، خو خندا سره وويل:

- خدای دې مور ړتول وساتي !

خو د ناتاشا دې ته پام شو چې پلار يې د هرکلو کوټې ته د رارسېدو سره سم، څه وارخطا غوندې و او په حيا سره يې په کراره وپوښتل، چې ايا سردار او شهزادګۍ په کور کې دي؟

وروسته له هغه چې د هغوی د راتګ خبر ورکړل شو، ټول چوپړان يو ډول ګبنۍ پسې واخېستل، هغه چوپړ چې يې په چټکۍ غوښتل د کور خاوند ته دده د رارسېدو خبر ورسوي، يو بل چوپړ يې په تالار کې ودراوه او څه يې پټ پټ هغه ته وويل... داسې بريښېدل چې د سردار په اړه څه ورته وايي. په همدې شېبه کې و چې تر ټولو مشر چوپړ چې طبيعت خورا ډېر خراب و، راغي، ګراف او ناتاشا ته يې وويل چې سردار له ده سره د کتنې هيله نه لري، خو شهزادګۍ ماريا تاسو نه هيله کوي، چې هغې ته ورشئ، تر هر څه د مخه پېغله بوري ين د هغو هرکلي ته راووته، هغې په يوه ځانګړي احساس پلار او لورته هرکلي ووايه او د شهزادګۍ د کوټې پلو يې بدرګه کړل. شهزادګۍ په خورا ګبنۍ چې مخ يې له قهره تک سور او له ډاره ربړېدېده، له خپلې کوټې راووته او ددوی مخې ته راغله، هغې هسې بې ګټې هڅه کوله چې هغو ته ځان آرامه او خوشاله وښيي. شهزادګۍ ماريا له هماغې لومړۍ کتنې نه خوښه نه شوه. ناتاشا هغې ته، ډېر سينګار شوې، ساده ډوله، خوشاله او ځانښوونکې وبرېښېده. شهزادګۍ ماريا خپله هم په دې نه پوهېده چې د خپل ورور د راتلونکې ښځې تر ليدو مخکې يې د هغې په اړه څه ډول قضاوتونه کړي دي او د هغې پر ځوانۍ، ښکلا او نيکمرغۍ او له دې کبله چې د هغه ورور د خوښې نجلۍ ده، رخه کړې ده... له بله پلوه هغه له دې کبله هم ناآرامه وه چې پلار يې د مېلمنو د راتګ په خبر سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغه کړي و چې هېڅ د هغو د ليدو هيله نه لري. که شهزادګۍ ماريا د هغو د ليدو هيله لري، کولای شي، هغه وګوري. هغه په ټينګه ويلي و چې ده ته څوک ورپرېنږدي. شهزادګۍ ماريا پريکړه وکړه، چې له ناتاشې او پلار سره يې وګوري، خو هره شېبه له دې ډارېده چې سردار بيا کوم څه ونه کړي، ځکه د ناتاشا او د هغه د پلار راتګ هغه سخت لمسولی و. ګراف شهزادګۍ ته د درناوي په هيله، پښې و دربولې، په خواشينۍ سايې داسې شاوخوا وکتل چې تا به ويل اوس به له کومې خوا نه ناڅاپه سردار راشي. هغه وويل:

- هوکې، دغه ده، ما مې خپله مهربانه بلبله تاسو ته راوسته.و نه پوهېږئ څومره خوشاله يم چې له تاسو سره مې پېژند ګلوي پيدا کړه. افسوس، افسوس چې د سردار روغتيا ښه نه ده

او نور يې څو نورې همداسې خبرې يې وکړې، پاڅېد او وې ويل:

- ګرانې شهزادګۍ که اجازه راکړئ، خپله ناتاشا به د يو پنځلسو دقيقو لپاره درته پرېږدم،داسې د دسا باچيا، ترډګر پورې د اناسيميونوفنا کتنې ته ورځم، بيا بېرته راستنېږم او دواړه به درنه لاړ شو.

ايليا اندرېوويچ (هغه شان يې چې وروسته لور ته وويل) دا خبره يې هسې ددې لپاره جوړه کړې وه چې لور او هغې د مېړه خور يوازې سره کېني، د زړه خواله او څه له نېږدې پېژند ګلوي سره پيدا کړي... خو پېغلې بوري ين د شهزادګۍ ماريا هغو کتو ته چې له هغې نه يې ددې لپاره له کوټې نه د وتلو غوښتنه کوله،چې هغې سره د زړه د خوالې لپاره يوازې پاتې شي،په خورا بې پروايۍ کتل او له کوټې نه، نه وتله. هغه نه يوازې له کوټې نه ونه وتله بلکې له هغې سره يې د مسکو د بوختياو او تياتر په اړه زړه خواله پيل کړه... د ناتاشا لپاره هر څه ناوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خواشینوونکي بریښېدل. شهزادګۍ ماریا یې خوښه نه شوه، هغه یې تر پامه بې عقله، شډله او ناخواخوږې ورغله. ناتاشا پرته له هغه چې پوه شي، په خبرو کې داسې ژبه غوره کړه چې ماریا یې له ځانه لا پسې لرې لرې کړه. پنځه دقیقې لا له دغو زورونکو خبرو اترو نه تېرې شوې نه وې، چې په څپلکو کې د نغښتو پښو د ګامونو غږ واورېدل شو. داسې ګامونه چې په چټکۍ رانږدې کېدل. د ماریا په څېره کې د ویرې او وحشت نښې راښکاره شوې. د کوټې دروازه راخلاصه او سردار چې خولۍ یې پر سر او سپین کمیس په غاړه و، راننوت. هغه وویل:

- اخ اغلې! اغلې ګرافینې! ګرافینه رستوفه! فکر کوم تېروتلی نه یم دا تاسو یاست. هیله کوم ما به وبښئ، وبه مې بښئ، زه نه وم خبر اغلې! خدای شاهد دی، چې خبر نه وم. خدای شاهد دی چې خبر نه وم، چې تاسو موږ ته د خپل دیدن ویاړ رابښئ. زه په دې جامو کې لورته راننوتم. هیله کوم چې ما به وبښئ، خدای شاهد دی... نه وم خبر.... هغه داسې دا خبره تکرار وله، چې له ورایه ښکارېده چې رښتیا نه ده. هغه د خدای په کلمه ډېر ټینګار کاوه. دغه ټینګار دومره بې خونده بریښېده چې شهزادګۍ ماریا پاڅېده، سترګې یې داسې ښکته واچولې، چې نه یې ناتاشا او نه یې پلار ته، یوه ته هم د کتو توان نه لاره. ناتاشا هم پاڅېده، درناوي یې وکړ، خو نه پوهېده څه وکړي. یوازې، پېغله بوري ین د زړه له کومې خندل.

بوډا همداسې غړمبېده: هیله کوم وبښئ، هیله کوم وبښئ، وګورې خدای شاهد دی چې نه وم خبر. هغه له سره تر پښو پورې ناتاشا وڅارله او له کوټې نه ووت. پېغله بوري ین له دغه پېښې نه وروسته لومړی څوک و چې د سردار د ناروغۍ په اړه یې خبرې پیل کړې. ناتاشا او شهزادګۍ ماریا پرته له هغه چې څه ووایي، همداسې چوپه خوله یو بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کتل، څو مره چې په چو پیتیا کې یو بل ته د غه کتل اوږد ېدل، او هغه څه چې باید دوی یو بل ته ویلي وای او ویل یې نه شول، د هغوی کرکه یو له بله زیاتېدله.

کله چې ګراف راستون شو، ناتاشې له دوده لرې بې ساري خوشالي وکړه او تګ ته یې تلوار ښوده. ناتاشا په دې شېبه کې نور نو د غه زړه، وچکې پېغله (شهزادګۍ ماریا) چې دا یې له داسې یو کرکیچن حال سره مخامخ کړې وه او د نیم ساعت په اوږدو کې یې آن یو خبره هم د سردار اندرې په اړه نه وه ورسره کړې، نه لیده، نه اورېده. ناتاشا په زړه کې وویل:

- نو ما خو نه شو کولای، د دې فرانسوي ګکې په مخ کې، لومړی خبرې پیل کړم. شهزادګۍ ماریا هم له ناتاشې سره همداسې په عذاب وه، لکه د دې غوندې. هغه په دې پوهېده چې باید ناتاشې ته یې څه ویلي وای، خو کولای نه شو، د دې فرانسوۍ په مخکې چې له ناتاشې سره یې د خپلو خبرو خنډ ګڼله، خبرې پیل کړې. بیا یې وویل چې په څه علت د دې واده په هکله له ناتاشې سره د خبرو پیل داسې ګرانه وه.

کله چې ګراف، لاړ له کوټې ووت، شهزادګۍ په چټکو ګامونو، ناتاشې ته ورنږدې شوه، هغه یې له لاسه راونیوله، یو ژور اسویلی یې وویست او وې ویل:

- ودرېږه، زه باید له تا سره...

ناتاشا له ملنډو نه په ډک غلچک هغې ته وکتل خو خپله هم په دې نه پوهېده چې د شهزادګۍ ماریا کوم کړه، د ملنډو وړ دي. شهزادګۍ ماریا وویل:

- ګرانې ناتالیا! پوهېږم زه د زړه له کومې خوشاله یم، چې ورور مې خپل بخت موندلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ خبرې ځکه پرې کړې، چې نه پوهېده، ربښتیا نه وایي. د ناتاشې د خبرو دې پرېکېدو ته پام شو او د هغې د ناڅاپه بندېدو د علت تصور یې وکړ، په ډاډه خو په ترخه ژبه چې ددې ستونی یې کېښکود او اوښکو د راشیوه کېدو غوښتنه کوله، وویل:

- شهزادګۍ اوس به په دې اړه خبرې، خورا بې ځایه وي، خو له کوټې نه په وتلو سره یې وویل:

- ما نو څه کړي دي؟ ما نو څه ویلي دي؟

هغه ورځ، غرمه تر ډېرو پورې ناتاشې ته انتظار پاتې شول. هغه په خپله کوټې کې ناسته وه، سلګۍ یې وهلې، ژړل یې او اوښکه یې تویولې. سونیا یې تر سره پورې ولاړه وه، د هغې څنګ یې نازولې او ورته ویل یې:

- ناتاشا څه خبره ده؟ ستا یې پر هغو څه؟ ناتاشې ! دا ټول تېرېږي، غم مه کوه !

- نه، نه داسې نه ده، که ته پوهېږې، چې څومره زورونکې ده، تصور کوم...

سونیا وویل:

- داسې مه وایه ناتاشې ! ته خو ملامته او ګرمه نه یې. د تایې څه؟ واخله، واخله مچ مې کړه.

ناتاشا سر راپورته کړ، خپله خورلنډه یې پر شونډو ښکل کړه او خپله له اوښکو ډکه بشره یې پر هغې ورکېښکوده، او وې ویل:

- زه نه شم ویلي او نه پوهېږم چې څوک ګرم دي، هېڅوک ګرم نه دي، زه خپله ملامته یم، خو هر څه خورا ګران او زورونکي وو. اخ، اخ چې ولې هغه نه راځي !

هغه په سرو سترګو غرمنۍ ته ورغله. ماریا دیمتریوفنا چې د مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار له خوا د رستوفیانو د پلار او لور په وړاندې له کړو نه خبره وه، داسې یې ښودله چې د ناتاشا له تریو تندي، هیڅ خبره نه ده. هغه همداسې له ګراف او نورو مېلمنو سره په لوړ آواز له خندا نه ډکې خنداګانې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

په دغه ماښام رستوفيان هغې اوپرا ته لاړل چې ماريا ديمتريوفنا يې تکتونه ورته پيدا کړي وو. ناتاشا نه غوښتل چې تياتر ته لاړه شي، خو دهغې پاملرنه ته په پا سره چې هغې دې ته کړې وه، نه شو کولای لاړه نه شي.

کله چې ناتاشې کالي واغوستل تالار ته ووته، هلته پلار ته د انتظار په شېبه کې هيندارې ته ودرېده، په لويې هينداره کې يې خپلې ځېرې ته وکتل، وې ليدل چې ښايسته ده، ډېره ښايسته، په دې ليدو لا غمجنه شوه، خو د هغې دغه غمجن والي د مينې او لېوالتيا غم و.

په زړه کې يې ويل:

- ای پاکه پروردګاره! که هغه دلته وای، نور به مې د پخوا په شان احمقانه حيا او شرم کې نه وای.بلکې په يو بل ډول او په خورا اسانۍ به مې مړوندونه ترې تاوول، په غېږ کې به مې نيو او دې ته به مې اړاوه چې په هماغه ځيرکو، پلټونکو او له پوښتنو نه ډکو غلچکونو چې زياتره وخت يې راته کتل. راته کتلي وای. هغه وخت به مې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندولای وای، هغه شان به مې خندولای لکه هغه وخت مې چې خنداوه... د هغه سترګې، وای وای چې څنګه زغردې مې لیدلې، زما یې د هغه پر خور او پلار څه؟ ما ته یوازې هغه ګران دی، هغه یوازې هغه، له هماغې بشره سره، له هماغو سترګو سره له هماغې موسکا سره، هماغه نارینه او له ماشوم وزمه موسکا سره... نه، نه ښه به دا وي چې د هغه په اړه فکر ونه کړم، هېر یې کړم، همدا اوس یې چور هېر کړم. زه به دا بېلتون ونه شم زغملای. هغه له هینداړې لرې شوه او ځان یې ټینګ کړ، چې ونه ژاړي. په سونیا یې سترګې ولګېدې. هغې چې جامې اغوستې او پکه یې په لاس کې وه، راننوته، د هغې په لیدو یې وویل:

- دا سونیا څنګه کولای شي، داسې په کراره او بې شراوشوره له نیکولای سره مینه ولري، څنګه کولای شي هغه ته، دومره ډېر ځنډه کېني او سترګه په لاره پاتې شي، نه، نه هغه چور بل ډول ده، زه داسې نه شم کولای.

ناتاشا په دې شېبه کې داسې انګېرله او د نرمۍ او مهربانۍ په داسې احساس کې ډوبه وه، چې یوازې په دې چې دا مینه او پر دې پوه شي چې څوک پر دې مین دي، ددې تسل نه کېده. هغې دې ته اړتیا لرله، همدا اوس یې اړتیا لرله، چې خپل مین او ده ته ګران چا نه مړوندونه تاو کړي، له هغه سره خبرې وکړي او له هغه نه د مینې خبرې واوري، له هغې مینې او خبرو نه چې په ګوګل کې یې نه ځایېدې. اوس تر هغو چې دوی روان و او دا په ګاډۍ کې د خپل پلار تر څنګه ناسته وه، په خیالو کې ډوبه وه، د ګاډۍ د یخ وهلو ایینو تر شایې پر واټ د درېدلو څراغونو، تېرېدونکې رڼا لیدله، هغې ځان لاپسې مین او غمجن انګېره. هغه په دې مینه او غم کې دا هېره کړې وه چې هغه له چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره چېرته روانه ده. بالاخره يې ګاډی د نورو ګاډيو له کتاره سره برابره او تنګ يې آرام شو، په لوېدلې واورې د رستوفيانو ګاډی د تياتر مخې ته ورسېده. ناتاشا او سونيا د خپلو کميسونو لمنې راټولې او په چټکۍ يې له ګاډي نه راودانګل او ګراف هم په راښکته کېدو کې چوپړانو مرسته وکړه. درې واړه د مېرمنو، ښاغلو او د اعلان پلورونکو په منځ کې، د تياتر تالار ته تلونکي دهليز ته وربرابر شول. نور نو د تياتر دلوژ له دروازې د موسيقۍ غږ اورېدل کېده.

سونيا په بنګهاري ناتاشې ته وويل:

-نتاليا ويښتان دي !

د تياتر لاربنود په خورا درناوي او په يو ځنګ د مېرمنو په وړاندې خم شو او په چټکۍ يې د تياتر د صالون دروازه ددوی پر مخ پرانسته. د موسيقۍ غږ نور نو ښه اورېدل کېده او د هغوی د سترګو په وړاندې، د تياتر رڼا شوي کتارونه، د ښځو بربنډې اوږې او مړوندونه، د هغوی ګڼه ګونه او شراو شور او د تياتر د پارتر په برخه کې ښکلې پوځي دريشيانې، وځلېدلې. يوه مېرمن چې ګاونډ لوژ ته ورننوتونکې وه، ناتاشه يې له ښځينه رخې نه په ډک غلچک وځارله. د تياتر پردې لا پورته شوې نه وې او(اوروتو) نغمه يې غږوله. ناتاشې چې هڅه کوله د خپل کميس لمن راټوله کړي، له سونيا سره يو ځای روانه او مخامخ رڼا شوي لوژ ته په کتو کتو کې په خپل ځای کې کېناسته. ډېره موده يې دغه احساس، چې په سلګونه جوړه سترګې يې بربنډې غاړې او مړوندونو ته ګوري، احساس کړی نه و. ناڅاپه يو ښکلی او يو غمجن احساس چې ددې په ګوګل کې يې بې شمېرې خوږې او ترخې خاطرې او يادونه راپارول، پر دې راخور شو.

ګراف ايليا اندرېوويچ او له هغه سره مل دوو ښکلو او خورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايسته نجونو چې ډېره موده په مسکو کې ليدل شوي نه وو، د ټولو پام ځانته ور واړاوه. د هغه تر څنګ ټولو د ناتاشې او سردار اندرې د بولې په اړه يوه ناڅرګنده خبرتيا اوربدلې او په دې پوهېدل چې تر هماغه بولې نه وروسته د رستوف کورنۍ په کلي کې ميشته شوې، نو ځکه يې د روسيې د يوه پېژندل شوي زېې، کوژدنۍ ته داسې برګ برګ کتل.

ناتاشا هماغه شان چې نن ماښام ټولو هغو ته ويل، په کلي کې لا ښکلې شوې وه او هغه شپه د هغې ګېڼې له امله چې دا يې پسې اخېستې وه، لا پسې ښکلې او ښکلې برېښېده. دغې ښکلا د ژوند سره لېوالتيا او شاو خوا کې تېرېدونکو حالاتو ته نه پام، د ټولو پام لا پسې ځانته راواړاوه. د هغې تورو سترګو پرته له هغه چې ځانګړې څوک ولټوي، ګڼه ګوڼې ته کتل. د هغې ډنګر او تر څنګل پورې بربنډ لاس چې پر بخمل پوښ شوي لوژ ايښې و او منګلو يې ددې له ارادې نه پرته، د موسيقي (اوورتور) له وزن سره، هم مهاله د تياتر د خپرونې پر قات شوي کاغذ، په تکرار سره کېښکودل کېده.

سونيا وويل: الينينا ته ګوره! ښکارې له مور سره راغلې ده.

ګراف وويل: واى پلار جانه! ميخاييل کيريليوويچ ته ګورئ، نور هم څورب شوى دى.

- زموږ خپلې انا ميخايلوفنا ته وګورئ! د هغې خولۍ ته ګورئ!

- د کاراګين کورنۍ او ژوليه هم دلته دي، باريس هم ورسره دى، رښتيا هم لکه شاه او ناوې برېښي.

- يعنې نيکولاى دروبتځکوي، له هغې نه د واده غوښتنه کړې ده؟

شين شين چې ددوى کتار ته ورګډ ېده، وويل:

- نن يو نوى زيرى راته رارسېدلى دى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا هغې خواته چې پلار يې کتل، وروکتل او ژوليه يې وليده.
هغه په خپله ځوربه غاړه کې (ناتاشا پوهېده چې پريمانه پودر يې پرې دوړولې دي) د مرغلرو غاړکۍ په غاړه، نيکمرغه نيکمرغه د مور تر څنګه ناسته ده. د هغوی شاته باريس ليدل کېده چې خپل ښايسته سر او ښه رمنځ شوي څڼې يې راوړاندې کړي، غوږ يې د ژوليه خولې ته نږدې کړي، تر سترګو لاندې يې رستوفيانو ته کتل او په موسکا يې خپلې کوژدنۍ ته څه ويل:

د ناتاشا په زړه کې تېره شوه: هغه زموږ په اړه غږېږي، پرما ، زما او د هغه پر اړيکو او هرومرو همداسې هم ښکاري، چې هغه هڅه کوي، له ماسره د خپلې ښځې رخه آرامه کړي، خو هغه بې ځايه رخه او ناآرامي کوي. که هغوی په دې پوهېدای چې څنګه زه له نورو سره له اړيکو ستړې او د هغو لپاره وخت نه لرم.

د هغوی تر شا انا ميخايلوفنا چې شنه بخنه خولۍ يې پر سر، زړه يې د الهي اطاعت نه آرام او له څېرې نه يې د نيکمرغۍ بنداريزې نښې څرګندې وې، ناسته وه. د هغو په لوژ کې، د کوژدنو هغه فضا خوره وه چې ناتاشه ښه پرې پوهېده او ورته ګرانه وه. هغې شا ته مخ واړاوه او ناڅاپه د سهارنۍ کتنې ټولې سپکاوۍ او ملنډې وريادې شوې.

په زړه کې يې وويل:

- په کوم حق، نه غواړي چې زه يې د کورنۍ غړې شم؟ ورکه وه يې، ښه به دا وي چې په دې اړه هېڅ فکر ونه کړم، لږ تر لږه د هغه د راتګ پورې دا خيالونه له سره وباسم. هغې په تالار کې دې خوا ، هغې خوا ته کتل، دوستان او آشنايان يې لټول. د تالار په لومړني کتار کې د ارکستر د ځای تر شا يې دولوخوف وليد چې د ننداره ځای د ديوالګوټي په منځني برخه کې يې ډډه لګولې، خپل ګڼ او کړۍ کړۍ ويښته يې ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړو کړیو سینګار کړي و او پارسي دریشي یې اغوستې وه. هغه د تیاتر په داسې ځای کې ولاړ و، چې پوهېده د ټولو پام ځانته وراړاولی شي، هغه د دې خبرې په پوهېدو سره سره، داسې بې پروا خوځېده چې تا به ویل په خپله کوټه کې یوازې ولاړ دی. د هغه دواړو خواوو ته د مسکو د ځوانانو تر ټولو غوره او پېژندل شوې ډلې ولاړې وې او ده د هغو په منځ کې داسې ځانښودنه کوله، چې ګواکې دی تر ټولو غوره دی.

ګراف ایلیا اندربووېچ خپل څنګ کې ناسته سونیا چې تکه سره اوښتې وه، په خندا خندا په څنګل وواهه. هغې ته یې د هغې پخوانی مین وروښود او وې ویل:

- ودې پېژاند؟ مخ یې د شین شین پلو وروا ړاوه او وې ویل:

- هغه خو ورک شوی و، له کومې راپیدا شو؟

شین شین ځواب ورکړ:

- هوکې! ورک شوی و، قفقاز ته تللی و، له هغه ځایه هم پارس ته تښتېدلی و، هلته هغه د پارس د یو شهزاده وزیر شوی، د پارس د شاه ورور یې وژلی، اوس د مسکو پېغلې پسې لېونۍ شوې دي. اوس نو هغه د پارسي دولوخوف نوم ګټلی دی، ټول د هغه په اړه غږېږي او آن د هغه په نامه قسم خوړل کېږي.

شین شین زیاته کړه: هوکې د هغه په سر قسم خوري، د هرې مېلمستیا ویاړ او د خدای یو ډالۍ ګڼل کېږي.

اوس دولوخوف او اناتول کوراګین زموږ ټولې ښځې لېونۍ کړې دي.

ګاونډ لوژ ته یوه جګ ونې ښکلې میرمن راننوته. د هغې ښکلې او اوږدې له سره تاو شوې کوڅۍ د هغې پر بربنډو تاندو مرمرینو اوږو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګه صدفه ته ورته غاړه چې دوه تاره مرغلرو ګاڼلې وه، لکه تاج داسې ولاړې وې. تر خپله ځایه د هغې رسېدو ځکه یو څه وخت وغوښت چې خپله پراخه اوږده وریښمینه لمنه چې شغهاري او شور یې ګډ کړی و، لږه راټوله کړي.

ناتاشا بې ارادې د هغې غاړې، اوږو، مرغلرو او کاکل ته کتل او د هغې بربنډو ښکلو اوږو او مرغلرو سره یې مینه ښودله.

کله چې ناتاشا دویم وار هغې ته وکتل، هغې په مینې سترګې راواړولې، خو کله چې یې د ګراف ایلیا اندرېوویچ سره سترګې ولګېدې، هغه ته یې سروښوراوه او وموسېده.

دا ښځه شهزادګۍ بیزاوخوا د پېیر مېرمن وه. ایلیا اندرېوویچ چې له ټولو مخورو سره پېژندګلوي لرله د هغې خوا ته ورغی او له درناوي نه وروسته یې له هغې سره خبرې اترې پیل کړې. هغه، هغې ته وویل:

- آغلې شهزادګۍ، ډېره موده کېږي چې راغلې یاست؟ هرو مرو مو دیدن ته درځم، لاس مو ښکلوم. هرومرو! زه مې د ځینو کارونو د سرته رسولو لپاره راغلی یم، خپلې لوڼې مې هم له ځانسره راوستې دي. وایي چې نن به په تیاتر کې بې ساري سیمیونوا، لوبې کوي. ګراف پیټر کیریلېوویچ هم هېڅکله نه هېرړوو، هغه دلته دی؟

ایلن چې په ځیر ناتاشې ته کتل، وویل:

- هو کې، هغه هم غوښتل چې راشي.

ګراف ایلیا اندرېوویچ بېرته پر خپل ځای کېناست او په کراره یې د ناتاشا، په غوږ کې وویل:

- ډېره ښکلې ده کنه؟

ناتاشا ځواب ورکړ: د حیرت ننبه ده، سړی پرې مینېږي. په دیدن یې څوک نه مړېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې، د آوورتور تر غرېدونکې نغمې پای ته ورسېدې او د ارکستر مشر له خپلې لرګينې لښتې سره پر خپل ځای کېناست. ناوخته راغلو ښاغلو خپلو ځايو ته ځانونه ورسول او د ستيج پردې پورته لاړې.

د پردې د پورته کېدو سره... په تالار کې ګرد ناست نندارچيان چوپ، ټول نارينه زاړه او ځوانان، په دريشيو او نور جامو کې، ټولې ښځې چې په قيمتي ګاڼو يې، خپلې بربنډې اوږې غاړې او ټټرونه ګاڼلي و، په خورا تلوسې او تږو غلچکونو د ستيج پلو ته وکتل. ناتاشا هم وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

ننداړځای یا ستیج، په سرو برابرو تختو فرش شوی و، د ښنګ دیوالونه یې پر رنګ شویو انځورونو انځور کړي وو او په وروستۍ برخه یا پای کې یې تختې چې په خمتا پوښ شوې وې، ولاړې وې. د ننداړځای په منځنۍ برخه کې یو شمېر نجونې چې سره کالي خو سپینې لمنې یې درلودې، ناستې وې. یوه ډېره څوربه نجلۍ چې سپین وریښمین کمیس یې اغوستی و، له نورو نه جلا پر یوې لنډې څوکۍ چې شاته یې شنه کاغذي تخته سرېښ وه، ناسته وه. هغوی ټولو کومه سندره ویله. همدا چې ددوی سندره پای ته ورسېده، هماغه سپین جامې نجلۍ د سوفلور خوا ته ورنږدې شوه او نارینه چې څورب ورنونه یې په وریښمین پرتاګه کې نښتي بربښېده، پر خوله یې یو بڼکه او توره یې تر ملا وه دې ته راوړاندې شو. خپل لاسونه یې پرانستلي، د سندرو ویلو له پیل سره یې لاسونه هم ښورول. لومړی هغه نارینه چې پرتوګ یې په ورنو نښتی بربښېده یوازې سندرې ویلې، خو وروسته نجلۍ هم سندرې پیل کړې. بیا دواړو هم مهاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپ شول او ارکستر پیل وکړ، بیا نارینه د سپین جامې نجلۍ لاسونه، راونیول او له ورایه بربښېده چې له هغې سره یې د بیا ګډې سندرې ویلو په هیله د هغې پر ګوتو لوبې کولې. هغو په ګډه سندرې ویلې، په دې وخت کې په تیاتر کې ټولو نندارچیانو، د هغو د ستاینې په ښبه لاسونه پړک وهل او ناري سورېږې جوړې کړې. دغه نارینه او ښځې چې په نندارځای کې د مینو ښودنه کوله، خپل پرانستې لاسونه یې د مننې په ښبه ښورل او په خندا خندا یې ټولو ته درناوی وکړ. دغه ټول کړه وړه د ناتاشا لپاره چې له کلي نه راغلې وو او نورو په شان یې د ښاري ژوند بې پروایي نه لرله، خورا عجیب او حیرانوونکي بریښېدل. هغې نه شو کولای د اوپرا بهیر وڅاري، هغې آن د هغې موسیقي نه اورېدله، هغې یوازې پر ننداړځای کې د کور (جوړه شوې ځای) لیده او یو شمېر نارینه او ښځې چې عجیب او غریب سینګار یې کړی، جامې یې اغوستې او تر رڼایي لاندې غیر عادي خوځېدا وې او خبرې یې کولې او سندرې یې ویلې لیدل. هغه په دې پوهېده چې دغه به ټول بیا د یو څه ښودنه وکړي، خو دغه ټول دومره لاسي، غیر طبیعي او له رښتینې ژوند نه لرې و، چې کله کله دې د لوبغاړه له امله، د شرم احساس وکړ. کله ناکله به یې په زړه کې پر هغو ښه وخندل. شا او خوا به یې وکتل. ننداړچیانو ته به ښه ځیر شوه، د هغوی په څېره کې به یې هماغه د سپکاوي او ملنډو نښې لټولې، چې د دې په زړه کې وې، خو د ټولو په څېرو کې به یې بې پایه ځیر او پام لیده. لیدل به یې چې ټول د ننداره په وړاندې ډوب دي، هغې د ټولو په څېرو کې د لوبغاړو لپاره د ستاینې نښې چې د دې تر پامه ټولې دروغجنې ورتلې، لوستې. په زړه کې یې وویل:

- له دې نه پرته، باید بل ډول نه وي. هرې خو اته یې کتل، د تالار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځ د نندارچیانو د غوړو شویو ځلېدونکو څنهو کتارونو ته، د لوژونو نیمه بربنډو ښځو ته، په تېره بیا په خپل ګاونډ لوژ کې ناستې ایلن ته، چې نېږدې چوربربنډه، آرامه او موسکا پرشونډو ناسته وه او په پرله پسې ننداري ته کتل،کتل... ناتاشا کرار کرار پر خپلې څوکۍ کې دغه حالت مسته او لا مستوله. ډېره موده کېده چې هغې دغه شان یو حالت احساس کړی نه و. نور نو ، نه پوهېده چې چېرې ،له چا سره او تر مخې یې څه تېرېږي. هغې کتل، هغې فکر کاوه او په ذهن کې یې بېلابېل خیالونه چې یوه له بل سره یې هېڅ ډول اړیکي نه لرل، ګرځېدل. کله به یې ذهن ته ورغلل چې ودانګي، نندارځای ته ورشي او هغه سندره چې سندرغاړي یې وایي، ووایي. کله یې زړه غوښتل خپله پکه د هغه بوډا پر څټ چې دې ته نېږدې ناست و ورځړونده کړي او کله به یې فکر کاوه چې د ایلن خوا ته ورکږه شي او د خندا لپاره یې وتخنوي.

په یوه شېبه کې چې په نندارځای او صالون کې چوپتیا خوره شوه او د ټول د موسیقۍ د آواز اورېدو ته سترګه په لاره و، د تالار هغې خوا ته چې د رستوف د کورنۍ غړي ناست وو، نېږدې د دروازې د راخلاصېدو آواز د اورېدو سره هم مهاله، د یو ناوخته نندارچي د ګامونو آواز هم واورېدل شو. شین شین په ټیټ آواز وویل:

- هغه دی، هغه دی کوراګین راغی !

ګرافینه بیزاو خوفه مخ راواړاوه او راغلي سړي ته وموسېده. ناتاشا هغې خوا ته چې د بیزاوخوف سترګې کتل، وکتل او یو ځوان یاور یې ولید چې خورا ښکلی، په ډاډ او د صالون نزاکت ته په پام ددوی د لوژ خوا ته روان و. دا ځوان اناتول کوراګین و ، چې دوی ډېر پخوا د پترزبورګ د نڅاوو په بنډارونو کې لیدلی او هغه ته یې پام کړی و. هغه نن د یاور دریشي... اغوستې وه. هغه ډاډمن او د ځوانانو په څېر ګامونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخېستل. کـه د داسـې ښـکلې، بشـره خوشـالـه او سـاده ډولـه نـه وای، د خندا وړ به و... که څه هم ننداره پیل شوې وه، خو په نرمو ګامونو، بې تلواره، د بوټو د اوسپنو له جرنګ و جورنګ سره، توره تر ملا، خپل عطرجن اورمېږ یې پورته نیولی او پر فرش شوې لاره روان و. هغه ناتاشې ته وکتل او د خور خوا ته وړاندې ور روان شو. خپل په دستکش کې مروړل شوی لاس یې د هغه د لوژ تر څنګ کېښود، سر یې هغې ته وښوراوه، هغې ته ورخم شو او ناتاشا ته یې په اشاره کې څه وویل. هغه وویل:

-څه زړه راښکوونکې ده! داسې ښکارېده چې هغه ناتاشا یادوي. ناتاشا د هغه په دې خبرې نه د اورېدو بلکې د هغه د شونډو د خوځېدا نه پوه شو. تر هغه وروسته بیا اناتول، لومړي کتار ته ورغی، د دولوخوف تر څنګ کېناست. په خورا بې اعتنایۍ او بې پروایۍ یې، دولوخوف په ترخګ کې په څنګله وواهه. هغه دولوخوف چې نور ترې چارچاپیره تاوېدل او ځان ته د هغه د پام اړولو هڅه یې کوله. دولوخوف هغه ته سترګه کېښکوده، وموسېد او خپلې پښې یې د کتار مخې ته دیوال ته تکیه کړې.

ګراف وویل:

-دا خور او ورور څومره سره ورته دي، دواړه ښکلي هم دي. شین شین د هغې پېښې کیسه پیل کړه چې کوراګین ته په مسکو کې ورپېښه شوې وه، ناتاشا یوازې له دې کبله چې اناتول هغې ته ښکلې ویلې و، خپل غوږونه لا د هغه خوا ته څک کړل.

لومړۍ ننداره پای ته ورسېده، ټول نندارچیان پاڅېدل، سره ګډوډ شول، هرې خوا ته په قدم وهلو او وتلو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باریس د رستوف دوی د لوژ خواته راغي، په سادګۍ يې د هغو مبارکۍ ومنلې، وروڅې يې برندې کړې، اورمېږ يې هسک او په موسکا يې د خپلې کوژدنۍ له خوا ، له ناتاشې او سونیا نه هیله وکړه چې ددوی په واده کې ګډون وکړي او له لوژه ووت. ناتاشا په موسکا، خوشالۍ او ناز سره له هغه سره وغږېده، هغه ته يې، هغه باریس ته چې یو وخت پرې مینه وه او په خپل زړه کې يې ځای ورکړی و د کوژدې مبارکي ورکړه. هغې ته، په دغه مست حالت کې ددې ټول کړه هسې عادي خبرې تر نظره ورتلې.

ایلن نیمه بربنډه دوی ته نېږدې ناسته او او په یو رنګه موسکا يې ټولو ته کتل. ناتاشې هم کټ مټ دغه شان موسکا باریس ته وروښنله.

هغه لوژ ته چې ایلن په کې ناسته وه،له هرې خوا د ښار خورا هوښیارې مخورې او پېژندل شوې څېرې راشپوه شوې، دلته د هغوی د راتګ موخه دا وه چې ټولو ته دا وښيي چې دوی له دغې مېرمنې سره پېژند ګلوی لري. کوراګین په دې ټوله موده کې چې تفریح اعلان شوې وه، هماغلته د نندارځای تر مخې د دولوخوف تر څنګ ولاړ او هغه لوژ ته يې کتل،چې د رستوف د کورنۍ غړي په کې ناست وو. د هغه سترګې بل هېڅ خوا ته نه غړېدلې. ناتاشا پوهېده چې د هغو ټوله غږېدا ددې په اړه ده، نو ځکه له خوښۍ نه په جامو کې نه ځايېده، آن دا چې هغې مخ داسې واړاوه چې ددې په وینا د هغې د مخ خورا وړ او ښایسته اړخ هغو ته برابر شي.

د دويمې ننداري له پیله د مخه، پېیر چې مسکو ته د رستوفیانو د راتګ له وخته تر اوسه پورې نه و لیدلی، په تیاتر کې پیدا شو. څېره يې له هغه وخت چې د وروستي ځل لپاره ناتاشا لیدلی و، ډېره غمرلې او لا خوربه شوې وه. پرته له هغه چې چاته پاملرنه وکړي، د لومړنیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتارونو خواته ورتېر شو. اناتول هغه ته ورنږدې شو ، له هغه سره يې خبرې پيل کړې او د صالون هغې خواته يې کتل او اشارې کولې، چې درستوف د کورنۍ غړي هلته ناست وو. پيير چې ناتاشا وليدله، وغوړېد او په تلوار سره د کتارونو په منځ کې د هغو لوژ ته ورغی. هغو ته چې ورورسېد ، ډډه يې ووهله، وموسېد او تر ډېره پورې له ناتاشې سره وغږېد. ناتاشا د پيير سره د غږېدا په وخت کې د ګرافينې بيزاوخوفې له لوژ نه د نارينه غږ واورېد ، خدای خبر چې ولې يې هغه و پيژاند چې د کوراګين غږ و. هغې مخ وا ړاوه او له هغه سره سترګې په سترګه شوه. د هغه چې خوږه موسکا پرشونډو وه ،مخامخ د هغې سترګو ته وکتل او دا کتل او غلچک داسې مينه ناک او لېوالـه و ،چې ناتاشا تصور وکړ چې څنګه په داسې نږدې والي کې هغه، دې ته داسې په ډاډ ګوري، داسې د هغه خوښه شوې ده، خو بيا هم سره آشنا نه دي.

د دويمې ننداري جوړښت، اديره، قبرونه او يادګاري نښې، ديوال له خمتا جوړ شوي و او په هغه کې سوري د سپوږمۍ او ستوريو نښه وو ، په نندارځای کې څه تختې راپورته او ارکستر خپلې نغمې وغږولې او له ښۍ او چپې خوا ډېر شمېر تورجامې وګړي راووتل. دغو خلکو د لاسونو په ښورولو پيل وکړ او تورو ته ورته شيان يې په لاس کې و. وروسته نور خلک په تلوار سره راغلل او هماغه نجلۍ يې چې تر مخه يې سپينې او شنې جامې يې اغوستې وې ،سره پورته کړه او له ځانسره يې د باندې يووړه، دغه کار دوی په تلوار ونه کړ، لومړي خو يې ،ډېره موده له هغې نجلۍ سره سندرې وويلې او بيا يې په پای کې د باندې يوړه. د پردې له شا نه د کوم وسپنيز څيز درې ګوزار واورېدل شول، ټول په ګونډو شول، لاسونه يې پورته او دعا يې پيل کړه. هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا په سندريز توګه ويله. د هغوی دغه کړه په وار وار سره د نندارچيانو د ستاينو او لاس پړک وهلو سره مخامخ شول.

د دغو نندارو په لړ کې، چې هر وار ناتاشې، لومړي کتار ته کتل، اناتول کوراګين به يې ليده چې سر يې اړاوی،لاس يې پر خپلې څوکۍ اچولی او ددې خواته راګوري. ناتاشه، له دې نه خوند اخيست چې هغه يې داسې په ځان لېواله کړی دی او هېڅ يې داسې نه ګڼله چې د هغې په دې کړو کې څه ناوړه او يا بد څه نغښتي دي.

کله چې دويمه ننداره پای ته ورسېده، ګرافينه بيزاوخوفه (د پېير ښځه) پاڅېده، مخ يې هغه لوژ ته چې د رستوف د کورنۍ غړي په کې ناست وو، ورواړاوه (ټټر يې چور بربنډ و) ګراف رستوف ته يې په دستکش اغوستي ګوتې اشاره وکړه، چې ددې پلو راشي او پرته له هغه چې ددې لوژ ته تلونکو راتلونکو کسانو ته پام وکړي، په موسکا او مهرباني يې له هغه سره خبرې پيل او وې ويل:

- هو کې، ولې مې له خپلو ښکلو نازولو لوڼو سره پېژند ګلوي نه کوئ؟ په ټول ښار کې د هغو ښکلاو آوازو خپرې دي او زه لا هغو سره پېژند ګلوي نه لرم.

ناتاشا پاڅېده او د ځنګنو په خمېدو يې هغې ښکلې ګرافينې ته درناوی وکړ. ناتاشا ته د دغې ښکلې او زړه خوږونکې مېرمنې ستاينه دومره په زړه پورې وه، چې له خوښۍ نه تکه سره شوه.

ايلن وويل:

- زه هم اوس غواړم په مسکو کې ميشته شم، خو افسوس دی چې تاسو دغه خپلې د ښکلا خزانې په کليو کې پټې کړې دي.

ګرافينې بيزاوخوفې په رښتيا سره د يوې زړه راښکوونکې ښځې نوم ګټلی و. هغې په خورا آسانۍ سره هر څه ويلی شو، چې دې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصور هم نه کاوه او هغې په آسانۍ سره او خورا طبيعي ډول خلک خپلو ستاينو او پر ځان مينولو ته هڅولي شو.

هغې وويل:

- نه ګرافه ! ښه به دا وي، چې اجازه راکړئ، او لوڼي دې ماته وسپارئ. که څه هم زه د لږې مودې لپاره دلته راغلې يم او تاسو هم زيات وخت دلته نه ياستئ، زه به هڅه وکړم چې د هغوی وخت ښه تېر شي. ما لا په پترزبورګ کې ستاسو په اړه ډېرې ستاينې اورېدلي وې او زړه مې کېده، چې له تاسو سره مې له نږدې پېژندګلوي وشي.

هغې چې خپله ښکلې او يو رنګه دايمي موسکا پرشوندو وه، ناتاشې ته وويل:

- ما له دروبتڅکوي نه ستا د ښکلا په اړه اورېدلي و،تاسو اورېدلي کنه،هغه واده کوي،هو،د خپل مېړه له ملګري بالکونسکي، سردار اندري بالکونسکي نه مې هم ستاسو په اړه اورېدلي و.

هغې د سردار اندري بالکونسکي نوم په ځانګړي ادا او ټينګار ياداوه، داسې يې ښوده چې ګواکې د ناتاشې او د هغه له اړيکو خبره ده. هغې له ګراف نه هيله وکړه، چې اجازه ورکړي د لا نږدې پېژندګلوۍ لپاره د ده يوه لور د ننداري په پاتې موده کې ددې لوژ ته راشي او ددې تر څنګ کيني. ناتاشا لاړه او ددې ترڅنګ کېناسته.

د ننني ننداري دريمه برخه، يوه داسې ماڼۍ ښودله، چې ډېرې شمعې په کې بلې شوې وې او په ديوالونو يې د ږيرورو شهسوارانو انځورونه راځړوند شوي وو. د ننداراځای په منځنۍ برخه کې دوه تنه چې ګواکې شاه او ملکه دي، ولاړ وو. شاه لاس وښوراوه او په حيا يې کوم آواز وويل او په يوه ارغواني رنګه کټ کېناست. هماغه نجلۍ چې په پيل کې يې سپينې، بيا شنې جامې اغوستې وې او اوس يې يوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو کميس په ځان و ، پريشانه څنې د تخت تر څنګ ولاړه وه. هغې ملکې ته په کتو کتو کې کومه غمجنه سندره ويله، خو شاه د نښې په توګه، لاس په تندي وښوراوه، له دواړو خواوونه پښې بلې نارينه او ښځې راووتې او ټول په ګډه نڅېدو شول. او تر هغه وروسته کوم ګيتار يو خوږه او له خوښۍ نه ډکه نغمه وغږوله. يوه بله پېغله چې ځوربې پښې او ډنګر مړوندونه يې لرل، له نورو نه جلا شوه، د پردې شاته لاړه، جامې بدلې کړې او په چټکۍ ببرته راستنه شوه، د صحنې په منځنۍ برخه کې ودرېده، په ټوپو شوه، په چټکۍ يې يوه پښه په بله وهله او نندارچيانو ټولو ورته پړک وهل او د هغې ستاينې ته يې چغې سورې سر کړې. تر هغه وروسته يو نارينه په يوه کنج کې ودرېد ، ترومپت او ټول ارکستر قوت واخېست او هغه يوازې پښې بلې سړي، لوړ هوا ته ټوپونه وهل او په هوا کې پښې پر يو بل ټپولې ((دا سړی هماغه (ديوپورت) نومی هنرمندو چې کلنۍ حق الزحمه شپېته زره د سپينو زرو روبله وو)) ټول نندارچيان، په ټول تياتر کې، د تياتر په منځنۍ، په څنګونو په ټيټو او لوړو لوژونو کې د لاسونو په پړکولو او چغې سورو سره د هغه ستاينه کوله او آفرين يې ويل. هنرمند ودرېد وموسېد ، هرې خوا ته د ټولو په وړاندې د درناوۍ په نښه خم شو ، تر هغه وروسته، نورو لوبغاړي، نارينه او ښځې پښې بلې وګډېدل، بيا دوه واره شاه له موسيقۍ سره هم مهاله سندرې سر کړې او هغه سره ټولو آوازونه جګ کړل، خو يو ناڅاپه توفان پاڅېد ، ارکستر او نورو غږونکو په لوړ آواز وغږېدل... ټول پاڅېدل، وخوځېدل، منډې شوې، بيا يو لوبغاړی د پردې شاته کش کړل شو او پرده راکوزه شوه. د نندارچيانو په منځ کې بيا ګڼه ګوڼه او خورا کټونکي غږونه او شر او شور جوړ شو او ټولو په خورا شوق چغې، نارې ګډې کړې، د يو پورو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیو پورو.

ناتاشې، نور نو هېڅ شي د حیرانۍ وړ نه ګڼل، هغه هم په خوښیو کې ډوبه او په خند خندا یې شا او خوا ته کتل. ایلن هغې ته مخ ورواړاوه او وې ویل:

- رښتیا چې دا د یو پوره، عجیب سړی دی، همداسې نه دی؟

ناتاشې ځواب ورکړ:

- هو، رښتیا دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

د ننداړو تر منځ تم وختونو کې، په هغه لوژ کې چې ایلن ناسته وه، یو سوړ باد را ولګېد. دروازه خلاصه شوه او اناتول چې ځان له دې کبله لږ خم کړی و چې له چا سره ټکر نه شي، راننوت.

ایلن چې غلچک له ناتاشې نه اناتول ته وراړوه وویل:

- اجازه راکړئ چې ورور مې در وپېژنم.

ناتاشا د خپلو بربنډو اوږو له سره خپل ښکلی او جوړ شوی سر وروا ړاوه، ومو سېده او ښکلي ځوان ته یې وکتل. اناتول، چې له نېږدې نه، د لرې په شان ښکلی و، د هغې تر څنګ کېناست او وې ویل چې له ډېرې مودې راهیسې یې له هغې سره د آشنایي هیله لرله. هو کې له هماغه وخته چې دا یې د ناریشکن د کور د نڅاوو په بنډارکې لیدلې، هېرولې یې نه شي. کاراګین له ښځو سره په کړو وړو کې تر نارینو هغو نه خورا ځیرک او مهربانه و. هغه په زړورتیا او سادګۍ خبرې کولې او ناتاشه له دې کبله حیرانه او خوشاله وه چې څومره یې د دغه ځوان د بدیو او ناوړو کړو کیسې اورېدلې وې، په هماغه اندازه دی ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهربانه، خوښ طبیعته او د نیکویۍ سرچینه دی.

کوراګین له هغې نه د لوبغاړو په اړه وپوښتل او وې ویل چې سیمیونوفنا څنګه په خپله تېره ننداره کې د لوبو په وخت پر ځمکه ولوېده، هغه ناڅاپه وویل:

- پوهېږئ ګرافینې! د هغه د غرېدا ژبه داسې وه، چې ګواکې له خپل یو خورا پخواني پېژند ګلوۍ سره د زړه خواله کوي... پوهېږئ! موږ غواړو یو ننداره جوړه کړو، چې ټول به په هغو کې په بدلو جامو او څېرو کې ګډون کوي. تاسو باید په هغې ننداره کې ګډون وکړئ، ډېر ساعت به مو تېر شي. ټول د آرخوف په کور کې راټولېږي. زه له تاسو هیله کوم چې راشئ، ربښتیا او په ټینګار سره تاسو ته وایم، راشئ، څنګه؟ هغه چې غرېده، خپلې خوشاله سترګې یې همداسې د ناتاشا پر بشرې، بربنډې غاړې او لوڅو لاسونو خښې کړې وې. ناتاشا البته په دې ډاډه وه چې دغه ځوان په هغې مین شوی دی که څه هم ناتاشا په دې ډېره خوشالیده، خو په دې نه پوهېده چې ولې د هغه شتوالي، ددې لپاره کرار کرار له زغمه وزي. کله چې دې هغه ته نه کتل، دې داسې انګېرله چې هغه ددې بربنډو اوږو ته ګوري او دې به په تلوار د هغه د سترګو دغه غلا رانیوله، د سترګو په کتو کې به یې هغه دې ته اړ کړ، چې ددې سترګو ته وګوري، خو کله چې به یې د هغه سترګو ته کتل هغې په ویرې داسې انګېرله چې د ده او ددې تر منځ د شرم او حیا هغه پرده لوېدلې او ورکه شوې، چې دا یې تل د ځان او د نورو نارینو تر منځ احساسوي. هغه خپله په دې نه پوهېده چې څنګه له پنځو دقیقو وروسته، دې ځان له دغه سړي سره داسې نېږدې او خپل احساساوه. کله به چې هغې له هغه مخ واړاوه، ډارېده به چې اوس یې هغه له بربنډو مړوندو را ،ونه نیسي او بربنډه غاړه یې ورښکل نه کړي. هغوی د ډېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساده څېزونو په اړه غږېدل، خو هغې داسې احساسوله چې له هغه سره دړمره نېږدې شوې چې هېڅکله له بل يوه نارينه سره هم داسې نېږدې شوې نه وه. هغې، ايلن او خپل پلار ته داسې وکتل، چې ګواکې غواړي له هغو وپوښتي، چې دا څه معنا لري. خو ايلن له کوم جنرال سره غږېده او د هغې غلچک ته يې ځواب ونه وايې، مګر د پلار کتو هغې ته له هغه څه پرته، چې تل يې دې ته ويل، بل څه ونه ويل، د پلار کتو به تل ويل:

- نو څه دي، خوشاله اوسئ، ستا خوشالي زما خوښي ده.

ددوی تر منځ په چوپيتيا کې، چې زورونکي هم وه اناتول په خپل ځير کرار او پرله پسې کتو دې ته کتل، ناتاشا د دغه چوپيتيا د ماتولو لپاره، له هغه نه وپوښتل:

- څنګه مسکو مو خوښېږئ؟ ناتاشا چې دا پوښتنه وکړه، تکه سره شوه. هغې پرله پسې داسې انګېرله چې له هغه سره په غږېدو، کوم ناوړه کار تر سره کوي. اناتول داسې وموسېد، چې ګواکې په موسکا سره د هغې د احساساتو ربښتياوالي ته غاړه ږدي او وې ويل:

- لومړی مې چندان نه خوښېده او بيا وروسته، وروسته پوهېږئ ښارونه څه شي، د خوښۍ وړ ګرځوئ؟ ښارونه ښکلې ښځې، ښايسته او د پام وړ کوي، همداسې نه ده؟

او بيا يې هغې ته له معنا نه په ډکو سترګو وروکتل او وې ويل:

او اوس خو مې ډېر خوښېږي. زموږ ننداري ته راځي ګرافينې ! مهرباني وکړئ هرومرو راشئ.

دا يې وويل او لاس يې د هغې پر ټټر ټمبل شوي ګل ته وروړاندې کړ او په کراره يې وويل:

- تاسو به زموږ د مېلمستيا تر ټولو نه ښکلې ښکلا و اوسئ، هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم مهرباني ګرافيني ! او ستا سو د ټټر د غه ګل به زه د تضمين په توګه وساتم.

ناتاشا لکه په خپله د اناتول په شان په دې پوه نه شوه، چې هغه څه وويل:

- خو دومره پوه شوه چې په دغو نه پوهېدونکو خبرو کې، کوم ناوړه نيت نغښتی دی. خو سره له دې هم هغه نه شو کولای ځان هغه ته له کتو نه راټينګ کړي. هغه نه پوهېده چې څه ووايي، هغې له هغه نه مخ واړاوه، هغې داسې وښوده چې ګواکې هېڅ شي يې نه دي اوربدلي، خو همدا چې له هغه يې مخ واړاوه، داسې يې احساس کړه چې اناتول ددې تر شا دې ته خورا نږدې ولاړ دی. د مخ د اړولو سره سم يې په زړه کې تېره شوه، اوس به څنګه وي؟ هغه به ګبهي اخېستی وی، خوابدی شوی به يې، بايد هر څنګه چې وي راشم که څنګه؟ هغې نه شو کولای ورونه ګوري او بيا يې ورو کتل. سترګې يې مخامخ د هغه له سترګو سره وجنګېدې، د هغه نږدوالي، د هغه پر ځان ډاډ منتوب، د هغه مهربانۍ او د هغه خوږې موسکا دا ايل کړې وه. هغه کټ مټ د هغه په شان وموسېده او مخامخ يې د هغه په سترګو خپلې سترګې خښې کړې، هغې بيا په وحشت داسې احساس کړه چې ددوی تر منځ د نږدوالي د خنډ هېڅ خنډ پاتې نه دي.

د تياتر پرده بيا پورته شوه او اناتول په خوښۍ او آرامۍ ددوی له لوژه لاړ. ناتاشا بېرته خپل لوژ ته چې پلار يې هلته ناست و، په هغه خيالو کې چې دا ډوبه وه، راستنه شوه. نور نو هغه څه چې ددې تر سترګو تېرېدل، ټول ورته په پوره توګه طبيعي برېښېدل، خو د ژوند، د شهزادګۍ ماريا او د کليوالو ژوند په اړه ټول خيالات ګواکې پخوا تېر شوي و، يو وار بيا هم ددې په ذهن کې راتاو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننداری په څلورمه برخه کې کوم شیطان د لاس اچولو په ملګرتیا بدلې ویلې او تر هغې پورې ګډ و چې د ده تر پښو لاندې یې فرش شوې تختې سره لرې کړې او دی د لاندې ولوېد. ناتاشا د ننداري د څلورمې برخې له همدې خبرې نه پرته په بل څه پوه نه شوه او له دې نه پرته هغه کومې خبرې هم زوروله او عذابوله. د دې زورېدنې او عذاب علت کوراګین و چې دې تر سترګو لاندې څاره. کله چې هغوی له تیاتره ووتل، کوراګین هغو ته ورغی، د هغوی ګاډیوان ته یې ورغږ کړ او له هغوی سره د ګاډی په ناسته کې مرسته وکړه. هغه چې کله ناتاشا په ګاډی کې کېنوله، د هغې مړوند یې کېښکود. ناتاشا ګڼې، وا خپسته، تکه سره شوه او په نیکمرغه غلچک یې هغه ته وکتل. د هغه سترګې وځلېدلې او په داسې حال کې خچې وړه موسکا یې پرشونډو و، هغې ته کتل.

کله چې کور ته راورسېدل، ناتاشا وکړی شول، د هغه څه په اړه فکر وکړي، چې په دې تېر شوي وو، په ځرګنده فکر وکړي او ناڅاپه دې ته سردار اندرې وریاد شو. هغه هک پک شوه، د ټولو تر مخې یې چې تر تیاتره وروسته چای ته سره ناست و، چغه کړه، تکه سره شوه او له کوټې نه وتښتېده. هغې فکر وکړ او له ځانسره یې وویل:

- لویه خدایه تباه شوم! څنګه ما کولای شول، دا ټول پیښ شي؟ تر ډېره وخته پورې یې وازې ناسته وه، خپل سور شوي مخ ته یې لاسونه نیولي و، هڅه یې کوله ځان په ځرګنده په دې پوه کړي، چې په دې څه وشول، هغه نه په دې پوهېده چې په دې څه شوي او نه په دې چې دا څه احساسوي. هر څه دې ته تیت، وحشتناکه او ناڅرګنده برېښېدل. هلته په هغه ستر صالون کې، چې پښې بلې په ځلېدونکو ګانو ګاڼل شوې جانې په غاړه (دیو پورو) د موسیقۍ تر نظم لاندې پر لمدو تختو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوپونه وهل او پېغلو، زړو، نورو او په آرامۍ او له غروره ډکه موسکا پرشونډو بربنډې ایلن له حیرت د آفرین نارې وهلې، هو کې هلته د ایلن تر سیورې لاندې هر څه څرګنده او ساده بریښېدل، خو اوس چې دلته یوازې شوې، هر څه تت او ناڅرګند دي، هغې په وار وار سره له ځانسره وویل:

- دا څه وشول؟ دا ویره چې زه یې، زما زړه یې له هغه احساسه وي، څه شي دئ؟ دا څه شي دئ، چې زما وجدان دا سې زوروئ؟ دا څه شي دئ؟ خو که یوازې مشره ګرافینه دلته وای، ناتاشې به کولای شو په شپه کې ورشي او په کټ کې ټول هغه څه چې ددې په زړه کې تېرېږي هغې ته وواېي. خو دا په دې پوهېده چې سونیا په خپل غوره دریځ او سختو ځانګړتیاوو چې لري یې، ددې په راز او وینا به پوه نه شي او یا به د هغې له اعترافاتو نه په وحشت کې شي. ناتاشا هڅه کوله، یوازې خپله هغه غوټه خلاصه کړي، چې دا یې زوروله.

هغې ځان نه پوښتل: ایا زه د سردار اندرې د مینې لپاره تباه شوم؟ هغې په ملنډ یزه موسکا خپله بېرته ځواب پیدا کاوه:

- دا څه احمقه یم، څه احمقانه پوښتنې؟ ما څه کړي دي؟ هېڅ هېڅ مې نه دي کړي، هېڅ ګناه مې نه ده کړې، هېڅوک به په دې خبر نه شي ،زه به هم نور هېڅکله هغه ونه وینم، نو له دې کبله دا ښکاره خبره ده چې هېڅ څه نه پېښ شوي، نه اعترافاتو ته اړتیا لید له کېږي، بلکې کېدای شي سردار اندرې به له ما سره په همدې ډول چې یم، مینه ولري. کوم ډول؟ آه، لویه خدایه ! پاکه هغه ولې دلته نه شته؟ ناتاشا یوه شېبه د سترګو د رپ لپاره آرامه شوه، خو وروسته بېرته کوم لمسوونکې غریزې ورته ویل چې که څه هم دا هر څه سم دي او هېڅ څه پېښ شوي نه دي، خو له سردار اندرې سره د هغې پخوانۍ پاکه مینه ټوله تباه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه او سوله

او هغې ته بیا له کوراګین سره خپلې تولې خبرې ورپه زړه شوې، هغې ته بیا د هغه ښکلی او زړور ځوان، څېره او خوږه نازکه موسکا او هغه شېبه چې د ده مړوند یې کېښکود وریاد شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

اناتول په مسکو کې ځکه او سېده چې پلار هغه له پترزبورګ نه راشړلی و. هلته هغه د کال شل زره روبله خرڅ لاره او همدومره نورې پیسې یې له دې او له هغه نه په بېلابېلو پلمو پورولې او پوروړو به بیا د هغه له پلاره هغه غوښتې.

پلار زوی ته په ډاګه کړه چې د وروستي ځل لپاره، د هغه نیمایي پور په دې شرط پرې کوي، چې مسکو ته لاړ شي او هلته د پوځونو د ستر قوماندان یاورتوب ومني، هغه دنده چې ده ورته پیدا کړې ده. هلته هم هڅه وکړي، چې ځانته بډایه ښځه پیدا کړي. هغه ورته د ماریا ژولیه کاراګینا نوم وریاد کړی و. اناتول د پلار خبرې ومنلې، مسکو ته لاړ او هلته هم د پېیر کره مېشت شو. پېیر هغه لومړی زړه نازړه ومانه، خو وروسته ورسره عادت شو، له هغه سره به بنډارونو او عیاشیو ته، ته او پور یې هم ورکاوه.

هغه څه رښتیا شول چې د اناتول په اړه شین شین ویلي و، هغه مسکو ته تر راتګه وروسته د مسکو ټولې ښځې پر ځان مینې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې، هغه هم له دې کبله چې ده هغو ته پاملرنه نه کوله، او ده به تر هغو نه جتهانې او فرانسوي ښځې زياتې خوښولې. آن دا څرګنده وه چې د هغو په منځ کې يې له مېرمن پېغلې جورج سره چې د فرانسوي لوبغاړو مشره وه ګوتې خوږې کړې وې. د دولو خوف د کور او نورو د عياشيو يو بنډار هم ترې پاتې نه و. له ماښامه تر سپېدو پورې به يې شراب څکل، په دې سياليو کې بې سيالهو او د ټولو غوره اعيانو د نڅا او شوګيرو بنډارونو کې به ولاړ و. ويل کېدل چې د مسکو له څو ښځو سره يې آشنايي لرله او په هر بنډار کې به يې څو نوروپسې د آشنايۍ هڅې کولې. هغه له پېغلو، په تېره بيا بډايو هغو سره چې زياتره يې څه بې عقلې غوندې وې، لېوالتيا نه ښودله. هغه دا کار له دې کبله هم نه کاوه، چې ده دوه کاله مخکې واده کړی و او له څو نېږدې انډيوالانو نه پرته، د هغه له دغه رازه هېڅ څوک خبر هم نه و. دوه کاله مخکې چې کله ددوی غونډ په پولند کې ځای پر ځای شوی و، يو نه بډای پولنډي، هغه اړ کړی و چې د هغه له لور سره واده وکړي. هغه ډېر ژر هغه ښځه پرېښوده... اناتول له خپل ژوند نه راضي و. له ځانه او نورو نه. هغه په خته کې په دې باور و، چې پرته له ده نه، چې دا سې دی، بل ډول ژوند نه شي کولای او په ژوند کې د کوم ناوړه کار نه دی کړی. هغه نه د خپلو کړو او نه پر نورو د هغو د اغېز جاج اخېستو توان لاره او نه يې په دې اړه فکر کاوه، چې د ده کړه به دده لپاره څه پايلې ولري. هغه په دې باور و، لکه هغه شان چې هيلۍ د بې لپاره پيدا شوې دي چې په اوبو کې ژوند وکړي، دی هم خدای داسې پيدا کړی دی چې پر کال کې د ېرش زره روبله خرخ کړي او تل د ټولنې له غوره نه غوره وبلل شي. هغه داسې په دې خبره ټينګ باور درلود، چې هغه ته په کتو سره نورو هم په هغه باور پيدا کاوه. نه يې د هغه په غوره ټولنيز دريځ کې شک پيدا کاوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه يې هغه ته د پيسو په ورکولو کې. هغه به چې هر چېرې او هر چا ته رسېدو پرته له هغه چې د پرې کولو په خيال کې يې واوسي، پورونه او نور پورونه به يې اخېستل.

هغه جوار ګر نه و، لږ تر لږه هېڅکله يې د ګټلو خيال نه درلود او آن د بايللو فکر يې هم نه کاوه. هغه شهرت غوښتونکي نه و او هغه ته دې خبرې هېڅ اهميت نه لاره چې نور دده په اړه څه وايي. تر دې لا سربيره هغه کېدای شو ګناهکار او صادق واوسي. هغه څو واره د پلار د بدنامۍ او سپکاوۍ سبب شوی و، په هر څه آن نامه او عزت يې ملنډې وهلې. هغه بخيل نه و او هرچا به چې د خير لاس ورغځاوه مرسته به يې ورسره کوله. يوازينی څه چې زياته مينه يې ورسره لرله، له ښځو سره لېوالتيا وه. د هغه د اند له مخې له ښځو سره خوږوالی هېڅ بد نه لري، خو هغه د نورو لپاره د دغو اړيکو د پای په اړه هېڅکله او هېڅ ډول فکر نه کاوه. هغه ځان د ټولو په وړاندې صادق ګاڼه، او د زړه له کومې يې د ټولو دوومخو سپکاوي يې کاوه او آرام وجدان يې تر ټولو لوړ ګاڼه.

دولوخوف سږ کال د پارس له تبعيده او هغه ته له ورپېښو شوو پېښو وروسته بيا مسکو ته راستون شوی، خپل پرتمين ژوند، عياشۍ او جوارو کې ډوب او له خپل پترزبورګي دوست کوراګين سره يو ځای شوی، د هغه له نامه يې د ځان د ګټې، د جوارۍ او له بدو ايو ځوانانو سره د آشنا کېدو لپاره ګټه اخېسته.

اناتول، دولوخوف،د هغه ځيرکتيا او زړورتيا له کبله، د زړه له کومې خوښېده،له هغه نه يې خپلو عياشيو ته د رسېدو لپاره کار اخېسته خو هڅه يې کوله، چې هغه دده په دغه تکل پوه نه شي...

ناتاشا، پر کوراګين سخته لېونۍ اغېزه کړې وه. هغه ترتيا تره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته د ماښامنۍ په وخت کې د يو ځيرک ښکلا پېژندونکي په څېر د هغې د لاسونو، مړوندونه، اوږو، پښو او څنګو انځورونو اېستل او دولوخوف ته يې وې ويل چې تکل يې کړی دی، د هغه زړه د وړلو هڅې وکړي. اناتول هماغه شان چې د خپلو کړو پايله نه ليدله، د دې تصور يې هم نه شو کولای چې د دغې مينې پای په څه وي.

دولوخوف هغه ته وويل:

-هو کې وروره! ښکلې نجلۍ ده، خو نه زموږ لپاره.

اناتول وويل:

- زه مې خورته وايم، چې هغه د غرمنۍ لپاره زموږ کره رامېلمه کړي، څه وايئ؟

- ښه به دا وي لږ صبر وکړئ، چې هغه لومړی واده وکړي.

اناتول وويل:

- نه پوهېږئ، زه خو د نجونو غلام يم، هغه هم زما په ليدو سرسامه کېږي.

دولوخوف چې د اناتول له واده نه خبر و، وويل:

- ګوره ته خو يو وار ددې نجونو له لاسه بې آبه شولې، پند دې وانه خيست، ځان ته پام کوه.

اناتول په مهربانۍ وخندل او وې ويل:

- يو وار ولوېدم، خو بيا به دا ونه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

تر تياتره يوه ورځ وروسته، د رستوف د کورنۍ غړي نه چېرې لاړل او نه څوک ددوی ديدن ته راغلل. ماريا ديمتريوفنا له ناتاشې نه پټه د کوم څه په اړه د هغې پلاره سره غږېده. ناتاشا اټکل وکړ چې هغوی د مشر سردار او له ستونزو نه د ژغورنې په اړه غږېدل. دغې خبرې نه يوازې دهغې خواشنه کړه بلکې ځان لپاره يې سپکاوي هم وګاڼه. هغه هره شېبه د سردار اندرې د راتګ لاره څارله او له همدې کبله يې، هغه ورځ څوکېدار دوه ځله د فازدوفيژنکه کوڅې ته ددې لپاره ولېږه چې وګوري هغه رارسېدلی او کنه، هغه رارسېدلی نه و. هغې ته د راتګ د لومړيو شېبونه، دغه اوسني حالت خورا ګران او له زغمه لرې و، دغه حالت دهغې دغه بې صبرۍ او غم، له شهزادګۍ ماريا سره د هغې د کتنې ترخې خاطرې، له مشر سردار نه ويره او هغه ويره چې دا يې په علت نه پوهېده لا زياتول. هغې ته داسې برېښېده چې سردار اندرې به يا هېڅکله ببرته رانه شي او يا که را هم شي، دا به له کوم نوغي سره مخامخ شي. هغې نه شو کولای د پخوا په شان، يوازې د هغه په اړه په آرامه او پرله پسې فکر وکړي. هر وار به يې چې د هغه په اړه فکر کاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه له خیالو سره به د مشر سردار، شهزادګۍ ماریا او په وروستۍ ننداره کوراګین یادونه وریاد پدل. هغې ته بیا هغه پوښتنې ور په زړه شوې چې ایا د خپل کوژدنۍ په وړاندې ملامته ده؟ ایا هغې سردار اندرې ته جفا کړې ده او کنه؟ هغې بیا ځان دې ته اړ کړه، چې د هغه سرې، څېره، خوځېدا د هغه هره خبره، چې کولای شول په دې کې دغه ناپېژندل شوی او له ویرې ډک احساس راویښ کړي، وریاد کړ. ناتاشا د کورنۍ د ټولو غړو تر نظره هماغه شان چټه، ښکلې او مسته برېښېده، خو د هغې په ګوګل د غم او درد یو زورور توفان راالوتی و.
د یکشنبې په سهار ماریا دیمتریوفنا خپلو ټولو مېلمنو ته بلنه ورکړه چې له دې سره یو ځای، هغې کلیساته لاړ شي، چې دا هره یکشنبه ورتله. ماریا دیمتریوفنا پر خپلو خپلواکو خیالونو ډېر نازېدله او ویل یې:
- زه ددې نویو کلیساوو درناوی نه کوم، هغه مې هېڅ په زړه برابره نه دي. خدای هر چېرې حاضر او یو دی. زموږ پاپ ډېر ښه سړی دی، د نمانځنې ټول مراسم خورا ښه ترسره کوي، د هغه ټولې چارې خورا په زړه پورې او د درناوي وړ دي. د هغه مرستیال هم بد سړی نه دی. په دې ورځو کې په کلیسا کې څه کنسرتونه جوړوي او بیا هغه ته د نمانځنې نوم ورکوي. دا هم ددوی سپېڅلتیاوې دي، نه، نه دا مې نه خوښېږي، دا ټولې دوکه او لوبې دي.
ماریا دیمتریوفنا د یکشنبې د ورځې خورا درناوي کاوه او دغه ورځ یې د یو جشن په توګه لمانځله. هغې هره شنبه خپل کور ښه پاکاوه او د مذهبي غوښتنو له مخې به یې نه خپله کار کاوه او نه د هغه چوپړانو. ټولو به پاکې او سپېڅلې جامې اغوستې او کلیسا ته به تلل... کله به چې له کلیسا نه راستنه شوه، خپل هغه شال یې په اوږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچاوه چې دې به د ځانګړو او بډایو مېلمنو د هرکلي په وخت کې په اوربو اچاوه. هغه په هغه ورځ پاڅېده او په خورا ډاډمن غږ به يې ويل چې، د مشر سردار نيکولای اندرېوويچ بالکونسکي ديدن ته ورځي، چې د ناتاشا په اړه يو دوه خبرې ورسره وکړي.

د ماريا ديمتريوفنا تر تګه وروسته ګنډونکې مېرمن شالمه راغله... او ناتاشا له هغې سره د کاليو په خونولو لګيا شوه. کله چې يې لا خام کوک، ناګنډل شوی کم رنګه کميس چې لستوڼې يې لا کميس سره کوک شوي نه و، واغوست، اورمېږ يې ددې لپاره تاو کړ چې په هينداره کې ځان وګوري، د خپل پلار مينه ناک غږ يې واورېد، چې له يوې ښځې سره غږېږي. ددې غږ په اورېدو، د ناتاشې رنګ تک سور شو. دا د ايلن غږ و. ناتاشا ددې وخت پيدا نه کړ، چې د اندازه کولو لپاره اغوستل شوی کميس وباسي، دروازه راخلاصه شوه او مېرمن بيزاوخوفه (ايلن د پېير ښځه) چې خوږه موسکا يې پرشونډو خوره وه، کوټې ته راننوتله. د بخمل يو ګلابي جګ غاړی کميس يې په غاړه و.

هغې ناتاشې ته چې تکه سره اوښتې وه، وويل:

- چې ځومره خوږه او مالګينه يې! او بيا يې ايليا اندرېوويچ ته چې دې پسې راننوتلی و، وويل:

- نه ګرانه ګرافه، دا نه کېږي، څنګه په مسکو کې ژوند وکړئ او هېڅ چېرې لاړ نه شئ. زه مو نه پرېږدم، نه پېغله جورج زموږ په کور کې د موسيقۍ بنډار لري، ځينې آشنايان هم راځي، که تاسو را نه شئ او خپله دا ښکلې لور را نه ولئ، نور بيا نو زما او تاسې نه کېږي، زما خاوند نه شته، د توير ښار ته تللی دی، کنه هغه به مې درپسې درلېږی و. هرومرو به راځئ، هرومرو پوره نهه بجې... هغې پرله پسې د ناتاشې پر ښکلا آفرين وايه او د هغې ستاينې يې کولې. ايلن ګنډونکې ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پخوا ايې پېژانده سر وښوراوه، د درناوي په نښه لږه خمه شوه، د هينداري تر ځنګ پر لاستي لرونکې څوکۍ کې کېناسته او د خپل بخمل کميس ګونځې يې په هنري ډول شاو خوا را جوړې کړې. هغه آرامه نه شوه، پرله پسې خوږه خوږه غږېده او د ناتاشې پر ښکلا يې آفرين وايه. د ناتاشې کميسونه يې وکتل، هغه يې وستايل، خپل نوی کميس يې هم چې وسپنز ډول ټوکر نه جوړ او نوی له پاريس نه ورته رارسېدلی،وستايه او ناتاشې ته يې مشوره ورکړه، چې هغه دې هم ځان ته دغه شان جوړ کړي. هغې زياته کړه هر ډول جامې په تا ښکلې ښکاري، زما ښکلې !آخ زما زړه وړونکې !

د ناتاشا له بشرې نه د خوند او لذت موسکا نه ورکېده. هغې د دغې مهربانې ګرافينې بيزاو خوفې تر ستاينو لاندې چې پخوا هغې ته يوه ځانګړې مېرمن برېښېده چې غږېدل به ورسره ګران و، ځان نيکمرغه او غوړېدونکی احساساوه. په ناتاشې د خوښۍ څپې راخورې او داسې يې انګېرله چې نېږدې ده، چې پر دغې مهربانې خوږ زړې ښځې زړه بايلي. ايلن هم د ناتاشا په ليدو د بې پايه خوښۍ احساس کاوه او هڅه يې کوله، چې ناتاشا خوشاله وساتي. اناتول له ايلن نه هيله وکړه چې له ناتاشې سره يې ناسته برابره کړي، نو له همدې کبله هغه هم اوس د رستوفيانو ديدن ته راغلی و. له خپل وروړسره د ناتاشې ناسته د ناستې جوړول، هغې ته هم خوند ورکاوه.

که څه هم ايلن له ناتاشې نه په زړه کې له دې نه خوابدې وه، چې په پترزبورګ کې يې له هغې نه باريس بې لارې کړی و، خو اوس يې په دې اړه هېڅ فکر نه کاوه او د زړه له کومې يې د ناتاشې د خوښۍ هيله لرله. کله چې يې د تګ تکل وکړ، ناتاشې ته يې ورغږ کړ، سره يوې خوا ته شول او ورته وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پرون ماښام مې ورور له ما سره ماښامنۍ وکړه. ورکه وه یې له خندا نه مو نفس وخوت، څکه یې هم ونه کړه، همدا اسویلي و، اسویلي، همدا یې ویل چې ناتاشا ښکلې ده او ښکلې. پوهېږئ لېونی شوی دی، فکر کوم پر تاسو مین شوی دی، رښتیا لېونی شوی دی.

ناتاشا ددې خبرو په اورېدو له شرمه ګلابي شوه.

ایلن وویل: وای، وای ولې سره شوې، ولې سره شوې! ګرانې! هرومرو به راځئ! که پرچا مینه شوې، دا ددې دلیل کېدای نه شي، چې ځان په کوټې کې زنداني کړې. آن که کوژدنۍ هم لرې، زه فکر کوم هغه هیله لرئ، چې کله هغه نه وي، بنداړونو ته لاړه شې او وخت ښه تېر کړې. نه دا چې ځان د غم په کور کې زنداني کړې.

د ناتاشا په زړه کې تېره شوه:

- ښه، ښه نو پوهېږې چې زه کوژده شوې یم، یعنې هغې له خپل مېړه پېیر سره له همدغه رښتني او ځیرک پېیر سره په دې اړه غږېدلي او خندېدلي دي، هېڅ پروا نه لري، خیر دې وي. او بیا د ایلن تر اغېز لاندې هغه څه چې پخوا ترینه وېرېده، اوس ورته ساده او دورځني ژوند خبرې وبرېښېدې. ناتاشا بیا له ځانسره وویل:

- څه غوره مېرمن ده! څومره مهربانه ده، داسې برېښي چې د زړه له کومې ورته ګرانه یم.

ناتاشا بیا په زړه کې ویل: نو ولې وخت ښه تېر نه کړم او خوښه ونه اوسم؟

هغې چې دا خبرې کولې، برند برند او په حیرانتیا یې ایلن ته کتل. ماریا دیمتریوفنا چې غرمه راستنه شوه، طبیعت یې خټه، جدي او داسې برېښېده چې له مشر سردار سره یې په مرکه کې ماته خوړلې وي. هغه، له هغه څه نه چې پېښ شوي و، لا هماغه شان نا آرامه او ګښۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیسته وه، نو ځکه یې نه شو کولای، د پېښې کیسه په آرامه وکړي. ګراف چې له هغې نه د خبرو د پایلې پوښتنه وکړه ورته وې ویل، چې هر څه ښه دي او نورې کیسې به سبا ته وکړي. ماریا دیمتریوفنا چې د مېرمن بیزاوخوفا له راتګ او د هغې له بلنې نه خبره شوه، وې ویل:

- له بیزاوخوفې سره مې تګ راتګ نه خوښېږي او تاسو ته هم مشوره درکوم، چې مه ورځئ.

بیا یې ناتاشې ته مخ وروااړاوه او زیاته یې کړه:

- خو که ژبه دې کړې وې، لاړه شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

ګراف ایلیا اندرېوویچ خپلې لوڼې د ګرافینې بیزاو خوفې کره بوتلې. ماښامنۍ ته پوره ډېر مېلمانه راغلي وو، خو ناتاشا د هغو له ډلې نه څه کم ټولو سره پېژند ګلوي نه لرله. د ګراف ایلیا اندرېوویچ په خواشنۍ دې ته پام شو چې په دې بنډار کې راغلي ټول کسان، نارینه او ښځې په خپل منځ کې د آزادو اړیکو په لرلو پېژندل شوي کسان وو. پېغله جورج د تالار په یوه کنج کې ولاړه او ځوانان پرې ورټول وو، څو فرانسوي او د هغو په ډله کې متهویه چې مسکو ته د ایلن د راتګ نه وروسته د هغې دایمي او ځانګړی میلمه بلل کېده. ګراف ایلیا اندرېوویچ پرېکړه وکړه چې د قطعو په لوبو کې ډوب نه شي، د خپلو لوڼو تر څنګ کېني، هغه وخاري او همدا چې د پېغلې جورج نندارې پای ته ورسېږي، سمدلاسه لاړ شي. اناتول د دروازې تر مخې یې ولاړ و او ښکاره وه چې د رستوف د کورنۍ غړو ته سترګه په لاره و. هغه سمدلاسه له ګراف سره ستړې مشې وکړه، ناتاشا ته ورنږدې او هغې پسې وروخوځېد. همدا چې ناتاشا هغه ولید، هماغه د تیاتر د شپې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان که له يوه پلوه د انسانيت احساس له دې کبله پردې څپې غورځولې وې، چې د هغه خوښېږي او له بله پلوه يې له دې وحشت لاره، چې د دې او هغه تر منځ اخلاقي حيا او د هغه پرده له منځه وتلې وه. ايلن ناتاشې ته بې ساري تود هرکلی ووايه او په لوړ آواز يې د هغې د ښکلا او کاليو ستاينه وکړه. د هغو د راتګ نه لږه شېبه وروسته پېغلې جورج د دې لپاره ووته، چې خپلې جامې بدلې کړي... اناتول ناتاشې ته يوه څوکۍ وروړاندې کړه او غوښتل يې چې د هغې تر څنګ کېني، خو ګراف چې د خپلو لوڼو څارنه کوله، د لور تر څنګ او اناتول د هغو تر شا کېناست.

پېغله جورج په ځوربه بربنډو تيو، په څنګلو کې له ورايه ليدونکو نه جوړ شوي غوچوړو سره د ټولو پام ځانته وراړاوه، دهغې سور شال پر يوه اوږه پروت راووته او په يو غير عادي ډول، په هغه ځای کې چې د څوکيو تر منځ ورته پرېښودل شوی و، ودرېده. د ناستو کسانو له منځه يوه هيجاني شر او شور تر غوږه شو.

پېغلې جورج نندارچيانو ته برند برند وکتل او په فرانسوي د داسې شعرونه په لوستلو لګيا شو چې په هغو کې د يوې شاعرې د ګهنکارې مينې خيالونو انځور شوي وو. هغې به کله آواز لوړ، کله به يې په ساندو بدل کړ، سر به يې په وياړ پورته کړ او کله به يې پرته له هغه چې څه ووايي، خرهاري وکړ او د سترګو ګاټې به يې د سترګو له کاسې راوويستل. له هرې خوا نه د آفرين او ستاينو غږونه پورته شول، څنګه ښکلې، څه بې سارې، معجزې کوي...

ناتاشې ځوربې جورج ته کتل، خو نه يې څه اورېدل، نه يې ليدل او نه په هغه څه چې پو هېده چې د دې تر مخې تېرېدل. هغې ځان په پوره توګه بيا په لوړ، نه راګرځېدونکي او د لېونتوب په هماغه عجيبه نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې لیده، چې راستنېدل ترې ناشونې او د هغې له خپلې وینا نه ډېر لرې و. هغه نړۍ چې هغه په هغې کې وه، دا ګرانه وه چې څوک پوه شي، چې څه ښه، څه بد، څه معقول او څه نامعقول دي. اناتول،د هغې شاته ناست و، هغې د هغه نېږدوالی احساسوه او په ویرې کوم څه ته سترګې په لاره وه.

په ننداره کې تر لومړي تفریح نه وروسته، ټول پاڅېدل، له پېغلې جورج نه تاوراتاو شول او خپله حیرانتیا یې ورته ځرګنده کړه.

ناتاشا چې له پلار او نورو سره یو ځای پاڅېدلې وه، د ګڼې ګوڼې په منځ کې یې ځان لوبغاړې ته ورنېږدې کاوه، وویل:

- څه ښکلې ده!

اناتول چې ناتاشې پسې غبرګ روان و، هغې ته یې وویل:

- کله چې زه تاسو ته ګورم، په هغې کې ښکلا موندلی نه شم.

اناتول دا خبره هغه وخت ناتاشې ته کوله، چې یوازې هغې اورېده، هغه، هغې ته وویل:

- تاسو بې سارې ښکلې یاستئ، له هغې شېبې نه مې چې تاسو لیدلای، نور نو تاسو هېرولې نه شم...

ګراف خپلې لور پسې راستون شو او وې ویل:

- درځه چې ځو، درځه، څومره ښکلې ده!

ناتاشا چې هېڅ نه ویل، پلار ته ورغله، په حیرانتیا او پوښتنیز غلچک یې هغه ته کتل.

پېغلې جورج تر څو نندارونه وروسته، بنداړ پرېښود، لاړه او ګرافینې بیزوخوفې مېلمنو ته بلنه ورکړه چې تالار ته ورشي.

ګراف غوښتل چې بنداړ پرېږدي، خو ایلن له هغه هیله وکړه، د نڅا هغه بزم چې له پخواني تکل نه پرته، جوړ شوی دی په خپل تګ خراب

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کړي. اناتول ناتاشې ته د نڅا بلنه ورکړه او د نڅا په ترڅ کې يې د هغې ملا او لاس ونه کېښکود او ورته ويل چې سخته ښکلې او اداگره ده او له ده نه يې زړه وړی دی. تر هغه وروسته چې په گډه (داکوسوز) نڅا پای ته ورسوله، اناتول چوپه خوله په حيرت کې پاتې و او يوازې يې هغې ته کتل. ناتاشا په دې نه پوهېده، هغه څه يې چې د نڅا په لړ کې د اناتول نه اورېدلي و، د خوب خبرې وې که د ويښتيا. تر نڅا نه وروسته اناتول دوه ځله د هغې لاس ونه کېښکود او ناتاشا په ويرې او وحشت خپلې سترگې پورته خواته ده ته ور واړولې، خو د اناتول له ميني او لېوالتيا نه په ډکو سترگو کې يې داسې نښې يې وليدې، چې ونه يې کړای شو، هغه ته وگوري او هغه څه ورته ووايي چې ويل يې غوښتل. ناتاشې سرښکته کړ او ژر ژر يې ځواب ورکړ:

- ما ته دا خبرې مه کوه، زه خپل کوژدنی لرم، ما ته بل نارينه گران دی.

اناتول که څه هم له دې ځوابه خواشينی او تعجب يې وکړ، خو وې ويل:

زما يې ستا په کوژدنی څه، ما ته د خپل نارينه خبرې مه کوه، زه هغه څه کوم؟ زه يوازې دومره وايم، چې لکه لېوني په تا مين شوی يم، لکه لېونی، ايا په دې کې زه ملامت يم چې تاسو زړه وړونکې ياستئ؟... بيا زموږ وار دی، بايد پاڅېږو. ناتاشا له شوره ډکه، خو گېڼې اخيستې له ويرې نه په پراخو شويو سترگو، شا او خوا کتل او له عادت نه زيات خوشاله برېښېده. هغې ته د هغه څه نه چې په ننني بنډار کې تېر شوي و، څه په ياد پاتې نه و. هغوی د اکوسوز او د گروس فاتر ځرخوونکې نڅاوې وکړې. پلار يې د تگ غږ کاوه، خو دې هيله کوله چې صبر وکړي او پاتې شي. هر چېرې به چې دا له هرچا سره غږېدله، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کتو بار به یې په زړه احساسوه. بیا یې وریاد شول، چې له پلاره یې اجازه اخیستې وه، چې د کار کوټې ته لاړه شي او خپل کمیس ټول او جوړ کړي، او ایلن دې پسې راغلې وه او په خندا خندا له هغې سره د خپل ورور د لېونی مینې په اړه غږېدلې وه او دا وریاد بدل چې په واړه تالار کې بیا له اناتول سره مخامخ شوې ده، ایلن یې له سترګو غړېدلی، او دوی دواړه یې یوازې پرېښي دي او اناتول د هغې لاسونه رانیولي او په خواږه مینه ناک آواز یې هغه ته ویلي و:

- زه نه شم کولای ستاسو کورته درشم، ایا بیا زه تاسو هېڅکله لیدلای نه شم؟

ناتاشا په مینه کې مې عقل له لاسه ورکړی دی، لکه د لېونو په شان درسره مینه لرم، ایا په رښتیا هېڅکله...؟ هغه چې دا وویل، د هغې لاره یې بنده کړه او خپل مخ یې د هغې مخ ته وروړاندې کړ.

د هغه ځلېدونکې غټې نارینه سترګې دومره د هغې سترګو ته ورنږدې وې چې هغې، له دغو سترګو پرته بل څه نه لیدل.

د اناتول پوښتنیز بنګهاری ډوله غږ واورېدل شو چې وایې:

- ناتالي!

او د هغې مړوند یې داسې سخت کېښکود، چې خوږ شو او وې ویل: ناتالي!

د هغه سترګو ناتاشې ته ویل:

- زه په هېڅ نه پوهېږم او د ویلو لپاره هېڅ نه لرم.

د هغه اورنی شونډې د هغې پر شونډو ورخښې شوې او ناتاشې په همدې شېبې کې احساس کړه چې له بنده ژغورل شوې او هغه سره هم مهاله په کوټه کې د ایلن د ګامونو او کمیس د شغهاري انګازه جوړه شوه. ناتاشې هغې ته مخ وروااړاوه او بیا یې په سور شوي رنګ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګبنهۍ اخېستي غلچک اناتول ته وکتل او د دروازې پلو وخوځېده. اناتول غږ پرې وکړ:

- یوازې یوه خبره، د خدای لپاره یوه خبره!

هغه ودرېده، هغې دده د دغې یوې خبرې اورېدو ته سخته اړتیا لرله، ځکه دغې کلمې هغه څه ورته څرګندول چې پېښ شوي و، نه هغه څه چې ناتاشا به یې ځواب ورکړای وای.

- ناتالي، یوه خبره یوازې یوه خبره. هغه همدا یوه خبره تکراروله.

داسې برېښېده چې هغه خپله نه پوهېده، چې څه ووایي، هغه دا خبره تر هغه وخته پورې تکرار کړه چې ایلن دوی ته ورورسېده.

ایلن او ناتاشا دواړه غبرګ د هرکلو تالار ته راستنې شوې، خو د رستوف کورنۍ ډوډۍ ته تم نه شوه او لاړل.

ناتاشه چې کورته راستنه شوه، ټوله شپه یې سترګې ورنه وړې. هغه دغې نه اورېدونکي پوښتنې زوروله او عذابوله چې څوک هغې ته ګران دي؟ اناتول که سردار اندرې؟ سردار اندرې ورته ګران و، هغې ته وریادېدل، چې څنګه یې له هغه سره لېونۍ مینه لرله، خو اناتول هم ورته ګران و. د اناتول په ګرانښت کې یې شک نه لاره، هغې ویل:

- که داسې نه وای او هغه ورته ګران نه وای، دغه څه به نه پېښېدل؟ که ما کولای شوای، تر دغې څه وروسته چې پېښ شول، د هغې د خدای په امانۍ موسکا ته په موسکا ځواب ورکړم؟ که ما اجازه ورکړه، چې دغه څه پېښ شي چې پېښ شول، داسې بریښي چې له لومړي غلچک نه په هغه مینه شوې یم. دا خبره دا معنا لري، چې هغه مهربان، پاک زړی او خورا ښه ځوان دی، چې له ګرانښته پرته بله لاره پاتې نه وه. هغه له ځانسره غږېده او نه یې شو کولای دغو زورونکو ویرونکو پوښتنو ته ځوابونه پیدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

سبا له خپلو غمونو او شراوشورسرهراغي.ټول پاڅېدل وخوځېدل او خبرې اترې پیل شوې. بیا ګنډونکي راغلل او بیا ماریا دیمتریوفنا ټول چای ته وربلل. ناتاشا په غتهو او لا پراخو شویو سترګو ټولو ته ددې لپاره کتل چې ګواکې هڅه یې کوله، په هر هغه غلچک په معنی پوه شي چې دې ته ور اوړي او خپله د تل په شان وبریښي.

ماریا دیمتریوفنا تر سهارنۍ وروسته (دا د هغه لپاره د ورځې تر ټولو نه غوره وخت و) پر خپلې څوکۍ کېناسته، ناتاشا او مشر ګراف یې ځانته وروغوښتل، هغې وویل:

- ښه ګرانو دوستانو ! ما خبره ښه او هر اړخیزه ولټوله او خپله د زړه خبره تاسو ته کوم.تاسو پوهېږئ چې پرون د مشر سردار نیکولای کره ورغلې وم.له هغه سره وغږېدم.هغه د چیغو او نارو تکل وکړ، خو تاسو پوهېږې پر ما څوک چغې وهلی نه شي، ما هم خپلې ټولې خبرې ورته په ډاګه وویلې.

ګراف وپوښتل: ښه دا سپینې خبرې نو څه وې؟

- د هغه سپینې خبرې ! هغه یو ځانستایونکی دی او د چا خبره نه اوري، ښه نو څه ووایم، ماریا دیمتریوفنا زیاته کړه:

- مورږ دغه خواره نجلۍ ډېره په عذاب کړه، که زما خبره منئ، خپل کارونه مو خلاص کړي او بېرته اترادنیا ته ستانه شي... او هلته سترګې په لاره شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا د زړه له کومې چغه کړه: نه، نه څه وایئ؟
ماریا دیمتریوفنا وویل:
- نه، ښه به داوي چې لاړ شي او همدلته انتظار شي. که ستاسو زوم اوس دلته راشي، خبره به شخړې او کړکیچ پای ته نه رسېږي، خو که تاسو لاړ شئ، هغه به له پلار سره کیني، له هغه سره به د زړه خواله وکړي او بیا به ستاسو دیدن ته راشي.
ایلیا اندرېوویچ د ماریا دیمتریوفنا ټولې خبرې ومنلې او هغه یې خورا هوښیارې وګڼلې. کېدای شي د بوډا زړه نرم شي، بیا به یا مسکو او یا هم لیسه ګورې ته ورشئ او که رضا نه شو، نو بیا به د هغې له خوښې پرته، په اترادنیا کې واده تر سره شي. ګراف وویل:
- تاسو پوره برحق یاستئ، څه بد مې وکړل، چې د هغه دیدن ته ورغلم او هغه مې له ځانسره بوتله.
ماریا دیمتریوفنا چې په خپله وړه لاسي کڅوړه کې څه شی لټول، وویل:
- هېڅ د پریشانۍ خبره نه ده، دلته چې راغلې نو بیا څنګه هغه ته نه وای ورغلي، پوښتنه مو نه وای کړې، سترې مشې او سلام مو نه وای کړی؟ دا چې تاسو یې ونه منل یې او کتنه یې درسره ونه کړه، اوس چې تاسو د واده کالي هم اخیستي، نو بیا څه ته ګورئ؟ او هغه څه چې لا چمتو شوي نه دي، زه به یې درولېږم، که څه هم زما زړه نه کېږي چې تاسو پرېږدم، خوښه به دا وي چې لاړه شئ. هغې په خپلې کڅوړه کې هغه څه پیدا کړل، چې لټول یې، هغه یې راوویسته او ناتاشا ته یې ورکړه. دا شي، د شهزادګۍ ماریا لیک و. ماریا دیمتریوفنا وویل:
- تا ته یې لیک لیکلی دی، هغه خواره ډېره زورېږي، چې ته فکر ونه کړې، چې ته ورته ګرانه نه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وويل:
- هو کې، هغې ته زه ګرانه نه يم.
ماريا ديمتريوفنا چغه کړل:
- اپلتې مه وايه!
ناتاشې ليک واخيست او په زړورتيا يې وويل:
- په هېڅ چا مې باور نه راځي. زه پوهېږم چې ورته ګرانه نه يم.
کله چې يې ليک واخيست، د څېرې بڼه يې بدله شوه، په هغې کې د کرکې او خواشينۍ نښې څرګندې شوې. دا سې نښې چې ماريا ديمتريوفنا په ځير ځير هغې ته، ځير شوه، تندي يې تريو کړ او وې ويل:
- ادکې ته دا سې ځوابونه مه وايه! هغه څه چې زه وايم، رښتيا دي، ښه به داوي چې ليک ته يې ځواب ورکړې.
ناتاشا پرته له هغه چې څه ووايي، پاڅېده او خپلې کوټې ته لاړه، چې د شهزادګۍ ماريا ليک ولولي.
شهزادګۍ ماريا ليکلي و چې د هغه نه پوهېدنې له کبله چې د دوی ترمنځ راغلي، خورا خواشينې ده. هغې ليکلي و:
- د هغې پلار چې هرڅنګه وي، وي به، خو دا خپله غواړي چې ناتاشا دا ومنئ، دا امکان نه لري، هغه څوک چې ورور يې د ځان لپاره خوښه کړې، دې ته ګرانه نه وي، دا د ورور د نيکمرغۍ لپاره هر ډول سرښندنې ته چمتو ده، بيا يې ليکلي و:
- دا فکر مه کوه چې پلار يې دې ته په ښه سترګه نه ګوري، هغه زوړ او ناروغه دی، هغه بايد وبښو، هغه د لوړو خيالو او مهربان سړی دی او هغه څوک به هرومرو ورته ګران وي چې د زوی نيکمرغي يې غواړي. هغې د ليک په پای کې هيله کړې وه، چې د دوی د کتنې لپاره وخت او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښته وټاکي.

ناتاشا لیک ولوست او میز ته کښناسته، چې ځواب یې ولیکي. په خپل سر یې بې له ارادې او پرته له هغه چې فکر وکړي، په چټکۍ ولیکل:

-ګرانې شهزادګۍ! او بیا یې قلم ودرېد. له هغه وروسته چې پرون ور پېښ شوي، نن به څه ولیکي؟ د پیل شوي لیک په وړاندې ناسته وه او ویل یې:

- هوکې، هوکې، هغه څه چې پخوا و، و، اوس هر څه بدل شوي دي. باید ځواب ورکړم؟ خپله ژبه هېره کړم؟ ایا په رښتیا بله لاره نه شته؟ او چې څومره وحشتناکه ده!... د دغو وحشتناکو خیالونو د ژغورنې په هیله پاڅېده او سونیا ته ورغله او له هغې سره یې د ګڼ په اوبدلو پیل وکړ.

تر غرمنۍ نه وروسته، خپلې کوټې ته لاړه، بیا یې د شهزادګۍ لیک راواخیست. له ځانسره یې ویل:

- ایا په رښتیا هر څه پای ته رسېدلي دي؟ په رښتیا هر څه داسې ژر، ځي راځي، بدلېږي او پخواني هر څه هېرېږي؟ له سردار اندرې سره یې خپله لېونۍ مینه په خورا مینه ناک لېونتوب وریاد وله او دایې هم احساسوله، چې کوراګین هم ورته ګران دی. ځان یې په څرګنده د سردار اندرې ښځه انګېرله او له هغه سره یې د نیکمرغه ګډ ژوند انځورونه انځورول. خو کله به یې چې له اناتول سره خپلې پروني کړه وړه وریاد شول، له مینې نه به یې اور واخیست...

په دا شېبه کې یوه مېنځه کوټې ته راننوته او هغې ته یې په پټه او رازه ډک آواز وویل:

- یو چا دغه لیک راکړ، هغې مینځې لیک هغې ته ورکړ او وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويل:

- يوازينۍ هيله مې دا ده چې د خدای لپاره...

ناتاشا پرته له هغه چې ځنډ وکړي، په يوې خوځېدا يې په خپل سر ليک پرانيست او د اناتول مينه ناک ليک يې ولوست. هغه د ليک په هېڅ شي پوه نه شوه، يوازې دومره پوه شوه، چې هغه د اناتول دی. د هغه ځوان ليک چې دې ته ګران دی. هو کې دې ته ګران دی، که دا سې نه وای، ځنګه هغه څه پېښېدای شول چې پېښ شوي دي؟ که دې تـه ګـران نه وای دا ځنګه کېدای شو، چې اوس د هغه مينه ناک ليک د دې په منګلو کې وي؟

ناتاشا لـه مينې نه ډک، مينـه نـاک ليـک، پـه خپلـو رېږدېـدونکو منګلو کې نيولی و او هغه يې لوست او هغه څه يې پـه هغـه کې مونـدل چې د دې په زړه کې تېرېدل، ليک دا سې پيل شوی و:

- له پرون ماښام نه زما برخليک ټاکل شوی دی، يا بـه مـرم او يا بـه تا ته ګران و اوسم، دربيمه لاره نه شته. بيا يې ليکلي و چې دی پـه دې خبر شوی دی، چې د ناتاشا کورنۍ بـه هغـه دې تـه ورنـه کړي، دد غې نه ورکړې رازونه دی کولای يوازې دې ته وواېي، خو کـه ناتاشې تـه هغـه ګران وي او يوازې وواېي چې «هو» نو بيا هغـه وخت، بـل هېڅ واک نـه شته، چې د هغو د نيکمرغۍ ځنډ شي. مينه بـه پـر هـر څه لاسبرې شي. دی به هغه پټه کړي او د دنيا بلې خوا ته به يې له له ځانسره بوزي...

ناتاشا د شلم ځل لپاره ليک ولوست، هغې، د هغـه پـه هـر تـوري او کلمې کې، کومه ژوره معنا لټوله، او په زړه کې يې ويل:

- هو، هو ! راته ګران دی.

هغه ماښام، ماريا ديمتريوفنا د ارخارف دوی کره تله، نجونو تـه يې د ملګرتيا غږوکړ، خو ناتاشا د سردردۍ په پلمه په کور کې پاتې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

سونيا چې ناوخته د شپې کورته راستنه شوه، کوټې ته ننوته او په حيرانتيا سره يې وليدل چې ناتاشا له جامو سره پر څوکۍ ويده ده. له دې نه لرې لرې، پر ميز د اناتول پرانستې ليک پروت و. سونيا ليک راواخيست او د هغه يې ولوست.

هغې ليک لوسته او په خوب کې د ډوبې ناتاشا بشرې ته يې کتل، کتل يې او د هغې په څېره کې يې د هغه څه نښې لټولې، چې په دې په ليک کې لوستل، خو هېڅ شي يې موندلای نه شو. د ناتاشا څېره ښکلې او خوندوره وه او د لذت نښې په کې ځرګندې وې، خپل ټټر يې ټينګ کړ، ځکه انګېرله يې چې سا يې بنديږي، په الوتي رنګ، وحشت، پريښانۍ او ربړدونکي آواز پر څوکۍ کېناسته، او له سترګو يې د اوښکو باران جوړ شو، هغې ويل:

- څنګه ما هېڅ شي نه ليدل؟ څنګه دا ټول دومره مخکې تللي؟ ايا نور نو په سردار اندرې مينه نه ده؟ څنګه هغې کولای شو، دا کوراګين ځانته دومره نېږدې راپرېږدي؟ دا ښکاره خبره ده چې هغه دوکه مار او غولونکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. که نیکولای، زما ګران او خوږ زړی نیکولای له دې خبرې نه خبر شي، څه به وایئ؟ دا ده اوس څرګنده شوه، چې دا پرون او هغه بله ورځ ولې داسې ګبنې اخېستې او رنګ الوتي و، خو دا ناشونې خبره ده چې پر کوراګین مینه شوې وي. هرومره دا به نه پوهېده چې دا لیک د چا دی، هسې په تېروتنه کې یې پرانستي، هرومرو له دې نه خوابدې ده چې ولې یې هغه لوستی دی، هېڅ امکان نه لري چې داسې وکړي.

سونیا خپلې اوښکې پاکې کړې، ناتاشې ته ورنږدې شوه او بیا د هغې څېرې ته ځیر شوه.

په داسې یو آواز یې چې متهې او رېدل کېده، وویل:

- ناتاشا !

ناتاشا راویښه شوه او سونیا یې ولیدله.

- اوهو، راستنه شوې یئ؟

په خورا مهربانۍ او عاطفې یې، چې د راویښېدو د لومړنیو شېبو ځانګړتیا ده له خپله خورلنډې نه غېږ تاو کړه، خو د سونیا پریښانې څېرې ته یې پام شو، په څېره کې یې د اندېښنو او بدګمانۍ نښې راڅرګندې شوې او وې ویل:

- سونیا لیک دې ولوست؟

سونیا په کراره ځواب ورکړ: هو ومې لوست.

ناتاشا له خوښۍ نه وغوړېده وموسېده او وې ویل:

- نه سونیا، نه، نور نو نه شم کولای خپل راز له تا نه پټ وساتم، ته پوهېږئ موږ یو بل ته ګران یو... سونیا، د زړه سره ! هغه لیک لیکي... سونیا !

سونیا ګواکې چې په خپلو سترګو او غوږو باور نه لاره په ویستلو سترګو هغې ته ځیره شوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او بالکونسکي څنګه کېږئ؟
- آه سونیا ، اخ که ته پوهېدلای، چې څنګه بختوره یم. ته نه پوهېږې چې مینه څه ته وایئ؟
- نو ناتاشه ! ته څه وایئ، ایا له سردار اندرې سره هر څه پای ته ورسېدل !

ناتاشا په غټو او له حیرته راوتلو سترګو سونیا ته داسې کتل، چې ګواکې د هغې په پوښتنو نه پوهېږي.

سونیا وپوښتل:

- څه، سردار اندرې ته ځواب ورکوې که څنګه؟

ناتاشا ناڅاپه له قهره تکه سره شوه، له یو سختې خواشیني سره یو ځای وویل:

- غوږ شه، ته په هېڅ څه نه پوهېږې هسې ملنډې مه وایه.

سونیا تکرا کړه:

- نه، نه زما باور نه راځي، زه په دې نه پوهېږم چې پوره یو کال بل سړی درته ګران و او اوس ناڅاپه... ګوره تا خو یوازې درې واره هغه لیدلی دی، ناتاشه، زه تا هېڅ نه پېژنم، زما ستا په خبرو باور نه راځي، ټوکې به کوې، په درې ورځو کې هر څه داسې هېرول...

ناتاشا وویل:

-دا درې ورځې ما ته داسې برېښي چې ته به وایې سل کاله کېږي چې هغه راته ګران دی. داسې انګېرم چې مخکې له هغه نه هېڅوک راته ګران نه و ، سونیا ته په دې پوهېدای نه شې، ته راشه کېنه. دلته راشه ! له هغې نه یې غېږ تاو کړه، مچ یې کړه، بیا یې وویل:

- ما د داسې مینتوب اورېدلي و ، تا به هم اورېدلي وي، خو دا دې اوس یې خپله احساسوم. دا مینه، زما له پخوانۍ هغې نه ډېر توپیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. همدا چې ما هغه ولیده، ما احساس کړه چې هغه زما بادار او زه یې مینځه یم. هره سپارښتنې چې وکړې ورته غاړه ږدم. ته خو نه پوهېږې نه پوهېږئ چې څه وکړم؟ سونیا تا ته وایم څه وکړم؟

ناتاشا چې غږېده، څېره یې بختوره، خو ویرجنه ښکارېده.

سونیا وویل:

-خو ته لږ فکر وکړه، ته څه کوئ؟ زه نه شم کولای لاس تر زنې کېنم، دا پټ لیک یې بیا څه وي؟ سونیا چې نه شو کولای خپل وحشت او کرکه پټ کړي، دوام یې ورکړه:

- آخر تا څنګه اجازه ورکوله، چې خبرې دلته راورسېږئ؟

ناتاشا ځواب ورکړ:

- زه تا ته وایم، زه هېڅ نه شم کولای، ته ولې په دې خبره نه پوهېږئ؟ ما ته ګران دی، ګران.

سونیا چې د اوښکو باران یې له سترګو راشېوه شو، چغه کړل:

- دا سې یې کله پرېږدم، زه ځم او ټولو ته وایم.

ناتاشا وویل:

- نه، نه د خدای لپاره، که ته چا ته وواېئ، ته زما دښمنه یې، ته زما بدمرغۍ غواړې، ته غواړې چې مورږ سره جلا شو.

سونیا چې د ناتاشا دا ویره ولیده، له دغه حاله یې له شرمه او هغې سره د خواخوږۍ له کبله وژړل.

سونیا وپوښتل:

-نو ستا سو تر منځ څه تېر شول؟ هغه تا ته څه وویل؟ ولې کورته نه راځي؟

ناتاشا د هغې پوښتنو ته ځواب نه وایه، خو په زاریو زاریو یې سلګۍ وهلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د خدای لپاره سونیا ! هېڅ چاته، هېڅ ونه وايې، ما به نه زوروې.
هوکې هغې په زاريو زاريو ويل:
- ته په ياد لره، په دغه شان کارونو کې هېڅ مه ورګډېږه، غـواړم تـا ته په ډاګه ووايم...
سونيا وپوښتل:
- نو دا رازونه د څه لپاره؟ هغه ولې کورته نه راځي؟ ولې پـه ښـکاره ستا ريباري نه کوي؟ مګر سردار اندرې خو تا ته پوره واک او خپلواکي درکړې ده؟ خو پـه دې مـې بـاور نـه راځـي، خو ناتاشې ! تـه خپلـه فکـر وکړه، دا پټ رازونه او دلايل به څه وي؟
ناتاشا له حيرته په ډکو سترګو سونيا ته کتل، داسې بربښـېده چې دا د لومړي ځل لپاره و، چې دغه شان يوه پوښتنه اوري او هغه په دې نه پوهېده، چې دې پوښتنې ته څه ځواب ورکړي.
- په دليلونه نه پوهېږم، خو دلايل به وي کنه.
سونيا سوړ اسويلی وويست او په ناباورۍ يې سر وښوراوه.
- که دلايل وو، نو...
خو ناتاشا چې د هغې د شک اټکل وکړ، پـه ډار يې د هغې خبره پرېکړه او وې ويل:
- سونيا ! ته حق نه لرې، چې په هغه شک ولـرې، نـه شـې کـولای، نـه شې کولای، پوهېږې کنه؟
- ايا ته هغه ته ګرانه يې؟
ناتاشا پـه داسـې يـوې موسـکا چـې د خورلنـډې پـه سـادګۍ او نـه پوهېدنې يې زړه سوی ښوده، تکرار کړه:
-ايا ګرانه يې؟ مګر تا يې ليک ونه لوسته، پوه نه شوې.
- که ښه سړی نه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه شی؟ که ښه سړی نه وي؟ سونيا که ته پوهېدای.

سونيا په غوسه او ټينګ آواز ووېل:

- که هغه ښه سړی دی، يا بايد خپل نيت څرګند کړي او يا دې ستا سره کتنې نه کوي. که ته نه شې کولای دا ورته ووايې، د تا پر ځای به زه ورته ووايم. زه به هغه ته ليک وليکم او پلار ته به هم ووايم.

ناتاشې چغې کړې:

- هو کې، زه بې له هغه نه ژوند نه شم کولای.

- ناتاشې، زما هېڅ په دې سر نه خلاصېږي، زه په دې نه پوهېږم، دا ته څه وايې؟ پلار در ياد کړه، نيکولای ته به څه وايي.

ناتاشا بيا چغې کړې:

- زما هېڅ څوک په کار نه دی، ما ته له هغه پرته بل څوک ګران دي، څنګه کولای شې ته ووايې، چې هغه ښه سړی نه دی. ايا ته په دې نه پوهېږې چې هغه ما ته څنګه ګران دی؟

ناتاشې چې آواز يې رپېدېده، ډېره شوې وه او کرکه ترې ورېده، ووېل:

- سونيا ووزه، نه غواړم له تا سره ناندرۍ وکړم، ووزه، د خدای لپاره ووزه، ته ګورې چې زه څنګه زورېږم؟

سونيا په سلګو او ژړا له کوټې نه ووته.

ناتاشا ميز ته کېناسته او پرته له هغه چې يوه دقيقه هم فکر وکړي، هغه ځواب يې چې سهار راهيسې يې نه شو کولای، شهزادګۍ ماريا ته وليکي، وليکه. هغې په لنډه توګه وليکل:

- ددوی تر منځ ټولې نه پوهېدنې پای ته رسېدلي، دا د هغې د خپلواکۍ او واک نه چې سردار اندرې د تګ په وخت کې دې ته ورکړی و، ګټه اخلي او دې نه هيله کوي، چې هر څه هېر کړي او دې که د هغې په وړاندې کومه تېروتنه کړې وي، دا دې وبښي. دا نه شي کولای، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ښځه شي.

دا ټولې خبرې په هغې شېبې کې، دې ته خورا آسانه او ساده وبرېښېدې.

ټاکل شوې وه چې د جمعې په ورځ رستوفيان کلي ته ستانه شي. ګراف د چارشنبې په ورځ له يو چا سره چې د ده د مسکو د ځنډه و جايداد ونه يې اخېستل، هلته لاړ.

د ګراف د تګ په هماغه ورځې سونيا او ناتاشا يو لويې غرمنۍ ته د کوراګيانو (اناتول او د هغه خور ايلن) کورته مېلمستيا ته بلل شوي وو. ماريا ديميتروفنا دوی هلته بدرګه کړل. په دې مېلمستيا کې ناتاشا او اناتول بيا سره وليدل او د سونيا دې ته پام شو چې ناتاشا له هغه سره څه ويل، خو هڅه يې کوله چې څوک يې وانه اوري. دواړه د غرمنۍ په ټوله موده کې له پخوانه لا احساساتي او ناآرامه برېښېدل. کله چې نجونې بېرته کورته را ستنې شوې، سونيا غوښتل له هغې سره وغږېږي، خو ناتاشا خپله لومړی د خبرو د سپينولو لپاره ناندرۍ پيل کړې. ناتاشې په ماته ژبې، په هغې ژبې چې ماشومان کله له چا نه د ستاينې هيله لري، پرې غږېږي، غږېده، هغې وويل:

- ودې ليدل، سونيا ! تا پر هغه ملنډې وهلې، ما له هغه سره په بل ډول سپينه کړه.

- نو څه، څه وشول؟ نو، نو هغه څه وويل؟ ناتاشا زه څومره خوشاله يم چې ته له ما نه خوابده شوې نه يې. ووايه، ووايه ماته ټول رښتيا ووايه. هغه څه وويل؟

ناتاشا په حيرت کې لاړه.

- اه سونيا کاشکې تا هغه، هغه شان پېژندای، چې زه يې پېژنم ! هغه وويل... هغه له مانه وپوښتل چې له بالکونسکي سره مې اړيکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه دي، خو کله چې پوه شو ، چې سردار اندرې، د اړیکو پـه شـلولو کې ما ته واک رابښلی، خوشاله شو.
سونیا د خواشیني یو سوړ اسویلی وکړ او وې ویل:
- نو ، تا خو لا له بالکونسکي سره اړیکي نه دي شلولي.
- چـا تـه معلومـه ده، کېـدای شـي شـلولي مـې وي، کېـدای شـي لـه بالکونسکي سره هر څه پـای تـه رسـېدلي وي، ولـې زمـا پـه اړه داسـې فکرونه کوئ؟
- زه هېڅ فکر نه کوم، زما په دې خبرو سر نه خلاصېږي.
- سونیا ته لږ صبر وکـړه، پـه هر څـه بـه پـوه شـې. تـه کـه یـو وار هغـه ووینئ، په رښتیا به پر هر څه پوه شې. ګوره نه د هغه او نه د ما ، زموږ په اړه بد فکر مه کوه.
- زه د هېڅ چا پـه اړه بد فکـر نـه کـوم، ټـول راتـه ګـران دي او پـر ټـولو مې زړه خوږېږي، ولې څه کولای شم؟
سونیا د ناتاشا د غږېدا په خواږه او نرم آوازو ،نه غولیده. څومره بـه چې د ناتاشا څېـره هیلمنـده او مهربانـه کېـده، پـه هماغـه انـدازه بـه د سونیا څېره لا پسې برنده او جدي کېده، هغې وویل:
- ناتاشا تا ماته وویل چې له مـا سـره مـه غږېـږه، زه نـه غږېـدم، اوس خو تا خپله خبرې پیل کړې. ګوره ناتاشا !زه په هغه باور نه لـرم. دا ټـولې پټې خبرې د څه لپاره دي؟ دا رازونه؟
ناتاشا زه په تا ډارېږم !
- ولې ډارېږې؟
سونیا په ډاګه وویل:
- زه په دې ډارېږم چې ځان به مړ او تباه کړې.
سونیا د دې خبرې په ویلو خپله له خپلې خبرې وډاره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناتاشې پر څېرې بیا د کرکې څپې را خورې شوې.

- هو کې، ځان به تباه کړم، ځان به ژر نابوده کړم، هرڅه چې کوم په تا یې څه؟ تا پورې هېڅ اړه نه لري، که تباه کېږم، زه به تباه کېږم. پرې مې ږدئ، په کرار مې پرېږدئ، تا نه هم کرکه لرم.

سونیا له ډاره په ډک آواز غږ وکړ: ناتاشا !

- تا نه کرکه لرم، کرکه ! اورې کنه؟ کرکه، ته زما ابدي دښمنه یې !

او ناتاشا په منډه د باندې ووته. هغه نور نوله ناتاشې سره ونه غږېده او هڅه یې کوله چې په مخه ورنه شي.

ناتاشا د ګبنۍ په هماغه حالت، په هماغه ویرجنې له خواشینې څېرې د ګنهکارانو په څېر له یوې کوټې نه بلې او له بلې نه بلې ته سرګردانه تله راتله، یو شي به یې هسې را پورته کول او سمدلاسه به یې بېرته غورځول.

که څه هم د سونیا لپاره، دغه ټول خورا ګران تمامېدل خو بیا هم هغې خپلې خورلنډې پسې کتل او هغه یې څارله.

د ګراف د راستنېدو په درشل کې، یوه ورځ له هغه د مخه چې باید هغه راګرځېدلې وای، د سونیا پام شو چې ناتاشا ټول سهار د مېلمستون د کړکۍ خواته ناسته او څه ته سترګې په لاره ده او یوه نارینه پوځي ته چې سونیا پر هغه د اناتول ګمان وکړ، کومه اشاره وکړه. سونیا خپلې خورلنډې پسې خپله څارنه لا زیاته کړه او دې ته یې پام شو چې ناتاشا ټول وخت له سهاره تر ماښام پورې یو عجیب او ناآرامه حالت درلود ،هغې، هغو پوښتنو ته چې له دې نه کېدې، ګډوډ ځوابونه ویل، خبرې یې ناتمامې پرېښودې او په هر څه یې خندل.

ترچای نه وروسته سونیا ولیدل چې یو مینځه چې ډار پسې اخېستې وه، د ناتاشې د کوټې د دروازې شاته انتظار وه. هغې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېنځې ته اجازه ورکړه چې ورننوزي، خو خپله يې د دروازې شاته غوږ ونيو او پوه شوه، چې بيا يې هغې ته ليک راوړی دی، ناڅاپه سونيا ته څرګنده شوه چې ناتاشا د ماښام لپاره کوم ګواښمن تکل لري. هغې دروازه وروټکوله، خو ناتاشې دروازه خلاصه نه کړه.

سونيا له ځانسره فکر وکړ:

- هغه، له هغه سره تښتي ! هغه هرڅه ته تياره ده. نن د هغې بشره په ځانګړي ډول د زړه سوي وه او د يو تکل نښې په کې ليدل کېدې. سونيا ته ورپه ياد شول، چې هغه ورځ يې له پلار سره په خدای په امانۍ کې وژړل. هو کې هرومرو ناتاشا له هغه سره د تېښتې تکل کړی دی. هو کې دا نور ښکاره خبره ده چې هغوی تښتي، ښه اوس نو زه څه وکړم؟ پلار جان هم نه شته ! کوراګين ته ليک وليکم، پوښتنه ترې وکړم؟ څوک به هغه دې ته اړ کړي، چې ما ته ځواب وليکي؟ پيېر ته يې وليکم؟ سردار اندرې ويلي و چې د کومې پېښې په وخت کې له هغه مرسته وغواړم ! او يا کېدای شي په رښتيا يې له سردار بالکونسکي سره خپلې اړيکې شلولي وي. (هغې خو پرون شهزادګۍ ماريا ته ليک لېږلی دی). کاشکې، پلار جان دلته وای.

سونيا ته دا خورا ګرانه بربښېده چې په دې اړه له ماريا ديمتريوفنا سره وغږېږي، ځکه هغې په ناتاشا ډېر باور درلود.

سونيا په تياره دهلېز کې ولاړه وه او په زړه کې يې ويل:

- اوس ددې وخت رارسېدلی، وښيم چې دا کورنۍ څومره په ما حق لري، ما ددوی ښه هېر کړي نه دي، څومره نيکولای ماته ګران دی. آن که درې شپې هم ويده نه شم، زه به په همدې تياره دهليز کې ولاړه و اوسم. زه به له خپل ټول قوت نه کار واخلم او هغه به تېښتې ته پرې نه ږدم. نه، زه به اجازه ورنه کړم چې دغه کورنۍ رسوا او بدنامه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۶

اناتول په دې وروستيو وختونو کې، د دولوخوف کره استوګن شوی و. د ناتاشا د تښتولو لاره لا څو ورځې د مخه دولوخوف جوړه کړې وه او په هماغه ورځ چې سونيا د هغې د کوټې تر شا غوږ ونيو او د هغې د ساتنې تکل يې وکړ، بايد تښتول شوې وای. ناتاشا ژبه کړې وه چې د ماښام په لسو بجو، د ودانۍ د شا له خوا ور وتلې او کوراګين هغه درې آسيزه ګاډۍ کې د مسکو په شپېته ورستۍ کې پراته کامنکا نومي کلي ته تښتولې وای. په هغه کلي کې له کليسا نه يو شړل شوی خوابدی پاپ رابلل شوی و چې د هغوی نکاح وتړي، له هغه ځايه بايد د ډاګي آسونو په مرسته د وارسا واټ ته رسول شوی او بيا له هغې سيمې نه د ډاګ په ګاډيو کې په چټکۍ بهر ته تللی وای.

اناتول پاسپورت درلوده، لس زره روبله يې له خور نه اخيستي و او لس زره نور يې هم په ضمانت له دولوخوف نه پور کړي و. دوه شاهدان يو خوستيکوف چې پخوا يې د کاتب دنده لرله او اوس دولوخوف په جوارګرۍ او بل کوم اخ و ډب کې د ناندريو لپاره له ځانسره ګرځاوه او بل مکارين چې د سواره پوځ يو متقاعد افسر و. دغه افسر ښه سړی و، مګر لږ مست غونډې ښکارېده. د هغه کوراګين ډېر خوښېده. دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه په لومړۍ کوټې کې ناست او چای یې څکه.

دولوخوف چې د سفر کالي یې اغوست، موزې یې په پښو، د خپل کار په کوټه کې چې غولی او دیوالونه په پارس کې جوړو شویو قالینو، د خرس په پوستونو او ډول ډول وسلو فرش او سینګار شوي و، د هغه میز تر شا چې... څو بنډله پیسې پرې پرتې وې، ناست و.

اناتول چې تنۍ پرانستې پوځي دریشي اغوستې وه، له هغې کوټې نه چې شاهدان یې په کې ناست وو، د ودانۍ د شا کوټې له لارې چې هلته د فرانسوي چوپړ یې له څو نورو تنو سره وروستي پنډونه تړل، د دولوخوف کوټې ته تګ راتګ کاوه. دولوخوف د پیسو بنډلونه شمېرل او لیکل یې، هغه وویل:

- ښه خو ستیکوف ته باید دوه زره روبله ورکړې.

اناتول وویل: نو، ور یې کړه!

دولوخوف وویل:

- خو ماکارکا (ماکارین دوی په دې نامه یادوه) بې له هغه چې څه ته سترګه ونیسي، د تا په خاطر په اور او اوبو کې ځان اچوي، بیا یې خپلو حسابونو ته اشاره وکړه او وې ویل:

- حسابونه ټول پوره شول، ښه، څنګه منئ یې کنه؟

اناتول چې ښکاره وه، د دولوخوف خبرې نه اوري، له هغې موسکا سره چې له شونډو نه یې نه لرې کېده، پرته له هغه چې هغه ته وګوري، وویل:

- ښکاره خبره ده، چې منم یې.

دولوخوف خپل دفتر وتاړه او له ملنډو نه په ډکې موسکا یې اناتول ته وویل:

-پوهېږې تا ته وایم، پرېږده، تر او سه لا وخت شته، دا لېونتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده !

اناتول ځواب ورکړ:

- احمقه، دا څه وايئ، ته دا اپلتې ويل پرېږده... که ته پوهېدای، چې... خدای خپله ښه پوهېږي، چې څه به کېږي...

دولوخوف بيا وويل:

- رښتيا درته وايم، دا لېونتوب دی چې ته يې کوې، پرېږده ګوره ! دا ټوکې نه دي، ته له اور سره لوبې کوې.

اناتول وويل:

- بيا بيا مې لمسوې، بيا مې پاروې، ورکېږه بلا درپسې ! پوه شوې؟ ولې مې خپه کوې، رښتيا درته وايم، زه ستا ددې ټوکو د اورېدو وخت نه لرم.

دا يې وويل او له کوټې نه ووت. کله چې له کوټې نه ووت، دولوخوف هغه پسې مهربانه خو له سپکاوي ډکه خندا وکړه.

دولوخوف ورپسې ورغبرګ کړ:

- تا ته وايم ودرېږه، ټوکې نه کوم، رښتيا وايم، دلته راشه، دلته !

اناتول بېرته کوټې ته راستون شو، هڅه يې وکړه، آرام او هغه ته ځير او خبرو ته يې غوږ شي. هغه ته يې وکتل او له خپلې خوښې نه پرته يې هغه ته غاړه کېښوده.

- ګوره غوږ شه ! د وروستي ځل لپاره درته وايم، زه له تا سره ټوکې لرم؟ چې له تا سره ټوکې وکړم. تر اوسه مې د تا په وړاندې څه ويلي و؟ پاسپورت چا درته جوړ کړ؟ پيسې چا درکړې؟ پاپ چا درته راوبوله؟ له ما پرته بل څوک و، چې دا ټول درته وکړي؟

دا يې ورته وويل، له هغه نه يې غېږ تاو او ښکل يې کړ.

هوکې ما له تا سره مرستې کړې دي، خو رښتيا هم بايد درته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاګه کړم. دا کار چې ته کوې، دا ډېر ګوابښمن کار دی او که لږ فکر وکړې، دا لېونتوب او حماقت دی. ښه تا هغه وتښتوله او لاړې، ډېر ښه، خو خبره دلته پای ته رسېږي؟ نه، فکر کوې، چې ته به آرامه شې؟ دا به ورته سپینه شي چې تا ښځه لرله او محکمې ته به دې خبره ورسېږي.

اناتول بیا تندی تریو کړ او وې ویل:

- چې ځومره اپلتې غږوئ! ما خو هر څه درته ویلي کنه؟ هغه په هماغه ځانګړي تعصب سره چې زیاتره باڅاري او بې عقله خلک یې، له خپلې بې عقلۍ نه لاس ته راغلو پایلو لپاره کاره وي، خپل سل ځله ویل شوي دلایل بیا د دولوخوف ته وا ورول، هغه وویل:

- ګوره بیا هم درته وایم، ما خپله پریکړه کې ده. هغه خپل ټول امکانات او لارې یادې کړې او په داسې حال کې چې خپلې ګوتې یې شمېرلې وویل:

- که دغه واده ښه دی یا بد، زه هېڅ مسوولیت نه لرم، که ښه هم شي، ما ته کوم ارزښت نه لري، په بهر کې ځوک له هغه نه، نه خبرېږي، داسې نه ده؟ نوله تا نه هیله کوم، نورې خبرې بس کړه، چوپ او په کرار مې پرېږده او خبرې مه کوه.

- رښتیا درته وایم، پرېږده، دا لېونتوب پرېږده، ته ځان ته خپله زولنې اچوې.

اناتول وویل:

- ځه ورکېږه، بلا درپسې!

خپلې ځنې یې په دواړو منګلو کې کلکې کړې، بلې کوټې ته لاړ، خو سمدلاسه بېرته راستون شو، دولوخوف ته مخامخ نېږدې پر ځوکۍ یې پلترۍ ووهلې، د هغه لاس یې راونیو، پر خپل زړه یې کېښود او

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې ویل:

- خدای خپله پوهېږي، چې څه خبره ده؟ ته ګوره چې څنګه وهل کوي؟ څنګه مې زړه درزېږي؟ پوهېږې څه پښې لري؟ مهربانه ملګریه! څه غلچکونه، ښاپېرۍ ده، ښاپېرۍ، پوهېږئ؟

دولوخوف چې ښکلې او سپین سترګې، سترګې یې ځلېدلې په دې هیله یې هغه ته یو ترخه موسکا ورولېږله، چې نور هم ملنډې پرې ووهي او وې ویل:

- نو که پیسې دې خلاصې شي، بیا به څه کوئ؟

اناتول د زړه له کومې په راتلونکې د نه پوهېدو د تصور نه وړاندې خپله پوښتنه تکرار کړه:

- نو بیا به څه کوئ؟ ښه؟ نه پوهېږم چې بیا به څه کوم... دا څه احمقانه خبرې دي. خپل ساعت ته یې وکتل او وې ویل:

- ښه نو! نور یې وخت رارسېدلی دی.

اناتول پس خانې ته لاړ او پر خپلو چوپړانو یې غږ وکړ:

- نور هم ځنډېږو، که څنګه؟ دا څه شی لټوئ؟

دولوخوف د میز له سره پیسې ټولې کړې، یوه سړي ته یې ددې لپاره ورغږ کړل، چې دوی ته ډوډۍ او شراب برابر کړي. خپله ووت او هغې کوټې ته لاړ چې ماکارین او خوستیکوف په کې ناست وو.

اناتول په کوټه کې پر ولاړې غځېدلې څوکۍ څنګل وهلې وه، سر یې لاس کې نیولی و او په داسې حال کې چې په خیالو کې ډوب و، موسېده، تر شونډو لاندې یې نرم نرم څه ویل.

دولوخوف له بلې کوټې ورته راغږ کړ:

- راځه کوم شي وخوره، یو جام پورته کړه.

اناتول چې هماغه شان موسېده، ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، نه یې غواړم.
- ورشه بالاګا راغلی.

اناتول پاڅېد او خوړنتون ته ورننوت. بالاګا، د درې آسیزه ګاډیو یو پېژندل شوی ګاډیوان و، چې له شپږو کالو راهیسې یې له دولوخوف او اناتول سره اندېوالي درلوده او په خپلو درې آسیزه ګاډیو یې ددوی ډېر خدمت کړی و. کله چې د اناتول غونډ د توفیر په ښارګوټي کې و، په وار وار سره هغه، ماښامي له هغه ځایه راسپور او سپېده داغ یې مسکو ته رارسولی او سبا شپه یې بېرته هلته رسولی دی. هغه په وار وار دولوخوف د هغه له پوروړو ژغورلی و، په وار وار دغه ګاډیوان دغه دوه اندېوالان له جټانو او خپلو ملګرونجونو سره په ښار کې ګرځولي وو... د دغو دواړو نه د هر یو په ډېرو داسې پېښو او رسواییو خبر و، چې د هغه له امله کېدای شو، هغوی هر یو سایبریا ته تبعید کړای شي. هغوی به هم زیاتره وخت هغه د خپلو عیاشیو بنډارونو ته رابالهٔ، جامونه به یې ورسره پورته کول،له جټانو سره به یې نڅاوې کولې او د هغوی په زرګونو روبلونه به دده د لارې خرڅېدل. د هغوی په چوپړ کې هغه هر کال تر شلو وارې پورې خپل ژوند له مرګ سره مخامخاوه، تر وهلو خوړلو پورې به یې د هغو ساتنه کوله، د هغو آسونو قیمت چې ده به ددغو دوو تنو په چوپړ کې له پښو اچول، تر هغو پیسو زیات و، چې دوی به د بالاګا د چوپړ په بدل کې، هغه ته ورکاوه، خو ده ته هغوی ګران وو. دهغو په ساعت کې تر ۱۷ ورستو پورې چټک تګ خوښېده. د هغه خوښېدل، چې د هغو په چوپړ کې خپلې ګاډۍ واړوي، ټکر یې کړي، له نورو ګاډیو نه مخکې شي او لکه باد هسې د مسکو کوڅې لاندې کړي. د هغه دا خوښېدل چې د باد په شان په چټکه ګادیوانۍ کې د ده تر شا له ناستو نشه اندېوالانو نه دا خبرې واوري:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نور هم چټک، نور هم چټک، دا سې چټک چې نور نو ناشوني وي. د هغه خوښېدل چې په لاره په کړاو روانو بزګرو ته متروکې ور واره کړي او په زړه کې وو ايي، دا هم د رښتينو بادارانو له خوا.

اناتول او دولوخوف ته هم بالاګا ډېر ګران و. هغه په ګاډيوانۍ کې د ښې استادۍ او هم له دې کبله چې د هغه هم څه خوښېدل چې ددوی خوښېدل. بالاګا، به له نورو مسافرينو سره مخکې له مخې پيسې، هر دوه ساعته پنځه ويشت روبله ټاکل. ده خپله به د هغو ګاډيواني هم نه کوله، خپل زلمي ګاډيوانان به يې ورلېږل، خو ددولوخوف او اناتول لپاره، چې ده هغوی د خپلو اربابانو په نامه نومول، تل خپله چمتو و او هېڅکله به يې د خپل چوپړ په بدل کې پيسې هم نه غوښتې. هغه به يوازې، په څو مياشتو کې يو وار کله چې د هغو د چوپړانو له لارې خبر شو، چې بادارانو يې پيسې لري، نو کوم سهار تر نشې وروسته به راغي، درناوی به يې وکړ، په ملا به خم شو او ويل به يې چې پيسو ته اړتيا لري. بادارانو به هم تل نازاوه. هغه ويل:

- پلارکه فيودرايوانويچه! مرسته راسره وکړئ، يو روغ آس هم راپاتې نه دی، جيب مې تش دی، هر څه چې کولای شي هغه راسره وکړئ.

اناتول او دولوخوف به چې کله پيسې لرلې، زره، دوه زره روبله به يې هغه ته ورکول. بالاګا کليوال، د ژيړ ډوله ويښتو خاوند، سره بشره، په ځانګړي ډول څوربه غاړه، ټيټه ونه، پيته پزه درلوده او د اته ويشتو کالو په منګ ځوان و چې ځلېدونکې وړې سترګې او وړه زنه يې لرله.

هغه نرۍ شنه چپنه چې ورېښمين استر يې درلوده پر لنډ پوستين اغوستې وه.

هغه په لومړۍ کوټې کې، د ځړوند سپيڅلي شمايل په وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېد ، پر ټټر او تندي یې د صلیب کرښې وویستې، د دولو خوف پلو وړاندې ورغی او خپل کوچنی تور لاس یې هغه ته وروړاندې کړ، تر درناوي وروستې ته یې هغه ته وویل:

- فیودرایوانوویچ !

- سترې مه شئ وروره ! راشه، دا هم هغه.

د اناتول پلو ته چې همدا اوس،د راننوتو په حال کې و، لاس وروړاندې کړ او وې ویل:

- جلالتمابه سلام !

اناتول خپل لاسونه، د هغه په اوږو ورکېښودل او وې ویل:

-زه تاته ګران یم او که نه؟ اوس د رښتني چوپړ وخت رارسېدلی، کوم آس دې راوستی دی؟ ها !

بالاګا ځواب ورکړ:

- هماغه چې ستا استازي یاد کړي وو، هماغه یاغي آسونه.

- نو غوږ شه بالاګا ! که ګاډی یاغي هم شي، پروا نه لري خو زه غواړم، چې درې ساعتو کې موږ ورسوئ.

بالاګا سترګې کېښکودې او وې ویل:

- که ټوټه ټوټه شي، نو څنګه به ورسېږو ؟

اناتول چې سترګې یې راوتلې وې، ناڅاپه چغه کړې:

-اوربوز به دې درمات کړم، ټوکې به نه کوې...

ګاډیوان په خندا خندا ځواب ورکړ:

- څه ټوکې ! ما تر اوسه پورې له خپل باداره څه سپمولی دی؟ تر هغه چې آسونه ژوندي وي، زغلو به.

اناتول وویل:

- چې داسې ده، کېنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف وويل:

- راځه کښېنه، ښه شو.

- نه فيودرايوانوويچه، همداسې ولاړ ښه يم.

اناتول وويل:

- راځه کښېنه او جام پورته کړه.

يو لوی ګيلاس مادير (يو ډول خوراښه شراب) يې ورته واچول. د دغو شرابو په ليدو د ګاډيوان سترګې وځلېدې. هغه د نزاکت له مخې، وويل:

- نه، نه يې څکم. ولې وروسته يې په سر واړول او خپلې شونډې په هغه سره وريښمين دستمال چې له خولۍ نه يې راويستلي و، پاکې او وې ويل:

- ښه جلالتمابه! څه وخت به خوځېږو؟

اناتول، ساعت ته وکتل او وې ويل:

-هوکې! همدا اوس.

- خو بالاګا! ګوره چټک به ځې او په وخت به رسېږې، کنه؟

بالاګا وويل:

- هوکې، ګوره چې ځنګه ځو، که په خير لاړ شو، ولې به په خپل وخت نه رسېږو. ګوره ستا خو يادېږي، چې توفير ته مې په اوو ساعتونو کې رسولې، يادېږي او کنه؟ اوس هم مه ډارېږه جلالتمابه!

اناتول خپلې خاطرې وريادې کړې او ماکارين ته يې چې په مينه مينه يې ده ته کتل، وخندل او وې ويل:

- پوهېږئ يو وار د حضرت مسيح په ميلاد کې له توفير نه راروان و، باور به دې رانه شي ماکار، موږ داسې چټک راتلو چې له ددوو ګاډيو له سره همداسې راوالوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالاګا دولوخوف ته وکتل او دغې کیسې ته یې دوام ورکړ:
- څه آسونه وو ! دوه ځوان آسونه مې، د خپل قهري آس تر څنګ ترلي وو، باور به ونه کړې، فیودرایوانوویچه شپیته ورسته الوتل. د هغو مخه نیول ګرانه خبره وه، ساړه وه، لاسونه مې شنډ شوي وو. ورته مې وویل، جلالتمابه ! راشه او جلو ونیسه، خپله یې د ګاډۍ په وروستي سیټ کې ځان واچاوه. آسونه داسې یاغي شوي و، څه نور د متروکو وهلو ته اړتیا نه لیدل کېده، آسونه خپله الوتل. هغوی په درې ساعتو کې ورسېدل، مګر د کیڼې خوا آس له پښو ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

اناتول له کوټې ووت او څو دقیقې وروسته پوستین په غاړه د سپین زرو ملاوستني په ملا د سمور د پوست خولۍ لکه د زلمیانو په څېر د سر په یو څنګ ایښې وه، داسې چې د هغه له ښکلي څېرې سره یې سخت اړخ لګاوه، ببرته راستون شو، هینداري ته یې وکتل او په هماغه حالت چې د هینداري په وړاندې درېدلی و، د دولوخوف په وړاندې ودرید، او د میو جامې یې پورته کړ.

اناتول وویل:

- ښه فدیا ! د خدای په امان ! ستا له هر څه نه مننه، د خدای په امان ! په چرت کې لاړ، بیا یې ماکارین او نورو ته مخ وروااړاوه او وې ویل:

- ښه ملګرو ! زما د ځوانۍ یارانو ! د خدای په امان...

که څه هم ټول له هغه سره روان وو، داسې برېښېده چې اناتول په دې توګه غواړي د خپلو انډیوالانو په وړاندې دغو خبرو ته پارونکي او لمسوونکي بڼه ورکړي. هغه چې ټټر وړاندې ویستلی و او یوه پښه یې ښوروله، هره کلمه جلا او لوړه ویله.

هغه ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ټول مو جامونه پورته کړئ، بالاګا ته هم، نور ملګرو او زما د ځوانۍ همزولو اندېوالانو ، ما او تاسو ډېرې عیاشۍ کړي، خوښۍ مو تېرې کړي او ژوند مو کړی دی، کنه؟ اوس نو خدای خبر دی چې بیا به مو څه وخت دیدن کېږي؟ زه بهر ته روان یم، د تېر ژوند په یاد مو ، د روغتیا په یاد مو ، هورا ! دا یې وویل او خپل جام یې وڅکه او هغه یې په ځمکه وویشت.

بالاګا ، هم خپله جام وڅکه، شونډې یې په دستمال پاکې کړې، او وې ویل:

- روغ اوسئ.

ماکارین چې سترګې یې له اوښکو ډکې وې، له اناتول نه یې غېږ تاو کړه او وې ویل:

- اخ شهزاده، چې ستا دا بېلتون څومره راته ګران او غمرلی دی.

اناتول چغه کړل:

- ځۍ چې ځو ، ځۍ چې ځو !

بالاګا ، له کوټې نه وتونکي و ، چې اناتول ورته وویل:

- نه، نه ودرېږه، دروازه پورې کړه، تر تګ نه مخکې لو مړی باید کېنو (روسان سفر ته له وتلو مخکې د وتلو په وروستې شېبه کې کېني) هو کې، دغسې ! دروازه یې وتړله او ټول کېناستل.

څو شېبې وروسته، اناتول پاڅېد او وې ویل:

-اوس نو درځئ هلکانو ! درځئ !

د اناتول جوزوف نوي چوپړ، کڅوړه او توره مې هغه ورکړل او ټول دالان ته ووتل.

دولوخوف وویل:

- پوستین دې چیری دی؟ های ! ایګناتکا ! لاړ شه ماترینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتویوفنا ته ورشه، پوستین ترې وغواړه او رایې وړه، هغه سترګې کېښکودې او زیاته یې کړه:

- ما اوربدلي دي، چې کله یوه نجلۍ تښتوي، نجلۍ زړه نازړه وي، له ډاره داسې وي لکه مړې. له کوره په هماغو کالیو کې راوزي، چې په کور کې یې اغوندي. تا به لا څه ورته ویلي نه وي، اوښکې یې را رونې وي، عذر او زارۍ وي، پلار جان او مورجانه وریادېږي. او غواړي چې بېرته کورته ستنه شي... خو ته خپل پوستین له ځان سره واخله، هغه ورواغونده، په ګاډۍ کې یې کېنوه او د خدای په امان. مینځې د ګېدړې له پوستکي جوړ ښځینه پوستین راوړ.

هغه داسې چغه وکړه چې آواز یې په کوټو کې انګازه وکړه:

- بې عقله! ما در ته وویل چې د سمور له پوستکي جوړ پوستین راوړه. تاتریشکا! د سمور د پوستکي.

یوې ښکلې، په ملا چنګې، ژېړ رنګې جتې، چې توري ځلېدونکې سترګې او توري شین بخونۍ ګړګوټ څڼې یې درلودې، ښکلی سور شال یې په اوږو د سمور د پوستکي پوستین په لاس کوټې ته راودانګل.

داسې بربېښېده چې هغه له خپل باداره حیا کوي او د خپل پوستین د لاسه ورکولو له امله خوابدي کېږي، خو بیا یې هم وویل:

- څه پروا لرئ، دا زما پوستین واخلئ، زړه مې نه پسې خوږېږي.

دولوخوف هغې ته ځواب ورنه کړ، پوستین یې واخیست او د ماتروشکا پر اوږو یې ورواچوو او هغه یې ښه په کې تاو کړه... ټول په دوو ګاډیو کې ځای پر ځای شول...

بالاګا وپوښتل:

- چمتو یاستئ؟ د ګاډۍ جلو یې تر مړوند تاو او چغه یې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درځئ، او د نیکیتسکي پر واټ شېوه شول. په دې وخت کې یوازې د بالاګا او د هغه تر څنګ په ګاډۍ کې پر صندوق د ناست ځوان چغې چې آسونه یې له باد هسې زغلول، اورېدل کېدې. د مسکو د اربات په ډګر کې ددوی ګاډۍ د یوې بلې ګاډۍ سره ولګېده او د کوم شي د ماتېدو غږ واورېدل شو او ګاډۍ لکه باد هسې د اربات په واټ کې له سترګو پناه شوه. د پادنسدواټ تر وهلو وروسته، دوی خپلې چټکتیا لږه کمه کړه، راوګرځېدل او آسونه د ستاریا کانیوشینۍ په څلورلاره کې ودرېدل.

هغه ځوان د بالاګا تر څنګ ناست و، ددې لپاره یې لاندې ودانګل چې د آسونو اوربوزونه ونیسي، خو په دې کې دولوخوف او اناتول لا د وختنه پلي شوي او پر لار روان وو، کله چې د کور د دروازې خولې ته ورسېدل، دولوخوف شپلکی وواهه او له هغې خوا نه هم د شپلکي ځوابي غږ واورېدل شو او تر هغه وروسته یو مینځه راووته او وې ویل:

- راځئ د ننه، کنه څوک به مو ووینې.

هغې مینځې زیاته کړه:

- اوس انګړ ته راننوزئ، وبه مو وینې.

دولوخوف د دروازې مخې ته ودرېد، اناتول مینځې پسې وخوځېد او انګړ ته ننوت، د دیواله له څنګه تېر او پورته په زینو یې منډې کړې.

د ماریا دیمتریوفنا څورب، چوپړ ګفریل د اناتول تر مخې راپیدا شو او وې ویل:

- راځئ، مهرباني وکړي اغلې ته!

دغه چوپړ چې په څورب ځان د اناتول مخې ته خنډ شو په غړمبهاري وویل:

- مهرباني، اغلې ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اناتول چې سا یې بنده بنده کېده، په پسهاري و پوښتل:

- کومه اغلې! ته څوک یې؟

- مهرباني وکړه، امر شوی، تاسو هغې ته بدرګه کړم.

دولوخوف چغه کړل:

-کوراګینه! خیانت شوی، غولول شوي یو، شاګرز! دولوخوف، له هغې پنجرې سره چې درېدلی و، له څوکیدار سره لاس او ګریوان و، څوکیدار هڅه کوله، اناتول پسې هغه پنجره ټینګه کړي چې ترې تیر شوی و. دولوخوف په خپل وروستي توان څوکیدار پورې وهه، د تښتې په حال کې یې اناتول له لاسه راونیو، هغه یې له پنجرې راوویست او دواړو د ګاډي خواته وروځغاستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

ماریا دیمتریوفنا ولیدل، چې سونیا په دهلیز کې ژاړي، هغه یې دې ته اړ کړه چې هر څه دې ته ووایي. ناتاشا ته لیکل شوی یاددښت ،دماریا دیمتریوفنا په لاس ورغي او له دغه یاددښت سره یو ځای، د ناتاشې کوټې ته ورننوته.

هغې ناتاشا چې په حیرت،وچو او بې احساساه سترګو یې دې ته کتل، پورې وهله او ورته وویل:

- بې شرمې، بې حیا نجلۍ ! غږېږئ به نه، نه غواړم هېڅ شی واورم.
د هغې کوټه یې قفله کړه او چوپړانو ته یې سپارښتنه وکړه چې هر هغه ځوک چې نن شپه دوی کره راځي، انګړ ته راننباسي او پرې یې نه ږدي چې بهر ته ووتښتي. خپل چوپړ ته یې سپارښتنه وکړه چې هر ځوک راځي، دې ته دې راولي، خپله لاړه، په مېلمستون کې کېناسته او د تښتوونکو راتګ ته سترګه په لارې شوه.

کله چې ګوریل نومې چوپړ راغي او ماریا دیمتریوفنا ته یې خبر ورکړ چې تښتوونکي وتښتېدل، هغې تندی تریو او لاسونه یې تر شا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټه کړل، تر ډېرو پوري په کوټه کرځېده راګرځېده او په دې اړه يې فکر کاوه، چې څه وکړي. د ماښام اوه بجې وې چې لاس يې په جيب کې په کلي ولګېدې او د ناتاشې کوټې ته ورغله. سونيا په دالان کې ناسته او ژړل يې. هغه چې ساندو پسې اخېستې وه، په زارۍ زارۍ يې وويل:

- د خدای لپاره، هيله کوم پرې مه ږده چې ورشم.

ماريا ديمتريوفنا پرته له هغې چې ځواب ورکړي، دروازه خلاصه کړه او ورننوته. د خپل قهر د آراملو لپاره يې په زړه کې وويل:

- بې شرمه، بې حيا، بې ننګه، زما په کور کې او دا رسوايي. په پلار مې يې زړه خوږېږي. که څه هم دا به ګرانه خبره وي، خو ټولو ته سپارښتنه کوم چې په دې اړه څوک څه ونه وايي او ګراف پوه نه شي. په ټينګو ګامونو کوټې ته ورننوتله. ناتاشا پر کټ پرته وه، سر يې په منګلو کې مروړلی و او هېڅ نه ښورېده. هغه په هماغه حال پرته وه چې ماريا ديمتريوفنا هغه دلته قفل کړې او ترې وتلې وه.

ماريا ديمتريوفنا وويل:

-واه واه زيری دې راباندې! آفرين! زما په کور کې خپل لوند سره وعدې کوئ! ما به نه غولوی. دلته به دوکې او پېښې نه کوئ! هر هغه څه چې درته وايم په ځير به يې اورې. هغه يې له منګولو راونيوله او وې ويل:

- ګوره غوږ ونيسه، هر څه چې وايم اورې به يې. تا د يوې بې حيا او سپين سترګې نجلۍ په شان ځان رسوا او بدنامه کړ، زه پوهېږم چې له تاسره څه وکړم. خو په پلار مې دې زړه سوځي.

ناتاشا، هماغه شان چې پرته وه. هېڅ بدلون په کې رانغي، خو له هغې نه د نه اورېدونکي ژړا او ساندو غږ احساسېده. ماري ديمتريوفنا سونيا ته مخ وروا اړاوه او پر کټ د ناتاشې ترڅنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېناسته.

ماریا دیمتریوفنا په ځېړ او ډډ غږ وویل:

- بختورو چې وتښتېد ، خو زه یې پیدا کوم، ته اورې کنه، چې زه څه وایم؟

خپل ځېړ او پنډ لاس یې د ناتاشا تر مخ لاندې کېښود او هغه یې خپلې خوا ته راوګرځاوه. ماریا دیمتریوفنا او سونیا د هغې د مخ په لیدو ، حیرانې شوې، د هغې سترګې ځلېدونکو خو ځای پر ځای وچې ولاړې وې، شونډې سره ورغلې او چاودلې او غومبوري یې لوېدلي وو.

په غضب او کرکه یې د ماري دیمتریوفنا ځان وژغوره، خپله پخوانۍ بڼه یې غوره کړه او وې ویل:

- پرې مې ږدئ... څه رانه غواړئ، غواړم مړه شم.

ماریا دیمتریوفنا وویل:

- ناتاشا زه د تا خیر غواړم، غواړې وېده شئ، وېده شه، همداسې وغځېږه، زه به لاس هم درنه وړم، خو خبرې مې واوره... نور زه نه وایم چې ته ګنهکاره او ملامته یې. ته خپله پوهېږئ، خو خبره په دې کې ده چې سبا دې پلار راځي، هغه ته څه ووایو؟ د هغه ځان بیا له سلګیو نه په ربړېدېدو شو.

- ټول خبرېږي، پلار دې، ورور دې، کوژدنی دې.

ناتاشا چغې کړې:

-نو ، هغه خبرېږئ، زه کوژدنی نه لرم، ما هغه ته ځواب ورکړ.

ماریا دیمتریوفنا دوام ورکړ:

- په هر حال هغوی خبرېږي، ته فکر کوې هغه دا خبره همداسې پرېږدي؟ ګوره، هغه خو پلار دی، زه هغه ښه پېژنم، هغه به اناتول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئيل ته راوغواړي، دا به بيا ښه کار وي که څنګه؟

ناتاشا له کټه لږ راکږه غوندې شوه، له کرکې نه په ډک غلچک يې ماريا ديمتريوفنا ته وکتل او چغه يې کړل:

- پرې مې ږدئ ! ستاسو يې زما په ژوند څه؟ ولې؟ ولې مو زما په ژوند کې لاس وواهه؟ چا تاسو نه ددې کار غوښتنه کړې وه؟

ماريا ديمتريوفنا له قهره ډکه چغه وکړه:

- تا څه غوښتل، څه شوي واى؟ په تا چا بنديز لګولى و، که څنګه؟څوک کورته د هغه د راتګ خنډ شوي وو؟ ولې هغه غوښتل چې تا د کومې نوم ورکې جتې په شان يوسي؟ ښه دا يې ورې او تښتولې، نو ته څه فکر کوې، هغه به يې پيدا کړى نه و؟ ستا پلار، ورور او کوژدنى؟ هغه سپک، بې ننګه، پوهېږئ، پوه شوې او کنه؟

ناتاشا چې لږ راپورته غوندې شوه چغې کړل:

- هغه تر ټولو تاسو نه غوره دى، که تاسو د هغه خنډ شوي نه واى... اخ، لويه خدايه ! دا څه شي دي؟ سونيا تا ته وايم دا څه کېږي؟ ووزئ، رانه ووزئ !

هغې داسې ساندې وهلې، داسې د ناهيلى، د داسې خلکو په څېر يې ژړل، چې يوازې خپله د خپل کړو په پايله پوهېږي. ماريا ديمتريوفنا بيا څه ويل پيل کړل، خو ناتاشې پر هغو ورچغې کړې ! ووزئ، ووزئ، تاسو ټول له ما نه کرکه لرئ، او زما سپکاوي کوئ او ځان يې ببرته په کټ کې وارتېږه.

ماريا ديمتريوفنا لا تر يوې مودې پورې هغې ته ددې لپاره نصيحت کاوه چې ناتاشا په دې ډاډه کړي چې دا پېښه يې له پلار ه پټه کړي او هېڅوک په هېڅ شي خبر نه شي. ددې لپاره بايد په خپله ناتاشا هر څه هېر کړي او هېڅ چا ته څه ونه وايي. ناتاشا ، ځواب نه وايه. هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې سلګۍ نه وهلې او نه يې ژړل، خو له سره تر پښو پورې رېږدېده. ماريا ديمتريوفنا د هغې ترسر لاندې، سرو بړدې کېښود ، دوه کمپلې يې پرې وروا چولې او په خپله يې يو زيتون ګل ورته راوړ، خو ناتاشې هغې ته پاملرنه ونه کړه.

ماريا په دې خيال چې هغه وېده ده، له کوټې نه د وتلو په وخت کې وويل:

- پرېږده چې وېده شي. خو ناتاشا وېده نه وه. رنګ يې الوتی او سترګې يې زېږې رډې وتلې وې. هغه شپه تر سهاره وېښه پاتې شوه. له سونيا سره هم چې څو ځله يې د کټ سر ته راغله ونه غږېده.

له وعدې سره سم ،بله ورځ سهار د وخته ،ګراف ايليا اندريوويچ چې د مسکو څنډو ته تللی و ، راستون شو. هغه خورا خوشاله و او د مسکو د څنډو جايدادونه يې په ښه بيعه خرڅ شوي و او نور هېڅ شي په مسکو کې د هغه د پای ته کېدو اوله ګرافينې سره چې په زړه کې د هغې د ليدو لېوالتيا پسې اخېستی و ، د ديدن څنډ کېدای نه شو.

ماريا ديمتريوفنا چې هغه وليد ، سمدلاسه يې ورته وويل، چې ناتاشا پرون سخته ناروغه شوې، دې ډاکتر ورته راغوښتی او نن يې روغتيا ښه ده. ناتاشا نن سهار له خپلې کوټې راونه وتله.شونډې يې وچې او چاودېدلې او سترګې يې لوېدلې وې. هغه د کړکۍ خوا ته ناسته وه او په ځير ځير يې په کوڅو کې تېرېدونکو خلکو ته کتل. کله به چې يې څوک کوټې ته راننوتل، په تلوار به يې مخ ورواړاوه. داسې برېښېدل چې کوم خبر يا ليک ته سترګې په لاره وه.

کله چې ګراف، د هغې کوټې ته ورننوت، هغه په خورا ګبنې د هغه د نارينه ګامونو غږ ته غوږ شوه او د هغې پر څېرې بيا هماغه پخوانۍ سړه څپه او د کرکې نښې راخورې شوې. آن د پلار په ليدو هم له ځايه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته نه شوه ! ګراف وپوښتل:
- څه درشوي دي زما ښاپېرۍ؟ ناروغه یئ؟
ناتاشا چوپه شوه، خو وروسته یې وویل:
- هو کې ناروغه یم.
ګراف په خواشینۍ د هغې د داسې مات او ژوبل شوي حالت پوښتنه وکړه او وې ویل په کوژدنۍ خو به یې څه نه وي شوي. هغې ډاډ ورکړ چې هېڅ پېښه نه ده شوې او هیله وکړه چې بې غمه وي او ناآرامه نه شي.
ماري دیمتریوفنا هم د ناتاشې د خبرو ملګرتیا وکړه او وې ویل چې له ناروغۍ پرته بل څه پېښ شوي نه دي.
ګراف ته د ناتاشې دغه ناروغۍ خورا بل ډول وبرېښېده، د لور په پرېښانۍ، د سونیا او مارینا دیمتریوفنا په خواشینو څېرو کې یې له ورایه لیدل، چې څه کومه بده پېښه پېښه شوې ده. خو دهغه لپاره ددې ګرانې لور ته د داسې یوې پېښې پېښېدل، چې د بې ننګۍ او بې شرمۍ سبب شي، آن په تصور کې هم وحشتناکه وه، هغه ته خپله خوشالي او آرامي داسې ګران وه، چې له نورو پوښتنو نه تېر شو او ځان یې خپله په دې ډاډه کړ، چې هېڅ ځانګړې څه نه دي پېښ شوي او کلي ته تګ به یوازې د خپلې لور د ناروغۍ له امله وځنډوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

پییر مسکو ته د خپلې ښځې ایلن تر راتګه وروسته، هڅه کوله چې ددې لپاره کومې خوا ته مخه کړي چې له هغې سره یې دیدن ونه شي.
مسکو ته د رستوف د کورنۍ تر راتګ نه وروسته، د هغه اغېز له امله چې ناتاشا په ده کړی و، دی یې دې ته اړ کړی و، چې د خپل تکل په لاس ته راوړلو کې تلوار وکړي. هغه د یوسف الکساندروویچ کونډې ته چې د توفیر په ښار کې اوسېده، ددې لپاره ورغی چې هغې ژبه کړې وه، د خپل خدای بښلي مېړه سند ونه ده ته ورکړي.
پییر چې کله له توفیر نه مسکو ته راستون شو، هغه ته یې د ماریا دیمتریوفنا هغه لیک سره ورکړ چې په هغه کې یې له ده نه هیله کړې وه چې د اندرې بالکونسکي او د هغې د ناوې په هکله د یو مهم کار لپاره ددې کره ورشي. پییر هڅه کوله چې له ناتاشا سره یې هم دیدن ونه شي. هغه ته داسې برېښېده چې د ناتاشې په وړاندې د هغه احساسات تر هغه څه نه، چې یو ښځې لرونکی سړی یې د خپل ملګري د ناوې په وړاندې لري، زیات او پیاوړي دي، خو د برخلیک چارو هغه دواړو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ډول نه يو ډول سره مخامخول.

کله چې يې ماريا ديمتريوفنا کورته د تګ لپاره جامې اغوستې، له ځانسره يې چرت واهه او ويل يې:

دا څه پېښې شوي؟ او دا بيا ما پورې څه اړه لري؟ ژر تر ژره به سردار اندرې راغلی وای، له هغې سره به يې واده کړی وای...

د توفيراسکايا په کوڅه کې يو آشنا غږ، غږ پسې وکړ:

- پېيره ! د ډېر وخت کېږي چې راغلي يئ؟

پېير سر پورته کړ، اناتول يې وليد چې له خپل دايمي ملګري ماکارين سره په داسې يوه ګاډۍ کې چې دوو خړو آسونو کشوله، ناست وو، خورا چټک روان وو، هره خوايې د واورو غونډه کې وارول. اناتول د پوځيانو په شان ځانښودونکی او نيغ ناست و او سر يې لږ مخې خواته خم کړی و. زنه يې لږ شانتې د پوستين په غاړه کې پټه کړې وه. څېره يې تکه سره او خوشاله وه او خپله په ښو سينګار شوې خولۍ يې داسې کږه ايښې وه چې غوړې شوي څڼې يې چې د واورو دانې پرې پرتې وې، له ورايه ښکارېدې.

پېير په هغه رخه کوله او په زړه کې يې ويل:

- رښتيا هم دا يو رښتينی هوښيار دی ! د ژوند د اوسنۍ شېبې له خوند پرته بل هېڅ نهويني. ددې شېبې له خوند نه پرته بل خيال نه لري، نو له همدې کبله تل خوښ او خوشاله دی. چمتو يم، خپل هر څه لرم ور کړم، چې همداسې شم.

په دهليز کې چې چوپړ د پېير له اوږونه پوستين اخيست ورته وې ويل چې ماريا ديمتريوفنا هيله کړې وه چې د هغې د خوب کوټې ته تاسو بدرګه کړو.

پېير همدا چې د صالون دروازه خلاصه کړه وې ليدل، چې ناتاشا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړکۍ خوا ته ناسته ده. رنګ الوتي، غومبوري يې لوېدلي او خپله په قهر ده. پيير ته يې وکتل، سترګې يې برندې کړې او په خورا غمبړلې بڼه له تالار نه ووته.

پيير چې ماريا ديمتريوفنا ته ورسېد ، وې پوښتل: څه خبره ده؟

ماريا ديمتريوفنا ځواب ورکړ:

- ښه خبره ده ! اته پنځوس کاله مې ژوند کړی دی، خو داسې رسوايي مې ليدلې نه وه.

وروسته له هغه چې له پيير ه يې قسم واخيست چې دغه اورېدل شوې خبرې به هېڅکله هېڅ چا ته نه وايي، ماريا ديمتريوفنا هغه ته وويل چې ناتاشا د موراو پلار له مشورې پرته خپل کوژدني ته ځواب ورکړي. هغې ورته وويل چې ددې ځواب علت اناتول کوراګين و. هغه کوراګين چې د پيير ښځې له ناتاشې سره د هغه پېژند ګلوي کړې وه او ناتاشا غوښتل، هغه وخت چې پلار يې نه يې، له هغه سره وتښتي او په پټه واده سره وکړي.

پيير اوږې پورته نيولې وې او د هغو خبرو له اورېدو خوله وازه پاتې وه چې ماريا ديمتريوفنا ورته کولې، هغه داسې څه اورېدل چې باور يې نه پرې راته. د هغه باور نه راته چې څنګه کېدای شو ،د سردار اندرې کوژدنې، مهربانې ناتاشا رستوفې چې بې اندازې هغه ته ګرانه وه، دغه بې عقل اناتول چې واده يې هم درلود ، (پيير د اناتول له پټ واده نه خبر و) تر بالکونسکي نه غوره وګڼي او داسې پرې مينه او د هغه لېواله شي او له هغه سره وتښتي؟ پيير نه په دې پوهېده او نه يې تصور کولای شو. هغه ښکلی تصور چې ده ،دناتاشې له ماشومتوبه په خپل خيال کې انځور کړی و ، د هغې سپکې او سخت زړې نجلۍ له نوي تصوير سره نه جوړېده چې اوس ماريا ديمتريوفنا ورته انځور کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پییر ته خپله ښځه (ایلن) ورياده شوه. هغه په زړه کې وویل، دوی ټول له یوې ډلې نه دي ! او خیال ته ورغلل، چې یوازې دی نه دی، چې له داسې یوې ناپاکې سپکې ښځې سره یوځای کېدل يې په برخه شوي دي... هغه په دې نه پوهېده چې د ناتاشا روح له شرم نه خوځېږي او دا ددې ګناه نه وه چې د هغې بشرې آرامه کراري خپله کړې وه.

پییر د ماریا دیمتریوفنا د خبرو په اورېدو وویل:

- ولې؟ هغه څنګه کولای شي واده وکړي، هغه خو بله ښځه لري، واده نه شي کولای.

ماریا دیمتریوفنا وویل:

- سپکه، سپکه، دا دې لا بله سپکه ! دم په دم نوي ګلان راغوړېږي. عجیب ښه ځوان دی. دا سپک. دې بلې ته يې وو ایه، هغه يې لا سترګه په لاره ده. دا دوه ورځې کېږي چې لارې ته ګوري.

ماریا دیمتریوفنا چې له پییر نه د اناتول د ښځې ټول حال واورېد، په ښکنځلو ښکنځلو يې خپل زړه تش کړ او هغه ته يې وویل چې د څه لپاره يې راغوښتی و. هغې وویل چې دا ډارېده چې هر شېبه دا شونې ده چې ګراف او بالکونسکي راورسېږي او له دغې پېښې نه چې دې يې د پټولو هڅه کوله، خبر شي، هرومرو به اناتول ته بلنه ورکړي، چې په دوئیل کې يې سره سپینه کړي. نو له دې کبله يې له پییر نه وغوښتل، چې له خپل اوښي (اناتول) نه وغواړي له مسکو نه ووزي. پییر چې سردار اندرې او ګراف ته د ورپېښې ګواښ په ګواښ پوه شو، ژبه يې وکړه چې د ماریا دیمتریوفنا دغه هیله تر سره کړي. ماریا دیمتریوفنا چې خپل زړه ورته تش کړ، پییر يې د هرکلو کوټې ته بدرګه کړ او ورته وې ویل:

- ګوره پام کوه چې ګراف له هیڅ څه خبر نه دی او نه يې هم داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښيي چې له کوم څه نه خبر يې. او زه به اوس ناتاشې ته ورشم او ورته وبه وايم، چې هسې تش انتظار مه باسه، هو، که دې خوښه وي کولای شې، غرمه له مورې سره پاتې شئ.

پيير له زاړه ګراف سره وليدل، هغه خورا پريشانه او خواشينی برېښېده. هغه ورځ سهار ناتاشا هغه ته ويلي و چې له بالکونسکي سره خپل اړيکي شلولي او ځواب يې ورکړی دی.

ګراف پيير ته وويل:

- څه بدمرغي ده، لويه بدمرغي! له دې بې موره نجونو سره په څه بدمرغۍ اخته شوي يم. پوهېږئ دلته له راتګ نه ډېر پښېمانه يم. غواړم له تا سره په سپينه وغږېږم. تا به هم اورېدلي وي؟ پرته له هغه چې له چا سره مشوره وکړئ، خپل کوژدنۍ ته يې ځواب ورکړئ، که څه هم هېڅکله زما دې واده ته خوښه نه وه، خو بيا هم سردار اندرې بد ځوان نه دی، په هر حال هغه د پلار له خوښې پرته دا کار کړی و. د پلار له خوښې پرته کار، ښه پای نه لري. ناتاشا هم بې کوژدنې نه پاتېږي. خو پر دې بولې ډېره موده تېره شوې وه. او بيا يې هم د مور او پلار له خوښې پرته دا کار کړي او هغه ته يې ځواب ورکړی دی. اوس ناروغه پرته ده او خدای خبر چې څه پرې شوي دي. ښاغليه ګرافه! حال ډېر خرابه دی. د بې موره نجلۍ ساتنه خورا ګران کار دی... پيير ليدل چې ګراف خورا پريشانه دی. هڅه يې وکړه چې خبرې بل پلو بوزي، خو ګراف به بېرته د خپل غم کيسه راپيل کړه. سونيا په خورا خواشينۍ د هرکلو کوټې ته راننوته، او وې ويل:

- د ناتاشا ناروغي خورا کرکيچنه ده، هغه په خپلې کوټې کې ده، که ستاسو خوښه وي، هغه ستاسو د ليدو هيله لري. ماريا ديمتريوفنا له هغې سره ده، هغه هم هيله لري چې تاسې هلته ورشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف پيير ته وويل:

- هو کې ربښتيا تاسو خو هم له بالکونسکي سره نېږدې ملګرتيا لرئ، هرومرو ناتاشا غواړي هغه ته کوم زيري ولېږي. آه خدايه، څنګه هر شي ښه و، خپلې منګلويې په خپلو سپينو څڼو کې خښې کړې او له تالار ووت.

ماريا ديمتريوفنا ناتاشا په دې خبره کړې وه چې اناتول ښځه لري، خو ناتاشا په هېڅ ډول د هغې خبره نه منله او هيله يې کړې وه چې پيير دې ته ربښتيا ووايي. دغه خبره پيير ته هغه وخت سونيا کړې وه چې هغه د هغې پلو وررروان و.

ناتاشا چې رنګ يې الوتی و، په خورا حيرانه او جدي بڼه د ماريا ديمتريوفنا تر څنګ ناسته وه، د هغې ځلېدونکې ټيټې نيولې سترګې لا د دروازې په خوله کې په پيير ورولګېدې او په پوښتنيزه توګه يې هغه ته وکتل. هغه، نه ورته وموسېده او نه يې سر ورته وښوراوه، خو همداسې په ځير او پرله پسې يې په سترګوکې له هغه نه وپوښتل:

- ايا دی د اناتول ملګري دی، که د نورو په شان هغه ته په بده سترګه ګوري؟ خورا ښکاره ده چې خپله د پيير شته والی يې نه احساساوه.

ماريا ديمتريوفنا چې پيير ته اشاره کوله، ناتاشې ته وويل:

- هغه په هر څه پوهېږي، پرېږده چې درته ووايي، چې ما ربښتيا ويلي که دروغ؟

ناتاشا لکه ويشتل شوی له ښو پاتې ځناور، چې د ښکاريانو او تازيانو رانېږدې کېدل يې ليدل، کله يوه او کله بل ته کتل.

پيير چې پر هغې يې سخت زړه خوږېده، سترګې يې ښکته واچولې او له هغه شهادت نه چې له ده نه غوښتل شوی و له کرکې سره سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل:

- نتاليا ايليچنا ددې خبرې رښتيا او نه رښتيا بايد ستا لپاره يو شان وي ځکه...

- نو دا رښتيا نه ده چې هغه ښځه لري؟

- ولې؟ رښتيا ده.

بيا يې وپوښتل: ښځه يې لرله؟ له پخوانه؟ قسم وخوره !

او پېير قسم وخوړ، چې له پخوا نه يې ښځه لرله.

ناتاشا په تلوار وپوښتل:

- هغه لا په مسکو کې دی؟

-هو کې، په مسکو کې دی. دا نيم ساعت مخکې مې وليد.

داسې بربښېده چې نور نو هغې د خبرو توان نه درلود او لاس يې په دې نښه وښوراوه چې يوازې يې پرېږدئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

پيير غرمنۍ ته پاتې نه شو او سمدلاسه له کوټې نه ووت او لاړ. هغه په دې هيله ښار ته لاړ چې کوراګين ولټوي. د هغه د پيدا کولو په خيال کې و. په همدا خيال يې ټوله وينه په زړه کې داسې را ايشېدله، چې او س سا ايستل يې هم له ستونزو سره مخامخېدل. هغه يې هر ځای ولټاوه، په غونډيو کې له جټانو سره، په کومونو (په مسکو کې د ساعتېرۍ يو ځای و) کې، هېڅ ځای نه و. پيير بيا کلوب ته لاړ. په کلوب کې هر څه په خپل حال روان و. هغه مېلمانه چې د غرمنۍ لپاره راغلي وو، ډله ډله ناست او له پيير سره يې روغبړ وکړ. هغوی د ښاري ژوند په اړه غږېدل. هغه چوپړ چې ده ته يې هرکلی وو ايه، نه يوازې د هغه انډيوالان پېژندل، بلکې د هغو له عاداتو سره هم آشنا و، ورته وويل چې ده ته په وړاره خوړنتون کې ميز چمتو دی، شهزاده زاخارويچ په کتابتون کې دی او پاول تيموفيويچ لا راغلی نه دی. د پيير يوه آشنا د خبرو اترو په لړ کې له هغه نه وپوښتل چې د کوراګين له خوا د ناتاشا رستوفې د تښتېدلو په اړه چې اوس يې په ټول ښار کې آوازې خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، څه اوربدلي او کنه؟ دا آوازې رښتیا دي که هسې آوازې دي؟ پېیر وخندل او وې ویل:

- دا هستې تشې ملنډې دي، ځکه دی همدا اوس د رستوف په کور کې و. کراره کراري وه.

هغه له ټولو نه د اناتول پوښتنه کوله، یوه وویل چې لا راغلی نه دی، بل بیا وویل چې نن به غرمنۍ ته راشي. پېیر په حیرانتیا سره دغو آرامو او آسوده خیالو، خلکو ته چې د ده په ګوګل کې له تېربدونکي توفان نه خبر نه و، کتل. هغه د کلوب په ټولو صالونو کې وګرځېد، ودرېد چې ټول راټول شي، له اناتول نه پرته ټول راغلل، دی هم نور انتظار نه شو او پرته له هغه چې ډوډۍ وخوري، کورته لاړ.

اناتول چې دی یې په لټولو بوخت و، دغه ورځ غرمه د دولوخوف سره غرمنۍ کوله او دوی په دې اړه غږېدل، چې د دغې ورپېښې بدنامۍ غم څنګه وخوري. د هغه په اند ددې کار لپاره باید هرومرو ناتاشا وګوري. مانښام هغه ددې لپاره د خور کره (د پېیر ښځه ایلن) ورغي، چې په دې اړه له هغې سره وغږېږي، چې څنګه او له کومې لارې ناتاشې سره د ده کتنه وشي. کله چې د ټول ښار د بې ثمره لټولو نه وروسته پېیر بېرته کورته راورسېد، د هغه یو چوپړ ده ته خبر ورکړ، چې شهزاده اناتول واسیلوویچ له ګرافینې ایلن سره د هرکلو په صالون کې ناست دي. د هرکلو په صالون کې د مېلمنو ګڼه ګوڼه وه.

پېیر چې مسکو ته له راتګ نه وروسته خپله ښځه (په دې شېبه کې له بل هر چا نه زیات، هغه له خپلې ښځې ایلن نه کرکه کوله) لیدلې نه وه، بې له هغه چې له هغه سره سلام او روغبړ وکړي، صالون ته تر ننوتلو وروسته یې اناتول ولید او مخامخ هغه ته ورغي.

ګرافینه ایلن د خپل مېړه خوا ته راغله او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- آه ! پېيره ! ته پوهېږئ چې اناتول له څه ستونزو سره لاس او گريوان دی؟

خو همدا چې د خپل مېړه ښکته سر، له قهره ډکې ځلېدونکې سترگې، د هغه ټينګ ټينګ گامونه، او له لېونتوب نه ډکه پياوړتيا يعنې هغه څه چې دې په هغه کې له دولوخوف سره د دوئيل په وخت کې ليدلي وو، وليدل، ځای پر ځای ودرېده.

پېير خپلې ښځې ته وويل:

- هر چېرې چې ته يئ، هلته شر او رسوايئ شته.

بيا يې اناتول ته مخ وروااړاوه او په فرانسوي ژبه يې ورته وويل:

- اناتول، درځه درځه، زه غواړم درسره وغږېږم.

اناتول خورته وکتل، په نرمه غاړه پاڅېد او چمتو شو چې پېير پسې وخوځېږي.

پېير هغه له لاسه راونيو، ځانته يې راکش کړ او له صالون نه ووتل.

ايلن په ټيټ آواز وويل:

- که ځانته اجازه ورکړئ چې زما په مېلمستون کې... خو پېير پرته له هغه چې د هغې ځواب ووايي، له مېلمستون نه ووت.

اناتول، په خپله عادي بڼه، لکه د ځان ستاينکو زلميانو په شان هغه پسې روان و، خو د هغه په څېره کې د ناآرامۍ نښې له ورايه څرگندې وې.

کله چې پېير خپل دفتر ته ننوت، دروازه يې قفل کړه، پرته له هغه چې اناتول ته وگوري، هغه ته يې وويل:

- تاسو گرافينې رستوفې ته وعده ورکړې چې واده ورسره وکړئ؟ د هغې د تښتولو تکل مو کړی و؟

اناتول په فرانسوي ژبه (هغوی تل په فرانسوي غږېدل) وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زما ګرانه! زه ځان اړ نه ګڼم، هغو پوښتنو ته چې په داسې ترخه ژبه له مانه کېږي، ځوابونه ووايم.

د پيير بشره چې لا د مخه رنګ ترې الوتی و، په لېوني غضب کې ډوبه شوه. هغه اناتول په خپلو شډلو لاسونو د دريشۍ له ګريوان نه راونيو او تر هغه يې له يوې خوا نه بلې خوا ته خوځاوه، چې په څېره کې يې د ډار او وحشت نښې راڅرګندې شوې.

پيير تکرار کړه:

- درته مې وويل، غواړم درسره وغږېږم...

اناتول چې د ګريوان په شليدلې ځوړندې تڼۍ لاس واهه، وويل:

- حماقت دی، وايه څه وايې، خبره دې وکړه.

پيير وويل:

- ته لچک او سپک انسان يې، نه پوهېږم څه شي زما مخه نيسي او ستا د سر د چېتېدو له خونده مې بې برخې کوي (هغه د ميز له سره د کاغذونو درنه دوسيه راپورته او تر ګوابنه وروسته يې سمدلاسه بېرته کېښوده) هغه زياته کړه:

- وعده مو ورکړې وه چې واده ورسره وکړئ؟

- ما، ما، ما فکر نه کاوه، چې... ما هېڅکله وعده نه وه ورکړې، ځکه چې...

پيير د هغه خبرې پرې کړې، وروړاندې شو او تکراره يې کړه:

- د هغې ليک تا سره شته؟ تا سره يې ليک شته؟

اناتول هغه ته وکتل، سمدلاسه يې لاس پر جيب ومانډه او يو کاغذ يې راوويست.

پيير هغه ته ورکړ شوی ليک واخيست، ميز يې لرې پورې واهه او په کټ ډوله څوکۍ کې يې ډډه ولګوله. په دې وخت کې وليدل چې اناتول

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوې ځانګړې خوځېدا له ډار سره پټ کړ، هغه ته یې وویل:

- زه هېڅ نه درسره کوم، ډار یږه مه !

بیا یې په داسې یو ژبې چې ګواکې لـه ځانسـره لوست تکراروي، وویل:

- لومړي لیکونه... دویم... تر یوې شېبې چو پیتیا نه وروسته، هغه بیا دوام ورکړ. بیا پاڅېد او په ګرځېدو شو. دویم تاسو باید له مسکو نه ووزي.

- نو زه څنګه کولې شم...

- دربېیم دا چې، پېیر پرتـه لـه هغې چې د هغه خبرې واوري، دوام ورکړ: تاسو بایـد هېڅکلـه د هغـه څـه پـه اړه چې د تاسو او ګرافینې ناتاشا تر منځ تېر شوي دي، یوه کلمه هم هېڅ چېرې او هېڅ چا تـه ونـه وایئ. البته زه پوهېږم، ستا د ژبې مخه نیولی نه شم، خو که لږ تر لږه که ستا په وجدان کې د رښتیا یو سپځنکي هم پیدا شي...

پېیر چو په خوله، څو ځله په کوټه کې ښکته پورته لاړ.

اناتول په تریو تندي د میز شاته ناست او خپلې شونډې یې ژوولې.

پېیر وویل:

- تاسو نه شي کولای پوه نه شئ، چې بالاخره ستاسو له خوښې پرتـه هم نور خلک د نیکمرغۍ او آرامۍ حق لري، تاسو نه شې کولای پوه نه شي چې په خپلې یوې شېبې خوشالۍ د نورو ټول ژوند بربادوۍ. تاسو خپلې عیاشۍ، لـه داسې ښځو سره وکړئ، لکـه زمـا د ښځې پـه شان ښځو سره، هغوی پوهېږي چې تاسو له هغو څه غـواړئ. هغـوی ستاسو د عیاشي او بې لاري لپاره پوره په هماغـه شان بې لارۍ اختـه دي.لکـه تاسو چې اخته یاست، خو یـوې نجلۍ تـه د واده وعـده ورکـول، د هغې غولول او بیا د هغې تښتول... څنګه نه پوهېږئ، چې ستاسو دغـه کـار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بوډۍ او یا یو ماشوم وهلو او زورولو ته ورته دی.

پییر چوپ شو، اناتول ته یې وکتل، اناتول ته د هغه کتلو، نور د قهر نه بلکې پوښتنیزه بڼه پیدا کړې وه.

څومره به چې د پییر قهر او خواشیني سرېده، په همغه اندازه به د اناتول زړورتیا زیاتېدله، هغه وویل:

- پوهېږئ، په دې نه پوهېږم، نه پوهېږم او نه غواړم پوه شم.

هغه چې لاندنۍ ژامه یې رېږدېده، پرته له هغه چې پییر ته وګوري، دوام ورکړ:

- پوهېږئ ماته څه وویل، تاسو ما ته داسې خبرې، لکه سپک، لچک او دې ته ورته نورې وویل، هغه څه مو وویل چې زه د یوه درانه او مخور انسان په توګه هېڅ چا ته اجازه نه ورکوم، چې ما ته یې ووایي.

پییر په حیرت هغه ته کتل، خو دا توان یې نه درلود، چې هغه له ده نه څه غواړي.

اناتول دوام ورکړ:

- که څه هم موږ یوازې و او ستا خبرې چا وانه ورېدې، خو زه نه شم کولای...

پییر له ملنډو نه په ډکه ژبه وویل:

پوه نه شوم، تاسو له ما نه څه غواړئ؟

- که غواړئ چې زه ستاسو هیله تر سره کړم، لږ تر لږه خپلې دا خبرې بېرته واخلئ، څنګه؟

پییر وویل: خپلې خبرې، خپلې خبرې بېرته اخلم، او هیله کوم چې ما وبښئ!

پییر د هغه شلیدلې تنۍ ته وکتل او زیاته یې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- که سفر لپاره مو پیسې په کار وي.

اناتول وخندل.

پيير د اناتول، لـه ډار او ملنډو ګډې خندا نـه چې ده پـه وار ،هغـه خپله ښځه همدا اسې ليدلې وه، بېرته په غضب شو او وې ويل:

- څه سپکه او بې رحمه خټه ده.

دا يې وويل او له کوټې نه ووت.

او بله ورځ اناتول د پېترزبورګ پلو وخوځېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

پيير، ماريا ديمتريوفنا ته ورغي چې د هغې هيلې د سرته رسېدو نه يې خبره کړي، چې کوراګين بايد له مسکو نه وشړل شي. ټول کور په ويره او ګبنۍ کې ښې وهلې. ناتاشا ډېره ناروغه وه، ماريا ديمتريوفنا په پټه پيير ته خبر ورکړ، چې کله پرون شپه ناتاشا د اناتول له ښځې خبره شوه، د هغو درملو (د موږک د وژلو دوا) په خولو چې په پټه يې پيدا کړي وو، د ځان وژنې هڅه کړې ده. هغې درمل لږ خوړلي او بيا ډاره شوې ده، سونيا يې راويښه کړې ده او ورته ويلي دي چې څه يې کړي دي، خو په هر حال اوس خورا ناتوانه ده او کلي ته د هغې د لېږلو تصور هم نه شي کېدای. نو ځکه يې يو څوک لېږلي چې د هغې مور مشره ګرافينه مسکو ته راولي. پيير وليدل، چې ګراف ډېر غمجن او سونيا په ژړا ژړا ژاړي، خو ناتاشا يې ونه شوه ليدلای.

پيير هغه ورځ په کلوب کې غرمنۍ وخوړه او اورېدل يې چې هر پلو، د کوراګين له خوا د ناتاشا رستوفې د تښتولو کيسې او خبرې رواني دي. هغه په ټينګار دغه آوازې ناسمې بللې او ويل يې چې رښتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره دا ده چې اوښې يې د ناتاشا ريباري کړې ده او هغه يې نه ده ورکړې. پيير دا خپله دنده بلله چې د غه خبره پټه وساتي او د رستوف د کورنۍ پت او عزت بېرته پرځای کړي.

هغه، په خورا تلوسې د سردار اندرې رارسېدو ته سترګې په لاره و او هره ورځ به د هغه په اړه د نويو خبرونو د لاس ته راوړلو لپاره د زاړه سردار کورته ورته.

سردار نيکولای اندرېوويچ د پېغلې بوري ين له لارې د ښار له ټولو آوازو خبرېده او هغه ليک يې چې ناتاشې په هغه کې له سردار اندرې سره د خپلو اړيکو د شلولو خبر ورکړی و، لوستی و. هغه تر ورځني ژوند خوشاله برېښېده او په بې حوصلګۍ يې د زوی د راتګ لاره څارله.

له مسکوه د اناتول د تګ نه څو ورځې وروسته، پيير د سردار اندرې له خوا يو ليک ترلاسه کړی و، په هغه ليک کې يې هغه ته د خپل راتګ خبر ورکړی و او ده نه يې هيله کړې وه، چې د ده ديدن ته ورشي.

مسکو ته په رارسېدو سره مشر سردار، د سردار اندرې مخې ته د ناتاشا هغه ليک کېښود، چې په هغه کې ناتاشا له اندرې سره د خپلو اړيکو د شلولو خبر ورکړی و. (دغه ليک پېغلې بوري ين له شهزادګۍ ماريا نه غلا کړی او مشر سردار ته يې ورکړی و) او د اناتول له خوا د ناتاشا د تښتولو کيسه يې په هر اړخيزه ډول او لا زياتې بڼه ورته کړې وه. سردار اندرې ماښام رارسېدلی و او پيير بل سهار د هغه ديدن ته ورغی. هغه دا تصور لاره، چې سردار اندرې هم د ناتاشا په شان په خراب طبيعت او غمجن حالت کې ووينې. خو کله چې دی د هغه مېلمستون ته ورننوت، له دې نه يې تعجب وکړ چې د کار له دفتره يې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لوړ او داسې تاند غږ چې په پترزبورګ کې د یوې دوکې د سپینېدو په اړه غږېده، واورېد. د ده له غږه سره د مشرسردار او د بل کوم چا غږ ورګډېده. شهزادګۍ ماریا د پېیر هرکلي ته راووته. هغې یو سوړ اسویلي وویست او د سترګو په کېښکودو سره یې د هغې کوټې دروازې ته اشاره وکړه، چې سردار اندرې په کې ناست و، داسې برېښېده چې په دې ډول غواړي، له هغه سره په ورپېښ شوي غم کې ځان ورګډ کړي، خو د پېیر دې ته پام شو چې د شهزادګۍ ماریا په بشره کې د دغې پېښې او د کوژدنې له خوا ددې وررور ته د خیانت له امله د وررور په غبرګون کې، د خوښۍ نښې څرګندې وې، هغې وویل:

- وررور مې وویل چې ده د دغه شان یوې پېښې انتظار لاره، زه پوهېږم چې د هغه غرور ده ته اجازه نه ورکوي چې په دې هکله خپل احساسات څرګند کړي، خو په هر حال، هغه په خورا زغم له هغه نه زیات چې ما یې هیله لرله دغه پېښه وزغمله، داسې ښکاري چې تقدیر به داسې و...

پېیر وویل:

- ولې، په رښتیا هر څه پای ته رسېدلي دي؟

شهزادګۍ ماریا په حیرانتیا، پېیرته وکتل، هغه آن په دې نه پوهېده چې څنګه کېدای شي داسې پوښتنې وشي. پېیر د سردار اندرې د کار دفتر ته ورننوت. اندرې ډېر بدل شوی و او د هغې تاندې څېرې دا ښودله چې هغه خورا ښه شوي ده، خو یوه نوې ګونځه یې په تندي کې زیاته شوې وه. ولسي جامې یې په غاړه وې او د خپل پلار او شهزاده میشیرسکي تر منځ ولاړ و، په خورا لېوالتیا یې خبرې کولې او په تندۍ یې سر او لاس ښورول.

خبرې تولې د سپرانسکي د ناڅاپي تبعید او د هغه د خیانت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

آوازو په اړه وې چې نوې مسکو ته رارسېدلې وې.

سردار اندرې ویل:

- نن هغه کسان هغه غندي چې یوه میاشت پخوا یې، سره له هغه چې د هغه په موخه نه پوهېدل، هغه ته آفرین ویل. د یوه پرزیدلي غندنه او پر ګنهل خورا آسانه کار دی او په آساني سره کېدای شي. ټولې تېروتنې آن د نورو پر هغه وروتپل شي. زه وایم که زموږ د او سني ټولواک په وخت کې کوم ښه کار شوی وي، دا د هغه او یوازې د هغه له برکته و... پېیر چې رانټوت او د سردار اندرې سترګې په هغه ولګېدې، له خبرو پاتې شو. په بشره کې یې رېږدېدا راڅرګنده او سمدلاسه په کې د خواشینۍ نښې راپیدا شوې، هغه خپله وینا په دې خبرو پای ته ورسوله:

- راتلونکې به په هغه قضاوت وکړي، دا یې وویل او مخ یې پېیر ته وروااړاوه، هغه هماغه شان په لېوالتیا وویل:

- ښه، ته خپله څنګه یې؟ همدا سې څوربېږې او څوربېږې!

هماغه نوې پیدا شوې ګونځه یې په تندي کې لا ژوره شوه او د پېیر پوښتنې ته یې د ملنډو سره مل ځواب ورکړ:

- زه روغ یم، د پېیر په اند د هغه د ملنډو معنا دا وه چې:

-هو کې زه ښه یم، خو زما د صورت روغتیا د چا په ګټه نه ده. وروسته له هغه چې یو څو خبرې یې د پولند له پولو نه ددې خوا د لارو د خورا بدې ورانۍ او خرابۍ په اړه وکړې، د پېیر د هغو آشنایانو په اړه چې په سویس کې یې لیدلي و، وغږېد او بیا د ښاغلي دوسال(د اندرې د زوی استاد) په اړه چې د خپل ماشوم د روزو لپاره یې له بهره له ځانسره راوستي یو څه هغه ته وویل او بېرته یې له دوو بوډاګانو سره چې د سپرانسکي د خیانت په اړه غږېدل، خبرې پیل کړې. هغه په توده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبه او لېوالتیا وویل:

- که په رښتیا خیانت شوی وي او له بناپارت سره هغه پټ اړیکي لرلای، باید په رسمي بڼه ټول پرې خبر شوي وای. زه خپله له سپرانسکي سره کومه ځانګړې مینه او لېوالتیا نه لرم او پخوا مې هم نه لرله، خو زه د عدالت مینه وال یم، پییر په خپل ملګري کې هغه ځانګړتیا بیا موندله چې ده پخوا په هغه کې پېژانده...

کله چې شهزاده میشیرسکي لاړ، سردار اندرې، پییر له مړونده راونیو او هغې کوټې ته یې بدرګه کړ چې ده ته ځانګړې شوې وه. هلته یې کټ هم ورته اېښې و، هلته څو صندوقونه او بکسونه هم اېښي وو. سرونه یې پرانستي وو. سردار اندرې د یوې کځوړې خواته ورغی، یوه بله وړه کځوړه یې له هغې نه راوویستله، بیا یې له هغه نه یو بنډل کاغذونه راوویستل. دغه ټول کار یې په خورا چټکۍ او چوپتیا تر سره کړ، بیا پاڅېد او په یوه ټوخي یې غاړې خلاصې کړې. تندي یې تریو شو، شونډو یې سره وزبېښلې او وې ویل:

- ما به وبښئ چې ستاسو د ناآرامۍ سبب شوی یم.

پییر پوه شو، چې سردار اندرې غواړي له ده سره د ناتاشې په اړه وغږېږي او د هغه په پراخه بشره کې د غم او خواشینۍ نښې راڅرګندې شوې. د پییر د څېرې دغه بڼې سردار اندرې خپه کړ. په غوڅه او بې خونده لوړ غږ یې دوام ورکړ:

- ګرافینه رستوفې زما سره له واده کولو نه ډډه کړې ده، زموږ د بولې ژبه یې ماته کړې ده او اورېدلي مې دي چې ستا اوښی د هغې ریباري کړې او داسې څه نورې خبرې، ایا دا رښتیا دي؟

پییر ځواب ورکړ:

- هم رښتیا دي او هم نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه او وې ویل:
- نو راشـه دا یـې لیکونـه او داهـم د هغـې تصـویرونه. هغـه یـو بنـډل کاغذونه له میزه راپورته او پېیر ته یې ورکړل.
- که دې له ګرافینې سره دیدن وشو ، دا به ورکړې.
پېیر وویل:
-هغه سخته ناروغه ده.
سردار اندرې وویل:
- نبه تر اوسه لا دلته ده؟ او په چټکۍ یې بیا وپوښتل:
- شهزاده کوراګین څنګه؟
- کوراګین لا پخوا تللی دی، نېږدې وه چې ناتاشې مړه شي...
سردار اندرې وویل:
- له دې کبله خورا خواشینی دی چې هغه ناروغه شوې ده.
د پلار په څېر په خورا ترخې او له دښمنۍ نه په ډکې ژبې غږېده او د هغه له ملنډو ډکې موسکا ،د هغه د پلار موسکا رایادوله.
سردار اندرې وویل:
- نو په دې ډول ښاغلي کوراګین ګرافینـه رستوفه د خپـل ښـځتوب ور ونه ګڼله؟ دا یې وویل او څو ځله وپرنجېد.
پېیر وویل:
- هغه واده نه شو کولای، هغه ښځه لرله.
سردار اندرې یوه بې خونده خندا چې د پلار خندا یې رایادوله وکړه او وې ویل:
- کولای شو پوه شو ، اوس ستا سو دا اوښي چېري تشریف لري؟
پېیر وویل:
- پیتر ته لاړ ، که څه هم پوره نه پوهېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې وويل:

- نو ښه ده، اوس پروا نه لري، زما له خوا ګرافينې رستوفې ته ووايې چې هغه آزاده وه او اوس هم آزاده ده او زه د هغې نيکمرغي غواړم.

پيير د ليکونو يو بنډل راواخيست. سردار اندرې د هغو کسانو په شان چې نه پوهېده څه وايي، انتظار پاتې شي چې پيير هغه ته څه ووايي، په ځير ځير يې هغه ته کتل.

پيير وويل:

- ګوره، هغه په پترزبورګ کې دی، زموږ خبرې دې ياد بېږي، تا ته وايم ياد بېږي دې !...

سردار اندرې په چټکۍ ځواب ورکړ:

- ياد بېږي مې، ډېرې ښې مې ياد بېږي، ما ويل چې ګنهکاره ښځه بايد وبښل شي، خو ما ونه ويل چې زه کولای شم ګنهکاره ښځه وبښم، نه، نه يې شم کولای،

پيير وويل: د غه شان پرتله کول امکان لري؟

سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه او په زوره يې چغه کړل:

- هو کې، بيا يې بايد ريباري وکړم، د هغې په وړاندې مهربانه واوسم او دې ورته نورې خوا خوږی؟ هو کې دا خورا د خير خبره ده، خو زه نه شم کولای، د دې ښاغلي ميراث خور شمه او که ته غواړې چې زما ملګری واوسې، نور هېڅکله... هېڅکله په دې اړه له ما سره مه غږېږه. ښه، د خدای په امان، زما خبرې به همدا سې چې ما وويل، همدا سې به يې ورسوئ.

پيير د هغه له کوټې ووت، له هغه ځايه مشر سردار او شهزادګۍ ماريا ته ورغي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا تر هر وخته تاند او خوشاله برېښېده. شهزادګۍ ماريا داسې وه لکه د تل په شان. پيير د هغې په څېره کې له ناتاشې سره د ورور د جلاکېدو له امله يو ډول پټه خوشالي احساسوله. هغه چې کله هغوی ته کتل، ټولو د رستوف کورنۍ په خواشينۍ او سپکاوي يادوله....

د غرمنۍ په لړ کې خبرې اترې د جګړې په اړه وې. د هغې جګړې په اړه چې رارسېدل يې نور ټولو ته څرګند شوي و. سردار اندرې پرله پسې غږېده، کله به يې پلار او کله به يې له دوسال، سويسي روزونکي سره خبرې کولې، دی له عادي حال نه تازه او لېوال برېښېده، هماغه لېوالتيا چې پيير د هغه په رواني علتونو ښه پوهېده.

-۲۲-

په دغه ماښام پيير د رستوفيانو کره راغي، چې خپله ورسپارل شوې دنده تر سره کړي. ناتاشا په بړستن کې وه، ګراف په کلوب کې و، پيير ليک سونيا ته ورکړ او خپله ماريا ديمتريوفنا ته ورغي. هغه غوښتل يې په دې پوه شي، چې سردار اندرې ددې خبرو په وړاندې څه غبرګون ښودلی دی. لس دقيقې وروسته سونيا ماريا ديمتريوفنا ته راغله او وې ويل:

- ناتاشا غواړي هرومرو له پيتر کريلويچ سره وګوري.

ماريا ديمتريوفنا وويل:

- پوه نه شوم، څه وايئ، غواړئ هغه خپلې کوټې ته بوزئ؟ هلته ګډوډي نه ده؟

سونيا وويل:

- نه، هغې جامې واغوستې او مېلمستون ته راووته.

ماريا ديمتريوفنا يوازې اوږې پورته واچولې، مخ يې پيير ته ورواړاوه او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کله به دغه ګرافینه راشي، زه خو دغې نجلۍ ډېره په عذاب کړې یمه. ګوره پام کوه که راشې، چې ټول حال ورته ونه وایې... ډېر مې زړه ورته خوږېږي.

ناتاشا په ډنګره شوې، رنګ الوتې څېرې او تریو تندي، د پېیر له خیاله لرې، له هر ډول حیا او شرمه پرته، په مېلمستون کې ولاړه وه. کله چې پېیر راننوت، هغه یوډول ګېڼې واخیسته، داسې برېښېده ،هغه زړه نا زړه او په دې خیال کې وه چې د هغه پلو ورشي، که ودرېږي، چې هغه ددې خوا ته راشي.

پېیر په تلوار د هغې خواته ورغی. هغه فکرکاوه چې ناتاشا به د تل په شان ده ته لاس ورکړي، خو هغه چې کله ده ته رانېږدې شوه، ودرېده، په سختۍ یې سا وویستله او لاسونه یې لکه د شنډ لاسونو په شان ځړوند وو. د هغې درېدل، هغه درېدو ته ورته و، چې د سندرو ویلو لپاره به د مېلمستون په منځ کې درېده. خو اوس یې څېره چور بل ډول برېښېدله.

هغې په چټکۍ خبرې پیل کړې او وې ویل:

- پیتر کېریلیچ ! سردار بالکونسکي ستاسو ملګری و، بیا یې خپله خبره راسمه کړه، هو او اوس هم ستاسو ملګری دی. (هغه داسې انګېرله چې هر څه و، هغه پخوا و او اوس هر څه بدل شوي دي). هغه، هغه وخت ماته ویلي و چې کومه ستونزه وي، له تاسو نه مرسته وغواړم...

پېیر هغې ته کتل او ژوره ژوره سا یې اېستله. تر هغې شېبې پورې هغه، ،هغه په خیال کې پړه ګڼله، خو اوس یې تر سترګو داسې د زړه سوي ورغله چې په زړه کې یې د ملامتۍ یوه نښه هم پاتې نه شوه.

- هغه اوس دلته دی، هغه ته ووایئ چې ما وبښئ... ما وبښئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې یوه ښښنه، ما دې وبښئ. هغه ودرېده، سا ویستل یې لا زیات شول، خو ژړل یې نه.

پییر وویل:

هو کې، زه به ورته ووایم، خو... هغه نه پوهېده چې څه ورته ووایي.

داسې برېښېده، چې هغه له هغه خیاله ډاربږي، چې د پییر خیالو ته به ورشي.

او په چټکۍ یې وویل:

- زه پوهېږم، چې هر څه پای ته رسېدلي، نه، نه دا نور هېڅ امکان نه لري، خو ما هغه عذاب زوري چې ما هغه ته رسولی دی. زما یوازینۍ هیله داده چې هغه ته ووایئ چې زما هیله ومنئ او ما د ټولو ګناهونو په خاطر وبښئ، وبښئ، وبښئ او وبښئ.

د هغې ټول ځان په رېږدېدا شو او پر څوکۍ کېناسته.

د پییر زړه له دې نه مخکې، هېڅکله د داسې زړه خوږي احساس نه و لمسولی، هغه وویل:

- هغه ته به ووایم، هر څه به بیا ورته ووایم، خو... په یو څه غواړم پوه شم...

د ناتاشا غلچکونو، له هغه نه و پوښتل:

- په څه شي غواړې پوه شې؟

- هیله مې لرله، پوه شم، ایا... هغه... تاسو ته ګران و؟

پییر نه پوهېده چې اناتول (خپل اوښی) په څه نامه یاد کړي. د هغه د نامه په یادېدو تک سور شو او وې وویل:

- ایا تاسو ته دغه احمق ګران و؟

ناتاشا وویل:

- هغه ته احمق مه وایئ، خو زه په هېڅ څه نه پوهېږم، نه پوهېږم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بيا په ژړا شوه.

د زړه خوږې، خواخوږې او مينې احساس له پخوا لا زيات د پېير پر زړه منګولې خښې کړې، داسې يې انګېرله چې تر عينکو لاندې يې اوښکې راشېوه شوي دي او دا هيله يې لرله، چې د چا ورته پام نه شي.

پېير وويل:

- زما ملګرې! نور به په دې اړه خبرې نه کوم.

د هغه دغه په زړه پورې، مينه ناک غږ چې د خواخوږې نښې په کې نغښتې وې ناڅاپه د ناتاشا په غوږو کې عجيبې انګازې او پر زړه يې حيرانوونکې اغېز وکړ.

- په دې اړه به نه غږېږو ګرانې! زه به هغه ته هر څه او ټول ووايم. خو له تاسو نه هيله لرم چې ما خپل وګڼې او که زما مرستې يا مشورې ته مو اړتيا پيدا شوه او يا که مو غوښتل چې له چا سره د زړه خواله وکړې، نه يوازې اوس، بلکې هر وخت مو چې خوښه وي په رښتيا، ما مه هېروئ.

د هغې لاس يې راونيو، هغه يې ښکل کړ او وې ويل:

- ډېر به ځان نيکمرغه وګڼم که وکولای شم چې...

پېير ونه شو کولای، خپلې خبرې پای ته ورسوي.

ناتاشې چغې کړل:

- له ما سره داسې مه غږېږئ، زه د هغه څه سياله نه يم، چې تاسو يې وايئ.

ناتاشا غوښتل چې له کوټې نه ووزي، خو پېير د هغې لاس راونيو او د تګ خنډ يې شو او غوښتل يې چې څه ووايي. خو کله چې يې وويل، هغه خپله دې ته حيران او هک و پک شو چې څنګه يې هغه ويلي دي.

پېير هغې ته وويل: بس کړې، بس کړې، ستاسو ټول ژوند تر مخې دي.

ناتاشې په ډېر شرم او خورا حيا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، زما لپاره، نه، نه زما لپاره، ژوند پای ته رسېدلی دی.
پېير د هغې خبرې تکرارې کړې:
- زما لپاره ژوند پای ته رسېدلی دی؟ که زه، زه نه وای، بلکې د نړۍ تر ټولو ښکلې، هوښيار او ښه سړی وای او خپلواک وای، زه به همدا اوس، ستا په وړاندې ګونډه شوی وای او په خپله به مې تا ته د خپلې مينې ويلې وای او د ځان لپاره به مې ستا سو ريباري کړې وای.
له ډېرې مودې نه وروسته د لومړي ځل لپاره د ناتاشې له سترګو نه د مننې او ښکې راشېوه شوې، په خواخوږۍ يې پېير ته وکتل او له کوټې نه ووته.
پېير هم د هغې پسې نژدې د هليز ته منډه کړې، هڅه يې کوله د نيکمرغۍ او خواخوږۍ هغه اوښکې او ساندې راټينګې کړي چې د هغه غاړه يې کېښکودله. خپل پوستين يې چې لستوڼی يې نه شو پيدا کولای واغوست، په ګاډۍ کې کېناست او لاړ.
ګاډيوان وپوښتل:
- اوس کومې خواته! چېرته د تګ سپارښتنه کوئ؟
- چېرته؟ پېير له ځانه وپوښتل: چېرته کولای شو لاړ شو؟ کلوب ته يا مېلمستيا ته؟ د هغې مينې، احساس او خواخوږۍ په پرتله چې ده په خپل ګوګل کې احساسوله او د هغه غلچک په پرتله چې د وروستي ځل لپاره ناتاشا د اوښکو د پردې له شا ده ته کتلي و، ټول خلک د ده تر سترګو خورا د زړه سوي او خوار ورتلل.
د لسو درجو سړو سره سره يې، د خنځير له پوسته د جوړ شوي پوستين تڼۍ يې پرانستې، خپله پراخ او په ساه ابستلو کې ډوب ټټر يې پاکې هوا ته ورډالۍ کړ او چيغه يې کړل:
- کور ته به لاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوا سړه او ښه رڼه وه. پر ناولو او تیارو واټونو او تیارو بامونو شین خو له ستورو ډک آسمان وزرونه خواره کړي و و. پیېر یوازې دغه پاک آسمان ته په کتو کتو کې، هغه سپکاوی او ځمکنۍ بې ننګي نه احساسوله چې پر لوړو څوکو یې د ده روح ګرځېده. پیېر چې کله د اربات ډګر ته ورسېد ، له ستورو نه د ډک تیاره آسمان ستره پراخه لمنه،د هغه د سترګو په وړاندې وغوړېده.

د دغه آسمان څه کم په نیمایي کې د پریچینسکایا واټ پر سر د ۱۸۱۲ کال لوی، ځلېدونکی سپین، اوږده، پورته نیولې لکۍ لرونکې ستوري چې، تر ټولو ستورونه ځمکې ته نېږدې او له هرې خوا نورو ځلېدونکو ستورو را ایسار کړی وو، ولاړ و. هماغه لکۍ لرونکی ستوری چې ویل کېدل، د بدو بلاوو او قیامت زیری یې راوړی دی، خو دغه ځلېدونکی روڼ او اوږدې لکۍ لرونکی ستوری، د پیېر په زړه کې هېڅ ډول ویره نه راپاروله، بلکې برعکس په خوشالۍ او له اوښکو نه په لمدو سترګو دغه روڼ ځلېدونکی ستوری چې، په نه اندازه کېدونکې چټکۍ، په دې بې پایه فضا کې ده ته په ټاکلې بهیر کې الوت، خو ناڅاپه، لکه په خاوره کې دویشتل شوي غشي په څېر د رانه آسمان په تور زړه کې، چې ځانته یې ټاکل شوي ځای غوره کړی و ،ودرېد او هلته ننوت او لکۍ یې په هماغې چټکۍ ،بېرته پورته تللې او دادی د نورو ستورو په منځ کې یې د وړانګو په څېرولو پیل کړی دی. پیېر ته داسې وبرېښېده چې، دغه ستوری، له هغه څه سره ښه اړخ لګوي چې، نوي ژوند ته د ده په غوړېدونکي او زړور شوي روح کې تېرېږي.

د دویم ټوک پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library